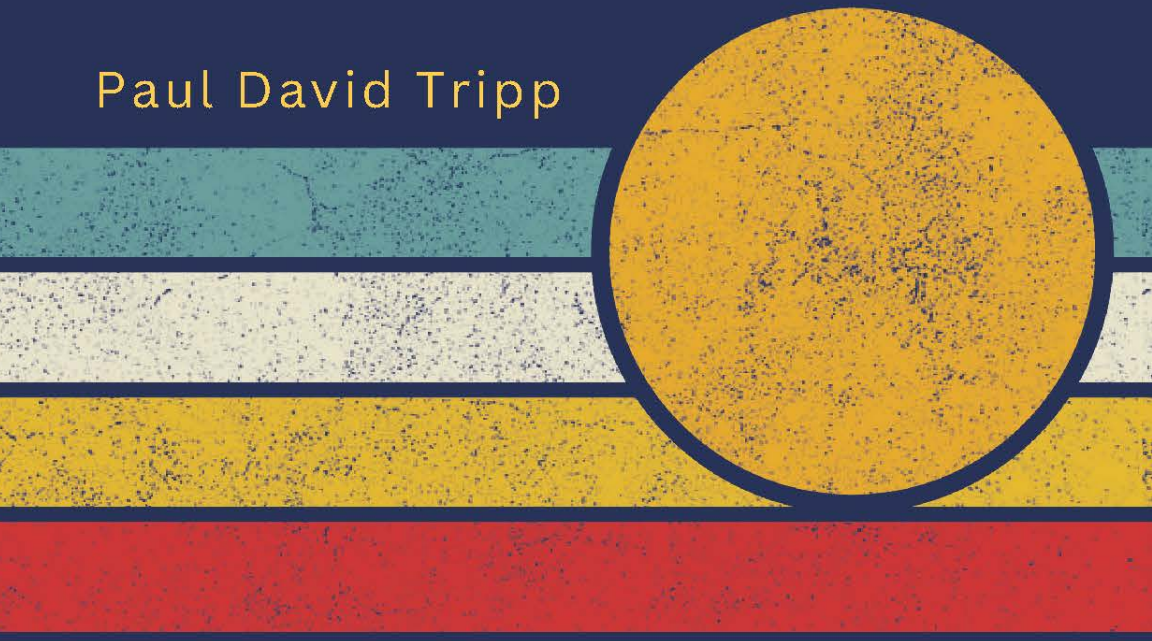
Paul David Tripp

บทเรียนข่าวประเสริฐประจำวัน

พระเมตตาใหม่ในทุกเช้า

New Morning Mercies

"เรามักจะรู้สึกสัมผัสใจเป็นพิเศษกับเพลงท่อน โอ้ข้ารู้แก่ใจว่า-ข้ามักหลงไปจากทางของพระองค์ และมีแนวโน้มไปสู่การทอดทิ้งพระเจ้าที่รัก-จากเพลง 'Come, Thou Fount' ของคุณโรเบิร์ต โรบินสัน เรารู้สึกถึงการถูกดึงออกจากความดีงามของพระเจ้า และเข้าสู่สิ่งที่ตัวเราแสวงหาเป็นประจำของเรา เรามักห่างไกลจากการยอมรับอย่างเมตตากรุณาของพระเจ้า สู่ความเหน็ดเหนื่อยและน้ำหนักที่เป็นไปไม่ได้ในการพยายามทำให้ตาชั่งของพระองค์เอนเอียงมาเข้าข้างเรา หรือเป็นประโยชน์แต่กับเราเท่านั้น พวกเรารู้สึกขอบคุณพระเจ้าที่พอล เขียนบทเฝ้าเดี่ยวนี้เพื่อช่วยเรา เช่นเดียวกันกับเพลงที่คุณโรบินสันเขียน ขอทรงตรึงดวงใจข้าไว้กับสวรรค์เบื้องบนของพระองค์ หากคุณเป็นคนที่มักหลงไปจากทางของพระเจ้า เราแนะนำว่าหนังสือเล่มนี้เป็นประโยชน์สำหรับคุณ"

แมท และ ลอเร็น แชนด์เลอร์ หัวหน้าศิษยาภิบาลคริสตจักร The Village Church, ดาลัด, รัฐเท็กซัส; ประธาน, Acts 29 เครือข่ายการปลูกคริสตจักร; และลอเร็นภรรยาของเขา นักเขียน; นักพูด; นักร้อง

"บทเรียนเฝ้าเดี่ยวในแต่ละวันเล่มนี้จะช่วยนำเสนอที่เรื่องราวเต็มไปด้วยข่าวประเสริฐพร้อมกับการท้าทาย และการประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันกับเรา ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ถูกจับคู่กับถ้อยคำแห่งความหวังโดยพอล มันเป็นวิธีที่ยอดเยี่ยมในการเรียนรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับข่าวประเสริฐและพระเยซูคริสต์"

เพอร์รี่ โนเบล ศิษยาภิบาลอาวุโสคริสตจักร NewSpring Church, แอนเดอร์สัน, แคลิฟอร์เนียใต้

"เป็นเวลาหลายปีที่ในแต่ละเช้าพอล ทริป ได้นำเสนอความรู้และกำลังใจที่สดใหม่ ผ่านความคิดอันหลักแหลมของเขาผ่านการโพสต์ในทวิตเตอร์ ที่มีสาระ เพื่อช่วยเตือนเราครั้งแล้วครั้งเล่าว่า พระคริสต์และพระคุณของพระองค์นั้นเพียงพอต่อชีวิตของเรา หนังสือ *พระเมตตาใหม่ในทุกเช้า* ได้นำเสนอในแนวเดียวกันแต่ลึกขึ้น (และไม่ได้จำกัดอยู่แค่เพียง 140 ตัวอักษร)! หนังสือเล่มนี้ช่วยให้ข้อคิดฝ่ายวิญญาณที่จะช่วยเสริมสร้าง อภิบาล และปรับสภาพหัวใจของคุณใหม่ และเปิดตาใจของคุณให้มองเห็นพระเมตตาอันสดใหม่ของพระผู้เป็นเจ้าในทุกเช้าวันใหม่"

แนนซี่ ลีห์ เดอมอส นักเขียน; นักจัดรายการวิทยุ *Revive Our Hearts*

"พอล ทริปป์ไม่เคยทำให้เราผิดหวังและทึ่งกับการส่งข่าวดีที่เหลือเชื่อและไร้เงื่อนไขให้กับผู้คนที่เหนื่อยล้าและแบกภาระหนักเช่นคุณและผมเสมอ เขายังอธิบายมันในรูปแบบที่เราทุกคนสามารถเข้าใจได้และเชื่อมโยงกับเรา ในแต่ละวันในหนึ่งปี พอลเน้นย้ำถึงพลังของข่าวประเสริฐในปัจจุบันเสมอ ที่แสดงให้เห็นถึงสิ่งที่พระเยซูทำเพื่อผู้คนที่แตกสลายนั้นไม่เพียงทำให้เราเป็นอิสระจากอดีต สิ่งนี้ยังช่วยปลดปล่อยเราให้เราเป็นอิสระในอนาคตและปัจจุบันอีกด้วย ขอบคุณพอลที่คอยย้ำเตือนนักเดินทางที่เหน็ดเหนื่อยคนนี้ว่าผมใช้ชีวิตภายใต้ภาระหนักที่มีป้ายข้อความเขียนไว้ว่า "สำเร็จแล้ว"

ทัลเลียน ชิวิดเจียน ผู้ก่อตั้ง LIBERATE; ผู้แต่ง, *หนังสือรักข้างเดียว One-Way Love : พระคุณที่ไม่มีวันสิ้นสุดสำหรับโลกที่สิ้นหวัง*

"พอล ทริปป์ ผสมผสานความรู้ทางปัญญาที่ได้รับจากประสบการณ์การในการให้คำปรึกษาที่สั่งสมมาเป็นเวลาหลายปีไว้ในหนังสือเล่มนี้ได้อย่างงดงาม ข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับเรื่องราวการไถ่บาปในพระคริสตธรรมคัมภีร์ และความเข้าใจอย่างลึกซึ้งของเขาที่มีต่อพระคริสต์ในฐานะตัวแทนของเรา ในการผลิตบทเรียนสำหรับเฝ้าเดี่ยวประจำวันเล่มนี้ ช่วยให้ความอบอุ่นใจจากความเจ็บปวด คุณจะพบว่าบทเรียนเล่มนี้ทั้งท้าทาย และช่วยให้ความอิ่มเอมใจในเวลาเดียวกัน และยังพูดถึงรากฐานของความจริงในพระคัมภีร์ไว้อย่างชัดเจนและลึกซึ้ง ผมขอแนะนำให้อ่านบทเรียนเล่มนี้ดีมากจริงๆครับ!"

เอลิเซ่ เอ็ม ฟิตซ์แพทริค ผู้ให้คำปรึกษา; นักพูด; ผู้เขียน หนังสือ *"พบในพระเจ้า Found in Him"*

พระเมตตาใหม่ในทุกเช้า

พระเมตตาใหม่ในทุกเช้า

บทเฝ้าเดี่ยวข่าวประเสริฐประจำวัน

พอล เดวิด ทริปป์

WHEATON, ILLINOIS

เชียงใหม่ ประเทศไทย
www.GraceBannasan.com

พระเมตตาใหม่ในทุกเช้า: บทเรียนพระกิตติคุณประจำวัน **eBook**
New Morning Mercies: A Daily Gospel Devotional **eBook**
© 2024 โดย เกรซบรรณสาร (Grace Bannasan)

สงวนลิขสิทธิ์. ห้ามนำส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ไปใช้หรือทำซ้ำในลักษณะใดๆ โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร ยกเว้นในกรณีของใบเสนอราคาสั้นๆ ที่รวมอยู่ในบทความและบทวิจารณ์สำคัญ ส่งคำขอของคุณไปยังผู้จัดพิมพ์ตามที่อยู่ต่อไปนี้:

All rights reserved. No part of this book may be used or reproduced in any manner whatsoever without written permission except in the case of brief quotations embodied in critical articles and reviews. Direct your request to the publisher at the following address:

เกรซบรรณสาร
Grace Bannasan
บ้านเลขที่ 10 หมู่ 1
ต.ตลาดใหญ่ อ.ดอยสะเก็ด
จ.เชียงใหม่ 50220
โทรศัพท์ 098-757-3257
gracebannasan@gmail.com
hisbygrace@me.com
www.gracebannasan.com

พิมพ์ในประเทศไทย
Printed in Thailand.

จัดพิมพ์โดย เกรซ บรรณสาร/Grace Bannasaan
โครงการภายใต้มูลนิธิมหกิจพระคุณของแบ็บติสต์ในประเทศไทย

เผยแพร่ครั้งแรกเป็นภาษาอังกฤษภายใต้ชื่อ New Morning Mercies: A Daily Gospel Devotional หนังสือเล่มนี้ได้รับการตีพิมพ์ครั้ง แรกในสหรัฐอเมริกาโดย Crossway a publishing ministry of Good News Publishers, Wheaten, IL 60187, U.S.A.
© 2014 by Paul David Tripp. แปลโดยได้รับอนุญาต.

ผู้แปล: บงกช สวัสดิ์สาย (Translator: Bongkot Sawatsai)

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ
National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

ทริปป์, พอล เดวิด.
พระเมตตาใ มในทุกเชา: บทเรียนพระกิตติคุณประจาวัน.-- เชียงใ ม : มลนิธิม กิจ พระคุณของแบ็บติสต์ในประเทศไทย, 2567.
374 นา.

1. การดาเนินชีวิต --แงศาสนา --คริสต์ศาสนา. I. บงกช สวัสดิ์สาย, ผแปล. II. ชื่อ เรื่อง.

248.4
ISBN (eBook) 978-616-94404-8-2

10 ม.1 ต.ตลาดใหญ่ อ.ดอยสะเก็ด จ.เชียงใหม่ 50220
10 Moo 1, TaladYai, Doi Saket, Chiang Mai 50220
โทร 098-757-3257 gracebannasan@gmail.com
www.GraceBannasan.com

เป็น คุณขอที่จะเป็นที่ปรึกษาและคุณกลายเป็นผู้มีส่วนร่วมที่สำคัญ
นี่เป็นวิธีการทำงานของพระเจ้าของเราหรือไม่

คำนำ

ทุกเช้าผมจะโพสต์ประมาณ 3 ข้อคิดจากข่าวประเสริฐในทวิตเตอร์ มันคือ การโพสต์สามข้อคิดสั้น ๆ เกี่ยวกับความเชื่อของคริสเตียนบนโซเชียลมีเดียใน Twitter ของผม เป้าหมายก็เพื่อจะเปิดเผยความจริงของข่าวประเสริฐและปลอบโยนผู้คนด้วยความจริงอันน่าสะเทือนใจในข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ด้วยเช่นกัน ผมต้องการให้ผู้คนเห็นว่า พระคุณในพระข่าวประเสริฐไม่ได้เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงด้านศาสนาในชีวิตของพวกเขามากนัก แต่เกี่ยวกับทุกสิ่งในชีวิตที่ถูกกำหนดไว้ ระบุไว้ในตัวตนของเรา และอยากใช้ข้อคิดนี้เพื่อกระตุ้นและหนุนใจพวกเขา ผมกำลังประกาศเรียกผู้คนให้มองมาที่ข่าวประเสริฐเพื่อที่พวกเขาจะสามารถใช้ข่าวประเสริฐเป็นหน้าต่างที่จะใช้มองทุกสิ่งในชีวิต

โดยพระคุณพระเจ้าข้อคิดที่ผมโพสต์ได้รับการยอมรับเป็นอย่างดี และหลายคนเรียกร้องให้ผมใช้เป็นพื้นฐานสำหรับการทำหนังสือบทเรียนสำหรับเฝ้าเดี่ยว โดยเราจะใคร่ครวญเกี่ยวกับความจริงของข่าวประเสริฐที่ผมโพสต์ใน twitter 365 ครั้งด้วยกัน หนังสือที่อยู่ในมือคุณเล่มนี้ คือเล่มที่ผมผลิตขึ้นตามคำเรียกร้องเหล่านั้น ในแต่ละวันที่คุณเปิดอ่านจะมีเรื่องราวข่าวประเสริฐที่มาจากการโพสต์หนึ่งครั้งใน Twitter มีการตรวจเรียบเรียงส่วนข้อคิดสั้นๆ และนำมาพิจารณาขยายเพิ่มเติมขึ้น

“มันเป็นงานที่น่ากลัวสำหรับผม ที่ผมจะนั่งลงแล้วเขียนบทเรียนสำหรับเฝ้าเดี่ยวทั้ง 365 วัน ความตั้งใจของผมที่จะทำให้สำเร็จนั้นไม่ได้เกิดจากความภาคภูมิใจในความสามารถของตัวผมเองในฐานะนักเขียน แต่เกิดจากความมั่นใจในความกว้างและความลึกอันอัศจรรย์ของข่าวประเสริฐขององค์พระเยซูคริสต์เจ้า ขณะที่ผมเริ่มเขียน ผมก็รู้สึกตื่นเต้นที่ ผมจะได้สำรวจถ้ำชีวิตฝ่ายวิญญาณ นั่นคือการเข้าไปในโพรงลึกของความเชื่อศรัทธาที่ผมรักมาก ผมทำเช่นนั้นไม่ได้มากในฐานะผู้เชี่ยวชาญ แต่ทำในฐานะนักปริศนาธรรมหรือนักสำรวจ ผมนั่งลงเพื่อเขียน โดยไม่คิดว่าตัวผมนั้นเชี่ยวชาญเรื่องข่าวประเสริฐแล้ว แต่มีหลักฐานในชีวิตของผมที่ทำให้ผมจำเป็นต้องเชี่ยวชาญมากขึ้นผ่านทางถ้อยคำแห่งพระคุณของอันยิ่งใหญ่เหลือล้นที่เป็นศูนย์กลางของทุกสิ่งที่ผมได้ทำในงานพันธกิจ”

ตอนนี้ ผมขอบอกตามตรงว่า ผมไม่ได้เขียนบทเรียนสำหรับเฝ้าเดี่ยวนี้ขึ้นมาเพื่อคุณเท่านั้น แต่ผมเขียนขึ้นมาเพื่อตัวผมเองด้วย ไม่มีความเป็นจริงใด หลักธรรมใด การสังเกตใด ความจริงใด คำสั่งใด การให้กำลังใจใด การเตือนสติใด หรือการตำหนิใด ในการบทเรียนสำหรับเฝ้าเดี่ยวนี้ที่ผมจะไม่ใช้กับตัวผมเอง เพราะผมก็เหมือนกับคุณ; ในสถานการณ์ที่คุ้นเคยเหล่านี้ ที่ผมมักไม่ให้ความสำคัญกับข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์เท่าที่ควร ที่จะให้พระคุณของพระเจ้าใหญ่ขึ้นในชีวิตของผมเอง ผมรู้สึกเคยชินกับข่าวประเสริฐขึ้นเรื่อยๆและอย่างที่ควรเป็น แต่ข่าวประเสริฐไม่ดึงดูดความสนใจและความกลัวของผมเหมือนที่เคยเมื่อก่อน และหากความเป็นจริงอันน่าทึ่งของข่าวประเสริฐออกจากความสนใจของเราทั้งคุณและผม ความกลัว และการนมัสการของผม สิ่งอื่นๆในชีวิตของเราก็จะเข้ามาดึงดูดความสนใจของเราแทน เมื่อเราเลิกเฉลิมฉลองในพระคุณของพระเจ้า เราก็เริ่มลืมว่าเราต้องการพระคุณมากเพียงใด และเมื่อเราลืมว่าเราต้องการพระคุณมากเพียงใด เราก็เลิกแสวงหาความช่วยเหลือและกำลังที่มีแต่พระคุณเท่านั้นที่สามารถให้ได้ นี่หมายความว่าเราเริ่มเห็นว่าตัวเองเป็นคนชอบธรรม แข็งแกร่ง และฉลาดมากกว่าที่เป็นอยู่ และในการทำเช่นนั้น เราก็กำลังสร้างปัญหาให้ตัวเอง

บทเรียนเฝ้าเดี่ยวนี้จึงเรียกร้องให้ทั้งคุณและผมจดจำและระลึกถึง เรียกให้เราระลึกถึงภัยพิบัติอันน่าสยดสยองจากบาป เรียกให้ระลึกถึงพระเยซูผู้ทรงเข้าไปยืนแทนที่เรา เป็นการเรียกให้ระลึกถึงความชอบธรรมที่เป็นของประทานของพระเจ้า ที่เรียกให้ระลึกถึงพลังการเปลี่ยนแปลงของพระคุณที่คุณและผมไม่สมควรได้รับ เป็นการเรียกให้ระลึกถึงลิขิตชีวิตที่ได้รับประกันของลูกๆ ของพระเจ้าที่ได้รับการไถ่ด้วยพระโลหิตทุกคน เป็นการเรียกให้ระลึกถึงอำนาจอธิปไตยและพระเกียรติสิริของพระองค์ เป็นการเรียกให้จำไว้ว่า เราต้องจำว่าเราอยู่ในสงครามฝ่ายวิญญาณ และเราต้องการพระคุณเพื่อการนี้

บทนำ

หัวข้อของบทเฝ้าเดี่ยวนี้ไม่เพียงแค่สะท้อนถึงวิธีการที่พระคัมภีร์พูดถึงพระคุณพระเจ้าเท่านั้นแต่ยังพูดถึงเพลงฮิมที่ที่มีชื่อเสียงที่ผมคิดว่าเราควรจะขับร้องทุกวัน (ในบทเพลงคร่ำครวญ 3:22-23)

"ความรักมั่นคงของพระยาห์เวห์ไม่เคยหยุดยั้ง และพระกรุณาของพระองค์ไม่มีสิ้นสุด เป็นของใหม่ทุกเวลาเช้า ความเที่ยงตรงของพระองค์ใหญ่ยิ่งนัก"

ความเป็นจริงที่น่าทึ่งประการหนึ่งของชีวิตคริสเตียนคือ ในโลกที่ทุกสิ่งอยู่ในสภาพเสื่อมโทรม พระเมตตาของพระเจ้าไม่เคยเสื่อมคลาย ไม่มีวันสูญสิ้น ไม่เคยช้าไม่เคยสาย ไม่เคยเหือดแห้งไป ไม่เคยอ่อนแอหรืออ่อนล้าระอาใจ มาทันเวลาเสมอ ไม่เคยทำให้ผิดหวัง ไม่เคยล้มเหลว เพราะพระเมตตาของพระเจ้ามีมาใหม่ในทุกเวลาเช้า พระเมตตาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราที่พร้อมรับกับความท้าทาย ความผิดหวัง ความทุกข์ทรมาน การล่อลวง และการต่อสู้กับบาปทั้งภายในและภายนอก บางครั้งพระเมตตาของพระเจ้า คือ:

พระเมตตาเมตตาอันน่าเกรงขามและชื่นชมยินดี
พระเมตตาที่คอยตำหนิติเตียนเรา พระเมตตาที่คอยเสริมสร้างกำลัง
พระเมตตาที่คอยให้ความหวัง พระเมตตาที่ช่วยเปิดเผยใจ
พระเมตตาที่ช่วยเราให้รอดบาป พระเมตตาที่ช่วยเปลี่ยนแปลงชีวิต
พระเมตตาในการให้อภัยบาปแก่เรา พระเมตตาที่คอยจัดเตรียมสิ่งต่างๆในชีวิต
พระเมตตาที่ทำให้กระอักกระอ่วนใจ พระเมตตาที่สำแดงถึงพระสิริของพระองค์
พระเมตตาที่คอยส่งสว่างถึงความจริงของพระองค์ พระเมตตาที่คอยหนุนจิตชูใจ

พระเมตตาของพระเจ้าไม่ได้ส่งมาเพียงสีเดียวของสายรุ้งแห่งพระคุณของพระองค์เปล่าเลย แต่ถูกส่งมาในทุกเฉดสี พระเมตตาของพระเจ้าไม่ได้เป็นเสียงของเครื่องดนตรีแห่งพระคุณพระองค์เพียงชิ้นเดียว เปล่าเลย แต่เป็นเสียงของโน้ตดนตรีทุกตัวโน้ตจากเครื่องดนตรีทุกชิ้น พระเมตตาของพระเจ้ามีอยู่ทั่วไป: ที่ลูก ๆ ของพระองค์ทุกคนจะมีความชื่นชมยินดีอยู่ในพระเมตตาของพระองค์ ลูกแต่ละคนได้รับพระเมตตาของพระเจ้าที่ถูกออกแบบมาอย่างเฉพาะเจาะจงเพื่อเขาหรือเธอในช่วงเวลาที่จำเป็นอย่างเฉพาะเจาะจง พระเมตตาของพระเจ้าที่คาดเดาได้เป็นดังน้ำพุที่หลั่งไหลไม่มีวันสิ้นสุด พระเมตตาของพระเจ้าที่คาดเดาไม่ได้ที่มาสู่เราในรูปแบบที่น่าแปลกประหลาดใจ พระเมตตาของพระเจ้าที่เป็นศาสนศาสตร์อันล้ำลึก แต่ก็ยิ่งใหญ่กว่าศาสนศาสตร์ พระเมตตาของพระเจ้าเป็นชีวิตแก่ทุกคนที่เชื่อ เป็นการปลอบประโลมใจอย่างไร้ขีดจำกัด แต่ก็เรียกให้เราดำเนินชีวิตในวิถีชีวิตใหม่ด้วย พระเมตตาของพระเจ้าแด่ท่านทั้งหลายผู้ซึ่งได้รับพระเมตตานี้ ท่านจึงได้รับการเปลี่ยนแปลงไปตลอดกาลจริง ๆ

ให้เราอ่านและระลึกถึงพระเมตตาในทุกเช้าวันใหม่ของพระเจ้า และเฉลิมฉลองอัตลักษณ์ในตัวตนคุณที่เป็นพระเมตตาที่เป็นรูปธรรมที่นำเราให้เข้าใจมากกว่าที่ความสามารถของใจเราจะเข้าใจได้ หรือเกินกว่าที่ผู้เขียนคนหนึ่งที่จะอธิบายออกมาเป็นคำพูดได้

1 มกราคม

ประเด็นที่สำคัญของชีวิตคริสเตียนคือ คริสตจักร และความเชื่อของเราไม่ได้ขึ้นอยู่กับเรา
แต่ขึ้นอยู่กับพระเจ้า แผนงาน อาณาจักร และพระสิริอันรุ่งโรจน์ของพระองค์

ความจริงนี้ อาจทำให้เรารู้สึกเหมือนติดอยู่ในอุปสรรคขัดขวางหลายอย่าง คือ มันอาจขัดกับความรู้สึกของเราทุกคน ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้ชีวิตเรายุ่งเหยิง และทำให้ความสัมพันธ์ของเราขัดแย้งกัน ขัดขวางความคิดของเรา และขโมยความปรารถนาของเราไป เรามักจะรู้สึกว่าความเชื่อที่ขึ้นอยู่กับพระเจ้ามักจะมีเหตุผลน้อยกว่าความรู้สึกนึกคิดตามเหตุและผลของเรา ที่เรามักจะหยิบยกขึ้นมาถกเถียงถึงความจำเป็นในความต้องการพระคุณของพระเจ้าในชีวิต แต่เราก็เผชิญหน้ากับความจริงที่ว่าเราทุกคนไม่มีใครหนีพ้น มีส่วนเดียวกันในชีวิตที่พวกเราทุกคนได้รับความช่วยเหลือจากพระเจ้า มันเป็นสิ่งที่เราต้องการการต่อสู้ที่พระเจ้ากระทำเพื่อเราที่จะช่วยให้เราตระหนักได้ว่า ชีวิตไม่ได้ขึ้นอยู่กับเราหรือเริ่มต้นจากเรา แต่ขึ้นอยู่กับพระเจ้า แผนการของพระองค์ อาณาจักรของพระองค์ และพระสิริของพระองค์

นี่คือเหตุผลสำคัญว่าทำไมสี่คำแรกของพระคัมภีร์ไบเบิล คือ "ในปฐมกาล พระเจ้า..." อาจเป็นสี่คำที่สำคัญมาก คำเหล่านี้ได้เปลี่ยนแปลงทุกสิ่งไปจริงๆ เช่น วิธีที่เราคิดเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของเรา ความหมายของชีวิต และวัตถุประสงค์ในชีวิตของเรา ไปจนถึงวิธีการเข้าถึงตัวตนของเรา หรือแม้กระทั่งบทบาทปลีกย่อยต่างๆ ของมนุษย์ ทุกสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นนั้นถูกสร้างขึ้นโดยพระเจ้าและเพื่อพระเจ้า ความงดงามทั้งหมดของโลกที่ถูกสร้างขึ้นได้รับการออกแบบเพื่อชี้ไปถึงพระสิริของพระองค์ จักรวาลเป็นของพระองค์ ออกแบบให้ทำงานตามจุดประสงค์และแผนการของพระองค์ ซึ่งรวมถึงทั้งตัวคุณและผมด้วย เราไม่ได้ถูกสร้างมาให้มีชีวิตที่เป็นอิสระ ชีวิตเราเป็นของเราเองโดยที่ชีวิตของเรานั้นไม่ขึ้นกับหรือไม่เกี่ยวข้องกับพระเจ้า เราไม่ได้เกิดมาเพื่อดำเนินชีวิตตามแผนการเล็กๆ ของเรา หรือดำเนินชีวิตเพื่อช่วงเวลาแห่งความรุ่งโรจน์รุ่งเรืองที่สง่างามในชีวิตของเราเอง เปล่าเลย เราต่างถูกสร้างมาเพื่อมีชีวิตอยู่เพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า

การใช้ชีวิตในทางของพระเจ้านี้หมายถึงการแสดงออกในด้านไหนบ้าง? สิ่งนี้หมายถึง การแสดงออกไม่เพียงแต่ในมิติทางศาสนาในชีวิตเราเท่านั้น แต่ในทุกแง่มุมของชีวิตของเรา ผมชอบที่เปาโลพูดถึงสิ่งนี้ใน 1 โครินธ์ 10:31 "เพราะฉะนั้นเมื่อพวกท่านจะรับประทาน จะดื่ม หรือจะทำอะไรก็ตาม จงทำเพื่อถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า" เมื่อเปาโลนึกถึงการทรงเรียกให้ดำเนินชีวิตเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า ลำดับแรก เขาไม่ได้นึกถึงสิ่งใหญ่ๆ เช่น การเปลี่ยนแปลงชีวิต หรือความรู้สึกกังวลเกี่ยวกับชีวิตฝ่ายวิญญาณในชีวิตของเขา เปล่าเลย เปาโลนึกถึงบางสิ่งที่ธรรมดาทั่วไป สิ่งที่ทำซ้ำๆ เป็นประจำ เช่น การกิน และดื่ม แม้กระทั่งสิ่งที่ธรรมดาทั่วไป สิ่งเหล่านี้ดูเหมือนว่าจะไม่สำคัญมากในชีวิตของเรา แต่ก็ต้องได้รับการหล่อหลอม และได้รับชี้นำให้มีความปรารถนาจากใจจริงเพื่อถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า ตอนนี้ ผมไม่รู้ว่าชีวิตคุณเป็นอย่างไร สำหรับผม แค่มองไปที่ความยุ่งวุ่นวายในชีวิต แค่นี้ก็ทำให้ผมมองไม่เห็นการมีอยู่ของพระเจ้าแล้ว นับประสาอะไรกับพระสิริของพระองค์กันล่ะ!

ให้เรามาเริ่มต้นปีใหม่ด้วยการยอมรับว่า ไม่มีอะไรเป็นธรรมชาติสำหรับเราที่ดีมากไปกว่าการมีชีวิตอยู่เพื่อพระเกียรติสิริของพระเจ้า สิ่งนี้ไม่ได้เป็นประตูสู่ความสิ้นหวัง แต่เพื่อความหวัง พระเจ้าทรงทราบดีว่าเพราะความบาปของเรา เราจะไม่เลือกทางนี้ ดังนั้น พระองค์จึงส่งพระบุตรของพระองค์มาดำเนินชีวิตอย่างที่เราไม่สามารถทำด้วยตัวเองได้ คือ ตายแทนเรา และเป็นขึ้นมาจากความตาย มีชัยชนะเหนือบาปและความตาย พระองค์ทรงทำสิ่งนี้เพื่อให้เราไม่เพียงแค่ได้รับการอภัยต่อการที่เรามีใจที่จงรักภักดีต่อเกียรติศักดิ์ศรีของตัวเราเองเท่านั้น แต่เรายังได้รับพระคุณทุกด้านที่เราจำเป็นต้องมี เพื่อมีชีวิตอยู่เพื่อพระองค์ เมื่อคุณยอมรับว่าเราต้องการความช่วยเหลือ แสดงว่าเราเชื่อมโยงตัวเองเข้ากับการช่วยเหลือที่พระองค์ได้จัดเตรียมไว้ให้แล้วในพระเยซู พระบุตรของพระองค์ ที่พระองค์ทรงนำความหวังแท้มาให้เราในการช่วยกู้ของพระองค์อีกครั้งในวันนี้

อ่าน สดุดี 115 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

2 มกราคม

เราไม่สามารถหาการพักสงบได้จากการหาคำตอบของชีวิตด้วยตัวเอง
แต่ด้วยการไว้วางใจในพระองค์ผู้ทรงได้จัดการกับทุกปัญหาของเราไว้
เพื่อผลดีแก่เรา และเพื่อพระเกียรติสิริของพระองค์

ครอบครัวของเรากำลังเดินทางไปห้างสรรพสินค้าท้องถิ่นกับลูกชายสองคน จู่ ๆ ลูกชายวัย 3 ขวบก็ถามขึ้นมาว่า "พ่อครับ ถ้าพระเจ้าสร้างทุกอย่าง พระองค์สร้างเสาไฟหรือเปล่าครับ" ทันใดนั้น ผมก็มีความคิดซ้ำๆ เช่นเดียวกับที่พ่อแม่ทั่วไปมีในหัว ในขณะที่ตอบคำถามของลูกๆ ที่ถามอย่างไม่รู้จบว่า "พ่อทำไมนี่ ทำไมนั้น ทำไมๆๆ" "แล้วคิดว่า เราจะตอบคำถามจากประเด็นที่เรากำลังคุยกันไปสู่ประเด็นของคำถามนี้ได้อย่างไร" หรือ มักคิดว่า "ทำไมลูกชอบถาม "ทำไม" กับผมตลอดเวลา"

ความเป็นมนุษย์ของเราทำให้เรามีความปรารถนาในใจที่อยากจะรู้และเข้าใจอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับชีวิตและสิ่งต่างๆ ในแต่ละวัน และเราใช้เวลากับการพยายามค้นหาคำตอบ จัดการ และเข้าใจสิ่งต่างๆในชีวิตด้วยตนเอง เราไม่ได้ใช้ชีวิตตามที่สัญชาตญาณบอกเรา เราไม่ได้ปล่อยให้ชีวิตเป็นไปอย่างที่เป็น เราทุกคนทำตัวเป็นนักศาสนศาสตร์ นักปรัชญา นักโบราณคดีที่คอยขุดคุ้ยเรื่องราวแหล่งอารยธรรมต่างๆในชีวิตของเรา เพื่อพยายามทำความเข้าใจ และพระเจ้าได้ออกแบบแรงจูงใจฝ่ายวิญญาณนี้ขึ้นมาพร้อมกับของประทานต่างๆที่อัศจรรย์ และของประทานในการวิเคราะห์ความลึกลับซับซ้อน วัตถุประสงค์ และของประทานเหล่านี้ ถูกสร้างไว้ในสิ่งทรงสร้างต่างๆ สิ่งนั้นคือ ความบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ ที่พระเจ้าสร้างขึ้นเพื่อดึงดูดเราให้เข้ามาหาพระองค์ เพื่อเราจะได้รู้จักพระองค์ และเข้าใจตนเองโดยความสว่างแห่งการทรงสถิตของพระองค์ และเป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์

แต่บาปก็ได้ทำให้วัตถุประสงค์เหล่านี้ และของประทานเหล่านี้กลายเป็นความคิดหายนะ บาปล่อลวงเราให้คิดว่า เราสามารถค้นหาใจของเราได้ด้วยตัวเราเอง มันคือแนวทางการใช้ชีวิตแบบ "ถ้าฉันเข้าใจสิ่งนี้หรือสิ่งนั้น ฉันจะมั่นคงและปลอดภัย" แต่มันไม่เคยเป็นเช่นนั้น แม้ในช่วงเวลาที่ที่ดีที่สุดในชีวิตของเรา เราก็ยังถูกทิ้งไว้กับความสงสัยการไม่เข้าใจความลึกลับซับซ้อนของชีวิต บางครั้งก็เป็นเงื่อนงำที่เจ็บปวด บางทีอาจดูเหมือนว่า เราได้พบสาเหตุเพียงเล็กน้อย และสาเหตุที่เราพบนี้ยังไม่ได้ช่วยให้เราเข้าใจถึงวัตถุประสงค์ที่ดีที่แท้จริง คือ วัตถุประสงค์ที่สามารถช่วยเราได้จริงๆ ดังนั้น เราจึงไม่สามารถทำความเข้าใจ เพื่อที่จะเป็นหนทางให้เราได้พบกับการพักสงบ หรือสันติสุขได้ แค่ทำความเข้าใจกับมันนั้นไม่พอ ไม่เลย แต่สิ่งที่สำคัญกว่าการเข้าใจคือ การไว้วางใจพระองค์ผู้ทรงเข้าใจทุกสิ่งและทรงครอบครองทุกสิ่งเพื่อเกียรติ์สิริของพระองค์ และเพื่อผลดีแก่เรา

ข้อพระคัมภีร์ที่อธิบายความหมายส่วนนี้ได้ดี คือ สดุดี 62:5–7 "จิตใจของข้าพเจ้าสงบคอยพระเจ้าเท่านั้น เพราะความหวังของข้าพเจ้ามาจากพระองค์ พระองค์เท่านั้นทรงเป็นศิลาและความรอดของข้าพเจ้า ทรงเป็นป้อมปราการของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่หวั่นไหว สวัสดิภาพและเกียรติของข้าพเจ้าอยู่ที่พระเจ้า ศิลาแข็งแกร่งและที่ลี้ภัยของข้าพเจ้าคือพระเจ้า"

ในช่วงเวลาที่เราต้องการรู้ในสิ่งที่เราไม่สามารถรู้ได้ นั่นหมายความว่า ยังมีส่วนที่เหลือให้เราค้นหา พระองค์ผู้ทรงรู้ทุกสิ่งทุกอย่าง พระองค์รักเรา และทรงครอบครองส่วนที่เราไม่เข้าใจด้วยความปรารถนาดีต่อเรา

อ่าน 2 โครินธ์ 5:1-10 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อ

3 มกราคม

ถ้าชีวิตนิรันดร์เป็นแผนการในชีวิตของเรา มันก็ไม่มีเหตุผลที่จะทำให้ชีวิตจำกัดอยู่แค่สิ่งจำเป็นในโลก หรือความต้องการตามความอยากของเรา ณ ปัจจุบันนี้เท่านั้น

พระคัมภีร์ไบเบิลเป็นภาพใหญ่ในหนังสือที่เรียกให้เราเข้าใจว่าชีวิตของเราเป็นแบบภาพใหญ่ภาพนั้นโดยไม่ต้องสงสัยเลย พระคัมภีร์ช่วยขยายกรอบความคิดในใจของเราให้คิดถึงสิ่งที่พระคัมภีร์เรียกเราให้คิดเกี่ยวกับสรรพสิ่งที่มีอยู่ก่อนที่โลกจะเกิดขึ้น และสิ่งที่กำลังจะมาอีกหลายพันปีก่อนเข้าสู่ช่วงของชีวิตนิรันดร์ พระคัมภีร์ไม่ได้ให้เรามีชีวิตอยู่เพื่อความหวังสำหรับวันนี้เท่านั้น พระคัมภีร์ไม่ได้บอกให้เราจำกัดความคิด ความปรารถนา คำพูด และการกระทำไปเรื่อยๆ ตามสิ่งที่เราคิดว่ามันสำคัญหรือตามอารมณ์ ณ ตอนนั้น หรือตามความต้องการที่เกิดในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง เพราะว่าในช่วงเวลานั้น สิ่งที่เราคิดอาจจะดูสำคัญเกินกว่าความเป็นจริง เพราะในอารมณ์ชั่วครู่ของเรา สิ่งนั้นอาจดูน่าเชื่อถือมากกว่าที่มันเป็นจริงๆ ในความต้องการชั่วครู่ของเรา สิ่งนั้นอาจดูเหมือนจำเป็นมากกว่าที่มันเป็นจริงๆ เราเกิดมาเพื่อใช้ชีวิตที่เชื่อมโยงกับจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุด และเราถูกกำหนดให้ดำเนินชีวิตในลักษณะนี้ เพราะทุกสิ่งที่เรากระทำนั้นเชื่อมโยงกับพระเจ้าผู้เป็นเบื้องต้นและจุดสิ้นสุด เราถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์ และเพื่อพระองค์ผู้ทรงสร้างเรา

เป็นการยากที่จะดำเนินชีวิตตามมุมมองของชีวิตนิรันดร์ ชีวิตเราดำเนินอยู่ในสถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตซ้ำแล้วซ้ำเล่า และมีบางช่วงที่ดูเหมือนว่าช่วงเวลานั้นจะสำคัญที่สุดในชีวิตนั้น อาจเป็นการเดินทางบนท้องถนน การเอาชนะความขัดแย้งทะเลาะวิวาทตอนนี้ หรือการตอบสนองความต้องการทางเพศตอนนี้ มีช่วงเวลาแห่งความสุขและความพอใจของเราที่ถูกทำให้ความสำคัญลดลงเหลือแค่รองเท้าคู่ใหม่ หรือสเต็กที่ต้องรออีกแค่สิบนาที มีช่วงเวลาที่เปิดเผยกับเราว่า ที่แท้จริงแล้วเราคือใคร อะไรเป็นตัวตนที่แท้จริงของเราและพระเจ้าเป็นใคร และสิ่งนี้มักจะถูกจำกัดอยู่แค่พื้นหลังของความคิดส่วนใหญ่ตอนนี้ อารมณ์ในตอนนี้ และความจำเป็นในชีวิตตอนนี้เท่านั้นของเรา มีบางช่วงเวลาที่เราหลงทางอยู่ท่ามกลางเรื่องราวของพระเจ้า เราเหมือนคนเสียสติชั่วครู่ที่หลงเจิ่นไป ทำไม่ถูกไปไม่ถูก และเราสูญเสียความทรงจำเกี่ยวกับพระองค์

พระเจ้าทรงย้ำเตือนเราว่าจริงๆแล้วไม่ได้มีเพียงแต่เราที่เป็นสิ่งทรงสร้างและถูกสร้างใหม่ในพระเยซูคริสต์เพื่อความหวังในชีวิตนิรันดร์เท่านั้น พระองค์เตือนเราไม่ให้มีชีวิตอยู่เพื่อทรัพย์สมบัติในตอนนี้ด้วย “อย่าสะสมทรัพย์สมบัติเพื่อตัวพวกท่านเองไว้ในโลก ที่อาจเป็นสนิมและที่แมลงกินเสียได้ และที่ขโมยอาจทะลวงลักเอาไปได้ แต่จงสะสมทรัพย์สมบัติเพื่อตัวพวกท่านเองไว้ในสวรรค์ …” มัทธิว 6:19-20

ใคร่ครวญ: นอกจากพระเจ้าจะให้เราได้อยู่ในสวรรค์นิรันดร์แล้ว พระองค์ก็ยังทรงประทานพระคุณทั้งหมดที่เราต้องการระหว่างทางด้วย ไม่เช่นนั้นเราจะไม่มีทางไปถึงที่นั่นได้เลย พระองค์ทรงมีพระคุณสำหรับใจที่โลเลและวอกแวกง่ายของเรา มีการช่วยเหลือและเตือนสติเกี่ยวกับใจที่หมกมุ่นอยู่กับตนเองให้ตัวเองเป็นศูนย์กลางของทุกสิ่งของเราด้วย พระเจ้าแห่งนิรันดร์กาลประทานพระคุณนิรันดร์แก่เราเพื่อที่คุณจะได้มีชีวิตในมุมมองส่วนของชีวิตนิรันดร์ด้วย

อ่าน ลูกา 12:13–21 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

4 มกราคม

ศาสนศาสตร์ที่ดีที่สุดจะไม่เอาความลึกลับซับซ้อนออกจากไปจากชีวิตเรา
เพื่อที่เราจะสามารถพบการพักสงบได้เพียงในการไว้วางใจพระองค์ผู้ทรงครอบครองทุกสิ่ง
และทรงรู้ความลึกลับซับซ้อนทุกสถานการณ์เท่านั้น

เสียงของภรรยาผมสั่นเครือในเช้าวันนั้น ขณะที่เธอบอกให้ผมกลับบ้านให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ "ลูเอลลา" ภรรยาของผมเป็นผู้หญิงที่ปกติเธอจะมีความมั่นคงทางอารมณ์มาก เธอจะไม่อ่อนไหวง่าย ผมรู้ว่าสิ่งที่เรากำลังเผชิญอยู่นั้นหนักหนาสาหัสเพราะมันทำให้เธอหวั่นไหว ผมอยู่ไกลจากบ้านออกไปประมาณหกชั่วโมงกับผู้ช่วยของผม ผมเดินทางกลับบ้านด้วยความประหม่า

นิโคลลูกสาวของเราเดินกลับบ้านหลังเลิกงานในช่วงดึกของคืนอย่างที่เธอทำเป็นประจำในหลายคืนก่อนหน้านี้ แต่จู่ ๆ ก็มีรถที่ขับโดยคนขับที่เมาสุรา และไม่มีใบอนุญาตขับรถพุ่งขึ้นมาบนทางเท้าและชนอัดนิโคลเข้ากับกำแพงอย่างจัง เธอได้รับบาดเจ็บสาหัส รวมถึงกระดูกเชิงกรานหัก 11 จุด และมีเลือดออกภายในจำนวนมากในที่สุด เมื่อผมถึงโรงพยาบาลและเดินเข้าไปในห้องผู้ป่วยหนักของนิโคล ผมกระทำเช่นเดียวกับสิ่งที่พ่อทุกคนจะทำตามสัญชาตญาณของความเป็นพ่อเท่าที่จะทำได้ ในขณะที่ใจของผมกำลังแตกสลาย ผมค่อยๆ คลานขึ้นไปบนเตียงของลูกสาว ไม่แน่ใจว่าเธอได้ยินเสียงของผมไหม และบอกลูกว่า "ลูกรัก นี่พ่อเองนะ ลูกไม่ได้เผชิญสิ่งนี้อยู่ตามลำพัง พระเจ้าทรงก็สถิตอยู่กับลูกนะ"

ในขณะที่ผมเดินเข้าไปในห้องนั้น ผมรู้สึกราวกับว่าโลกทั้งใบกำลังมืดดับลง ใจผมร้องตะโกนออกมาว่า "ทำไม ทำไม ทำไมกัน" ถ้าผมเลือกได้ผมจะไม่ให้ลูกของผมคนไหนเลยต้องเผชิญกับความเจ็บปวดนี้ และถ้าต้องเลือกลูกสักคน ผมคงไม่เลือกนิโคลเพราะในช่วงเวลานั้นในชีวิตของเธอมันแย่มาก และดูเหมือนว่าเธอคงจะรับมันไม่ไหว เพียงชั่วพริบตา เราก็ถูกโยนเข้าไปในความลึกลับซับซ้อนที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงในชีวิต และความรู้ที่ลึกซึ้งทางศาสนศาสตร์ของเรานั้น ไม่ได้นำความลึกลับซับซ้อนนั้นออกไป และต่อมาเราก็ต้องมีชีวิตที่ตกอยู่ในความยากลำบากที่นานมากจนกินเวลาไปประมาณสี่ปี แล้วนิโคลจึงค่อยๆ สามารถฟื้นตัวได้ดี เวลาที่ยากลำบากนี้ ผมยึดมั่นในความจริงที่ว่า ชีวิตของเราไม่ได้อยู่เหนือการควบคุมของพระเจ้า พวกเราสามารถวางใจครั้งแล้วครั้งเล่าได้ด้วยความคิดเช่นนี้ และเมื่อสถานการณ์ที่นิโคลประสบอุบัติเหตุเข้ามาในชีวิต พระเจ้าไม่ได้แปลกประหลาดใจหรือตื่นกลัวต่อสถานการณ์ เห็นไหมว่าไม่มีสิ่งใดลึกลับซับซ้อนเกินไปสำหรับพระองค์ พระองค์ไม่เคยการ์ดตก พระองค์ไม่เคยสงสัยว่าจะจัดการกับสิ่งที่ไม่คาดคิดที่เกิดขึ้นอย่างไร ผมชอบพระคัมภีร์ในดาเนียล 2:22 ที่กล่าวว่า "พระองค์ทรงเปิดเผยสิ่งที่ลึกซึ้งและลี้ลับ พระองค์ทรงทราบสิ่งที่อยู่ในความมืด และความสว่างก็อยู่กับพระองค์"

พระเจ้าสถิตอยู่กับเราในช่วงเวลาที่ชีวิตมืดมนและอับจนหนทาง เพราะพระองค์จะไม่ทอดทิ้งเรา และถึงแม้มันจะเป็นช่วงเวลาแหล่งความมืดมิดในชีวิตของพระเจ้า สิ่งนี้ก็ไม่ได้มืดมิดสำหรับพระเจ้า สิ่งที่ลึกลับซับซ้อนต่อเราไม่ลึกลับซับซ้อนต่อพระเจ้า สิ่งที่ทำให้เราแปลกประหลาดใจ ตกใจกลัว ไม่ทำให้พระองค์ทรงประหลาดใจ หรือตกใจกลัว พระองค์ทรงเข้าใจทุกสิ่ง แม้แต่สิ่งที่ทำให้เรารู้สึกสับสนมากที่สุด สิ่งที่ลึกลับซับซ้อนของคุณและผมไม่เพียงแค่นั้น แต่พระองค์ยังทรงรับผิดชอบมันทั้งหมดแทนเราด้วย

จงจำไว้ตั้งแต่วันนี้ว่า มีพระเจ้าผู้ทรงเป็นความสว่างแก่ความมืดที่เรามองไม่เห็น และพระองค์คือคำนิยามสูงสุดของความหมายของทุกสิ่งที่มีสติปัญญา ประเสริฐ เที่ยงแท้ รัก และสัตย์ซื่อ พระหัตถ์พระองค์โอบอุ้มทั้งเราและความลึกลับซับซ้อนในชีวิตของเราไว้ในพระเมตตา และเพราะพระองค์ทรงกระทำเช่นนั้น เราจึงยังสามารถพบการพักสงบได้แม้จะอยู่ท่ามกลางความเลวร้ายแห่งความลึกลับซับซ้อนที่จะเข้ามาเคาะที่หน้าประตูของเรา

อ่าน อิสยาห์ 40:12–31 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

5 มกราคม

ต่อให้เราเชื่อพระเจ้ามาพันปี เราก็จะไม่ได้รับการยอมรับมากกว่าเมื่อตอนที่เราเชื่อในครั้งแรก: เพราะการที่พระเจ้าทรงยอมรับเรานั้นขึ้นอยู่กับความชอบธรรมของพระคริสต์ ไม่ใช่ของเรา

ความจริงก็คือ บาปเป็นหายนะที่ร้ายแรงยิ่งกว่าที่เราคิด และพระคุณพระเจ้าก็อัศจรรย์เกินกว่าที่เราจะเข้าใจ คือเราไม่สามารถเข้าใจบาปของเราและพระคุณของพระเจ้าได้เท่ากับขนาดที่แท้จริงของบาปและพระคุณอย่างสมบูรณ์ เราทั้งหลายไม่มีใครที่เข้าใจอย่างแท้จริงว่าพระคัมภีร์พูดถึงอะไรเกี่ยวกับลักษณะของบาป คือที่บาปนั้นได้ครอบคลุมในทุกแง่มุมในความเป็นมนุษย์ของเรา ทุกมุมมองของมนุษย์ที่มีธรรมชาติบาปที่รุนแรง ไม่เคยมีใครที่สามารถมีแรงจูงใจมากพอหรือแข็งแกร่งมากพอที่จะไปถึงมาตรฐานที่สมบูรณ์แบบของพระเจ้าได้ และในบรรดาภาพลวงตาหรือคำหลอกลวงทั้งหมด ความคิดที่ว่ามนุษย์ที่ตกสู่บาปจะสามารถทำตัวเขาเองให้เป็นที่ยอมรับของพระเจ้าได้จะต้องเป็นความคิดที่ของผู้ที่มีสติฟั่นเฟือนและหลงผิดไปไกลมาก อย่างไรก็ตาม เราทุกคนมักจะคิดว่าเรามีความชอบธรรมมากกว่าที่เราเป็น และเมื่อเราคิดเช่นนี้ เราก็ได้เข้าสู่ก้าวแรกในการยอมรับความเข้าใจผิดๆ ที่ว่า บางทีเราอาจไม่ได้เลวร้ายในสายตาของพระเจ้าก็เป็นได้

นี่เป็นเหตุผลที่สำคัญมากสำหรับความเป็นจริง ในโรม 3:20 เปาโลเขียนไว้ว่า “เพราะว่าในสายพระเนตรของพระเจ้า ไม่มีใครถูกชำระให้ชอบธรรมได้โดยการประพฤติตามธรรมบัญญัติ เพราะว่าธรรมบัญญัตินั้นทำให้เรารู้จักบาป” มาตรฐานของพระเจ้านั้นสูงมาก สูงเกินกว่าที่มนุษย์ทุกคนที่มีลมหายใจจะเอื้อมถึง ต่อให้เราอธิษฐานทุกช่วงเวลาของชีวิต การอธิษฐานไม่มีทางที่จะทำให้พระเจ้ายอมรับเราได้ ต่อให้เรายอมแลกหรือยอมถวายแม้กระทั่งเงินทุกบาททุกสตางค์ที่เราเคยได้รับจากทุกงานที่เราเคยทำ เงินนั้นก็ไม่มากพอที่จะทำให้พระเจ้ายอมรับเราได้ ต่อให้ทุกคำที่เราเคยพูดถูกเปล่งออกมาด้วยแรงจูงใจที่บริสุทธิ์ที่สุดของเรา คำพูดที่ดีเหล่านั้นก็ไม่มีทางที่จะนำเราไปสู่การคืนดีกับพระเจ้าได้ ต่อให้เรายอมอุทิศตนให้กับพันธกิจหลายพันธกิจอย่างต่อเนื่อง พันธกิจเหล่านั้นก็ไม่มีทางที่จะทำให้เราได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้าได้ เพราะบาปของเราหนักหนาและรุนแรงเกินไป คานที่ช่วยรับน้ำหนักของพระเจ้าสูงเกินไปที่มนุษย์ทุกคนที่มีลมหายใจจะเอื้อมถึง

นี่เป็นเหตุผลที่พระคัมภีร์กล่าวว่า โดยความรักของพระเจ้า พระองค์จึงส่งพระบุตรลงมาช่วยเรา: “แต่พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เรา คือขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์สิ้นพระชนม์เพื่อเรา” (โรม 5:8) คุณเห็นไหมว่าไม่มีหนทางอื่น มีทางเดียวที่พระเจ้ายอมรับ นั่นคือ ความชอบธรรมของพระคริสต์ ความชอบธรรมของพระองค์ถูกใส่แทนที่ให้กับบัญชีหนี้บาปของเรา คนบาปได้รับการต้อนรับให้อยู่ในการทรงสถิตของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์โดยการเชื่อฟังที่สมบูรณ์ของพระเยซู พระคริสต์ทรงเป็นความหวังของเรา พระคริสต์ทรงเป็นที่พักสงบและที่พักพิงของเรา พระคริสต์ทรงเป็นสันติสุขของเรา พระองค์ทรงปฏิบัติตามข้อกำหนดของพระเจ้าอย่างสมบูรณ์เพื่อที่ว่าในความบาป ความอ่อนแอ และความล้มเหลวของเรานั้น เราจะได้ไม่ต้องกลัวพระพิโรธของพระเจ้าอีกต่อไป นี่คือสิ่งที่พระคุณทำเพื่อเรา! ดังนั้น ในฐานะลูกแห่งพระคุณ จงเชื่อฟังโดยการนมัสการสรรเสริญพระองค์แทนการพยายามอย่างเต็มที่ที่จะทำสิ่งที่เป็นไปไม่ได้คือ การพยายามแสวงหาความโปรดปรานจากพระเจ้าด้วยตนเอง

อ่าน กาลาเทีย 3:1–14 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

6 มกราคม

ความอิ่มเอมใจจะเฉลิมฉลองในพระคุณ ใจที่อิ่มเอม จะอิ่มใจในพระองค์ผู้ทรงประทานให้ และพระองค์ผู้ที่ทรงทำให้เราหลุดพ้นจากใจที่ไม่รู้จักพอ จะจดจ่ออยู่แต่ที่ของขวัญชิ้นต่อไป

บาปได้ทำสองสิ่งที่สำคัญมากต่อเราทั้งหลาย สิ่งแรก มันทำให้เราทั้งหลายให้ตัวเราเป็นศูนย์กลางของโลก และมองว่าทุกสิ่งทุกอย่างขึ้นอยู่กับเรา มุ่งความสนใจแต่ที่ตนเองเท่านั้น เราทุกคนถูกดึงดูดจากใจที่ต้องการ สิ่งที่เราคิดว่าจำเป็น และความรู้สึกของเรามากเกินไป และเพราะเราเป็นเช่นนี้ เราจึงมักจะสนใจสิ่งที่เราไม่มีมากกว่าพระพรอันประเสริฐมากมายของพระเจ้าที่เราได้รับ แต่ยิ่งกว่านั้น เพราะเรามัวแต่จดจ่ออยู่ที่ตัวเอง เราจึงเป็นผู้ที่ชอบสะสมคะแนน หรือชอบเปรียบเทียบกลุ่มของเรากับกลุ่มของคนอื่นอยู่ตลอดเวลา มีชีวิตที่ไม่เคยพอใจ และอิจฉาริษยา และผู้ที่อิจฉาริษยาก็มักจะเห็นแก่ตัว

สิ่งที่สองนั้น ก็มีความสำคัญพอ ๆ กัน ในการที่บาปมีผลกระทบกับเรา บาปทำให้เรามองหาสิ่งที่สามารถพบได้ในแนวตั้ง (พระเจ้า) จากแนวนอน (สิ่งทรงสร้าง) เท่านั้น ดังนั้นเราจึงมองหาชีวิต ความหวัง ความสงบสุข การหยุดพัก ความพอใจ ตัวตน ความหมายและวัตถุประสงค์ ความสงบภายใน และแรงจูงใจจากสิ่งทรงสร้างอย่างต่อเนื่อง ซึ่งปัญหานั่นก็คือ ไม่มีสิ่งทรงสร้างใดที่สามารถให้สิ่งเหล่านี้แก่เราได้ สิ่งทรงสร้างไม่ได้ออกแบบมาเพื่อตอบสนองต่อใจของเรา สิ่งทรงสร้างถูกสร้างขึ้นเพื่อเป็นเหมือนนิ้วที่ใหญ่ที่สุดที่ชี้ทางให้เราไปหาพระองค์ผู้ทรงสามารถเติมเต็มหัวใจของเราได้ และมีเพียงพระองค์ผู้เดียวเท่านั้นที่สามารถทำได้ น่าเศร้าที่ในวันนี้หลายคนยังคงลุกขึ้น และขอให้สิ่งทรงสร้างเป็นผู้ช่วยให้รอดของพวกเขาไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง และขอให้สิ่งทรงสร้างให้สิ่งที่พระเจ้าเท่านั้นสามารถให้ได้กับเขา

“นอกจากพระองค์ ข้าพระองค์ไม่มีผู้ใดในฟ้าสวรรค์ นอกจากพระองค์แล้ว ข้าพระองค์ไม่ประสงค์สิ่งใดในโลก ร่างกายและจิตใจของข้าพระองค์จะวายไป แต่พระเจ้าทรงเป็นกำลังใจและเป็นมรดกส่วนของข้าพระองค์เป็นนิตย์” (สดุดี 73:25-26) นี่คือคำพูดของชายผู้เรียนรู้เคล็ดลับสู่ความอิ่มใจ เมื่อเราพอใจกับพระองค์ผู้ทรงประทานให้ เพราะเราได้พบชีวิตที่เราตามหาในพระเจ้าแล้ว เราก็จะเป็นอิสระจากการแสวงหาความพอใจ ที่ทำให้เกิดความท้อแท้ใจและเป็นอุปสรรคที่ขัดขวางการดำรงชีวิตของคนจำนวนมาก ใช่ มันเป็นความจริงที่ใจของเราจะสามารถสงบสุขได้ ก็ต่อเมื่อได้พบการพักสงบในพระเจ้า

นี่คือเหตุผลอย่างหนึ่งของพระคุณที่งดงามของพระเจ้าคือ ช่วยให้ใจอิ่มเอม ทรงประทานให้เพื่อที่เราจะสามารถนมัสการบูชาและขอบพระคุณพระองค์มากกว่าที่จะเรียกร้องได้ และทรงประทานให้เพื่อเราจะมีความปีติยินดีในการขอบพระคุณมากกว่าความกังวลในชีวิต พระคุณและพระคุณเพียงเท่านี้ที่ทำให้เราแต่ละคนมีชีวิตที่สงบสุขแบบนี้ได้ พระคุณพระเจ้าที่แสนอิ่มใจวันนี้ คุณจะไม่อยากมารับพระคุณนี้หรือ?

อ่าน ทิโมธี 6:6–10 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

7 มกราคม

เราต้องการสิ่งนี้ทุกวัน ทั้งคุณและผมไม่สามารถอยู่ได้โดยปราศจากสิ่งนี้
สิ่งนี้คือ การทรงสถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ผมไม่รู้เลยว่าความทรงจำจุดใดของผมหายไป ผมไม่แน่ใจว่าทำไมผมถึงพลาดการพูดคุยเรื่องนี้ ผมอธิบายไม่ถูกเลยว่าทำไมถึงเกิดช่องโหว่ของส่วนที่ขาดหายไปในความเข้าใจข่าวประเสริฐไป ผมไม่สามารถบอกได้ว่าเหตุใดสิ่งนี้จึงหายไปในโครงร่างศาสนศาสตร์ของผม แต่มันก็เกิดขึ้นแล้ว และข้อเท็จจริงที่ขาดหายไปนั้นทำให้ผมรู้สึกว่าชีวิตคริสเตียนของผมยังขัดสนอยู่

นี่คือความรู้ความเข้าใจศาสนศาสตร์เชิงปฏิบัติในชีวิตของผม ในฐานะลูกของพระเจ้าโดยพระคุณของพระองค์ คือ ผมเข้าใจว่าผมได้รับการให้อภัยจากพระเจ้า และผมรู้ว่าผมได้รับใบเบิกทางที่เรียกว่าพระคุณเพื่อที่จะเข้าไปสู่สวรรค์นิรันดร์ แต่ผมก็ยังคิดถึงชีวิตระหว่างตอนนี้และขั้นต่อไป ถ้าผมต้องมีหน้าที่ในความรับผิดชอบที่จะต้องแยกจากบาปและเอามันออกไปจากชีวิตของผม แล้วทำให้ตัวเองถึงมีชีวิตที่ดีขึ้นตามแนวทางของพระคัมภีร์ ถ้าเป็นเช่นนั้น หน้าที่ของผมก็ยากเกินไป ผมลองมาแล้ว เชื่อผมสิ คือ ผมได้ลองพึ่งพาความรู้ที่ผมมีและพบว่า มันช่วยไม่ได้ ผมทำผิดพลาดซ้ำแล้วซ้ำเล่า และดูเหมือนว่าจะล้มเหลวมากกว่าสำเร็จ ผมรู้สึกหงุดหงิดและท้อใจมากขึ้น มันให้ความรู้สึกราวกับว่าผมเข้าไปอยู่ในเกมที่ผมไม่มีความสามารถในการเล่นเลย และยังมีคู่แข่งอีกคนที่ทำแต้มได้ดีมาก ผมจดจำช่วงเวลาในวิทยาลัยได้เมื่อทุกสิ่งทุกอย่างเข้ามาในหัวของผม ตอนนั้นเป็นเวลาหกโมงเช้า ขณะที่ผมกำลังอ่านพระคัมภีร์เพื่อเฝ้าเดี่ยวทั้งๆ ที่ไม่อยากทำ ในที่สุดผมก็ฟุบหน้าลงกับโต๊ะร้องไห้แล้วพูดว่า "ผมไม่สามารถทำตามที่พระองค์ขอได้!" จากนั้นผมอ่านบทต่อไปในการอ่านพระคัมภีร์ประจำวันของผมในโรมบทที่ 8 โดยพระคุณของพระเจ้า ผมอ่านบทนั้นซ้ำแล้วซ้ำอีก รวมถึงคำเหล่านี้ "เพราะถ้าท่านดำเนินชีวิตตามวิสัยบาป ท่านก็จะตาย แต่ถ้าท่านได้ประหารการกระทำอันชั่วร้ายของกายของท่านโดยพระวิญญาณท่านก็จะมีชีวิตอยู่" (ข้อ 13) มันเหมือนกับดอกไม้ไฟที่จุดขึ้นในหัวของผม พระเจ้าทรงทราบดีว่าความต้องการของผมในฐานะคนบาปมีมากเสียจนไม่เพียงพอสำหรับพระองค์ที่จะยกโทษให้ผม นอกจากพระองค์ต้องมาสถิตอยู่ในผม มิฉะนั้น ผมจะไม่ได้เป็นอย่างที่ผมถูกสร้างใหม่ให้เป็น หรือทำในสิ่งที่ผมเกิดใหม่ในความเชื่อเพื่อมาทำสิ่งนั้น

สาเหตุที่ผมต้องการการทรงสถิตและฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่จะสถิตอยู่ภายในผม ก็เพราะบาปลักพาความปรารถนาในใจของผมไปทำให้ตาของผมมืดบอด และทำให้เข่าของผมอ่อนแรง ปัญหาของผมไม่ใช่แค่ความรู้สึกผิดต่อบาปเท่านั้น ผมยังไร้กำลังที่จะต่อสู้กับบาปด้วย ดังนั้น พระเจ้าจึงประทานพระพรแก่ลูกๆ ของพระองค์โดยการพิพากษา ช่วยเปิดตาให้มองเห็น จัดการกับความปรารถนาในใจของผม และเสริมกำลังให้กับเข่าที่อ่อนล้าโดยการทรงสถิตของพระวิญญาณ ไม่มีคำใดจะดีไปกว่าคำที่เปาโลกล่าวในตอนท้ายของการกล่าวถึงเรื่องของประทานฝ่ายวิญญาณ ในโรม 8:11 "...พระองค์ผู้ทรงให้พระคริสต์เป็นขึ้นจากตายจะประทานชีวิตแก่กายซึ่งต้องตายของท่านด้วย ..." (โรม 8:11กำลังพูดความจริงกับผม)

อ่าน โรม 8:1–17 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

8 มกราคม

พระเจ้าเรียกให้เรามาเชื่อพระองค์ และทรงทำงานของพระองค์อย่างกระตือรือร้นเพื่อสร้างเรา ให้เป็นผู้ที่จะสามารถมีชีวิตอยู่โดยความเชื่อได้จริง

ผมไม่รู้ว่าคุณใคร่ครวญเรื่องนี้มากน้อยแค่ไหน แต่ความเชื่อไม่ใช่สิ่งที่เป็นธรรมชาติสำหรับคุณและผม ความสงสัยและความกลัวต่างหากที่เป็นธรรมชาติของเรา มันอยู่ในชีวิตประจำวันและประสบการณ์ต่างๆ ในชีวิตของเราอย่างเป็นธรรมชาติ มันคือสิ่งที่คอยผลักดันให้เรามีตัวตนที่มีลักษณะที่ชอบตั้งคำถาม “แล้วถ้าหากว่า...” อยู่ในใจของเราทั้งก่อนเข้านอนและตอนตื่นอย่างเป็นธรรมชาติสม่ำเสมอ การมีชีวิตตามสมมติฐานตามพื้นฐานความคิดความสงสัยในสมองของเราและความรู้สึกทางกายภาพนั้นเป็นธรรมชาติของเรา การรู้สึกอิจฉาชีวิตของผู้อื่นแล้วสงสัยว่าทำไมไม่ใช่เรา เป็นธรรมชาติของเรา การหวังว่าเราจะมีชีวิตที่มีอำนาจเหนือผู้คน เหนือสถานการณ์ และมีตำแหน่งที่สูงขึ้นกว่าที่เราเป็นอยู่ทั้งหมดนี้เป็นธรรมชาติของเรา การพยายามทำทุกหนทางเพื่อที่จะได้เป็นผู้ครอบครองเพื่อที่จะการันตีว่าเราจะได้ทุกสิ่งดังใจหวังเป็นธรรมชาติของเรา การมองหาความสงบในแนวนอน (สิ่งทรงสร้าง) ที่เราสามารถหาได้ในเพียงแนวตั้ง (พระเจ้า) เท่านั้นเป็นธรรมชาติของเรา ความกังวลเกี่ยวกับความหวังที่จะเปลี่ยนแปลงสิ่งที่เราไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้นั้นเป็นธรรมชาติของเรา หนทางแห่งความสิ้นหวัง ท้อแท้ หดหู่ หรือหมดหวังเป็นธรรมชาติของเรา ชีวิตที่สับสนวุ่นวายลุ่มหลงอยู่กับวัตถุสิ่งของโซเชียลมิเดีย อาหาร หรือสิ่งต่างๆ ในโลกเป็นธรรมชาติของเรา การลดมาตรฐานลงเพื่อรับมือกับความผิดหวังเป็นธรรมชาติของเรา แต่ความเชื่อในพระเจ้าไม่ได้เป็นธรรมชาติของเรา

แต่โดยพระคุณพระเจ้า พระองค์ทรงประทานความเชื่อให้แก่เรา เหมือนที่เปาโลกล่าวในเอเฟซัส 2:8 ว่าความเชื่อนั้น แท้จริงแล้วเป็นของประทานจากพระเจ้า ไม่มีเครื่องมือใดที่สามารถบอกค่าเฉลี่ยของความบาปที่ได้ทำลายความเป็นมนุษย์ของเราได้มากกว่าความเชื่อในพระเจ้า แน่นอนว่าเราต่างก็เชื่อในหลายๆ สิ่ง แต่ไม่ใช่ในพระเจ้าที่เราไม่สามารถมองเห็นหรือได้ยินพระองค์ผู้ทรงสัญญา มันก็เลยดูเหมือนว่าสัญญาของพระองค์เป็นไปไม่ได้ พระเจ้าทรงให้กำลังกับเราที่จะเชื่อก่อน แต่ไม่ได้ทรงหยุดอยู่เพียงแค่นั้น โดยพระคุณพระองค์ได้ทรงทำงานผ่านทางสถานการณ์ต่าง ๆ สถานที่ต่าง ๆ และในความสัมพันธ์ต่าง ๆ ในแต่ละวันในชีวิตของเราเพื่อสร้างสรรค์ ตัดแต่งปั้น และหล่อหลอมสร้างเราใหม่เพื่อให้เราเป็นคนที่ถูกสร้างชีวิตอยู่บนพื้นฐานความเชื่อที่ว่า พระเจ้ามีอยู่จริงและทรงประทานรางวัลให้กับผู้ที่แสวงหาพระองค์(ฮีบรู 11:6)

เมื่อคุณเผชิญกับสิ่งที่ไม่คาดคิดในครั้งต่อไป เป็นความยุ่งยากในชีวิตที่คุณไม่อยากเจอกับมันเลย จงจำไว้ว่า อย่าคิดถึงภาพพระเจ้าที่ลืมเรา แต่ให้คิดถึงภาพพระเจ้าผู้ทรงอยู่เคียงข้างเราและทรงกระทำสิ่งดีในตัวเรา พระองค์กำลังช่วยเหลือเราจากความคิด ที่เรามักจะคิดว่าเราเองสามารถดำเนินชีวิตตามที่เราต้องการได้โดยการพึ่งพาทรัพยากรที่มีไม่เพียงพอของเรา เช่น สติปัญญา ประสบการณ์ ความชอบธรรม และพละกำลังของตัวเราเอง และพระองค์กำลังเปลี่ยนแปลงเราให้เป็นคนที่ถูกสร้างให้มีชีวิตใหม่ในความเชื่อยิ่งใหญ่ที่มีพระเจ้าเป็นศูนย์กลาง พระองค์คือสุดยอดช่างปั้น ส่วนเราคือดินเหนียวของพระองค์ พระองค์จะไม่ทรงปล่อยเราไปจนกว่าพระหัตถ์ของพระองค์จะปั้นเราให้เป็นผู้ที่เชื่อและไม่สงสัยจริง ๆ

อ่าน มาระโก 6:30–52 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

9 มกราคม

ความกลัวส่วนใหญ่ของผู้เชื่อ คือ เรามักกลัวว่าพระเจ้าจะลืมเรา ถ้าพระเจ้าทรงครอบครอง และพระบัญญัติของพระองค์นั้นสมบูรณ์ พระองค์ทรงสัพพัญญู ทรงสัตย์ซื่อและยุติธรรม ทรงประเสริฐและแสนดี ทำไมเราต้องกลัว

คำพูดของเอเสเคียล กษัตริย์ของยูดาห์ ดังขึ้นในวันนี้อีกครั้ง เช่นเดียวกับที่ชาวยูดาห์ทำในช่วงเวลาที่สยดสยองเมื่อหลายศตวรรษก่อน ตอนที่เอเสเคียลได้พูดไว้ในครั้งแรก ยูดาห์ถูกรุกรานโดยเซนนาเคอริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย เอเสเคียลเตรียมอาวุธให้ชาวยูดาห์พร้อมรบ แต่นั่นไม่ใช่ทุกสิ่งที่กษัตริย์อย่างเอเสเคียลทำ เอเสเคียลได้พูดปลุกใจประชาชนถึงประเด็นที่สำคัญกว่า เอเสเคียลรู้ว่าในช่วงเวลาเหล่านี้คนของพระเจ้ามักมีความกลัว และเอเสเคียลรู้ดีว่าความกลัวนั้นมาจากไหน บ่อยครั้ง ในช่วงเวลาแห่งความท้าทายเหล่านี้ ผู้คนของพระเจ้ามักจะตื่นตระหนก เพราะพวกเขาเป็นเหมือนคนที่มีความจำเสื่อม พวกเขาจะลืมว่าตนเป็นใครในฐานะลูกของพระผู้เป็นเจ้า และลืมว่าพระเจ้าเป็นใครในฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่และพระเกียรติสิริของพระองค์ ในเวลานี้ เอเสเคียลรู้ว่าเขาไม่สามารถเป็นเพียงกษัตริย์ที่ดีและเป็นนายพลที่มีทักษะเท่านั้น แต่เขาต้องเป็นศิษยาภิบาลที่ชาญฉลาดของประชาชนของเขาด้วย

ขณะที่พวกเขากำลังเตรียมรับการโจมตีของอัสซีเรีย เอเสเคียลไม่ต้องการให้ชาวยูดาห์คิดว่าพวกเขาเหลือแค่ความกล้าหาญในการต่อสู้ ประสบการณ์ในสงคราม และทักษะการใช้อาวุธ เอเสเคียลต้องการให้พวกเขารู้ว่าสิ่งหนึ่งที่พวกเขาลืมไม่ได้และห้ามลืมเด็ดขาดก็คือ พวกเขาได้รับพระพรอันยิ่งใหญ่ที่ใช้ในการต่อสู้ด้วย ดังนั้น เขาจึงกล่าวว่า: “จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด อย่ากลัวหรือท้อแท้เพราะพระราชาอัสซีเรีย และกองทัพทั้งหมดที่อยู่กับเขา เพราะว่าผู้ที่อยู่กับพวกเรานั้นใหญ่กว่าผู้ที่อยู่กับเขา ฝ่ายเขามีแต่กำลังของเนื้อหนัง แต่พวกเรามีพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราที่จะทรงช่วยเราและสู้ศึกของพวกเรา” (2 พงศาวดาร 32:7-8)

ทีนี้คุณอาจจะมีจะถามว่า “แล้วข้าพเจ้าจะพบความเข้มแข็งและกล้าหาญได้จากที่ไหน เมื่อเราต้องเผชิญกับความกลัว” เอเสเคียลได้ให้คำตอบกับเราไว้แล้วว่า “เงยหน้ามองขึ้นและจดจำพระเจ้าของเรา” ในฐานะลูกของพระองค์ พระองค์ไม่เคยปล่อยให้คุณต้องต่อสู้เพียงลำพัง

อ่าน อิสยาห์ 51:12–16 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

10 มกราคม

สารพันธุกรรม หรือ DNA ของความชื่นชมยินดีคือ การขอบพระคุณพระเจ้า
เคยสังเกตหรือไม่ว่าคนที่ขี้บ่นมักจะไม่ค่อยมีความสุข หรือความชื่นชมยินดี

ผมหวังว่าผมจะพกมันติดตัวไปด้วยเสมอ
ผมหวังว่ามันจะอยู่ในร่องในรอยเสมอ
ผมมองดูชีวิต
ผมหวังว่ามันจะนำทางไปสู่ความปรารถนาต่าง ๆ ของผม
ผมหวังว่ามันจะเกิดขึ้นอย่างธรรมชาติในใจของผม
ผมหวังว่าการระลึกถึงพระคุณอันไม่มีขอบเขตของพระองค์จะหยุดการพร่ำบ่นของผม
ผมหวังว่าการนมัสการพระองค์ ความไว้วางใจในพระองค์
การพักสงบในพระองค์ จะขจัดการพร่ำบ่นทั้งหมดของผมออกไป
ถ้าใจผมปราศจากการพร่ำบ่น
และปกครองด้วยใจที่ขอบพระคุณ,
ผมต้องการพระคุณของพระองค์:
พระคุณที่ช่วยให้จดจำ พระคุณที่ช่วยให้มองเห็น
พระคุณที่ช่วยสร้างใจที่ถ่อม

อ่าน สดุดี 107 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

11 มกราคม

หากเราเป็นอิสระจากความปรารถนาในใจ ความสำเร็จ และการชื่นชมตัวเอง
เราก็รู้ได้เลยว่า พระคุณได้มาเยี่ยมเยือนเราแล้ว

นี่เป็นความพยายามอย่างจริงจังของมนุษย์ มันคือความสงสัยที่เราทุกคนตามหา เพราะเราต่างก็ต้องการหรือชอบที่จะรับรู้ว่าเราสบายดี ไม่เป็นไร ไม่มีปัญหา แต่มีข้อสงสัยในใจที่น่ากลัวและทำให้เรารู้สึกกังวล ที่มีเพียงพระคุณเท่านั้นที่สามารถช่วยปลดปล่อยเราได้

นี่คือสิ่งที่เกิดขึ้นกับพวกเราทุกคนคือ เราแสวงหาการพักผ่อนส่วนตัวในแนวนอน (สิ่งทรงสร้าง) ซึ่งอันที่จริงเราจะพบได้เพียงในแนวตั้ง (พระเจ้า) และเราจึงไม่เคยพบคำตอบของความสงสัยได้ การมองหาความสุขภายในของเราจากผู้คนภายนอกนั้นเป็นการกระทำที่ไร้จุดหมาย ประการแรก เราจะไม่มีทางที่จะเป็นผู้ที่ดีพอเพื่อที่จะรับเพียงคำชมเท่านั้นอย่างสม่ำเสมอตามที่เราต้องการจากผู้อื่นได้ เราจะทำให้มันยุ่งเหยิง แล้วเราจะเริ่มผิดหวัง แล้วจะเจอกับวันที่แย่ ทำให้เราหลงทางจนมาถึงจุดที่เราจะพูดหรือทำในสิ่งที่ไม่เหมาะไม่ควร ยิ่งกว่านั้น ในความจริงนี้ผู้คนรอบตัวเราโดยทั่วไป ไม่มีใครสนใจที่จะแบกภาระในการเป็นพระเมสสิยาห์เพื่อช่วยเรา พวกเขาไม่ต้องการมีชีวิตที่จะต้องรับผิดชอบในการแบกภาระตัวตนที่บาปเราของเราไว้ในมือ การมองหาคุณค่าของตนเองจากผู้คนเพื่อให้เขาเห็นคุณค่าของเราจึงไม่เคยได้ผล

สันติสุขที่ความสำเร็จมาให้ก็ไม่น่าเชื่อถือเช่นกัน เนื่องจากเราไม่สมบูรณ์แบบ ความสำเร็จอะไรก็ตามที่เราทำได้จะตามมาด้วยความล้มเหลวบางอย่างในไม่ช้า ดังนั้น จึงมีข้อเท็จจริงที่ว่าความสำเร็จนั้นมักอยู่ได้ไม่นาน มันผ่านมาแล้วก็หายไปอย่างรวดเร็ว เพราะต่อมาไม่นานเราก็ต้องค้นหาความสำเร็จอย่างอื่นต่อไปอีกเพื่อที่จะพยายามพิสูจน์ตัวเองต่อไปเรื่อย ๆ นี่จึงเป็นเหตุผลของข้อเท็จจริงที่ว่าทำไมการที่ความชอบธรรมของพระเยซูกลายเป็นความชอบธรรมของเราจึงมีค่าและสำคัญมาก พระคุณของพระองค์เพียงพอที่จะทำให้เราไม่ต้องพยายามพิสูจน์ความชอบธรรมและคุณค่าของเราอีกตลอดไป ดังนั้น เราจึงต้องเตือนตัวเองทุกวันว่า จงหยุดค้นหาสิ่งที่เราได้รับในแนวตั้ง(พระเจ้า) แล้วในแนวนอน(สิ่งทรงสร้าง) “ผลงานของความชอบธรรมจะเป็นสันติสุข และผลลัพธ์ของความชอบธรรมคือ ความเงียบสงบและความวางใจเป็นนิตย์” (อิสยาห์ 32:17) ความชอบธรรมนี้พบได้ในพระเยซูคริสต์เพียงผู้เดียว

อ่าน 2 โครินธ์ 6:3–10 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

12 มกราคม

พระเจ้าทรงเรียกเราให้อดทนบากบั่นด้วยความเชื่อ
เพราะพระองค์ทรงปกป้องและคุ้มครองเราด้วยฤทธิเดชแห่งพระคุณ

เป็นนามที่ให้กำลังใจได้อย่างดียอดเยี่ยม นั่นคือ พระนามของพระเจ้าที่คุณรับใช้ แต่ก็เป็นไปได้ที่เราจะปล่อยให้พระนามของพระองค์เพียงแค่ผ่านสายตาและไหลเข้าสู่สมองของเราไป โดยไม่ได้หยุดเพื่อที่จะเฉลิมฉลองและสรรเสริญพระเกียรติสิริพระองค์เลย ในโรม 15:5 เปาโลเรียกพระเจ้าของเราว่า "ผู้เป็นแหล่งความทรหดอดทนและการหนุนใจ..." พระนามนี้เป็นจุดศูนย์กลางของความหวังของเรา ผมขอพูดอย่างตรงไปตรงมาว่า ความหวังของเราไม่ได้อยู่ในความต้องการตามความปรารถนาของเรา หรือความสามารถในการอดทนของเรา แต่อยู่ในความมุ่งมั่นที่ไม่สั่นคลอนและมั่นคงยั่งยืนของพระเจ้า ที่จะไม่ทรงหันเหไปจากพระราชกิจแห่งพระคุณของพระองค์ เพราะความหวังที่แท้จริงของเราคือ การที่เราได้รับการต้อนรับจากพระเจ้าให้มีส่วนร่วมกับพระองค์ผู้ทรงทรหดอดทนไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นก็ตาม

เหตุผลสำคัญที่เราต้องเข้าใจว่า เพราะความอดทนบากบั่นของเรานั้นเป็นสิ่งที่ไม่แน่นอนที่สุด จะมีบางช่วงเวลาที่เราจะหลงลืมไปว่าเราเป็นใครในพระเจ้า แล้วก็ดำเนินชีวิตอย่างผู้ที่มีความจำเสื่อม จะมีบางครั้งบางช่วงเวลาที่เราจะรู้สึกท้อแท้ และเลิกทำสิ่งดี ๆ ที่พระเจ้าทรงเรียกให้เราทำไปชั่วขณะหนึ่ง และอาจมีช่วงเวลาเล็ก ๆ หรือช่วงเวลาใหญ่ ๆ ที่เราเต็มใจที่จะกบฏต่อพระองค์ เราอาจกำลังคิดในใจว่า "ไม่หรอก ไม่มีทาง...สิ่งนี้จะไม่เกิดขึ้นกับฉันอย่างแน่นอน!" แต่ให้เราลองมาคิดใคร่ครวญด้วยกันว่า ในฐานะคริสเตียนเราเคยพูดอะไรที่น่ารังเกียจกับคนอื่นหรือไม่ เราไม่ได้ทำเพราะเราไม่รู้ว่ามันผิดทุกครั้งหรือไม่ หรือเพราะ ณ เวลานั้นเราไม่สามารถฝืนหรือปฏิเสธที่จะไม่ทำสิ่งที่ผิดด้วยตัวเองได้

เห็นไหมว่าเราต้องมีความอดทนที่สมบูรณ์แบบเท่านั้น ต้องสมบูรณ์แบบแบร้อยเปอร์เซ็นต์คือ ไม่ผิดพลาดเลยแม้แต่น้อย และเนื่องจากพวกเราทั้งหลายยังไม่มีใครสามารถไปถึงความสมบูรณ์แบบในจุดนั้นได้ เนื่องด้วยเพียงความหวังภายในจากตัวเราเอง เราจึงต้องแสวงหาความหวังจากภายนอก ความหวังที่ยั่งยืนของเราไม่ได้ขึ้นอยู่กับอุปนิสัยหรือความเข้มแข็งของเรา แต่อยู่ในพระเจ้าของเรา เพราะพระองค์ทรงสัตย์ซื่อตลอดนิรันดร์ เราจึงสามารถฝากความหวังไว้กับพระองค์ได้ ตามความจริงที่ว่าพระองค์จะทรงให้สิ่งจำเป็นแก่เราอย่างสัตย์ซื่อ ความอดทนบากบั่นของเราจึงขึ้นอยู่กับพระองค์ และเพราะพระองค์ทรงเป็นผู้บัญญัติว่าความทรหดอดทนเป็นอย่างไร! และแหล่งความทรหดอดทนที่พระองค์ทรงกำหนดไว้ คือ พระคุณที่พระเจ้าแห่งความทรหดอดทนทรงใช้เพื่อจัดเตรียมเรา โดยทรงประทานทุกสิ่งจำเป็นแก่เรา เพื่อให้เราเป็นไปตามที่พระองค์ทรงเรียกให้เราเป็นในอนาคต และทำในสิ่งที่พระองค์ทรงเรียกให้เราทำระหว่างช่วงเวลานี้และช่วงเวลาที่เราจะข้ามไปสู่อีกฝากฝั่งหนึ่งของชีวิต เมื่อเราพบว่าความอ่อนแอและความแข็งแกร่งที่จำกัดของเราในการแก้ปัญหาสิ่งที่ยากลำบากเข้ามาทักทาย เราก็ไม่ต้องตระหนกตกใจไป เพราะพระองค์จะช่วยเราแม้ในยามที่เราคิดว่า เราไร้หนทางและไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้

อ่าน 1 ทิโมธี 6:11–16 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

13 มกราคม

ใช่ มันเป็นความจริงที่พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ แม้ในยามที่เราไม่สามารถสัตย์ซื่อต่อพระองค์ เพราะความสัตย์ซื่อของพระองค์ขึ้นอยู่กับลักษณะที่พระองค์เป็น ไม่ใช่ขึ้นอยู่กับการกระทำของเรา

2 ทิโมธี 2:13 “ถ้าเราไม่สัตย์ซื่อ พระองค์ก็ยังคงสัตย์ซื่อ เพราะพระองค์ปฏิเสธพระองค์เองไม่ได้” พระธรรมข้อนี้ชี้ให้เห็นวิถีชีวิตที่แตกต่างไปอย่างสิ้นเชิง ซึ่งมันไม่ใช่ธรรมชาติของพวกเราส่วนใหญ่ มนุษย์ส่วนใหญ่ถูกสอนให้มีมุมมองต่อลักษณะชีวิตตามแนวคิดที่ว่า “ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน” หรือเราเป็นเจ้าของชีวิตเราเอง เป็นผู้สร้าง ผู้ช่วย หรือผู้ที่สามารถทำลายชีวิตของเราได้” “เราสามารถจ่ายเองและเลือกเอง” หรือ “เราไม่มีใครเป็นที่พึ่งหรือเป็นผู้ตัดสินนอกจากตัวเราเอง” ทัศนคติในมุมมองนี้คือ เราเป็นเจ้าแห่งโชคชะตาของเราเอง คือ การที่เราพึ่งพาผู้อื่นเพียงเล็กน้อยและใช้ชีวิตตามสัญชาตญาณของตนเองมากกว่าพึ่งพาความเข้มแข็งหรือสติปัญญาที่เราสั่งสมมาหลายปี พึ่งพาความสามารถของเราในการคาดเดาสิ่งที่เกิดขึ้นในมุมมองของเรา พึ่งพาอุปนิสัยและวุฒิภาวะของเรา และพึ่งพาความสามารถพิเศษ หรือพรสวรรค์ตามธรรมชาติของเราซึ่งมันเป็นสิ่งที่น่ากลัวมาก “ที่เราต้องใช้ชีวิตที่ต้านทานกระแสโลกด้วยตัวเราเอง”

แต่ข่าวดีก็คือ พระเจ้ายินต้อนรับเราสู่ครอบครัวของพระองค์ เพื่อที่จะทำให้เรื่องราวทั้งหมดที่กล่าวมานี้กลับตาลปัตร เพราะพระเจ้าไม่ได้เพียงแต่ยกโทษบาปให้เรา และรับรองว่ามีที่อยู่ให้เราบนสวรรค์นิรันดร์เท่านั้น แต่ยังต้อนรับเราสู่วิถีชีวิตใหม่อย่างสิ้นเชิง วิถีชีวิตใหม่นี้ไม่ใช่แค่การยอมจำนนต่อหลักศีลธรรมของพระเจ้าเท่านั้น เปล่าเลย แต่มันยังเกี่ยวกับการที่พระเจ้าทรงทำพันธสัญญากับเราว่าพระองค์จะอุทิศเพื่อที่จะสัตย์ซื่อต่อเราตลอดไปด้วย โดยการพึ่งพาสติปัญญา ฤทธานุภาพ และพระคุณของพระองค์เพื่อประโยชน์นิรันดร์ของเรา ให้เราลองใคร่ครวญถึงพระผู้ทรงสร้างโลก และผู้ครอบครองโลก พระผู้ทรงเป็นนิยามสูงสุดที่ดีที่สุดของความรัก ความจริง และความดีงาม พระองค์ผู้ทรงมีอำนาจในการเอาชนะบาปแต่เพียงผู้เดียวที่ได้ทรงถูกเลือกไว้แล้ว ด้วยพระคุณ พระองค์ได้ผูกพระหัตถ์แห่งรักอันสัตย์ซื่อและผูกการปกป้องของพระองค์ไว้รอบตัวเรา และพระองค์สัญญาว่าจะไม่ทอดทิ้งเราไป

เราสามารถวางภาระในชีวิตลงบนบ่าของพระเจ้า แต่การที่พระเจ้าได้รับมันไว้บนบ่าของพระองค์ ไม่ได้หมายความว่า หลังจากนี้ต่อไปไม่สำคัญว่าเราจะใช้ชีวิตอย่างไรก็ได้ตามใจ แต่หมายความว่า ความมั่นคงในชีวิตเราไม่ได้ขึ้นอยู่กับความซื่อสัตย์ของเรา แต่ได้ถูกย้ายเข้าไปอยู่ที่พระเจ้าแทน เพราะเราสามารถไว้วางใจพระองค์ได้แม้ในยามที่เราไม่สามารถไว้วางใจตัวเราเอง พระองค์จะยังคงสัตย์ซื่อและแสนดี แม้ในยามที่เราไม่ได้สัตย์ซื่อหรือเป็นคนดี พระองค์จะทำในสิ่งที่ถูกต้องและดีที่สุด แม้ว่าเราจะไม่ทำสิ่งที่ถูกต้องดละดีที่สุดก็ตาม และพระองค์สัตย์ซื่อที่จะให้อภัยกับเรา เมื่อเราถูกตัดสินในการกระทำผิดที่พระคุณเปิดเผยว่าเราไม่สัตย์ซื่ออย่างไรบ้าง

แทนที่พระเจ้าจะให้ใบอนุญาตเพื่อที่จะให้เราทำอะไรก็ได้ตามใจชอบ พระองค์ทรงประทานความจริงนี้คือที่พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อและไม่ผันแปรเพื่อให้แรงบันดาลใจเรา เป็นแรงกระตุ้นที่จะช่วยเรากระทำหรือดำเนินชีวิตต่อไปในทางของพระเจ้า คือ การที่พระคุณของพระเจ้าทรงเรียกให้เราลงทุนในสิ่งหนึ่งที่เราจะไม่มีวันขาดทุน และสิ่งๆ นั้นคือความสัตย์ซื่อของพระองค์

อ่าน 1 โครินธ์ 1:4–9 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

14 มกราคม

วันนี้ อย่าเพิ่งท้อใจไป เรายังสามารถหลุดพ้นจากคำถาม “แล้วถ้า...” หรือ “ถ้าเพียงแค่...” ของเราได้ โดยพึ่งพาการงานของพระหัตถ์ของพระองค์ผู้ทรงรักเรา และผู้ทรงครอบครองทุกสรรพสิ่ง

ต่อให้เราจะเป็นผู้เชื่อที่มีความรู้ด้านพระคัมภีร์และความรู้ทางศาสนศาสตร์ในระดับหนึ่ง แต่ก็ยังมีสิ่งหนึ่งที่เรามั่นใจได้ว่าพระเจ้ามักจะทำให้เราสับสน ศาสนศาสตร์ของเราจะให้ความสามารถที่จำกัดแก่เราในการแก้ไข หรือจัดการประสบการณ์ต่าง ๆ ของเรา บทบัญญัติ หลักคำสอน และกรณีศึกษาต่าง ๆ ในพระคัมภีร์จะนำเราไปสู่คำถามต่างๆ ในการที่จะเข้าใจชีวิตของตัวเราเองเท่านั้น แต่จะมีบางเวลาที่เราอาจไม่เข้าใจว่ามันเกิดอะไรขึ้น เหตุใดในความเป็นจริง เราจะต้องเผชิญกับช่วงเวลาที่พระเจ้าประกาศว่า พระองค์ทรงดี แต่พระองค์ได้ทรงนำสิ่งที่ไม่ค่อยดีนักเข้ามาในชีวิตของเรา บางอย่างถึงขนาดที่แย่หรือแย่มากเลยซะด้วยซ้ำ

คือถ้าหากความเชื่อของเราขึ้นอยู่กับความสามารถของเราในการเข้าใจอดีต ปัจจุบัน และอนาคตอย่างถ่องแท้เพียงเท่านั้นแล้วละก็ ช่วงเวลาที่เราสับสนก็จะกลายเป็นช่วงเวลาที่ความเชื่อของเราอ่อนแอลง แต่ในความเป็นจริงเราไม่ได้เหลือแค่สองทางเลือก คือ การเข้าใจสิ่งต่าง ๆ แล้วก็พยายามปลงให้ได้ หรือ การเข้าใจเพียงเล็กน้อยแล้วก็รู้สึกทรมานใจเพราะความวิตกกังวล แต่ยังมีตัวเลือกที่สามคือ หนทางแห่งความเชื่อในการเชื่อตามพระคัมภีร์อย่างแท้จริง พระคัมภีร์บอกเราว่าจะพบสันติสุขอย่างแท้จริงในการพักสงบในพระปรีชาญาณของพระองค์ผู้ทรงเป็นผู้พิทักษ์ ทั้งสองคำถามนี้คือ “แล้วถ้า...” หรือ “ถ้าเพียง...” ของเราไว้ในพระหัตถ์อันเปี่ยมด้วยความรักของพระองค์ อิสยาห์กล่าวถึงความดีนี้ด้วยถ้อยคำปลอบโยนในอิสยาห์ 26:3 ว่า “พระองค์จะทรงพิทักษ์ผู้มีใจแน่วแน่ไว้ในสวัสดิภาพที่สมบูรณ์ เพราะเขาวางใจในพระองค์”

ความจริง สวัสดิภาพ สันติสุขยั่งยืนแท้จริง สันติสุขที่ไม่เปลี่ยนแปลงขึ้นและลงตามสถานการณ์ จะไม่สามารถพบในการตัดบางสิ่งในชีวิตของเราออกไปทีละอย่าง จนกว่าเราจะเข้าใจชีวิตในทุกส่วน เพราะไม่มีวันที่เราจะเข้าใจทุกส่วนในชีวิตได้ด้วยตัวเราเองได้ พระเจ้าได้ทรงเก็บความลึกลับบางอย่างไว้ให้ยังคงเป็นปริศนาเพื่อผลดีแก่เราและเพื่อพระเกียรติสิริของพระองค์ ดังนั้น สันติสุขที่แท้จริงจึงพบได้เฉพาะในการไว้วางใจ คือ การไว้วางใจในพระองค์ผู้ทรงพิทักษ์รักษา ทรงควบคุมทุกสรรพสิ่งที่จะพรากเราไปไกลจากสันติสุขที่แท้จริงของเรา พระเจ้ารู้ พระองค์เข้าใจ พระองค์ทรงครอบครองสิ่งต่าง ๆ ที่ดูเหมือนจะวุ่นวายสับสน พระองค์ไม่เคยคร้ามกลัวหรือแปลกใจ พระองค์ไม่เคยสับสน พระองค์ไม่เคยกังวลหรือนอนไม่หลับ พระองค์ไม่เคยละทิ้งงานเพื่อหนีไปพัก พระองค์ไม่เคยยุ่งกับสิ่งหนึ่งมากเกินจนละเลยอีกสิ่งหนึ่ง และพระองค์ทรงยุติธรรมไม่ลำเอียง

เราต้องเตือนตัวเองซ้ำๆ หลายๆ ครั้งถึงการพิทักษ์รักษาของพระเจ้าที่ได้ถูกควบคุมอย่างชาญฉลาด และเปี่ยมด้วยความรักของพระองค์ แต่ไม่ได้หมายความว่าสิ่งนี้จะทำให้เราเข้าใจถึงเหตุผลของสิ่งต่างๆ ในชีวิตได้ในทันที แต่ความจริงนี้จะทำให้เราได้พักและมีสันติสุขที่แท้จริงในช่วงเวลาต่างๆ รวมถึงเวลาที่เราต้องเผชิญสิ่งที่ดูไม่สมเหตุสมผลเอาซะเลยในชีวิตด้วย

อ่าน ลูกา 12:22–34 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

15 มกราคม

ความรักของพระเจ้ามั่นคงดำรงเป็นนิตย์ ไม่ผันแปรไม่ว่าอย่างไรก็ตาม
ต่างจากความรักของมนุษย์ที่บ่อยครั้งมักแปรเปลี่ยน ไม่มั่นคง และชั่วคราวไม่ยั่งยืน

ผมชอบ สดุดี 136 มาก อันที่จริงผมชอบสดุดีทั้งหมด แต่สดุดี 136 ทำให้ผมรู้สึกทึ่งและอัศจรรย์ใจทุกครั้งที่ได้อ่าน ผมชอบการย้ำซ้ำๆ หลายๆ รอบที่ทำให้บทสดุดีนี้โดดเด่นกว่าบทอื่นๆ ผมชอบข้อเท็จจริงที่สดุดี 136 เป็นหนึ่งในบทสดุดีแห่งประวัติศาสตร์ที่กลายเป็นบทกวีแห่งรัก ผมชอบที่พระธรรมนี้ยืนยันซ้ำๆ หลายครั้ง ในสิ่งที่เราต้องได้ฟังซ้ำๆ และได้ยินซ้ำหลายรอบไม่ใช่เพียงแค่หนึ่งหรือสองครั้งเท่า แต่ย้ำซ้ำๆ ถึงยี่สิบหกครั้งเลยทีเดียว! ทีนี้ ผมคิดว่าเมื่อไรก็ตามที่พระเจ้าทรงตรัส คุณและผมควรปิดปากของเราให้สนิทและฟังพระองค์อย่างนอบน้อมถ่อมใจ เราควรที่จะสนใจและตั้งใจฟังอย่างจดจ่อและรอบคอบในสิ่งที่พระเจ้าเลือกที่จะตรัสซ้ำๆ ในสิ่งที่พระองค์ทรงตรัสไปแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเวลาที่พระองค์ตรัสย้ำซ้ำๆ กันหลายๆ ครั้ง

สำหรับคำถามที่ว่าเหตุใดพระเจ้าจึงตรัสย้ำซ้ำๆ ผ่านปลายปากกาของผู้เขียนสดุดีว่า "...เพราะความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์" มีสองคำตอบ ดังนี้

คำตอบแรก ก็คือ ไม่มีความจริงใดที่จริงได้มากไปกว่านี้อีกแล้ว และเป็นความจริงที่มีพื้นฐานตามมุมมองของพระคัมภีร์และเป็นความรู้สึกส่วนตัวถึงลักษณะที่ยิ่งใหญ่กว่า แล้วเรื่องราวในพระคัมภีร์คือเรื่องราวอะไร? ก็คือเรื่องราวของพระเจ้าแห่งความรักที่ลงมาในโลกในสภาพมนุษย์คือ พระบุตรที่พระเจ้าทรงรัก เพื่อสร้างอาณาจักรแห่งความรักของพระองค์โดยทรงทำการเสียสละเพราะความรักที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์ เพื่อจะให้อภัยเราด้วยความรักและนำเราเข้าสู่ครอบครัวแห่งความรักของพระองค์ และส่งเราออกมาทำหน้าที่เป็นทูตแห่งความรักนั้น ความหวังทั้งหมดของมนุษยชาติที่ตกลงสู่บาปขึ้นอยู่กับมนุษย์ผู้เดียวคือ องค์พระผู้ช่วยให้รอด ผู้ทรงมั่นคงนิรันดร์ ทรงแน่วแน่ในการทรงไถ่ การให้อภัย การคืนดี การเปลี่ยนแปลงชีวิต และประทานความรักหากไม่มีพระองค์ แน่นอนว่าพระคัมภีร์ไบเบิลเป็นหนังสือที่มีเรื่องราวที่น่าสนใจ และมีหลักการที่เป็นประโยชน์ แต่พระคัมภีร์ก็ไม่มีอำนาจที่จะแก้ไขสิ่งที่บาปได้ทำลายไป

คำตอบที่สอง สิ่งที่พระเจ้าย้ำซ้ำๆ ในบทนี้ก็คือ เราไม่มีเคยเจอความรักแบบนี้มาก่อน ตามธรรมดาเรามักจะเริ่มเข้าใจสิ่งใหม่ๆ จากจุดที่เรามองเห็นได้จากประสบการณ์ของเราเองเสมอ ความรักของมนุษย์ทั้งหมดที่เราเคยพบเจอต่างก็มีข้อบกพร่องไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง แต่ไม่เหมือนความรักของพระเจ้า ความรักของพระองค์สมบูรณ์และมั่นคงเป็นนิตย์ มันเป็นความจริงที่อัศจรรย์ที่สุดในชีวิตของผู้เชื่อ เมื่อพระเจ้าทรงมอบความรักไว้ที่เรา และพระองค์จะไม่ทรงเอาความรักนั้นออกไปจากเราอีกเลย เพราะพระองค์ทรงรักเราแบบปักใจรัก ที่คือเหตุผลที่รักนี้ยังคงดำเนินต่อไป ไม่ว่าชีวิตหนทางข้างหน้าจะยากเย็นแสนเข็ญเพียงใด

อ่าน สดุดี 118 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

16 มกราคม

บาปจะไม่มีวันแสดงความชั่วร้ายที่ซ่อนเร้นอยู่ของมันออกมาฉันใด
พระเมตตาอันล้นเหลือของพระเจ้าก็ไม่มีวันขาดความสดใหม่ในทุกเช้าฉันนั้น

มีความจริงสองข้อที่เป็นพื้นฐานของชีวิตที่ถวายเกียรติแด่พระเจ้าที่ตั้งอยู่คู่กันเสมอ เราจะละทิ้งความจริงด้านใดด้านหนึ่งไปเสียก็คงไม่ได้ ทุกวันชีวิตของคุณและผมได้รับการเปิดเผยให้เห็นหรือรับรู้ถึงการมีอยู่ของทั้งสองความจริงนี้ และชีวิตเรามีสองความจริงที่ตั้งอยู่คู่กันที่ทำหน้าที่เป็นเครื่องหมายแห่งความจริงพื้นฐานของชีวิต นั่นคือ มีความบาป และมีพระเจ้าที่เปี่ยมด้วยพระเมตตาที่ทรงพระชนม์อยู่ ในพื้นฐานความเชื่อของเรา คุณและผมต้องยืนอยู่บนความจริงทั้งสองข้อนี้เสมอ การยืนอยู่บนความจริงเพียงข้อใดข้อหนึ่งนั้นอันตรายมาก เพราะมันจะทำให้เราถูกล่อลวงที่จะบิดเบือนข้อเท็จจริงอันเป็นพื้นฐานในชีวิตเรื่องความบาปและพระคุณของพระเจ้าไปเสีย เราต้องรู้ว่าเราเป็นคนบาปและยอมรับรู้ความจริงในด้านนี้ เราจึงจะสามารถรับรู้ความจริงอีกด้านหนึ่งได้ว่า...เราต้องการพระเมตตาของพระเจ้ามากเพียงใด เพื่อเราจะสามารถต่อสู้กับบาปและยืนอยู่บนความเป็นจริงพื้นฐานสองข้อนี้ได้โดยพระคุณของพระเจ้า

ในพระธรรมเนหะมีย์บทที่ 9 กล่าวถึงเราทุกคนว่า "เขา...ไม่ยอมเชื่อฟังพระบัญญัติของพระองค์ แต่ได้ทำผิดต่อกฎหมายของพระองค์" (เนหะมีย์ 9:29) การไม่ยอมเชื่อฟังพระเจ้า เช่น การพูดที่ไม่ได้คิดให้ดีก่อน การกระทำที่เห็นแก่ตัว ความคิดที่หยิ่งยโส ความอิจฉาริษยา ราคะตัณหา การแสดงเจตนาที่จะไม่เชื่อฟัง การมีทัศนคติที่มักอาฆาตพยาบาทชอบแก้แค้น หรือการลักขโมยเพียงชั่วครั้งชั่วคราวของเรา บางทีสิ่งเหล่านี้อาจเป็นเพราะเราต้องการแสวงหาเกียรติของเรามากกว่าพระเกียรติของพระเจ้า และล้มเหลวในการส่งต่อพระคุณ เพราะชีวิตในส่วนนี้ของเราต้องการพระคุณจากพระเจ้าที่จะช่วยให้เราสามารถส่งต่อแก่ผู้อื่นได้ คือ ช่วยเราในส่วนความเชื่อของเราที่ถูกบิดเบือนความจริงไป ในส่วนที่เรายังคงให้โอกาสตัวเองในการเสพติดบาปบางอย่าง หรือในส่วนที่เราพยายามบอกตัวเองว่าการไม่เชื่อฟังพระเจ้า การบิดเบือนความจริง และการเสพติดในชีวิตดูไม่เลวร้ายรุนแรงอะไรซึ่งต่างจากความจริงที่บาปเป็น ทุกวันไม่ทางใดก็ทางหนึ่งชีวิตเราทุกคนจะได้รับการเปิดเผยให้เห็นและพิสูจน์ว่า ความจริงแล้วบาปยังคงอยู่ในเรา พวกเรายังไม่มีใครปราศจากบาปร้อยเปอร์เซ็นต์ เราทุกคนยังคงล้มลงในบาปของคำพูด ความคิด ความปรารถนา และการกระทำ มันเป็นเรื่องสำคัญที่เราต้องถ่อมใจลงเพื่อจะยอมรับความจริงนี้ เพราะเมื่อใดก็ตามที่เราสามารถรับรู้ถึงความลึกและความกว้างของบาปของเรา เวลานั้นเราก็จะเริ่มตื่นเต้นยอมรับการช่วยเหลือที่มีแต่พระคุณและพระเมตตาของพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถช่วยได้

เราไม่ได้ถูกทิ้งให้อยู่ในบาปของเรา เนหะมีย์ 9 กล่าวต่อไปว่า "ถึงกระนั้นด้วยพระกรุณาเหลือล้นของพระองค์ พระองค์ไม่ได้ทรงกระทำให้เขาพินาศหรือละทิ้งเขาเสีย เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงมีพระคุณและพระกรุณา" (เนหะมีย์ 9:31) จากพระธรรมตอนนี้เราได้รับการหนุนใจให้ยอมรับว่าบาปของเรานั้นร้ายแรงมากเพียงใด แต่เพราะพระเมตตาอันเปี่ยมล้นของพระเจ้า พระองค์จึงเสด็จมาหาเราด้วยพระเมตตา ไม่ใช่เพราะเราเป็นคนดีแต่เป็นคนบาป และพระองค์รู้ดีว่าเพราะสภาพบาปของเรา เราจึงไม่สามารถช่วยตัวเองให้รอดได้เลย เพราะเหตุนี้จึงทำให้ตัวเราอยู่ตกในสภาพที่เป็นอันตรายต่อตัวเองมากกว่าสิ่งอื่นใด และเป็นไปไม่ได้เลยที่เราจะหลีกหนีพ้น เพราะเหตุนี้จึงมีเพียงความหวังเดียวสำหรับเรา คือเราต้องพึ่งพาพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์ เปี่ยมด้วยสติปัญญาและพระเมตตาที่พระองค์จะเข้ามาสถิตในชีวิตของเราเพื่อให้อภัยบาป และค่อย ๆ ปลดปล่อยเราออกจากการครอบครองของบาป พระเมตตามาถึงเราโดยผ่านบุคคลผู้หนึ่งคือ พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเมตตาของพระองค์สดใหม่อยู่เสมอ พระคุณของพระองค์มาอย่างเฉพาะเจาะจงเพื่อที่จะช่วยต่อสู้กับบาปของเราในแต่ละวัน

อ่าน เอเฟซัส 2:1–10 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

17 มกราคม

วันนี้ เมื่อชีวิตไม่เป็นไปตามแผนที่วางไว้ นั่นหมายความว่าชีวิตอยู่เหนือการควบคุมของเรา
บางทีสิ่งนี้อาจทำให้เราลืมไปว่าพระเยซูทรงครอบครองเพื่อผลดีแก่เรา และเพื่อพระเกียรติสิริพระองค์

สิ่งที่เรากำลังเผชิญในวันนี้ สิ่งนั้นจะไม่ใช่สิ่งที่เรากำลังเผชิญหากมันอยู่ในการควบคุมของเรา แล้วอะไรคือสิ่งที่เราถูกเรียกให้เผชิญทั้งๆ ที่เราต้องการจะหลีกเลี่ยงหรือปฏิเสธ? แผนการอะไรของเราที่เราพยายามกำไว้แต่กลับหลุดลอยไป? ชีวิตส่วนใดบ้างที่เราอยากจะเปลี่ยนแปลงและทำการตัดสินใจใหม่? ความหวังใดบ้างที่เมื่อมองออกไปนอกรั้วแล้วเราหวังว่าเราจะมีชีวิตเหมือนคนอื่นเขา? ชีวิตส่วนใดบ้างที่เรารู้สึกเป็นทุกข์ ขัดสน อ่อนแอ พ่ายแพ้ ถูกครอบงำ แปลกแยก หรือโดดเดี่ยว? ความคิดในอดีตใดบ้างที่มักจะทำให้ความเสียใจของเราเอ่อล้นออกมา หรือทำให้เรามองอนาคตด้วยความกลัวเล็ก ๆ น้อย ๆ? สถานการณ์อะไรบ้างที่เราหวังว่า ชีวิตมันจะง่ายขึ้น หรือไม่? อย่างน้อยก็แค่คาดเดาได้มากขึ้นกว่าตอนนี้ ถ้าเราสามารถเปลี่ยนแปลง 2-3 อย่างในชีวิตได้ในตอนนี้ เราอยากจะเปลี่ยนแปลงอะไรบ้าง? เราเคยรู้สึกราวกับว่าเรากำลังอยู่บนเครื่องเล่นในสวนสนุกที่เราไม่ได้ตั้งใจจะขึ้นไปหรือไม่?

หากตอนนี้เราไม่ได้อยู่ในวงเวียนแห่งปัญหาต่างๆ ในชีวิตที่ผมกล่าวไปข้างต้น เชื่อผมเถอะว่าเราคงหนีไม่พ้นที่จะเข้าไปในวงเวียนแห่งปัญหานั้นๆ ไม่วันใดก็วันหนึ่ง และเราก็มักจะอยู่ใกล้ชิดกันผู้ใดผู้หนึ่งหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งด้วย ณ เวลานั้น ชีวิตในโลกที่แตกสลายใบนี้ค่อนข้างทุกข์ยากลำบากแสนเข็ญ โลกนี้และทุกสิ่งในโลกตอนนี้ยังไม่ได้เป็นไปตามพระประสงค์ของพระเจ้า ความแตกสลายของโลกที่กำลังล่มสลายเข้ามาใกล้เรา และมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตของเรา โดยมันจะล่อลวงเราให้สรุปเอาเองว่าชีวิตคือการเอาตัวรอดจากความวุ่นวายสับสน เรามักรู้สึกว่าเราไม่มีอำนาจมากนักเมื่อต้องเผชิญกับความจริงที่เราควบคุมอะไรได้ไม่มากนัก และไม่อาจรู้เลยว่าสิ่งใดกำลังดักซุ่มอยู่รอบๆ ตัวเรา ทุกสิ่งดูเหมือนเป็นไปไม่ได้ หมดสิ้นหนทางและน่ากลัว

แต่นี่ไม่ใช่ที่สิ่งที่พระคำของพระเจ้ากล่าวแก่เรา จริงที่พระคำเปิดเผยความจริงแก่เราถึงความเล็กน้อย ความอ่อนแอและการขาดการควบคุมของเรา แต่พระคัมภีร์ไม่ได้แค่ปล่อยเราทิ้งไว้กับความจริงตรงนี้แค่นั้น พระคัมภีร์ยังประกาศบางสิ่งกับเราซึ่งตรงกันข้ามกับวิธีคิดของเรา พระคัมภีร์บอกเราว่าเราจะเผชิญความทุกข์ยากลำบากในชีวิตทุกวัน ความสับสนวุ่นวายจะมาทักทายเราเป็นประจำ ไม่ใช่เพราะเหตุที่โลกนี้อยู่เหนือการควบคุมของพระเจ้า แต่เป็นผลที่เกิดจากการควบคุมของผู้ที่ครอบครองอย่างสมบูรณ์ เปาโลกล่าวว่า "(พระเจ้า) ทรงปราบทุกสิ่งลงไว้ใต้พระบาทของ (พระคริสต์) และประทานพระคริสต์แก่คริสตจักรให้เป็นเจ้านายเหนือทุกๆ สิ่ง" (เอเฟซัส 1:22) (ผมวงเล็บไว้เพื่อช่วยในการอธิบาย)

ดังนั้น ไม่ว่าชีวิตมันจะดูเป็นอย่างไรสำหรับเราในแต่ละวัน โลกของเราก็ไม่ได้อยู่เหนือการควบคุมพระเจ้า โลกยังคงอยู่ภายใต้กฎบัญญัติของพระองค์ที่ควบคุมไว้เป็นอย่างดี แต่มันแตกสลายรุนแรงมากเกินกว่าที่เราจะคาดคิดได้ แต่ก็ยังไม่ถึงที่สุด เพราะว่ากฎบัญญัติของพระเจ้าเหล่านี้ยังไม่ได้พิพากษาเพื่อให้ความยุติธรรมกับทุกสิ่ง ดังที่เปาโลได้กล่าวไว้ เขาต้องการให้เรารู้ความจริงบางอย่างว่า ภาพของกฎแห่งการพิพากษานั้นรวมเราอยู่ในนั้นด้วย! ตอนนี้พระเยซูทรงครอบครองทุกสิ่งแล้ว และครอบครองอยู่เพื่อผลดีแก่ลูกของพระเจ้า เพื่อที่ลูกของพระองค์จะพบกับสันติสุขที่แท้จริงได้ และเพื่อที่จะไม่ต้องกลัวการพิพากษาที่จะมาถึงนั้น

อ่าน กิจการ 17:22–28 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

18 มกราคม

ถ้าเราถูกนับว่าเป็นลูกของพระเจ้า เราก็ไม่ต้องพึ่งพาแต่ตัวเองอีกต่อไป
เพราะเราได้รับพระพรและพระคุณพระเจ้าแล้ว และถูกนับว่าเป็นลูกของพระองค์ในทันที

สิ่งนี้เป็นปัญหาที่ใหญ่กว่าที่ผมคิด พวกเราส่วนใหญ่ก็เห็นด้วย เป็นบางสิ่งที่พบเจอครั้งแล้วครั้งเล่าขณะเดินทางไปรอบโลก เป็นสิ่งที่อยู่ทั้งในชีวิตของคนโสดและคนที่แต่งงานแล้ว คนแก่และคนหนุ่มสาว ชายและหญิง ผู้นำและผู้ตามทั้งหลาย เป็นหนึ่งในการละเว้นที่ละเอียดอ่อนเหล่านั้น ซึ่งผลคืออะไรก็ตามที่ละเอียดอ่อนในชีวิตของคนจำนวนมาก มันมีพลังมากพอที่จะทำให้เรารู้สึกท้อแท้และไปต่อไม่ไหว หรือไม่สบายใจและสิ้นหวัง ทำให้เราอาจพลาดคำตอบที่อยู่ตรงหน้าและไม่สามารถพบคำตอบได้ มีอำนาจมากขนาดที่ทำให้เราวางพระคัมภีร์ของเราไว้ที่ชั้นล่างสุดของชีวิตแทนที่จะวางไว้ชั้นบนสุดอย่างที่มันควรอยู่ มันเปลี่ยนแปลงชีวิตเราให้กลายเป็นคนรอที่รอไปเรื่อยๆ และค่อนข้างชอบที่ดูถูกเหยียดหยาม และรออยู่เฉยๆ จนกว่าสิ่งดีๆ จะเกิดขึ้นในที่สุด สิ่งนี้เปลี่ยนวิธีที่เราคิดเกี่ยวกับตัวเองรวมถึงวิธีที่เราจะตัดสินใจ ผมไม่แน่ใจว่าเรามาถึงจุดนี้ได้อย่างไร แต่ผมแน่ใจว่ามันสำคัญมากที่เราจะต้องหาทางออก

ปัญหาที่ผมกลุ้มใจคืออะไรนะหรือ? ก็คือความจริงที่ว่าพวกเราหลายคนมีหลุมดำขนาดใหญ่อยู่ในใจกลางข่าวประเสริฐของเรา เป็นความจริงที่เรามีความเข้าใจค่อนข้างดีเกี่ยวกับข่าวประเสริฐที่ผ่านมา การให้อภัยที่เราได้รับผ่านการสละพระชนม์ของพระเยซู และความเข้าใจที่ค่อนข้างชัดเจนเกี่ยวกับความรอดในอนาคต ชีวิตนิรันดร์ที่เราจะไปอยู่กับพระเยซู แต่เราได้เข้าใจจริงๆ ถึงผลดีของการงานของพระคริสต์ที่เกิดขึ้นทันทีแล้วหรือไม่? พระคัมภีร์ประกาศอย่างชัดเจนว่าพระเยซูไม่เพียงแต่สิ้นพระชนม์เพื่ออดีตหรืออนาคตของเราเท่านั้น แต่เพื่อทุกสิ่งที่เราเผชิญในโลกนี้ ในขณะนี้ด้วย เราจำเป็นต้องศึกษา ตรวจสอบ สอน เทศนา ให้คำปรึกษา และให้กำลังใจกันอย่างที่ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์เกิดผลทันทีแบบไม่ต้องรอ ให้เราอ่านเกี่ยวกับข่าวประเสริฐที่เกิดผลในทันทีด้วยกันในพระธรรมกาลาเทีย 2:20: "ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว(นี่คือ ข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์เรื่องการไถ่บาปของพระเยซู) ข้าพเจ้าจึงไม่มีชีวิตอยู่ต่อไป พระคริสต์ต่างหากทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า ชีวิตที่ข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในกายนี้ ข้าพเจ้าดำเนินด้วยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงรักข้าพเจ้าและประทานพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า" (คือมีชีวิตอยู่ในความสว่างแห่งข่าวประเสริฐทันที)

คำถามก็คือ ข่าวประเสริฐกล่าวว่าเราได้รับอะไรทันทีในตอนนี้ ในโลกนี้ เพื่อให้เราสามารถเป็นอย่างที่เราถูกเรียกให้เป็นและทำในสิ่งที่เราถูกเรียกให้ทำ? คำตอบคือ พระคริสต์! พระองค์ทรงสถิตอยู่ในเรา พระองค์อยู่กับเรา พระองค์อยู่เพื่อเรา ในพระองค์เรามีทุกสิ่งที่เราที่จำเป็นต้องมีในชีวิต เราไม่ได้ถูกทิ้งไว้ให้พึ่งพาแต่ตัวเองอีกต่อไป

อ่าน ฮีบรู 12:7–17 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

19 มกราคม

หากคุณมองไปที่พระคำของพระเจ้าที่เป็นดังกระจกสะท้อน แล้วเห็นว่า
ยังมีผู้คนอีกมากมายที่จำเป็นต้องมีพระคุณในชีวิต
แต่ทำไมมันยังยากสำหรับเราที่จะแบ่งปันพระคุณต่อผู้คนเหล่านั้น

บางทีบาปที่ใหญ่ที่สุดอย่างหนึ่งในความสัมพันธ์ของเราก็คือ การหลงลืม ผมหวังเหลือเกินที่จะพูดได้ว่าผมไม่มีปัญหานี้เลยในชีวิต แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ มันง่ายมากที่เราจะหลงลืมว่าพระคุณพระเจ้าจำเป็นต่อชีวิตเรามากเพียงใด และง่ายพอๆ กับที่เราจะหลงลืมว่าพระคุณอันยิ่งใหญ่ที่ได้ชำระล้างเราให้เป็นอิสระจากบาปแล้วด้วย และเมื่อเราหลงลืมพระคุณที่เราได้รับ มันก็ง่ายมากเราที่จะตอบสนองต่อคนรอบข้างตามนั้น คือตอบสนองในสภาพของชีวิตที่ปราศจากพระคุณ ณ ตอนนั้น ซึ่งเป็นที่ชัดเจนว่าชีวิตที่สำแดงถึงพระคุณของพระเจ้าที่ส่งผลต่อกระทำของเราต่อผู้อื่นนั้นไม่ได้มาจากการตั้งใจกระทำตามหน้าที่อย่างดีที่สุดของเรา ลองจินตนาการถึงภาพนี้ตามผมดู ผมกำลังนั่งพลุ๊บลงบนโซฟาข้างๆ ลูเอลลาภรรยาที่รักของผม แล้วกล่าวถ้อยคำเหล่านี้กับเธอ "นี่...ลูเอลลา คุณรู้ไหม ผมได้รู้แล้วนะว่าหน้าที่ของผมก็คือ ผมต้องมีชีวิตที่สำแดงพระคุณของพระเจ้าต่อคุณ ผมก็เลยอยากจะบอกคุณว่า ผมกำลังจะทำอะไร ผมจะสำแดงพระคุณของพระเจ้าต่อคุณ แต่ที่ผมทำไม่ใช่เพราะผมอยากทำจริงๆ นะ ที่ผมยอมทำก็เพราะว่านี่มันเป็นสิ่งที่ผมต้องทำให้ได้" คุณคิดว่าภรรยาของผม จะได้รับกำลังใจจากคำพูดเหล่านั้นของผมสักนิดหรือไม่ ผมเดาว่าไม่ได้รับเลย ชีวิตที่เปี่ยมล้นด้วยพระคุณที่จะส่งต่อไปถึงผู้อื่นจะเติบโตได้ดีที่สุดในพื้นดินของใจที่สำนึกพระคุณของพระเจ้าในใจของคนคนนั้น เมื่อผมใคร่ครวญว่าผมเป็นใครในพระเจ้า เมื่อผมพิจารณาถึงพระคุณที่ผมไม่สมควรได้รับ ผมหลงลืมไปว่าความสำเร็จหรือพระคุณที่ไม่สมควรได้รับ ผมกลับได้รับมามากมายจนเคยชินและใช้อย่างฟุ่มเฟือย ผมก็ระลึกได้ว่าพระคุณนี้ต้องแลกมาด้วยต้นทุนที่เป็นชีวิตของพระเยซู ดังนั้นแหละ ผมก็จะมีกำลังใจที่จะส่งต่อพระคุณนั้นให้แก่ผู้อื่นทันที

สำหรับผู้เชื่อ ความรุนแรง การวิพากษ์วิจารณ์ ใจไม่ที่ไม่อดทนหวั่นไหวง่าย และความฉุนเฉียวต่อผู้อื่นมักเชื่อมโยงเราจากการหลงลืมหรือปฏิเสธว่าเราเป็นใคร และเราได้รับอะไรในพระเยซู เป็นที่ชัดเจนอย่างยิ่งว่าไม่มีใครส่งต่อพระคุณของพระเจ้าให้ผู้อื่นได้ดีไปกว่าผู้ที่เชื่อมั่นอย่างลึกซึ้งว่าตนเองต้องการพระคุณนั้นเช่นกัน และเขาก็ต้องตระหนักรู้เป็นอย่างดีถึงพระคุณที่เขาได้รับและกำลังได้รับ

เพราะเราหลงลืมง่าย เพราะเราหลงเชื่อว่าเราเป็นผู้สมควรได้รับ และเพราะเรามักจะคิดว่าเรามีความชอบธรรมและมีศักยภาพมากกว่าที่เป็นจริง เราทุกคนต้องได้รับพระคุณในทันทีที่เราถูกเรียกให้เป็นเครื่องมือแห่งพระคุณต่อผู้อื่น พระเจ้าแห่งพระคุณกำลังทำพระราชกิจแห่งพระคุณของพระองค์ให้ทุกคนในแผ่นดินสวรรค์ พระธรรม 1 ยอห์น 4:19 นั้นเป็นความจริง: "เรารักก็เพราะพระองค์ทรงรักเราก่อน" ข้อพระคัมภีร์นี้เป็นสิ่งคุ้มค่าที่จะจดจำเอาไว้

อ่าน เอเฟซัส 3:14–21 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

20 มกราคม

เราสามารถพบกับความหวังที่แท้จริงได้จากที่ไหน?
ได้ที่ห้าถ้อยคำแห่งความหวังที่ช่วยเปลี่ยนแปลงชีวิตของเราคือ "เราอยู่กับเจ้าเสมอไป"

คุณและผม เราต่างกำลังแสวงหาความหวังอย่างต่อเนื่อง เราต่างต้องการแรงบันดาลใจที่จะลุกขึ้นจากที่นอนในตอนเช้าเพื่อที่จะดำเนินชีวิตในวันต่อ ๆ ไป และนี่คือบางสิ่งที่เราต้องรู้เกี่ยวกับความหวัง:

1. *พระเจ้าเชื่อมโยงความเป็นมนุษย์กับความหวัง* เราไม่ได้ถูกสร้างมาให้มีชีวิตอยู่ตามสัญชาตญาณ เราทุกคนมีความเป็นเอกลักษณ์และตัวตนของเราที่แตกต่างกันไป มีความหมาย มีวัตถุประสงค์ และมีการรับรู้ในใจว่าความเป็นอยู่ที่ดีในชีวิตนั้นขึ้นอยู่กับบางสิ่ง
2. *ความหวังของเราเป็นตัวกำหนดทิศทางในชีวิตของเรา* ไม่ว่าเราจะรู้หรือไม่ก็ตาม เส้นทางชีวิตเราถูกชี้ทางด้วยความหวัง ไม่ว่าจะเป็นความหวังในด้านปรัชญา บุคคล ความฝัน สถานที่ หรืออะไรก็ตาม ชีวิตของเราจะถูกหล่อหลอมโดยสิ่งที่เราฝากความหวังไว้กับมัน
3. *ความหวังประกอบด้วยความคาดหวังและเป้าหมายเสมอ* ผมมีความหวังสำหรับอะไรสักอย่าง และกำลังหวังว่าใครบางคนหรือบางสิ่งจะนำสิ่งสิ่งนั้นมาให้ผม
4. *ความหวังจะเป็นความหวังที่แท้จริงนั้นต้องสามารถช่วยซ่อมแซมจัดการกับความเสียหายได้* ความหวังที่ไม่เที่ยงแท้ไร้ประโยชน์ไม่ช่วยอะไรเลย เราสามารถฝากวางความหวังของเราไว้กับช่างซ่อมรถ ถ้าหากช่างคนนั้นมีความสามารถที่จะซ่อมรถที่พังของเราได้
5. *เราประกาศข่าวประเสริฐเกี่ยวกับความหวังให้กับตัวเองเสมอ* เราแสวงหาความหวังเสมอและเทศนากับตัวเองถึงความถูกต้องของสิ่งที่เราแสวงหาเสมอ

แต่นี่คือความจริงพื้นฐานของข่าวประเสริฐ นั่นคือ ความหวังไม่ใช่แค่สถานการณ์ ความหวังไม่ใช่แค่สถานที่หรือทำเล ความหวังไม่ใช่แค่การครอบครอง ความหวังไม่ใช่แค่ประสบการณ์ ความหวังเป็นมากกว่าความเข้าใจหรือความจริง ความหวังคือมนุษย์ผู้หนึ่งที่ชื่อว่า พระเยซู! พระองค์มาหาเราและให้คำมั่นสัญญาด้วยความหวัง "สอนเขาให้เชื่อฟังทุกสิ่งที่เราสั่งพวกท่านไว้ และแน่นอน เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไปตราบจนสิ้นยุค" (มัทธิว 28:20) พระองค์ทรงเป็นความหวังใจแก่มวลมนุษย์ เรามีบางสิ่งบางอย่างที่แสนพิเศษที่จะช่วยให้มีความหวังได้ และพิเศษกว่าแค่การหวังว่าผู้คนจะดีกับเรา งานของเราจะออกมาดี เราจะเลือกสิ่งดีเมื่อถูกล่อลวง เราจะฉลาดพอที่จะตัดสินใจได้ดี เราจะสามารถหลีกเลี่ยงความยากจนหรือโรคภัยไข้เจ็บ หรือหวังว่าเราจะมีที่อยู่อาศัยที่ดีและมีอาหารเพียงพอ ในพระเยซูเราจะมีความหวังที่ดีและพิเศษกว่าความหวังทั่ว ๆ ไปเหล่านั้นมาก เป็นความหวังที่เป็นส่วนตัวและคงอยู่ตลอดนิรันดร์กาล โดยพึ่งพิงในความจริงที่ว่าพระเยซูทรงอ้าแขนอันทรงฤทธิ์ของพระองค์เพื่อโอบอุ้มเราไว้ และพระองค์จะไม่มีวันปล่อยหรือทิ้งเราไป ไม่มีทาง และถึงแม้ว่าเราไม่สามารถหยั่งรู้อนาคตได้และจะมีสิ่งเลวร้ายเข้ามากล้ำกลายเข้ามา แต่เราก็ยังคงมีความหวังได้ เพราะพระเจ้าทรงสถิตกับเราพร้อมทั้งฤทธิ์เดชและพระคุณของพระองค์

อ่าน ฮักกัย 1:12–15 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

21 มกราคม

เมื่อเราขอให้ปัจจุบันมอบสิ่งที่นิรันดร์กาลเท่านั้นที่จะสามารถให้ได้กับเรา
เราก็จะพบกับความผิดหวัง ความท้อแท้ และความสิ้นหวังในตอบจบ

กรณีศึกษาของการประกาศในสมัยใหม่มีบางด้านที่ความคิดและการรับรู้ไม่ตรงกับความเป็นจริง นี่มักจะทำให้เราสับสน ผิดหวัง และท้อแท้เป็นอย่างมาก ทำให้เรามีความคาดหวังที่ไม่เป็นจริง ไร้เดียงสาต่อการล่อลวงของบาป และพบกับความผิดหวังเป็นประจำ มันทำให้เราถามถึงสิ่งที่ไกลตัวมากเกินไปจากคนรอบข้าง และคาดหวังมากเกินควรจากสถานการณ์ต่างๆ และสิ่งต่างๆ รอบตัวเราในชีวิต มันทำให้เราค้นหาซ้ำแล้วซ้ำเล่าเพื่อจะหาสิ่งที่เราจะไม่มีทางหาพบ และใช้เวลาวนไปมาอยู่ในวังวนแห่งความคิดเพื่อที่จะค้นหาว่า ทำไมเราถึงหาไม่พบ และถึงขนาดที่อาจจะเริ่มส่งผลให้พวกเราบางคนเริ่มสงสัยในความดีงามของพระเจ้าได้

มาถึงตรงนี้เราอาจมีคำถามว่า “ความคิดและการรับรู้ไม่ตรงกับความเป็นจริงคืออะไร” ก็คือ ความจริงที่ว่า เราประกาศว่าเราเชื่อในชีวิตนิรันดร์ แต่เรายังใช้ชีวิตประจำวันเหมือนเรามีชีวิตอยู่แค่เพียงตอนนี้ในโลกนี้เท่านั้น สิ่งที่ดูจะขัดกันระหว่างความเชื่อกับการดำเนินประจำวันของเรานี้นั้นไร้ประโยชน์

ประการแรก ชีวิตคริสเตียนที่ปราศจากชีวิตนิรันดร์นั้นก็ไร้ค่า นี่คือข้อโต้แย้งทั้งหมดจาก 1 โครินธ์ 15 หากพระเจ้าที่เรามอบถวายชีวิตนั้นไม่สามารถแก้ปัญหาความเสียหายที่เราได้รับจากผลของบาป เพื่อที่คุณจะได้อยู่กับพระองค์ตลอดไปโดยที่คุณจะไม่ต้องได้รับผลของบาปอีก ความเชื่อของคุณจะมีค่าอะไร

ประการที่สอง คุณและผมมีความเชื่อมโยงกับนิรันดร์กาลตั้งแต่ในอดีต ปัญญาจารย์ 3:11 ประกาศว่าพระเจ้าทรงตั้งนิรันดร์กาลไว้ในจิตใจของมนุษย์ นั่นหมายความว่าเราทุกคนมีความหิวกระหายปรารถนาสวรรค์นิรันดร์ ไม่มีมนุษย์คนใดพอใจกับสิ่งที่เราเป็นอยู่ ดังนั้น ไม่ว่าเราจะพยายามมากมายแค่ไหนเพื่อเปลี่ยนแปลงชีวิตแค่ภายนอกของเราในโลกนี้ ณ ตอนนี้ เพื่อที่จะสามารถเข้าไปในสวรรค์นิรันดร์นั้นไม่มีวันเป็นไปได้เลย และยังจะทำให้เรากลายเป็นผู้ขับคลื่อนแล้วเราจะผิดหวัง หรือจะต้องอยู่ในโลกที่แตกสลายใบนี้กับความรู้ที่ว่า การพักผ่อนและความสงบสุขอยู่ในสวรรค์ที่เป็นเพียงอนาคตเท่านั้น แล้วเรารู้สึกเศร้าใจกับความแตกสลายของทุกสิ่งในโลกอย่างที่มันกำลังเป็น ดังนั้นทำให้เราเข้าใจไปว่า เราต้องทำงานเพื่อเป็นตัวแทนผู้ที่จะขับเคลื่อนการเปลี่ยนแปลงในพระหัตถ์อันทรงอานุภาพและเปี่ยมด้วยพระคุณของพระเจ้า แต่จริงๆ แล้วมันไม่ใช่อย่างนั้นเลย เราไม่ต้องรู้สึกวิตกกังวลหรือเป็นผู้ขับเคลื่อนเพราะเรารู้ว่าความจริงโลกนี้ไม่ต้องติดแหงกอยู่กับความสิ้นหวังเพราะพระเจ้า และพระเจ้าก็จะไม่ได้ทอดทิ้งโลกนี้ไว้แบบนั้น เรารับรู้ว่าพระเจ้ากำลังดำเนินการตามแผนการนิรันดร์ของพระองค์ พระองค์กำลังขับเคลื่อนสิ่งต่างๆ ไปสู่บทสรุปสุดท้ายที่เป็นสวรรค์นิรันดร์ เราอาจไม่สามารถเห็นได้ทุกวัน แต่เรารู้ว่าสิ่งนี้เป็นความจริง ท่ามกลางความโศกเศร้าของเรา มีการเฉลิมฉลอง เพราะเราได้อ่านและรับรู้ตอนจบของเรื่องแล้ว และเรารู้ว่าเรื่องราวอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้ากำลังจะจบลงอย่างไร

ดังนั้น เราจึงตื่นนอนทุกเช้าและทุ่มเทให้กับการทำสิ่งที่พระเจ้าตรัสว่าดี เพราะเรารู้ว่าหากพระคุณทำให้นิรันดร์กาลเป็นอนาคตของเราแล้ว ก็ไม่มีสิ่งใดที่เรากระทำในพระนามของพระเจ้าจะเปล่าประโยชน์

อ่าน 1 โครินธ์ 15:12–34 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

22 มกราคม

คุณและผมไม่ได้จำเป็นต้องรับการช่วยเหลือจากรูปเคารพรอบตัวเรา
แต่เราต้องการการช่วยเหลือจากใจของเรา
จากการที่ใจต้องการกราบไหว้นมัสการบางสิ่งที่อยู่เหนือกว่าเรา

ผมอยู่ในอินเดียเหนือ ในเมืองศักดิ์สิทธิ์แห่งหนึ่งของศาสนาฮินดู นี่เป็นครั้งแรกที่ผมกำลังทำพันธกิจที่นั่น ผมได้เข้าร่วมทัวร์แนะนำศาสนาฮินดูเป็นเวลาสี่วัน เราได้เข้าไปในวัดที่นับถือรูปเคารพที่เป็นรูปปั้นที่หน้าตาน่าขนลุกที่สุดเท่าที่ผมเคยเห็นมา ผมไม่เคยรู้เลยว่าสิ่งนี้มีอยู่จริง มันคือ ศิวลึงค์ที่เป็นรูปอวัยวะเพศชายขนาดใหญ่ อาจจะสูงประมาณ 20 ฟุต ผู้แสวงบุญชาวฮินดูรอบตัวผมดูปราบปลื้มใจอารมณ์อ่อนไหวเมื่อพวกเขาเข้าไปในวัด พวกเขาดูมีความสุขและรู้สึกขอบคุณที่พวกเขาอยู่ที่นั่น หลายคนนอนราบหมอบกราบกับพื้นต่อหน้ารูปปั้นศิวลึงค์และจูบที่ฐานของมัน มันเป็นหนึ่งในภาพฝ่ายวิญญาณที่มืดดำที่สุดที่ผมเคยเห็นมา เราได้สัมภาษณ์ผ่านล่ามสมาชิกของครอบครัวชาวอินเดียที่ยากจนและเนื้อตัวสกปรกเลอะเทอะที่เดินเป็นเวลาหลายเดือนเพื่อไปแสวงบุญยังวิหารแห่งความมืดในเมืองศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้ ภาพนั้นบีบหัวใจของผมมากจนผมอยากออกไปจากวิหารนั้น

ผมพบว่าตัวเองกำลังพยายามเดินฝ่าถนนที่มีผู้คนพลุกพล่านเพื่อกลับไปยังยานพาหนะของเรา และในขณะเดียวกันผมก็พูดกับตัวเองอยู่เสมอว่า “ผมขอบคุณพระเจ้า ที่ผมไม่เหมือนคนพวกนี้ ผมขอบคุณพระเจ้า ที่ผมไม่เหมือนคนพวกนี้” จากนั้น สิ่งที่ผมคิดในใจก็ตีสอนผมทันทีผมว่า ผมเหมือนพวกเขา! ไม่ รูปเคารพของผมไม่ใช่รูปเคารพหรือพิธีกรรมด้านมืดของศาสนา แต่เป็นรูปเคารพภายในใจในชีวิตประจำวันของชีวิตในโลกของผม (การมีใจที่หยิ่งผยองมองว่าตนดีกว่าผู้อื่นหรือมีกิเลสตัณหาในใจ การรักสิ่งอื่นมากกว่าพระเจ้า) มันคือสิ่งที่เข้ามายึดพื้นที่ที่เป็นของพระเจ้าเท่านั้นในใจของผมไป และมันเป็นสิ่งที่ใจของผมได้สำรอกเอาสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนเหล่านั้นออกมาต่อหน้าพระเจ้าของผม เช่นเดียวกับที่รูปเคารพในศาสนสถานนั้นทำให้ผมรู้สึก และในขณะนั้นผมก็ได้สารภาพถึงสงครามฝ่ายวิญญาณของการกราบไหว้บูชารูปเคารพที่มันเกิดขึ้นในใจของผมทุกวัน ผมร้องทูลขอความช่วยเหลือซึ่งมีเพียงพระคุณของพระเยซูคริสต์เท่านั้นที่สามารถทำได้ และผมยังคงเฝ้ารอคอยวันที่สงครามนี้จะสิ้นสุดลงในที่สุด

การนมัสการไม่ใช่เป็นเพียงแค่การทำพิธีกรรมทางศาสนาสัปดาห์ละครั้งเท่านั้น พระเจ้าทรงออกแบบมาให้เราเป็นผู้นมัสการที่แท้จริง ทุกสิ่งที่เราทำเป็นผลผลิตของการนมัสการในใจของเรา เรามอบหัวใจให้กับบางสิ่งเสมอ และถ้าสิ่งนั้นไม่ใช่พระเจ้า มันก็เป็นสิ่งที่พระเจ้าสร้างขึ้น ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นในช่วงเวลาสั้นๆ ของชีวิตเรา และด้วยเหตุนี้เราจึงต้องการพระคุณในแต่ละวันในแต่ละช่วงของชีวิต นั่นเป็นเหตุผลที่ยอห์นแนะนำเราใน 1 ยอห์น 5:21 ให้เราป้องกันตนเองจากรูปเคารพ ไม่มีสิ่งที่ดีไปกว่าที่จะกล่าวว่า เราต้องการพระคุณของพระเจ้ามากกว่าสิ่งอื่น มากว่าและยิ่งกว่าแต่ละสิ่งที่ไม่ใช่พระเจ้าและที่ใจของเราตกอยู่ภายใต้ครอบครองของสิ่งนั้น แต่พระคุณพระเจ้าได้ถูกจัดเตรียมพร้อมไว้สำหรับเราแล้ว คำถามก็คือ วันนี้คุณอยากจะมีชีวิตอยู่ในพระคุณที่ช่วยชีวิตและวิ่งหนีจากรูปเคารพต่างๆ ที่กำลังท้าทายอำนาจของพระเจ้าในใจคุณหรือไม่?

อ่าน เอเสเคียล 20 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

23 มกราคม

ความหวังไม่ได้เป็นสิ่งของ สถานการณ์ ประสบการณ์ หรือสถานที่
ความหวังที่แท้จริงคือบุคคลผู้หนึ่ง และนามพระองค์คือพระเยซู

หากเราใส่ใจและตั้งใจฟังสิ่งที่เราและผู้คนรอบตัวเราพูดมากพอ เราจะตระหนักได้ว่าเราต่างก็กำลังหมกมุ่นอยู่กับความหวังวันแล้ววันเล่า สิ่งต่างๆ ที่เรากระทำล้วนมีความหวังที่คอยเติมเชื้อเพลิงให้มัน เด็กหญิงแซลลี่หนูน้อยผู้อยู่ชั้น ป.3 พูดกับแม่ของเธอขณะที่เธอเตรียมตัวไปโรงเรียนว่า “แม่คะ! หนูหวังว่า...สาวๆ ที่โรงเรียนจะชอบหนูนะคะ” แม่คิดกับตัวเองว่า “ฉันหวังว่าชีวิตคู่ของฉันจะดีขึ้น” ทิมเด็กชายวัยรุ่นพูดกับเพื่อนๆ ของเขาว่า “ฉันได้งานใหม่หลังเลิกเรียน ฉันหวังว่ามันจะเป็นงานที่ดี” พ่อกังวลด้วยความหวังว่า “เขาจะไม่เป็นหนึ่งในคนที่ถูกปลดออกจากบริษัทของเขาเพื่อลดพนักงาน” ความหวังอาจเป็นสิ่งเล็กๆ น้อยๆ ตั้งแต่การหวังว่า “อาหารมื้อหนึ่งจะอร่อยและดี” ไปจนถึงสิ่งใหญ่ๆ เช่น การหวังว่า “เราจะเติบโตเข้มแข็งในทางศีลธรรมกระทำสิ่งที่เราควรทำ” แสดงให้เห็นว่าชีวิตของเราล้วนได้รับแรงผลักดันที่มักขับเคลื่อนด้วยความหวัง

สิ่งที่เราทุกคนแสวงหาคือ ความหวังแท้ที่จะไม่ทำให้เราผิดหวัง ความหวังแท้ที่จะไม่ปล่อยให้เราต้องสิ้นหวังในตอนท้าย และเราทุกคนต้องการบอกกับตัวเองว่าสิ่งที่เราหวังไว้จะสำเร็จ เรามักจะขอบางสิ่งจากสิ่งที่เราฝากความหวังของเราไว้ในสิ่งสิ่งนั้น? คือ เราจะขอให้สิ่งนั้นช่วยทำให้ใจของเราสงบสุข เรากำลังขอให้สิ่งสิ่งนั้นช่วยทำให้ชีวิตของเรามีความหมาย เรากำลังขอให้สิ่งนั้นช่วยให้วัตถุประสงค์และหนทางชีวิตแก่เรา เรากำลังขอให้สิ่งนั้นช่วยให้เหตุผลแก่เราเพื่อที่จะดำเนินชีวิตต่อไป เรากำลังขอให้สิ่งนั้นช่วยให้เราผ่านพ้นความทุกข์ยากลำบากและความผิดหวังไปได้ เรากำลังขอให้สิ่งนั้นช่วยปลดปล่อยเราจากความอิจฉาหรือความกังวล เรากำลังขอให้สิ่งนั้นช่วยทำให้เรามีความสุขในยามที่ตื่นและในยามหลับ มาถึงตรงนี้ เราอาจมีคำถามมากมายเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิต และข้อเท็จจริงนี้ทำให้เราต้องเผชิญหน้ากับความเป็นจริงในชีวิตคือ หากความหวังของเราทำให้เราผิดหวัง นั่นอาจเพราะมันเป็นความหวังที่ผิด

โรม 5:1–5 พูดถึงความหวังที่จะไม่ทำให้คุณผิดหวังแม้ในยามทุกข์ยาก บางทีคุณอาจกำลังคิดว่า “แล้วฉันจะพบความหวังที่แท้จริงได้ที่ไหน” ความหวังที่มั่นคงซึ่งไม่สูญสลายไปตามการเปลี่ยนแปลงของสถานการณ์ สถานที่ สภาพแวดล้อม และความสัมพันธ์ที่ประกอบขึ้นเป็นชีวิตของเราทั้งหมด เราหวังว่าสิ่งที่ธรรมดาทั่วไปในชีวิตจะไม่มีวันทำให้เราผิดหวัง ซึ่งความหวังนี้สามารถพบได้ในผู้เดียวเท่านั้น ไม่สามารถพบได้ในสิ่งอื่นใดหรือสถานที่ใด แท้จริงแล้ว ความหวังคือบุคคลผู้หนึ่ง นั่นคือพระเยซู ไม่ว่าเราจะรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม พระองค์คือความหวังเที่ยงแท้ของใจเราทั้งหลายและที่ใจเราทั้งหลายต่างก็แสวงหา เพราะสิ่งที่ใจเราต้องการจริงๆ คือ ชีวิต ใจที่เปลี่ยนแปลงอย่างแท้จริง ชีวิตที่อิ่มเอมใจ ชีวิตที่เต็มล้น ชีวิตที่อุดมสมบูรณ์ ผู้คนสามารถรักและเคารพเรา แต่ไม่สามารถให้ชีวิตกับเราได้ สถานการณ์ที่ดีทำให้ชีวิตเราง่ายขึ้นแต่ไม่สามารถทำให้เรามีชีวิตได้ สถานที่ที่ดีสามารถนำการเปลี่ยนแปลงบางอย่างมาสู่ชีวิตของเราแต่ไม่สามารถให้ชีวิตกับเราได้ การเปลี่ยนแปลงที่อยู่หรือเปลี่ยนบรรยากาศอาจสร้างความพึงพอใจได้ชั่วคราวแต่ไม่สามารถให้ชีวิตกับเราได้ ความสำเร็จในชีวิตให้ความพึงพอใจกับเราชั่วคราวแต่ไม่สามารถให้ชีวิตกับเราได้ ความหวังที่ยั่งยืนที่แท้จริงไม่เคยพบในแนวนอน มันถูกพบในแนวตั้งเท่านั้น ตรงที่พระบาทของพระเมสสิยาห์ผู้ทรงเป็นความหวัง ให้เราวางใจและฝากความหวังของเราไว้ในพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระองค์วันนี้

อ่าน โคโลสี 1:15–29 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

24 มกราคม

หนทางเดียวคือพระคุณและโดยพระคุณของพระเจ้าเท่านั้น ที่อาณาจักรเล็กๆ ในใจของเรา จะสามารถบริบูรณ์ด้วยความบริสุทธิ์แห่งอาณาจักรของพระเจ้าได้

หนึ่งในพระคำของพระเจ้าที่แสนหวานและหนุนใจมากที่สุดที่พระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ได้ถูกบันทึกไว้ในลูกา 12:32 ว่า "ฝูงแกะเล็กน้อยเอ๋ย อย่ากลัวเลย เพราะว่าพระบิดาของพวกท่านชอบพระทัยจะประทานแผ่นดินนั้นให้แก่ท่าน" คุณและผมมีใจที่โน้มเอียงที่มักจะสร้างอาณาจักรหรือดินแดนแห่งตนเพื่อนมัสการและเป็นส่วนหนึ่งของอาณาจักรนั้น เรามีใจที่แสวงหาอาณาจักรหรือเป็นส่วนหนึ่งของอาณาจักรใดอาณาจักรหนึ่งอยู่เสมอ เราสามารถเลือกดำเนินชีวิตด้วยความจงรักภักดีต่อพระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งปวง และเรายังสามารถเฉลิมฉลองการได้รับการต้อนรับให้เข้าสู่อาณาจักรแห่งสง่าราศีของพระองค์และพระคุณของพระองค์ได้ด้วย หรือเราอาจแต่งตั้งตัวเองให้เป็นดังกษัตริย์ในโลกและพยายามที่จะสร้างอาณาจักรเล็กๆ ของตนเองในใจของเราให้รุ่งเรืองดังคนทั่วไปในโลก นี่คือสิ่งสำคัญที่เราต้องเข้าใจว่าพระเจ้าไม่ได้ประทานพระคุณของพระคริสต์แก่เราเพื่ออาณาจักรที่เราต้องการเป็นกษัตริย์แห่งอาณาจักรเล็กๆ น้อยๆ เหล่านั้นในใจของเรา แต่เพื่อเชื้อเชิญเราสู่สิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นมาก เรามักคิดว่าเรารู้ว่าอะไรต่อมิอะไรดีที่สุด แต่เปล่าเลย เรามักคิดว่าเราสามารถปกครองชีวิตของตัวเองได้ แต่เปล่าเลย เราวางใจของเราไว้กับหลายสิ่งที่เราคิดว่าสิ่งนั้นจะทำให้เรามีความสุขได้ แต่มันก็ไม่สามารถทำให้เราพึงพอใจได้ เราคิดว่าเราสามารถป้องกันตนเองจากการล่อลวงได้ แต่เปล่าเลย มนุษย์ทุกคนต้องการกษัตริย์ มนุษย์ทุกคนต้องการความช่วยเหลือ ความรอด การให้อภัย ความยุติธรรม ความเมตตา ที่ลี้ภัย และการปกป้องคุ้มครองที่พวกเขาไม่สามารถเป็นให้กับตัวเองหรือด้วยตัวเองได้

ความงดงามของพระราชกิจของพระคริสต์ไม่เพียงแต่ให้เรามีส่วนในชีวิต การสิ้นพระชนม์ การฟื้นคืนพระชนม์กับพระองค์ และให้อภัยบาปแก่เราตลอดนิรันดร์เท่านั้น เพราะสิ่งเหล่านั้นเรายังได้รับการต้อนรับเข้าสู่อาณาจักรที่ยิ่งใหญ่แห่งจักรวาล และปกครองโดยองค์กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ พระองค์ทรงสมบูรณ์แบบไร้ที่ติ พระองค์ทรงอวยพรเราโดยประทานสิ่งที่อาณาจักรมนุษย์นั้นไม่สามารถให้เราได้ พระองค์ชาโลมและชำระเราด้วยการให้อภัย การคืนดี สันติสุข และความหวังแก่เรา พระองค์ทรงปกป้องคุ้มครองเราในยามที่เราอ่อนแรงและสู้ไม่ไหว พระองค์ทรงครอบครองทุกช่วงเวลา ทั้งเวลาที่ดูเหมือนยากสำหรับเราและไม่สามารถควบคุมได้ พระองค์ทรงเข้ามาตั้งอาณาจักรของพระองค์ในใจเรา ช่วยเราให้พ้นจากการครอบครองของสิ่งอื่น และพระองค์ทรงสอนเราอย่างอดทนว่าเราไม่ได้ถูกสร้างมาเพื่อใช้ชีวิตในอย่างราชาในอาณาจักรนั้น หรือต้องทำงานอย่างกระวนกระวายเพื่อสร้างอาณาจักรเล็กน้อยต่างๆ ของเราเอง พระองค์ทรงสอนเราว่าการพักพิงในพระองค์ให้พระองค์ทรงอยู่ฐานะกษัตริย์ของเราและมีชีวิตอยู่เพื่อพระสิริพระองค์นั้นมีความหมายอย่างไร และพระองค์หนุนใจเราด้วยความจริงว่า อาณาจักรของพระองค์จะไม่มีวันสิ้นสุดหรือสูญสิ้น

วันนี้เราได้กำลังแบกภาระของพระองค์ในฐานะกษัตริย์ไว้บนบ่าของเราหรือไม่? เรากำลังพยายามสร้างสิ่งที่พระเจ้าเท่านั้นที่ทำได้และเราไม่สามารถสร้างมันได้หรือไม่? และเรากำลังหลงลืมสิ่งที่พระเจ้าสร้างไว้ให้เราแล้วหรือไม่? หรือเรากำลังพักสงบอยู่ในสันติสุขที่พระเจ้าผู้ทรงประทานดินแดนของพระองค์แก่เราจะพอพระทัยหรือไม่?

อ่าน มัทธิว 6:19–24 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

25 มกราคม

ศาสนศาสตร์ที่ปราศจากความรักเป็นศาสตร์ที่เลวร้ายอย่างยิ่ง

มันเป็นหนึ่งในช่วงเวลาที่น่าอัศจรรย์ที่ผู้สอนต่างได้รับ คือ ตอนที่เราไม่สามารถวางแผนได้เองและไม่รู้มาก่อนว่าเรากำลังจะพบกับอะไร ผมกำลังสอนหลักสูตรที่วิทยาลัยพระคริสตธรรมหลักสูตรหนึ่ง ที่ศิษยาภิบาลในอนาคตหลายคนไม่ต้องการเรียน เป็นหลักสูตรเกี่ยวกับการอภิบาลและการให้คำปรึกษา ชั้นเรียนของผมเต็มไปด้วยผู้มุ่งหวังที่จะเป็นศิษยาภิบาลที่คิดว่าหากพวกเขาเทศนาอย่างมีเหตุมีผลตามหลักศาสนาศาสตร์และเทศนาถูกต้องตามเชิงอรรถจะไม่มีใครที่ได้ยินคำเทศนาเหล่านั้นต้องการคำปรึกษาอีกเลย เนื่องจากผมรู้ว่านักเรียนในชั้นเรียนของผมไม่ได้อยากเรียนกับผมจริงๆ และไม่ได้หิวกระหายในสิ่งที่ผมมีให้ ผมจึงเริ่มแต่ละภาคการศึกษาโดยเล่าเรื่องราวหลายๆ เรื่องเกี่ยวกับความยุ่งเหยิงที่บางคนก่อขึ้นในชีวิตของพวกเขาและสิ่งที่พวกเขาคาดหวังให้ผมช่วยพวกเขาผ่านความยากลำบากและความหายนะนั้น ผมจะเล่าเรื่องเหล่านี้จนกว่าจะมีคนในชั้นเรียนพูดว่า "โอเค พวกเราเข้าใจแล้วว่า ทำไมพวกเราจึงต้องการเรียนสิ่งที่ชั้นเรียนนี้จะสอนเรา"

ในท่ามกลางของการเล่าเรื่องราวเหล่านี้ นักเรียนคนหนึ่งยกมือขึ้นแล้วพูดว่า "เอาล่ะ ศาสตราจารย์ทริปป์ พวกเราทราบว่าเรากำลังจะมีโครงการเหล่านี้ในคริสตจักรของเรา งั้นคุณช่วยบอกพวกเราได้ไหมว่าจะทำอย่างไรกับพวกเขาเพื่อที่เราจะได้กลับไปทำงานรับใช้" ผมทั้งตะลึงกับสิ่งที่เขาพูดและขอบคุณสำหรับสิ่งที่เขาอนุญาตให้ผมพูด นี่คือชายคนหนึ่งที่มุ่งหน้าสู่พันธกิจที่รักความคิดมากกว่ารักผู้คนอย่างเห็นได้ชัด! นักเรียนที่น่าสงสารของผมอยู่ห่างไกลจากบรรทัดฐานในพระคัมภีร์ "[การพูด] ความจริงด้วยความรัก" (อฟ. 4:15) พระคัมภีร์เรียกให้เราใช้ศาสนศาสตร์ในการรักชุมชนร่วมกับผู้เชื่อคนอื่น ความจริงที่ไม่ได้พูดด้วยความรักจะไม่เป็นความจริงเพราะมันบิดเบือนและบิดเบี้ยวตามวาระของมนุษย์คนอื่นๆ ผมไม่สามารถละทิ้งความจริงเพื่อความสัมพันธ์ และผมไม่สามารถละทิ้งความสัมพันธ์เพื่อความจริง สองสิ่งจำเป็นต้องอยู่ด้วยกันเสมอ เพราะเราต้องเข้าใจความจริงในชุมชนร่วมกันเพื่อชดเชยความตาบอดและความลำเอียงของเรา และเราต้องการความจริงเพื่อเป็นนิยามหรือคำจำกัดความให้กับเราว่า ชุมชนแบบไหนที่เราควรอยู่ร่มด้วย

ท้ายที่สุด เราต้องเข้าใจว่าศาสนศาสตร์ของคริสเตียนไม่มีจุดสิ้นสุดในตัวของมันเอง แต่มีจุดสิ้นสุด จุดสุดท้ายที่เราจะค่อยๆ เป็นเหมือนพระองค์ผู้ทรงเป็นนิยามสูงสุดของความรักว่า ความรักคืออะไรและความรักจะทำอะไรด้วยพระคุณของพระเจ้า พระองค์ประทานทุกสิ่งที่จำเป็นต่อการเป็นชุมชนแห่งความรักและความบริสุทธิ์ทางศาสนศาสตร์ในเวลาเดียวกัน การละทิ้งอย่างใดอย่างหนึ่งไม่เพียงแต่เป็นความล้มเหลวในความรักเท่านั้น แต่ยังเป็นศาสนศาสตร์ที่เลวร้ายอีกด้วย เป็นทั้งการประนีประนอมความจริงของพระเจ้าและปฏิเสธการเรียกของพระองค์ ในชุมชนแห่งความรักที่ถ่อมใจนั้นเราอยู่ในจุดยืนที่ดีที่สุดที่จะเข้าใจทุกสิ่งที่พระเจ้าตรัสกับเราในพระวจนะของพระองค์

อ่าน เอเฟซัส 4:1-16 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

26 มกราคม

ความเมตตาต่อผู้อื่นจะเปิดเผยความต้องการพระเมตตาอย่างไม่มีสิ้นสุดของเรา
พระเมตตาผลักดันให้เราหยุดพยายามสร้างความเมตตาด้วยตัวเอง
และหันไปพึ่งพิงพระหัตถ์ของพระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงมีพระเมตตากรุณาคุณ

การที่เรามองเห็นความบาปของตัวเองไม่ได้เป็นธรรมชาติของเรา เรื่องปกติที่เราจะทำตามทุกความต้องการของเราอย่างเป็นธรรมชาติ เป็นเรื่องปกติที่เราจะกักตุนสิ่งที่เรากลัวว่าเมื่อถึงจุดๆ หนึ่ง เราจะมีสิ่งนี้สิ่งนั้นไม่เพียงพอ เป็นเรื่องปกติที่เราจะพกรายการพกแคตตาล็อกอันยาวเหยียดของสิ่งต่างๆ ที่เราต้องการติดตัวเราไปเสมอ เป็นเรื่องปกติที่เราจะรับรู้ความรู้สึกของเรากับความต้องการของเรามากกว่าผู้อื่น เป็นเรื่องธรรมดาที่เราจะต้องการพระเมตตาให้กับตนเองแต่ต้องการการตัดสินให้กับผู้อื่น เป็นเรื่องปกติที่เราจะตระหนักถึงความบาปของผู้อื่น แต่มองไม่เห็นความบาปของตัวเอง หากเราจะเป็นชุมชนแห่งพระเมตตา เราต้องการพระเมตตาอันเหลือล้นให้กับพวกเราเองก่อน เพราะสิ่งที่กีดขวางทางของการเป็นชุมชนแห่งพระเมตตาก็คือ พวกเราเอง (กลุ่มผู้เชื่อหรือคริสเตียน)!

ในความคิดของผม มันเป็นไปไม่ได้เลยที่พระเจ้าทรงเรียกให้เราเป็นเครื่องมือแห่งพระเมตตาโดยที่เราจะไม่ตอบสนองต่อคำอุปมาที่มีฤทธานุภาพยิ่งใหญ่ของพระเยซูในมัทธิว 18:21–35 ให้เราใช้เวลาสักครู่เพื่อหยุดและอ่านพระธรรมตอนนี้ พระคริสต์มีเหตุผลสองประการในการเล่าเรื่องนี้ ประการแรกคือการเปิดเผยถึงเบื้องหลังใจของเปโตรกับคำถามที่เขาถามพระองค์ว่า “ได้ พระองค์เจ้าข้า แล้วข้าพระองค์ต้องให้อภัยกี่ครั้ง” คำถามนี้แสดงให้เห็นถึงใจที่ขาดความเมตตา เหตุผลที่สองของพระคริสต์ที่เล่าเรื่องนี้ก็เพื่อเปิดเผยใจของเรา เห็นไหมว่าเราทุกคนเป็นผู้รับใช้ที่ไม่ยุติธรรม เราเฉลิมฉลองพระเมตตาของพระเจ้าแต่ตะโกนใส่ลูกๆ ของเราเมื่อพวกเขาทำผิดพลาด เราร้องเพลงถึงพระคุณอันน่าอัศจรรย์แต่ลงโทษคู่สมรสของเราด้วยความเงียบเมื่อพวกเขาทำให้เราขุ่นเคือง เราสรรเสริญพระเจ้าสำหรับความรักของพระองค์แต่ละทิ้งมิตรภาพเพราะบางคนไม่ซื่อสัตย์เพียงชั่วขณะ เรารู้สึกขอบคุณที่เราได้รับการให้อภัยแต่บอกว่าคนที่ต้องทนทุกข์กับผลของการตัดสินใจของพวกเขาก็กำลังได้รับสิ่งที่สมควรได้รับ เราชื่นชมยินดีในพระคุณของพระเจ้าแต่กลับโยนกฎบัญญัติใส่ผู้อื่น เราไม่เก่งในเรื่องความเมตตาเพราะเรามักจะมองว่าตัวเองสมควรได้รับมากกว่าผู้ยากจนและขัดสน

แต่เมื่อการทรงเรียกด้วยพระเมตตาของพระเจ้าเข้ามาปะทะกับการขาดความเมตตาของเรา เราก็เริ่มมองเห็นตัวเองได้อย่างชัดเจน เราเริ่มสารภาพว่าเราไม่มีสิ่งที่พระเจ้าต้องการในตัวเรา เราเริ่มยอมรับกับตัวเองและคนอื่นๆ ว่าเราไม่สามารถดำเนินชีวิตตามมาตรฐานของพระเจ้าได้ เราเริ่มร้องไห้ออกมาถึงสิ่งเล็กๆ ที่เราไม่ยอมให้แก่ผู้อื่น และเมื่อเราเริ่มระลึกได้ว่าพระเมตตาของพระเจ้าเป็นความหวังเดียวของเรา และเราใคร่ครวญถึงความยิ่งใหญ่ของพระเมตตาที่พระเจ้าทรงสำแดงเรา เราก็เริ่มอยากให้ผู้อื่นมีประสบการณ์กับพระเมตตาของพระเจ้า เรามองเห็นและเข้าใจได้ถึงระดับความเข้าใจที่เราได้ลืมพระเมตตาของพระเจ้าที่เราเคยได้รับ สิ่งนี้จะช่วยให้คุณไม่เอาความเมตตาของตัวคุณเองไปใส่ให้กับผู้อื่นได้ง่ายๆ เพราะเราต้องการงานแห่งพระเมตตาทุกวันเพื่อที่จะทำงานแห่งพระเมตตาของพระองค์ได้ตามลำดับ

อ่าน สดุดี 103 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

27 มกราคม

การที่พระเจ้าเรียกให้เราเชื่อฟังนั้นคือพระคุณของพระเจ้า
ในการทรงเรียกนี้ พระองค์กำลังช่วยเหลือเราจากตัวเราอย่างขะมักเขม้น

เราทุกคนเป็นทาสของบางสิ่ง คำถามคือเป็นทาสของใครหรืออะไร เราทุกคนเต็มใจที่จะเสียสละ คำถามคือเพื่อใครหรือเพื่ออะไร เราทุกคนทำตามกฎ คำถามคือเพื่อใครและเพื่ออะไร เราทุกคนมอบหัวใจให้กับบางสิ่ง คำถามคือเพื่อใครหรือเพื่ออะไร เราไม่ได้ถูกสร้างมาเพื่อเป็นอิสระ ถ้า "อิสระ" นั่นหมายถึงชีวิตที่เป็นอิสระไม่ขึ้นกับใครหรืออะไร และมีชีวิตแบบตนเป็นที่พึ่งแห่งตน เราถูกสร้างขึ้นโดยพระเจ้าเพื่อเชื่อมต่อกับสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่าตัวเราอย่างมาก เราได้รับการออกแบบให้ชีวิตของเราได้รับการจัดระเบียบ และกำกับโดยวาระที่ใหญ่กว่าความปรารถนาและเป้าหมายส่วนตัวของเราเอง พระเจ้าสร้างเรามาเพื่อให้ทุกแง่มุมของความเป็นมนุษย์ของเราเชื่อมโยงกับพระองค์และแผนการของพระองค์ที่มีสำหรับเราอย่างเฉพาะเจาะจง และเมื่อเราปฏิเสธพระองค์ เราจะไม่ดำเนินชีวิตอย่างเป็นธรรมชาติ คือการที่เราแทนที่พระองค์ด้วยบางสิ่งอย่างหรือบางคน

แต่โดยพระคุณของพระเจ้า พระองค์จะไม่ปล่อยให้เรามีชีวิตเสรีแบบนั้น เพราะพระองค์รู้ว่าเราจะไม่ได้เป็นอิสระอย่างแท้จริง เพราะคุณและผมจะต้องกลับมาเป็นทาสของตัวเองอีกครั้งอย่างรวดเร็ว เพราะบาปยังอยู่ในใจเรา เราทุกคนเป็นทาสของสิ่งใดสิ่งหนึ่งเสมอ และความจริงที่น่าเศร้าก็คือ เราไม่สามารถหยุดวงจรการเป็นทาสได้ด้วยตัวเราเองได้ตลอดไป ไม่นานนักเราก็จะกลับมาเป็นทาสต่อบุคคลหรือสิ่งที่เริ่มทำหน้าที่แทนพระเมสสิยาห์ในชีวิตของเราอีกครั้ง แล้วพระคุณเสนออะไรให้กับเราบ้าง คำตอบก็คือ ของขวัญที่วิเศษที่สุดในโลก คือ ความอิ่มเอมใจ ชีวิตที่เปลี่ยนแปลงและความหวังที่ช่วยเหลือเราให้หลุดพ้นจากการเป็นทาส พระเจ้าผู้ทรงเป็นบทสรุปสุดท้ายของความรัก สติปัญญา ความเมตตา และฤทธิ์อำนาจที่จะทำให้เราเป็นทาสของพระองค์ และพระองค์เพียงผู้เดียวที่สามารถให้ชีวิตแก่เราได้ และทำให้ใจเราเป็นทาสของพระองค์แทน เรามีการปกครองโดยสมบูรณ์โดยพระองค์ และพระองค์ทรงอยู่เหนือทุกด้านในชีวิตของเรา พระคุณไม่ใช่กฎบัญญัติแห่งความตาย แต่เป็นพระคุณที่ให้ชีวิต พระองค์กำลังปลดปล่อยเราจากการเป็นทาสของสิ่งที่ไม่ใช่ความจริง และสิ่งที่ไม่สามารถช่วยเราให้รอดจากการเป็นทาสได้ พระองค์กำลังช่วยเราให้หลุดพ้นจากการรับใช้สิ่งที่ไม่มีวันให้ชีวิตแก่เรา พระองค์ทรงปกป้องเราจากการแสวงหาความหวังที่จะไม่มีวันพบ เป็นเรื่องจริงที่การทรงเรียกให้เชื่อฟังเป็นเครื่องมือแห่งพระคุณที่ช่วยชีวิตโดยพระเจ้า พระองค์รู้และเข้าใจจริงๆ ว่าความตั้งใจของเรานั้นสั้นเพียงใด พระองค์ทรงเข้าใจดวงตาที่เหม่อลอยและจิตใจที่มักไม่ซื่อสัตย์ของเราอย่างแท้จริง ดังนั้น พระองค์จึงสั่งให้เราจงรักภักดีเพื่อที่เราจะไม่รับใช้เจ้านายอื่น เปาโลกล่าวไว้อย่างดีมากว่า "แต่เดี๋ยวนี้พวกท่านพ้นจากการเป็นทาสของบาป และกลับมาเป็นทาสของพระเจ้าแล้ว ผลสนองที่ท่านได้รับก็คือการชำระให้บริสุทธิ์ และผลสุดท้ายคือชีวิตนิรันดร์" (โรม 6:22) พระเจ้าทรงเรียกให้เราเชื่อฟังไม่ใช่จบชีวิตของเรา มันมีไว้เพื่อปกป้องชีวิตเรา ชีวิตที่พระองค์เท่านั้นสามารถให้เราได้

อ่าน โรม 5:1–11 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

28 มกราคม

การอธิษฐานเรียกให้ผมละทิ้งชีวิต ณ ปัจจุบันที่เป็นเส้นทางเดียวในชีวิตผมตอนนี้
และใช้ชีวิตโดยมุมมองแห่งความจริงของพระเจ้า

คำอธิษฐานที่ไม่นำพาเราไปไกลกว่าภาพความหวังและความฝันเล็กๆ ที่มักขโมยภาพใหญ่ของคำอธิษฐานทนของเราไปนั้น เป็นคำอธิษฐานที่เราอธิษฐานถึงสิ่งเราต้องการที่สุดและเป็นยังคำอธิษฐานที่อันตรายที่สุดที่เราเคยอธิษฐานมา แต่ก็เป็นธรรมดาที่เราจะอธิษฐานเกี่ยวกับงาน ชีวิตแต่งงาน ครอบครัว การเงิน บ้าน ลูกหลาน ชีวิตวัยเกษียณ วันหยุดพัก การลงทุน คริสตจักร สุขภาพ รัฐบาล และสภาพอากาศ แต่การอธิษฐานแค่เพียงสิ่งเหล่านี้นั้นไม่เพียงพอ การอธิษฐานแบบนี้เป็นไปตามรูปแบบการอธิษฐานที่มาจากรูปแบบที่เรียกว่า “เพื่อตัวเอง ณ ตอนนี้” เป็นรูปแบบการอธิษฐานเกี่ยวกับชีวิตแค่ ณ ตอนนี้ในโลกนี้ของเราเท่านั้น ทำให้เหมือนว่าเราเกิดมาเพื่อคิดถึงแต่สิ่งจำเป็นต่อการดำรงชีวิต ณ ตอนนี้เท่านั้น มีแค่ชีวิตในโลกนี้เท่านั้นไม่มีชีวิตส่วนหลังจากนี้ แน่นอนว่าพระเจ้าทรงห่วงใยชีวิตเรา ณ ตอนนี้ พระเจ้าทรงประทานพระคุณแก่เรา ณ ตอนนี้ และ ณ ตอนนี้พระองค์สถิตในเรา อยู่กับเราและเพื่อเรา แต่พระองค์ทรงเรียกให้เรามองตัวเราและชีวิตจากมุมมองที่ไกลกว่าการมองแค่ชีวิตของเรา ณ ตอนนี้ และไกลกว่าความสามารถของเราเพื่อพิจารณาไปถึงความต้องการที่แท้จริงของชีวิต

รูปแบบการอธิษฐานที่พระคริสต์ทรงเรียกให้เราทุกคนอธิษฐาน คือ การอธิษฐานของเราขอให้เราปล่อยชีวิตแค่ช่วงนี้ของเราไปและรับเอาชีวิตนิรันดร์ของพระองค์ พระองค์ต้องการให้เราละทิ้งความต้องการที่บิดเบี้ยวของเราไปสู่ความรู้ที่สมบูรณ์แบบของพระองค์ว่าอะไรดีที่สุด และที่จะเป็นรูปแบบการอธิษฐานแบบ “แด่พระเจ้า-ตลอดนิรันดร์” สิ่งนี้เรียกให้เรามองการไกลและยอมวางอำนาจในชีวิตของเรา ที่เราเคยเป็นเหมือนกษัตริย์ผู้ครอบครองและยอมจำนนต่อการปกครองของพระเจ้า ให้เราดูคำสองสามคำที่ฟังดูน่ากลัวตรงนี้ด้วยกัน ทำไม “น่ากลัว” นะหรือ เพราะสิ่งนี้มีอำนาจที่จะพลิกชีวิตของเราให้กลับหัวกลับหาง ทำให้ชีวิตเราต่างไปจากเดิมที่เคยเป็นอย่างสิ้นเชิง และนี่คือสิ่งที่เราถูกเรียกให้อธิษฐาน: “ขอให้แผ่นดินของพระองค์มาตั้งอยู่ ขอให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์ ในสวรรค์เป็นอย่างไรก็ให้เป็นไปอย่างนั้นในแผ่นดินโลก” (ดู มธ. 6:10) เราถูกเรียกอย่างเฉพาะเจาะจงให้ยอมจำนนต่อพระคำตอนนี้ คำอธิษฐานแบบพระธรรมข้อนี้เท่านั้นที่พระเยซูทรงเชื้อเชิญเราให้อธิษฐานเกี่ยวกับความต้องการของเราในโลกนี้ เพื่อสิ่งจำเป็น ณ ตอนนี้

และนี่คือพระคุณของพระเจ้า ผมไม่ต้องพยายามทำอะไรเพื่อที่จะเป็นพระเจ้าหรือแบกรับภาระต่างๆ ของพระเจ้าในฐานะกษัตริย์ของมวลประชาชาติ เพราะผมมีพระเจ้าผู้เป็นกษัตริย์แล้ว และในอาณาจักรของพระองค์ ผมได้รับทุกสิ่งที่ดีและจำเป็นต่อชีวิต และได้รับการต้อนรับเข้าสู่อาณาจักรของพระองค์ ผมได้ถูกนับรวมเข้ากับสิ่งที่ไม่มีวันสลาย ดังนั้น เราต้องอธิษฐานตามคำอธิษฐานนี้ เพราะพระคุณที่ดูน่ากลัวคือสิ่งที่คุณ (และผม) ต้องมีในชีวิตอธิษฐานเดี๋ยวนี้เลย อย่าลังเล เราจะมีชีวิตอยู่เพื่อสิ่งที่ชั่วคราวและจะล่วงไป ปล่อยให้ใจแสวงหาแต่สิ่งที่ไม่มีวันอิ่ม และต้องบอกกับตัวเองว่าเรารู้ว่า เราต้องการอะไรไปทำไมกัน ในเมื่อเรามีพระเจ้าผู้ทรงสร้างเรา ทรงรู้มากกว่าเรา และทรงสัญญาว่าจะมอบสิ่งต่างๆ ที่จำเป็นสำหรับเราอยู่แล้ว

อ่าน ลูกา 22:39–48 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

29 มกราคม

วันนี้หัวใจของคุณจะแสวงหาความพึงพอใจ
คุณจะแสวงหาในสิ่งทรงสร้างหรือในความสัมพันธ์กับพระผู้สร้าง?

สถานการณ์นี้เพิ่งเกิดขึ้นไม่นานมานี้กับชายคนหนึ่ง สิ่งที่เขาทำไม่สามารถช่วยให้เขารู้สึกพึงพอใจได้ ผมเป็นคนสวนของเขา และผมพักอยู่ชั้นล่างของบ้านเขา ใกล้ประตูทางเข้าบ้าน เมื่อเขาขับรถใหม่อีกคันเข้ามา (ที่ผมพูดแบบนี้เพราะผมเคยเห็นเขาทำแบบนี้หลายครั้งแล้ว) ในความเป็นจริง ที่เขารีบวิ่งออกจากห้องเพื่อที่จะเขากระโดดหุบเอาของเล่นใหม่ที่ราคาแพง เขาถามผมว่า คิดว่าไงพวก ผมพูดว่า "ผมคิดว่ามันช่วยไม่ได้นะ" เขาพูดว่า "นายพูดอะไรกัน ฉันไม่เข้าใจ นี่มันรถใหม่เอี่ยมเลยนะ" ผมพูดว่า "ผมคิดว่าสิ่งที่คุณพยายามทำอยู่มันไม่สามารถช่วยคุณได้นะ" เขาพูดว่า "ฉันไม่รู้ว่านายกำลังพยายามพูดอะไรกับฉัน" ผมเริ่มถามว่า "คุณต้องใช้รถอีกสักกี่คันก่อนที่คุณจะรู้ว่ารถยนต์ไม่มีความสามารถที่จะเติมเต็มใจของคุณน่ะ" น่าผิดหวังแฮะ เขาพูด "เด็กน้อย นายกำลังทำให้เสียบรรยากาศหมด" ใช่ผมทำให้เสียบรรยากาศ แต่นี่เป็นช่วงเวลาที่ข่าวประเสริฐสามารถทำงานในใจเรา

สัญญาณของรูป รส กลิ่น เสียง ที่สร้างสรรค์โลกช่างงดงามและอัศจรรย์ ดูเหมือนว่ามันจะสำแดงสง่าราศีแบบไม่รู้จบให้เราได้ค้นพบในแต่ละแง่มุม เสียงเพลงของนก กลิ่นหอมของสเต็กย่าง ความยิ่งใหญ่ของภูเขา พลังอำนาจของลม ความสง่างามของกวาง เสียงคลื่นซัดสาดในท้องทะเล ความงดงามของพระอาทิตย์ตก และความอ่อนโยนของจุมพิต ล้วนน่าทึ่งในแบบฉบับของมันเอง แต่มีสิ่งหนึ่งที่เราต้องจำไว้เสมอว่า เมื่อเรารับผลจากสัมผัสเหล่านั้นจากการสำแดงสง่าราศีและความงดงามของสิ่งทรงสร้าง สิ่งทรงสร้างไม่มีความสามารถในการเติมเต็มใจเรา โลกจะเป็นผู้ช่วยให้รอดไม่ได้ เมื่อเราขอให้สิ่งทรงสร้างทำในสิ่งที่มันไม่ได้ถูกออกแบบมาให้ทำ เราจะได้รับการเติมเต็มใจเพียงในระยะสั้นชั่วคราวเท่านั้น เราจึงต้องมองหาสิ่งอื่นเติมใจอีกเรื่อยๆ และเพราะเราต้องหาสิ่งมาเติมเต็มใจเรื่อยๆ แทนที่ใจขอเราจะอิ่มเอมใจและพึงพอใจ โลกที่เราสร้างทำให้เราอ้วน เสพติด และเป็นหนี้

ความรุ่งโรจน์และสง่าราศีของโลกที่พระเจ้าสร้างขึ้นนั้นมีความหมายเพื่อสง่าราศีของสิ่งต่างๆ แต่สิ่งเหล่านั้นไม่ใช่สิ่งที่เราจะมองหาเพื่อความพึงพอใจในชีวิต ไม่เลย สง่าราศีของสิ่งต่างๆ ทั้งหมดของโลกที่พระเจ้าสร้างรวมกันเป็นนิ้วใหญ่เพียงนิ้วเดียวที่ชี้ไปถึงพระสิริของพระเจ้า พระเจ้าผู้ทรงสร้างแต่ละนิ้วเหล่านั้น และเพียงผู้เดียวเดียวที่สามารถให้ชีวิตกับเราได้ การนมัสการสิ่งทรงสร้างไม่เคยเป็นหนทางไปสู่ชีวิต แต่นำเราไปในทิศทางตรงกันข้าม ถ้าวันนี้เราจะมอบชีวิตให้กับบางสิ่ง เราอยากจะให้กับพระผู้สร้าง ผู้ซึ่งเป็นทางเดียวที่สามารถทำให้ใจเราอิ่มเอมและเปลี่ยนแปลงใจเราได้ หรือสิ่งทรงสร้างที่ไม่ได้ออกแบบมาเพื่อทำหน้าที่นั้น

อ่าน เยเรมีย์ 10 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

30 มกราคม

เราจะเผชิญความจริงที่ว่าต่อให้พึ่งพาความชอบธรรมที่ดีที่สุดของเรา
ก็ไม่มีทางไปถึงมาตรฐานของพระเจ้าได้
นั่นเป็นเหตุผลที่พระเจ้าต้องประทานพระคุณของพระเยซูกับเรา

ยิ่งเราเข้าใจขนาดพระคุณของพระเจ้ามากเท่าใด สายตาของเราเกี่ยวกับเรื่องความลึกของความอธรรมในตัวเราก็จะแม่นยำมากขึ้นเท่านั้น และยิ่งเราเข้าใจความลึกของความอธรรมของเรามากขึ้นเท่าไหร่ เราก็จะยิ่งซาบซึ้งในพระคุณที่พระเจ้าที่ทรงประทานให้เรามากขึ้นเท่านั้น คนที่พอใจกับความชอบธรรมของตัวเองไม่เข้าใจพระคุณอย่างแท้จริง และคนที่ไม่พอใจในพระคุณของพระเจ้าก็ไม่เข้าใจบาปของเขาอย่างแท้จริง ดังนั้น ให้เรามาพูดถึงความสำคัญของพระคุณของพระเจ้าด้วยกัน

การพูดถึงพระลักษณะที่สำคัญของพระคุณของพระเจ้าหมายถึงการการเริ่มต้นพูดถึงหายนะของความบาปเป็นสิ่งแรก บาปไม่ใช่ท่าทีของการกบฏ แต่บาปคือ สภาพแรกของใจเราที่ส่งผลให้เรามีท่าทีที่เป็นกบฏต่อพระเจ้า คุณและผมทำบาปเพราะเราเป็นคนบาป สภาพบาปอยู่ในคนใดก็ตามที่เกิดมาในสภาพมนุษย์ทำให้เราแต่ละคนไม่สามารถดำเนินชีวิตตามมาตรฐานของพระเจ้าได้ ความบาปทำให้เราปราศจากใจที่ปรารถนาหรือที่เต็มใจที่จะทำตามพระเจ้า และความบาปทำให้เราขาดความสามารถในการทำสิ่งที่พระเจ้าทรงตรัสว่าถูกต้อง ไม่ว่าจะเป็นสถานการณ์ที่เราพยายามที่จะทำแล้วแต่ก็ล้มเหลว หรือตอนที่เรากบฏต่อพระเจ้าและไม่สนใจพระองค์ เราทุกคนต่างก็อยู่ในระดับที่เท่าเทียมกัน คือเราทุกคนไปไม่ถึงมาตรฐานของพระเจ้า ขอให้อ่านโรมบทที่ 3 พระธรรมตอนนี้เป็นบทวิเคราะห์ที่น่าสยดสยองที่แสดงให้เราเห็นว่าเราทุกคนอยู่ในสภาพฝ่ายวิญญาณที่เลวร้ายและเปลี่ยนแปลงเองไม่ได้ เราไม่สามารถเปลี่ยนแปลงเองได้ เพราะเราทุกคนล้วนมีความบาป และไม่มีสิ่งใดที่เราสามารถช่วยเหลือตัวเองได้เลย พวกเราทุกคนไม่มีใครดีในสายตาของพระเจ้า และไม่มีใครทำตามสิ่งที่พระองค์เรียกร้องได้ เป็นความจริงที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ ทำให้เราต้องถ่อมลงและเป็นความจริงที่น่าเศร้า

แต่พระเจ้าไม่ได้ปล่อยทิ้งให้เราอยู่ในสภาพที่รู้สึกผิด รู้สึกหมดหนทาง และสิ้นหวังนี้ พระองค์ได้ส่งพระบุตรมาทำในสิ่งที่เราไม่สามารถทำได้ เพื่อตายแทนเรา และฟื้นจากความตาย ทรงเอาชนะบาปและความตาย พระองค์ทรงกระทำทั้งหมดนี้เพื่อที่เราจะได้พึ่งพิงในความชอบธรรมของพระองค์ เป็นความชอบธรรมที่เป็นไปตามมาตรฐานของพระเจ้า ทำให้เราไม่ต้องอยู่อย่างไร้ความหวังแบบเดิมอีกต่อไป เราสามารถยืนอยู่ต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้าผู้ทรงบริสุทธิ์สมบูรณ์ ท่ามกลางความแตกสลาย ความอ่อนแอ และการล้มลงต่อบาปของเรา และไม่ต้องกลัวเพราะเรายืนอยู่ต่อหน้าพระพักตร์พระองค์ในความชอบธรรมขององค์พระเยซูคริสต์ ทำให้เราไม่ต้องหวังและอธิษฐานเพื่ออีกต่อไปว่าเราจะรอดจากการที่สักวันเราจะถูกจับขึ้นตราชั่งเพื่อวัดความชอบธรรม เพราะพระเยซูได้ขึ้นตราชั่งนี้แทนเราแล้ว จะมีข่าวอะไรดีไปกว่านี้อีก

อ่าน กาลาเทีย 3:15–29 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

31 มกราคม

หากคุณเป็นลูกของพระเจ้า คุณก็เป็นปฏิปักษ์กับโลก
เช่นเดียวกับที่ดาวิดเป็นปฏิปักษ์กับโกลิอัทและต่อสู้กับโกลิอัท

ผมชอบเรื่องราวของกองทัพอิสราเอลในหุบเขาเอลาห์เมื่อพวกเขาเผชิญหน้ากับกองทัพฟิลิสเตีย (1 ซามูเอล 17) ในวันแรกของการเผชิญหน้ากับโกลิอัทนักรบร่างยักษ์ เมื่อโกลิอัทออกมาและร้องท้าทายให้อิสราเอลส่งคนที่เก่งที่สุดออกไปสู้กับเขา เราต้องจำไว้ว่าทหารชาวอิสราเอลเหล่านี้เป็นกองทัพของพระเจ้าสูงสุด พระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด ผู้ซึ่งสัญญาว่าจะมอบศัตรูเหล่านี้ไว้ในมือของพวกเขา แต่ทหารทำอะไรเมื่อเผชิญกับการท้าทายของโกลิอัท? พวกเขาเต็มไปด้วยความกลัวทันทีและถอยทัพกลับเต็นท์เพื่อแสดงความน่าสมเพช เราสามารถจินตนาการได้ว่าพวกเขาพูดว่า “พวกเราจะทำอย่างไรดี พวกเราควรอย่างไร” นี่คือการตอบสนองของพวกเขาเป็นเวลาสี่สิบวัน

เหตุใดทหารเหล่านี้จึงไม่ยืนหยัดต่อต้านการท้าทายของโกลิอัท? ทำไมพวกเขาไม่ต่อสู้ในนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า? คำตอบนั้นชัดเจนและหลีกเลี่ยงไม่ได้ คือ พวกเขาเป็นกองทัพของผู้ที่มีความจำเสื่อมและหลงลืม เนื่องจากพวกเขาลืมว่าตัวเองเป็นใคร พวกเขาจึงเต็มไปด้วยความกลัวและได้ข้อสรุปฝ่ายวิญญาณที่ผิดพลาด พวกเขาเปรียบเทียบตัวตนที่อ่อนแอของพวกเขากับโกลิอัทนักรบผู้ยิ่งใหญ่ผู้นี้ แล้วสรุปว่าตนไม่สามารถเอาชนะได้

เดวิดปรากฏตัวเพื่อส่งอาหารกลางวันให้พี่น้องของเขา เขาสงสัยว่าเหตุใดชาวฟิลิสเตียคนนี้จึงได้รับอนุญาตให้เยาะเย้ยกองทัพของพระเจ้า เขาพูดอย่างน่าตกใจว่าเขาจะไปสู้กับชายร่างยักษ์คนนั้น เขาจะจัดการกับชายผู้ท้าทายคนนี้ นี่ไม่ใช่เพราะว่าดาวิดหยิ่งผยองหรือเขากล้าบ้าบิ่น ไม่ใช่แบบนั้น แต่เขารู้ว่าเขาเป็นใครในความสัมพันธ์กับพระเจ้า เขาเข้าใจว่าการเป็นลูกของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์หมายความว่าอย่างไร ดาวิดได้ข้อสรุปที่ถูกต้องฝ่ายวิญญาณ เขาไม่เล็กน้อยเกินไปที่จะต่อกรกับนักรบร่างใหญ่ยักษ์คนนี้ ถ้าเปรียบกับพระเจ้าแล้วโกลิอัทเป็นนักรบชาวฟิลิสเตียที่อ่อนแอสำหรับพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพ แล้วคุณคิดว่าใครจะชนะในเรื่องนี้? แน่นอนว่าเป็นดาวิด เขาเดินเข้าไปในหุบเขาเพราะเขามีอัตลักษณ์ที่ชัดเจนในองค์พระผู้เป็นเจ้า และได้รับชัยชนะเพราะเขารู้ว่าเขาได้รับอะไรจากพระเจ้า

สิ่งใดกันที่เป็นอัตลักษณ์ของเราในวันนี้? เราจะจัดการกับชีวิตโดยนำสิ่งต่างๆ มาต่อหน้าพระบัลลังก์ของพระเจ้าและพิจารณาสิ่งต่างๆ ผ่านความจริงที่ว่าตอนนี้คุณเป็นใครในฐานะลูกของพระเจ้าเหนือพระทั้งหลายและกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งปวง พระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงเดชานุภาพและพระคุณของพระองค์อยู่กับเราเสมอหรือไม่ เราอยากจะใช้ชีวิตด้วยความกลัวหรือความกล้าหาญที่ให้ความหวังแท้ เราจะหลีกเลี่ยงการท้าทายความเชื่อด้วยความกลัวหรือก้าวไปหาสิ่งเหล่านั้นโดยไม่ได้พึ่งพาความสามารถของตัวเอง แต่พึ่งพาในการทรงสถิต ฤทธิ์อำนาจ และพระคุณของพระองค์ผู้ทรงปกครองทุกสิ่ง และได้กลายมาเป็นพระบิดาของเราหรือไม่ ขอพระเจ้าประทานพระคุณให้เราระลึกถึงตัวตนของเราในฐานะลูกของพระองค์ในช่วงเวลาเหล่านั้นสำคัญที่จะจดจำว่าเราเป็นใครในพระองค์

อ่าน เอเฟซัส 1:3–14 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

1 กุมภาพันธ์

บางครั้งเราจะต้องเจอกับความยากลำบากในชีวิต
พระเจ้าอาจกำลังแกะนิ้วของเราออกจากความฝันต่างๆ ของเรา
เพื่อที่เราจะพักสงบในการดูแลและตอบสนองการทรงเรียกต่อพระองค์

ลองนึกถึงถ้อยคำที่เปโตรเขียนไว้ใกล้กับตอนต้นของจดหมายในพันธสัญญาใหม่ของเขาที่บอกว่า “ในสิ่งนี้พวกท่านชื่นชมยินดี ถึงแม้ว่าเดี๋ยวนี้ จำเป็นที่พวกท่านต้องทนทุกข์ในการทดลองต่างๆ นานาชั่วระยะหนึ่ง เพื่อการทดสอบความเชื่อของพวกท่าน (อันล้ำค่ายิ่งกว่าทองคำ ที่แม้ว่าจะเสื่อมสลายไปได้ก็ยังถูกทดสอบด้วยไฟ) จะนำไปสู่การสรรเสริญ ศักดิ์ศรี และเกียรติ ในเวลาที่พระเยซูคริสต์จะเสด็จมาปรากฏ” (1 ปต. 1:6–7)

ขณะที่เขาเปิดจดหมาย เปโตรให้บทสรุปเกี่ยวกับแผนการไถ่ของพระเจ้าในอดีต-ปัจจุบัน-อนาคต แต่ความสนใจจริงๆ ของเขาอยู่ที่สิ่งที่พระเจ้ากำลังทำอยู่ ณ ตอนนี้ ระหว่างการเสด็จมาครั้งแรกและครั้งที่สองของพระคริสต์ ในบรรดาคำทั้งหมดที่เขาสามารถใช้อธิบายสิ่งที่พระเจ้ากำลังทำอยู่ตอนนี้ เขาเลือกคำสามคำนี้: โศกเศร้า การทดลอง และการทดสอบ นี่คือสามคำที่พวกเราส่วนใหญ่หวังว่าจะไม่ได้พูดถึงชีวิตของเรา พวกเราไม่มีใครตื่นขึ้นมาในตอนเช้าแล้วอธิษฐานว่า “พระเจ้าข้า ถ้าพระองค์รักข้าพระองค์ พระองค์จะส่งความทุกข์ยากมาในทางของข้าพระองค์ในวันนี้” นี่ไม่ใช่ธรรมชาติของเรา แต่ธรรมชาติของเราคือ เมื่อเราอยู่ท่ามกลางความยากลำบาก เราถูกล่อลวงให้มองว่านี่เป็นสัญญาณของความสัตย์ซื่อหรือไม่ตั้งใจของพระเจ้ากันแน่

อย่างไรก็ตาม เปโตรไม่ได้มองว่าช่วงเวลาแห่งความยากลำบากเป็นสิ่งกีดขวางแผนการของพระเจ้าหรือมันแสดงถึงความล้มเหลวของแผนของพระเจ้า แต่สิ่งเหล่านี้เป็นส่วนสำคัญในแผนการของพระเจ้าสำหรับเขา แทนที่จะเป็นสิ่งที่แสดงถึงความไม่สนใจของพระองค์ สิ่งเหล่านี้แสดงถึงตราผนึกของความรักที่ทรงยอมไถ่บาปให้กับเราของพระองค์ ในพระคุณพระเจ้าทรงนำเราออกนอกแผนของเราที่วางไว้ตามกระบวนการสร้างใหม่ที่กำลังเกิดขึ้นในเรา เป็นกระบวนการที่เราไม่สามารถทำได้ด้วยตนเอง ในตอนนี้เอง พระองค์ทำงานเพื่อเปลี่ยนแปลงสิ่งที่มีค่าในใจเรา เพื่อที่เราจะยอมละทิ้งอาณาจักรเล็กๆ ของเรา และถวายตัวเราให้กับอาณาจักรแห่งสง่าราศีของพระสิริและพระคุณของพระองค์

พระเจ้ากำลังทำกิจของพระองค์ในขณะนี้ แต่ไม่ใช่เพื่อให้เรามีชีวิตตามที่เราสามารถคาดเดาได้ สะดวกสบาย และน่าพึงพอใจมาก พระองค์ไม่ได้พยายามที่เปลี่ยนแปลงสถานการณ์ในชีวิตเรามากนัก ในขณะที่พระองค์ทำงานผ่านสถานการณ์ที่ยากลำบากเพื่อเปลี่ยนแปลงคุณและผม บางทีในช่วงเวลาที่ยากลำบากเมื่อเราถูกล่อลวงให้สงสัยว่าพระคุณของพระเจ้าอยู่ที่ไหน นี่เป็นพระคุณที่เราได้รับ แต่ไม่ใช่พระคุณในรูปแบบของหมอนนุ่ม ๆ หรือเครื่องดื่มเย็น ๆ แต่ในช่วงเวลาที่ทุกข์ยากลำบากเหล่านี้ เราได้รับพรจากพระคุณแห่งความยากลำบากที่จะเปลี่ยนหัวใจเรา เพราะพระเจ้าผู้ทรงรักเรา ทรงรู้ว่านี่คือพระคุณที่เราต้องการ

อ่าน ยากอบ 1:2–11 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

2 กุมภาพันธ์

วันนี้เราไม่ได้อยู่ในการต่อสู้ของการล่อลวงแต่ลำพัง
เพราะพระองค์ผู้ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเราทรงเป็นป้อมปราการ ที่ลี้ภัย
และเป็นผู้คุ้มครองป้องกันเราอยู่ด้วย

ในฐานะผู้เชื่อ พระคัมภีร์เรียกเราให้ดำเนินชีวิตโดยมองความเป็นจริงสามประการ ประการแรกคือความจริงที่ว่าเราอาศัยอยู่ในโลกที่บาปและแตกสลายมาก และไม่ได้ดำเนินตามแนวทางที่พระเจ้าทรงประสงค์ สิ่งนี้แวะเวียนมาทักทายเราอยู่ทุกวัน เปาโลกล่าวไว้อย่างดีในโรมบทที่ 8 โดยสังเกตว่าโลกทั้งโลกกำลัง "คร่ำครวญ" ขณะที่รอคอยการไถ่ เนื่องจากโลกที่เราอาศัยอยู่ไม่ได้ดำเนินไปตามการออกแบบดั้งเดิมของพระเจ้า มันจึงเสนอสิ่งล่อใจให้เราในทุกรูปแบบและทุกทาง การทดลองเหล่านี้เล่นงานบาปและความอ่อนแอที่ยังคงอยู่ในตัวเรา และบาปกำลังถูกกำจัดให้สิ้นซากโดยพระคุณของพระเจ้าที่กำลังเปลี่ยนแปลงเรา คุณและผมต้องมีชีวิตอยู่โดยระมัดระวัง ไม่ประมาท และตระหนักรู้ถึงการทอลองการล่อลวงต่างๆ การล้มลงในบาปคือการไม่รับรู้ถึงความแตกสลายของโลกที่เกิดขึ้นในชีวิตเรา

ประการที่สองคือแม้เราเป็นลูกของพระเจ้า แต่เรายังขาดกำลังที่จะต่อสู้กับการต่อสู้ฝ่ายวิญญาณในโลกแห่งความบาปและการทดลองที่พัวพันในชีวิต ขณะที่เราเผชิญความเปราะบางและอ่อนแอ มีบางสิ่งที่คุณและผมควรอธิษฐานอ้อนวอนขอเป็นประจำ เราควรอธิษฐานขอความปรารถนาที่บริสุทธิ์ สติปัญญาในการที่จะรู้จักเล่ห์เหลี่ยมของศัตรูและความเข้มแข็งกล้าหาญจากพระเจ้าที่จะใช้ต่อสู้ในสงครามที่เราไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ และสิ่งเหล่านี้ออกมาจากการยอมรับอย่างถ่อมใจว่า เราไม่ได้มองว่าสิ่งที่ผิดนั้นผิดเสมอไป สิ่งที่พระเจ้าตรัสว่าอันตรายไม่ได้ดูเหมือนอันตรายเสมอไป ความชั่วร้ายไม่ได้ดูเหมือนว่าชั่วร้ายในสายตาของเราเสมอไป ดังนั้น เราจึงต้องได้รับการปกป้องจากพระเจ้า ไม่ใช่แค่จากการทดลองใจจากภายนอกเท่านั้น แต่รวมถึงการปกป้องเราจากดวงตาที่มืดบอดและจิตใจที่โลเลของเราด้วย

ประการสุดท้ายคือ คุณและผมได้รับการต้อนรับในฐานะลูกของพระเจ้าเพื่อที่จะสามารถพักสงบในความเป็นจริงที่ว่าในโลกที่ล้มลงในบาปและจะมีการทอลองใจเกิดขึ้นในชีวิตเราทุกวัน แต่เราไม่ได้ถูกทิ้งให้เผชิญการทดลองเหล่านี้เพียงลำพัง พระเจ้าทรงสถิตกับเรา พระองค์ประทานความปลอดภัยที่เราไม่สามารถหาได้ด้วยตนเอง พระองค์ทรงต่อสู้ไปกับเราแม้ในยามที่เรารู้สึกไร้เหตุผลและเรี่ยวแรงกำลังที่จะสู้ พระองค์ประทานสติปัญญาและกำลังแก่เราในยามที่เราต้องการอย่างแท้จริง คุณและผมสามารถจึงเผชิญกับความเป็นจริงอันโหดร้ายของชีวิตในโลกที่แตกสลายใบนี้ด้วยความกล้าหาญและความหวังในพระองค์ เพราะเราไม่ได้เผชิญกับสิ่งเหล่านี้เพียงลำพัง อิมมานูเอล ("พระเจ้าสถิตกับเรา") ทรงสถิตกับเราในฤทธิ์เดช พระสิริ และพระคุณ ดังถ้อยคำของเศฟันยาห์ 3:17 ที่ได้ถูกเขียนขึ้นเมื่อหลายชั่วอายุคนมาแล้ว แต่ยังคงดังขึ้นด้วยความหวังสำหรับชีวิตเราในทุกวันนี้ด้วยเหมือนกัน: "พระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าทรงอยู่ท่ามกลางเจ้า เป็นนักรบผู้ทรงช่วยให้รอด"

อ่าน 1 โครินธ์ 10:1–13 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

3 กุมภาพันธ์

พระคุณของพระเจ้าไม่เพียงให้สิ่งที่จำเป็นในชีวิตแก่เราเท่านั้น
แต่ยังช่วยเปลี่ยนแปลงชีวิตที่ทรงสร้างเราให้เป็นไปตามพระปัญญาของพระองค์

สิ่งที่เราจำเป็นต้องมีมากที่สุดในชีวิตเราคืออะไร? ไม่ใช่ผู้หญิงคนนั้นหรือรถคันใหม่คันนั้นที่เราหมายตาไว้ ไม่ใช่การทำงานหนักเพื่อเลื่อนตำแหน่งหรือวันหยุดพักผ่อนที่เราใฝ่ฝัน ไม่ใช่ความอุตสาหะที่จะลดน้ำหนักที่เรารู้ว่าต้องลดหรือวินัยในการอุตสาหะที่จะปลดหนี้ ไม่ใช่กลุ่มเพื่อนหรือคริสตจักรที่มั่นคงที่จะเข้าร่วม ไม่ใช่อิสรภาพจากความเจ็บป่วยทางกายหรือการฟื้นฟูครอบครัวที่ห่างเหินของเรา ไม่ใช่อิสรภาพจากการเสพติด ความกลัว ความหดหู่ หรือความกังวล ทุกสิ่งเหล่านี้มีความสำคัญมากในแบบของตัวเอง แต่ไม่ได้เป็นสิ่งจำเป็นที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตที่เราต้องมี มีสิ่งหนึ่งที่สำคัญมากที่มนุษย์ทุกคนจำเป็นต้องมีในชีวิต ไม่ว่ามนุษย์เราจะรู้หรือไม่ก็ตาม ความจำเป็นในชีวิตนี้จำเป็นต่อใจเราอย่างที่เราเป็น และอย่างที่พระเจ้าทรงออกแบบให้เราเป็นและกระทำ

สิ่งจำเป็นที่สุดในชีวิตของคุณ (และของผม) คือการฟื้นฟูความสัมพันธ์กับพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ เราถูกสร้างขึ้นเพื่อให้อยู่ในชุมชนที่นมัสการพระองค์ ชีวิตของเราถูกกำหนดให้หล่อหลอมด้วยความรักที่มีต่อพระองค์ เราถูกสร้างมาให้มีชีวิตอยู่เพื่อพระเกียรติสิริพระองค์ หากเรายังคงมีความสัมพันธ์ที่ขาดๆ หายๆ กับพระองค์ แสดงว่าเรายังขาดวัตถุประสงค์หลักในดำรงชีวิตของเรา ที่พระคุณของพระเจ้านั้นเป็นหนทางผ่านไปถึงชีวิต ความตาย และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระบุตร เพื่อให้ความสัมพันธ์ที่สำคัญนี้ได้รับการฟื้นฟูอย่างบริบูรณ์ โดยทางพระบุตรเราได้รับโอกาสให้เข้าถึงพระบิดาได้อีกครั้งหนึ่ง โดยทางพระองค์เราจึงได้กลับคืนสู่ครอบครัวของพระเจ้า

แต่พระเจ้าทรงกระทำมากกว่านั้น นอกจากการอัศจรรย์ยิ่งใหญ่ที่คนบาปสามารถกลับคืนดีกับพระเจ้าได้โดยพระคุณ พระองค์ทรงรู้ว่ายังมีอย่างอื่นที่ต้องแก้ไขด้วย ความบาปไม่เพียงทำให้เราแยกจากพระเจ้าเท่านั้น แต่ยังทำให้เราได้รับความเสียหายด้วย ความเสียหายจากบาปขยายไปถึงอัตลักษณะ และพฤติกรรมของเราทุกด้าน ดังนั้น พระเจ้าไม่เพียงเติมเต็มความต้องการในใจที่ลึกที่สุดของเราเท่านั้น พระองค์มุ่งมั่นที่จะช่วยเราในการเปลี่ยนแปลงหัวใจและชีวิตส่วนตัวตามกระบวนการในระยะยาวด้วย พระองค์ไม่ได้พอพระทัยแค่ที่เราได้กลับคืนดีกับพระองค์ ขณะนี้พระองค์ยังคงทำงานของพระองค์เพื่อที่จะช่วยให้เราเป็นเหมือนพระองค์ด้วย เปาโลกล่าวดังนี้: “เพราะว่าทุกคนที่พระองค์ได้ทรงเลือกไว้แล้ว พระองค์ทรงกำหนดไว้ก่อนให้เป็นตามพระฉายาแห่งพระบุตรของพระองค์ ...” (โรม 8:29)

พระเจ้าทรงยินดีต้อนรับเราไว้ในอ้อมแขนของพระองค์ แต่พระองค์ไม่ได้ทรงพอพระทัยเพียงเท่านั้น พระองค์จะไม่ทรงละทิ้งพันธกิจแห่งการทรงไถ่จนกว่าจิตวิญญาณของบุตรธิดาทุกคน เราจะได้รับการเปลี่ยนแปลงอย่างสมบูรณ์ด้วยพระคุณอันทรงพลังของพระองค์ เมื่อเราได้อยู่กับพระองค์โดยพระคุณ พระองค์ก็ทรงทำพันธกิจโดยพระคุณเดียวกันนั้น เพื่อเราจะเป็นเหมือนพระองค์

อ่าน 2 เปโตร 1:3–11 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

4 กุมภาพันธ์

เราประกาศข่าวประเสริฐบางอย่างให้ตัวเองฟังทุกวัน—ข่าวประเสริฐปลอมที่เรามักกล่าวว่า "ฉันทำไม่ได้" หรือข่าวประเสริฐที่แท้จริง "ฉันมีทุกสิ่งที่จำเป็นในพระคริสต์"

ผมได้เรียนรู้ว่า ผมเป็นคนที่ชอบพูดซ้ำๆ กับตัวเอง และเมื่อผมทำอย่างนั้นผู้คนที่เห็นก็มักจะหัวเราะ แต่ผมกำลังจริงจังมากในเวลานั้น ไม่มีใครมีอิทธิพลในชีวิตเรามากไปกว่าตัวเราเอง เพราะไม่มีใครคุยเรากับเรามากกว่าตัวเราเอง ในความเป็นจริงที่ว่าคุณและผมอยู่ในการพูดคุยที่ไม่รู้จบกับตัวเองเสมอ เราส่วนใหญ่รู้ดีว่าเป็นการดีที่สุดที่จะไม่ขยับริมฝีปากในตอนนั้นเพราะคนอื่นจะคิดว่าเราเป็นบ้า อันที่จริง เราไม่เคยหยุดพูดกับตัวเอง ในการสนทนาภายในนี้ เรามักจะพูดถึงพระเจ้า ชีวิต ผู้อื่น และตัวเราเอง และสิ่งที่เราพูดกับตนเองมีความสำคัญมากเพราะสิ่งเหล่านี้เป็นรูปแบบของสิ่งที่เราปรารถนา สิ่งที่เราเลือก พูด และทำ เราพูดอะไรกับตัวเราบ้าง เราได้พูดอะไรเกี่ยวกับตัวเราบ้าง เราได้พูดอะไรกับเราเกี่ยวกับพระเจ้าบ้าง เราได้พูดอะไรกับตัวเองที่เกี่ยวกับชีวิต ความหมายและวัตถุประสงค์ของชีวิต สิ่งที่ถูกและผิด ความจริงและเรื่องโกหก สิ่งที่ดีและไม่ดีบ้าง

ในสดุดีบทที่ 42 เราได้รับการเชิญให้แอบฟังคำเทศนาส่วนตัวของชายคนหนึ่ง ใช่ คุณอ่านถูกแล้วล่ะ เช่นเดียวกับเรา ผู้ประพันธ์เพลงสดุดีมักจะสั่งสอนข่าวประเสริฐบางประเภทแก่ตนเองเสมอ เรามักประกาศข่าวประเสริฐปลอมเรื่องความโดดเดี่ยว ความยากจน และการไร้ความสามารถแก่ตนเอง หรือข่าวประเสริฐที่แท้จริงของการทรงสถิต ฤทธิ์อำนาจ และการจัดเตรียมที่มั่นคงของพระเจ้า เรากำลังประกาศข่าวประเสริฐที่สร้างความกลัว และความขลาดกลัวให้กับตัวเองอยู่ หรือข่าวประเสริฐที่ขับเคลื่อนเราด้วยความหวังและกำลังใจ เรากำลังเทศนาถึงพระเจ้าผู้อยู่ห่างไกล ผู้นิ่งเฉย และไม่เอาใจใส่ หรือพูดถึงพระเจ้าที่อยู่ใกล้ ผู้ทรงห่วงใย และกระตือรือร้น เรามักจะประกาศข่าวประเสริฐที่ทำให้เราได้พักสงบในสติปัญญาของพระเจ้า หรือข่าวประเสริฐที่สร้างความตื่นตระหนกเล็กน้อยเพราะดูเหมือนว่าจะไม่มีคำตอบให้เราค้นหาได้

วันนี้ ในเวลาที่เรารู้สึกว่าไม่มีใครเข้าใจ คุณจะประกาศข่าวประเสริฐอะไรกับตัวเรา ขณะที่เราเผชิญกับความเจ็บป่วยทางร่างกาย ตกงาน หรือถูกเพื่อนทรยศ เราจะนำข้อความหรือข่าวอะไรมาบอกกับตัวเราเอง เมื่อเราถูกล่อลวงให้หลีกหนีจากความสิ้นหวังหรือความกลัว เราจะกล่าวอะไรกับตัวเราเอง เมื่อชีวิตลำบากและไม่ยุติธรรม เราจะประกาศข่าวประเสริฐเรื่องใดกับตัวเราเอง เมื่อชีวิตการเป็นพ่อแม่ หรือชีวิตแต่งงานของเราท่วมท้นด้วยความยากลำบากหรืออุปสรรคต่างๆ เราจะแบ่งปันเรื่องใดกับตัวเราเอง เมื่อความฝันของเราหลุดลอยไป เราจะพูดอะไรกับตัวตัวเราเอง เมื่อคุณเผชิญกับโรคร้ายที่เราไม่คาดคิดว่าจะเจอ เราจะประกาศข่าวประเสริฐเรื่องใดกับตัวเราเอง

มันเป็นเรื่องจริง—ไม่มีใครพูดคุยกับตัวเรามากไปกว่าตัวเราเอง ดังนั้น โดยพระคุณของพระเจ้าพระองค์จึงประทานพระวจนะของพระองค์แก่เรา เพื่อที่เราจะได้ใช้ประกาศกับตัวเองถึงสิ่งที่เป็นความจริงในช่วงเวลาเหล่านั้นที่มีเพียงเราคนเดียวเท่านั้นที่จะพูดกับตัวเรา

อ่าน สดุดี 42 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

5 กุมภาพันธ์

พระเจ้าจะไม่ทรงหยุดพักจากการงานแห่งการทรงไถ่ของพระองค์
จนกว่าพระองค์จะทรงทำสำเร็จในการเอาชนะความบาปและความตาย

ถ้ามีคนถามเราว่า “ตอนนี้พระเจ้ากำลังทำอะไรอยู่” เราจะตอบว่าอะไร ผมเกรงว่าพวกเราหลายคนสับสนเมื่อพูดถึงสวัสดิภาพและพันธกิจของพระเยซูในปัจจุบัน เราได้รับการให้อภัยและเราเข้าใจว่าเรามีชีวิตนิรันดร์กับพระเจ้าในอนาคตของเรา แต่เราไม่แน่ใจถึงประเด็นที่สำคัญของชีวิตในโลกนี้และตอนนี้ เพราะเราไม่เข้าใจว่าพระเจ้าทรงอุทิศพระองค์เองเพื่อเราในด้านใดบ้างในส่วนที่เป็นปัจจุบัน เราจึงถูกล่อลวงให้สงสัยในสติปัญญาและความรักของพระองค์ ปัญหาของเราไม่ใช่ว่าพระเจ้าไม่ใช้งานเราหรือทอดทิ้งเรา แต่เราไม่ได้อยู่ในหน้ากำหนดการของพระองค์ ทำให้เราสับสนเกี่ยวกับแผนการของพระองค์พร้อมกับสิ่งนี้ทำให้เรามีความคาดหวังที่ไม่เป็นจริง เราก็เลยรู้สึกผิดหวังและกำลังดูถูกเล็กน้อย แล้วเราก็เลิกวิ่งไปหาพระองค์เพื่อขอความช่วยเหลือ มันเป็นความยุ่งเหยิงเล็กน้อยฝ่ายจิตวิญญาณ

คำถามที่สำคัญ ทำไมเราถูกสร้างมาอย่างมีวัตถุประสงค์ พระเจ้ากำลังทำอะไรที่นี่ ณ ตอนนี้ คำตอบของนั้นค่อนข้างง่ายและตรงไปตรงมา นั่นก็คือ การไถ่บาป! พระองค์กำลังทำงานอย่างหนักในการเอาชนะบาปและการช่วยกู้อย่างสมบูรณ์เพื่อเรา พระเจ้ากำลังกระทำผ่านงานที่พระคริสต์ทรงกระทำสำเร็จบนไม้กางเขน ฟังถ้อยคำที่หนุนใจใน 1 โครินธ์ 15:25–26: “เพราะว่าพระคริสต์ทรงต้องครอบครองจนกว่าพระเจ้าจะทรงปราบศัตรูทั้งหมดให้อยู่ใต้พระบาทของพระคริสต์ ศัตรูตัวสุดท้ายที่จะถูกทำลายคือความตาย”

ตอนนี้ คุณและผมต้องเข้าใจสองสิ่งในพระคำนี้ที่จะตอบคำถามของเรา พระเจ้ากำลังทำอะไร คำตอบแรกคือพระองค์ครองราชแล้ว! โลกของเราไม่ได้อยู่เหนือการควบคุม ตัวร้ายจะไม่ชนะไม่มีทางความบาปจะไม่มีชัยชนะในตอนท้าย เนื่องจากโลกของเราไม่ได้อยู่เหนือการควบคุม แต่อยู่ภายใต้การไถ่ของพระเจ้าที่ควบคุมอยู่อย่างระมัดระวัง เราจึงสามารถมีความหวังได้แม้ดูเหมือนราวกับว่าความมืดกำลังชนะความสว่าง

พระเจ้ากำลังทำอะไร ข้อพระคัมภีร์นี้มีคำตอบที่สอง พระเจ้าจะทรงปราบศัตรูทั้งหมดให้อยู่ใต้พระบาทในแห่งการทรงไถ่ของพระองค์ พระองค์จะทรงบดขยี้ศัตรูคนแล้วคนเล่าศัตรูตัวสุดท้ายที่จะถูกทำลายคือความตาย พระองค์จะไม่ทรงนั่งลง พระองค์จะไม่ทรงหยุดพัก พระองค์จะไม่ทรงลดละจนกว่าความบาปและความตายจะพ่ายแพ้อย่างสมบูรณ์ และเราได้รับการปลดปล่อยในที่สุดและตลอดไป ความหวังอยู่ตรงนี้คือ การงานของพระเจ้าไม่ได้ขึ้นอยู่กับความเข้าใจหรือกำลังของเรา แต่อยู่ในการปกครองที่เอาชนะบาปและความตายขององค์ราชาแห่งราชาทั้งปวงผู้ทรงเป็นกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งสิ้น ในการครอบครองของพระองค์คือ การคุ้มครองในปัจจุบันและความหวังในอนาคตของเรา

อ่าน 1 โครินธ์ 15:50–58 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

6 กุมภาพันธ์

เราไม่ต้องกังวลเกี่ยวกับอนาคตอีกต่อไป เมื่อพระเจ้าแห่งพระคุณได้เข้ามาในชีวิตของเรา
พระองค์จะทำให้สิ่งที่พระองค์เริ่มต้นแล้วนั้นสำเร็จเสมอ

เราทุกคนทำมันอย่างเป็นธรรมชาติ คือ เราทุกคนมักสงสัยว่าจะเกิดอะไรขึ้น พวกเราบางคนคิดถึงอนาคตและหวังว่าฝันของเราจะเป็นจริง พวกเราบางคนที่กลัวอนาคตจะอธิษฐานว่า ขอให้เราไม่ต้องเผชิญกับสิ่งที่เรากลัว พวกเราบางคนคิดว่าอนาคตดูมืดมนไร้หนทาง เพราะไม่อาจหยั่งรู้ได้ พวกเราทุกคนมองไปในอนาคต แล้วคิดว่าการดูแลอนาคตให้มั่นคงปลอดภัยนั้นเป็นเรื่องยาก เพราะอนาคตนั้นไม่ได้อยู่กำมือของเรา ต่อให้เราใคร่ครวญพิจารณา มีสติและวางแผนสำหรับสิ่งที่กำลังจะมาถึงอย่างดี สิ่งต่างๆ ก็ไม่เป็นไปตามที่เราคิดไว้ มีทางเลี้ยวทางโค้งที่เราไม่ได้คาดฝันว่าจะเจออยู่เสมอ มีทั้งหลุม ทั้งบ่อ และคูน้ำ ไหนจะภูเขาและหุบเขา เราพบว่าตัวเรากำลังเดินผ่านช่วงเวลาแห่งความมืด เมื่อเราคิดว่าเราจะมีชีวิตอยู่และเดินในความสว่าง เราใช้เวลาไม่นานในการเริ่มยอมรับความจริงที่ว่าเราไม่รู้ว่ามีอะไรอยู่ข้างหน้า

แต่เราไม่ต้องใช้ชีวิตติดอยู่กับความวิตกกังวลในสิ่งที่ไม่รู้ เราไม่ต้องเข้านอนพร้อมกับความสงสัยว่าพรุ่งนี้จะนำพาอะไรมา หรือเมื่อตื่นขึ้นมาเพื่อที่จะดำเนินชีวิตตามคำถาม “แล้วถ้า…” ทั้งหมดที่เราคิดได้ เราไม่ต้องหาวิธีบางอย่างเพื่อค้นหาสิ่งที่เราจะไม่มีทางเข้าใจได้ ไม่เป็นไร เราสามารถพักได้ในยามที่เราสับสน เราสัมผัสได้ถึงความสงบสุขเมื่อเผชิญกับสิ่งที่ไม่รู้หรือไม่เข้าใจ เรารู้สึกถึงความเป็นอยู่ที่ดีท่ามกลางความลึกลับซับซ้อนของชีวิตได้ ก็เพราะว่าความอุ่นใจของเราไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่าเรารู้มากน้อยเพียงใด เราคิดออกมากน้อยเพียงใด หรือเราสามารถทำนายอนาคตได้แม่นยำเพียงใด ไม่เลย แต่เพราะชีวิตที่เหลือของเราอยู่ในพระองค์ผู้ที่กุมอนาคตของเราแต่ละคนไว้ในพระหัตถ์อันชาญฉลาดและสง่างามของพระองค์ เรามีสันติสุขเพราะเรารู้ว่าพระองค์จะทรงกระทำสิ่งดีที่พระองค์ได้ทรงริเริ่มในชีวิตของเราให้สำเร็จ และพระองค์ทรงสัตย์ซื่อดังนั้น พระองค์จึงไม่เคยละทิ้งงานในพระหัตถ์ของพระองค์ พระองค์มีพระคุณ ดังนั้น พระองค์จึงประทานสิ่งที่เราจำเป็นต้องมีและเราไม่สมควรได้รับแต่ก็ได้ พระองค์รอบรู้ ดังนั้น สิ่งที่พระองค์ทรงกระทำจึงดีที่สุดเสมอ พระองค์ทรงเป็นผู้ปกครอง ดังนั้น พระองค์จึงทรงปกครองสถานการณ์และทั้งหมดที่เราเป็นอยู่ พระองค์มีฤทธิ์อำนาจ ดังนั้น พระองค์จึงสามารถทำในสิ่งที่พระองค์ต้องการเมื่อพระองค์ต้องการกระทำ

เปาโลกล่าวไว้อย่างดีในฟีลิปปี 1:6: “ข้าพเจ้าแน่ใจอย่างนี้ว่าพระองค์ผู้ทรงเริ่มต้นการดีไว้ในพวกท่าน จะทรงทำให้สำเร็จจนถึงวันแห่งพระเยซูคริสต์” คุณกำลังวิตกกังวลเพราะลืมไปว่าตัวเองเป็นใครและได้รับอะไรบ้างจากพระเจ้าหรือไม่ คุณกำลังประสบกับความกลัวที่เกิดจากการพยายามที่จะรู้ในสิ่งที่คุณไม่เคยรู้หรือไม่ จงจำไว้ว่าพระองค์ทรงรู้ พระองค์ทรงห่วงใย และพระองค์จะทรงทำสิ่งที่พระองค์เริ่มต้นไว้ให้สำเร็จ

อ่าน โรม 8:18–39 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

7 กุมภาพันธ์

การนมัสการร่วมกันถูกออกแบบมาเพื่อให้เราถ่อมใจ
ช่วยให้เราเข้าใจลึกซึ้งถึงความจำเป็นที่เราต้องการมัน
และช่วยปลุกใจเราในความจริงที่พระเจ้าทรงเป็นผู้จัดเตรียมสิ่งเหล่านั้น

เราต่างก็ทำมันในตามแบบฉบับของเรา ไม่ค่อยบ่อยนัก ไม่กี่วันผ่านไปเราก็ทำอีก เราทำแม้ในท่ามกลางการนมัสการ แต่สิ่งที่เราทำนั้นอันตรายมาก และไม่ได้นำพาเราไปในสู่สิ่งที่ดีใด เราไม่ชอบเมื่อเห็นคนอื่นทำ แต่เราไม่รู้ว่าตัวเราเองก็ได้ทำสิ่งนี้ไปมากขนาดไหนแล้ว คือที่เราทุกคนจะพยายามบอกตัวเองเสมอว่าเราเก่งและดีกว่าที่เราเป็น เราทุกคนอยากเชื่อว่าในท้ายที่สุดเราไม่ได้ทำบาปและไม่ได้เป็นคนบาปเลย เรามักเปรียบเทียบตัวเองกับคนที่ดูเหมือนว่าเขาบาปกว่าเรา เรามักเขียนประวัติส่วนตัวของเราใหม่เพื่อให้ตัวเองดูดีกว่าที่เราเป็น เรามักประเมินตนเองโดยมองเข้าไปในกระจกบานอื่นที่ไม่ใช่กระจกบานที่ถูกต้องอย่างแท้จริง นั่นคือ กระจกแห่งพระวจนะของพระเจ้า เราจดจำบันทึก และนับความดีของเรา แล้วเก็บมันไว้กับตัวเอง เราเถียงกับตนเองและผู้อื่นว่า สิ่งที่ดูเหมือนบาปนั้นไม่บาปเลย ทั้งหมดเป็นการหลงผิดในความชอบธรรมของตนเกี่ยวกับบาป ซึ่งก็เชื่อมโยงกับชีวิตประจำวันของเราในการพยายามชดใช้บาปหรือล้างบาปของตนโดยพึ่งตนเอง เรากำลังพยายามโน้มน้าวใจตนเองว่าเราไม่ต้องการพระคุณอันอัศจรรย์ของพระผู้ช่วยให้รอดที่ซื่อสัตย์และเปี่ยมด้วยความรัก ในความเป็นทั่วไปเราทุกคนมักจะถอยห่างจากข้อเชื่อที่เป็นรากฐานของความเชื่อที่เราบอกว่าเราเชื่อ แต่ช่างน่าประหลาดที่เราปฏิเสธการมีอยู่จริงของบาป และลดทอนความจริงของพระคุณพระเจ้าซึ่งเป็นความหวังเดียวของคนบาป

พระเจ้าทรงทราบว่านี่เป็นความเอนเอียงในใจเรา พระองค์ทรงตระหนักดีถึงเรื่องความชอบธรรมแห่งตนของเราหรือการพึ่งพาตนเอง(ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน)นั้นยังคงมีอยู่ในตัวเราทุกคน พระเจ้าทรงทราบว่าเราจะบอกกับตัวเองว่าเราโอเคเมื่อเรารู้สึกไม่โอเค ดังนั้น พระองค์จึงทรงออกแบบหนทางที่เราจะเผชิญหน้าครั้งแล้วครั้งเล่ากับความล้ำลึกของบาปและพระสิริอันยิ่งใหญ่ไพศาลของการจัดเตรียมของพระองค์ในบุตรมนุษย์ และพระราชกิจของพระเมษโปดกพระผู้ช่วยให้รอด พระผู้ไถ่ คือ องค์พระเยซูคริสต์เจ้า พระองค์ทรงบัญญัติให้เรารวมตัวกันครั้งแล้วครั้งเล่าในการนมัสการร่วมกันและเพื่อเผชิญหน้ากับตัวตนที่แท้จริงของเราในฐานะทั้งคนบาปและลูกแห่งพระคุณ เห็นไหมว่าเมื่อเราเข้าใจของประทานที่ได้รับอย่างเปล่าๆ จากพระคุณของพระเจ้า เราจะไม่กลัวที่จะยอมรับความบาปของเราเองอย่างลึกซึ้ง และเพียงแค่เรายอมรับความหายนะจากบาปของเรานี่เป็นทางเดียวเท่านั้นที่เราจะเริ่มตื่นเต้นกับพระคุณของพระเจ้า พระเยซูคริสต์ การนมัสการร่วมกันได้ ทำให้เราเผชิญกับความจริงที่ว่า เราแย่กว่าที่เราคิดและพระคุณของพระเจ้านั้นที่น่าอัศจรรย์เกินกว่าที่เราจะสามารถคิดหรือจินตนาการถึงได้ เราจะต้องการการเตือนใจนี้ต่อไปจนกว่าบาปของเราจะหมดไป และเราจะได้ไปอยู่กับพระองค์ และเป็นเหมือนพระองค์ตลอดนิรันดร์ การนมัสการร่วมกันไม่ใช่หน้าที่ที่ไร้ค่าไร้ประโยชน์สำหรับผู้ที่เชื่อ แต่เป็นของประทานแห่งพระเมตตาจากพระเจ้าแห่งพระคุณอันรุ่งโรจน์ (ดู ฮบ. 10:23–25)

อ่าน โรม 3:9–20 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

8 กุมภาพันธ์

เลิกเป็นอัมพาตอยู่กับชีวิตในอดีตของเราได้แล้ว
พระคุณของพระเจ้าได้มอบชีวิตในปัจจุบันและรับประกันอนาคตแก่เราแล้ว

ความเป็นจริงธรรมดาของธรรมชาติที่เมื่อใบไม้ร่วงหล่นจากต้นแล้ว เราจะไม่สามารถติดมันกลับคืนบนต้นได้อีก เมื่อเราเปล่งวาจาออกไปแล้ว เราก็ไม่สามารถเอาคำพูดนั้นกลับคืนมาจากการได้ยินของผู้อื่นได้อีก เมื่อเกิดขึ้นแล้วก็ไม่สามารถย้อนคืนได้อีก พฤติกรรมบางอย่างเมื่อทำไปแล้ว เราจะไม่สามารถย้อนเวลากลับไปแก้ไขอะไรได้อีก คุณและผมไม่ได้มีทางเลือกเพื่อที่จะย้อนเวลากลับไปแก้ไขอดีต เพื่อที่จะพยายามทำสิ่งที่ดีกว่าแต่เราไม่มีพลังอำนาจในการเอาใบไม้ที่ร่วงหล่นจากต้นไปติดคืนบนต้นและทำให้พวกมันมีชีวิตอีกครั้งได้ สิ่งที่ผ่านพ้นไปแล้วก็จบไปแล้ว เราไม่สามารถกลับไปแก้ไขได้

แต่เราทุกคนล้วนปรารถนาที่จะใช้ชีวิตในบางช่วงเวลาและบางการตัดสินใจอีกครั้ง หากเราถ่อมใจเราทั้งหมดลงเราก็จะสามารถมองย้อนกลับไปในอดีตได้อย่างแม่นยำ แต่เราก็ยังจะรู้สึกเสียใจ เพราะพวกเราทุกคนไม่มีใครตัดสินใจได้ถูกต้องทุกครั้ง ไม่มีใครตัดสินใจได้ดีที่สุดทุกครั้ง ไม่มีใครถ่อมใจ ใจดีมีเมตตา และมีความรักตลอดเวลา เราไม่ได้หันกลับไปที่การรับใช้แล้วให้อภัยมันได้ทุกครั้ง เราไม่ได้พูดความจริงทุกครั้ง เราไม่ได้เป็นอิสระจากความโกรธ ความอิจฉา หรือการแก้แค้นทุกครั้ง ไม่มีใครเลยที่ดำเนินชีวิตด้วยความสง่างามไร้มลทินได้แบบร้อยเปอร์เซ็นต์ ไม่มีใครสักคนเลยที่ทำได้ ดังนั้น มันจึงสมเหตุสมผลที่เราทุกคนจะสำนึกบาปและเสียใจกับการกระทำของเราเอง พวกเราทุกคนต่างก็จมอยู่กับความโศกเศร้าในสิ่งที่เราได้ทำไปและกลับแก้ไขไม่ได้

นั่นเป็นเหตุผลที่เราทุกคนควรเฉลิมฉลองที่พระคุณปลดปล่อยเราจากความเสียใจในอดีตของเราในทุกวัน เสรีภาพนี้ไม่ใช่เสรีภาพในการเพิกถอนหรือปฏิเสธ ไม่ใช่เสรีภาพในการเขียนประวัติศาสตร์ของเราใหม่ แต่คือเสรีภาพที่พระคุณของพระเจ้าได้ให้อภัยและเปลี่ยนแปลงชีวิตเรา พระคุณของพระเจ้าต้อนรับผมให้ผมมีชีวิตอยู่อย่างมีความหวังในปัจจุบัน เพราะพระคุณทำให้ผมเป็นอิสระที่จะทิ้งอดีตไว้เบื้องหลัง สิ่งที่ผมมองย้อนกลับไปและอยากจะทำใหม่ทั้งหมดนั้นได้รับชำระด้วยพระโลหิตของพระเยซู ผมไม่ต้องแบกภาระในอดีตไว้บนบ่าอีกต่อไป ดังนั้น ผมจึงมีอิสระที่จะถวายตัวเองอย่างเต็มที่กับสิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกให้ผมทำที่นี่และ ณ ตอนนี้

"... แต่ข้าพเจ้าทำอย่างหนึ่ง คือลืมสิ่งที่ผ่านพ้นมา แล้วโน้มตัวไปยังสิ่งที่อยู่เบื้องหน้า และข้าพเจ้าบากบั่นมุ่งไปสู่หลักชัย เพื่อจะได้รับรางวัลคือการทรงเรียกแห่งเบื้องบนซึ่งมีในพระเยซูคริสต์" (ฟีลิปปี 3:13-14)

คุณเป็นอัมพาตเพราะอดีตของคุณหรือไม่ คุณอยู่ภายใต้ความมืดมิดของคำถาม "ถ้าเพียง...เท่านั้น" หรือไม่ อดีตของคุณมีอิทธิพลต่อปัจจุบันของคุณมากกว่าพระคุณของพระเจ้าในอดีต ปัจจุบัน และในอนาคตของคุณหรือไม่ คุณได้ใช้ชีวิตและรับเอาการให้อภัยบาปในชีวิต ความตาย และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูหรือไม่

อ่าน เยเรมีย์ 29:1–14 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

9 กุมภาพันธ์

ในวันนี้ เราจะยินดีที่พระคุณทำให้เราเป็นส่วนหนึ่งของแผนการอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า
หรือคร่ำครวญถึงสิ่งที่เราได้รับไม่ได้เป็นดังใจเรา

คนนี้อาจจะเป็นคนที่ยากที่สุดที่ผมเคยให้คำปรึกษา เขามั่นใจในตัวเองและชอบควบคุมจัดการ เขาโต้เถียงเพื่อที่เขาถูกต้องในทุกสิ่งที่เขาเคยทำ เขาทำตัวเหมือนเป็นเหยื่อ ทั้งที่ความจริงแล้วเขาคือผู้ที่ทำให้คนอื่นตกเป็นเหยื่อ เขาทำลายชีวิตแต่งงานของเขาและทำให้ลูกๆ ของเขารู้สึกบาดหมาง เขารักตัวเองและมีแผนการที่ยอดเยี่ยมสำหรับชีวิตของเขา มันเป็นความตั้งใจของเขาเป็นตามแผนและเวลาที่เขาวางไว้ เขาทำให้ทุกคนเป็นทาสของแผนการของเขาหรือขับไล่คนเหล่านั้นออกจากชีวิตของเขา เขาเสียสละอย่างเต็มที่เพื่อให้ได้ในสิ่งที่เขาต้องการ และเขาก็ไม่แยแสกับการเสียสละที่พระเจ้าทรงเรียกให้เขาทำ แต่ในช่วงเวลาที่พระคุณทำงานในใจเขาเป็นช่วงเวลาที่ผมจะไม่มีวันลืมเลย เขาเลิกต่อสู้ เลิกควบคุมจัดการ และปกป้องตัวเอง เขาขอให้ผมหยุดพูดและพูดว่า: “พอล ผมเข้าใจแล้วว่า ผมยุ่งกับการเป็นพระเจ้ามากเสียจนผมไม่มีเวลาหรือความสนใจในการรับใช้พระเจ้า” นี่เป็นช่วงเวลาแห่งการวินิจฉัยตนเองที่แม่นยำที่สุดครั้งหนึ่งที่ผมเคยประสบมากับตัว เขาพูดได้ถูกต้อง ไม่นานก่อนที่เขาจะพูดอีก เขาก็เริ่มร้องไห้เหมือนที่ผมไม่เคยเห็นผู้ชายคนไหนร้องไห้แบบนี้มาก่อน ร่างกายของเขาสั่นเทาด้วยความโศกเศร้าเมื่อพระคุณเริ่มทำงานเพื่อปลดปล่อยเขาจากการเป็นทาสของตัวเอง

แต่เพื่อนของผมก็ไม่เหมือนใคร หากคุณเป็นพ่อแม่ คุณจะรู้ว่าสิ่งที่ลูกๆ ของเราต้องการคือแนวทางชีวิตของเขาเอง เขาไม่ต้องการให้ใครมาบอกว่า ต้องกินอะไร ใส่ชุดอะไร เข้านอนเวลาไหน ดูแลทรัพย์สมบัติของเขาอย่างไรหรือปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างไรเขาต้องการที่จะอยู่ในศูนย์กลางของโลกใบเล็กๆ ของเขาเองและเขียนกฎของเขาเองและเขาจะแปลกใจที่เรากล้าที่จะบอกเขาว่าต้องทำอะไร แต่ก็ไม่ใช่แค่เด็กเท่านั้นที่เป็นแบบนี้ บาปทำให้อำนาจอธิปไตยแบบนี้อยู่ในเราทุกคน เรามักจะต้องการที่จะควบคุมชีวิตของเรามากกว่าที่จะฉลาดหรือแข็งแกร่งพอที่จะรับมือ เรามักต้องการให้คนเดินตามทางของเราและหลีกทางให้ แต่เมื่อเรามีความปรารถนาแบบนี้ เราก็ลืมไปว่า เราเป็นใคร พระเจ้าเป็นใคร และพระคุณพระเจ้าประทานพรแก่เรา เรามักคร่ำครวญอยู่เสมอว่าเราไม่ได้ไปในทางของเรา หรือไม่ยินดีที่พระคุณต้อนรับเราสู่หนทางใหม่ที่ดีกว่า เรารู้สึกผิดหวังที่เราสูญเสียการควบคุม หรือต้องพึ่งพาในพระองค์ผู้ทรงเป็น “ประมุขเหนือทุกสิ่งเพื่อคริสตจักร” (อฟ. 1:22) ผมคิดว่าอาจมีการผสมผสานระหว่างการคร่ำครวญไว้ทุกข์และการเฉลิมฉลองในพวกเราทุกคน

ไม่ว่าวันนี้จะเกิดอะไรขึ้นกับชีวิตเรา เราจะเลือกที่จะจมอยู่กับความหงุดหงิดทุกสิ่งได้ได้เป็นดังใจเรา หรือยินดีที่พระคุณของพระเจ้าที่ได้รวบรวมเราไว้ในแผนการที่ยอดเยี่ยมที่สุด

อ่าน สดุดี 73 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

10 กุมภาพันธ์

ไม่มีวันใดที่เราจะไม่ต้องการสิ่งนี้ ไม่มีสถานการณ์ใดที่เราจะไม่ต้องการสิ่งนี้
สิ่งนี้ก็คือ ฤทธานุภาพของพระเยซูคริสต์

ผมรู้ว่ามีทางเดียวที่จะช่วยเขาได้ มันเป็นวิธีเดียว เพราะเขาไม่ต้องการความช่วยเหลือจากผม ลูกชายผมเขาอายุเพียงสี่ขวบ แต่เขาก็เริ่มรู้จักปฏิเสธความอ่อนแอของเขาแล้ว เขาอยากจะเป็นคนที่มีความเข้มแข็งและฉลาดเป็นของตัวเอง แต่มันกลับไม่ได้เป็นเช่นนั้น เขาอยากจะเชื่อว่าเขาไม่ต้องพึ่งพาคำพูดที่ชาญฉลาดและอ้อมแขนที่แข็งแรงของพ่อแม่ ทั้งๆ ที่เขายังต้องการ เขาอยากจะเชื่อว่าเขารู้มากกว่าที่เขารู้และมีความสามารถมากกว่าที่เขามี ดังนั้นเขาจึงต่อสู้กับการดูแลเลี้ยงดูของผมด้วย จากนั้นสิ่งนี้ก็ส่งผมกระทบกับผม ลูกจำเป็นต้องประสบกับความอ่อนแอของตนเพื่อที่เขาจะได้วิ่งมาที่การดูแลของผม ผมจึงเดินจากไป แต่ไม่ใช่เพราะผมโกรธเขา และการเดินหนีคือวิธีที่ดีที่สุดในการลงโทษเขา ผมเดินจากไปเพราะผมรักเขา และมันเป็นวิธีที่ดีที่สุดที่จะทำให้เขาแสวงหาและเคารพในความรักนั้น ผมรู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ผมรู้ว่าเขาไม่สามารถทำในสิ่งที่เขากำลังต่อสู้อย่างหนักที่จะได้ทำอย่างอิสระ ผมรู้ว่าเมื่อถึงจุดหนึ่งเขาจะยอมแพ้ ยอมรับความอ่อนแอของตัวเอง และขอความช่วยเหลือจากผม

ประมาณครึ่งชั่วโมงต่อมา ผมได้ยินเสียงเท้าเล็กๆ ของเขากระทบกับพื้นโถงทางเดิน เขามองไปรอบ ๆ หัวมุมและพูดว่า “ผมทำไม่ได้” ผมก็เลยพูดว่า “ลูกอยากให้พ่อทำอย่างไร” และเขาพูดคำที่ดีต่อใจของเขาที่จะพูดว่า: “ผมต้องการความช่วยเหลือจากพ่อ”

คุณและผมไม่ได้ถูกสร้างมาเพื่อใช้ชีวิตอย่างเสรีไม่ขึ้นกับใครหรือตนเป็นที่พึ่งแห่งตน แต่เราถูกสร้างมาให้พึ่งพาพระเจ้า นอกจากนี้ ในความจริงที่บาปทำให้เราแตกสลายและอ่อนแอ เราทุกคนต่างต้องการความแข็งแกร่งที่เหนือกว่ากำลังของเราและกำลังที่เราไม่เคยครอบครองโดยกำลังของตนเอง พระเจ้าได้ประทานพระคุณและฤทธานุภาพของพระองค์ให้กับเราผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งสถิตอยู่ในลูกๆ แต่ละคนของพระองค์ เราไม่ได้มีเพียงกำลังของเราอีกต่อไป (ดู อฟ. 3:20–21) เช่นเดียวกัน เพื่อที่เตือนเราว่าเราเป็นใคร ต้องการอะไร และเราได้รับอะไร พระองค์จะเดินไปตามโถงทางเดิน และให้เราสัมผัสกับความอ่อนแอของเราอีกครั้ง เพื่อที่เราจะแสวงหาและเฉลิมฉลองฤทธานุภาพที่พบในพระองค์เท่านั้น เมื่อพระองค์ทำสิ่งนี้ มันไม่ใช่การแสดงความโกรธจากสวรรค์ แต่เป็นการตอบสนองแบบพระคุณพ่อแม่อย่างอ่อนโยนต่อลูกๆ นี่เป็นพระคุณแบบที่คุณและผมจะต้องการอย่างต่อเนื่องจนกว่าพระคุณของพระเจ้าจะทำงานของพระองค์ให้เสร็จ

อ่าน 2 โครินธ์ 12:1–10 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

11 กุมภาพันธ์

พระคุณทำงานเพื่อปลดปล่อยเราจากการหลงลืมชีวิตนิรันดร์
เพื่อที่เราจะเต็มใจและสามารถใช้ชีวิตด้วยความหวังอันบริสุทธิ์ในสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น

คุณและผมไม่ได้ดำเนินชีวิตตามที่เราเชื่อเสมอไป มักจะมีการขัดกันระหว่างศาสนศาสตร์ในการสารภาพบาปกับศาสนศาสตร์ทั่วไปของเรา มักจะมีการแบ่งแยกไปฝั่งใดฝั่งหนึ่ง หลักคำสอนที่เรากล่าวว่าเรายอมรับ การตัดสินใจและความวิตกกังวลของเราอยู่คนละฝั่งกันเลย หนึ่งส่วนที่ในการสอนพระคัมภีร์เกี่ยวกับชีวิตนิรันดร์ของเราหลายคนไม่ได้เชื่อมโยงทั้งสองสิ่งนี้เข้าด้วยกัน เรากล่าวว่าเราเชื่อในชีวิตหลังความตาย และเราก็กล่าวว่าด้วยตอนนี้ไม่ได้เกี่ยวอะไรกับนิรันดร์กาล เราบอกว่าเราเราถูกสร้างมาเพื่อนิรันดร์ แต่บ่อยครั้งเรามีชีวิตอยู่กับความกดดัน ความวิตกกังวล และมีชีวิตที่ขับเคลื่อนด้วยการหลงลืมเรื่องชีวิตนิรันดร์ เราจดจ่ออยู่กับโอกาส ความรับผิดชอบ ความต้องการ และความปรารถนาของชีวิตในโลกนี้ ณ ตอนนี้ จนมองไม่เห็นสิ่งที่กำลังจะมาในอนาคต

ความจริงก็คือเราไม่สามารถเข้าใจชีวิตได้เว้นแต่เราจะมองจากมุมมองชีวิตนิรันดร์ หากพระคุณทั้งหมดของพระเจ้าที่ประทานแก่เราดีขึ้นเล็กน้อยเพียงแค่ชีวิตของเราในโลก ณ ตอนนี้เท่านั้น และหากไม่จบลงที่ตอนสุดท้ายบาปทั้งหมดได้รับการแก้ไขและถูกทำลายลง สิ่งที่เราเชื่อก็เปล่าประโยชน์: "ถ้าเรามีความหวังในพระคริสต์เพียงแค่ในชีวิตนี้ เราก็เป็นพวกน่าเวทนาที่สุดของคนทั้งหมด" (1 คร. 15:19) พระเจ้ามีแผนการที่ใหญ่กว่าแค่โลกแห่งความบาป ความเจ็บป่วย ความเศร้าโศก และความตาย จะต้องมีอะไรใหญ่กว่าแค่ความสุขชั่วครั้งชั่วคราวของโลกฝ่ายเนื้อหนังนี้แน่นอนว่ามีและมีอีกมาก และเมื่อเราใช้ชีวิตเหมือนว่าจะมีสิ่งตามมาในอนาคต เราก็จะใช้ชีวิตในแบบที่ต่างไปจากเดิมอย่างสิ้นเชิง

เมื่อเราลืมชีวิตนิรันดร์ เราก็เสี่ยงที่จะมองไม่เห็นว่าอะไรเป็นสิ่งที่สำคัญ เมื่อเรามองไม่เห็นสิ่งที่สำคัญที่แท้จริง เราก็จะมีชีวิตอยู่เพื่อสิ่งชั่วคราว แล้วหัวใจของเราก็จะหันไปแสวงหาความพึงพอใจในที่ซึ่งเราจะหาไม่พบ การมองหาความพอใจที่หาไม่ได้นั้นก็จะทำให้เรารู้สึกว่างเปล่าฝ่ายวิญญาณและสิ้นหวัง ในขณะเดียวกันเราก็กำลังเผชิญกับความยากลำบากทั้งหมดของโลกที่แตกสลายนี้ด้วยความหวังเพียงเล็กน้อยว่าสิ่งต่าง ๆ จะเปลี่ยนแปลงไป การมีชีวิตอยู่แบบหลงลืมเรื่องชีวิตนิรันดร์นั้นไม่ได้ช่วยอะไร มันทำให้เราหวังว่าชีวิตปัจจุบันนี้จะเป็นสวรรค์ที่ไม่มีวันเป็นหรือเกิดความสิ้นหวังว่าที่โลกที่แตกสลายจะได้รับการแก้ไข ดังนั้น สิ่งสำคัญคือ ต้องจับตามองสิ่งที่พระเจ้าสัญญาว่าจะมาอย่างแน่นอน ให้ค่าของชีวิตเป็นนิรันดร์เป็นค่าที่กำหนดชีวิตของเราในวันนี้ และบอกตัวเองว่าสักวันหนึ่งความยากลำบากในวันนี้จะผ่านพ้นไปโดยสิ้นเชิง ความเชื่อในชีวิตนิรันดร์นั้นสามารถอธิบายคุณค่าของเราและต่ออายุความหวังของเรา ให้เราอธิษฐานว่า โดยพระคุณของพระองค์จะช่วยให้เราจำสิ่งนี้ได้ตลอดไปตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

อ่าน 2 โครินธ์ 4:7–18 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

12 กุมภาพันธ์

ความเชื่อไม่ใช่ธรรมชาติของเรา ความสงสัย ความกลัว และความจองหองเป็นธรรมชาติของเรา
แต่ความเชื่อในพระคำของพระเจ้าเกิดขึ้นได้โดยพระคุณ ไม่ใช่การงานของผู้อื่นผู้ใด

พระเจ้าไม่เพียงยกโทษบาปให้เราเท่านั้น จงสรรเสริญพระองค์ที่ทรงให้อภัยและพระองค์ยังทรงเรียกเราไปสู่วิถีชีวิตใหม่อีกด้วย พระองค์เรียกเราให้ดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ ตอนนี้นี่คือบททบทวน ความเชื่อไม่ใช่ธรรมชาติของเรา ความเชื่อเป็นวิธีการต่อต้านสัญชาตญาณในการดำเนินชีวิตของเรา ความสงสัยเป็นธรรมชาติของเรา การสงสัยว่าพระเจ้ากำลังทำอะไรเป็นธรรมชาติของเรา เป็นเรื่องปกติที่จะคิดว่าชีวิตของเรายากกว่าคนอื่น การอิจฉาชีวิตของคนอื่นเป็นธรรมชาติของเรา การอยากให้ชีวิตง่ายขึ้นและควบคุมได้มากขึ้นนั้นเป็นธรรมชาติของเรา เป็นเรื่องปกติสำหรับคุณและผมที่จะพยายามหาอนาคตใหม่ ความกังวลเป็นธรรมชาติของเรา ความกลัวเป็นธรรมชาติของเรา การอยากเลิกราหรือหย่าร้างเป็นธรรมชาติของเรา เป็นเรื่องปกติที่จะสงสัยว่าในท้ายที่สุดนิสัยที่ดีทั้งหมดของเราได้สร้างความแตกต่างหรือไม่ เป็นเรื่องปกติที่บางครั้งเราจะถูกหลอกหลอนด้วยคำถามที่ว่า สิ่งที่เราเดิมพันด้วยชีวิตนั้นเป็นความจริงหรือไม่ แต่ความเชื่อไม่เป็นธรรมชาติของเรา

ซึ่งหมายความว่าความเชื่อไม่ใช่สิ่งที่เราสร้างขึ้นจากภายในตัวเราเองได้ ความเชื่อมาถึงเราในฐานะของประทานจากพระคุณจากพระเจ้า “เพราะว่าท่านทั้งหลายได้รับความรอดแล้วด้วยพระคุณโดยทางความเชื่อ ความรอดนี้ไม่ใช่มาจากตัวท่าน แต่เป็นของประทานจากพระเจ้า” (อฟ. 2:8) ความรอดของเราไม่เพียงเป็นของประทานจากพระเจ้าเท่านั้น ความเชื่อที่จะยอมรับความรอดก็เป็นของประทานจากพระองค์เช่นกัน แต่นี่คือสิ่งที่เราต้องเข้าใจว่า: พระเจ้าไม่เพียงประทานพระคุณให้เราเชื่อเพื่อความรอดของเราเท่านั้น แต่พระองค์ยังทำงานเพื่อให้เราดำเนินชีวิตด้วยความเชื่ออีกด้วย หากเราดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ เรารู้ว่าเราได้รับพระคุณแห่งการเปลี่ยนแปลงที่มีฤทธานุภาพเกียงไกรมาเยี่ยมเยือน เพราะวิถีชีวิตแบบนั้นไม่เป็นธรรมชาติสำหรับคุณและผม วิถีชีวิตของเราไม่ได้ขึ้นอยู่กับสิ่งที่ตาเรามองเห็นและความคิดของเราเข้าใจได้อีกต่อไป แต่ขึ้นอยู่กับการทรงสถิตอยู่ของพระเจ้า คำสัญญา หลักการ และบทบัญญัติ นั่นเป็นเพราะพระเจ้าสร้างความเชื่อในตัวเรา เป็นไปได้ไหมว่าสิ่งเหล่านั้นที่เข้ามาทำให้เราสับสนและเราไม่เคยมองว่าตัวเองเป็นเครื่องมือของพระเจ้าในการสร้างความเชื่อของเราเอง โดยพระคุณการเปลี่ยนแปลงที่ก้าวหน้า พระองค์ทรงทำให้เราสามารถดำเนินชีวิตใหม่เอี่ยมตามที่พระองค์เรียกลูกๆ ทุกคนให้มีชีวิต นั่นคือชีวิตที่พระเจ้าสร้างเราขึ้นมา เราไม่จำเป็นต้องซ่อนความรู้สึกผิดเมื่อมีความเชื่อที่อ่อนแอลงทำให้เราออกนอกเส้นทาง เพราะความหวังในชีวิตของเราไม่ใช่ความสัตย์ซื่อ แต่อยู่ในพระองค์ เราสามารถต่อสู้กับความอ่อนแอ และแสวงหาความแข็งแกร่งจากพระองค์อีกครั้ง และเราสามารถรู้ได้ว่าเพราะพระคุณอันยิ่งใหญ่ พระองค์จะไม่ละทิ้งงานฝีพระหัตถ์ของพระองค์จนกว่าความเชื่อจะบรรลุผลในการครอบครองจิตใจเราอย่างเต็มที่โดยไม่มีใครสามารถมาขัดขวางได้ พระองค์มักจะให้สิ่งที่เราต้องการอย่างอิสระ เพื่อทำในสิ่งที่พระองค์ทรงเรียกให้เราทำ

อ่าน ฮีบรู 11 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

13 กุมภาพันธ์

ฉีกแผนการชีวิตของคุณแล้วโยนทิ้งไป—แผนการที่พระเจ้ามีให้คุณนั้น
ดียิ่งกว่าสิ่งอื่นใดที่คุณเคยฝันเอาไว้

มันคือการเยาะเย้ยครั้ง
ความยิ่งใหญ่ของใจที่เย่อหยิ่งที่สุด
กับดักของผู้โง่เขลาเบาปัญญา
อันตรายของความมืดที่ยิ่งใหญ่
นำไปสู่หนทางอันไร้ซึ่งสิ่งดี
จุดหมายปลายทางคือ
ความตาย
มันนั่งเฝ้าความหายนะอยู่ที่กลางสวน
มันคอยขับเคลื่อนการกบฏที่น่าเศร้าของอาดัมและเอวา
มันล่อลวงเราทุกคน
ครั้งแล้วครั้งเล่าในหลายสถานการณ์
ครั้งแล้วครั้งเล่าหลายสถานที่
ครั้งแล้วครั้งเล่าในหลายความสัมพันธ์
เรามัวแต่คิดว่าบรรพบุรุษที่หลงหายของเราคิดอย่างไร
แล้วเราก็รับเอาความเชื่อเรื่องเวรและกรรมมา
เผื่อบางทีอาจดูเหมือนว่าความเชื่อของเราฉลาดกว่าพระเจ้า
หรือบางทีหนทางของเราดีกว่าหนทางของพระองค์
พระคุณเท่านั้นที่สามารถช่วยให้คนหลงผิดว่า
เราพ้นจากภัยอันตรายที่มาจากตัวเองได้

อ่าน สดุดี 14 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

14 กุมภาพันธ์

พระคุณของพระเจ้าจะเปิดโปงสิ่งที่เราต้องการปกปิด
ไม่ใช่เพื่อให้เราอับอาย แต่เพื่อให้อภัยบาปและปลดปล่อยเราจากบาป

"เป็นการใช้ชีวิตที่น่าเศร้า" ผมคิดขณะฟังชายคนหนึ่งเล่าถึงเหตุการณ์เมื่อคืนก่อน เขานั่งถัดจากผมไป เราทำงานบนโต๊ะในการบรรจุหีบห่อเป็นเวลานานแปดชั่วโมงต่อวันทำให้มือของเรายุ่งเป็นระวิง แต่ถึงอย่างไรปากของเรายังว่างและมีอิสระที่จะพูดอะไรก็ได้ และเราก็ได้พูดคุยกัน เขานอกใจภรรยา เขาคิดว่าเขาทำได้ เขาคิดว่าเขามีอิสระแต่ไม่ใช่เลย แล้วเขาก็เล่าว่า เขาพาแฟนสาวคนใหม่ของเขาไปร้านอาหารแห่งหนึ่งในชุมชนเล็กๆ ที่เขาอาศัยอยู่ เพียงเห็นรถของภรรยาจอดอยู่ข้างนอก เขาก็บอกแฟนทันทีว่าเราจะไปที่อื่นแต่ก็ต้องแน่ใจว่าทางสะดวกก่อนออกไปจะได้ไม่ถูกจับได้ ผมพูดกับเขาว่า: "คุณคิดว่าคุณมีอิสระที่จะทำอะไรก็ได้ แต่เท่าที่ฟังมา คุณไม่ได้มีอิสระเลย คุณต้องหลบๆ ซ่อนๆ คุณต้องกังวลว่าจะถูกจับได้ คุณต้องแอบซุ่มอยู่ในความมืด" แล้วผมก็พูดว่า: "ในทางกลับกันคุณคิดว่าผมถูกผูกมัด แต่ผมกลับเป็นคนที่เป็นอิสระที่แท้จริง เมื่อผมออกไปเที่ยวกับภรรยา ผมไม่ต้องกังวลว่าเราจะไปที่ไหน ผมไม่ต้องกลัวถูกจับ ผมสามารถใช้ชีวิตอย่างกล้าหาญในที่สว่างได้"

ความบาปเปลี่ยนพวกเราทุกคนให้กลายเป็นพลเมืองของความมืด ความบาปทำให้เราทุกคนมุ่งมั่นที่จะใช้ชีวิตในที่ที่มีแสงเพียงริบหรี่ เราปิดบัง ปฏิเสธ ปกปิด โกหก แก้ตัว โยนความผิดให้ผู้อื่น และหาเหตุผลเข้าข้างตนเอง ปกป้องตัวเอง และชี้แจงเพื่อแก้ตัว สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นการกระทำของความมืดโดยผู้ที่กลัวการถูกเปิดเผย

การขับเคลื่อนของพระคุณพระเจ้าคืออะไร มันคือการฉายแสงให้กับสิ่งที่เคยอยู่ในความมืด "หลักการพิพากษามีอย่างนี้ คือความสว่างเข้ามาในโลกแล้ว แต่มนุษย์รักความมืดมากกว่าความสว่าง เพราะกิจการของพวกเขาเลวทราม เพราะทุกคนที่ประพฤติชั่วก็เกลียดความสว่าง และไม่มาหาความสว่าง เนื่องจากกลัวว่าการกระทำของตนจะปรากฏ" (ยอห์น 3:19–20) พระคุณพระเจ้าทำลายความมืดของเรา พระคุณพระเจ้าระเบิดใส่เราด้วยความสว่างที่ทะลุทะลวงใจ พระคุณส่องสว่างถึงตรงโถงทางเดินที่เปียกชื้นและมุมมืดในชีวิตของเรา พระบุตรแห่งพระคุณฉายแสงแห่งพระคุณของพระองค์ไปยังส่วนลึกที่มืดที่สุดในใจเรา ไม่ใช่เพื่อแก้แค้นหรือลงโทษ แต่เพื่อให้อภัย เปลี่ยนแปลง และประทานพระคุณ พระองค์ทรงเข้ามาปัดเป่าความมืดที่เราก่อขึ้นเพราะทรงทราบว่าเราไม่สามารถเสียใจกับบาปที่เรามองไม่เห็น เราไม่สามารถสารภาพบาปที่เราไม่เคยเสียใจหรือรู้สึกผิดที่ทำสิ่งนั้นสิ่งนี้ลงไป และเราไม่สามารถหันออกจากสิ่งที่เราไม่เคยสารภาพบาปกับพระเจ้าได้

ความสว่างของพระเจ้ามาแล้ว จงวิ่งเข้าหาความสว่างของพระองค์ ไม่ต้องกลัว เป็นที่แน่นอนว่านี่คือความสว่างที่จะส่องสว่างเพื่อเปิดเผยบาปของเรา แต่บาปที่จะถูกเปิดเผยนั้นถูกปกคลุมไว้ด้วยพระโลหิตของพระองค์ผู้ทรงเป็นผู้เปิดเผยบาปนั้น

อ่าน ยอห์น 1:1–18 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

15 กุมภาพันธ์

เราจะไม่มีวันได้รับอิสรภาพและความพึงพอใจในระยะยาวที่เราคาดหวัง
การเพิกเฉยต่อพระเจ้าไม่ใช่หนทางสู่การได้รับพระพร

มีคำโกหกสองแบบที่ล่อลวงเรา แต่ละคนไปไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง นั่นก็คือ คำโกหกที่กระตุ้นให้อาดัมและเอวาเลือกทางเลือกที่นำมาซึ่งความหายนะในตอนที่ถูกการล่อลวงในสวนเอเดน ถูกต้อง มันเป็นเรื่องจริงที่คำโกหกนี้มีอำนาจในสมัยนี้มากพอๆ กับในสมัยนั้น ประการแรกคือการโกหกเรื่องเราคือผู้ที่กุมอำนาจการปกครองของตัวเรา คำโกหกประเภทนี้กำลังบอกว่าเราเป็นมนุษย์ผู้มีอิสระเสรี เราที่มีสิทธิที่จะใช้ชีวิตตามที่เราต้องการ ตอนนี้ หากเราเป็นพ่อแม่ เราก็รู้ว่าลูกๆ ของเรายอมรับคำโกหกแบบนี้เช่นกัน นั่นเป็นเหตุผลที่พวกเขาไม่กระหายคำสั่งสอนและการเคารพให้เกียรติเรามากขึ้น ตั้งแต่วันแรกที่คลอดออกมา ลูกๆ ของเราต้องการเชื่อว่า ชีวิตของพวกเขาเป็นของเขาเอง พวกเขาเป็นเพียงผู้เดียวที่มีอำนาจเหนือชีวิตของเขา เพราะนี่คือสิ่งที่พวกเขาต้องการ แต่ความจริงเราไม่ได้เป็นเจ้าของของตัวเราเอง พระเจ้าทรงสร้างเราจริงและพระองค์ทรงเป็นผู้สร้าง เราก็อยู่ในกรรมสิทธิ์การครอบครองของพระองค์ เช่นเดียวกัน ถ้าผมมีอาชีพเป็นจิตรกร และเมื่อผมวาดภาพเสร็จ ภาพนั้นก็เป็นภาพของผมโดยอัตโนมัติ เพราะผมเป็นคนทำมันขึ้นมา ภาพวาดไม่เป็นอิสระแก่ตัวเองฉันใด มนุษย์ที่กล่าวว่าตนมีเสรีภาพที่ไม่ขึ้นกับผู้ใดหรือสิ่งใดนั้นก็เป็นเรื่องโกหกฉันนั้น

คำโกหกประการที่สองคือ คำโกหกเรื่องความพอเพียง การที่ผมจะบอกผมว่าผมมีทุกสิ่งที่ผมต้องการอยู่ในตัวผมแล้ว เพื่อมันจะเป็นอย่างที่ผมสร้างให้มันเป็น และทำในสิ่งที่ผมตัดสินใจที่จะทำ ความจริงก็คือว่าพระเจ้าเท่านั้นที่เป็นอิสระจากทุกสรรพสิ่งในจักรวาล เราถูกสร้างมาเพื่อพึ่งพาอาศัยกัน เริ่มจากพระเจ้าก่อน แล้วจึงพึ่งพากันในชุมชนแห่งความรัก เราต้องได้รับการสั่งสอน กำลังใจ การเตือน การเสริมกำลัง การให้ภัย การเยียวยารักษา การฟื้นฟู คำปรึกษา ความรัก การตักเตือนว่ากล่าว และการช่วยเหลือให้พ้นภัย คือ ทุกสิ่งที่เราไม่สามารถหาได้ในตนเอง ความพอเพียงของมนุษย์จึงเป็นเรื่องโกหก

พระเยซูจึงเรียกให้เราปฏิเสธคำโกหกและเข้ามาหาพระองค์ ภายใต้การแบกแอกของพระองค์เพื่อจะสามารถเป็นที่พักพิงเดียวที่เราจะพบอิสรภาพที่แท้จริง พระองค์ตรัสว่า: “บรรดาผู้เหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก จงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายได้หยุดพัก จงเอาแอกของเราแบกไว้ แล้วเรียนจากเรา เพราะว่าเราสุภาพอ่อนโยนและใจอ่อนน้อม และจิตใจของพวกท่านจะได้หยุดพัก ด้วยว่าแอกของเราก็พอเหมาะ และภาระของเราก็เบา” (มธ. 11:28–30) มีอิสระที่จะพบได้ แต่ไม่ใช่ในคำสัญญาที่ว่างเปล่าของความเป็นอิสระและความพอเพียง อิสรภาพที่แท้จริงจะพบได้ก็ต่อเมื่อพระคุณผูกใจเราไว้กับพระคริสต์ เป็นอิสระจากการพยายามเป็นในสิ่งที่เราไม่สามารถเป็นได้และทำในสิ่งที่เราไม่ได้ถูกกำหนดมาให้ทำ ตอนนี้เรามีอิสระที่จะแบกรับภาระที่เบาขึ้น เพราะการให้อภัยบาปและพระคุณที่ฟื้นคืนชีวิตช่วยเราแบกภาระเหล่านั้นไป

อ่าน ปฐมกาล 3 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

16 กุมภาพันธ์

ในพระคริสต์ เรามีทุกสิ่งที่จำเป็น และผู้คนที่พระองค์ทรงวางไว้ในชีวิตของเรา
เพื่อที่เราจะดำเนินชีวิตอยู่ในสันติสุขกับพระเจ้าได้

พระคุณจัดเตรียมสิ่งที่จำเป็นที่เราไม่สามารถทำได้เองไว้ให้คุณและผมได้อย่างยิ่งยวด ทั้งสันติภาพในแนวตั้ง (พระเจ้า) และแนวนอน (โลก) พระเยซูทรงเป็นองค์สันติราชเที่ยงแท้! ความบาปแยกเราออกจากพระเจ้าและจากกันและกัน ความบาปทำให้เราเป็นศัตรูของพระเจ้าและขัดแย้งกับผู้อื่นตลอดเวลา ความบาปตัดเราออกจากชุมชนแห่งรักทั้งสองแห่งที่เราถูกสร้างมาเพื่ออยู่ร่วมกันในชุมชนที่รักและการนมัสการพระเจ้าและชุมชนที่การอยู่ร่วมกันกับผู้อื่น ความบาปทำให้เรานักสู้นักต่อต้านมากกว่าที่จะเป็นคนรัก บาปคือการต่อต้านการอยู่ร่วมกันเป็นสังคม; มันเป็นการทำลายความสัมพันธ์พื้นฐานที่จะช่วยหล่อหลอมชีวิตเรา เราต่างก็ต้องการสันติสุขที่แท้จริง แต่บ่อยครั้งก็ดูเหมือนว่าเราจะหาสันติสุขไม่พบ นี่คือสาเหตุที่คำพยากรณ์ในภาคพันธสัญญาเดิมพระธรรมอิสยาห์กล่าวไว้ว่าองค์สันติราชที่จะมานั้นทรงสำคัญมาก มันช่างน่าตื่นเต้นและหนุนใจเป็นอย่างยิ่ง (อิสยาห์ 9:6) โลกคร่ำครวญเป็นภาระ และแตกสลายโดยความขัดแย้งในแนวตั้ง (มนุษย์กับพระเจ้า) และแนวนอน (มนุษย์กับสิ่งทรงสร้าง) โลกและผู้คนในนั้นไม่สามารถแก้ไขตัวเองได้ สันติสุขดูเหมือนจะเป็นความหวังที่ห่างไกลและเป็นเรื่องหลอกลวง แต่แล้วคำพูดของอิสยาห์ก็มาถึง

พระเจ้ามีทางออก สิ่งนี้ไม่อาจต่อรอง มันไม่ใช่การเรียกให้กระทำหรือจัดการเอง ไม่ใช่ยุทธศาสตร์เพื่อสันติ ไม่เลย ทางออกของพระเจ้าจะมาทางของประทานจากพระบุตร พระองค์จะนำความสันติสุขสุขที่เกินความเข้าใจมาให้เรา พระองค์จะทรงดำเนินชีวิตอย่างที่เราไม่อาจทำได้ เพื่อเป็นไปตามพระทัยของพระเจ้า พระองค์จะทรงรับโทษบาปของเราไปเพื่อเป็นการรับผิดชอบต่อพระพิโรธของพระเจ้าแทนเรา ฟื้นขึ้นตาย ในการเอาชนะบาป และความตาย พระองค์จะทรงทำทุกอย่างเพื่อให้เรามีประสบการณ์ในสิ่งที่เราไม่มีวันทำได้สำเร็จได้ด้วยตัวเอง และได้รับมัน ทั้งๆที่เราไม่สมควรจะได้รับ นั่นคือสันติสุขในพระเจ้า และสันติสุขในพระเจ้าเป็นหนทางเดียวที่จะนำไปสู่สันติภาพที่ยั่งยืนซึ่งกันและกัน แต่ก็ต่อเมื่อความสงบสุขของพระเจ้าจะครอบครองใจของผมและคุณเท่านั้นที่จะทำให้เราจะรู้จักสันติสุขที่แท้จริงไปพร้อมกันได้

นี่คือข่าวดีแห่งข่าวประเสริฐ สันติสุขมา สันติสุขสถิตอยู่ สันติสุขสิ้นพระชนม์ สันติสุขกลับมาอีกครั้ง สันติสุขทรงครอบครองเรา สันติสุขสถิตอยู่กับคุณทางพระวิญญาณ สันติสุขประทานพระคุณโดยมอบทุกสิ่งที่คุณจำเป็นในชีวิตแก่เรา สันติสุขตัดสิน ให้อภัย และไถ่เรา สันติสุขจะทำให้งานของพระองค์เสร็จสิ้นในตัวเรา สันติสุขจะต้อนรับเราสู่พระสิริขององค์พระผู้เป็นเจ้า ที่ซึ่งสันติสุขจะอยู่กับเราอย่างสันติและชอบธรรมตลอดไป องค์สันติราชไม่ใช่ความฝันที่จางหาย เปล่าเลย องค์สันติราชมีอยู่จริง สันติสุขคือบุคคลหนึ่ง และชื่อของพระองค์คือพระเยซู

อ่าน เอเฟซัส 2:11–22 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

17 กุมภาพันธ์

อย่ากลัวความอ่อนแอของคุณ พระเจ้าทรงประทานกำลังทุกอย่างที่เราต้องการ
จงกลัวช่วงเวลาที่เราคิดว่า เรานั้นเข้มแข็งได้โดยกำลังของเราเอง

ยอมรับเถอะว่าเราไม่ชอบเป็นคนอ่อนแอ มันไม่สนุกเลยที่จะเป็นคนสุดท้ายที่ได้รับเลือกให้เล่นในทีม เป็นเรื่องน่าอายที่ต้องถามคำถามที่เราไม่สามารถตอบได้ เป็นเรื่องน่าหงุดหงิดที่ไม่สามารถเข้าใจทิศทางในการประกอบเฟอร์นิเจอร์ที่เราเพิ่งซื้อมาได้ เป็นเรื่องน่าอายที่จะลืมนัดสำคัญหรือชื่อเพื่อนที่ดี ทำงานล้มเหลว เสียบอล หรือให้คำมั่นสัญญาแต่ไม่สามารถรักษาได้นั้นช่างน่าอาย เราไม่ชอบหลงทางหรือลืมเบอร์โทรศัพท์ เราทุกคนเกลียดช่วงเวลาที่เรารู้สึกว่ามันไม่เหมาะสมหรือเรายังไม่พร้อม เราไม่ชอบสับสนหรือไม่รู้ เราอยากได้กำลังและสมองของผู้อื่น เราทุกคนเกลียดความกลัวและหวังว่าเราจะมีความกล้ามากกว่านี้ ในภาพของฮีโร่ เราสัมผัสได้ทุกสิ่งนอกจากความสำเร็จของผู้อื่น เราสงสัยว่าเราได้ทำมากพอรึยังคุ้มแล้วหรือยัง เราไม่ชอบเผชิญกับความเป็นจริงที่ว่าเราทุกคนอ่อนแอในแบบของเรา นี่ก็เป็นธรรมดาของมนุษย์

ในโลกที่เราต้องอยู่คนเดียวไม่มีใครให้พึ่งพาหรือช่วยเหลือ ที่ที่เราต้องค้นหาเส้นทางของตัวเองและสร้างชีวิตอย่างอิสระ ความอ่อนแอเป็นสิ่งที่น่ากลัวที่สุดในโลกแห่งนี้ และสุดท้ายแล้ว สิ่งที่คุณเหลืออยู่คือความคิด แรงผลักดัน ผลงาน และความสำเร็จของคุณ ความอ่อนแอเป็นสิ่งที่ทำให้คุณต้องเสียใจ ในโลกที่เราไม่มีใครให้พึ่งพาความแข็งแกร่งได้และคนน้อยนักที่จะยอมรับเราเมื่อเราไม่มีมัน ความอ่อนแอเป็นสิ่งเรามักหลีกเลี่ยง แต่นี่คือสิ่งที่เราต้องเข้าใจ ความอ่อนแอไม่ใช่อันตรายใหญ่หลวงที่ต้องหลีกเลี่ยง สิ่งที่เราต้องหลีกเลี่ยงคือการหลงผิดในความแข็งแกร่งของตัวเรา เพราะการประเมินค่าความแข็งแกร่งของตัวเราโดยอิสระนั้นอันตรายกว่ามาก

คุณสับสนไหม? ความจริงก็คือเราทุกคนอ่อนแอ เราอ่อนปัญญา อ่อนกำลัง และอ่อนในความชอบธรรม ความบาปทำให้เราอ่อนแอทั้งในใจและการกระทำ มันทำให้เราอ่อนแอลงและอ่อนแอในหลายๆ ด้าน แต่พระคุณของพระเจ้าทำให้ความอ่อนแอเป็นสิ่งที่เราไม่ต้องกลัวอีกต่อไป พระเจ้าแห่งพระคุณทรงเรียกเราด้วยพระองค์เองและทรงเรียกเราให้มีชีวิตอยู่เพื่อพระองค์ จะทรงอวยพรเราด้วยกำลังทั้งหมดที่เราจำเป็นต้องมีเพื่อทำในสิ่งที่พระองค์ทรงเรียกให้เราทำ วิธีที่จะเข้าสู่ความแข็งแกร่งนั้นก็คือการยอมรับว่าเรามีความแข็งแกร่งในตัวเราน้อยเพียงใด พระคุณช่วยปลดปล่อยผมจากการเสียใจที่ผมไม่สามารถไว้วางใจในตัวผมได้อีกต่อไป เพราะพระคุณเชื่อมโยงผมเข้ากับพระองค์ผู้ทรงคู่ควรกับความไว้วางใจของผม และทรงเป็นผู้ที่จะประทานสิ่งที่จำเป็นต่อผมเสมอ "บ้างก็โอ้อวดเรื่องรถรบ บ้างก็เรื่องม้าศึก แต่พวกเราอวดเรื่องพระนามพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเรา พวกเขาจะล้มพับลงไป แต่พวกเราจะลุกขึ้นยืนตรงอยู่" (สดุดี 20:7–8)

อ่าน สดุดี 27 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

18 กุมภาพันธ์

วันนี้เราจะหาทางพักสงบด้วยการพยายามเข้าใจชีวิตของเราด้วยตนเอง
หรือเราจะพักสงบในพระองค์ผู้ทรงเข้าใจทุกสิ่ง รวมทั้งชีวิตของเราด้วย

ถูกต้อง เป็นเรื่องจริงที่ว่าเราทุกคนเป็นนักศาสนศาสตร์ นักวิทยาศาสตร์ นักโบราณคดี และนักปรัชญา พระเจ้าสร้างเราให้เป็นผู้สร้างความหมาย เราไม่เคยปล่อยให้ชีวิตของเราเป็นอย่างที่มันควรจะเป็น เรามักเลือกผ่านลักษณะเหล่านี้ของเราตลอดเวลาโดยการพยายามทำความเข้าใจกับอารยธรรมที่ลักษณะเหล่านี้ประกอบขึ้น เราทำการสืบสวนทางนิติวิทยาศาสตร์ในอดีตของเรา เราทะลุผ่านชั้นต่างๆ ของปัจจุบัน และเราพยายามอย่างดีที่สุดเพื่อค้นหาอนาคตของเรา เราถูกสร้างมาตามพระฉายาของพระเจ้า เราดำเนินชีวิตโดยไม่ได้อยู่บนข้อเท็จจริงตามประสบการณ์ของเรา แต่อยู่โดยการตีความหมายของการที่เราต่างกันตามข้อเท็จจริง นั่นเป็นเหตุผลที่เด็กหญิงตัวเล็ก ๆ คนหนึ่งถามคำถามว่า "ทำไม" ที่ดูเหมือนว่าเป็นคำถามที่ไม่มีที่สิ้นสุด เธอมีแรงผลักดันภายในที่จะเรียนรู้ นั่นเป็นเหตุผลเดียวกับที่วัยรุ่นดูเหมือนจะหลงทางเล็กน้อยเมื่อพวกเขาพยายามที่จะเข้าใจชีวิตของเขา นั่นเป็นสาเหตุเดียวกับที่เจ้าสาวรู้สึกประหม่าเล็กน้อยก่อนการแต่งงานของเธอ เธอสงสัยว่าอนาคตจะนำมาซึ่งอะไร นั่นเป็นเหตุผลเดียวกับที่ชายชราจ้องมองออกไปบนเส้นทางอันยาวไกล และกำลังคิดทบทวนถึงสิ่งที่เคยเป็นมา

ไม่ผิดที่จะคิดและคิดหนัก ไม่บาปที่ต้องการที่จะเข้าใจชีวิต การเริ่มต้นแสวงหาความรู้ไม่ใช่เรื่องเลวร้าย แต่คุณไม่ควรมองหาความสบายใจจากความรู้ความเข้าใจ พระเจ้าสร้างคุณให้มีความสามารถในการคิดและปรารถนาให้ชีวิตมีเหตุผล คุณลักษณะเหล่านี้ถูกมอบให้คุณเพื่อคุณจะรู้จักพระเจ้าและเข้าใจสิ่งที่พระองค์กำลังบอกแก่คุณ แต่มันสำคัญที่จะต้องจำไว้ว่าการพักผ่อนจะไม่มีทางพบได้ในการรู้และเข้าใจทุกสิ่ง เพราะคุณจะไม่มีวันทำได้ ในชีวิตจะมีความลึกลับที่ซ่อนอยู่เสมอ พระเจ้าจะทำให้คุณประหลาดใจเสมอด้วยสิ่งที่พระองค์ทรงนำมาบนเส้นทางชีวิตของคุณ คุณจะต้องเผชิญหน้ากับสิ่งที่ไม่ได้วางแผนและเกินคาดคิดอยู่เสมอ ทั้งหมดนี้เป็นเพราะคุณไม่ได้เป็นผู้ครอบครองชีวิตทั้งหมดของคุณเอง และคุณไม่ได้เป็นผู้เขียนเรื่องราวของคุณเอง และผู้ที่ครอบครองและเขียนเรื่องราวของคุณไม่ได้บอกทุกอย่างเกี่ยวกับชีวิตของคุณและแผนการของพระองค์ แต่พระองค์บอกคุณถึงสิ่งที่คุณจำเป็นต้องรู้เพื่อดำเนินชีวิตตามที่คุณถูกกำหนดมาให้มีชีวิต จากนั้นพระองค์ก็ประทานพระคุณด้วยการสถิตอยู่กับคุณและประทานอำนาจของพระองค์

เพราะพระองค์ทรงควบคุมรายละเอียดต่างๆ ในชีวิตของคุณไว้ พระองค์จึงอยู่ใกล้คุณในทุกเวลา คุณสามารถมาหาพระองค์และสัมผัสถึงพระองค์ได้ทุกเมื่อ (ดู กิจการ 17:26–27) การพักสงบจะพบได้ก็ต่อเมื่อคุณวางใจในพระองค์ผู้ทรงสามารถแก้ไขทุกสิ่งเพื่อประโยชน์แก่คุณและพระสิริของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสัพพัญญู ทรงเมตตา ทรงสัตย์ซื่อ และทรงฤทธา พระองค์จึงคู่ควรกับความไว้วางใจของคุณและพระองค์ผู้เดียวเท่านั้นที่สามารถให้หัวใจของคุณพักสงบได้

อ่าน สดุดี 139 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

19 กุมภาพันธ์

เมื่อความยากลำบากเข้ามาในชีวิตเรา เราจะบอกตัวเองว่าสิ่งนี้เป็นเครื่องมือแห่งพระคุณ และเป็นสัญลักษณ์แห่งรักของพระเจ้า หรือจะยอมแพ้ต่อความสงสัยในความดีงามของพระองค์

หากคุณไม่ได้อยู่ในวาระแห่งการทรงไถ่ของพระเจ้า คุณจะจบลงด้วยความสงสัยในความดีของพระองค์ คำถามที่สำคัญที่สุดข้อหนึ่งที่คุณสามารถถามตัวเองได้คือ "พระเจ้ากำลังทำอะไรในโลกนี้ ณ ตอนนี้" คำถามติดตามผลก็มีความสำคัญเช่นกันคือ: "คุณควรตอบสนองอย่างไร" แทบเป็นไปไม่ได้เลยที่จะคิดเกี่ยวกับชีวิตอย่างถูกต้องและดำเนินชีวิตอย่างเหมาะสม หากคุณมีความสับสนเป็นพื้นฐานเกี่ยวกับสิ่งที่พระเจ้ากำลังทำ ถ้ามีคนมาถามคุณแบบ 2 คำถามแรก คุณจะตอบว่าอย่างไร คุณกำลังติดตามตามวาระของพระเจ้าอยู่หรือเปล่า คุณทำตามน้ำพระทัยพระเจ้าหรือไม่ คุณดำเนินชีวิตในทางที่สอดคล้องกับสิ่งที่พระเจ้ากำลังทำอยู่หรือไม่ คุณสงสัยหรือมีคำถามเกี่ยวกับความรัก ความสัตย์ซื่อ สติปัญญา และความดีงามของพระเจ้าหรือไม่ คุณเคยอิจฉาชีวิตของผู้อื่นหรือไม่ บางครั้งคุณรู้สึกโดดเดี่ยวหรือไม่ คุณคิดว่าไม่มีใครเข้าใจสิ่งที่คุณกำลังเผชิญอยู่หรือไม่ คุณเคยถูกกวนใจด้วยคำถามจากความสงสัยที่ว่าศาสนาคริสต์เป็นจริงหรือเปล่า ถ้าคุณไม่ได้สะดุดกับคำถามเหล่านี้ คุณได้อยู่ใกล้ผู้ที่คุณควรอยู่ใกล้แล้วหรือยัง สิ่งที่สำคัญที่สุด พระเจ้าไม่ได้ทำงานมากมายในโลกนี้ ณ ตอนนี้ เพียงเพื่อประทานตามนิยามความสุขส่วนตัวของคุณ พระองค์ไม่ได้มุ่งมั่นที่จะให้กำหนดการที่คาดเดาได้ ความสัมพันธ์ที่มีความสุข หรือสภาพแวดล้อมที่สะดวกสบายแก่คุณ พระองค์ไม่ได้สัญญากับคุณว่าจะประสบความสำเร็จในอาชีพการงาน ได้อยู่ในบ้านที่น่าอยู่และได้อยู่ในชุมชนกับผู้คนที่เห็นคุณค่าของคุณ แต่สิ่งที่พระองค์สัญญากับคุณคือ พระองค์จะประทานพระกายของพระองค์เอง และสิ่งที่พระองค์นำมาให้คุณคือความกระตือรือร้นในการเปลี่ยนแปลงชีวิตโดยพระคุณของพระองค์ พระองค์ไม่ได้ทำงานเพื่อความสุขของคุณก่อนแต่ทรงมุ่งเน้นไปที่ความบริสุทธิ์ของคุณ ไม่ได้หมายความว่าพระองค์ประทานให้เราคุณกว่าที่คุณคาดหวังไว้ แต่ให้มากกว่านั้นมากเลยทีเดียว ในพระคุณ พระองค์ทรงมีพระประสงค์ที่จะช่วยคุณให้พ้นจากปัญหาที่ใหญ่ที่สุด ลึกที่สุด และยาวนานที่สุด นั่นคือความบาป พระองค์ทรงมอบของประทานแห่งพระคุณที่เหนือกาลเวลา ซึ่งแท้จริงแล้วมีค่านิรันดร์ พระองค์ไม่ได้สำแดงฤทธิ์อำนาจของพระองค์ในชีวิตของคุณเพียงเพื่อมอบสิ่งที่จะหายไปอย่างรวดเร็วแก่คุณ และไม่ใช่ที่จะทำให้ใจของคุณอิ่มเอมใจ

ซึ่งหมายความว่า บ่อยครั้งเมื่อคุณถูกล่อลวงให้คิดว่า พระเจ้ารักคุณน้อยลงเพราะชีวิตของคุณพบกับความลำบาก แต่ทรงกำลังสำแดงความรักกับคุณมากขึ้น ความยากลำบากที่คุณเผชิญเป็นเครื่องมือในการเปิดเผย การให้อภัย การปลดปล่อย และการเปลี่ยนแปลงโดยพระคุณของพระองค์ ช่วงเวลาที่ยากลำบากเหล่านี้ไม่ได้อยู่ในชีวิตของคุณเพราะพระเจ้าอยู่ห่างไกลและไม่ห่วงใย แต่เป็นเพราะพระองค์ทรงรักคุณที่สุด ช่วงเวลาเหล่านี้กลายเป็นช่วงเวลาแห่งความเชื่อและไม่ต้องสงสัยเลยว่า โดยพระคุณเราจึงสามารถให้คุณค่ากับสิ่งที่พระเจ้าตรัสว่าสิ่งๆ นั้นมีค่าอย่างแท้จริงได้ คำถามก็คือ คุณให้คุณค่าสิ่งที่พระเจ้าให้คุณค่าหรือไม่

อ่าน ยากอบ 1:12–18 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

20 กุมภาพันธ์

วันนี้คุณจะเผชิญกับสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่าคุณ แต่ไม่ต้องกลัว
เพราะไม่มีใครที่จะยิ่งใหญ่กว่าผู้ที่ปกครองสรรพสิ่งเพื่อผลดีแก่คุณ

คุณอาจไม่รู้ คุณอาจไม่รู้ตัวขณะที่คุณกำลังทำมัน แต่คุณวัดศักยภาพของตัวเองอยู่เสมอ เด็กวัยหัดเดินที่เพิ่งเริ่มเดินยืนด้วยขาที่โยกเยกและจับเข่าของแม่ในขณะที่เขาวัดศักยภาพของเขาขณะที่ผ่านข้ามห้องไปหาพ่อโดยไม่ล้มลงที่หน้าของพ่อ วัยรุ่นเดินไปที่ทำงานที่แรกด้วยมือที่เย็นเฉียบ และหัวใจที่เต้นเร็ว นี่เป็นช่วงเวลาที่เขาวัดศักยภาพของเขาที่จะผ่านวันนี้ไปได้โดยไม่ถูกไล่ออก เจ้าสาวมีอาการท้องไส้ปั่นป่วนสองชั่วโมงก่อนแต่งงาน นี่เป็นเวลาที่เธอวัดศักยภาพโดยการพยายามที่จะใช้ชีวิตในช่วงที่สำคัญที่สุดในความสัมพันธ์ของมนุษย์ที่เธอเคยมีมาให้ประสบความสำเร็จ ผู้สูงอายุนั่งอย่างกระวนกระวายใจในห้องทำงานของแพทย์ นี่เป็นเวลาที่เขากำลังประเมินศักยภาพของตนเองเพื่อรับมือกับความลำบากทางร่างกายในวัยชรา พ่อม่ายยืนอยู่ที่ขอบหลุมฝังศพของภรรยาด้วยน้ำตาคลอเบ้า นี่เป็นเวลาที่เขากำลังประเมินศักยภาพของเขาที่จะอยู่โดยไม่มีเธอ เราทุกคนกำลังเผชิญกับการวัดศักยภาพของเราอย่างต่อเนื่องเพื่อทำในสิ่งที่อยู่ตรงหน้าเรา

ตอนนี้ วิธีทั่วไปในการวัดศักยภาพของคุณ คือการเปรียบเทียบขนาดของปัญหากับความสามารถตามธรรมดาและผลงานของคุณจนถึงตอนนี้ มันดูไม่มีเหตุผลเลยที่จะวัดศักยภาพของคุณด้วยวิธีนี้ สำหรับผู้เชื่อในพระเยซูคริสต์ คุณรู้ว่าการทำสิ่งเหล่านี้นั้นไม่เพียงพอ แต่โดยพระคุณพระเจ้าพระองค์จะไม่ปล่อยให้คุณอยู่ตามลำพัง พระองค์ไม่ได้ทรงทิ้งคุณไว้กับกล่องเครื่องมือแห่งความแข็งแกร่ง ความชอบธรรม และสติปัญญาของเราเอง พระองค์เริ่มเข้ามาหาคุณด้วยการเปิดเผยของพระองค์ ฤทธิ์อำนาจ สติปัญญา และพระคุณพระองค์ก่อน เปาโลจับความเป็นจริงนี้ด้วยถ้อยคำที่ช่วยเปลี่ยนแปลงชีวิต: “ข้าพเจ้าเองไม่มีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า” (กาลาเทีย 2:20) เห็นได้ชัดว่าเปาโลไม่ได้บอกว่าเขาตายแล้ว เพราะถ้าเขาตายแล้ว เขาจะไม่สามารถเขียนถ้อยคำเหล่านี้ได้ แต่เปาโลกำลังเตือนคุณและผมให้นึกถึงความเป็นจริงฝ่ายวิญญาณที่สำคัญมาก คือ ถ้าคุณเป็นลูกของพระเจ้า พลังชีวิตที่เสริมกำลังให้กับความคิด ความปรารถนา คำพูด และการกระทำของคุณก็ไม่ใช่คุณอีกต่อไป แต่เป็นพระคริสต์! พระเจ้าไม่เพียงแค่ให้อภัยคุณ พระองค์ยังสถิตอยู่กับคุณอีกด้วย ดังนั้น คุณจึงมีกำลังที่จะปรารถนาและทำในสิ่งที่พระองค์สั่งให้คุณทำ และไม่เพียงแต่สถิตอยู่ภายในคุณเท่านั้น พระองค์ยังทรงควบคุมสถานการณ์ สถานที่และความสัมพันธ์ทั้งหมดที่อยู่นอกเหนือการควบคุมของคุณด้วย พระองค์ไม่ได้เป็นเพียงพระผู้ช่วยให้รอดของคุณเท่านั้น แต่ยังเป็นกษัตริย์ที่ปกครองคุณด้วย พระองค์ทรงกระทำผ่านทางคุณในสิ่งที่คุณไม่สามารถทำได้ด้วยตัวเอง และทำภายนอกคุณในสิ่งที่คุณไม่มีฤทธิ์อำนาจหรือสิทธิ์ที่จะทำ และพระองค์ทำทั้งหมดนี้โดยคำนึงถึงการไถ่บาปของคุณ เมื่อเป็นความจริง เหตุใดคุณจึงหลีกทางให้กับความกลัว

อ่าน สดุดี 95 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

21 กุมภาพันธ์

วันนี้คุณจะต่อสู้กับการทดลอง แต่ไม่ได้ต่อสู้เพียงลำพัง
เพราะพระวิญญาณผู้ทรงเป็นนักรบสถิตอยู่ในคุณ และทรงต่อสู้ร่วมกับคุณด้วย

ผมทำหลายสิ่งหลายอย่างเพื่อลูกๆ ครั้งแล้วครั้งเล่า บ่อยครั้งที่พวกเขาไม่รู้ว่าผมได้ทำมัน ผมทำมันในช่วงเวลาที่พวกเขาไม่มีรู้สึกอยากจะทำเพื่อตัวเอง ผมทำมันอย่างมุ่งมั่นและมีความสุข เพราะผมรู้ว่าโลกรอบตัวพวกเขาเป็นอย่างไร และผมก็รู้ว่าหัวใจของพวกเขาเปราะบาง ในฐานะพ่อผมกำลังมุ่งมั่นทำอะไรอยู่น่ะหรือ? ผมพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อปกป้องลูก ๆ จากความชั่วร้าย

ผมรู้ว่าพวกเขาจะย่อขนาดหรือหลงลืมความเป็นจริงที่สำคัญมากสองประการคือ ประการแรก พวกเขาไม่เข้าใจหรือจะหลงลืมไปในไม่ช้าว่า พวกเขาเกิดมาในโลกที่แตกสลายอย่างรุนแรงที่มันไม่ได้ทำงานตามที่พระเจ้าทรงประสงค์ พวกเขาจะลืมไปว่าพวกเขาตื่นขึ้นมาทุกวันในโลกที่แตกสลายและยังมีความชั่วร้ายอยู่จริง ดูเหมือนพวกเขามักจะไม่เข้าใจว่านั่นหมายความว่าพวกเขาจะเผชิญกับการทดลองประเภทต่างๆ ทุกวันตลอดชีวิต พวกเขาจะมองเห็นสิ่งที่ถึงการทรงสถิตของพระเจ้าและแผนการตั้งแรกเริ่มเดิมทีของพระองค์ หูของพวกเขาจะได้ยินสิ่งที่ไม่ควรได้ยิน ความสุขที่เย้ายวนใจ หลอกลวง และการทดลองจากบาปที่จะถูกวางไว้ต่อหน้าพวกเขาซ้ำๆ เสมอ

ประการที่สอง พวกเขามักจะมองว่าบาปรุนแรงน้อยกว่าความเป็นจริง หรือหลงลืมบาปที่อยู่ในตัวพวกเขา ดูเหมือนพวกเขาจะไม่เข้าใจว่าอันตรายที่ร้ายแรงที่สุดสำหรับพวกเขาไม่ใช่ความชั่วร้ายที่อยู่ภายนอกพวกเขา แต่เป็นบาปที่ยังคงแอบแฝงอยู่และคอยควบคุมความปรารถนาในใจของพวกเขา นี่หมายความว่าพวกเขาไม่เข้าใจว่าตนเองอ่อนแอเพียงใดต่อเสียงที่ยั่วยวนของบาปที่คอยทักทายพวกเขาในทุกวัน และเมื่อเราหลงลืมว่าตัวเราจะถูกล่อลวงมากเพียงใด เราก็ไม่ระมัดระวังในการป้องกันตัวหรือประมาทกับความบาป ดังนั้น ผมจึงรู้ว่าผมต้องพยายามที่จะไม่ใช่เพียงเพื่อปกป้องลูกๆ จากความชั่วร้ายในสภาพแวดล้อมที่พวกเขาอยู่เท่านั้น แต่ยังต้องปกป้องพวกเขาจากตัวพวกเขาเองด้วย ซึ่งสิ่งนี้ก็สำคัญเช่นกัน

พระเจ้ารู้ว่าเราทุกคนเป็นเหมือนลูกๆ ของผมเลย คือ เรามองว่าความแตกสลายของโลก และอำนาจของบาปที่เหลือนั้นเล็กน้อยเกินกว่าที่มันเป็นจริงได้ และเมื่อเราเชื่อเช่นนั้น เราก็ไม่ได้ป้องกันตนเองจากการทดลองเท่าที่ควรและประมาท เป็นเรื่องดีไม่ใช่หรือที่จะรู้ว่าพระเจ้าผู้ทรงพระคุณได้บรรจุพระวิญญาณผู้ทรงเป็นนักรบของพระองค์ไว้ในตัวเรา พระองค์ทรงต่อสู้เพื่อเราแม้ในช่วงเวลาที่เราไม่มีเหตุผลที่จะต่อสู้เพื่อตนเอง (ดู กาลาเทีย 5:16–26)

เป็นเรื่องดีไม่ใช่หรือที่จะรู้ว่าในขณะที่เรายังคงอยู่ในโลกที่แตกสลายและยังมีบาปอยู่ในตัว พระเจ้าทรงต่อสู้เพื่อเราตลอดเวลา และนั่นคือพระคุณ!

อ่าน อิสยาห์ 42 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

22 กุมภาพันธ์

ความอิจฉาริษยามักปฏิเสธพระคุณ ข้อสันนิษฐานของความอิจฉาริษยาในตอนนี้คือคุณมักคิดว่า เราสมควรได้รับสิ่งที่คนอื่นได้รับ ทั้งที่จริงๆ แล้ว ทั้งคุณและผมไม่ควรได้รับอะไรเลยด้วยซ้ำ

ความอิจฉาริษยานั้นเน้นที่ตนเองและความชอบธรรมของตน มันแทรกคุณเข้าไปในศูนย์กลางของโลกของเรา มันทำให้ทุกอย่างเกี่ยวกับตัวคุณเอง มันบอกเราว่าคุณสมควรได้รับสิ่งที่คุณไม่คู่ควร ความอิจฉาริษยาเป็นสิ่งที่ใจของคุณคาดหวังและเรียกร้อง ความอิจฉาริษยาบอกคุณว่าคุณเป็นคนที่ไม่ใช่ตัวคุณ และคุณมีสิทธิ์ได้รับสิ่งที่ไม่ใช่ของคุณได้โดยชอบธรรม ความอิจฉาริษยาไม่สามารถเฉลิมฉลอง สรรเสริญ และขอบคุณพระเจ้าคำอวยพรของผู้อื่นได้ เพราะมันบอกว่าคุณเป็นคนที่สมควรได้รับมากกว่า ความอิจฉาริษยาหลอกลวงคุณว่ามีสิ่งที่คุณไม่เคยได้รับแล้ว โลกแห่งความอิจฉาริษยาไม่สามารถเข้ากับโลกแห่งพระคุณได้ เข้ากันไม่ได้ยิ่งกว่าน้ำมันกับน้ำเสียอีก ความอิจฉาริษยาทำให้คุณหลงลืมว่าคุณเป็นใคร ลืมว่าพระเจ้าเป็นใคร และสับสนว่าชีวิตหมายความว่าอะไร

ถึงกระนั้นความจริงก็คือ เราทุกคนต่อสู้กับความอิจฉาริษยาไม่ทางใดก็ทางหนึ่งและในบางเวลา เราอิจฉาคนที่อยู่รอบข้างเรา ที่เขาประสบความสำเร็จทางการเงินแบบที่เราไม่เคยได้รับ เราหวังว่าชีวิตสมรสของเราจะมีความสุขเหมือนเพื่อนที่คริสตจักร เราสงสัยว่าทำไมเราถึงต้องแบกภาระมากมายจากงานของเราทั้งๆ ที่ชายคนนั้นกำลังประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน เรารู้สึกอิจฉากลุ่มย่อยกลุ่มอื่นที่ดูเหมือนว่าจะเป็นชุมชนที่น่ารักกว่าเรา เราหวังว่าเราจะกินได้มากขึ้นเท่าที่คนนี้คนนั้นกินและยังคงผอมเหมือนเขาหรือเธอ ผู้ชายตัวสูงมักหวังว่าเขาจะไม่สูงนัก และผู้ชายตัวเตี้ยมักก็ชอบหาโอกาสดูถูกคนอื่น คนผมหยิกอยากได้ผมตรง ส่วนคนผมตรงอิจฉาผมหยิก เด็กขยันเรียนอิจฉาคนตลกเฮฮา และคนเขลาหวังว่าเขาจะได้เกรดที่ดีขึ้น ความอิจฉาเป็นสิ่งที่เป็นสากลเพราะบาปเป็นเช่นนั้น

ความอิจฉามีรากฐานมาจากความเห็นแก่ตัวของบาป (ดู 2 โครินธ์ 5:14–15) ความอิจฉาริษยาคือ การมุ่งความสนใจไปที่ตนเอง ที่มุ่งเน้นที่ตัวเอง เพราะเราคิดว่าเรามีสิทธิ์; ที่เราเรียกร้องเพราะเราคิดว่าเรามีสิทธิ์เรียกร้อง; เราถูกมักจะล่อลวงให้ตัดสินความดีของพระเจ้าโดยพิจารณาว่าพระองค์ได้ประทานสิ่งที่เรารู้สึกว่ามีสิทธิ์ได้รับหรือไม่ และเพราะเราตัดสินพระเจ้าบนพื้นฐานนั้น จึงทำให้เรารู้สึกสงสัยในความดีของพระองค์ เพราะเราสงสัยในความดีของพระเจ้า เราจึงไม่วิ่งไปขอความช่วยเหลือจากพระองค์ เห็นไหมว่าความอิจฉาริษยานั้นเป็นภัยฝ่ายวิญญาณจริงๆ

พระคุณเตือนคุณว่าคุณไม่สมควรได้รับสิ่งใดเลย แต่ก็ไม่ได้หยุดอยู่แค่นั้น แต่พระคุณกำลังเปิดเผยความจริงที่ว่าพระเจ้าเป็นความรักที่งดงาม ประกอบด้วยพระคุณและเมตตา พระองค์ทรงฟุ่มเฟือยต่อคุณในสิ่งที่คุณไม่คู่ควร พระคุณยังเตือนคุณอีกว่า พระเจ้าทรงฉลาดและพระดำรัสพระองค์ไม่เคยผิดพลาด แต่พระองค์จะประทานสิ่งที่พระองค์ทรงรู้ว่าจำเป็นสำหรับเราอย่างแท้จริงให้แก่เราแต่ละคน

อ่าน ยากอบ 3:13–18 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

23 กุมภาพันธ์

เหตุใดเมื่อเราพูดว่าเราฝากความหวังไว้ที่ไม้กางเขนของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า
แต่ในทางปฏิบัติแล้ว เรากลับขอให้กฎข้อบังคับกระทำในสิ่งที่พระคุณเท่านั้นที่สามารถทำได้

สิ่งที่คริสเตียนทำทุกวันในบ้านทั่วโลก พ่อแม่ที่มีจิตใจดีกระตือรือร้นที่อยากจะเห็นลูกทำในสิ่งที่ถูกต้อง หวังว่ากฎข้อบังคับจะเป็นความหวังที่แท้จริงของเราสำหรับชีวิตของลูกๆ ทั้งที่ความหวังที่แท้จริงนี้สามารถพบได้ในการเชื่อและไว้วางใจในพระคุณเท่านั้น พวกเขาคิดว่า เราเพียงแค่ต้องมีกฎที่ถูกต้อง เช่น การขู่ว่าจะลงโทษอย่างถูกต้องจะช่วยลูกๆ ได้ และถ้าบังคับใช้กฎระเบียบอย่างสม่ำเสมอกับลูกๆ ของพวกเขา เด็กๆ ก็จะไม่มีปัญหา ผู้ปกครองเหล่านี้ไม่เข้าใจบางอย่าง พวกเขาลดระดับการเลี้ยงดูให้เป็นเพียงผู้รักษากฎระเบียบข้อบังคับแบบศาล อัยการ คณะลูกขุน และผู้คุมกฎ พวกเขาคิดว่างานของพวกเขาคือ ทำทุกอย่างที่ทำได้เพื่อกำหนดกฎเกณฑ์และควบคุมพฤติกรรมของลูกๆ และด้วยความกระตือรือร้นที่จะควบคุมพฤติกรรม พวกเขาจึงมองหาเครื่องมือในการคุกคาม เช่น "ฉันจะทำให้ลูกกลัวมากพอที่ลูกจะไม่ทำแบบนี้อีก" การชักใย เช่น "ฉันจะมองหาสิ่งที่ลูกอยากได้จริงๆ แล้วบอกลูกว่าฉันจะให้สิ่งๆนั้นกับเขาถ้าพวกเขาเชื่อฟัง" และความรู้สึกผิด เช่น "ฉันจะทำให้ลูกๆ รู้สึกแย่ รู้สึกผิด และละอายใจมากๆ จนเขาจะตัดสินใจว่าจะไม่ทำแบบนั้นอีก"

วิธีคิดแบบนี้มองข้ามสิ่งสำคัญสองประการที่พระคัมภีร์บอกเราไป ประการแรกคือ ก่อนที่ความบาปจะเป็นเรื่องของพฤติกรรม มันเป็นเรื่องของจิตใจก่อนเสมอ เราทำบาปเพราะเราเป็นคนบาป ตัวอย่างเช่น ความโกรธมักจะเป็นปัญหาในใจก่อนที่จะเป็นความก้าวร้าวออกมาในการกระทำทางร่างกาย นี่เป็นสิ่งสำคัญที่ต้องตระหนักเพราะไม่มีมนุษย์คนใดมีอำนาจที่จะเปลี่ยนใจของมนุษย์คนอื่นได้ ประการที่สองคือ หากการคุกคาม การจัดการ และความรู้สึกผิดสามารถสร้างการเปลี่ยนแปลงที่ยั่งยืนในชีวิตของบุคคลอื่นได้ พระเยซูก็คงไม่ต้องเสด็จลงมา ดังนั้น วิธีคิดแบบนี้จึงเป็นการปฏิเสธข่าวประเสริฐที่เราเคยบอกว่า เรารักข่าวประเสริฐนั้น มันเป็นการขอให้กฎข้อบังคับกระทำในสิ่งที่พระเจ้าเท่านั้นที่สามารถทำได้โดยพระคุณอันอัศจรรย์ของพระองค์ หากเราปฏิเสธข่าวประเสริฐในชีวิตประจำวันของเรา เราก็จะพยายามสร้างกฎ สร้างสมมติฐานต่างๆ ตามวิธีการของมนุษย์ แต่ด้วยเพราะมีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถสร้างกฎบัญญัติแห่งรักได้โดยพระคุณอันทรงฤทธิ์ที่สามารถช่วยเราได้อย่างแท้จริง การที่เราพยายามสร้างกฎ สร้างสมมติฐานต่างๆ ตามวิธีการของมนุษย์จึงจะไม่นำเราไปสู่ที่ที่ดีใดๆ หรือความหวังที่แท้จริงเลย

เป็นการดีที่พระเจ้าไม่ปล่อยให้เราพยายามเปลี่ยนแปลงชีวิตด้วยตัวเอง พระองค์ทรงเสด็จลงมาหาเราพร้อมด้วยพระคุณที่จะช่วยในการเปลี่ยนแปลงชีวิต และทรงเรียกเราให้เป็นเครื่องมือของพระคุณนั้น โดยพึ่งพาการไถ่บาปที่พระหัตถ์พระองค์ทรงกระทำ พระองค์ยกภาระของการเปลี่ยนแปลงชีวิตออกจากบ่าของเรา และไม่เคยเรียกร้องให้เราทำสิ่งที่พระองค์เท่านั้นที่ทำและช่วยได้ ดังนั้น เราจึงต้องช่วยให้ลูกๆ ของเราเห็นกฎบัญญัติรักของพระเจ้าและใช้อำนาจอย่างสัตย์ซื่อ ขณะเดียวกันเราก็ต้องแสวงหาการเป็นเครื่องมือที่จะช่วยเปลี่ยนแปลงใจโดยพึ่งพาพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงมีพระคุณยิ่งใหญ่กว่าบาปทั้งหมดที่เราเผชิญอยู่ในการช่วยเหลือเรา

อ่าน โรม 5:12–21 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

24 กุมภาพันธ์

ยอมรับเถอะว่าชีวิตของเราทุกคนยังคงยุ่งเหยิงอยู่บ้าง
นั่นเป็นเหตุผลที่เราต้องการพระคุณพระเจ้าในวันนี้พอๆ กับวันแรกที่เราเชื่อ

คุณและผมจำเป็นต้องพูดกับตัวเองซ้ำๆ เราควรส่องกระจกแห่งพระวจนะและสารภาพบาปให้สิ่งนี้เป็นส่วนหนึ่งของกิจวัตรในยามเช้าของเราทุกวัน นี่คือสิ่งที่เราทุกคนต้องพูดกับตัวเอง: "เราไม่ใช่คนที่เรียนเรื่องพระคุณพระเจ้าจบหมดแล้ว"

เราถูกล่อล่วงเป็นอย่างมากเพื่อที่จะโต้แย้งเพื่อความชอบธรรมของตัวเราเอง ดังนี้:

- "อันที่จริงผมไม่คิดว่าสิ่งนี้เป็นกามตัณหา ผมก็แค่ชายที่ชอบชื่นชมความงดงามของหญิงสาว"
- "อันที่จริงนี่ไม่ใช่การนินทา มันเป็นเพียงคำอธิษฐานส่วนตัวที่มีกล่าวถึงรายละเอียดที่ชัดเจน"
- "อันที่จริงผมไม่ได้โกรธลูก ผมแค่ทำหน้าที่เป็นผู้เผยพระวจนะคนหนึ่งและพูดกับลูกว่า "พระเจ้าตรัสว่า..."
- "อันที่จริงผมไม่ได้แสวงหาอำนาจส่วนตัวอย่างน่าเกลียด เปล่านะ ผมแค่กำลังใช้ของประทานในการเป็นผู้นำที่พระเจ้าประทานให้"
- "อันที่จริงผมไม่ได้เย็นชา และตระหนี่หรือขี้เหนียว ผมแค่พยายามเป็นผู้อารักขาที่ดีในสิ่งที่พระเจ้าประทานให้ผม"
- "อันที่จริงผมไม่ได้หยิ่งผยอง ผมแค่คิดว่าต้องมีใครสักคนมาควบคุมการสนทนานี้"
- "อันที่จริงมันไม่ใช่เรื่องโกหก มันเป็นเพียงอีกวิธีหนึ่งในการเล่าข้อเท็จจริง"

เราทุกคนมักจะมองว่าเราชอบธรรมมากกว่าที่เป็นจริง เราไม่ชอบคิดว่าตัวเราต้องการพระคุณและความช่วยเหลือจากพระเจ้า และแน่นอนว่าเราไม่ต้องการเผชิญกับความจริงที่ว่า สิ่งที่เราต้องได้รับการช่วยเหลือจริงๆ คือ การช่วยเหลือเราจากตัวเรา! เมื่อเราโต้เถียงเพื่อความชอบธรรมของตนเอง เราก็จะพยายามอย่างมากเพื่อที่ปฏิเสธหลักฐานที่สำแดงถึงบาปของเรา และขณะนั้น เราก็กำลังล้มเหลวในการแสวงหาพระคุณอันแสนอัศจรรย์ซึ่งเป็นความหวังเดียวของเราด้วย พระคุณดึงดูดใจคนบาปเท่านั้น ความดีงามอันมั่งคั่งของพระเจ้าเป็นที่ต้องการของผู้ที่ขัดสนเท่านั้น การรักษาฝ่ายวิญญาณของแพทย์ผู้ประเสริฐเท่านั้นที่ได้รับการยกย่องจากผู้ที่ยอมรับว่าพวกเขายังคงทนทุกข์ทรมานจากโรคบาปทางฝ่ายวิญญาณ เป็นโศกนาฏกรรมครั้งใหญ่เมื่อเราไปร่วมนมัสการสรรเสริญพระเจ้าสำหรับพระคุณของพระองค์ในวันอาทิตย์ แต่กลับปฏิเสธความต้องการของเราสำหรับพระคุณนั้นตลอดทั้งสัปดาห์ ให้เรามองที่ความจริงในวันนี้ด้วยกันว่า เราไม่สามารถจะเติบโตได้หากปราศจากพระคุณ ไม่ว่าเราจะเรียนรู้มากมาน้อยเพียงใดและเติบโตเต็มที่ในระดับใดแล้ว การต่อสู้บาปยังไม่มีทางสิ้นสุดลงจนกว่าเราจะได้ข้ามไปถึงอีกฟากฝั่งหนึ่งของชีวิตแล้ว เพราะที่นั่นไม่มีความบาปอีกต่อไป (ดู ฟิลิปปี 3:12–16) หนทางที่เราจะสามารถเริ่มเฉลิมฉลอง สรรเสริญ ขอบคุณสำหรับพระคุณที่พระเจ้าประทานให้เราโดยไม่คิดมูลค่า คือ เราต้องยอมรับว่า เราจำเป็นต้องการพระคุณในชีวิตแต่ละวันมากเพียงใด

อ่าน สดุดี 32 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

25 กุมภาพันธ์

เรามักจะกระหายความสำเร็จบางอย่างในชีวิต เมื่อความรู้สึกนั้นเกิดขึ้น
ขอให้เราจงกระหายหาความสำเร็จของข่าวประเสริฐที่จะบริบูรณ์ในใจเรา

คุณและผมไม่ได้ใช้ชีวิตตามสัญชาตญาณ เราดำเนินชีวิตโดยมุ่งไปที่คุณค่า เป้าหมาย วัตถุประสงค์ และความสำคัญของการเป็นมนุษย์ เราให้คะแนนและวิจารณ์กับทุกสิ่งในชีวิตของเราอย่างต่อเนื่อง เราทุกคนมีสิ่งที่เราคิดว่าสำคัญและไม่สำคัญต่อเรา สิ่งที่เราคิดว่ามีความหมายมากและน้อยสำหรับเรา เราเต็มใจเสียสละเพื่อบางสิ่งบางอย่างและปฏิเสธที่จะเสียสละเพื่อบางสิ่งบางอย่าง เราโศกเศร้าเสียใจกับการที่ต้องสูญเสียบางอย่างไปและเฉลิมฉลองสรรเสริญขอบพระคุณในการสูญเสียบางอย่างไป บางครั้งเราก็รักบางสิ่งที่คนอื่นเกลียดหรือมองว่าบางสิ่งที่คนอื่นคิดว่าเป็นขยะเป็นสมบัติล้ำค่า เรามองบางสิ่งแล้วเห็นถึงความงามของสิ่งๆ นั้น ในขณะที่คนข้างๆ เราไม่เห็นความงามของสิ่งๆ นั้นเลย บางสิ่งมีความสำคัญต่อเรามากจนมันเปลี่ยนการตัดสินใจและการกระทำของเรา บางสิ่งบังคับจิตใจของเราให้จงรักภักดีต่อสิ่งๆ นั้น ในขณะที่สิ่งอื่นไม่เป็นที่น่าสนใจสำหรับเราเลย

ศูนย์กลางของกระบวนการแห่งคุณค่านี้กลายเป็นนิยามของความสำเร็จของเรา ไม่มีมนุษย์ที่มีเหตุผลคนไหนต้องการที่จะล้มเหลว ไม่มีใครอยากคิดว่าเขาจะเสียชีวิต ไม่มีใครอยากคิดว่าท้ายที่สุดแล้วเธอจะมองย้อนกลับไปและตระหนักได้ว่าเธอลงทุนไปในสิ่งที่ไม่สำคัญ ทุกคนต่างก็ต้องการที่จะคิดหรือรับรู้ว่าชีวิตของเขาหรือเธอจะประสบความสำเร็จ แต่ความสำเร็จที่แท้จริงคืออะไรกันล่ะ? มันอาจถูกตัดสินจากขนาดของบ้านของเรา เพื่อนๆ ของเราที่มีชื่อเสียงโด่งดัง ความสำเร็จในอาชีพการงานของเรา อำนาจจากตำแหน่งในหน้าที่การงานของเรา ขนาดของทรัพย์สินของเรา ความสมบูรณ์แบบของความงามทางกายภาพของเรา ความรู้ที่กว้างขวาง หรือให้เราลองเขียนรายการของความสำเร็จของเราออกมาดู ปัญหาของความสำเร็จเหล่านี้ก็คือ มันสามารถตายได้และหายไปหรือหมดไปได้อย่างรวดเร็ว ถ้าเรามัวแต่มีชีวิตอยู่เพื่อสิ่งเหล่านี้เท่านั้น ท้ายที่สุดเราก็จะรู้สึกว่างเปล่า

เปรียบเทียบมุมมองความสำเร็จนั้นกับความสำเร็จของการงานของพระเจ้าที่ทรงกระทำในชีวิตเราหรือผ่านทางเรา พระเจ้าประทานสิ่งที่มีค่าสูงสุดแก่เราคือ (การให้อภัย การทรงสถิต การต้อนรับเราเข้าสู่อาณาจักรของพระองค์ มโนธรรมที่ขาวสะอาด และใจที่บริสุทธิ์) สิ่งเหล่านี้จะไม่มีวันหมดไป สิ่งเหล่านี้เป็นของประทานที่มีค่านิรันดร์โดยฤทธานุภาพของพระคุณ สิ่งเหล่านี้ทิ้งคำถามให้กับเราว่า: “แท้ที่จริงแล้วเราต้องการอะไรจริงๆ ในชีวิตกันแน่?”: คือความสำเร็จของช่วงเวลาแห่งพระคุณของพระเจ้า หรือ การเติมเต็มความปรารถนาของเรา?” “ท้ายที่สุดแล้ว เรามีชีวิตอยู่ไปเพื่ออะไรกัน?: เพื่อพระคุณของพระเจ้าได้กระทำงานแห่งพระคุณ หรือเพื่อสิ่งอื่นที่ในโลกที่ถูกสร้างขึ้นและมีให้ทางกายภาพหรือวัตถุ? “ความสัตย์ซื่อ ความสำเร็จแบบใดที่เราผูกมันไว้ในใจเรา และมันกำหนดรูปแบบการตัดสินใจและการกระทำของเราอย่างไร?”

อ่าน มัทธิว 6:25–34 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

26 กุมภาพันธ์

ชีวิตของเราไม่ได้ดีขึ้นเพราะมันง่ายหรือคาดเดาได้
แต่เนื่องจากผู้ซึ่งกล่าวว่า "เราเป็น" ได้เข้าส่วนอยู่ในเราผ่านทางพระคุณของพระองค์

เป็นเกร็ดความรู้ที่สำคัญมากในชีวิตของพระเยซูและเหล่าสาวกของพระองค์ ซึ่งบันทึกไว้สำหรับเราในมาระโก 6:45–52; พระเยซูทรงส่งเหล่าสาวกข้ามทะเลกาลิลีไปยังเบธไซดา พวกเขาได้พบกับลมพายุที่ไม่มีทางรอด และทะเลที่มีพายุโหมกระหน่ำ หากเราอ่านจากเบาะแสของเวลาในข้อพระคัมภีร์ในภาพใหญ่ เราจะพบว่าพวกเขาพายเรือมาประมาณแปดชั่วโมงแล้ว พวกเขาอยู่ในสถานการณ์ที่ดูเหมือนจะไม่มีทางรอด เหนื่อยล้า หงุดหงิด และอาจเป็นอันตรายได้ พวกเขาอยู่ไกลเกินกำลังและความสามารถของตน ขณะที่เราอ่านข้อพระคัมภีร์ตอนนี้ เราต้องถามตัวเองว่าทำไมพระเยซูถึงต้องการให้เหล่าสาวกของพระองค์ประสบกับความยากลำบากเช่นนี้ เห็นได้ชัดว่าพวกสาวกไม่ได้อยู่ในความยากลำบากนี้เพราะพวกเขาดื้อ หยิ่งยโส และไม่ฉลาด แต่เพราะพวกเขาเชื่อฟังพระเยซู

พระเยซูเห็นว่าเหล่าสาวกอยู่ในสถานการณ์ที่เหนื่อยล้าและอันตราย พระองค์จึงออกเดินทางข้ามทะเลมาหาพวกเขา ใช่ อ่านได้ถูกแล้ว พระเยซูทรงเดินข้ามทะเลมาหาพวกเขา ตอนที่พระองค์เริ่มเดิน เรากำลังได้รับการเปิดเผยต่อสองสิ่งที่สำคัญ สิ่งแรกคือ ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูแห่งนาซาเร็ธเป็นพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพ เพราะไม่มีมนุษย์คนใดสามารถทำในสิ่งที่พระองค์กำลังทำอยู่ได้ สิ่งที่สองที่ต้องสังเกตคือ วินาทีที่พระองค์เริ่มเดินบนน้ำนั้น เราจะรู้ว่าพระองค์ทรงคิดอะไรอยู่ หากสิ่งที่พระเยซูต้องการทำคือบรรเทาความยากลำบาก พระองค์ก็คงไม่ต้องเดินมา ทั้งหมดที่พระองค์ต้องทำคือ กล่าวคำอธิษฐานจากฝั่ง แล้วคลื่นลมก็สงบลง พระองค์เดินมาเพราะพระองค์ไม่ได้อยู่ภายใต้ความยากลำบาก พระองค์ตามหาผู้ที่อยู่ท่ามกลางความยากลำบาก พระองค์กำลังทำงานเพื่อเปลี่ยนแปลงทุกสิ่งที่เหล่าสาวกคิดเกี่ยวกับตัวเองและเกี่ยวกับชีวิตของพวกเขา พระองค์ยืนอยู่ข้างเรือในขณะที่ลมและคลื่นยังคงซัดแรงกระหน่ำ พระตรัสว่า: "นี่เราเอง อย่ากลัวเลย" พระองค์กำลังใช้หนึ่งในชื่อของพระองค์ คือ ทรงกำลังตรัสว่า "เราเป็น" กับเหล่าสาวก เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ผู้ซึ่งพระสัญญาทั้งหมดวางอยู่บนพระองค์ เป็นไปไม่ได้ที่เหล่าสาวกจะโดดเดี่ยว เพราะชีวิตของพวกเขาได้เข้าส่วนอยู่ในพระคุณและพระสิริของผู้ซึ่งกล่าวว่า "เราเป็น"

ทำไมพระเยซูส่งพวกสาวกเข้าไปในพายุนั้น? พระองค์ทรงกระทำด้วยเหตุผลเดียวกับที่บางครั้งทรงส่งเราเข้าไปในพายุแห่งชีวิต เพราะพระองค์รู้ว่าบางครั้งเราต้องการพายุเพื่อที่จะได้เห็นพระสิริอันรุ่งโรจน์ของพระองค์ สำหรับผู้เชื่อทั้งหลาย ความสงบสุขไม่ได้อาจหาได้ในความสะดวกสบายของชีวิต สันติสุขที่แท้จริงจะพบได้ในพระเดชานุภาพและพระคุณของพระผู้ช่วยให้รอดองค์กษัตริย์พระเมษโปดกผู้ซึ่งกล่าวว่า "เราเป็น" เท่านั้น สันติสุขนั้นเป็นของเรา แม้ในขณะที่มรสุมแห่งชีวิตพัดพาเราให้อยู่ในสถานการณ์ที่ยากเกินความสามารถตามธรรมชาติ สติปัญญา และกำลังของเรา เราสามารถใช้ชีวิตด้วยความหวังและความกล้าหาญท่ามกลางสิ่งที่ครั้งหนึ่งเคยสร้างความท้อแท้และหวาดกลัว เพราะเรารู้ว่าเราไม่เคยโดดเดี่ยว เราอยู่ในสถานการณ์ความสัมพันธ์และทุกสถานที่ในพระคุณและโดยพระคุณของพระเจ้า พระเจ้าทรงอยู่ในเรา พระเจ้าทรงอยู่กับเรา พระองค์ทรงพระชนม์อยู่เพื่อเรา และพระองค์เป็นความหวังของเรา

อ่าน 1 ซามูเอล 17 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

27 กุมภาพันธ์

เราเกิดมาในโลกแห่งอำนาจ และอำนาจนั้นไม่ใช่ของเรา
การไม่เชื่อฟังพระเจ้าทำให้พระองค์ไม่ได้ประทับอยู่บนบัลลังก์ในใจเรา
และเราก็ถูกริบอำนาจไปด้วยในเวลาเดียวกัน

คุณอาจอ้างถึงข้อพระคัมภีร์ที่สำคัญที่สุดจากพระคัมภีร์ทั้งหมดสามคำแรกที่ใช้เริ่มต้นในพระคัมภีร์ที่เขียนว่า "ในปฐมกาล พระเจ้า..." สามคำนี้มีไว้เพื่อเปลี่ยนแปลงวิธีที่คุณคิดเกี่ยวกับตัวเอง ชีวิต พระเจ้า และทุกสิ่งทุกอย่าง พระเจ้าทรงเป็นอยู่ตั้งแต่ก่อนกาลที่เราจะเกิดมา โลกและทุกสรรพสิ่งที่เป็นอยู่ต่างประกาศถึงพระสิริแห่งการทรงสร้างและวัตถุประสงค์ของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้สร้างทุกสรรพสิ่ง ทุกสรรพสิ่งจึงเป็นของพระองค์ พระเจ้าเป็นผู้สร้างเรา นั่นหมายความว่า เราเป็นของพระองค์ ทั้งคุณและผมได้รับการออกแบบมาอย่างพิถีพิถันตามวัตถุประสงค์ของพระองค์ เราไม่ได้เป็นผู้สร้างตัวเราเอง เราไม่ได้กำเนิดจากของเหลวในยุคดึกดำบรรพ์ตามทฤษฎีต่างๆ ที่เป็นผลของพลังงานและแร่ธาตุตามธรรมชาติที่ไม่ได้มีผู้สร้าง แต่เราเป็นผลงานแห่งฝีพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระเจ้าและได้ถูกสร้างตามพระประสงค์อันดีของพระองค์

ทีนี้ลองคิดดูสิว่าเมื่อผมสร้างบางอย่างขึ้นมา ของสิ่งนั้นจะเป็นของผมทันที เพราะผมเป็นคนสร้างมันขึ้นมา พระคัมภีร์กล่าวว่า "โลกกับสรรพสิ่งในโลกเป็นของพระยาห์เวห์ ทั้งพิภพกับบรรดาผู้ที่อยู่ในพิภพนั้น" (สดุดี 24:1) นั่นหมายความว่าไม่มีอะไรเป็นเป็นอิสระจากพระเจ้ารวมทั้งมนุษย์ด้วย การปฏิเสธความจริงนี้คือการที่ผมบอกตัวเองว่าชีวิตของผมเป็นของผมเพื่อผมจะได้ใช้มันเพื่อวัตถุประสงค์ในการที่จะทำให้ผมมีความสุขได้ดังใจเท่านั้น นี่ไม่ใช่แค่การปฏิเสธการมีอยู่และสิทธิอำนาจของพระเจ้าเท่านั้น แต่ยังเป็นการปฏิเสธความเป็นมนุษย์ของตัวเราเองด้วย มนุษย์เราถูกสร้างมาให้มีชีวิตอย่างมีความหมายและยินดีที่จะทำตามวัตถุประสงค์ของพระเจ้าและยอมจำนนต่ออำนาจของพระองค์

นี่หมายความว่าทั้งคุณและผมไม่ได้เป็นศูนย์กลางของชีวิตเราแต่เป็นพระเจ้า มันไม่เกี่ยวอะไรกับเราแต่เกี่ยวกับพระเจ้า มันไม่เกี่ยวกับเจตจำนงและวิถีชีวิตของเราเพราะชีวิตเราจะเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของพระองค์ ไม่มีวันที่เราจะเป็นผู้มีอำนาจสูงสุดในชีวิตของเราเอง เพราะพระเจ้าทรงเป็นผู้นั้น การปฏิเสธสิ่งนี้คือการปฏิเสธความเป็นจริงและยอมที่จะหลงผิดอย่างอันตรายร้ายแรงที่สุด การปฏิเสธความจริงนี้ก็คล้ายๆ กับการที่เราปฏิเสธการมีอยู่ของดวงอาทิตย์ ถ้าเรากล่าวว่าดวงอาทิตย์ไม่มีอยู่จริงแบบนั้น คนรอบข้างก็จะคิดว่าเราเสียสติ และความบาปสามารถทำให้เราเสียสติได้ถึงขนาดนั้น บาปทำให้เราปฏิเสธหลักฐานที่เปิดเผยและสำแดงอยู่รอบตัวเราเกี่ยวกับการมีอยู่และสิทธิอำนาจของพระเจ้า ทำให้เราบอกกับตัวเองว่าอำนาจของเราเท่านั้นที่เราต้องการ ทำให้เราเขียนกฎแห่งศีลธรรมของเราขึ้นมาเอง ทำให้เราบอกตัวเองว่าเรารู้ว่าอะไรดีที่สุดสำหรับเรา ทำให้เราอยากที่จะข้ามขอบเขตที่ชาญฉลาดและการครอบครองของพระเจ้า ทำให้เราวิ่งตามสิ่งที่พระเจ้าตรัสว่าผิด และต่อต้านไม่ยอมรับสิ่งที่พระองค์ประกาศว่าถูกต้อง ทำให้เราปฏิเสธพระองค์ในฐานะกษัตริย์และตั้งตนเป็นราชาในโลกใบเล็กๆ ของเราเอง ทำให้เราลืมพระสิริของพระเจ้า และมีชีวิตอยู่เพื่อเงินทอง อำนาจ ลาภยศ ศักดิ์ศรี หรือชื่อเสียงตามที่เราต้องการแทน

นี่คือเหตุผลที่พระคุณเป็นสิ่งสำคัญ เราต้องอาศัยพลังแห่งพระคุณเพื่อช่วยเปลี่ยนแปลงชีวิตจากอำนาจอธิปไตยในการปกครองตนเองของเรา ให้เรากลายเป็นคนที่ยอมจำนนและชื่นชมยินดีที่จะร่วมแผนงานและทำตามวัตถุประสงค์ของพระเจ้า เราต้องการพระเมตตาอันทรงพลังเพื่อช่วยให้เรายอมมอบอำนาจของตนเองให้กับพระองค์ผู้ทรงมีอำนาจ เป็นพระคุณสำหรับเราที่จะยอมรับว่ามีพระเจ้าเป็นกษัตริย์ในชีวิตของเรา เราต้องอาศัยพระหัตถ์ของพระเจ้าในการช่วยให้เราละทิ้งจุดประสงค์ชีวิตในอาณาจักรเล็กๆ ของเราและยอมทำตามเจตจำนงของพระองค์ พระเยซูทรงยอมจำนนต่อพระประสงค์ของพระบิดาจนทรงยอมสิ้นพระชนม์ที่ไม้กางเขน เพื่อที่คุณและผมจะที่ได้รับพระคุณเพื่อที่เราจะยอมจำนนต่อพระเจ้าเช่นเดียวกับพระเยซู

อ่าน สดุดี 19 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

28 กุมภาพันธ์

ความรักที่เรียกผิดว่าถูก และถูกว่าผิดนั้นไม่ใช่ความรักแท้
รักแท้ย่อมตักเตือนและให้อภัย

มีสิ่งที่น่ากลัวหลายอย่างที่เราเรียกว่า ความรัก ซึ่งสิ่งเหล่านั้นไม่ได้เข้าใกล้ความหมายความรักและสิ่งที่ความรักแท้จะทำ การเต็มใจที่จะอดทนต่อสิ่งที่ไม่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเจ้าอาจสร้างความสุขแค่ผิวเผินชั่วคราว กับคนที่เรารักนั้นไม่ใช่สิ่งที่ความรักแท้จะทำ การเพิกเฉยอยู่ในวงล้อมของอบายมุขต่างๆ โดยไม่ต่อต้านอาจทำให้คนอื่นชอบเราแต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่ความรักแท้จะทำ การพูดว่า "ไม่เป็นไร ไม่ต้องเป็นห่วง" กับคนที่ทำผิดถือว่าไม่ได้รักกันจริงๆ การรักษาพยายามความสงบที่ไม่ว่าจะต้องยอมแลกมันมาด้วยอะไรก็ตามไม่ใช่ความรัก การนิ่งเงียบในเวลาที่ควรพูดไม่ใช่ความรัก การไม่ยอมเข้าไปอยู่ในสถานการณ์ที่ตึงเครียดกับเพราะเรามีเรื่องผิดใจกัน ที่ต้องเปิดเผยและพูดคุยกันนั้นไม่ใช่สิ่งที่ความรักจะทำ การคาดหวังให้อีกฝ่ายอดทนต่อสิ่งที่เราทำหรือพูด เพราะเขาบอกว่าเขารักเราเป็นการเข้าใจผิดว่าพื้นฐานของความรักคืออะไร และความรักจะทำอะไร เห็นไหมว่าหลายสิ่งที่เราคิดว่าเป็นความรักนั้น มักไม่ใช่ความรักเลย

ความรักที่แท้จริงตามพระคัมภีร์ไบเบิล กล่าวถึง การเสียสละ การให้เกียรติพระเจ้าไม่เคยประนีประนอมกับสิ่งที่พระเจ้าตรัสว่าถูกต้องและเป็นความจริง ความจริงและความรักเป็นสิ่งที่สัมพันธ์กันอย่างแยกไม่ออก ความรักที่ประนีประนอมต่อความจริงนั้นไม่ใช่ความรัก ความจริงที่ปราศจากความรักจะไม่กลายเป็นความจริง เพราะมันบิดเบี้ยว และบิดเบี้ยวไปตามสถานการณ์ต่างๆของมนุษย์คนนั่นๆ หากความรักต้องการและทำเพื่อสิ่งที่ดีที่สุดเพื่อเรา ความรักก็มุ่งมั่นที่จะเป็นส่วนหนึ่งของสิ่งที่พระเจ้าตรัสว่าดีที่สุดในชีวิตเรา ดังนั้น ผมมุ่งมั่นที่จะเป็นเครื่องมือของพระเจ้าสำหรับสิ่งที่เขากล่าวว่า สิ่งใดดีที่สุดในชีวิตของคุณ แม้ว่านั่นหมายความว่าเราต้องผ่านสถานการณ์ที่ตึงเครียด และยากลำบากที่กว่าจะไปถึงที่นั่นได้ ผมคิดว่าบ่อยครั้งที่เราเลือกที่จะเงียบ เต็มใจที่จะหลีกเลี่ยงปัญหาและปล่อยให้สิ่งผิดๆ ดำเนินไปโดยไม่ตรวจสอบ ไม่ใช่เพราะเรารักอีกฝ่ายหนึ่ง แต่เพราะเรารักตัวเองมากกว่า และไม่อยากยุ่งยากในการจัดการกับสิ่งที่พระเจ้าตรัส เป็นความผิดอย่างชัดเจน เราไม่เต็มใจที่จะเสียสละอย่างจริงจังทั้งๆ ที่สิ่งนี้เป็นสิ่งที่ความรักแท้เรียกให้เราทำ ที่นี่ผมไม่ได้พูดถึงคนการมองว่าตนชอบธรรม ชอบตัดสิน ชอบวิพากษ์วิจารณ์ และชอบประณามหยามเหยียด เปล่าเลย แต่ผมกำลังพูดถึง การเลือกที่จะไม่เพิกเฉยต่อความผิดและจัดการกับความผิดด้วย เหมือนกับที่พระคุณที่พระเจ้าประทานแก่เราทำกับเรา พระคุณไม่เคยเรียกสิ่งผิดว่าถูก ถ้าพระคุณเรียกสิ่งผิดว่ากลายเป็นสิ่งถูก พระคุณก็เป็นสิ่งที่ไม่จำเป็นสำหรับเราอีกต่อไป ถ้าบาปไม่ชั่วร้ายและถูกต้องพระเยซูก็คงไม่ต้องเสด็จมา

ไม้กางเขนของพระเยซูคริสต์เป็นต้นแบบเดียวของสิ่งรักแท้จะกระทำเมื่อเราต้องเผชิญกับความอธรรม รักแท้ไม่เรียกสิ่งผิดว่าถูก รักแท้ไม่เพิกเฉยต่อบาป และรักแท้หวังว่าบาปจะหมดไป รักแท้ไม่หันหลังให้เราเพราะเราผิดบาป รักแท้ไม่เยาะเย้ยเรา รักแท้ไม่ได้หมายความว่า การพยายามคว่ำโต๊ะและทำให้ผู้อื่นเจ็บในรูปแบบการแก้แค้นเอาคืน รักแท้ไม่เพิกเฉยและไม่นิ่งเฉยเมื่อเผชิญกับความผิด รักแท้จะนำเราเพราะเราบาปและเราจำเป็นต้องได้รับการช่วยเหลือจากตัวของเราเอง ในการก้าวเข้ามาหาเรา รักแท้เต็มใจที่จะเสียสละและอดทนต่อความยากลำบากเพื่อที่เราจะถูกชำระให้ชอบธรรมและคืนดีกับพระเจ้าและผู้อื่นอีกครั้ง พระเจ้าประทานความรักแบบนี้แก่เรา และเพื่อที่เราเองจะเป็นเครื่องมือของความรักแบบนี้ในชีวิตของผู้อื่นด้วย

อ่าน 1 โครินธ์ 13:4–13 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

29 กุมภาพันธ์

จะมีอะไรที่ช่วยเราให้รู้ว่าเรานั้นต้องการพระคุณของพระเจ้ามากขนาดไหน
ได้ดีไปกว่าการถูกตรึงที่ไม้กางเขนของพระเยซูคริสต์

ลองคิดดูว่าพระเจ้าทรงรู้อยู่ว่าบาปของเรามีขนาดใหญ่แค่ไหนและมีราคาแพงแค่ไหน พระองค์ทรงรู้ว่าตามความสามารถของเราเองนั้น เราไม่สามารถเข้าใจได้ว่าสภาพของเราสิ้นหวังมากเพียงใด (และแม้ว่าเราจะมีความสามารถแค่ไหน เราก็ไม่สามารถช่วยตัวเองให้พ้นจากบาปได้หมด) แต่พระเจ้ามีอำนาจครอบครองทุกสรรพสิ่งในธรรมชาติและครองครองอยู่เหนือสถานการณ์ต่างๆ อย่างดี รวมทั้งประวัติศาสตร์ของมนุษย์ด้วย เพื่อว่าเมื่อถึงเวลา พระเยซูจะเสด็จลงมามีชีวิตอย่างที่เราไม่มีในตัวเราและด้วยตนเอง และทรงสิ้นพระชนม์ในการตายแทนเราผู้ที่สมควรจะตาย และพระองค์ทรงพิชิตความตายนั้นและฟื้นคืนพระชนม์ เหตุใดพระเจ้าจึงยอมเสียสละให้เราได้มากถึงเพียงนี้? คำตอบเดียวสำหรับคำถามนี้ก็คือ พระบิดาทรงรักเราและได้ทรงวางแผนไว้แล้ว และพระบุตรก็ทรงยอมที่จะทำตามแผนการของพระองค์ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงใช้แผนงานเดียวกันนี้กับใจของคุณและผมด้วย ที่ต้องเป็นแบบนี้ก็เพราะว่าไม่มีหนทางอื่น

บาปเป็นโรคประจำตัวของมนุษย์ทุกคน มันเกินกำลังของมนุษย์คนใดคนหนึ่งที่จะหลีกหนีให้พ้นได้ บาปแยกเราออกจากพระเจ้าที่ทรงสร้างเรามาให้เป็นแบบที่พระองค์ทรงสร้าง บาปได้ทำลายตัวตนของเราทุกด้าน บาปส่งผลให้เราไม่เป็นอย่างที่พระเจ้าทรงสร้างให้เป็นและไม่ได้ทำในสิ่งที่พระเจ้าออกแบบให้เราทำ บาปขโมยความพอใจและสันติสุขภายในใจไปจากเรา และทำให้เราทำสงคราม ต่อสู้ ทะเลาะวิวาท ขัดแย้ง หรือต่อต้านกับมนุษย์คนอื่นๆ บาปทำให้เราตาบอด อ่อนแอ เอาแต่ใจตัวเอง และดื้อรั้น บาปทำให้เราทุกคนกลายเป็นคนโง่เขลา และในที่สุดบาปก็นำเราไปสู่ความตาย บาปเป็นหายนะที่ไม่สามารถแก้ไขได้และใหญ่กว่าที่เราจะประเมินได้ เราสามารถหลบหนีจากสถานการณ์บางอย่าง เราสามารถออกจากความสัมพันธ์และย้ายไปที่อื่นและเลือกที่จะไม่กลับมาอีก แต่คุณและผมไม่มีความสามารถใดๆ ที่จะหลบหนีจากความบาปในตัวเรา มันเหมือนประแจล็อกแบบยึดติดทางศีลธรรมที่ยึดใจของมนุษย์ทุกคนตั้งแต่อดีตเป็นต้นมา

มีพระคัมภีร์ไม่กี่ตอนที่ขยายความหมายของความหายนะของบาปและการที่มนุษย์ถูกสร้างตามพระฉายของพระเจ้าไว้ได้ดีมาก อ่านปฐมกาล 6:5–6 “พระยาห์เวห์ทรงเห็นว่าความชั่วร้ายของมนุษย์มีมากบนแผ่นดิน และทรงเห็นว่าเค้าความคิดในใจทั้งหมดของเขาล้วนเป็นเรื่องชั่วร้ายตลอดเวลา พระยาห์เวห์เสียพระทัยที่ทรงสร้างมนุษย์ไว้บนแผ่นดินและโทมนัสยิ่งนัก” ให้เราจดจำสองสิ่งจากข้อนี้ สิ่งแรกคือผลของบาปต่อผู้คนนั้นอยู่ในส่วนลึกของก้นบึ้งในจิตใจ บาปไม่ใช่แค่เรื่องของพฤติกรรมที่ไม่ดีเท่านั้น แต่เป็นสภาวะของจิตใจ นั่นเป็นเหตุผลที่เราไม่สามารถปลดปล่อยตัวเองจากมันได้ ประการที่สอง ผลของบาปที่มีต่อทั้งคุณและผมนั้นครอบคลุมทุกส่วน ให้สังเกตที่คำว่า “เค้าความคิดในใจ (เจตคติ)” กับคำว่า “เป็นเรื่องชั่วร้ายตลอดเวลา (จิตที่มีแต่กิเลสและคิดแต่เรื่องชั่วร้าย)”

แต่พระคำตอนนี้บอกเราอีกว่า พระเจ้าไม่ได้พอพระทัยที่ทิ้งจะเราไว้ในหายนะของบาปนั้น โรคบาปที่เกาะกินในใจของมนุษย์ทุกคนทำให้เกิดความเศร้าโศกในใจของพวกเขา แต่ความเศร้าโศกของพวกเขาไม่ได้เป็นเพียงความเศร้าโศกจากใจที่สำนึกผิดหรือความเศร้าโศกจากการพิพากษาของพระเจ้า แต่เป็นความเศร้าโศกแห่งพระคุณ พระคัมภีร์ปฐมกาล 6:8—“แต่โนอาห์เป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์”—พระคำตอนนี้บอกเราว่าปฐมกาล 6 ไม่ใช่จุดจบของเรื่องราวทั้งหมด พระเจ้าจะไม่เพียงแค่กำหนดการพิพากษาบาปเท่านั้น พระองค์จะทรงนำชนชาติหนึ่งซึ่งพระบุตรเสด็จลงมามีชีวิตแบบมนุษย์ และสิ้นพระชนม์เพื่อไถ่บาปพวกเขาผ่านชนชาตินั้น ไม้กางเขนของพระบุตรเป็นเครื่องเตือนใจว่า เราต้องการพระคุณที่ความรักของพระเจ้าได้สำแดงไว้บนกางเขน

อ่าน 1 เปโตร 3:18–22 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

1 มีนาคม

ความเมตตา หมายถึง ความรู้สึกซาบซึ้งของเรากับการให้อภัยที่เราได้รับจากพระเจ้า
ซึ่งเราไม่สามารถให้มันกับตัวเราได้

เราทุกคนหลงลืมและหลงลืมเป็นประจำทุกวัน เราไม่รู้เลยว่าเรากำลังลืมบางสิ่งไป แต่มันมีผลกระทบอย่างมากต่อการมองตัวเองและการตอบสนองต่อผู้อื่นของเรา นี่เป็นเหตุผลหนึ่งของปัญหาด้านความสัมพันธ์มากมายแม้แต่ในพระนิเวศน์ของพระเจ้า เป็นความจริงที่สิ่งนี้ทำให้เราทุกคนทำสิ่งที่เลวร้ายมากมาย เพราะว่าเราทุกคนหลงลืมอยู่ในความยุ่งเหยิงและให้ตัวเองเป็นศูนย์กลางในชีวิตของตัวเอง เราลืมไปอย่างน่าเศร้าว่าชีวิตของเราได้รับพระพรและเปลี่ยนแปลงอย่างสิ้นเชิงโดยพระคุณและพระเมตตา ความจริงที่ว่าพระเจ้าทรงอวยพรเราตามความโปรดปรานของพระองค์ทั้งๆ ที่เราสมควรได้รับพระพิโรธจากพระองค์นั้นเลือนหายไปจากความทรงจำของเรา มันเป็นเหมือนเพลงที่เราเคยรู้จักเนื้อเพลง แต่ตอนนี้ได้เลือนหายไปจากความทรงจำของเราแล้ว เป็นความจริงที่พระเมตตาสดใหม่มาทักทายเราในทุกเช้าวันใหม่กลับไม่ใช่สิ่งที่ยึดเหนี่ยวจิตใจของเราได้มากเท่ากับการเตรียมพร้อมสำหรับชีวิตที่เร่งรีบในแต่ละวัน หรือในขณะเราล้มตัวลงนอนหลับพักผ่อนในแต่ละวัน เรามักจะไม่มองไปที่พระเมตตามากมายที่หลั่งลงมาจากพระหัตถ์ของพระผู้เป็นเจ้าสู่ชีวิตเล็กน้อยของเรา เรามักไม่ค่อยใช้เวลานั่งใคร่ครวญหรือตรึกตรองว่าชีวิตของเราจะเป็นอย่างไรหากพระเมตตาของพระผู้ไถ่ไม่ได้ช่วยเขียนเรื่องราวในชีวิตของเรา น่าเศร้าที่เราทุกคนมักจะหลงลืมพระเมตตาของพระเจ้ามากเกินไป

การหลงลืมพระเมตตาของพระเจ้านั้นเป็นสิ่งที่อันตราย เพราะมันหล่อหลอมความคิดของเราที่มีต่อตนเองและผู้อื่น เมื่อเราระลึกถึงพระเมตตาของพระเจ้า เราก็จะจำได้ว่าเราไม่ได้ทำอะไรเลย เพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่พระเมตตาได้อวยพรแก่เรา เมื่อเราระลึกถึงพระเมตตาของพระเจ้า เราก็จะถ่อมใจ ขอบพระคุณ และสุภาพอ่อนโยน เมื่อเราระลึกถึงพระเมตตาของพระเจ้า การพร่ำบ่นของเราก็จะเปลี่ยนเป็นการสำนึกในพระคุณของพระองค์ และความปรารถนาที่จดจ่ออยู่ที่ความต้องการของตัวเองเท่านั้นก็จะเปลี่ยนเป็นใจที่ปรารถนาที่จะนมัสการพระเจ้า แต่เมื่อเราลืมพระเมตตา เราก็จะบอกกับตัวเองอย่างหยิ่งผยองว่า สิ่งที่เรามีคือสิ่งที่เราสมควรได้รับ เมื่อเราลืมพระเมตตา เราก็จะขโมยเครดิตในสิ่งที่พระเมตตาของพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถทำและให้ได้ไป เมื่อเราลืมพระเมตตาของพระเจ้า เราก็เรียกตัวเองว่าคนชอบธรรมและผู้สมควรได้รับ และเราก็จะใช้ชีวิตอย่างมีสิทธิ์ที่จะได้รับพระเมตตาและเรียกร้องสิทธิ์ที่จะได้รับพระเมตตา

เมื่อเราลืมพระเมตตาและคิดว่าเราสมควรได้รับ เราจะพบว่ามันง่ายมากที่จะไม่แสดงความเมตตาต่อผู้อื่นด้วย เราคิดว่าเราได้รับสิ่งที่เราสมควรได้รับแล้วพวกเขาก็ได้รับสิ่งที่สมควรได้รับเช่นกัน ใจที่หยิ่งผยองของเราไม่อ่อนโยนสุภาพ ดังนั้น เราจึงรู้สึกสะเทือนใจได้ยากเมื่อเห็นความเสียใจของผู้อื่น เราลืมไปว่าเราเป็นเหมือนพี่น้องที่ขัดสนไม่ต่างไปจากพวกเขา และไม่ยอมรับว่าทั้งสองฝ่ายไม่สมควรที่จะยืนอยู่ต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้า ความถ่อมใจเป็นดินดีที่พระเมตตาของพระเจ้าต่อผู้อื่นจะสามารถเติบโต การสำนึกในพระคุณต่อพระเมตตาที่พระเจ้าประทานให้เป็นสิ่งที่กระตุ้นให้เกิดความเมตตา เปาโลกล่าวว่า “จงเมตตาและสงสาร เห็นใจกันและกัน ให้อภัยต่อกันเหมือนที่พระเจ้าทรงอภัยแก่ท่านในพระคริสต์” (เอเฟซัส 4:32)

อ่าน ลูกา 6:27–36, มัทธิว 18:21-35 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

2 มีนาคม

การรอคอยพระเจ้าไม่ได้หมายถึงมีความหวังแล้วนั่งรออยู่เฉยๆ
การรอคอยหมายถึงการที่เราเชื่อว่าพระเจ้าจะทำในสิ่งที่พระองค์ทรงสัญญาไว้และลงมือทำด้วยความมั่นใจ

การรอคอยพระเจ้าไม่เหมือนการรอคอยที่ไร้ความหมายอย่างในคลินิกทันตแพทย์ที่เรารู้ว่าทันตแพทย์คนนี้รับการจองเกินจำนวน เราจึงยังนั่งอยู่ตรงนั้นถึงแม้ว่าเกินเวลานัดหมายที่กำหนดไว้มามากกว่าหนึ่งชั่วโมงแล้ว ถ้าสถานการณ์นี้เกิดขึ้นในอเมริกาแล้วคุณเป็นผู้ชาย และคุณก็พบว่าคุณกำลังอ่านนิตยสาร Family Circle ซึ่งเกี่ยวกับการจัดบ้าน สูตรอาหาร ที่ปกติมักจะเป็นนิตยสารที่ผู้หญิงหรือแม่บ้านชอบอ่านที่คลินิกหมอฟัน แล้วคุณได้เริ่มอ่านบทความชื่อ “7 สูตรสำหรับการทำอาหารด้วยเนื้อไก่ที่ดีที่สุดในโลก” และคุณเริ่มอยากที่จะฉีกสูตรไก่ออกจากนิตยสาร Family Circle เพราะสูตรฟังดูดีมาก แต่คุณจะรู้เลยว่าคุณรอนานเกินไป!

การรอคอยพระเจ้าไม่ได้เป็นเช่นนั้น การรอคอยพระเจ้าคือการที่เรามีชีวิตที่กระตือรือร้นบนพื้นฐานของความมั่นใจในการทรงสถิตและพระสัญญาของพระองค์ ไม่ใช่การมีชีวิตอยู่ไปวันๆ ที่ถูกตามหลอกหลอนด้วยความสงสัยบ้างเป็นครั้งคราว การรอคอยพระเจ้าไม่ใช่ความทรมานภายในที่ส่งผลให้เป็นอัมพาต ไม่ใช่เลย แต่กลับเป็นการพักผ่อนภายในที่ส่งผลให้เกิดการกระทำที่กล้าหาญ

การรอคอยคือการทรงเรียกของเรา การรอคอยคือพระพรของเรา ลูกของพระเจ้าทุกคนได้รับเลือกให้รอคอยเพราะทุกคนอยู่ระหว่างสิ่งที่ “พระเยซูทำแล้ว” และสิ่งที่ “ยังมาไม่ถึง” โลกนี้แตกสลายไปแล้วเพราะบาป แต่ยังไม่ได้รับสร้างใหม่อย่างสมบูรณ์ พระเยซูเสด็จมาแล้ว แต่พระองค์ยังไม่เสด็จกลับมาครั้งที่ 2 เพื่อรับเรากลับบ้านไปพร้อมกับพระองค์ตลอดนิรันดร์ บาปของเราได้รับการอภัยแล้ว แต่เรายังไม่ได้รับการปลดปล่อยจากบาปอย่างสิ้นเชิง พระเยซูขึ้นครองราชย์แล้ว แต่อาณาจักรสุดท้ายของพระองค์ยังมาไม่ถึง ความบาปได้พ่ายแพ้ไปแล้ว แต่ยังไม่ถูกทำลายจนหมดสิ้น เราได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว แต่เรายังไม่ได้ถูกสร้างให้สมบูรณ์ตามพระฉายของพระเยซู พระเจ้าได้ประทานพระวจนะของพระองค์แก่เราแล้ว แต่ชีวิตของเรากำลังอยู่ในกระบวนการเปลี่ยนแปลงแต่ยังไม่บริสุทธิ์ร้อยเปอร์เซ็นต์ เราได้รับพระคุณแล้ว แต่พระคุณนั้นทำการงานยังไม่เสร็จสิ้น เห็นไหมว่าเราทุกคนถูกเรียกให้รอคอยเพราะเราทุกคนดำเนินชีวิตอย่างถูกต้องในช่วงกลางของเรื่องราวแห่งการไถ่ครั้งยิ่งใหญ่ของพระเจ้า เราทุกคนยังคงรอคอยการสิ้นสุดของการงานที่พระเจ้าได้เริ่มขึ้นและทรงกระทำอยู่เพื่อเรา

เราไม่เพียงแค่รอคอยอยู่เฉยๆ เท่านั้น เรารอด้วยความหวัง แล้วความหวังในพระเจ้าเป็นอย่างไรกัน? มันเป็นความคาดหวังในผลลัพธ์ที่ได้รับการรับประกัน เราจึงสามารถมั่นใจและวางใจได้ว่าเรารอคอยโดยเชื่อว่าสิ่งที่พระเจ้าทรงเริ่มไว้ พระองค์จะทรงกระทำให้สำเร็จ ดังนั้น เราจึงดำเนินชีวิตด้วยความมั่นใจและกล้าหาญ เราตื่นนอนทุกเช้าและใช้ชีวิตโดยคิดถึงสิ่งที่กำลังจะมาในอนาคตด้วย และเพราะสิ่งที่จะมานั้นจะมาอย่างแน่นอน เราจึงรู้ว่าการทำงานของเราในนามของพระเจ้าไม่เคยสูญเปล่า ดังนั้น เราจึงรอคอยและลงมือทำ เรารอคอยและทำงาน เรารอคอยและต่อสู้ เรารอคอยและพิชิต เรารอคอยและประกาศ เรารอคอยและบากบั่นมุ่งไป เรารอคอยและเสียสละ เรารอคอยและส่งต่อ เรารอคอยและนมัสการ การรอคอยพระเจ้าเป็นการกระทำบนพื้นฐานของความมั่นใจในพระคุณที่จะมาถึง

อ่าน โรม 4 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

3 มีนาคม

การอธิษฐานคือการละทิ้งการพึ่งพากำลังของตัวเอง
และวิ่งไปสู่ชัยชนะที่เราสามารถพบได้เมื่อเราพึ่งพาในพระกำลังของพระเจ้าเท่านั้น

การอธิษฐานคือยอมจำนนต่อพระเจ้าและละทิ้งตัวตนของเรา การอธิษฐานละทิ้งความคิดใดๆ ก็ตามที่เราคิดขึ้นมา การอธิษฐานเป็นการยอมรับการพึ่งพาพระเจ้า การอธิษฐานคือการยอมรับความอ่อนแอของตน การอธิษฐานเป็นการละทิ้งการประเมินสิ่งต่างๆ ในชีวิตด้วยความสามารถของตนเอง การอธิษฐานคือการยอมรับความเป็นจริงของการล้มลงในบาปของตนเอง การอธิษฐานบอกเราว่าเราไม่ได้เป็นศูนย์กลางของทุกสิ่งในชีวิต การอธิษฐานเรียกร้องให้เราละทิ้งแผนงานของเราเพื่อไปสู่แผนการที่ฉลาดกว่าของพระเจ้า การอธิษฐานพรั่งพรูออกมาจากความต้องการในส่วนลึกของจิตใจเราและวิ่งเข้าหาพระคุณอันล้นเหลือของพระเจ้า

เนื่องจากการอธิษฐานไม่ใช่ธรรมชาติที่แท้จริงของเรา ไม่ใช่เรื่องธรรมชาติที่เราจะยอมรับความบาป ความอ่อนแอ และความล้มเหลวของเรา ไม่ใช่เรื่องธรรมชาติที่เราจะสบายใจเมื่อทุกสิ่งต้องขึ้นอยู่กับพระเมตตาของพระเจ้า ไม่ใช่เรื่องธรรมชาติที่เราจะมอบความหวังและความฝันให้กับการมองเห็นที่ดีกว่าของพระเจ้า ไม่ใช่เรื่องธรรมชาติที่เราจะยอมมอบสติปัญญาและการควบคุมให้กับผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าเรา ไม่ใช่เรื่องธรรมชาติที่เราจะคิดว่าเราต้องการพระคุณของพระเจ้า ในทางกลับกัน เป็นเรื่องปกติที่เราจะคิดว่าความชอบธรรม สติปัญญา กำลัง และการงานของเราก็เพียงพอแล้ว ผลที่ตามมาคือคำอธิษฐานของเราหลายคำเป็นการประกาศทางศาสนาของคนที่หยิ่งผยอง รายการความปรารถนาอันยาวเหยียดของผู้มีสิทธิ์ที่จะได้รับ หรือความต้องการที่ไร้ซึ่งความอดทนของผู้คนที่สงสัยว่าพระเจ้ากำลังทำอะไรในโลกนี้ คำอธิษฐานมากมายของเราจึงไม่ได้เป็นการอธิษฐานที่แท้จริงเลย (ดู ลูกา 18:9–14)

บทสรุปในตอนท้ายก็คือ เราต้องรับพระคุณของพระเจ้าด้วยใจถ่อมอย่างแท้จริง เพื่อที่เราจะสามารถละทิ้งการพึ่งพาตนเองและอธิษฐานทูลขอการช่วยเหลือจากพระคุณของพระเจ้า ที่จะช่วยให้เรายอมรับว่าโดยพระคุณเท่านั้นที่เราจะสามารถรับรู้ถึงความต้องการพระคุณพระองค์ การนมัสการอย่างแท้จริง และรู้ว่าพระองค์ทรงเต็มใจที่จะประทานพระคุณนี้แก่เรา เนื่องจากการอธิษฐานอ้อนวอน โดยพื้นฐานแล้ว จะเป็นไปตามสัญชาตญาณของเรา เราจึงจำเป็นต้องมีพระคุณเพื่อช่วยเราให้กลั่นกรองและพ้นจากความคดเคี้ยวทางศาสนาที่มุ่งเน้นไปที่ตนเองเพื่อที่เราจะรู้ได้ว่า ด้วยใจถ่อมเราจึงจะสามารถยอมรับว่าพระเจ้าเป็นกษัตริย์ผู้ไถ่บาปได้ การอธิษฐานคือการละทิ้งอาณาจักรเล็กๆ ของเราและรับอาณาจักรขององค์พระผู้เป็นเจ้า และด้วยเหตุนี้ เราทุกคนจึงต้องการการให้อภัยบาป ความรอด และการเปลี่ยนแปลงโดยพระคุณพระเจ้า เพราะโดยพระคุณพระองค์เท่านั้นที่ช่วยให้การอธิษฐานร้องทูลที่แท้จริงออกมาจากเราได้

อ่าน ลูกา 11:1–13 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

4 มีนาคม

หากเราไม่ยอมรับบาป เราก็จะไม่เห็นคุณค่าของพระคุณ
และหากเราไม่เห็นคุณค่าของพระคุณ เราก็จะไม่แสวงหาการให้อภัยและการช่วยเหลือที่ทรงจัดเตรียมไว้ให้เรา

ข้าพระองค์จะสารภาพ
แม้ว่ามันจะเจ็บปวดก็ตาม:
ข้าพระองค์เป็นนักต้มตุ๋น
ที่มีทักษะชั้นสูงในการหลอกตัวเอง
ข้าพระองค์เก่งมาก
ในการเล่นเกมต่างๆ กับศีลธรรมของข้า
บ่อยครั้งที่ข้าพระองค์
อ้างถึงความชอบธรรมต่างๆ ที่ข้าไม่มี
ข้าพระองค์สามารถ
ที่จะปลอบใจตัวเองได้อย่างง่ายดายว่า
ความผิดที่ข้าพระองค์ได้ทำไปนั้น
ไม่ได้ผิดอะไรมากมายเท่าไร
และในขณะที่ข้าพระองค์ทำงาน
เพื่อลดขนาดของแรงดึงของบาป
ตามสภาพที่ข้าเป็นอยู่นั้น
ข้าพระองค์ก็กำลังลดคุณค่าของพระคุณ
ที่เป็นความหวังเดียวของข้า
ในการช่วยเหลือข้าพระองค์
ช่วยเปลี่ยนแปลงชีวิตข้าพระองค์
และช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากบาปด้วย
พระองค์เจ้าข้า,
ขอทรงขยี้หัวใจของข้าพระองค์
ด้วยความผิดบาปของข้าพระองค์
เพื่อข้าพระองค์จะได้รับการเติมเต็มอีกครั้ง
ด้วยพระสิริของพระคุณแห่งการทรงไถ่ของพระองค์

อ่าน สดุดี 38 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

5 มีนาคม

หากเราเป็นลูกของพระเจ้า เราก็สามารถมั่นใจตั้งแต่วันนี้ได้ว่า
ทั้งสถานะของเราในครอบครัวของพระเจ้า
และการปกครองของพระองค์นั้นมั่นคงและปลอดภัยเป็นนิตย์

จำไว้ว่ามีสองสิ่งในชีวิตที่เราไม่ต้องกังวลอีกต่อไป คือสองสิ่งใหญ่ในชีวิตที่เราไม่ต้องแบกให้หนักอีกต่อไปในทุกๆ วันคุณและผมต่างก็แบกความกังวลของสิ่งต่างๆ ที่สำคัญไว้ในชีวิต ผมไม่ได้พูดถึงการต้องเผชิญหน้ากับความกังวลในชีวิต แต่หมายถึงการที่เรารู้สึกกังวลกับสิ่งสำคัญต่างๆ ในชีวิตของเราอย่างจริงจัง อันที่จริงมันเป็นเรื่องถูกต้องที่จะกังวลเกี่ยวกับการเงินของเรา มันสำคัญที่เราต้องกังวลว่า การแต่งงานของเราจะเป็นไปตามความหมายที่พระเจ้าให้เป็นไหม เป็นเรื่องดีที่เราจะให้ความสำคัญกับสวัสดิภาพและพัฒนาการของบุตรหลานของเรา จำเป็นอย่างยิ่งที่เราจะต้องให้ความสำคัญกับคริสตจักรและความสัมพันธ์ของเรากับพระกายของพระคริสต์อย่างจริงจังและคงเป็นเรื่องไม่ฉลาดนัก ที่จะไม่เห็นสุขภาพร่างกายของเราเป็นเรื่องสำคัญ เรามีหน้าที่รับผิดชอบต่อข้อกังวลเหล่านี้ แต่คงไม่ฉลาดนักที่จะไม่ถือว่าสิ่งเหล่านี้สำคัญและเป็นสิ่งควรค่าแก่การที่เราควรจะเอาใจใส่กับภาระต่างๆ เหล่านี้

แต่เราไม่จำเป็นต้องแบกสองภาระที่สำคัญที่สุดที่ผมกำลังจะพูดถึงและสิ่งสำคัญต่างๆ ในชีวิตของเราในรูปแบบความกังวล เราไม่ต้องแบกเองโดยการต้องคอยกังวลเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ เราไม่ต้องล้อมกรอบตัวเราในความคิดที่ว่าแม้ว่าสิ่งเหล่านี้จะเป็นของเราในวันนี้ แต่พรุ่งนี้อาจไม่ใช่ของเรา เราสามารถตื่นขึ้นมาทุกเช้าวันแล้ววันเล่าด้วยรอยยิ้มบนใบหน้าที่รับรู้ได้ว่า สิ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิตของเราไม่เคยอยู่ในความเสี่ยง นี่เป็นหนึ่งในของขวัญที่ดีที่สุดจากพระคุณของพระเจ้าที่เราสามารถวางใจได้ว่า สิ่งเหล่านี้ช่วยกำหนดตัวตนของเรา และชีวิตของเราจะเป็นของเราตลอดไปในโลกนี้เราสามารถสูญเสียบ้าน งาน ครอบครัว มิตรภาพ สุขภาพ และคริสตจักรของเรา แต่เราจะไม่สูญเสียสองสิ่งนี้ เราสามารถเผชิญกับความผิดหวังและความสูญเสียได้ แต่สองสิ่งนี้จะยังคงอยู่ เราสามารถรับความเจ็บปวดจากความพ่ายแพ้ได้ เพราะสองสิ่งนี้จะยังคงเป็นของเรา เราสามารถสูญเสียสิ่งต่างๆ ไปได้ทั้งหมด แต่ไม่มีอะไรมาพรากชีวิตไปจากเราได้ เพราะสิ่งที่กำหนดชีวิตของเรานั้นไม่สามารถถูกขโมยหรือยึดเอาไปได้

ทั้งหมดชีวิตเราไม่มีอะไรที่สำคัญไปกว่าสองสิ่งนี้ คือ 1.) พระคุณได้ซื้อพื้นที่ในครอบครัวของพระเจ้าให้เรา เพราะทรงนับว่าเราเป็นคนในครอบครัวของพระองค์ 2.) พระเจ้าทรงครอบครองทุกสิ่งเพื่อผลดีแก่เรา เราไม่สามารถเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่มั่นคงทั้งสองนี้หากไม่มีพระคุณของพระเจ้า เพราะพระคุณเราจึงมีพื้นที่ในครอบครัวของพระเจ้าตลอดไป เพราะพระคุณชีวิตเราจึงได้อยู่ภายใต้การปกครองอย่างดีขององค์กษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งปวง เพราะพระคุณแม้ในวันที่มืดมนที่สุดในชีวิตของเรา เรายังคงได้รับความรักและการยอมรับ เพราะพระคุณที่แม้ไม่มีอะไรในชีวิตที่ดูสมเหตุสมผล ชีวิตของเรายังคงอยู่ภายใต้การควบคุมของพระเจ้า มีภาระหลายอย่างที่เราต้องกังวลในชีวิต แต่ไม่ใช่สองสิ่งนี้ คือ ความรักของพระเจ้าจะไม่มีวันสูญสิ้น และการปกครองของพระองค์แทนตัวเราเองนั้นคงอยู่ชั่วนิรันดร์

อ่าน โรม 8:31–39 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

6 มีนาคม

เนื่องจากสถานะของเรากับพระเจ้าไม่ได้ขึ้นอยู่กับความชอบธรรมของเรา
แต่ขึ้นอยู่กับพระคริสต์ ในช่วงเวลาที่เราล้มลงในบาป
เราสามารถวิ่งไปหาพระเจ้าได้และไม่ต้องวิ่งหนีจากพระองค์

เราทุกคนเป็นแบบนี้ เราทุกคนเป็นคนบาป ยอมรับมันและมันจะดีสำหรับเรา ในชีวิตของเราไม่มีวันใดที่ชีวิตจะไม่แสดงหลักฐานอย่างชัดเจนว่าเราเป็นคนบาป อาจแสดงออกมาทางคำพูดที่ไม่สุภาพ ความคิดที่น่าเกลียด หรือความปรารถนาที่ไร้ศีลธรรม อาจจะเป็นช่วงเวลาของความอิจฉาริษยาที่เห็นแก่ตัว หรือความโลภที่ไร้การควบคุม หรือบางทีอาจเป็นช่วงเวลาแห่งความหยิ่งผยองเมื่อเราเป็นศูนย์กลางของความสนใจหรือขโมยพระสิริของพระเจ้าไป บางทีอาจเป็นการกระทำที่ตะกละตะกรามหรือความปรารถนาแห่งตัณหา หรืออาจเป็นกรณีที่ใจเราเฉยชาและขาดความเห็นอกเห็นใจต่อผู้ยากไร้หรือผู้ตกทุกข์ได้ยาก บางทีมันอาจแสดงตัวออกมาเมื่อเราอิจฉาความงามหรืออำนาจของผู้อื่น บางทีมันอาจถูกเปิดเผยเมื่อเรายอมมอบใจของเราให้กับรูปเคารพต่างๆ ที่โลกกราบไหว้อีกครั้ง ก็คือ บาปจะแสดงตัวออกมาเมื่อเรารับเอาสิ่งที่ไม่ใช่ของเรามาหรือล้มเหลวที่จะให้สิ่งที่เราถูกเรียกที่จะส่งต่อ ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง เราทุกคนทำมันทุกวัน คือ เราต่างก็ไปไม่ถึงมาตรฐานอันชอบธรรมของพระเจ้า เราทุกคนล้มเหลวที่จะเป็นอย่างที่พระเจ้าทรงสร้างและเรียกให้เราเป็น

ทีนี้ เมื่อเราต้องเผชิญกับความล้มเหลว และในเวลาที่เราถ่อมใจและสัตย์ซื่ออย่างที่สุดแน่นอนว่าเราจะเผชิญกับความบาปของเรา ณ ตอนนั้น เรามีเพียงสามทางเลือกเท่านั้น คือ หนึ่งเราต้องพยายามอย่างมากที่จะไม่ยอมจำนนต่อหลักฐานของบาปที่ปรากฏ และพยายามบอกตัวเองว่า เราไม่มีปัญหาบาปทั้งๆ ที่เรามีปัญหานี้จริงๆ สองเราพยายามปลอบใจตัวเองด้วยข้อโต้แย้งที่มีเหตุผลเพื่อความชอบธรรมของตัวเอง ซึ่งจะทำให้มโนธรรมของเราถูกอะลุ่มอล่วยลงหรือไม่ ในขณะที่เผชิญกับความบาปของตน แล้วเราก็หมกมุ่นอยู่กับความรู้สึกผิดและความละอายใจ ทุบตีตัวเอง โทษตัวเองเพราะเราทำดีกว่านี้ไม่ได้แล้ว และพยายามอย่างมากเพื่อปกปิดความบาปของเราจากพระเจ้าและผู้อื่น หรือเลือกทางที่สาม เมื่อเผชิญกับความแตกสลายและความเศร้าโศกทำให้เราสำนึกผิดและยอมรับว่าเราไม่สามารถหนีจากพระเจ้าและเข้าไปหาพระองค์ได้ เราจึงสามารถพบกับทางสว่างแห่งการทรงสถิตที่บริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ได้อย่างไม่ต้องกลัว ซึ่งสิ่งนี้จะช่วยเติมเต็มความเชื่อมั่นแก่เราว่า แม้พระองค์ทรงชอบธรรมและเราไม่ได้เป็นเช่นนั้น พระองค์จะไม่ทรงละทิ้งเรา เราสามารถทำเช่นนี้ได้เพราะสถานะของเรากับพระองค์ไม่ได้ขึ้นอยู่กับการกระทำที่ชอบธรรมของเรา แต่ขึ้นอยู่กับการเชื่อฟังอย่างสมบูรณ์ของพระผู้ช่วยให้รอดของเรา เนื่องจากเราอยู่ในพระองค์ พระเจ้าจึงทรงนับว่าเราชอบธรรม และด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงรับเราไว้ในที่ประทับอันบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ตลอดนิจนิรันดร์

ถูกต้อง เราถูกเรียกให้ดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์ต่อพระพักตร์พระเจ้า แต่วิถีการดำเนินชีวิตของเราไม่ได้เป็นเช่นนั้นและไม่เคยจะเป็น เวลานี้เราสามารถกราบลงที่พระบาทพระองค์และสารภาพบาปของเรา และรู้ได้ว่าเมื่อเราสารภาพบาปเราจะได้รับพระคุณและไม่ได้รับการลงโทษ เพราะพระเยซูผู้ชอบธรรมได้รับโทษหนักที่สุดคือบาปที่เราไม่มีวันชดใช้เองได้ เอเฟซัส 3:12 เตือนเราว่าในพระคริสต์ "ในพระองค์นั้นเราจึงมีความกล้าและความมั่นใจที่จะเข้าเฝ้าพระเจ้าโดยทางความเชื่อในพระคริสต์" แล้วคุณล่ะถ้าวันนี้คุณล้มลงในบาปอีกครั้ง คุณจะวิ่งไปที่ไหน

อ่าน ฮีบรู 4:14–16 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

7 มีนาคม

ใจเราต่างหากที่เป็นปัญหา ผู้คน สถานที่ และสถานการณ์ต่างๆ ไม่ได้ทำให้เราทำบาป
สิ่งต่างๆ เหล่านี้เป็นแค่ที่ที่บาปของเราถูกเปิดเผยออกมา

หากเราถามเด็กเล็กๆ ว่าทำไมเขาถึงตีพี่สาว เขาจะไม่บอกเราว่าเป็นเพราะบาปที่อยู่ในใจของเขา แต่เขาจะพูดว่า "เธอแกล้งผมก่อน" ถ้าเราถามวัยรุ่นว่าทำไมเขามาช้า เขาจะไม่เต็มใจรับผิด แล้วก็จะเล่าให้เราฟังอย่างยืดยาวว่าเกิดอุบัติเหตุบนทางด่วนได้อย่างไร จากนั้นก็จะเล่าถึงขบวนรถไฟยาวที่เขาต้องจอดรอ ท่อน้ำแตกทำให้น้ำท่วมหนักบนถนนที่ปกติเขาจะต้องขับรถผ่านเส้นนั้นเสมอ ถ้าเราถามชายผู้เป็นพ่อว่าทำไมเขาถึงโกรธตลอดเวลา เขาจะไม่ตอบว่าเป็นเพราะความเห็นแก่ตัวและใจร้อนของเขา แต่เขาจะบอกว่าเป็นเพราะลูกของเขา พวกเด็กๆ ทำให้เขาเป็นบ้า หากเราถามคนโสดว่าทำไมเขาหรือเธอถึงอารมณ์เสียและไม่พอใจ เขาหรือเธอจะไม่พูดว่าเป็นเพราะความอิจฉาที่อยู่ในใจของเขาหรือเธอ แต่พวกเขาจะโทษความลำบากต่างๆ ในชีวิตของพวกเขาแทน หากเราถามชายชราว่าทำไมเขาถึงใจร้าย เขาจะไม่ตอบเราว่าเป็นเพราะความขมขื่นที่อยู่ในใจของเขา แต่เขาจะพูดถึงช่วงเวลาทั้งหมดในชีวิตของเขา ที่เขาไม่ได้รับสิ่งที่เขาคิดว่าเขาสมควรได้รับ บางครั้งผมคิดว่าพระคัมภีร์เป็นความจริงเดียวที่ไม่มีใครเชื่อเวลาเราทำอะไรผิดพลาด เราทุกคนมักจะโทษโน่นโทษนี่รอบๆ ตัวเอง เช่น "เพราะการจราจรเป็นแบบนี้ฉันถึงอารมณ์เสีย" "เพราะเธอทำให้ฉันผิดหวัง" หรือ "ก็เพราะเจ้านายนั่นแหละทำให้ฉันแสดงกิริยาที่แย่ที่สุดออกมา"

คนทั่วไปส่วนใหญ่มักคิดหรือแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับพระเจ้าที่ไม่ได้เป็นความจริง มันทำให้เรารู้สึกดีที่คิดว่าปัญหาที่ใหญ่ที่สุดในชีวิตของเรานั้นอยู่เพียงภายนอกและไม่ได้มาจากภายในเรา (ใจเรา) แต่ปัญหาคือมันไม่เป็นความจริง พระเยซูล้มล้างทัศนคติเรื่องการชดใช้บาปโดยพึ่งพาการกระทำของตนเองของมนุษย์โดยตรัสไว้ในคำเทศนาบนภูเขา: "ท่านทั้งหลายได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้กับคนในสมัยก่อนว่า "ห้ามฆ่าคน ถ้าใครฆ่าคน คนนั้นจะต้องถูกพิพากษา" แต่เราบอกพวกท่านว่า ใครโกรธพี่น้องของตน คนนั้นจะต้องถูกพิพากษา ถ้าใครพูดกับพี่น้องอย่างเหยียดหยาม คนนั้นจะต้องถูกนำไปยังศาลสูงให้พิพากษา และถ้าใครพูดว่า "อ้ายโฉด" คนนั้นจะมีโทษถึงไฟนรก "ท่านทั้งหลายได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้ว่า "ห้ามล่วงประเวณีผัวเมียเขา" ส่วนเราบอกพวกท่านว่า ใครมองผู้หญิงด้วยใจกำหนัดในหญิงนั้น คนนั้นได้ล่วงประเวณีในใจของเขากับหญิงนั้นแล้ว" (มธ. 5:21–22, 27–28)

ความบาปเป็นเรื่องภายในใจก่อนที่จะแสดงออกมาทางพฤติกรรมของเรา ซึ่งหมายความว่าปัญหาที่ใหญ่ที่สุดในชีวิตของคุณและผมนั้นอยู่ในใจ ไม่ใช่ภายนอกตัวเรา เป็นความชั่วร้ายในใจเราที่เชื่อมโยงกับความชั่วร้ายภายนอก ดังนั้น เราจึงต้องสารภาพจริงๆ ว่า เราเป็นปัญหาที่ใหญ่ที่สุดในชีวิตเรา และถ้าเรายอมสารภาพ เราก็กำลังกล่าวว่าตัวเราไม่จำเป็นต้องได้รับการช่วยเหลือจากผู้คน สถานที่ และสถานการณ์ต่างๆ มากเท่าไรนักเกี่ยวกับบาป แต่เราต้องการเพียงพระคุณเท่านั้นที่จะสามารถช่วยเราได้จริงๆ เราสามารถหนีจากสถานการณ์และความสัมพันธ์ได้ แต่เราไม่มีพลังที่จะหนีจากตัวเราเองได้ และนี่คือเหตุผลที่ดาวิดอธิษฐานในสดุดีบทที่ 51 ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเนรมิตสร้างใจสะอาดในข้าพระองค์ เพราะพระคุณของพระเจ้าเป็นคุณต่อใจ และนั่นเป็นข่าวดีที่สุดสำหรับเรา

อ่าน ยากอบ 4:1-10 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

8 มีนาคม

ก็จริงที่ชีวิตของเรายุ่งเหยิงและลำบาก
แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าแผนการของพระเจ้าล้มเหลว แต่นี่แหละคือแผนการที่
พระเจ้ากำลังทำงานเพื่อทำให้สิ่งที่พระองค์ทรงเริ่มต้นในตัวเราให้สำเร็จ

มันเป็นหนทางที่ต่างจากสิ่งที่เราคิดว่าพระคุณพระเจ้าจะกระทำในชีวิต มันไม่ใช่หนทางที่เราคาดคิดว่าความรักของพระเจ้าจะทำแบบนี้ มันดูเป็นหนทางที่ไม่ดีและไม่ฉลาดเลยในสายตาของเรา มันทำให้เราสงสัยในความสัตย์ซื่อและความรักของพระเจ้า มันไม่เป็นอย่างที่เราคิดในตอนที่เราตกลงจะเข้าร่วม และกล่าวว่าเราวางใจในพระเยซูคริสต์ มันไม่ใช่นิยามทั่วๆ ไปของคำว่า ชีวิตที่ดี และทำให้บางครั้งเราคิดว่าพระเจ้ามองไม่เห็นและศัตรูกำลังชนะ

เราถูกล่อลวงให้คิดว่า เพราะเราเป็นลูกของพระเจ้าชีวิตของเราก็ควรจะง่ายขึ้น คาดเดาได้มากขึ้น และสะดวกสบายมากขึ้นอย่างแน่นอน แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่พระคัมภีร์สอน พระคัมภีร์กลับเผยให้เห็นว่าชีวิตที่มีปัญหาส่วนหนึ่งมาจากแผนการของพระเจ้าสำหรับเรา ซึ่งก็หมายความว่าถ้าเราเป็นลูกของพระเจ้า เราต้องไม่ปล่อยให้ตัวเองคิดว่าสิ่งยากที่เรากำลังเผชิญอยู่ตอนนี้เป็นพระลักษณะที่ล้มเหลวของพระเจ้า เช่น ทรงผิดคำสัญญา ไม่มีอำนาจ หรือสิ่งที่บอกว่าเราไม่ได้อยู่ในแผนการของพระองค์ เราต้องไม่คิดว่าพระเจ้ากำลังหันหลังให้เรา เราต้องไม่ปล่อยให้ตัวเองเริ่มเชื่อสมมุติฐานที่ว่าพระเจ้าไม่สามารถเชื่อใจได้อย่างที่เราคิด เราต้องไม่ปล่อยให้ตัวเองคิดแบบนี้เพราะเมื่อเราเริ่มสงสัยในความดีของพระเจ้า เราก็จะเลิกขอความช่วยเหลือจากพระองค์ เพราะเราคงจะไม่วิ่งไปขอความช่วยเหลือผู้ที่มีลักษณะที่ไว้วางใจไม่ได้

พระเจ้าทรงเลือกให้เราอยู่ในโลกที่แตกสลายใบนี้ เพราะพระองค์มีแผนการที่จะใช้ความยากลำบากในโลกนี้เพื่อสานต่องานและทำงานของพระองค์ให้สำเร็จในเรา ซึ่งหมายความว่าช่วงเวลาแห่งความทุกข์ยากเหล่านี้ไม่ได้เป็นอุปสรรคต่อแผนการของพระองค์หรือทำให้แผนของพระองค์ล้มเหลวเลย และยังเป็นส่วนสำคัญของแผนของพระองค์ ผมคิดว่ามีช่วงเวลาที่เราหลายคนร้องขอพระคุณของพระเจ้าและเราได้รับมัน แต่มันก็ไม่ใช่พระคุณในแบบที่เราตามหา เราต้องการพระคุณที่จะช่วยปลดปล่อยหรือช่วยให้เราหลุดพ้นจากบาป และเราได้รับชิ้นส่วนเล็กๆ ของพระคุณที่ช่วยปลดปล่อยให้หลุดพ้นบาปแล้ว แต่ชิ้นที่ใหญ่ที่สุดยังมาไม่ถึง สิ่งที่เราต้องการสำหรับชีวิตในตอนนี้คือ พระคุณแห่งการเปลี่ยนแปลง พระคุณนี้อาจไม่ได้ทำให้เราพึงพอใจเสมอไป พระคุณนี้อาจจะมาในรูปแบบของอุปสรรคปัญหาต่างๆ ในชีวิต ซึ่งแน่นอนว่าเราจะไม่มีวันเลือกพระคุณแบบนี้ด้วยตัวเอง หากเราเป็นผู้ถือรีโมตควบคุมเกมชีวิตของเรา

เราทุกคนต้องสอนและหนุนใจกันด้วยศาสนศาสตร์เรื่องพระคุณที่ทำให้เรารู้สึกลำบากกระอักกระอ่วน อึดอัดไม่ได้ช่วยอำนวยความสะดวกให้เรา เพราะในส่วนของชีวิตนิรันดร์ พระคุณของพระเจ้ามักมาถึงเราในรูปแบบที่ไม่ง่ายสะดวกสบาย ซึ่งมันคงไม่ใช่สิ่งที่คุณและผมต้องการ แต่พระคุณแบบนี้จำเป็นต่อชีวิตของเรามากทีเดียว เพราะพระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ พระองค์จะทรงใช้ความแตกสลายของโลกในปัจจุบันของเราเพื่อทำงานที่พระองค์ทรงรักในการช่วยเปลี่ยนแปลงชีวิตส่วนตัวของเราที่พระองค์ได้เริ่มไว้แล้วนั้น และนี่เป็นพระคุณของพระเจ้า!

อ่าน สดุดี 66 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

9 มีนาคม

พระเจ้าทรงตั้งคำถามกับเราว่า "ทำไมต้องเสียเงินไปกับสิ่งที่ไม่ใช่อาหาร และลงแรงกับสิ่งที่ไม่ทำให้อิ่ม" น่าเศร้าที่พวกเราทำอย่างนั้นวันแล้ววันเล่า

เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่เราทุกคนมักจะทำมัน ก็คือเราทุกคนมีแนวโน้มที่จะมองหาชีวิตผิดที่ เราทุกคนมักจะมองหาชีวิตในแนวนอน (ในโลก) แต่ความจริงก็คือเราจะพบชีวิตเมื่อเรามองหาในแนวตั้ง (จากเบื้องบน, พระเจ้า) เท่านั้น ไม่ทางใดก็ทางหนึ่งเราทุกคนมีแนวโน้มที่จะมองหาชีวิตในโลกที่พระเจ้าสร้างขึ้นและหวังว่าโลกจะให้ชีวิตแก่เรา เราทุกคนต่างก็พกแค็ตตาล็อกส่วนตัวที่เรียกว่า "ถ้าหาก..." ติดตัวไปด้วยเสมอ เช่น "ถ้าหากฉันแต่งงาน ฉันก็จะมีความสุขแล้ว" "ถ้าหากฉันสามารถขจัดอุปสรรคขัดขวางของงานนี้ได้ ฉันก็จะพอใจแล้ว" "ถ้าหากฉันซื้อบ้านหลังนี้ได้ ฉันคิดว่าฉันมีความสุขแล้ว" "ถ้าหากชีวิตแต่งงานของฉันดีขึ้น ฉันก็โอเคแล้ว" "ถ้าหากลูกของฉันทำเป็นคนดี แค่นี้ก็พอแล้ว" "ถ้าหากฉันสามารถประสบความสำเร็จ ฉันก็ไม่ต้องการอะไรอีกแล้ว" "ถ้าหากการเงินของเรามั่นคงกว่านี้ ฉันก็จะไม่บ่นอีกต่อไปแล้ว" อะไรก็ตามที่อยู่อีกฝั่งหนึ่งของคำว่า "ถ้าหาก" ของชีวิตคุณ นั่นคือสิ่งที่อยู่ในใจขณะที่คุณกำลังมองหาชีวิต สันติสุข ความชื่นชมยินดี ความหวัง และความพอใจที่ยั่งยืน ปัญหาก็คือเราบางคนยังคงใช้เงินกับสิ่งที่ไม่สามารถเติมเต็มเราได้ หรือทำงานหนักเกินไปเพื่อให้ได้สิ่งที่ไม่เคยทำให้ใจของเราพึงพอใจได้ มันเป็นความยุ่งเหยิงฝ่ายวิญญาณครั้งใหญ่ที่ทำให้เราอ้วน เสพติด เป็นหนี้ และยังมีใจที่ไม่รู้จักพอ ที่เป็นแบบนี้ก็เพราะโลกไม่สามารถเป็นผู้ช่วยให้รอดของเราได้ ไม่ว่าจะเป็นร่างกาย โลกที่พระเจ้าสร้าง สิ่งที่ตามองเห็น ได้ยิน สถานที่ ประสบการณ์ และทุกความสัมพันธ์ ไม่สามารถทำให้ใจเราพอใจอย่างแท้จริงได้ โลกทางกายภาพนี้ได้รับการออกแบบโดยพระเจ้า และโลกนี้ชี้ไปถึงจุดเดียวที่ใจเราจะพบกับความพึงพอใจและการหยุดพัก ใจของเราสามารถพบกับการพักสงบในพระเจ้า และพระเจ้าเท่านั้น

พระเยซูตรัสว่า "จงขายของที่ท่านมีอยู่และทำทาน จงทำถุงใส่เงินสำหรับตนซึ่งไม่รู้จักเก่า คือมีทรัพย์สมบัติไว้ในสวรรค์ซึ่งไม่รู้จักหมดสิ้น ที่ขโมยไม่ได้เข้ามาใกล้ และที่ตัวแมลงไม่ได้ทำลาย" (ลูกา 12:33) วันนี้สิ่งใดที่จะช่วยน้อมนำใจเราไปสู่ความหวังที่ว่าสิ่งๆ นั้นจะให้ชีวิตแก่เรา เราสามารถมองหาความสงบและการพักผ่อนสำหรับจิตใจได้จากที่ไหน? สิ่งที่เราสามารถยึดเหนี่ยวเพื่อให้เรามีความหวัง ความกล้าหาญ และเหตุผลที่จะดำเนินชีวิตต่อไป คืออะไร? ส่วนใดในสิ่งทรงสร้างที่เรามองหาสิ่งที่ผู้สร้างเท่านั้นที่สามารถให้เราได้ และวันนี้เรายังอยากจะซื้ออาหารที่ไม่มีวันช่วยให้เราอิ่มท้องฝ่ายวิญญาณได้ต่อไปอีกหรือ

เหตุใดเราจึงกระเสือกกระสนมองหาสิ่งที่ (เราได้รับแล้วในพระคริสต์) ในสิ่งทรงสร้างและหวังว่าสิ่งทรงสร้างจะมอบให้กับเรา ทำไมเราถึงยังขอให้โลกที่แตกสลายนี้มาเป็นผู้ช่วยให้รอดของเราในเมื่อพระเยซูเสด็จมาในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดของเราเพื่อประทานทุกสิ่งที่จำเป็นแก่เราด้วยพระคุณของพระองค์แล้ว

อ่าน อิสยาห์ 55 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

10 มีนาคม

ไม่ว่าอุปสรรคปัญหาภายนอกจะรบกวนเรามากแค่ไหน ก็ไม่อันตรายเท่ากับบาปที่อยู่ในใจของเรา และด้วยเหตุนี้เองเราจึงต้องมีพระคุณของพระเยซู

ให้เรามาดูพระคำของพระเยซูด้วยกัน:

> "แล้วพระองค์ทรงเรียกฝูงชนมาอีก ตรัสกับพวกเขาว่า "พวกท่านทุกคนจงฟังเราและเข้าใจเถิด ไม่มีสิ่งใดภายนอกที่เข้าไปภายในมนุษย์แล้วจะทำให้มนุษย์เป็นมลทินได้ แต่สิ่งที่ออกมาจากภายในมนุษย์นั่นแหละที่ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน" เมื่อพระองค์เสด็จพ้นจากฝูงชนเข้าไปในบ้านแล้ว พวกสาวกก็ทูลถามพระองค์ถึงคำเปรียบเทียบนั้น พระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า "แม้แต่พวกท่านก็ยังไม่เข้าใจหรือ? พวกท่านไม่เห็นหรือว่าไม่มีสิ่งใดจากภายนอกที่เข้าไปภายในมนุษย์แล้วจะทำให้มนุษย์เป็นมลทิน เพราะว่าสิ่งนั้นไม่ได้เข้าไปในใจแต่ลงไปในท้องแล้วก็ถ่ายออกลงส้วมไป" (เป็นการประกาศว่าอาหารทุกอย่างสะอาด) เพราะว่าจากภายในมนุษย์หรือจากใจของมนุษย์นั่นแหละที่ความคิดชั่วร้ายเกิดขึ้นมา คือการล่วงประเวณี การลักขโมย การฆ่าคน การเป็นชู้ การโลภ การอธรรม การล่อลวง ราคะตัณหา การอิจฉา การใส่ร้าย ความเย่อหยิ่ง ความเขลา สารพัดความชั่วเหล่านี้มาจากภายในและทำให้มนุษย์เป็นมลทิน" (มาระโก 7:14–23)

พระเยซูพูดถึงประเด็นที่สำคัญมากในพระธรรมตอนนี้ นี่อาจเป็นสิ่งที่ดีมากที่จะทำตอนนี้ แต่สิ่งนี้ไม่มีวันที่ช่วยจัดการกับบาปของเราได้ คือ การแยกตัวเองออกจากคนที่ทำบาป สถานที่อโคจรต่างๆ หรือแม้แต่ประสบการณ์ต่างๆ ที่เคยเกิดขึ้นในชีวิตไม่ใช่หนทางในการเอาชนะอันตรายจากบาปของเราได้ ถ้าเราสามารถเอาชนะบาปได้โดยการแยกตัวออกจากบาปโดยการจัดการกับสิ่งที่อยู่ภายนอกเราเท่านั้น พระเยซูก็คงไม่จำเป็นต้องลงมาในโลก เห็นไหมว่าเราไม่เหมือนนักบวช พระ หรือนักพรตที่มักแยกตัวออกจากโลกเพื่อเอาชนะบาป และคิดว่าวิธีเอาชนะบาปคือการแยกตัวเองออกจากโลกที่เต็มไปด้วยบาปและซ่อนตัวอยู่หลังกำแพงใหญ่ เรารู้ดีว่านักบวช พระ นักพรตเหล่านั้นก็จะยังอยู่ในวงเวียนแห่งบาป และความชั่วร้ายดังเช่นในโลกที่พวกเขาพยายามหลบหนีนี้ ความผิดใหญ่หลวงด้านหลังกำแพงวิหาร วัด หรือศาสนสถาน ก็คือ เมื่อพวกเขาให้มนุษย์เข้ามามีส่วนด้วย มนุษย์ก็เดินเข้าไปด้านในกำแพงพร้อมกับใจบาปที่ติดตัวพวกเขาไปด้วย เช่นเดียวกัน ใจบาปจะทำให้พวกเขาทำเช่นเดิม คือ เขาจะมีวิถีชีวิตชีวิตบาปแบบเดียวกับที่ด้านนอกกำแพงที่พวกเขาพยายามหลบหนีอีกครั้ง และนี่คือเหตุผลที่ผมคิดว่านักบวช พระ นักพรตเหล่านี้คิดผิดไปมากที่จะแก้ปัญหาความบาปที่แฝงตัวอยู่ภายนอกเราเท่านั้น

ในพระคัมภีร์ พระเยซูเรียกร้องให้เราแต่ละคนยอมรับด้วยใจถ่อมว่า ภัยที่อันตรายที่สุดสำหรับเราแต่ละคนไม่ใช่ความบาปที่แฝงตัวอยู่ภายนอกเรา แต่เป็นความบาปที่อยู่ในใจของเรา เมื่อคุณยอมรับสิ่งนี้ คุณก็จะเริ่มตื่นเต้นกับพระคุณของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์ หากปัญหาที่ใหญ่ที่สุดของเราอยู่นอกตัวเรา เราก็ไม่ต้องการพระเมตตาของพระเจ้า เราแค่ต้องการการเปลี่ยนแปลงตามสถานการณ์หรือตามความสัมพันธ์ ผมเข้าใจว่าทำไมหลายคนที่เรียกตัวเองว่าคริสเตียนแต่ไม่ตื่นเต้นกับพระคุณของพระเจ้า ถ้าเราคิดว่าสิ่งที่อยู่รอบตัวเราเป็นปัญหา เราจะไม่เชื่อถือในพระคุณ แต่เมื่อเรายอมรับว่าใจบาปของเราคือปัญหาที่ใหญ่ที่สุดของเรา เราก็จะริ่มเฉลิมฉลองที่พระคุณที่ช่วยเราให้รอดจากบาปในใจเรา

อ่าน โรม 3:21-31 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

11 มีนาคม

แน่นอนว่าเราจะไม่รู้สึกเติมเต็มในโลกนี้ มันคือสัญญาณที่บอกเราว่า
เราได้รับการออกแบบมาสำหรับโลกที่กำลังมาในอนาคต

มันเป็นรายการในโครงร่างศาสนศาสตร์ของเราแต่ละคน แต่จริงๆ แล้วเราไม่ได้ดำเนินชีวิตอย่างที่เราเชื่อ เราทุกคนบอกว่าเราเชื่อพระเจ้าแต่ก็ไม่ใช่ทั้งหมด เราบอกว่าเราเชื่อจริงๆ ว่ามีชีวิตนิรันดร์หลังจากชีวิตนี้สิ้นสุดลง ศาสนศาสตร์อย่างเป็นทางการของเรามีข้อเท็จจริงเกี่ยวกับสวรรค์ใหม่และโลกใหม่ที่จะมาถึง แต่เรามักจะมีชีวิตอยู่กับความวิตกกังวลและแรงผลักดันที่มาจากความเชื่อที่ว่าทั้งหมดที่เรามีคือ สำหรับชีวิตในโลกนี้เท่านั้น

นี่คือปัญหาทั่วไปในชีวิตจริง: หากเราไม่ให้ใจของเราจดจ่ออยู่กับสวรรค์ที่จะมาถึง เราก็จะพยายามเปลี่ยนโลกที่แตกสลายแห่งนี้ให้กลายเป็นสวรรค์ที่มันไม่มีวันเป็นไปได้ ส่วนลึกในใจของมนุษย์ทุกคนนั้นปรารถนาสวรรค์และชีวิตนิรันดร์ เสียงร้องของเด็กวัยหัดเดินที่เพิ่งล้มลงเป็นการร้องของผู้ที่โหยหาสวรรค์ น้ำตาของเด็กวัยเรียนที่ถูกปฏิเสธในสนามเด็กเล่นคือน้ำตาของผู้ที่โหยหาสวรรค์ ความเจ็บปวดของความโดดเดี่ยวที่คนไม่มีเพื่อนหรือครอบครัวรู้สึกคือความเจ็บปวดของผู้ที่โหยหาสวรรค์ ความเจ็บปวดที่ทั้งสามีและภรรยารู้สึกเมื่อชีวิตสมรสของพวกเขาพังทลายลงคือ ความเจ็บปวดของผู้ที่โหยหาสวรรค์ ความโศกเศร้าที่ชายชรารู้สึกในขณะที่ร่างกายของเขาอ่อนแอคือ ความโศกเศร้าของผู้ที่โหยหาสวรรค์ เราทุกคนต่างมีความปรารถนานี้ แม้ว่าเราจะไม่รู้ตัวก็ตาม เพราะผู้สร้างของเราได้วางสิ่งนี้ไว้ในใจเรา “พระองค์ทรงบรรจุนิรันดร์กาลไว้ในจิตใจมนุษย์ด้วย” (ปญจ. 3:11) เสียงร้องของเราเป็นมากกว่าเสียงร้องด้วยความเจ็บปวด คือ ใจของเราร้องหาสิ่งที่ใหญ่กว่าและดีกว่าชีวิตในโลกที่แตกสลายใบนี้

เมื่อเราหลงลืมความจริงนี้ เราจะพยายามอย่างมากเพื่อเปลี่ยนชีวิตในโลกที่แตกสลายนี้ให้เป็นสวรรค์อย่างที่มันไม่มีวันจะเป็นได้ การแต่งงานของเราจะไม่เป็นดังสวรรค์ งานของเราจะไม่ใช่สวรรค์ที่ใจเราโหยหา มิตรภาพของเราจะไม่ใช่สวรรค์ที่ใจเราต้องการ โลกรอบตัวเราจะไม่สามารถทำงานเหมือนสวรรค์ได้ ลูกๆ ของเราจะไม่ส่งสวรรค์มาให้เรา แม้แต่คริสตจักรของเราก็ไม่สามารถช่วยให้ชีวิตเราไปถึงมาตรฐานของสวรรค์ได้ แต่หากเราเป็นลูกของพระเจ้า เราก็ได้การการันตีว่าสวรรค์เป็นของเราแล้ว แต่มันจะไม่ใช่ที่นี่ ณ ตอนนี้ ทุกสิ่งที่ทำให้เราผิดหวังในโลกนี้จะช่วยเตือนเราว่าชีวิตที่นี่ไม่ใช่ทุกสิ่งที่เรามีอยู่ และทำให้เราโหยหาและปรารถนาสวรรค์ที่กำลังมา ความฝันที่ร่วงโรยจะเตือนเราว่าโลกนี้ไม่ใช่สวรรค์ ดอกไม้ที่ร่วงโรยเตือนเราว่าโลกนี้ไม่ใช่สวรรค์ บาปที่ทำให้เราหลงใหลช่วยย้ำเตือนเราว่าโลกนี้ไม่ใช่สวรรค์ โรคต่างๆ ที่ทำให้เราติดเชื้อนั้นเตือนเราว่าที่นี่ไม่ใช่สวรรค์ จงใช้ชีวิตอย่างมีความหวังเพราะสวรรค์นิรันดร์กำลังมาอย่างแน่นอน และหยุดที่ขอให้โลกแห่งบาปนี้เป็นสวรรค์อย่างที่ไม่มีวันที่มันจะเป็นได้

อ่าน 1 โครินธ์ 4 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

12 มีนาคม

หากเราคร่ำครวญถึงความแตกสลายของโลกนี้แทนที่จะสาปแช่งความยากลำบากในโลก
ก็จงรู้เถิดว่าพระคุณของพระเจ้าได้มาเยี่ยมเยือนเราแล้ว

ชีวิตในโลกที่แตกสลายนี้ช่างยากเย็นแสนเข็ญ เรากำลังเผชิญกับความกดดันของโลกที่ไม่ได้เป็นไปตามพระประสงค์ของพระเจ้า เรากำลังเผชิญกับสิ่งที่ไม่คาดฝันอยู่เสมอ เกือบทุกวันที่เราต้องจัดการกับบางสิ่งที่เราไม่ได้เลือกในชีวิต แต่มันเป็นแบบนี้เพราะสถานที่ที่เราอาศัยอยู่ ชีวิตของเราในโลก ณ ตอนนี้เหมือนเราอยู่ในบ้านที่ทรุดโทรม มันเริ่มที่จะพังทลายจากรากฐานของบ้าน แต่มันยังคงเป็นบ้าน แต่ชิ้นส่วนต่างๆ ของบ้านไม่ได้อยู่ในที่ถูกจัดวางให้อยู่ ประตูที่ไม่มั่นคงเริ่มฝืดและติดขัดเวลาปิดมัน ท่อประปาก็ใช้งานได้บ้างไม่ได้บ้าง เราไม่มีทางรู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นเมื่อเราเริ่มเสียบปลั๊กเครื่องใช้ไฟฟ้า และดูเหมือนว่าหลังคาจะรั่วแม้ว่าฝนจะไม่ตกก็ตาม เช่นเดียวกับโลกที่คุณและผมอาศัยอยู่ มันเป็นบ้านที่ทรุดโทรมจริงๆ

ตอนนี้ มีเพียงสองคำตอบที่เราจะเลือกให้กับความแตกสลายที่ทำให้ชีวิตทั้งหมดของเราซับซ้อนขึ้น นั่นคือการสาปแช่งและการคร่ำครวญ พูดกันตรงๆ ก็คือ การสาบแช่ง คือการตอบสนองที่เป็นธรรมชาติ เราแช่งด่าความเป็นจริงที่เราต้องจัดการกับผู้ร้ายหรือผู้กระทำความผิด เราแช่งด่าความเป็นจริงที่เราต้องจัดการกับสิ่งที่ทำแล้วไม่ได้ผล เราแช่งด่าความเป็นจริงที่เราต้องจัดการกับมลพิษและโรคภัยไข้เจ็บ เราแช่งด่าความเป็นจริงที่สัญญาของเราที่ถูกทำลาย ความสัมพันธ์ที่พังทลาย และความฝันที่สลาย เราแช่งด่าความเป็นจริงที่เราต้องเจ็บปวดและทุกข์ทรมาน เราแช่งด่าความเป็นจริงที่โลกที่แตกสลายใบนี้ถูกกำหนดให้เป็นที่อยู่อาศัยของเรา ทั้งหมดนี้ทำให้เราหงุดหงิด ทนไม่ไหว ขมขื่น โกรธ และไม่พอใจ ใช่ มันถูกต้องที่จะไม่ชอบสิ่งเหล่านี้ เป็นเรื่องธรรมดาที่พบว่ามันช่างน่าหงุดหงิด เพราะอย่างที่ท่านเปาโลกล่าวไว้ในโรมบทที่ 8 (“เรารู้อยู่ว่าสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดนั้นกำลังคร่ำครวญด้วยกันและเจ็บปวดแบบหญิงคลอดลูกมาจนทุกวันนี้” โรม 8:22) โลกทั้งโลกคร่ำครวญขณะรอคอยการไถ่บาป แต่การสาปแช่งเป็นการตอบสนองที่ผิด เราสาปแช่งสิ่งที่เราต้องเผชิญเพราะมันทำให้ชีวิตของเรายากกว่าที่เราต้องการให้เป็น การสาปแช่งทำให้เราสบายใจ มีความสุข เป็นแบบที่เราสะดวก และถนัด แต่การสาปแช่งเป็นพื้นฐานของการเน้นที่ตัวเรา

การคร่ำครวญเป็นคำตอบที่ดีกว่ามาก การคร่ำครวญช่วยโอบกอดโศกนาฏกรรมจากการล้มลงในบาป การคร่ำครวญเป็นการยอมรับว่าโลกไม่ได้เป็นอย่างที่พระเจ้าต้องการให้เป็น เสียงร้องคร่ำครวญถึงพระหัตถ์แห่งการไถ่และการคืนดีของพระเจ้า การคร่ำครวญรับรู้ถึงความทุกข์ของผู้อื่น การคร่ำครวญเป็นเรื่องเกี่ยวกับความเป็นจริงที่มีสิ่งยิ่งใหญ่ว่า ชีวิตที่ลำบากยากเย็นแสนเข็ญนั้น การคร่ำครวญเสียใจในสิ่งที่บาปได้ทำต่อจักรวาล และโหยหาพระผู้ไถ่ที่จะทรงเสด็จมาเพื่อจัดการกับโลกที่แตกสลายของพระองค์ ดังนั้น การคร่ำครวญจึงเป็นการตอบสนองต่อการที่เราถูกกระตุ้นเตือนโดยพระคุณ

ด้านของชีวิตนิรันดร์ในโลกที่แตกสลายนี้ การสาปแช่งเป็นภาษาตั้งค่าเริ่มต้นของคำนิยาม “อาณาจักรแห่งตัวเอง” แต่การคร่ำครวญเป็นภาษาตั้งค่าเริ่มต้นของคำนิยาม “อาณาจักรของพระเจ้า” แล้วในวันนี้เราตั้งค่าภาษาไหนในชีวิตของเรากัน

อ่าน ปฐมกาล 1-3 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

13 มีนาคม

เราไม่จำเป็นต้องกังวลว่าโลกของเราอยู่ภายใต้การควบคุมหรือไม่ พระเจ้าทรงครอบครอง
เราเพียงแค่ต้องเรียนรู้ที่จะวางใจพระองค์เมื่อการปกครองของพระองค์ไม่ปรากฏชัดเจน

ผมค้นหาแล้วทุกที่ ผมหาแล้วทั้งสูงและต่ำ ไม่มีลิ้นชัก ตู้ หรือตู้ทึบที่ผมไม่ได้รื้อค้น ผมออกไปดูที่รถสองรอบ เพื่อให้แน่ใจว่าผมไม่ได้ทิ้งมันไว้ที่นั่น มันเป็นแฟ้มมีเอกสารสำคัญ ผมทำมันหายที่ไหนสักแห่ง ผมรู้สึกผิดหวังมาก และหลังจากการค้นหาทั้งหมดของผม มันก็ยังหายไปเหมือนกับตอนที่ผมเริ่มค้นหา คืนนั้นผมรู้สึกว่าแฟ้มเอกสารที่หายไปชี้ไปถึงภาพชีวิตของผมที่ผมควบคุมชีวิตของตัวเองได้น้อยมาก ผมไม่มีอำนาจใดที่จะควบคุมโลกใบเล็กๆ ของผมที่จะรับประกันได้ว่าผมจะไม่มีวันสูญเสียสิ่งสำคัญในชีวิตไป อาจเป็นเรื่องที่น่ากลัวเล็กน้อยที่จะใคร่ครวญถึงเรื่องนี้ คุณและผมมีอำนาจและสามารถควบคุมสิ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิตของเราได้น้อยมาก คุณและผมไม่รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นต่อไป เราไม่รู้ว่าอะไรจะอยู่ในจาน (ชีวิต) ของเราในสัปดาห์หน้าหรือเดือนหน้า เรามีอำนาจเล็กน้อยที่จะควบคุมบุคคล และสิ่งที่สำคัญๆ ในชีวิต มีอำนาจเพียงเล็กน้อยในสถานการณ์ต่างๆ ในชีวิต และแทบจะไม่มีอำนาจที่ควบคุมความเป็นไปในชีวิตเลย

กล่าวอย่างตรงไปตรงมาก็คือ การเผชิญหน้ากับการขาดอำนาจอธิปไตยเหนือชีวิตของเราทำให้เกิดไม่ความวิตกกังวลก็สันติสุขในพระเจ้า ความวิตกกังวลคือ การหลงลืมพระเจ้า สิ่งนี้เป็นผลมาจากการคิดว่าชีวิตของเราถูกแบกอยู่บนบ่าของเราด้วยกำลังของเรา เป็นหน้าที่ของเราที่จะจัดการกับชีวิต และควบคุมดูแลสิ่งต่างๆ ให้เป็นระเบียบเรียบร้อย เป็นเรื่องน่ากังวลที่จะคิดว่าเรามีหน้าที่ที่จัดการและควบคุมชีวิตตนเองให้เป็นที่พอใจต่อผู้คน สถานที่ และสถานการณ์ต่างๆ ซึ่งเราจะสามารถวางใจได้ก็เมื่อ เราจะได้รับสิ่งที่เราคิดว่าเราต้องการและทำสิ่งที่เราคิดว่าจำเป็นต้องทำให้สำเร็จ หากเรากำลังตกอยู่ในความคิดแบบนี้ ชีวิตของเราจะเต็มไปด้วยความกังวล และใจของเราจะเต็มไปด้วยความกลัว

แต่มีหนทางที่ดีกว่านั้นคือ การระลึกถึงพระเจ้า ซึ่งชีวิตจะถูกวางไว้ในสันติสุขในพระเจ้าที่ถึงแม้ว่ามันอาจจะดูเหมือนจะไม่เป็นเช่นนั้น แต่ชีวิตของเราอยู่ภายใต้การควบคุมอย่างระมัดระวังของพระองค์ผู้ทรงเป็นแหล่งของสติปัญญา อำนาจ และความรักทั้งหมด ในทุกช่วงเวลาที่ชีวิตของเราอยู่นอกเหนือการควบคุม มันไม่ได้อยู่นอกเหนือการควบคุมของพระองค์: “เพราะการปกครองของพระองค์เป็นการปกครองนิรันดร์ และราชอาณาจักรของพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ ...พระองค์ทรงทำตามชอบพระทัยท่ามกลางกองทัพแห่งสวรรค์ และท่ามกลางชาวพิภพด้วย ไม่มีผู้ใดยับยั้งพระหัตถ์ของพระองค์ได้ หรือทูลถามพระองค์ได้ว่า “ทำไมจึงทรงทำเช่นนี้?” (ดาเนียล 4:34-35)

เห็นไหมว่า สันติสุขไม่ได้อยู่ในการควบคุมของเรา แต่อยู่ในการควบคุมโดยสมบูรณ์ของพระเจ้าผู้ทรงอยู่เหนือทุกสิ่ง เราไม่ได้อยู่ในสถานการณ์ สถานที่ หรือความสัมพันธ์ที่ไม่อยู่ภายใต้การควบคุมของพระองค์

อ่าน สดุดี 97 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

14 มีนาคม

การนมัสการร่วมกันถูกออกแบบมาเพื่อช่วยขจัดความสับสนของเราอีกครั้งว่า
อะไรเป็นสิ่งสำคัญที่แท้จริงในชีวิต

นี่คือสิ่งที่เราทุกคนต้องเข้าใจ ด้านนี้ของชีวิตนิรันดร์ มันยากมากสำหรับเราที่จะรักษาสิ่งที่พระเจ้าตรัสว่าสำคัญและโดยเฉพาะมีนสำคัญสำหรับใจเราทุกคน สิ่งต่างๆ รอบตัวเราดูเหมือนจะมีความสำคัญมากจนเกินจริง และมันเริ่มออกคำสั่งกับความคิด แรงจูงใจ ความปรารถนาในใจ การเลือกของเรา เราจะยอมอุทิศชีวิตหรือยอมที่จะภักดีต่อสิ่งๆ นั้น ในฐานะที่เราถูกสร้างขึ้นตามพระฉายของพระเจ้า เราไม่ได้ดำเนินชีวิตตามสัญชาตญาณธรรมชาติของเรา เราก็เป็นสิ่งมีชีวิตที่มีคุณค่า มีเป้าหมาย มีวัตถุประสงค์ และมีความสำคัญ แต่เรามักจะมีชีวิตอยู่เพื่อแสวงหาบางสิ่งบางอย่าง คือ เรามักจะไล่ตาม วิสัยทัศน์ นิมิต ความปรารถนา หรือความฝันบางอย่างอยู่เสมอ ทุกๆ วันเราต่างก็เรียกสิ่งต่างๆ ที่ไม่ใช่พระเจ้าว่าสำคัญ และเมื่อเราทำอย่างนั้น เรากก็พยายามทุกทางเพื่อให้เรามีสิ่งเหล่านั้นอยู่ในชีวิต คุณอาจแย้งว่าทุกสิ่งที่เราทำและพูด คือความพยายามของเราเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่สำคัญชีวิตเราจากสถานการณ์ความสัมพันธ์และสถานที่ที่เราอาศัยอยู่ไม่ใช่หรือ

ผมกำลังอธิบายถึงการต่อสู้ฝ่ายวิญญาณครั้งใหญ่ที่เราต้องต่อสู้กับใจที่เป็นพื้นหินของเรา เห็นไหมว่าสิ่งสำคัญใดก็ตามที่ควบคุมหัวใจของเราอยู่จะกำหนดคำพูดและพฤติกรรมของเราด้วย ข้อเท็จจริงของเรื่องนี้คือเราทุกคนมองไม่เห็นว่าอะไรเป็นสิ่งที่สำคัญที่แท้จริง การเอาชนะข้อโต้แย้งในใจกลายเป็นเรื่องสำคัญสำหรับเรา บ้านที่สวยงามมีความสำคัญเกินกว่าคุณค่าที่แท้จริงของมัน การได้รับการเลื่อนตำแหน่งครั้งต่อไปนั้นสำคัญเกินกว่าที่มันเป็นจริง การมีชีวิตที่สะดวกสบายและคาดเดาได้นั้นมีค่าเกินความเป็นจริง การที่คนอื่นชอบเรามีความสำคัญมากกว่าความโปรดปรานจากพระเจ้า ความสวยงามทางร่างกายและความสุขมีคุณค่าในใจของเรามากเกินความเป็นจริง รถยนต์เท่ๆ สเต็กเนื้อชั้นดี เสื้อผ้าสวยๆ หรือซีเรียลชามสุดท้ายจากกล่องนั้นมีค่าเกินกว่าความหมายหรือหน้าที่ที่แท้จริงของมัน เราทุกคนต้องได้รับการตักเตือนครั้งแล้วครั้งเล่าถึงสิ่งที่พระเจ้าประกาศว่าสำคัญที่สุดในชีวิตของเรา

ดังนั้น ในพระคุณของพระเจ้า พระองค์ได้ออกแบบให้เรามาอยู่รวมกันกันเป็นประจำและระลึกถึงสิ่งที่ควรค่าแก่การมีชีวิตอยู่ การนมัสการร่วมกันทำให้เรานึกถึงฤทธานุภาพ พระสิริ และพระคุณของพระองค์ มันย้ำเตือนเราถึงความล้ำลึกของความต้องการฝ่ายวิญญาณของเรา มันเตือนเราถึงนิรันดรกาลที่จะมาถึง มันเตือนเราถึงความรอดทั้งในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต และในขณะที่มันเตือนเราถึงสิ่งเหล่านี้ มันก็ช่วยชำระความสับสนของเราต่อค่านิยมในโลกอีกครั้ง ช่วยเราจากใจที่ไม่มั่นคงและผันแปรของเรา และชี้ให้เรามองไปถึงพระองค์ผู้ทรงควบคุมสิ่งที่ใจจะเราอุทิศให้หรือภักดีได้อย่างถูกต้องอีกครั้ง และในพระคุณนั้น พระองค์ได้ทรงประทานทุกสิ่งสำคัญและจำเป็นแก่เราแล้ว

อ่าน ฮีบรู 10:19–25 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

15 มีนาคม

เมื่อใดก็ตามที่เราสงสัยพระปัญญาของพระเจ้า หรือออกนอกหนทางของพระองค์
ก็เหมือนที่เราก็กำลังบอกกับตัวเองว่าเรานั้นฉลาดกว่าพระเจ้า

หนึ่งในพระธรรมที่ “ทำให้เรามีส่วนในการตอบคำถามของพระเจ้า” พระเจ้ากำลังตรัสกับโยบและนำโยบให้เห็นภาพความแตกต่างของผู้สร้าง และสิ่งทรงสร้างที่ถูกแยกออกจากกันไว้อย่างชัดเจน เป็นคำอธิบายที่น่าทึ่งเกี่ยวกับความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าและความเล็กน้อยของโยบ นี่คือข้อพระคัมภีร์ที่เราควรอ่านซ้ำหลายๆ ครั้ง:

“แล้วพระยาห์เวห์ทรงตอบโยบจากพายุว่า
“นี่ผู้ใดหนอที่ให้คำปรึกษามืดมนไปด้วยถ้อยคำอัน
ปราศจากความรู้?
จงคาดเอวอย่างลูกผู้ชาย เราจะถามเจ้า
ขอเจ้าตอบเรา
“เจ้าอยู่ที่ไหน เมื่อเราวางรากฐานของแผ่นดินโลก?
บอกมาเลย ถ้าเจ้ามีความเข้าใจ
ผู้ใดได้กำหนดขนาดให้โลก?
แน่นอนละ เจ้าต้องรู้ซี หรือผู้ใดขึงเชือกวัดบนนั้น?
รากฐานของโลกจมไปอยู่บนอะไร?
ผู้ใดวางศิลามุมเอกของมัน
เมื่อเหล่าดาวรุ่งแซ่ซ้องสรรเสริญ
และบรรดาบุตรพระเจ้าโห่ร้องด้วยความชื่นบาน?
“ผู้ใดเอาประตูปิดทะเล เมื่อมันระเบิดออกมา
เหมือนออกมาจากครรภ์
เมื่อเราสร้างเมฆให้เป็นเสื้อ และความมืดทึบ
เป็นผ้าอ้อมของมัน
แล้วกำหนดเขตให้มัน และวางดาลและประตู
และกล่าวว่า ‘เจ้าไปได้ไกลแค่นี้แหละ อย่าเลยไปอีก
และคลื่นคะนองของเจ้าหยุดเพียงแค่นี้แหละ’?
โยบ 38:1-11

เปิดพระคัมภีร์ของเราและอ่านโยบบทที่ 40 ต่อไป ปล่อยให้ใจของเรายอมรับความยิ่งใหญ่แห่งพระปัญญาและฤทธานุภาพของพระเจ้า ปล่อยให้ใจของเราได้สงบลง ณ จุดที่เราเข้าใจถึงความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าและความยำเกรงพระองค์ แล้วใคร่ครวญว่าเรานั้นเล็กน้อยและอ่อนแอเพียงใด ถ่อมใจลงมองถึงความจริงที่ตัวเรานั้นรู้น้อยเพียงใด แล้วเราทำอะไรได้เล็กน้อยมากถ้าเทียบกับพระเจ้า เปิดใจยอมรับความไร้เหตุผลอันน่าขันของความคิดที่เราเคยคิดว่าไม่ว่าในสถานการณ์ สถานที่ หรือความสัมพันธ์ใดก็ตาม เราสามารถควบคุมมันได้และคิดว่าเราฉลาดกว่าพระเจ้า เมื่อนั้นจงเริ่มหัวเราะเยาะให้กับความโง่เขลาของเราที่เยาะเย้ยต่อศักดิ์ศรีเพียงชั่วคราวในโลกนี้และถ่อมใจลงด้วยใจสำนึกในพระคุณที่ถ่อมของพระเจ้า ก้มกราบลงและนมัสการพระองค์

หลังจากกราบลงและนมัสการพระเจ้าแล้ว จงลุกขึ้นปรนนิบัติพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่และเกรียงไกร ปฏิเสธที่จะตั้งคำถามหรือสงสัยน้ำพระทัยของพระองค์ ปฏิเสธที่จะคิดว่าขอบเขตของพระเจ้าไม่ดีไม่สนุกน่าเบื่อ จงขอบพระคุณที่ความยิ่งใหญ่ของพระองค์เป็นเกราะป้องกันและคุ้มภัยให้เรา พระสิริของพระองค์เป็นแรงบันดาลใจในชีวิตเรา พระคุณของพระองค์เป็นความช่วยเหลือของเรา และสติปัญญาของพระองค์นำทางในชีวิตของเรา พระองค์ทรงฉลาดกว่าคุณและผมอย่างไม่มีที่สิ้นสุดในเวลาที่ดีและเหมาะสมที่สุดในชีวิตเรา

อ่าน โยบ 38:1–42:46 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

16 มีนาคม

ความไม่พอใจเป็นสิ่งดีหากมันทำให้เราโหยหาบ้านที่แท้จริงบนสวรรค์
แต่เป็นสิ่งร้ายหากมันทำให้เราสงสัยในพระองค์
ผู้ที่กำลังจัดเตรียมที่อยู่ในพระนิเวศน์ของพระองค์ไว้สำหรับเรา

"ข้าแต่พระเจ้าผู้ทรงให้ข้าพระองค์เป็นฝ่ายชอบธรรม
ขอทรงตอบเมื่อข้าพระองค์ร้องทูล เมื่อข้าพระองค์จนตรอก
ขอประทานช่องทางขอทรงพระเมตตาข้าพระองค์
และขอทรงฟังคำอธิษฐานของข้าพระองค์ ข้าแต่ท่านผู้สูงศักดิ์

ท่านจะหมิ่นศักดิ์ศรีของข้าพเจ้าไปอีกนานเท่าใด?
ท่านจะรักคำไร้ค่า และแสวงการมุสาอีกนานเท่าใด?เส-ลาห์
จงทราบเถิดว่า พระยาห์เวห์ทรงแยกผู้จงรักภักดีไว้สำหรับพระองค์
พระยาห์เวห์ทรงสดับฟังเมื่อข้าพเจ้าทูลพระองค์

แม้ถูกยั่วยุ ก็อย่าทำบาป
จงตรึกตรองในใจเวลาอยู่บนที่นอนและสงบอยู่เส-ลาห์
จงถวายเครื่องสัตวบูชาให้ถูกต้อง
และวางใจในพระยาห์เวห์ หลายคนกล่าวว่า

"เราอยากเห็นสิ่งดีๆ บ้าง ข้าแต่พระยาห์เวห์
ขอเงยพระพักตร์ที่สว่างของพระองค์มาเหนือพวกข้าพระองค์"
พระองค์ได้ประทานความยินดีแก่จิตใจของข้าพระองค์
มากกว่าเมื่อได้ข้าวและเหล้าองุ่นมากมาย

ข้าพระองค์จะเอนกายลงนอนหลับอย่างเป็นสุข ข้าแต่พระยาห์เวห์
เพราะพระองค์เท่านั้นที่ทรงทำให้ข้าพระองค์อาศัยอยู่อย่างปลอดภัย" สดุดี 4:1-8

พระคำตอนนี้เขียนขึ้นโดยดาวิดในช่วงเวลาที่สะเทือนใจที่สุดช่วงหนึ่งในชีวิตของเขา เขาซ่อนตัวอยู่ในถ้ำกับเหล่าทหารที่จงรักภักดีเพราะลูกชายของดาวิดต้องการที่จะชิงบัลลังก์ของเขา ในระบอบราชาธิปไตย วิธีเดียวที่จะแย่งบัลลังก์ได้อย่างปลอดภัยคือ การจบชีวิตของคนที่ครองบัลลังก์อยู่ ให้เราลองจินตนาการดูว่าในสถานการณ์แบบนี้ความคิด ความรู้สึก และใจของเราจะเป็นอย่างไร ดาวิดพอใจกับสถานการณ์นี้ใช่ไหม? แน่นอนว่าไม่ใช่เลย ดูเหมือนว่าชีวิตของดาวิดตอนนี้ไม่มีอะไรที่ดีเกิดขึ้นเลยสักนิด แต่ในความเศร้าโศกและความไม่พอใจของดาวิด เขาได้กลับได้รู้จักกับความสงบสุขอันแสนประหลาด และเขายังพูดอีกว่าหัวใจของเขาเต็มเปี่ยมไปด้วยความชื่นชมยินดี! ที่เป็นแบบนี้ก็เพราะระดับที่ลึกที่สุดความสงบสุขและความชื่นชมยินดีของเขาไม่ได้ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ต่างๆ แต่ขึ้นอยู่กับพระเจ้าผู้ทรงครอบครองอยู่เหนือสถานการณ์นั้น ถ้าความมั่นคงของดาวิดอยู่ในพระเจ้าและพระเจ้าเพียงผู้เดียว เขาก็มีความปลอดภัยในถ้ำนั้นพอๆ กับในวัง เพราะพระเจ้าเป็นผู้ที่ทำให้เขามีชีวิตอยู่อย่างปลอดภัย จากคำพูดของดาวิดแล้ว เขาไม่มีความสงสัยในพระเจ้าเลย

ไม่ว่าวันนี้ชีวิตของเราจะเป็นอย่างไร ไม่ว่าเราจะมีความไม่พอใจที่เกิดจากความสงสัยและความกลัว หรือความพอใจที่เกิดจากความสงบในใจและการพักสงบในพระเจ้า จงจำไว้ว่า พระคุณเท่านั้นที่สามารถช่วยเราให้พ้นจากความกลัวและทำให้ใจเราสงบได้แม้ว่าเราจะอยู่ในถ้ำอีกครั้ง

อ่าน มีคาห์ 7 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

17 มีนาคม

ถ้าเราใส่รายการของความต้องการของเรามากเกินไปในชีวิต
มันก็จะจบลงที่เราจะรู้สึกผิดหวังกับชีวิต รู้สึกเจ็บปวดจากผู้คน
และสงสัยในพระเมตตาและความดีของพระเจ้า

ผมคิดว่ามันเป็นหนึ่งในคำที่เลอะเทอะที่สุดที่ใช้ในวัฒนธรรมของมนุษย์ ถ้า *ความจำเป็น* หมายถึง "ปัจจัยต่างๆ สำหรับชีวิต" ถ้าเป็นแบบนี้สิ่งที่เราบอกว่าจำเป็นสำหรับชีวิตส่วนใหญ่นั้นก็ไม่ได้จำเป็นจริงๆ เลย เราจะรู้เรื่องนี้ดีถ้าเรามีลูกหรือมีชีวิตอยู่ใกล้กับเด็ก สมมติว่าคุณเป็นพ่อแม่ แล้วคุณพาลูกไปเที่ยวห้างสรรพสินค้า (ซึ่งคุณจะรู้สึกว่านั่นเป็นการกระทำที่เป็นความผิดพลาดครั้งแรกของคุณ) ขณะที่คุณกำลังเดินผ่านห้างสรรพสินค้า ลูกของคุณเห็นร้านขายรองเท้าผ้าใบ และเขาก็เดินเลี้ยวซ้ายไปทางนั้นทันที แล้วก็เอาจมูกแนบกับกระจกของร้าน แล้วเขาพูดว่า "แม่ครับ ผมอยากได้รองเท้าผ้าใบพวกนั้น" แล้วคุณมองลงไปที่เท้าของลูกที่สวมรองเท้าอย่างดีไม่มีที่ติแล้วก็พูดว่า: "ไม่เอา แม่ไม่ซื้อรองเท้าผ้าใบแบบนั้นให้ลูกหรอกนะ เพราะลูกมีรองเท้าที่ดีอยู่แล้ว" และเมื่อคุณพูดออกไปแบบนั้น ลูกของคุณคงจะไม่คิดว่า "แม่ผมช่างฉลาดที่สุด แม่มองเห็นความต้องการที่ผิดเพี้ยนของผม แม่รับรู้ถึงความปรารถนาที่เห็นแก่ตัวของผม และกำลังช่วยผมด้วยความรักที่มีต่อผม" มันไม่มีทางเป็นเช่นนั้น ลูกของคุณจะตวาดใส่คุณด้วยเสียงดังว่า: "แม่ชอบพูดว่า "ไม่" กับผมตลอด ผมไม่รู้ว่าทำไมผมถึงต้องมีแม่ที่เกลียดรองเท้าผ้าใบแบบนั้นด้วย" จากนั้นลูกของคุณก็จะไม่ยอมเข้ามาข้องเกี่ยว หรือมีปฏิสัมพันธ์กับคุณตลอดเวลาที่อยู่ในห้างสรรพสินค้านั้น

เมื่อเราบอกกับตัวเองว่า สิ่งนี้หรือสิ่งนั้นเป็นสิ่งจำเป็นในชีวิต สามความรู้สึกนี้จะตามมาทันที คือ 1) เราจะรู้สึกว่าเรามีสิทธิ์ที่จะได้สิ่งๆ นั้น แต่ความจริงแล้วมันก็เป็นแค่ความต้องการของเรา 2) เนื่องจากมันเป็นความต้องการเราจึงรู้สึกว่าเรามีสิทธิ์ที่จะเรียกร้อง และ 3) เราจะตัดสินความรักของอีกฝ่ายหนึ่งจากความเต็มใจของเขาหรือเธอที่จะมอบสิ่งที่เราต้องการให้กับเรา แต่สิ่งนี้ไม่เพียงเกิดขึ้นในความสัมพันธ์ระหว่างเรากับผู้อื่น แต่ในความสัมพันธ์ที่สำคัญกว่านั้นคือ ในระดับความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้าด้วย เมื่อเราเรียกบางสิ่งว่าเป็นสิ่งจำเป็นในชีวิต และพระเจ้าไม่ได้ประทานสิ่งๆ นั้นให้ เราจะเริ่มสงสัยในความเมตตาและความดีของพระองค์ หรือถ้าเลวร้ายที่สุดเราก็จะไม่วิ่งไปขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าที่มีพระลักษณะที่น่าสงสัยว่า ทรงมีความเมตตาและความดีจริงหรือไม่

ในมัทธิว 6:32 พระเยซูเตือนเราว่าเรามีพระบิดาในสวรรค์ผู้ทรงทราบแน่ชัดว่าชีวิตของเราต้องการอะไรจริงๆ ในพระคำข้อนี้มีทั้งคำปลอบโยนและการเผชิญหน้ากับพระเยซู ในส่วนของการเผชิญหน้าคือ: เพื่อที่พระเยซูจะเตือนเราว่าเรามีพระบิดาที่มีความเข้าใจที่ชัดเจนเกี่ยวกับความต้องการที่แท้จริงของเรา เพราะตัวเราไม่มีความเข้าใจเช่นพระองค์ เราจึงไม่เข้าใจและสับสนเกี่ยวกับความจำเป็นและความอยากได้ของเราอยู่ตลอดเวลา เมื่อเราไม่เข้าใจและสับสน เราก็ถูกล่อลวงให้สงสัยในความรักของพระบิดาบนสวรรค์ของเรา ส่วนของการปลอบโยนคือ เราได้รับการปลอบโยนโดยพระคุณ เราได้รับการสร้างให้เป็นบุตรของพระบิดาผู้ทรงรอบรู้และทรงรักมากที่สุดเท่าที่จักรวาลเคยมีมา พระองค์ไม่เคยสับสนเลย พระองค์ทรงทราบทุกความต้องการที่จำเป็นสำหรับเรา เพราะพระองค์ทรงสร้างเรา เราสามารถพักสงบในพระคุณที่ทำให้เราเป็นลูกของพระองค์ โดยรู้ว่าในพื้นที่ของเราในครอบครัวของพระองค์มีการรับรองว่าเราจะมีทุกสิ่งที่เราต้องมีในชีวิตอย่างเพียงพอ

อ่าน สดุดี 145 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

18 มีนาคม

คุณกำลังเผชิญกับความผิดหวังและความล้มเหลวอยู่หรือไม่
ไม่ต้องแปลกใจไปที่คุณยังรู้สึกว่าตนมีข้อบกพร่องและโลกของคุณกำลังแตกสลาย
นี่คือพระคุณของพระเจ้า

หากคุณไม่จริงจังกับสิ่งที่พระคัมภีร์กล่าวเกี่ยวกับเราและธรรมชาติของโลกที่เราอาศัยอยู่ คุณจะดำเนินชีวิตด้วยความคาดหวังที่ไม่เป็นจริง คุณจะไร้เดียงสาเมื่อถูกล่อลวง และคุณจะพบว่าคุณเองจะตกใจกลัวและผิดหวังเป็นประจำ ลองพิจารณาว่าพระคัมภีร์พูดอย่างไรเกี่ยวกับเราและโลกของเราในช่วงเวลานี้ระหว่างคำว่า "สิ่งที่พระเยซูทรงทำแล้ว" และ "สิ่งยังมาไม่ถึง"

แม้ว่าการไถ่บาปของพระเจ้าได้เริ่มขึ้นแล้ว แต่คุณและผมยังคงอยู่ในโลกที่แตกสลายรุนแรงและเมื่อยังทรงรวมมันเข้าด้วยกันยังไม่สำเร็จ มันยังไม่สามารถดำเนินไปตามแนวทางที่สวยงามตามที่พระเจ้าทรงประสงค์ ไม่มีข้อความใดที่จะอธิบายความแตกสลายในปัจจุบันของโลกได้ดีไปกว่าพระธรรมโรมบทที่ 8 เปาโลใช้วลีที่แรงมากสามวลีเพื่ออธิบายถึงความแตกสลายนี้: "อยู่ภายใต้อนิจจัง ผิดเพี้ยนไร้ค่า" (ข้อ 20) "อยู่ใต้อำนาจของความเสื่อมสลาย หรือถูกผูกมัดให้ต้องเสื่อมสลาย" (ข้อ 21) และ "อยู่ในความเจ็บปวดแบบหญิงที่คลอดบุตร" (ข้อ 22) ชีวิตในโลกที่แตกสลายนั้นมีความผิดเพี้ยนไร้ค่า สิ่งต่างๆ ทำงานอย่างผิดเพี้ยน และไม่ว่าเราจะพยายามมากแค่ไหน เราก็ไม่สามารถหนีไปจากความหงุดหงิดของโลกที่ดำเนินไปอย่างผิดเพี้ยนได้ ความตายและความเสื่อมสลายอยู่รอบตัวเรา มนุษย์ตาย สรรพสิ่งตาย ความฝันตาย ความสัมพันธ์ตาย สิ่งทรงสร้างทางกายภาพตาย จากนั้นมีบางครั้งที่ความทุกข์ทรมานรุนแรงเช่นเดียวกับความเจ็บปวดแบบหญิงที่คลอดบุตร ภายใต้น้ำหนักของความรุนแรงของความแตกสลายในโลกทั้งหมดนี้ เปาโลกล่าวว่า "สรรพสิ่งกำลังคร่ำครวญด้วยกัน" (ข้อ 22) พระคัมภีร์เรียกให้เราตระหนักถึงสภาพแวดล้อมที่เราอาศัยอยู่ คัมภีร์ยังมีคำพูดที่ชัดเจนและกล่าวอย่างอ่อนสุภาพเกี่ยวกับคุณและผม ยอห์นพูดว่า "ถ้าเรากล่าวว่าเราไม่มีบาป เราก็หลอกตัวเอง และสัจจะไม่ได้อยู่ในตัวเราเลย" (1 ยอห์น 1:8) ใช่ อำนาจของความบาปได้ถูกทำลายไปแล้ว แต่ความบาปยังคงอยู่ในตัวเราและกำลังถูกกำจัดออกไปโดยพระคุณของพระเจ้า ดังนั้น ทุกวันเราทุกคนจึงได้รับการเปิดเผยถึงหลักฐานให้เห็นว่าเราเป็นคนบาป เราทุกคนยังคงมีความมืดของความชั่วช้า การล่วงละเมิด และบาปอยู่ในตัวเรา แต่เรายังไม่ได้พ้นภัยอันตรายของบาปในเราอย่างสิ้นเชิง

ตอนนี้ ถ้าเรายอมที่จะไม่เอาจริงเอาจังกับสิ่งที่พระคัมภีร์พูดเกี่ยวกับโลกที่เราอาศัยอยู่ และเราไม่ได้จริงจังกับสิ่งที่คัมภีร์พูดเกี่ยวกับบาปที่ยังอยู่ในตัวเรา เราก็จะไม่แสวงหาการให้อภัยของพระเจ้า ความช่วยเหลือจากพระองค์ การคุ้มครองป้องกันของพระองค์ การช่วยเปลี่ยนแปลงชีวิตจากพระองค์ และพระคุณที่ช่วยให้รอดที่เป็นความหวังเดียวในชีวิตเรา พระคุณเท่านั้นที่มีพลังในการปกป้องคุ้มครองเราจากความชั่วร้ายที่อยู่ภายนอกเราและปลดปล่อยเราจากความชั่วร้ายที่อาศัยอยู่ในเรา

ในความเป็นจริงแล้ว สิ่งต่างๆ เลวร้ายยิ่งกว่าที่เราเคยคาดคิดไว้ และพระคุณของพระเจ้านั้นก็ยิ่งใหญ่กว่าที่เราจะจินตนาการได้ ในความเป็นจริงความเชื่อตามพระคัมภีร์อยู่ที่จุดบรรจบของความอัศจรรย์ใจและความหวังอันรุ่งโรจน์ในพระคุณ

อ่าน ปฐมกาล 6:1-8 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

19 มีนาคม

ความเชื่อเป็นการวัดศักยภาพของเรา
ไม่ได้วัดจากพื้นฐานของของประทานและประสบการณ์ตามธรรมชาติของเรา
แต่อยู่ในการค้ำประกันของการทรงสถิตและพระสัญญาของพระเจ้า

มันเกือบจะเป็นเรื่องตลกขบขัน ที่พบได้ในพระธรรมผู้วินิจฉัย 6:11–18:

> "ทูตของพระยาห์เวห์มาประทับใต้ต้นโอ๊กที่โอฟราห์ ซึ่งเป็นของโยอาชตระกูลอาบีเยเซอร์ ส่วนกิเดโอนบุตรของท่านกำลังนวดข้าวสาลีอยู่ในบ่อย่ำองุ่น เพื่อหลบหน้าคนมีเดียน ทูตของพระยาห์เวห์ทรงปรากฏแก่กิเดโอนตรัสกับเขาว่า "นักรบกล้าหาญเอ๋ย พระยาห์เวห์สถิตกับเจ้า" กิเดโอนจึงทูลท่านผู้นั้นว่า "ท่านเจ้าข้า ถ้าพระยาห์เวห์สถิตกับพวกเราแล้ว ทำไมเหตุการณ์ทั้งหมดนี้จึงเกิดกับเราเล่า? และการอัศจรรย์ทั้งหมดของพระองค์อยู่ที่ไหนซึ่งปู่ย่าตายายเคยเล่าให้เราฟังว่า 'พระยาห์เวห์ไม่ได้ทรงนำเราออกจากอียิปต์หรือ?' แต่สมัยนี้พระยาห์เวห์ทรงทอดทิ้งเราเสียแล้ว และทรงมอบเราไว้ในมือของพวกมีเดียน" และพระยาห์เวห์ทรงหันมาหาท่านและตรัสว่า "จงไปช่วยคนอิสราเอลให้พ้นจากเงื้อมมือพวกมีเดียนด้วยกำลังของเจ้านี่แหละ เราใช้เจ้าไปไม่ใช่หรือ?" ท่านจึงทูลว่า "องค์เจ้านายของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะช่วยอิสราเอลได้อย่างไร? นี่แน่ะ ตระกูลบิดาของข้าพระองค์ต่ำต้อยที่สุดในเผ่ามนัสเสห์ และตัวข้าพระองค์ก็เป็นคนเล็กน้อยที่สุดในบ้านบิดาข้าพระองค์" พระยาห์เวห์ตรัสกับท่านว่า "แต่เราจะอยู่กับเจ้าแน่ และเจ้าจะโจมตีคนมีเดียนอย่างกับตีคนคนเดียว" ท่านก็ทูลพระองค์ว่า "ถ้าบัดนี้ข้าพระองค์เป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรพระองค์ ขอโปรดให้ข้าพระองค์เห็นหมายสำคัญว่า ผู้ที่พูดอยู่กับข้าพระองค์นี้คือพระองค์เอง ขออย่าเสด็จไปจากที่นี่จนกว่าข้าพระองค์จะกลับมา และนำของมาตั้งถวายเฉพาะพระพักตร์" และพระองค์ตรัสว่า "เราจะอยู่จนกว่าเจ้าจะกลับมา"

พระเจ้าเข้าประชิดกิเดโอนเพื่อเรียกให้เขาเป็นผู้นำอิสราเอลในการสู้รบครั้งสำคัญ และเรียกเขาว่า "นักรบกล้าหาญเอ๋ย" พระองค์ทรงเห็น "นักรบกล้าหาญ" คนนี้ได้อย่างไร? พระองค์พบเขาขณะเขากำลังนวดข้าวสาลีในบ่อย่ำองุ่น เขากำลังทำสิ่งที่คุณมักจะทำนอกบ้านในบ้าน เพราะเขากลัวผู้คนที่พระเจ้าจะเรียกให้เขาไปโจมตี! พระเจ้าเรียกเขาว่านักรบกล้าหาญ ไม่ใช่เพราะความแข็งแกร่งและความกล้าหาญโดยธรรมชาติของกิเดโอน แต่เป็นเพราะสิ่งที่กิเดโอนจะทำได้โดยกำลังที่พระเจ้าจะมอบให้เขา เรารู้ว่านี่เป็นความจริงเพราะพระเจ้าเริ่มคำตรัสของพระองค์ด้วยคำเหล่านี้: "องค์พระยาห์เวห์สถิตกับเจ้า" กิเดโอนผู้ที่กำลังกลัวและน่าสงสารถึงกับตั้งคำถามว่า "องค์เจ้านายของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะช่วยอิสราเอลได้อย่างไร? นี่แน่ะ ตระกูลบิดาของข้าพระองค์ต่ำต้อยที่สุดในเผ่ามนัสเสห์ และตัวข้าพระองค์ก็เป็นคนเล็กน้อยที่สุดในบ้านบิดาข้าพระองค์" กิเดโอนเข้าใจผิดว่าเขาเป็นใครและพระเจ้าเป็นใคร เมื่อเขาพูดสิ่งนี้ออกมา หากเราจำไม่ได้ว่าพระเจ้าคือใครในฤทธานุภาพ พระสิริ และพระคุณของพระองค์ และเราลืมว่าเราเป็นใครในครอบครัวของพระองค์ เราก็จะประเมินศักยภาพของเราผิดพลาดเสมอในการทำสิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกให้เราทำ เราจะวัดความสามารถของเราตามของประทานตามธรรมชาติและขนาดของสิ่งใดก็ตามที่พระเจ้าเลือกให้เราเผชิญ พระเจ้าทรงสถิตอยู่กับเรา เราจึงได้รับการอวยพรด้านสติปัญญาและกำลังที่เหนือความสามารถของเราเอง เป็นสติปัญญาและกำลังที่ตัวเราไม่สามารถรับจากตัวเราได้

อ่าน 1 โครินธ์ 1:26-31 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

20 มีนาคม

พระคริสต์ทรงสละพระองค์เป็นเครื่องบูชาที่พอพระทัยต่อพระพิโรธของพระบิดา
เพื่อที่คุณ (ในฐานะเป็นลูกของพระเจ้า) จะได้รับการตีสอนแต่ไม่ต้องกลัวพระพิโรธของพระองค์

นี่คือส่วนที่สำคัญที่สุดของการที่เราได้รับยอมรับจากพระเจ้า เป็นเหตุผลพื้นฐานว่าทำไมพระคุณจึงเป็นความหวังเดียวของเรา พระเยซูทรงตอบสนองพระพิโรธของพระบิดาอย่างเต็มที่และสมบูรณ์เพื่อว่าคุณและผมจะไม่ต้องรับโทษบาปของเราอีกต่อไป เราไม่ต้องอยู่ด้วยความหวาดกลัวต่อพระพิโรธของพระเจ้า ในวันที่เลวร้ายที่สุด ดื้อรั้นที่สุด และในวันที่ไร้ความเชื่อที่สุด เราสามารถวิ่งเข้าไปที่ประทับอันศักดิ์สิทธิ์ของพระบิดาบนสวรรค์ของเรา และพระองค์จะไม่ทรงปฏิเสธเรา แต่เราไม่ได้รับการยอมรับเพราะสิ่งที่เรากระทำ เราไม่ได้รับการต้อนรับเข้าสู่ความสัมพันธ์นิรันดร์กับพระเจ้าเพราะเรารักษาธรรมบัญญัติได้ แต่เพราะพระเยซูทรงกระทำแทนเรา หากเราเชื่อฟังพระเจ้านานหนึ่งพันปี เราก็ไม่ได้รับการยอมรับจากพระองค์มากไปกว่าที่เราได้รับแล้วในวินาทีแรกที่เราเชื่อพระองค์ นี่คือข่าวประเสริฐแห่งพระคุณที่ต่างไปจากเดิมอย่างสิ้นเชิง นั่นคือ เราไม่จำเป็นต้องเป็นเครื่องเผาบูชาอันบริสุทธิ์ต่อพระพักตร์พระเจ้าเพื่อได้รับความรอด เพราะพระเยซูได้ทรงเป็นและกระทำในส่วนนี้แทนเราสำเร็จแล้ว

เนื่องจากเราเป็นลูกของพระเจ้าและพระองค์ทรงรักและเมตตาเรามาก พระองค์จึงตีสอนเรา แต่ในการเผชิญกับการตีสอนด้วยความรักของพระเจ้านั้นสำคัญมาก และมันช่วยสร้างลักษณะที่สำคัญให้เรา (เพื่อประโยชน์ของเราที่จะมีส่วนในความบริสุทธิ์ของพระองค์) การตีสอนของพระองค์ไม่ใช่การลงโทษต่อบาปของเรา เพราะบาปทั้งหมดของเราได้ถูกพระเยซูพระผู้ช่วยแบกรับไปแล้ว แทนที่เราจะถูกลงโทษเสียเอง การตีสอนของพระบิดาของพระเยซูนั้นเป็นการช่วยเปลี่ยนแปลงชีวิต มันถูกออกแบบมาเพื่อช่วยเปลี่ยนใจเรา เป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งที่พระเจ้าใช้ในการขับเคลื่อนเราไปข้างหน้าและเพื่อทำให้กำหนดการต่างๆของพระคุณพระองค์สำเร็จลุล่วงได้อย่างสมบูรณ์ การตีสอนของพระองค์ไม่ได้สอนเราว่าต้องทำอย่างไรเพื่อให้ได้มาซึ่งฐานะในการเป็นลูกของพระองค์ด้วยตนเองพระเจ้าทรงตีสอนอย่างระมัดระวัง, ตีสอนด้วยความรัก เพื่อพิสูจน์ให้เห็นว่าเราเป็นบุตรคนหนึ่งพระองค์:

> "ท่านทั้งหลายจงสู้ทนเอาเถอะเพราะเป็นการตีสอน พระเจ้าทรงปฏิบัติต่อท่านเหมือนท่านเป็นบุตรของพระองค์ เพราะว่ามีบุตรคนไหนบ้างที่บิดาไม่ตีสอน? แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่ได้ถูกตีสอนเช่นเดียวกับคนอื่นๆ ท่านก็ไม่ใช่บุตร แต่เป็นลูกนอกกฎหมาย ยิ่งไปกว่านั้น เราทั้งหลายมีบิดาเป็นมนุษย์ที่ตีสอนเรา และเราก็นับถือบิดานั้น เราจึงยิ่งควรอยู่ใต้บังคับของพระบิดาแห่งจิตวิญญาณ และดำรงชีวิตอยู่ไม่ใช่หรือ? เพราะบิดาที่เป็นมนุษย์ตีสอนเราเพียงชั่วเวลาเล็กน้อยตามความเห็นดีเห็นชอบของพวกเขา แต่พระองค์ทรงตีสอนเพื่อประโยชน์ของเรา เพื่อเราจะมีส่วนในความบริสุทธิ์ของพระองค์) การตีสอนทุกอย่างดูไม่น่ายินดีเลยในเวลานั้น แต่น่าเศร้าใจ แต่ภายหลังก็ก่อให้เกิดผลคือสันติสุขและความชอบธรรม แก่บรรดาคนที่ถูกฝึกฝนโดยการตีสอนนั้น" (ฮีบรู 12:7–11)

ดังนั้น การตีสอนของพระเจ้าจึงเป็นเครื่องมือแห่งพระคุณของพระองค์ เป็นผลงานต่อเนื่องจากการเปลี่ยนแปลงทั้งชีวิตและจิตใจของเรา การตีสอนของพระเจ้าไม่ได้หมายถึงการพระองค์หันกลับมาโกรธเรา เป็นการที่พระเจ้าหันพระพักตร์แห่งพระคุณมาทางเราอีกครั้ง และพระองค์จะทำเช่นนี้ต่อไปจนกว่าพระคุณของพระองค์จะทำงานของมันสำเร็จลุล่วงในเรา

อ่าน โยบ 5:17-27 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

21 มีนาคม

เราไม่จำเป็นต้องติดแหงกอยู่กับความรู้สึกผิดต่อบาปเหมือนคนที่เป็นอัมพาต
เพราะเราได้รับการชำระโดยพระคุณแห่งการให้อภัยอันน่าอัศจรรย์ของพระเจ้าแล้ว

วันนี้ให้ตัวเราได้ผ่อนคลายและรับความสุขจากข้อพระคัมภีร์เหล่านี้:

"และโดยพระองค์ พระเจ้าทรงให้ทุกสิ่งคืนดีกับพระองค์เอง ไม่ว่าสิ่งนั้นจะอยู่บนแผ่นดินโลกหรืออยู่บนสวรรค์ โดยทรงทำให้เกิดสันติภาพโดยพระโลหิตแห่งกางเขนของพระองค์ และเมื่อก่อนนี้พวกท่านถูกตัดขาดจากพระเจ้า และเป็นศัตรูในใจโดยการทำชั่วต่างๆ" (คส. 1:21–22)

"เพราะว่าถ้าขณะที่เรายังเป็นศัตรูต่อพระเจ้าเราได้กลับคืนดีกับพระองค์ โดยที่พระบุตรของพระองค์สิ้นพระชนม์ ยิ่งกว่านั้นอีกเมื่อกลับคืนดีแล้ว เราก็จะรอดโดยพระชนม์ชีพของพระองค์" (โรม 5:10)

"พระคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นการสาปแช่งแห่งธรรมบัญญัติ โดยการทรงถูกสาปแช่งเพื่อเรา (เพราะพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า "ทุกคนที่ถูกแขวนไว้บนต้นไม้ต้องถูกสาปแช่ง") เพื่อพรของอับราฮัมจะได้มาถึงบรรดาคนต่างชาติที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ เพื่อเราจะได้รับพระวิญญาณตามพระสัญญาโดยความเชื่อ"(กาลาเทีย 3:13–14)

"เพราะว่าท่านทั้งหลายได้รับความรอดแล้วด้วยพระคุณโดยทางความเชื่อ ความรอดนี้ไม่ใช่มาจากตัวท่าน แต่เป็นของประทานจากพระเจ้า ไม่ใช่มาจากการกระทำ เพื่อไม่ให้ใครอวดได้" (อฟ. 2:8–9)

"และท่านซึ่งตายแล้วเนื่องด้วยการละเมิดทั้งหลาย และเนื่องด้วยการไม่ได้เข้าสุหนัตในเนื้อหนังของพวกท่าน พระเจ้าทรงทำให้พวกท่านมีชีวิตร่วมกับพระคริสต์ และทรงให้อภัยการละเมิดทั้งหลายของเรา พระองค์ทรงฉีกเอกสารหนี้ที่มีคำสั่งต่างๆ ซึ่งต่อสู้และขัดขวางเรา และทรงขจัดไปเสียโดยตรึงไว้ที่กางเขน" (คส. 2:13–14)

เหตุฉะนั้นบัดนี้จึงไม่มีการกล่าวโทษผู้ที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ เพราะกฎของพระวิญญาณแห่งชีวิตได้ปลดปล่อยคุณให้เป็นอิสระจากกฎแห่งบาปและความตายในพระเยซูคริสต์ (โรม 8:1–2)

"เพราะฉะนั้น เมื่อเราถูกชำระให้ชอบธรรมโดยความเชื่อแล้ว เราจึงอยู่อย่างสงบสุขเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา โดยทางพระองค์เราจึงเข้ามายืนอยู่ในร่มพระคุณนี้ และเราชื่นชมยินดีในความหวังว่าจะได้มีส่วนในพระสิริของพระเจ้า" (โรม 5:1–2)

"ความรักที่ข้าพเจ้าพูดถึงนี้ไม่ใช่ที่เรารักพระเจ้า แต่ที่พระองค์ทรงรักเรา และทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาเพื่อเป็นเครื่องบูชาลบบาปของเรา" (1 ยอห์น 4:10)

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ชัดเจน! ทุกข้อระบุไว้อย่างชัดเจนที่สุดโดยการกระตุ้นปลุกใจจากโคโลสีบทที่ 2 ข้างต้น ปล่อยให้ความคิดของคุณน้อมรับเอาคำปลอบโยนจากพระคำเหล่านี้ เป็นคำปลอบโยนที่หาไม่ได้ที่ไหนอีกแล้ว: "[พระเจ้าได้ยกเลิก] บันทึกหนี้บาปที่จ้องจะจัดการเราตามข้อเรียกร้องตามกฎบัญญัติ และทรงรับเอาบาปของเราทั้งหมดไว้และตรึงบาปเหล่านั้นบนกางเขน"

หากพระเจ้าพอพระทัยที่จะยกเลิกการลงโทษบาปที่ทำให้เรารู้สึกผิดไม่ว่ากรณีใดก็ตามไปแล้ว เราก็สามารถจะปล่อยมันทิ้งไปได้เพราะเราได้รับอิสระจากพระเจ้าแล้ว แต่พระเจ้าได้ทรงชดใช้หนี้บาปครบบริบูรณ์แล้วเราก็เลยได้รับการยกเว้นโทษด้วย และนี่คืออิสรภาพที่เราได้รับ!

อ่าน โคโลสี 2 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

22 มีนาคม

การเชื่อฟังคือเสรีภาพ การทำตามแผนของพระเจ้าดีกว่า
การทำตามสิ่งที่เราไม่ได้ถูกผูกมัดให้ทำ—จงควบคุมตังเอง

เป็นเรื่องจริงที่สิ่งที่คุณและผมต้องได้รับการช่วยเหลือมากที่สุดก็คือ การช่วยให้เราพ้นภัยจากตัวเราเอง! ภัยร้ายแรงที่สุดที่เราต้องเผชิญคือ ภัยร้ายที่อยู่ในตัวเราเอง เพราะผู้ที่เราคิดว่าเราเป็นนั้นเป็นเพียงภาพลวง และสิ่งที่เรามักต้องการนั้นเป็นหายนะ เมื่อเอาสองสิ่งนี้มารวมกันแล้ว มันก็จะนำเราไปสู่ที่เดียวกันนั่นก็คือ ความตาย

หากคุณเป็นพ่อแม่ คุณจะเห็นมันในตัวลูกของคุณ คุณใช้เวลาไม่นานในการตระหนักว่าคุณกำลังเลี้ยงดูเจ้าตัวน้อยที่มีอำนาจปกครองเป็นของตนเอง และเขากำลังคิดในระดับลึกที่สุดว่าเขาไม่ต้องการอำนาจอื่นใดในชีวิตของเขานอกจากตัวของเขาเอง แม้ว่าลูกจะยังเดินหรือพูดไม่ได้ ลูกก็รู้จักที่จะปฏิเสธสติปัญญาของคุณและกบฏต่ออำนาจของคุณ ในขณะที่เขายังไม่รู้ว่าอะไรดีหรือไม่ดีที่จะกิน แต่เขาก็พยายามต่อสู้ทุกวิถีทางเพื่อปฏิเสธสิ่งที่เราป้อนให้ เพราะเขาตัดสินใจว่าเขาไม่ต้องการให้อาหารนั้นเข้าปาก เมื่อเขาโตขึ้น เขาไม่มีความสามารถในการเข้าใจอันตรายของเต้ารับไฟฟ้าที่ผนัง แต่เขาก็พยายามเอานิ้วแหย่เข้าไปเพียงเพราะคุณสั่งห้ามไม่ให้เขาทำ เขาต้องการเล่นเพื่อที่จะเป็นผู้ควบคุมเกมแทนการนอนหลับ การกิน และตารางกิจกรรมอื่นๆ ของเขาอย่างเต็มที่ เขาเชื่อว่ามันเป็นสิทธิ์ของเขาที่จะปกครองชีวิตของเขา และเหตุนี้เอง เขาจึงต่อสู้กับความพยายามของคุณที่จะให้เขาอยู่ภายใต้อำนาจแห่งรักของคุณ

ลูกตัวน้อยของคุณไม่เพียงแต่ต่อต้านความพยายามของคุณที่จะให้เขาอยู่ภายใต้อำนาจของคุณเท่านั้น เขายังพยายามใช้อำนาจเหนือคุณอีกด้วย เขาบอกคุณอย่างรวดเร็วว่าต้องทำอะไรและไม่พลาดที่จะแจ้งให้คุณทราบเมื่อคุณทำสิ่งที่เขาไม่ชอบ เขายกย่องคุณเมื่อคุณยอมทำตามความปรารถนาของเขาและหาวิธีลงโทษคุณเมื่อคุณไม่ทำตามข้อเรียกร้องของเขา

นี่คือสิ่งที่เราต้องเข้าใจ: วันหนึ่งเมื่อภาระที่เราต้องเลี้ยงลูกเป็นเวลานานมากจบลงในวันนั้น แต่วันนั้นเป็นวันที่ลูกๆ ของคุณดูเหมือนจะรวมหัวกันกบฏต่อคุณเป็นพิเศษ และคุณกำลังนั่งอยู่บนเตียงอย่างอ่อนล้าและหงุดหงิด คุณต้องเรียนรู้ว่าเราก็ไม่ต่างกันกับลูก ๆ ของเราเหมือนกัน เราทุกคนต้องการที่จะครอบครองโลกของเรา เราแต่ละคนมีบางครั้งที่เรามองว่าอำนาจเป็นสิ่งที่ยุติเสรีภาพแทนที่จะให้เสรีภาพ เราแต่ละคนต้องการให้พระเจ้าลงนามที่ด้านล่างสุดของรายการความปรารถนาส่วนตัวของเรา และถ้าพระองค์ทำตามเรา เราก็เฉลิมฉลองความดีของพระองค์ แต่ถ้าพระองค์ไม่ทำตามเรา เราก็เริ่มสงสัยว่ามันคุ้มที่จะติดตามพระองค์ไหม เช่นเดียวกับลูกๆ ของเรา แต่ละคนพยายามอย่างมากที่จะเป็นและทำในสิ่งที่ผู้สร้างไม่ได้ออกแบบไว้ให้เป็นหรือทำ

ดังนั้น พระคุณพระเจ้าจึงต้องมารักษาและทำลายความหลงผิดในเรื่องว่าเราสามารถเป็นที่พึ่งให้แก่ตนเองได้ พระคุณทำงานเพื่อทำลายความหวังที่จะปกครองตนเองของเราซึ่งเป็นอันตราย ช่วยให้เราเข้าถึงและได้รับสิ่งที่เราจำเป็นแก่เราจริงๆ อย่างแท้จริง และช่วยให้เรายอมจำนนต่อสติปัญญาของพระเจ้าผู้ประทานให้ ถูกต้องแล้ว เป็นความจริงที่ว่าพระคุณช่วยเราให้พ้นจากบาปที่อยู่ในเรา

อ่าน สดุดี 119:1-88 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

23 มีนาคม

เนื่องจากพระเจ้าทรงปกครองและครอบครองทุกส่วนในชีวิตเรา
พระองค์จึงสามารถทำตามพระสัญญาที่ให้ไว้เราได้ในทุกกรณี

ผมไม่รู้ว่าคุณเคยคิดเรื่องนี้มาก่อนหรือไม่ แต่พระสัญญาของพระเจ้านั้นเป็นผลดีในขอบเขตอำนาจอธิปไตยของพระองค์เท่านั้น พระองค์สามารถประทานสิ่งที่จำเป็นต่อเราในส่วนที่พระองค์ทรงครอบครองเท่านั้น หากการปกครองของพระองค์ไม่มั่นคงและไม่ช่วยเปลี่ยนแปลงชีวิต พระสัญญาของพระองค์ก็เดียวกัน ผมคิดว่าพวกเราหลายคนมักเข้าใจผิดเกี่ยวกับการเชื่อมโยงของสิ่งนี้ และเมื่อเข้าใจผิด เราก็ให้ตัวเองยินดีรับพระสัญญาของพระเจ้าในเวลาเดียวกันก็ต่อต้านการปกครองของพระองค์ พระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา แต่หากเราไม่ยอมให้พระองค์เป็นผู้มีอำนาจครอบครองสูงสุดในชีวิตเรา เราก็ไม่สามารถการันตีได้ว่า ชีวิตเรามีพระเจ้าที่มีอำนาจเป็นพระผู้ช่วยให้รอดในชีวิตแล้วจริงๆ

ให้เราคิดใคร่ครวญสักครู่เกี่ยวกับความเคลื่อนไหวในประวัติศาสตร์พระคัมภีร์ ลองนึกถึงผู้คนหลายชั่วอายุคนที่อยู่ในช่วงระหว่างการล้มลงในความบาปของอาดัมกับเอวาจนถึงการประสูติของพระเยซูคริสต์ ลองนึกถึงสถานการณ์นั้นและสถานที่ต่างๆ มากมายในช่วงเวลานั้น ลองนึกถึงผู้ปกครองต่างๆ ทั้งที่ดีและล้มเหลว คิดถึงการตัดสินใจทั้งเล็กและใหญ่ที่ผู้คนที่อยู่ในช่วงเวลานั้นเลือกและตัดสินใจ ลองนึกถึงความมั่นคงของชีวิตและวงจรชีวิตที่ต้องตายของสิ่งทรงสร้างทางกายภาพ ต่อไปให้เราลองพิจารณาเรื่องพระเยซูบังเกิดตามที่สัญญาไว้ตามลำดับ การมีชีวิตของพระองค์นั้นจำเป็นและสำคัญ รวมถึงการสิ้นพระชนม์และการฟื้นพระชนม์ของพระองค์ด้วย เพื่อที่เราจะทำตามที่พระองค์ทรงเรียกให้ทำ พระเจ้าต้องมีอำนาจในการปกครองอย่างสมบูรณ์ทรงอยู่เหนือธรรมชาติและทรงควบคุมอยู่เหนือเหตุการณ์ต่างๆ ในประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติอย่างสมบูรณ์ด้วย เพื่อที่ว่าในเวลาที่เหมาะสม พระเยซูจะประสูติ มีชีวิต สิ้นพระชนม์ และฟื้นคืนพระชนม์อีกครั้งเพื่อการไถ่บาปของเรา

หากปราศจากการปกครองขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ก็คงไม่มีผู้เผยพระวจนะใดจะทำนายการประสูติของพระเมสสิยาห์ ไม่มีทูตสวรรค์องค์ใดจะประกาศให้คนเลี้ยงแกะทราบ และไม่มีมารีย์คนใดที่สงสัยเกี่ยวกับทารกในรางหญ้า จะไม่มีการอัศจรรย์ในปาเลสไตน์ คงไม่มีบุตรมนุษย์ผู้เชื่อฟังพระเจ้าพระบิดาอย่างสมบูรณ์ จะไม่มีการทดลองที่ไม่ยุติธรรมและกางเขนที่โหดร้าย คงไม่มีสาวกคนใดที่จะส่งต่อข่าวประเสริฐที่ให้ชีวิตแก่เรา ไม่มีพระคัมภีร์ ไม่มีคริสตจักร และไม่มีความหวังที่ว่าเราจะได้รับชีวิตนิรันดร์

หากเราอยากจะบรรลุถึงพระสัญญาแห่งข่าวประเสริฐที่ให้ชีวิตแก่เรา เราต้องยินดีรับการปกครองของพระองค์ผู้ทรงครอบครองอย่างสมบูรณ์ เพราะในการครอบครองของพระองค์นั้นพระองค์สามารถที่จะประทานสิ่งที่พระองค์สัญญาไว้ให้แก่เรา ความหวังไม่ได้พบเพียงในความสวยงามของพระสัญญาเท่านั้น แต่รวมถึงพลังและสิทธิอำนาจของพระองค์ผู้ทรงสร้างความหวังเหล่านั้นขึ้นมาด้วย เราไม่สามารถหาความหวังในคำสัญญาของผู้ที่มีอำนาจเพียงเล็กน้อย และไม่ได้อยู่เหนือสถานการณ์และทุกส่วนที่ต้องการความหวัง แต่เราสามารถมีความหวังได้เพราะพระเจ้าของเราทรงครอบครองอยู่เหนือทุกส่วนของสถานการณ์ในชีวิตที่เราต้องการให้พระสัญญาของพระองค์เป็นจริงอย่างสมบูรณ์

อ่าน เยเรมีย์ 32:16-27 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

24 มีนาคม

มีเพียงพระสิริอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถช่วยเราให้รอดพ้นจากสง่าราศีเล็ก ๆ น้อย ๆ ของสิ่งทรงสร้างทั้งปวงที่คอยหลอกล่อและลักพาใจของเราเป็นประจำได้

ลองนึกภาพว่า ผมตัดสินใจพาครอบครัวไปเที่ยวสวนสนุกวอลต์ดิสนีย์เวิลด์อีก 1 ปีข้างหน้า และจินตนาการต่อไปว่าอนไปผมนั่งลงที่โต๊ะคอมฯ กับลูก ๆ และโชว์ให้พวกเขาเห็นความงามตระการตาของดิสนีย์ทั้งภาพและเสียง ลองนึกภาพต่อไปว่าตลอดทั้งปี เมื่อเด็กๆ มองไม่เห็นสิ่งที่กำลังจะมาถึงและบ่นเกี่ยวกับการเสียสละที่เราต้องทำเพื่อให้ได้ไปสวนสนุก แล้วผมก็พาพวกเขากลับไปดูที่เว็บไซต์ดิสนีย์ซ้ำแล้วซ้ำอีกเพื่อย้ำเตือนให้พวกเขานึกถึงความงามตระการตาของความบันเทิงที่ไม่มีอะไรเทียบได้ของสถานที่แห่งนั้น ที่สามารถหาได้จากที่นั่นเท่านั้น แล้วลองจินตนาการดูว่าในที่สุดเราก็ได้ขึ้นรถและเริ่มออกเดินทางไกลไปยังสถานที่อันน่าตระการตาแห่งนี้ แล้วในขณะที่เดินทางไกลลูกๆ ของเราเริ่มหมดความอดทนและสงสัยว่าอีกนานแค่ไหนกว่าเราจะถึงและได้อยู่ในดิสนีย์จริงๆ สักทีแล้วหลังจากที่เดินทางเป็นเวลานานหลายชั่วโมง รถกำลังแล่นไปตามทางหลวงในฟลอริดาและเห็นป้ายที่เขียนว่า “อีก 120 ไมล์จะถึงสวนสนุกวอลต์ดิสนีย์เวิลด์” แล้วผมก็ตัดสินจอดรถข้างๆ และเราก็ใช้เวลาในวันหยุดของเราข้างป้ายนั้น มาถึงตรงนี้ คุณคงจะคิดว่าคุณทำแบบนั้นทำไม คุณเพี้ยนไปแล้วหรอ ขอให้ผมได้อธิบาย

ตอนนี้มีความจริงหนึ่งที่เรารู้แน่นอนว่า ในชีวิตจริงของเรามีของสวรรค์นิรันดร์ที่เป็นแบบป้ายของสวนสนุกวอลต์ดิสนีย์เวิลด์ที่ผมหยุดรถรถข้างๆและใช้เวลาวันหยุดอยู่ที่ป้ายนั้น ป้ายถูกสร้างขึ้นเพื่อชี้ทางให้ผม แค่มันไม่สามารถให้สิ่งที่จุดหมายปลายทางจะให้กับผมได้ ป้ายสามารถชี้ทางให้ผมว่าผมจะพบสถานที่ที่ผมกำลังไปได้อย่างไรเท่านั้น ป้ายชี้ทางไปสวนสนุกวอลต์ดิสนีย์เวิลด์ แต่ไม่สามารถให้สิ่งที่สวนสนุกวอลต์ดิสนีย์เวิลด์เท่านั้นสามารถให้กับผมและลูกๆ ได้ ป้ายนี้ก็คือ สง่าราศีทางกายภาพของสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้าง

นี่คือความจริงที่เราต้องเข้าใจ: สง่าราศีมีอยู่สองประเภทเท่านั้นคือ สง่าราศีที่เป็นป้ายบอกทางและสง่าราศีที่เป็นพระสิริสูงสุด สง่าราศีของป้ายบอกทางคือ ความสง่างามของป้ายบอกทางต่างๆ ที่แสดงออกมาเป็นภาพ แสง สี เสียง พื้นผิว รส กลิ่น และประสบการณ์ของโลกในด้านกายภาพที่พระเจ้าสร้างขึ้นอย่างน่าอัศจรรย์ สง่าราศีเหล่านี้ไม่ได้ออกแบบมาเพื่อตอบสนองต่อใจของเรา ไม่ได้ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อให้เราพึงพอใจ สงบสุข ทำให้ชีวิตมีความหมาย และมีเป้าหมาย และสิ่งเหล่านี้ไม่สามารถให้ชีวิตแก่เราได้ โลกจะไม่มีทางเป็นผู้ช่วยให้รอดของเรา แต่สิ่งทรงสร้างทั้งหมดในโลกได้รับการออกแบบให้เป็นป้ายบอกทางขนาดใหญ่ที่ชี้ให้เราเห็นพระองค์ผู้ทรงสง่าราศีสูงสุด พระเจ้าผู้เดียวที่มีอำนาจในการให้ชีวิตแก่เราและทำให้ใจของเราอิ่มเอม พระเจ้าเท่านั้นที่สามารถให้ชีวิตเราได้ พระองค์ผู้เดียวสามารถให้ใจที่แสวงหาของเราได้หยุดพัก พระองค์ออกแบบโลกของพระองค์ขึ้นมาเพื่อทุกสิ่งจะชี้ไปที่พระองค์ ไม่ใช่มาแทนที่พระองค์ (ดูสดุดี 19)

เพราะฉะนั้น วันนี้เราจะมองหาชีวิตได้จากที่ไหน เราจะใช้ชีวิตเหมือนในเรื่องตัวอย่างที่ใช้เวลาในวันหยุดอยู่ป้ายบอกทางข้างถนนเหมือนพ่อในเรื่องข้างต้นหรือจะวิ่งไปยังจุดหมายปลายทางที่ป้ายชี้ไป เป็นความจริงที่ใจของเราจะพึงพอใจก็ต่อเมื่อพบความอิ่มใจในพระเจ้าเท่านั้น

อ่าน โยเอล 2:21-27 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

25 มีนาคม

เรามักโกรธเร็วและรักได้ช้า แต่พระเจ้าต่างไปจากเรา
พระองค์ทรงกริ้วช้าและมีความรักเหลือล้น

สิ่งนี้อาจเคยเกิดขึ้นกับเรา เรารีบไปที่ร้านขายของชำเพื่อซื้อของสำคัญบางอย่างที่ครอบครัวของเราต้องการ เราตั้งใจว่าจะรีบซื้อและรีบกลับให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ แล้วเราก็วิ่งไปตามทางเดินหยิบสิ่งของที่ต้องซื้อ จากนั้นก็รีบวิ่งไปต่อแถวเพื่อชำระเงิน และพบว่าช่องทางบริการตนเองปิดปรับปรุงและมีพนักงานบริการเพียงคนเดียวเท่านั้นที่ทำงานอยู่ เมื่อคุณกำลังเข้าแถว ก็มีผู้หญิงคนหนึ่งดึงรถเข็นสินค้า 150 ชิ้นมาเข้ามาปาดหน้าแซงเรา เวลานั้นเราจะรู้สึกได้ถึงความคับแค้นที่อยู่ข้างในใจ แค่นั้นยังไม่พอ ผู้หญิงคนนั้นยังค่อยๆ ตรวจสอบสินค้าทุกรายการอีกครั้ง ขณะที่เธอวางลงบนสายพาน แต่หลังจากเอาของลงจากรถเข็นหมดแล้ว เธอก็ดึงคูปอง 120 ใบที่ขึ้นมาเช็กกับรายการที่เธอซื้อและตรวจสอบมันอีกครั้ง และคุณเริ่มโมโหแล้ว ในที่สุดภารกิจของเธอในการประหยัดเงินทุกบาททุกสตางค์ก็สิ้นสุดลง เธอก็ต้องจ่ายเงินแล้ว ราวกับว่ามันเป็นแนวคิดใหม่สำหรับเธอ จนถึงจุดนี้ เธอยังไม่ได้หันไปที่กระเป๋าเงินของเธอที่มีขนาดประมาณเต็นท์พักแรมสำหรับหกคน ขณะที่เธอเริ่มค่อยๆ หยิบเครื่องสำอาง คุ้กกี้ และเด็กเล็กๆ ออกจากกระเป๋า คุณก็ตะโกนว่า “นี่คุณ เร็วๆ หน่อยได้รึเปล่า” เมื่อทุกคนที่หน้าร้านหันมามองคุณ คุณก็ตระหนักได้ว่าคุณพูดดังกว่าที่ตั้งใจไว้

ให้เราลองมาสำรวจใจด้วยกัน ในสถานะการณ์สมมตินี้ คุณกำลังโกรธผู้หญิงคนนี้มาก ในขณะที่เธอไม่ได้ตั้งใจทำให้คุณล่าช้า อารมณ์คุณกำลังเดือด แต่คุณเสียเวลาไปเพียงแค่สิบนาทีเท่านั้น น่าตลกมากที่คุณโกรธเป็นฟืนเป็นไฟกับเรื่องเล็กนิดเดียว เรามักโมโหเพราะความโกรธของเราอยู่ใกล้เรามาก เรารู้สึกขุ่นเคืองเพราะความโกรธเป็นเรื่องธรรมชาติสำหรับเรามากกว่าการรักและอดทน เราทำดังเช่นในเรื่องตัวอย่าง และเราไม่ได้รักผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้าเราเท่าที่ควร เพราะเรามัวยุ่งอยู่กับตัวเองมากจนเหลือพลังเพียงเล็กน้อยที่จะตอบสนองด้วยรักต่อเธอ

สบายใจขึ้นไหม? ที่ได้รู้ว่าพระเจ้าเป็นเหมือนคนละขั้วโลกกับสิ่งที่ผมเพิ่งอธิบายไป พระองค์ผู้ทรงมีสิทธิอันชอบธรรมที่จะโกรธเรา และมีอำนาจที่จะทำสิ่งใดก็ได้ตามที่พระพิโรธของพระองค์ปรารถนานั้น แต่ในความเป็นจริง พระองค์ทรงกริ้วช้า พระคัมภีร์ไม่ได้บอกเราว่าความกริ้วของพระองค์เพิ่มพูนขึ้น แต่รับรองกับเราอย่างรวดเร็วว่าพระองค์มีความรักอย่างล้นเหลือ จงขอบพระคุณพระเจ้าในวันนี้ที่พระองค์ต่างจากเรา เพราะไม่เช่นนั้นแล้วคุณและผมจะต้องถูกสาปแช่งและลงโทษ ขอบพระคุณที่พระองค์อดทนนานอย่างน่าเหลือเชื่อและใจดีเป็นนิจ จงขอบพระคุณที่พระองค์ทรงสุภาพ อ่อนโยน และมีน้ำใจ จงขอบพระคุณที่พระองค์ไม่ปฏิบัติต่อเราอย่างที่เราสมควรได้รับ จงขอบพระคุณที่เพราะพระราชกิจของพระเยซู พระองค์จะทรงตอบสนองเราด้วยความรักแม้ในวันที่เราเลวร้ายที่สุด “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกริ้วช้า บริบูรณ์ด้วยความรักมั่นคง ทรงอภัยบาปและการกบฏ …’” (กันดารวิถี 14:18)

อ่าน สดุดี 104 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

26 มีนาคม

วันนี้คุณจะพบกับสิ่งที่ทำให้คุณสับสน แต่ขอให้พักสงบมั่นใจ
พระองค์ผู้ทรงครอบครองทุกสรรพสิ่งที่ไม่ทรงสับสน

เราไม่รู้อะไรมากจริงๆ ทุกวันเราทุกคนได้รับการทักทายด้วยความลึกลับซ่อนเร้น พวกเราไม่มีใครสามารถคาดเดาได้แน่นอนว่าเรื่องราวส่วนตัวของเราจะไปในทิศทางใด เราทุกคนต่างรู้สึกสับสนว่าเกิดอะไรขึ้นกับเรา คนใกล้ชิดและในโลกที่เราอาศัยอยู่ เท่าที่เราพยายามทำความเข้าใจกับชีวิตของเรา มีบางสิ่งที่เราไม่สามารถเข้าใจได้ทั้งหมด นี่หมายความว่าอย่างไร? คุณและผมจะไม่มีวันพบความสงบภายในและการพักผ่อนโดยการพึ่งพาตนเอง สันติสุขพบได้จากการพักสงบในสติปัญญาและพระคุณของพระองค์ผู้ทรงสร้างตั้งต้นและครอบครองทุกสรรพสิ่งเพื่อพระสิริของพระองค์และเพื่อสิ่งดีแก่เรา เมื่อลูกๆ ของเรายังเด็กมาก เวลาที่ผมปฏิเสธไม่ให้พวกเขาทำบางอย่าง พวกเขาไม่เข้าใจว่าทำไม พวกเขาจะเริ่มประท้วง จากนั้นผมจะคุกเข่าลงเพื่อลูกและผมจะได้เผชิญหน้ากัน จากนั้นผมจะพูดคุยกับพวกเขา การสนทนาของเราเป็นดังนี้:

"ลูกรู้ไหมว่าพ่อรักลูก" "ใช่ครับ ผมรู้ว่าพ่อรักผม"

"พ่อใจร้ายและไม่ดีกับคุณหรือเปล่า" "ไม่ครับ พ่อไม่ชอบใจร้ายกับผม"

"พ่อเป็นพ่อที่น่ากลัวและแย่หรือเปล่า" "ไม่ครับ"

"งั้นก็ฟังสิ่งที่พ่อจะพูดนะ พ่ออยากจะบอกลูกว่าทำไมพ่อถึงต้องพูดว่า "ไม่ได้" ในสิ่งที่ลูกต้องการจะทำ แต่พ่อไม่สามารถบอกได้และถึงพ่ออธิบายให้ลูกฟังตอนนี้ ลูกก็จะยังไม่เข้าใจ ดังนั้น นี่คือสิ่งที่ลูกต้องทำนะ ลูกต้องเดินไปตามโถงทางเดินนะ และพูดกับตัวเองว่า "ผมไม่รู้ว่าทำไมพ่อถึงปฏิเสธผม แต่ผมรู้ว่าพ่อรักผมและผมจะเชื่อวางใจพ่อ" "พ่อรักลูกมากนะ"

"ผมก็รักพ่อครับ"

มีอะไรมากมายที่เราไม่เข้าใจ มีมากมายจนเราไม่สามารถเข้าใจได้ ดังนั้น จะพบความสบายใจในการวางใจในพระบิดา พระองค์ไม่สับสน และแน่นอนพระองค์คำนึงถึงผลดีสูงสุดของเรา แน่นอนว่าพระองค์จะขอให้เราทำสิ่งที่ยากและพระองค์จะนำสิ่งที่ยากมาในชีวิตเรา แต่พระองค์นั้นคู่ควรกับความไว้วางใจของเราและพระองค์รักเราอย่างสุดซึ้ง วันนี้พระบิดาบนสวรรค์ของเราเสด็จลงมาหาเราและตรัสว่า "เรารู้ว่าเจ้าไม่เข้าใจสิ่งที่ท่านกำลังเผชิญ แต่จำไว้ว่าเรารักเจ้า เชื่อเราแล้วเจ้าจะพบกับความสงบสุขที่หาไม่ได้จากที่อื่นใด

อ่าน อิสยาห์ 40 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

27 มีนาคม

จงลุกขึ้นเผชิญชีวิตด้วยความกล้าหาญ เพราะในฐานะลูกของพระเจ้า
เราไม่ได้ถูกทิ้งไว้กับความจำกัดของกำลังและสติปัญญาของเราเท่านั้น

กาลาเทีย 2:20 อธิบายว่าคุณเป็นลูกของพระเจ้า และคุณได้รับพระคุณที่ดีที่สุดจากพระเจ้าแล้ว:

1. **ตามข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์ของการทรงไถ่** *"ข้าพเจ้าถูกตรึงร่วมกับพระคริสต์แล้ว"* สิ่งที่เปาโลกำลังพูดถึงนี้มีความสำคัญอย่างยิ่ง บนกางเขนในสถานที่ถูกเรียกว่ากะโหลกศีรษะ พระเยซูไม่ได้ซื้อความรอดทั่วไป พระองค์ไม่ได้สิ้นพระชนม์เพื่อหมายความว่าความรอดนั้นแค่เป็นไปได้ ไม่ใช่อย่างนั้น พระเยซูนำชื่อต่างๆ ไปที่กางเขนนั้น พระองค์ตายอย่างเฉพาะเจาะจงและมีผลกระทบโดยตรงต่อชีวิตของคุณและผม การสิ้นพระชนม์ของพระองค์มีผลกับเราเช่นเดียวกับการที่เราทุกคนต้องตายในชีวิตของเราเอง เพราะพระองค์ตายในฐานะตัวแทนของเราทั้งหลาย การตายของพระองค์นั้นก็เพื่อเป็นเครื่องบูชาต่อพระพิโรธของพระเจ้าที่มีต่อเรา เหตุนี้เราจึงไม่ต้องเผชิญหน้ากับพระพิโรธของพระเจ้าอีกต่อไป
2. **ตามข้อเท็จจริงของการทรงไถ่ในปัจจุบัน** *"ข้าพเจ้าเองไม่มีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า"* สิ่งนี้ฟังดูสุดโต่งและยากที่จะเข้าใจ แต่เป็นสิ่งสำคัญที่ต้องใครครวญพิจารณา คุณและผมตายกับพระคริสต์เพื่อที่พระองค์จะได้มีชีวิตอยู่ภายในเราตอนนี้ เปาโลไม่ได้พูดถึงชีวิตฝ่ายเนื้อหนังตรงนี้ แต่กำลังพูดถึงชีวิตฝ่ายวิญญาณ ฤทธิ์อำนาจที่เคลื่อนไหว กระตุ้น และขับเคลื่อนชีวิตฝ่ายวิญญาณของเราในตอนนี้ไม่ใช่เราอีกต่อไป แต่เป็นพระคริสต์! โดยพระคุณพระองค์ทรงให้เราได้เป็นที่ประทับของพระเจ้า ซึ่งนั่นหมายความว่าเราไม่เคยต้องอยู่ในสถานการณ์ สถานที่ หรือความสัมพันธ์เพียงลำพัง พระองค์อยู่กับเราตลอด และเนื่องจากพระองค์อยู่กับเราเสมอ เราจึงไม่มีวันถูกทิ้งให้กับทรัพยากรอันจำกัดของสติปัญญา กำลัง และความชอบธรรมของเราเอง (ดู อฟ. 3:20–21)
3. **ผลที่ได้จากการทรงไถ่จากพระเจ้า** *"ชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่โดยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้าและได้ทรงพระองค์เพื่อข้าพเจ้า"* ผมวางความเชื่อของผมไว้ในความจริงที่ว่าพระเยซูสิ้นพระชนม์เพื่อผมและมีชีวิตในผม และผมก็ดำเนินชีวิตบนพื้นฐานนั้น ผมใช้ชีวิตด้วยสันติสุข ความหวัง และความกล้าหาญ แต่ไม่ใช่เพราะผมเข้าใจทุกสิ่งที่เกิดขึ้นในตัวผมหรือรอบตัวผมทั้งหมด แต่เพราะผมรู้ว่า ผมไม่เพียงได้รับการให้อภัยโทษบาปจากพระเจ้าเท่านั้น แต่ผมยังได้รับพระคุณและพระพรผมมีทุกสิ่งที่ต้องมีและมีมากเกินกว่าผมจะคาดเดาหรือจินตนาการเองได้ เพราะตอนนี้กษัตริย์เหนือกษัตริย์ และราชาแห่งราชาทั้งปวง พระเจ้าผู้สร้าง-พระองค์ผู้ทรงช่วยให้รอด มีชีวิตอยู่ในผมแล้ว ผมเองก็ไม่ได้เข้าใจมากนัก แต่ผมแน่ใจในเรื่องนี้ว่า—พระองค์ทรงอยู่กับผม อยู่ในผม และอยู่เพื่อผม ผมไม่สามารถปล่อยให้ตัวเองคิดไปเองว่าผมยากจนเมื่อการมีพระองค์ทำให้ผมร่ำรวย ผมไม่สามารถบอกตัวเองว่าผมไม่สามารถทำได้เมื่อพระองค์ให้ฤทธิ์อำนาจกับผมโดยพระคุณ สิ่งสำคัญที่สุดคือ—ผมรู้สึกสบายใจที่จะไม่รู้ เพราะผมรู้ว่าพระองค์ผู้ทรงรู้ทุกสิ่งอยู่กับผมตลอดนิรันดร์

อ่าน ฮาบากุก 3:17-19 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

28 มีนาคม

เราเป็นภาชนะแห่งรักของพระเจ้า ดังนั้นทุกสิ่งที่เราตัดสินใจ ความปรารถนา ความคิด การพูด และการกระทำก็เพื่อแสดงถึงความรักต่อบางคนหรือบางสิ่งบางอย่าง

คำแนะนำของยอห์นชัดเจนและสำคัญมากชีวิตของเราตอนนี้พอๆ กับตอนที่ท่านเขียนนี้:

"อย่ารักโลกหรือสิ่งของในโลก ถ้าใครรักโลก ความรักของพระบิดาไม่ได้อยู่ในผู้นั้น เพราะว่าทุกสิ่งที่อยู่ในโลก คือตัณหาของเนื้อหนังและตัณหาของตา และความทะนงในลาภยศไม่ได้มาจากพระบิดา แต่มาจากโลก และโลกกับสิ่งยั่วยวนของโลกกำลังผ่านพ้นไป แต่คนที่ประพฤติตามพระทัยของพระเจ้าจะดำรงอยู่เป็นนิตย์" (1 ยอห์น 2:15–17)

คุณรัก เราทั้งหลายรัก เราทั้งหลายรักเป็น นี่เป็นสิ่งที่มนุษย์ทุกคนทำอยู่ทุกขณะ ทุกวัน ทุกสถานที่ และทุกสถานการณ์ คุณไม่เคยไม่รัก มันอยู่ในสายใยของความเป็นตัวเรา เป็นวิธีที่พระเจ้าสร้างเราอย่างระมัดระวัง ทำไมพระองค์จึงให้เรารัก? เหตุใดสิ่งนี้จึงเป็นส่วนสำคัญที่บ่งบอกว่าเราเป็นใคร พระเจ้าทรงสร้างเราด้วยความสามารถนี้เพื่อให้เรามีสิ่งที่จำเป็นในการดำรงชีวิตด้วยความรักอย่างลึกซึ้ง การควบคุมหัวใจ การสร้างแรงจูงใจ การเริ่มการนมัสการ ความสัมพันธ์ที่กระตุ้นความชื่นชมยินดีกับพระองค์ ความสามารถในการรักของเราถูกสร้างขึ้นเพื่อพระองค์ ความปรารถนาที่จะรักของเราหมายถึงการดึงดูดเราเข้าหาพระองค์ หัวใจของเราถูกออกแบบมาให้โหยหาความรัก และความปรารถนานั้นหมายความถึงการเติมเต็มครั้งสุดท้ายและการเติมเต็มที่สมบูรณ์ในพระองค์และโดยพระองค์

นี่คือโศกนาฏกรรมแห่งรัก ความบาปทำให้เราทุกคนหันหลังให้กับความรักของพระเจ้าและมอบความรักหลักในหัวใจของเราให้กับบางคนหรือสิ่งอื่น เราพยายามทำให้ใจเราเติมเต็มด้วยความรักต่อสิ่งอื่นที่ไม่ใช่พระเจ้า เรารักสิ่งทรงสร้างมากกว่าพระผู้สร้าง เรารักสิ่งอื่นมากกว่าที่เราจะรักพระเจ้า เรารักตัวเองมากจนไม่มีที่เหลือที่จะรักพระองค์ผู้ทรงเป็นความรัก เราวิ่งหนีจากสิ่งหนึ่งไปยังอีกสิ่งหนึ่งโดยหวังว่าหัวใจของเราจะพึงพอใจในความรัก เราทุกคนกำลังนอกใจฝ่ายวิญญาณ หนีจากคนรักหนึ่งไปสู่อีกคนรักอีกคน มอบความภักดีในใจของเราต่อสิ่งอื่นที่ไม่ใช่พระเจ้า เราทุกคนเป็นผู้ล่วงประเวณีฝ่ายวิญญาณ โดยมอบสิ่งซึ่งการออกแบบการสร้างให้เป็นของพระเจ้าและเพื่อพระเจ้าแต่เพียงผู้เดียวให้สิ่งอื่นที่ไม่ใช่พระเจ้า พระคัมภีร์เป็นเรื่องราวของละครรักที่ดูราวกับว่าจะจบลงด้วยโศกนาฏกรรมแห่งรัก แต่แล้วพระเยซูก็เสด็จมาช่วยไว้

พระเจ้าผู้ทรงเป็นความรักได้ส่งพระบุตรแห่งความรักของพระองค์มาเพื่อเสียสละให้ความรักอย่างถึงที่สุด เพื่อเราจะได้เป็นคนที่รักพระองค์อย่างที่เราไม่เคยรักพระองค์มาก่อน ในความรัก พระองค์ประทานความรักแบบไม่สิ้นสุดแม้ในวันที่เราไม่รักที่สุด และโดยพระคุณพระองค์ทรงเปลี่ยนแปลงจิตใจของเราเพื่อให้เราสามารถรักสิ่งทรงสร้างได้อย่างเหมาะสม และรักพระเจ้าแบบสุดจิตสุดใจต่อพระองค์และเพื่อพระองค์เพียงผู้เดียวเสมอไปได้ ตอนนี้ให้เรามาเฉลิมฉลองขอบคุณพระเจ้าสำหรับของประทานแห่งรักที่ช่วยชีวิตด้วยกัน!

อ่าน เฉลยธรรมบัญญัติ 6-8 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

29 มีนาคม

การใช้ชีวิตในโลกที่แตกสลายนี้ได้รับการออกแบบโดยพระเจ้า
เพื่อสร้างความปรารถนา ความพร้อม และความหวังในตัวเรา

นี่ไม่ใช่เรื่องธรรมชาติที่เราจะคิดเกี่ยวกับชีวิตของเราในลักษณะนี้ แต่ความยากลำบากที่เราทุกคนเผชิญในโลกที่แตกสลายนี้ไม่ได้อยู่ในแนวทางของแผนการของพระเจ้า ไม่ใช่เลย สิ่งเหล่านี้เป็นแค่ส่วนหนึ่งของแผนการ โลกที่ตกสู่บาปที่เราอยู่ตอนนี้ไม่ได้เป็นที่อยู่ของเราเพียงเพราะพระองค์คิดแผนการทรงไถ่ได้ไม่ดีนัก เรากำลังอยู่ในที่ที่เราเป็นอยู่ และเผชิญกับสิ่งที่เราเผชิญอยู่ เพราะนั่นคือสิ่งที่พระเจ้าต้องการให้เป็น ความยากลำบากที่เราทุกคนเผชิญระหว่าง "สิ่งที่พระเยซูกระทำแล้ว" และ "สิ่งที่ยังมาไม่ถึง" ไม่ใช่สัญญาณของความล้มเหลวของงานแห่งการทรงไถ่ของพระเจ้า แต่มันเป็นเครื่องมือที่สำคัญมากของแผนงานนั้น

สิ่งที่เราทุกคนกำลังเผชิญอยู่ ณ ตอนนี้คือแผนการใหญ่ เป็นแผนที่ก้าวหน้าที่ชี้แจงถึงคุณค่าและปกป้องใจ พระเจ้ากำลังใช้ความแตกสลายของโลกปัจจุบันนี้เพื่อชี้แจง อธิบายถึงคุณค่าของเราในแต่ละวัน แล้วเหตุใดเราจึงต้องการแผนการนี้ของพระเจ้า ที่เราต้องการก็เพราะเราต้องต่อสู้ดิ้นรนในชีวิตนี้ และเพื่อเราจะจดจำว่าอะไรที่เป็นสิ่งที่สำคัญที่แท้จริง และนั่นก็คือสิ่งที่พระเจ้าตรัสว่าสำคัญ คุณและผมให้ความสำคัญกับสิ่งต่างๆ มากกว่าที่พวกมันครอบครองจริงๆ และเมื่อเราทำเช่นนั้น สิ่งเหล่านี้เริ่มเรียกร้องความจงรักภักดีจากใจเรา ดังนั้น พระเจ้าจึงกำหนดให้เรามีประสบการณ์กับสิ่งที่ตามองเห็น สิ่งที่ตามองเห็นและจับต้องได้นั้นจะเก่า แก่ แตกสลาย ตาย และไม่จีรังยั่งยืน ผู้คนในชีวิตของเราจะทำให้เราผิดหวัง มีความสัมพันธ์ที่ขมขื่นและเจ็บปวด ร่างกายและเนื้อหนังของเราอ่อนแอมาก ดอกไม้จะเฉาแห้งเหี่ยว และตาย และอาหารจะเน่าเสีย ทั้งหมดนี้มีไว้เพื่อสอนเราว่าสิ่งเหล่านี้สวยงามและสนุกสนาน แต่ไม่สามารถให้สิ่งที่เราปรารถนาได้ทั้งหมด ซึ่งก็คือ ชีวิต ในการคร่ำครวญของโลกนี้เอง ที่พระเจ้ากำลังใช้มันเพื่อปกป้องใจเรา พระองค์กำลังปกป้องเราจากตัวเรา ใจมนุษย์อาจโลเลเปลี่ยนแปลงได้ เราอาจนมัสการพระเจ้าในวันหนึ่ง แล้วหันกลับไปนมัสการสิ่งอื่นในครั้งต่อไป ดังนั้น ด้วยความรักพระเจ้าจึงปล่อยให้ชิ้นส่วนของสิ่งทรงสร้างนั้นตายในการครอบครองของเรา เพื่อให้เราได้รับอิสระมากขึ้นจากการขอให้โลกประทานสิ่งที่พระองค์เท่านั้นสามารถจะให้ได้ พระองค์ทำงานท่ามกลางความสูญเสียเพื่อปกป้องเราจากการมอบความภักดีต่อสิ่งที่จะไม่มีวันมอบสิ่งที่ใจเราแสวงหาได้ ทั้งหมดนี้ออกแบบมาเพื่อให้เรารักและบูชาพระองค์อย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น ทั้งหมดนี้สร้างขึ้นเพื่อขับเคลื่อนความสุขที่จะเรามีได้ในพระองค์เท่านั้น ในการทำเช่นนั้น พระองค์กำลังเตรียมเราให้พร้อมสำหรับวาระที่เราจะหลุดพ้นจากความทุกข์ในปัจจุบันนี้ และมอบชีวิตทั้งหมดของเราเพื่อบูชาพระองค์ ตลอดไปเป็นนิตย์

พระเจ้าของเรารู้ว่าแม้ในฐานะที่เราเป็นลูกของพระองค์ ใจของเรายังคงมีแนวโน้มที่จะหลงทาง ดังนั้น ด้วยพระคุณที่อ่อนโยนและอดทน พระองค์จึงเก็บเราไว้ในโลกที่จะสอนเราว่าพระองค์ผู้เดียวเท่านั้นที่คู่ควรกับความจงรักภักดีที่ลึกสุดใจของเรา

อ่าน 1 เปโตร 1:3-12 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

30 มีนาคม

หากเราเป็นลูกของพระเจ้า แล้วเรากำลังยอมจำนนต่อบาป หลีกทางให้ภาระกิจ
การช่วยกู้ของพระเจ้า ใจเราจะไม่มีทางวางตัวเป็นกลางเพื่อที่จะเข้าได้กับทุกคนหรือทุกสิ่งทุกอย่าง

ผลลัพธ์ที่สวยงามอย่างหนึ่งของพระคุณแห่งการทรงไถ่ของพระเจ้าในชีวิตของคุณและผมคือใจหินได้ถูกเอาออกไปจากเราและถูกแทนที่เข้าด้วยใจเนื้อ ให้เราลองนึกถึงภาพตามดูว่า ถ้าผมมีก้อนหินอยู่ในมือ และผมกำมันด้วยแรงทั้งหมดของผม คุณคิดว่าจะเกิดอะไรขึ้น ถ้าคุณเห็นขนาดแขนผม คุณก็จะรู้คำตอบของคำถามทันที ผมสามารถกดหินก้อนนั้นด้วยกำลังทั้งหมดที่ผมมี และมันไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย หินมันไม่สะทกสะท้าน มันมีอยู่ในรูปแบบเดิมก่อนกลับใจใหม่ เราก็มีใจเช่นเดียวกับหินนั้น มันทนทานต่อการเปลี่ยนแปลง แต่ขอบคุณพระเจ้าที่นั่นไม่เป็นความจริงอีกต่อไป เพราะพระคุณได้ประทานใจเนื้อแก่เรา คือ ใจที่หล่อหลอมได้ด้วยพระคุณ

ตอนนี้หมายความว่าเมื่อคุณทำบาป ปรารถนาบาป คิด พูด หรือทำสิ่งที่ผิดในสายพระเนตรของพระเจ้า มโนธรรมของเราจะเข้ามารบกวนเรา มโนธรรมนี้เป็นผลจากการงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในเรา เมื่อความรู้สึกผิดชอบชั่วดีรบกวนเรา เรามีเพียงสองทางเลือก เราสามารถยินดีที่จะสารภาพว่าสิ่งที่เราทำคือความบาป และวางชีวิตไว้ใต้พระเมตตาของพระคริสต์อีกครั้ง หรือเราจะสร้างระบบที่ใช้เหตุผลเป็นข้ออ้างในการแก้ตัวที่จะอ้างสิทธิ์ในความชอบธรรมของเราและกล่าวว่าสิ่งที่พระเจ้าตรัสนั้นผิด เราทุกคนเก่งมากในเรื่องนี้ เราเก่งในการแจกแจงถึงบางสิ่งบางอย่างหรือบางคนเพื่อพิสูจน์ว่าที่เราได้ทำลงไปนั้นถูกต้อง เราทุกคนเก่งมากในเรื่องการต่อสู้เพื่อตัวเองที่จะอ้างสิทธิ์ให้ได้เรารับความชอบธรรมที่เป็นของเราเป็นหลัก

สิ่งที่ร้ายแรงเกี่ยวกับเรื่องนี้คือเมื่อเรามั่นใจว่าเราเป็นคนชอบธรรม เราจะเลิกแสวงหาพระคุณที่เป็นความหวังเดียวของเราไม่ว่าในชีวิตหรือความตาย "ถ้าเรากล่าวว่าเราไม่มีบาป เราก็หลอกตัวเอง และสัจจะไม่ได้อยู่ในตัวเราเลย ถ้าเราสารภาพบาปของเรา พระองค์ทรงซื่อสัตย์และเที่ยงธรรม ก็จะทรงโปรดยกบาปของเรา และจะทรงชำระเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น" (1 ยอห์น 1:8–9)

ความจริงของเรื่องนี้ก็คือว่า พระคุณเป็นการศึกษาของเราที่ไม่มีวันเรียนจบ รวมทั้งผู้ที่เขียนบทเฝ้าเดี่ยวนี้ด้วย เราทุกคนต้องได้รับการอภัยโทษบาป การช่วยกู้ การช่วยในการเปลี่ยนแปลงชีวิตโดยพระคุณอย่างสม่ำเสมอเป็นประจำทุกวัน เมื่อเราต่อต้านการยอมรับบาปด้วยใจถ่อมที่เราควรทำ นั่นก็แสดงว่าเรากำลังต่อต้านองค์พระผู้ไถ่ผู้ทรงสถิตอยู่เสมอไปผู้ที่ทำให้เรารู้จักและมองเห็นบาป ที่พระองค์ทำสิ่งนี้ไม่ได้เพื่อทำให้เราอับอายหรือลงโทษเรา แต่เพราะพระองค์รักเรามากจนถึงขนาดที่จะไม่ทรงหันเหหรือละทิ้งการงานแห่งพระคุณของพระองค์ในใจเราไปต่างหาก จนกว่างานนั้นจะสำเร็จสิ่งที่พระเยซูสิ้นพระชนม์เพื่อประทานแก่คุณ มีที่ว่างเล็กน้อยสำหรับการวางตัวเป็นกลาง ณ จุดนี้ แล้ววันนี้คุณจะต่อต้านพระคุณหรือวิ่งไปหาพระคุณอย่างนอบน้อม ขอให้อย่างนั้นหลังจะเป็นทางเลือกของคุณ

อ่าน กาลาเทีย 6:1-10 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

31 มีนาคม

กางเขนเป็นหลักฐานว่าในพระหัตถ์ของพระผู้ไถ่ทำให้ช่วงเวลาที่ดูเหมือนจะพ่ายแพ้
กลับกลายเป็นช่วงเวลาแห่งพระคุณและชัยชนะที่ยิ่งใหญ่

ศูนย์กลางของโลกทัศน์ตามพระคัมภีร์คือ การยอมรับอย่างสุดโต่งว่าสิ่งที่น่ากลัวที่สุดที่เคยเกิดขึ้นเป็นสิ่งที่วิเศษที่สุดที่เคยเกิดขึ้น หากเราพิจารณาไม้กางเขนของพระเยซูคริสต์ เป็นไปได้ไหมที่จะเกิดเรื่องเลวร้ายที่เลวร้ายกว่านี้ ความอยุติธรรมที่อยุติธรรมมากกว่านี้ การสูญเสียที่จะเจ็บปวดมากกว่านี้ ความทุกข์ยากที่จะเลวร้ายกว่านี้ที่ชายผู้หนึ่งที่เคยมีชีวิตที่สมบูรณ์แบบในทุกวิถีทางที่จะเป็นไปได้ สละชีวิตของตนเพื่อคนจำนวนมาก และยอมทนทุกข์ทรมานตั้งแต่เกิดจนตายด้วยความภักดีต่อการทรงเรียกที่เขาถูกประหารอย่างโหดเหี้ยม และได้ถูกเปิดเผยต่อหน้าสาธารณชนด้วยวิธีการตรึงไว้ที่กางเขน และในเหตุการณ์ที่เลวร้ายที่สุด บุตรมนุษย์จะสิ้นพระชนม์ได้อย่างไร เป็นไปได้อย่างไรที่มนุษย์จะสามารถจับและทรมานพระเมสสิยาห์ได้ นี่ไม่ใช่จุดจบของทุกสิ่งที่ดี เป็นความจริง และความสวยงามจริงหรือ หากสิ่งนี้เกิดขึ้นได้ โลกนี้ยังจะมีความหวังอีกหรือไม่

แน่นอนว่าคำตอบคือ ใช่ มีความหวังแน่นอน! ไม้กางเขนไม่ใช่จุดจบของเรื่อง! ในแผนการอันชอบธรรมและชาญฉลาดขององค์พระผู้เป็นเจ้า ช่วงเวลาที่มืดมนและหายนะนี้ได้ถูกกำหนดให้เป็นช่วงเวลาที่จะแก้ไขความมืดมนและหายนะทั้งหมดที่บาปได้กระทำต่อโลกนี้ เป็นช่วงเวลาแห่งความตายและในขณะเดียวกันก็เป็นช่วงเวลาแห่งชีวิต ช่วงเวลาที่สิ้นหวังนี้ยังเป็นช่วงเวลาที่ได้รับความหวังนิรันดร์ด้วย ช่วงเวลาแห่งความอยุติธรรมอันน่าสยดสยองนี้ในขณะเดียวกันก็เป็นช่วงเวลาแห่งพระคุณอันอัศจรรย์ด้วย ช่วงเวลาแห่งความทุกข์แสนสาหัสนี้ก็เป็นช่วงเวลาที่จะรับประกันได้ว่าความทุกข์จะสิ้นสุดลงในวันหนึ่งและสิ้นสุดลงตลอดนิรันดร์ด้วย ช่วงเวลาแห่งความโศกเศร้านี้ได้ต้อนรับเราสู่ความสุขชั่วนิรันดร์ของใจและชีวิตผู้เชื่อด้วยการถูกจับกุมและการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ได้ซื้อชีวิตและอิสรภาพให้กับเราผู้เชื่อด้วย สิ่งที่เลวร้ายที่สุดที่เกิดขึ้นได้ในเวลาเดียวกันกับสิ่งที่ดีที่สุดเกิดขึ้น และพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถทำมันได้

และพระเจ้าองค์เดียวกับพระเจ้าที่ทรงวางแผนให้สิ่งที่แย่ที่สุดกลับกลายเป็นสิ่งที่ดีที่สุดแก่เรา คือ พระบิดาของเรา พระองค์ทรงครอบครองทุกวาระในชีวิตของเรา และในพระคุณอันยิ่งใหญ่พระองค์ทรงกระทำเพื่อเรา คือ สิ่งที่พระองค์ได้กระทำในประวัติศาสตร์แห่งการทรงไถ่ พระองค์ทรงใช้ภัยพิบัติในชีวิตของเรเป็นเครื่องมือของการไถ่บาป พระองค์ใช้ความล้มเหลวของเราและเป็นเครื่องมือแห่งพระคุณ ทรงใช้ "ความตาย" ของโลกที่ตกลงสู่บาปเพื่อกระตุ้นให้เราเอื้อมมือออกไปรับชีวิตจากพระองค์ สิ่งที่ยากที่สุดในชีวิตของเรากลายเป็นเครื่องมือแห่งพระคุณที่หอมหวานที่สุดในพระหัตถ์อันชาญฉลาดและเปี่ยมด้วยความรักของพระเจ้า

ดังนั้น จงระวังว่าเราเข้าใจว่าชีวิตของเราว่าอย่างไร สิ่งที่ดูเหมือนหายนะในชีวิตคริสเตียน แท้จริงแล้วอาจเป็นพระคุณ สิ่งที่ดูเหมือนจุดจบของคริสเตียนอาจเป็นจุดเริ่มต้น สิ่งที่ดูสิ้นหวังในชีวิตคริสเตียนอาจเป็นเครื่องมือของพระเจ้าที่ให้ความหวังที่แท้จริงและยั่งยืนแก่เรา พระบิดาของเรามุ่งมั่นที่จะเปลี่ยนแปลงเราให้บริสุทธิ์เหมือนพระองค์ สิ่งที่ดูเหมือนเลวร้ายในชีวิตเราจึงอาจเป็นสิ่งดีเลิศและดีมากสำหรับเรา

อ่าน กิจการ 2:14-36 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

1 เมษายน

การนมัสการร่วมกับผู้เชื่อคนอื่นๆ ช่วยให้เรามองสิ่งต่างๆในในชีวิตด้วยมุมมอง
ณ จุดที่มองมาจากการฟื้นคืนพระชนม์ขององค์พระเยซูคริสต์

ไม่ได้เป็นแค่การอัศจรรย์ที่สำคัญที่สุดเท่านั้น ไม่ได้เป็นแค่เหตุการณ์ที่น่าประหลาดใจที่สุดในชีวิตของพระเมสสิยาห์เท่านั้น ไม่ได้เป็นแค่องค์ประกอบสำคัญในโครงร่างศาสนศาสตร์ของเราเท่านั้น ไม่ได้เป็นแค่เหตุผลสำหรับเทศกาลเฉลิมฉลองที่สำคัญที่สุดของคริสตจักรเท่านั้น ไม่ได้เป็นแค่ความหวังของเราสำหรับอนาคตเท่านั้น แต่การฟื้นคืนพระชนม์เป็นทุกสิ่งทุกอย่างและมากกว่านั้นยังหมายถึงการเป็นหน้าต่างของดวงตาที่เราใช้สำรับมองและช่วยให้เห็นสิ่งต่างๆ ชีวิตทั้งหมดมากจาก ณ จุดที่มองมาจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู พระธรรม 2 โครินธ์ 4:13–15 กล่าวถึงความจริงนี้ไว้เป็นอย่างดี: "...เรารู้ว่าพระองค์ผู้ทรงให้พระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นขึ้นมานั้น จะทรงให้เราเป็นขึ้นมากับพระเยซูด้วย และจะทรงพาเราเข้าเฝ้าพร้อมกับท่านทั้งหลาย เพราะว่าทุกๆ สิ่งก็เป็นไปเพื่อประโยชน์ของท่าน เพื่อว่าเมื่อพระคุณมาถึงคนจำนวนมากขึ้น การขอบพระคุณก็จะมีมากยิ่งขึ้น อันเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า" แต่การมองชีวิต ผ่านหน้าต่างแห่งการฟื้นพระชนม์ของพระเยซูนั้นเป็นอย่างไร เมื่อเราประเมินชีวิตของเรา ณ ที่นี่ ณ ตอนนี้ เราต้องจำเกี่ยวกับการ ฟื้นคืนชีพอย่างไร ผมขอแนะนำ5 ข้อดังนี้

1. *การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูช่วยรับประกันการฟื้นคืนชีพของเราด้วย* ชีวิตไม่ใช่วงจรของวัฏจักรที่ซ้ำซากจำเจซ้ำวนอยู่แค่เกิด แก่ เต็บ ตาย แล้วก็กลับมาเกิด แก่ เจ็บ และตายอยู่แค่นี้ ไม่เลย ภายใต้ครอบครองดูแลของพระเจ้า โลกนี้กำลังดำเนินไปสู่บทสรุปสุดท้าย ชีวิตของเรากำลังดำเนินไปสู่จุดจบอันยิ่งใหญ่และสวยงาม จะมีวันที่พระเจ้าพาเราออกไปจากโลกที่แตกสลายใบนี้ บาปและความทุกข์จะไม่มีอีกต่อไป
2. *การฟื้นคืนพระชนม์บอกเราว่าพระเยซูกำลังทำอะไรอยู่* ตอนนี้พระเยซูขึ้นครองบัลลังก์แล้ว ชาวโครินธ์ ในพระธรรมโครินธ์บทที่ 15 กล่าวว่าพระองค์จะทรงครอบครองต่อไปจนกว่าศัตรูตัวสุดท้ายจะอยู่ใต้พระบาทของพระองค์ นี่ก็ชี้ให้เห็นว่า โลกของเราไม่ได้อยู่เหนือการควบคุม แต่อยู่ภายใต้การควบคุมอย่างระมัดระวังของพระองค์ผู้ที่ยังคงทรงทำงานในการจัดการกับบาปทั้งหลาย
3. *การฟื้นคืนพระชนม์สัญญากับเราว่า พระคุณทั้งหมดที่เราต้องการที่อยู่ในช่วงระหว่างการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูและการฟื้นคืนหลังความตายของเรา* และหากบทสรุปชีวิตเราได้รับการรับประกันไว้แล้วเช่นนี้ ความสง่างามทั้งหมดที่คุณต้องการระหว่างทางก็ได้รับการรับรองแล้วเช่นกัน มิฉะนั้นคุณจะไม่มีทางไปถึงปลายทางที่กำหนดไว้ เพราะพระคุณในอนาคตจะมาพร้อมกับพระสัญญาแห่งพระคุณในปัจจุบันเสมอ
4. *การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูกระตุ้นให้เราทำสิ่งที่ถูกต้อง ไม่ว่าเรากำลังเผชิญกับอะไรอยู่* การฟื้นคืนชีพบอกเราว่าความจริงคือ พระเจ้าจะชนะ พระองค์จะครอบครอง แผนการของพระองค์จะสำเร็จ บาปจะพ่ายแพ้ ความชอบธรรมจะเอาชนะความชั่วร้าย นี่หมายความว่าทุกสิ่งที่เราทำในนามของพระเจ้านั้นคุ้มค่าไม่ว่าจะต้องแลกด้วยสิ่งใดก็ตาม
5. *การฟื้นคืนพระชนม์ชี้ให้เราเห็นว่า เรามีเหตุให้จะขอบพระคุณเสมอ* นอกจากสิ่งที่เราได้รับแล้ว เรายังได้รับการต้อนรับ เข้าสู่เรื่องราวที่น่าตื่นเต้นที่สุดเท่าที่เคยมีมา และได้รับอนาคตแห่งความชื่นชมยินดีและสันติสุขนิรันดร์

ดังนั้น ไม่ว่าวันนี้จะเกิดอะไรขึ้น จงมองชีวิตผ่านหน้าต่างบานนี้

อ่าน: 1 โครินธ์ 5:1–11 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

2 เมษายน

การอธิษฐานวิงวอนต่อพระเจ้าคือการที่เรากำลังละทิ้งการเสพติดความรุ่งโรจน์อื่น ๆ
และชื่นชมยินดีในพระสิริที่รุ่งโรจน์อย่างแท้จริงนั่นคือ พระสิริของพระเจ้า

ช่างน่าเศร้าที่การอธิษฐานสำหรับพวกเราหลายคนกลายเป็นแค่วาระยิ่งใหญ่แห่งการขอสิ่งต่างๆ ที่เล็กน้อยจากพระเจ้า หรือกลายเป็นศาลเจ้าของวิญญาณที่เราขอให้วิญญาณนั้นลงนามในใบสัญญาว่าจะให้แค่สิ่งที่อยู่ในรายการความปรารถนาส่วนตัวของเรา สำหรับเราหลายๆ คน การร้องขอซ้ำๆ นั้นเป็นเพียงการเฝ้ารอเพื่อดูว่า พระเจ้าจะเสด็จมาจริง ๆ หรือไม่ แล้วถ้าพระองค์ทำเช่นนั้น เราถึงจะยินดีในความสัตย์ซื่อและความรักของพระองค์ แต่ถ้าพระองค์ไม่ทำ เราจะไม่เพียงแค่สงสัยว่าพระองค์ทรงสนพระทัยหรือไม่ เรายังจะสงสัยอีกด้วยว่าพระองค์อยู่ที่นั่นกับเราด้วยหรือไม่ การอธิษฐานแบบนี้ เปรียบได้กับการเข้าไปเลือกซื้อสินค้าต่างๆในที่ห้างสรรพสินค้าขององค์ตรีเอกานุภาพเพื่อที่จะซื้อสิ่งที่เราบอกตัวเองว่าเราต้องการมันและหวังว่าจะได้รับมันมาฟรีๆ ด้วย แต่ให้เราลองมาพิจารณาคำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยกันสักครู่ การอธิษฐานของพระองค์ไม่เหมือนสิ่งที่ผมเพิ่งอธิบายไปเลย แต่เป็นนมัสการบูชาและยอมจำนนเพื่อที่รับรู้ในระดับที่ลึกที่สุด ถึงสงครามที่ยังคงดำเนินอยู่ในใจของเราระหว่างอาณาจักรแห่งตนของเราและอาณาจักรขององค์พระผู้เป็นเจ้า เราจะเผชิญกับความจริงที่ว่าเรานั้นอาจตาบอดฝ่ายวิญญาณต่อพระสิริของพระเจ้า และในขณะที่เราเป็นเช่นนั้น เราก็ถูกดึงดูดโดยรัศมีแห่งความรุ่งโรจน์เล็กๆ น้อยๆ ของอาณาจักรที่เราสร้างขึ้น จงอธิษฐานด้วยท่าทีที่มาจากการยอมจำนนและเฉลิมฉลองในพระคุณของพระเจ้า มากกว่าร้องขอ ที่ไม่ได้อยู่ในบริบทของการขอแค่เพื่อความเป็นสิริมงคลแก่ตนเอง หรือแค่เพื่อให้ได้รับพระพรตามใจอยากของเรา แต่ด้วยใจที่นอบน้อมบูชา

คำอธิษฐานด้วยใจนอบน้อมบูชาควรเริ่มต้นอย่างไร? ให้เราเริ่มต้นด้วยการเตือนตัวเราถึงความเป็นจริงที่น่าประหลาดใจที่สุดในชีวิตของเรา คือ การเริ่มต้นด้วยการเฉลิมฉลองในพระคุณ: "...ข้าแต่พระบิดาข้าพระองค์ทั้งหลายผู้สถิตในสวรรค์... " (มธ. 6:9ท่อนแรก) คุณและผมต้องไม่หยุดที่จะเฉลิมฉลองความเป็นจริงนี้ พระเจ้า พระผู้สร้าง กษัตริย์ พระผู้ช่วยให้รอด และพระเจ้าทรงใช้อำนาจและพระคุณของพระองค์เพื่อให้ผู้คนเช่นเรากลายเป็นลูกๆ ของพระองค์ (ข้อ 9 แล้วท่อนต่อไปคือ)" ขอให้พระนามพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ" ถึงตรงนี้ผมยอมจำนนต่อวาระที่ใหญ่ที่สุดของวาระต่างๆทั้งหมด นั่นคือวาระที่เป็นเหตุผลที่โลกถูกสร้างขึ้นมา นั่นคือเหตุผลที่ทำไมคุณและผมถูกสร้างขึ้น ทุกสิ่งนี้ถูกสร้างขึ้นเพื่อที่พระเจ้าจะได้รับเกียรติตามที่พระองค์สมควรจะได้รับ ณ จุดจุดนี้ผมได้ละทิ้งความรุ่งโรจน์เล็กน้อยอื่นๆ ทั้งหมดที่อาจอ้างสิทธิ์ในใจที่ขี้สงสัยของผม ณ จุดจุดนี้ ผมพบแรงจูงใจสำหรับทุกสิ่งที่ผมกำลังทำ ณ จุดจุดนี้ ผมร้องอธิษฐานทูลขอความช่วยเหลือจากพระเมตตาคุณของพระเจ้าสำหรับหัวใจที่ไม่ซื่อสัตย์ของผม

พระคำข้อนี้เป็นแบบอย่างคำอธิษฐานด้วยท่าทีที่ถูกต้องเช่นกัน พระคำต่อไปนี้ประกอบด้วยการปลอบโยนและการทรงเรียก: "ขอให้แผ่นดินของพระองค์มาตั้งอยู่ ขอให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์ ในสวรรค์เป็นอย่างไรก็ให้เป็นไปอย่างนั้นในแผ่นดินโลก" (ข้อ 10) การปลอบโยนคือการ ที่พระบิดาได้ทรงเลือกที่จะประทานอาณาจักรของพระองค์ด้วยความรักที่ช่วยไถ่บาปแก่เรา พระองค์ทรงอวยพรเราด้วยการปกครองของพระองค์เปี่ยมด้วยพระปัญญา ความรัก ความสัตย์ซื่อ และความจริง นี่คือพระคุณพระองค์ พระคุณที่ดีเสมอ และในการทำเช่นนี้พระเจ้าทรงกำลังช่วยเราจากอาณาจักรเล็กๆ แห่งตนของเรา การทรงเรียก คือการปล่อยคีมล็อคของเราที่ยึดจับอาณาจักรเล็กๆ น้อยๆ ของเราและถวายตัวเราแก่อาณาจักรแห่งความรุ่งโรจน์แห่งพระสิริและพระคุณพระองค์ เมื่อเรายอมให้ใจของเรารับได้รับการคุ้มครองโดยการนมัสการกราบไหว้บูชาและการเฉลิมฉลองตามการทรงเรียกเหล่านี้เท่านั้น เราจึงจะสามารถอธิษฐานครั้งต่อไปได้อย่างเหมาะสม

อ่าน: มัทธิว 6:5–15 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

3 เมษายน

การเชื่อฟังไม่ใช่การไร้อิสรภาพ แต่เป็นหลักฐานว่าอิสรภาพที่แท้จริงได้เข้ามาในชีวิต
และปลดปล่อยให้ใจของเราได้เป็นไทจากการเป็นทาสบาป

ข้าพระองค์ได้รับการปลดปล่อย
ให้เป็นอิสระ จากการเป็นทาสบาปของข้า
ได้รับชีวิตใหม่ ความหวังใหม่
แรงจูงใจใหม่ และความสงบสุขใหม่
ทั้งในความคิดและจิตใจ
แต่ข้าพระองค์ไม่ใช่การปลดปล่อยจากอำนาจของผู้อื่นใด
แต่จากบาปข้าพระองค์เอง
ข้าไม่ได้รับอิสระที่จะเดินตามทางของข้า
เขียนกฎบัญญัติขึ้นมาเอง
หรือทำสิ่งข้าเลือกเองตามใจ
ข้าพระองค์ได้รับมอบอิสระภาพที่ดีที่สุดไว้แล้ว
ไม่ใช่อิสระนอกเหนือการปกครองขององค์พระผู้พระเจ้า
แต่อิสระจากการเป็นทาสของบาปที่อยู่ในตัวข้า
ข้าพระองค์จะติดตาม
ข้าพระองค์เชื่อฟัง
ข้าพระองค์จะรับใช้
ยอมจำนนต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า
เพราะนี่คือสิ่งที่ข้าพระองค์ถูกสร้างมาเพื่อเป็นและกระทำ
ดังนั้นพระองค์จึงเป็นที่ที่ข้าพระองค์จะพบอิสรภาพที่แท้จริง
การกบฏไม่เคยมอบชีวิตให้ข้าพระองค์
การปกครองตนเองไม่เคยนำมาซึ่งอิสรภาพแก่ข้าพระองค์
พระคุณจึงมาช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากบาปในข้าพระองค์
เพื่อข้าพระองค์จะได้รู้ถึงอิสรภาพที่แท้จริงในการรับใช้พระองค์

อ่าน: สดุดี 116 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

4 เมษายน

มนุษย์ถูกสร้างให้มีชีวิตอยู่ด้วยความยำเกรงพระเจ้า
กำลังตกอยู่ในอันตรายร้ายแรงเมื่อความคุ้นเคยหรือเคยชินทำให้พวกเขาเบื่อพระเจ้า

ความเคยชินเป็นสิ่งสวยงาม มันวิเศษมากที่ได้ฟังดนตรีแสนไพเราะที่คุ้นเคย เป็นเหมือนการได้รับพระพรให้ได้มีโอกาสฟังเสียงเพลงอันไพเราะนั้นซ้ำได้หลายๆครั้ง การได้มองชื่นชมดอกกุหลาบที่เราชอบบ่อยๆ ถือเป็นเรื่องดีคือที่เราได้รับพระพรให้มีสิทธิพิเศษได้อยู่ใกล้ ๆ สิ่งสวยๆ งามๆ เหล่านี้และได้ชื่นชมมันในทุกๆวัน แต่พระพรที่ดีกว่าพรใดๆ ทั้งปวงคือพระคุณที่ช่วยให้เราคุ้นชินกับหนทางต่างๆ พระลักษณะ การทรงสถิต และพระสัญญาของพระเจ้า นั่นหมายความว่าพระคุณได้เชื่อมต่อเรากับพระเจ้าเข้ากันไว้แล้ว และดึงเราเข้ามาให้อยู่ใกล้ชิดสนิทกับพระองค์ นอกจากนี้ยังหมายความว่าพระวิญญาณของพระเจ้าได้ช่วยเปิดตาใจและความคิดของเราในการรับรู้เรื่องราวของพระองค์ ดังนั้นสิ่งที่ครั้งหนึ่งเคยดูเป็นเรื่องโง่เขลาสำหรับเราตอนนี้กลับทำให้เรามีทั้งความหวัง การปลอบโยน และความสุข แน่นอนว่า ความคุ้นเคยหรือเคยชินเป็นสิ่งที่ดีมาก แต่ก็อาจเป็นสิ่งที่อันตรายได้เช่นกัน นั่นคือ แรงขับเคลื่อนที่น่ากลัวของความเคยชินก็คือ ยิ่งเราอยู่ใกล้บางสิ่งและคุ้นเคยและเคยชินกับสิ่งนั้นมากเท่าไหร่ เราก็ยิ่งรู้สึกเฉยๆ และไม่ได้ชื่นชมสิ่งนั้นในแบบที่เราเคยทำ เช่น เมื่อเราซื้อบ้านครั้งแรก เราอาจรู้สึกทึ่งชื่นชมกับต้นไม้ใหญ่ยักษ์อายุราวสองร้อยปีที่ยืนตระหง่านในสวนหลังบ้าน แต่หลายปีผ่านไปมีก็มีหลายสิ่งหลายอย่างเกิดขึ้น เราไม่ได้มองไม่เห็นต้นไม้ต้น รู้สึกทึ่ง หรือชื่นชมมันอีกต่อไป และเวลาเดียวที่เราพูดถึงมันก็คือตอนที่เราบ่นว่า เราต้องกวาดกองใบไม้ที่ร่วงหล่นลงมาทุกปี นี่ก็แสดงให้เห็นว่าความคุ้นเคยหรือเคยชินอาจอาจเป็น สิ่งที่อันตราย

ความเชื่อมโยงจากเบื้องบน มนุษย์ทุกคนได้รับการออกแบบโดยพระเจ้าให้มีความหวัง ความฝัน ทางเลือก คำ พูด การกระทำ ความปรารถนา และแรงผลักดันที่หล่อหลอมมาจากความยำเกรงพระเจ้า ความจริงอันน่าทึ่งของการดำรงอยู่ของพระเจ้า ความยิ่งใหญ่และพระสิริของพระองค์ควรอยู่ ณ ศูนย์กลางใต้จิตสำนึกของมนุษย์ เราทุกคนถูกกำหนดให้ดำเนินชีวิตด้วยความตระหนักรู้ในพระเจ้า และเนื่องจากการตระหนักรู้นั้นเราจึงดำเนินชีวิตในพระเจ้าได้ ความยำเกรงพระเจ้าได้ถูกออกแบบมาให้เป็นแรงจูงใจหลักของทุกสิ่งที่เราจะกระทำ แต่มีบางอย่างเกิดขึ้นกับเรา ขณะที่เราถูกดึงดูดให้มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพระเจ้า และได้รับพระพรในการดำเนินชีวิตใกล้ชิดกับความลับต่างๆของพระองค์ คือความคุ้นเคยและเคยชินทำให้เราสูญเสียความจำในการยำเกรงพระองค์ไป สิ่งที่เคยทำให้เรารู้สึกอัศจรรย์ใจกับความยิ่งใหญ่ของพระองค์ไม่เป็นดังนั้นอีกต่อไป สิ่งที่สร้างท่าทีที่ถูกต้องในการนมัสการบูชาในใจของเราได้เลือนหายไป สิ่งที่ช่วยให้เรามีท่าทีแห่งความหวังและการหนุนใจไม่มีอีกต่อไป สิ่งที่ทำให้เราปฏิเสธต่อ “บาป” และยอมรับความชอบธรรมจะไม่มีอีกต่อไป ผมอกล่าวว่า จริงๆ แล้วพวกเราทั้งหลายต่างก็ขาดความยำเกรงพระเจ้าไป และเราก็ไม่รู้ว่า เราขาดสิ่งนี้ซะด้วยซ้ำ

เรามีส่วนใดในชีวิตของเราที่สำแดงว่า เราขาดความยำเกรงพระเจ้าหรือไม่? ให้เราอธิษฐานร้องทูลต่อพระองค์ให้ทรงช่วยสำแดงให้เราเห็นและมีใจที่ฉีกออกต่อความกลัวและยำเกรงในพระองค์อีกครั้ง และจงขอบพระคุณที่พระองค์ทรงรับรองว่า จะทรงฟังคำอธิษฐานของเราและตอบเราเสมอ

อ่าน: อิสยาห์ 6 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

5 เมษายน

จงชื่นชมยินดี ในองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงไถ่เรา
ทรงสมควรได้รับความรัก และการนมัสการจากเรา

เราควรเพลิดเพลินกับอาหารเพราะมันเป็นของขวัญจากพระเจ้า แต่ถ้าคุณรักมัน คุณจะจบลงด้วยความอ้วนและสุขภาพที่ไม่แข็งแรง เราควรจะขอบคุณสำหรับทรัพย์สินเงินทองที่พระเจ้ามอบให้ แต่ถ้าเรารักมัน เราจะพบว่าตัวเองเป็นคนบ้างานหรือเป็นหนี้ แน่นอนว่าเราควรเฉลิมฉลองกับความสุขและความสบายที่พระเจ้าประทานให้ในชีวิตของเรา แต่ถ้าเรารักสิ่งเหล่านั้นมากกว่าพระเจ้า เราก็จะติดกับดักของมันในไม่ช้า

นี่คือความเป็นจริงฝ่ายจิตวิญญาณที่เราต้องรู้ เข้าใจ และดำเนินชีวิตตาม คือหากเรารักของขวัญมากกว่าผู้ให้ หัวใจของเราจะไม่มีวันอิ่ม แต่ถ้าเรารักผู้ให้ หัวใจของเราจะพึงพอใจ และเราจะสามารถเพลิดเพลินกับของขวัญที่ได้รับจากเขาและเก็บมันไว้ในที่ที่เหมาะสม ภายใต้ความเป็นจริงนี้ยังมีความเป็นจริงฝ่ายวิญญาณที่ลึกลับซับซ้อนมากอย่างแรกคือเราต้องเข้าใจว่าเราถูกสร้างมาเพื่อความรัก เราไม่เพียงแค่รัก เราเป็นคนถูกรักด้วย ชีวิตของมนุษย์ทุกคนคือการแสวงหาสิ่งที่จะรักและแสวงหาที่จะถูกรัก หมายความว่าเรากำลังยอมจำนนต่อผลของความรักที่อยู่ในใจที่มักจะมอบให้กับบางสิ่งบางอย่างอยู่เสมอ สิ่งใดก็ตามที่กำลังออกคำสั่งต่อความรักในใจของเรา ก็จะกำหนดทิศทางของชีวิตเราด้วยเช่นกัน แต่ก็ยังมีอีกมาก เราถูกสร้างมาเพื่อให้นมัสการการบไหว้บูชาบางสิ่งด้วย เราไม่เพียงแค่นมัสการสิ่งนั้นอย่างเป็นครั้งคราวและอย่างเป็นทางการในกิจกรรมต่างๆทางศาสนาอย่างตั้งใจเท่านั้น เรายังเป็นอุบาสก อุบาสิกา เป็นสาวก เป็นผู้ติดตาม เป็นแฟนคลับ เป็นผู้เข้าร่วม เป็นผู้สนับสนุน ทั้งทางร่างกายจิตใจ และวิญญาณ เรามักจะมองหาบางสิ่งที่เราสามารถเชื่อมโยงกับตัวตนของเรา ความหวัง และความฝันของเรา และความสุขสงบภายในของเรา สิ่งใดก็ตามที่ควบคุมการนมัสการกราบไหว้บูชาในใจของใจเรา สิ่งนั้นก็ควบคุมการเลือกการตัดสินใจ คำพูด อารมณ์ ความคิด และการกระทำของเราเสมอ

ทีนี้ เนื่องจากเราเป็นคนบาป สิ่งต่างๆ ในโลกกำลังล่วงลวงให้เรามอบความรักและการนมัสการกราบไว้บูชาอย่างที่เราควรจะมอบให้กับพระเจ้าเพียงผู้เดียวให้กับสิ่งทรงสร้างบางอย่างที่มันดึงดูดใจเรามากๆ (ดู รม.1:22–25) โรม 1:21-25 เรารับเอาสิ่งที่มีอิทธิพลต่อใจ สิ่งทำให้ใจเรายอมจำนน และสิ่งที่ใจของเราอยากจะรับใช้ปรนนิบัติไว้ในที่ที่ซึ่งควรสงวนไว้สำหรับองค์พระผู้สร้างของเรา แต่เรากลับมอบมันให้กับสิ่งทรงสร้างแทน ขึ้น เราทุกคนทำสิ่งนี้ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง แต่ความปรารถนาในสิ่งดีนั้นไม่ผิด แต่มันจะต้องไม่ครอบงำจิตใจของเรา ความหิวกระหายความสะดวกสบายไม่ได้เลวร้ายในตัวมันเอง แต่จะต้องไม่ครอบงำจิตใจของเรา การปรารถนาในความรักจากผู้อื่นนั้นไม่ผิด แต่ต้องไม่ครอบงำจิตใจของเรา มิฉะนั้นความปรารถนาแม้แต่สิ่งที่ดีก็สามารถกลายเป็นสิ่งเลวร้ายได้เมื่อความปรารถนานั้นกลายเป็นสิ่งที่ครอบงำจิตใจ สิ่งที่ดีนั้นจะต้องไม่ทำให้เราจบลงที่ รักและนมัสการกราบไหว้บูชาสิ่งทรงสร้างแทนที่องค์พระผู้สร้าง

แล้วพระคุณช่วยเราอย่างไรในเรื่องนี้? พระคุณทำงานเพื่อช่วยเราจากตัวเราเองโดยการทำลายพันธนาการของเรากับโลกและนำพาให้มีท่าทีที่ถูกต้องจากส่วนที่ลึกสุดในใจเราให้หันไปทางองค์พระผู้เป็นเจ้าแทนที่สิ่งทรงสร้าง (คือพระคุณช่วยให้เราหันไปรักพระเจ้าแทนที่จะรักสิ่งทรงสร้าง) พระเจ้าเท่านั้นที่คู่ควรแก่การนมัสการสรรเสริญของเรา พระเจ้าเพียงผู้เดียวที่สามารถทำให้จิตใจของเราอิ่มเอมและนำสันติสุขมาให้เราได้ งานแห่งการช่วยเหลือของพระคุณนี้ยังไม่เสร็จสมบูรณ์ ในพวกเราทุกคน แต่โดยพระคุณ เราจึงสามารถรักโลกน้อยกว่าที่เราเคยรักได้ และเรารักพระเจ้ามากขึ้นกว่าเดิม แต่ใจของเรายังคงแตกสลาย และความภักดีของเรายังคงสับสน แต่ไม่ต้องวิตกกังวลไป เพราะพระคุณพระเจ้าจะชนะเสมอ และทำให้เราได้พักสงบในการนมัสการและความรักกับพระองค์

อ่าน: 1 ยอห์น 2:1–17 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

6 เมษายน

อย่าท้อใจกับสงครามฝ่ายวิญญาณที่ทรงเรียกให้เราต่อสู้อยู่ทุกวัน
เพราะพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์อำนาจสูงสุดทรงอยู่กับเราและร่วมต่อสู้กับเรา

ระหว่างสิ่งที่ "พระเจ้าทรงกระทำแล้ว" กับ "ยังไม่ได้กระทำ" นั้นชีวิตเรายังคงอยู่ในภาวะสงคราม มันอาจทำให้เราเหนื่อยหน่าย ท้อแท้ และหมดกำลังใจ เราทุกคนเคยผ่านช่วงเวลาที่เราหวังว่าชีวิตจะง่ายกว่านี้ เราสงสัยว่าเหตุใดการเลี้ยงดูจึงต้องเป็นการต่อสู้ฝ่ายวิญญาณอย่างต่อเนื่อง เราทุกคนปรารถนาให้ชีวิตสมรสของเราปราศจากสงคราม เราทุกคนคงจะชอบถ้าไม่มีความขัดแย้งในที่ทำงานของเราหรือในคริสตจักรของเรา แต่เราทุกคนต่างก็ตื่นขึ้นมาพบกับโลกที่บอบช้ำจากสงครามทุกวัน มันเป็นมรดกที่น่าเศร้าของโลกที่ถูกทำลายโดยบาปและอยู่ภายใต้การโจมตีของศัตรูอย่างต่อเนื่อง

คำลงท้ายของอัครสาวกเปาโลในจดหมายฝากถึงคริสตจักรเอเฟซัสนั้นน่าสนใจและเป็นประโยชน์มาก มีการอธิบายความจริงของข่าวประเสริฐขององค์พระเยซูคริสต์และให้รายละเอียดถึงความหมายที่เกี่ยวข้องกับความจริงเหล่านี้ในระดับพื้นฐานของชีวิตประจำวันในการดำรงชีวิตของเรา แล้วเปาโลได้จบลงด้วยการพูดถึง สงครามฝ่ายวิญญาณ:

> "สุดท้ายนี้ จงเข้มแข็งขึ้นในองค์พระผู้เป็นเจ้า และในอานุภาพอันทรงพลังของพระองค์ จงสวมยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้าเพื่อจะสามารถต่อสู้กับอุบายของมารได้ เพราะเราไม่ได้ต่อสู้กับเนื้อหนังและเลือด แต่ต่อสู้กับพวกภูตผีที่ครอบครอง พวกภูตผีที่มีอำนาจ พวกภูตผีที่ครองพิภพในยุคมืดนี้ ต่อสู้กับพวกวิญญาณชั่วในสวรรคสถาน เพราะเหตุนี้จงรับยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้าไว้ เพื่อท่านจะสามารถต่อสู้ในวันชั่วร้ายนั้น และเมื่อทำทุกอย่างแล้วจะยังยืนหยัดอยู่ได้ เพราะฉะนั้นจงยืนหยัดไว้ เอาความจริงคาดเอว เอาความชอบธรรมเป็นเกราะป้องกันอก และเอาความพร้อมในการประกาศข่าวประเสริฐแห่งสันติสุขมาสวมเป็นรองเท้า และพร้อมกับสิ่งทั้งหมดนี้ จงเอาความเชื่อเป็นโล่ ด้วยโล่นี้พวกท่านจะสามารถดับลูกศรเพลิงทั้งหมดของมารร้าย จงเอาความรอดเป็นหมวกเหล็กป้องกันศีรษะ และจงถือพระแสงของพระวิญญาณคือพระวจนะของพระเจ้า จงอธิษฐานในพระวิญญาณทุกเวลาโดยการอธิษฐานและการวิงวอนทุกๆ อย่าง เพราะเหตุนี้จงเฝ้าระวังด้วยความเพียรและด้วยการวิงวอนเผื่อธรรมิกชนทุกคนอยู่เสมอ และเผื่อข้าพเจ้าด้วย เพื่อว่าเมื่อข้าพเจ้าพูด พระองค์จะประทานถ้อยคำแก่ข้าพเจ้าที่จะสำแดงความล้ำลึกของข่าวประเสริฐอย่างกล้าหาญ เพราะข่าวประเสริฐนี้เองทำให้ข้าพเจ้าเป็นทูตที่ติดโซ่ตรวน และเพื่อว่าข้าพเจ้าจะกล้าพูดตามที่ข้าพเจ้าควรจะพูดนั้น" (อฟ. 6:10–20)

เมื่อเราอ่านไปถึงส่วนสุดท้ายของจดหมายของเปาโล คุณอาจคิดว่าเขาเปลี่ยนหัวข้อไปอย่างสิ้นเชิง ดูเหมือน ว่าเขาไม่ได้กำลังพูดถึงศาสนาคริสต์ในชีวิตประจำวันอีกต่อไป แต่นั่นคือสิ่งที่เขากำลังพูดถึงมัน เขากำลังพูดกับผู้เชื่อชาวเอเฟซัสว่า "ท่านรู้แล้วว่าทุกอย่างที่เราพูดเกี่ยวกับการแต่งงาน การเลี้ยงดูบุตร การสื่อสาร การโกรธ คริสตจักร และ อื่นๆ ทั้งหมดนี้อยู่ในสงครามฝ่ายวิญญาณครั้งใหญ่" เปาโลกำลังเตือนเราว่าในการดำเนินชีวิตธรรมดาทุกวันของเรา ในทางปฏิบัติของศาสนาคริสต์ทุกวันเราอยู่ในภาวะสงคราม มีศีลธรรมถูกผิดจริงๆ มีศัตรูอยู่จริง มีสิ่งล่อใจที่เย้ายวนและหลอกลวงจริงๆ เราเป็นคน ที่เปราะบางทางจิตวิญญาณจริงๆ แต่มากกว่านั้น คือเปาโลย้ำเตือนเราว่าโดยพระคุณพระเจ้าเราได้รับยุทธภัณฑ์ที่เหมาะสม ดี และเพียงพอที่จะใช้ในการต่อสู้ คำถามก็คือ เราจะใช้ยุทธภัณฑ์ที่เป็นปัจจัยพื้นฐานของชีวิตที่ไม้กางเขนของพระเยซูคริสต์ได้จัดเตรียมไว้ให้เราแล้วหรือยัง?

อ่าน: 1 เปโตร 5:6–11 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

7 เมษายน

การนมัสการร่วมกันได้รับการออกแบบมาเพื่อให้เรามีศูนย์กลางของมุมมองในชีวิต
ที่มาจาก "ไม้กางเขนของคนตาย อุโมงค์ว่างเปล่าของคนเป็น"

มีสองหัวข้อที่ผมเขียนและพูดซ้ำๆ และผมขอพูดอีกครั้งหนึ่งที่นี่คือ:

1. *มนุษย์ที่ได้ถูกสร้างขึ้นตามพระฉายาของพระเจ้าไม่ได้ดำเนินชีวิตตามความเป็นจริงตามที่เขามีประสบการณ์ตรงด้วยตนเอง แต่ตามการตีความจากข้อเท็จจริง* คือไม่ว่าเราจะรู้หรือไม่ก็ตาม เราได้ถูกออกแบบมาโดยพระเจ้าให้มีความหมายตามผู้สร้าง เราเป็นมนุษย์ที่มีเหตุและผล (แม้ว่ามันจะไม่ได้แสดงออกมาให้เห็นก็ตาม) และเรามีความปรารถนาอย่างต่อเนื่องที่จะให้ชีวิตของเรามีเหตุและผล เราจึงคิดและตีความความหมายของชีวิตเราอยู่ตลอดเวลา เราไม่ได้ตอบสนองต่อสิ่งที่เกิดขึ้นรอบตัวเรา แต่เราตอบสนองต่อความรู้สึกที่เราสร้างขึ้นจากสิ่งที่เกิดขึ้นรอบตัวเราแทน นั่นหมายความว่ามีเครื่องวัดหรือขอบเขตบางอย่างที่สื่อความหมายบางประเภทที่เรามักพกติดตัวอยู่เสมอซึ่งช่วยให้เราเข้าใจชีวิตของเรา เราทุกคนเชื่ออะไรบางอย่าง เราทุกคนถือว่าบางสิ่งเป็นจริง เราทุกคนนำบางระบบของ "สติปัญญา" มาใช้ในชีวิตเพื่อช่วยอธิบายและให้ความเข้าใจหรือความกระจ่างแก่ตัวเรา
2. *ไม่มีใครมีอิทธิพลในชีวิตเรามากกว่าตัวของเรา เพราะไม่มีใครคุยกับเรามากกว่าตัวเราเอง เราไม่เคยหยุดคุยกับตัวเอง* เรากำลังสนทนากับตัวเองอย่างต่อเนื่องเกี่ยวกับพระเจ้า ผู้อื่น ตัวเรา ความหมายและจุดประสงค์ อัตลักษณ์ และอื่นๆ สิ่งที่เราพูดกับตัวเรา เกี่ยวกับตัวเราเอง พระเจ้า และชีวิตมีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะสิ่งเหล่านี้สร้างและหล่อหลอมวิธีที่เราจะตอบสนองต่อสิ่งที่พระเจ้าใส่ไว้ในชีวิตของเรา เห็นไหมว่าเราเทศนาเกี่ยวกับบางมุมมองของโลก บางมุมมองเกี่ยวกับ "ข่าวประเสริฐ" กับตัวเราเองเสมอตามที่เราต้องการ คำถามก็คือในการสนทนาส่วนตัวของเรากับตัวเราแต่ละครั้ง เรากำลังพูดหรือบอกอะไรกับตัวเราอยู่?

เปาโลโต้แย้งอย่างหนักแน่นว่า "ไม้กางเขนของคนตาย อุโมงค์ว่างเปล่าของคนเป็น" ก็คือข่าวประเสริฐขององค์พระเยซูคริสต์ที่โลกเห็นว่าเป็นเรื่องโง่เขลาที่สุด ความจริงแล้วเป็นสติปัญญาที่ฉลาดที่สุด มันเป็นวิธีเดียวที่จะทำให้เราทุกคนเข้าใจชีวิตได้ เป็นเลนส์เดียวที่เราจะมองเห็นชีวิตได้อย่างแม่นยำ เป็นสติปัญญาเดียวที่จะให้คำตอบสุดท้ายและเชื่อถือได้สำหรับคำถามพื้นฐานต่างๆ ในชีวิตที่เราทุกคนมี และที่ศูนย์กลางของข้อความ แห่งปัญญานี้ไม่ใช่ชุดข้อมูลของความคิด แต่เป็นผู้ที่ในชีวิตและความตายของพระองค์ ไม่เพียงให้คำตอบแห่งชีวิตแก่เราเท่านั้น แต่ยังให้พระคุณทุกอย่างที่จำเป็น และเพียงพอแก่เราเพื่อเป็นสิ่งที่เราจะเป็นอย่างที่ถูกสร้างมาเพื่อให้เป็น และทรงเรียกให้ทำ

อ่าน: 1 โครินธ์ 1:18–25 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

8 เมษายน

พระเจ้าทรงใช้ภาพของอาหารฝ่ายร่างกายเพื่อชี้ให้เห็นถึงความหิวกระหายฝ่ายวิญญาณของเราทั้งหลาย ชีวิตคือทุกสิ่งที่เรามองหาเพื่อมาเติมเต็มความหิวกระหายของเรา

"โอ้ ทุกคนที่กระหาย จงมายังน้ำ และผู้ไม่มีเงิน จงมาหาซื้อและรับประทาน จงมาซื้อเหล้าองุ่นและน้ำนม โดยไม่ต้องเสียเงินและค่าใช้จ่าย ทำไมพวกเจ้าจึงใช้เงินกับสิ่งที่ไม่ใช่อาหาร? และใช้ค่าจ้างกับสิ่งที่ไม่อิ่มใจ? จงเอาใจใส่ฟังเราและรับประทานของดี และให้ตัวเจ้าปีติยินดีในอาหารโอชา จงเอียงหูของเจ้า แล้วมาหาเรา จงฟัง เพื่อตัวเจ้าจะมีชีวิต และเราจะทำพันธสัญญานิรันดร์กับพวกเจ้า ตามความรักมั่นคงแน่นอนของเราต่อดาวิด นี่แน่ะ เราได้ตั้งเขาเป็นสักขีพยานต่อชนชาติทั้งหลาย เป็นหัวหน้าและเป็นผู้บัญชาการของชนชาติทั้งหลาย ดูสิ เจ้าจะเรียกประชาชาติซึ่งเจ้าไม่รู้จัก และประชาชาติที่ไม่รู้จักเจ้าจะวิ่งมาหาเจ้า เหตุด้วยพระยาห์เวห์ พระเจ้าของเจ้า คือองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล เพราะพระองค์ทรงให้เจ้าได้รับเกียรติ จงแสวงหาพระยาห์เวห์ ขณะที่จะพบพระองค์ได้ จงทูลพระองค์ขณะที่พระองค์ทรงอยู่ใกล้ ให้คนอธรรมละทิ้งทางของเขา และคนชั่วละทิ้งความคิดของเขา ให้เขากลับมายังพระยาห์เวห์ และพระองค์จะทรงเมตตาเขา และมายังพระเจ้าของพวกเรา เพราะพระองค์ทรงมีการอภัยอย่างเหลือล้น" (อิสยาห์ 55:1-7)

เป็นคำเชื้อเชิญและพระคุณที่ไพเราะงดงาม ชุ่มชื่นแก่หัวใจ และพูดเป็นภาษาที่เราทุกคนเข้าใจได้ เราทุกคนรู้ว่าความหิวเป็นอย่างไร และเราทุกคนรู้ว่าการกินอาหารที่ไม่อิ่มนั้นเป็นอย่างไร พระคัมภีร์ใช้อุปมาอุปไมยเกี่ยวกับอาหารที่ทรงพลังตอนนี้ เพราะผู้เขียนมีความกระตือรือร้นที่จะเตือนเราถึงความจริงที่ว่าเรามีความหิวกระหายอยู่ลึกๆ ในใจมากกว่าความหิวทางร่างกายที่เราคุ้นเคย ใช่ ที่ร่างกายของเราหิวกระหายจะกินดื่มและอิ่ม แต่จิตวิญญาณของเราหิวกระหายมากกว่านั้น และนี่ก็เป็นเรื่องจริงสำหรับพวกเราทุกคน และเพราะใจเราเป็นเช่นนั้น ทุกคนที่เคยมีชีวิตอยู่ได้ทำงานเพื่อสนองความหิวกระหายแห่งจิตวิญญาณของตนไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง สิ่งสำคัญที่ต้องรู้คือ มีโต๊ะจัดเลี้ยงเพียงสองโต๊ะเท่านั้นที่เราสามารถรับประทานอาหารฝ่ายวิญญาณได้คือ: โต๊ะที่มีราคาแพงและไม่ทำให้อิ่มใจหรือพอใจได้ของโลกฝ่ายเนื้อหนัง หรือโต๊ะของพระเจ้าแห่งความเมตตาและพระคุณอันเหลือล้นที่ทำให้มีอาหารแห่งฝ่ายวิญญาณที่สามารถเติมเต็มและทำให้เราอิ่มเอมได้ คำถามของพระเจ้าในพระคัมภีร์สำหรับเราในวันนี้คือ "ทำไมเรายังใช้เงินกับสิ่งที่ไม่ใช่อาหาร และใช้ค่าจ้างกับสิ่งที่ไม่อิ่มใจ" นี่เป็นคำถามที่ดีมากและควรที่จะใคร่ครวญพิจารณาดู

อ่าน: ยอห์น 6 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

9 เมษายน

จงอย่าท้อใจไป ก็จริงที่เรารับรู้ได้ถึงความอ่อนแอ ความล้มเหลวในชีวิต
หรือการล้มลงในบาปของเรา แต่จงจำไว้ว่า เรากำลังได้รับการอภัยจากพระเจ้า
และได้รับการช่วยเหลือในการเปลี่ยนแปลงชีวิตจากพระองค์อยู่

อ่านแล้วอาจจะคุณรู้สึกทะแม่งๆมันเหมือนจะมีอะไรผิดไป หรืออาจดูเหมือนว่าเราได้เข้าสู่จักรวาลที่การพลิกฟื้นมาจากภายในสู่ภายนอก แต่เปาโลทั้งพูดสิ่งนี้อย่างจริงจังและด้วยการตายต่อตัวเองต่อสิ่งที่เขากล่าวไว้:

> “และเพื่อไม่ให้ข้าพเจ้ายกตัวเกินไป เนื่องจากการสำแดงอันยิ่งใหญ่ ก็ทรงให้มีหนามในเนื้อของข้าพเจ้า ซึ่งเป็นทูตของซาตานที่คอยโบยตีข้าพเจ้าเพื่อข้าพเจ้าจะไม่ยกตัวเกินไป เรื่องหนามนั้น ข้าพเจ้าวิงวอนต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าถึงสามครั้ง เพื่อขอให้มันหลุดไปจากข้าพเจ้า แต่พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าแล้วว่า “การมีพระคุณของเราก็เพียงพอกับเจ้า เพราะว่าความอ่อนแอมีที่ไหน ฤทธานุภาพของเราก็ปรากฏเต็มที่ที่นั่น” เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจะอวดบรรดาความอ่อนแอของข้าพเจ้ามากขึ้นด้วยความยินดีอย่างยิ่ง เพื่อว่าฤทธานุภาพของพระคริสต์จะอยู่ในข้าพเจ้า เพราะเหตุนี้ เพื่อเห็นแก่พระคริสต์ ข้าพเจ้าจึงพอใจในบรรดาความอ่อนแอในการถูกเยาะเย้ยต่างๆ ในความลำบาก ในการถูกข่มเหง ในเหตุวิบัติต่างๆ เพราะว่าข้าพเจ้าอ่อนแอเมื่อใด ข้าพเจ้าก็จะเข้มแข็งมากเมื่อนั้น” (2 โครินธ์ 12:7–10)

โอเคทีนี้ ผมอยากเตือนคุณว่ารัดเข็มขัดนิรภัยของคุณไว้ให้แน่น แล้วอ่านไปพร้อมกันนะครับ พระเจ้าทรงเลือกให้เราอ่อนแอเพื่อปกป้องเราจากตัวเราและทำให้เราเห็นคุณค่าของความจริงที่พระองค์เท่านั้นที่ทรงประทานกำลังที่เข้มแข็งแก่เราได้ ด้วยวิธีนี้ ความอ่อนแอที่พระองค์ทรงอนุญาตให้เกิดขึ้นในชีวิตเรานั้นจะไม่เป็นอุปสรรคขัดขวางต่อการมีชีวิตที่ดีของเรา สิ่งเหล่านี้ไม่ได้ขัดขวางแผนการแห่งรักของพระองค์ ไม่ใช่สัญญาณของการดูแลที่ไม่ดีหรือไม่เพียงพอของพระเจ้า สิ่งเหล่านี้ไม่ได้แสดงว่าพระองค์ทรงล้มเหลวในพระสัญญาของพระองค์ สิ่งเหล่านี้ไม่ได้เปิดเผยว่าศาสนศาสตร์ที่เรายึดถือมีช่องโหว่ สิ่งเหล่านี้ไม่ได้บ่งชี้ว่าพระคัมภีร์ขัดแย้งในตัวเองเมื่อกล่าวว่าพระเจ้าจะทรงตอบสนองทุกความต้องการที่จำเป็นของเรา ไม่เลย ความอ่อนแอเหล่านี้กลับเป็นเครื่องมือของพระเมตตากรุณาอันยิ่งใหญ่ที่น่าอัศจรรย์ของพระองค์ต่างหาก สิ่งเหล่านี้ปกป้องเราจากความเย่อหยิ่งของการพึ่งพาตนเองที่กำลังล่อลวงเราทุกคนอยู่ สิ่งเหล่านี้ช่วยทำให้เราไม่คิดว่าเรามีความสามารถในสิ่งที่เราไม่มี สิ่งเหล่านี้เตือนเราว่าเรานั้นขัดสนและถูกสร้างมาให้ขึ้นอยู่กับหรือต้องพึ่งพาผู้ยิ่งใหญ่กว่าเรา สิ่งเหล่านี้ช่วยทำให้เราทำในสิ่งที่เราต่างก็มักต่อต้านหรือดูหมิ่นไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง - จงถ่อมใจเข้าไปหาพระเจ้าเพื่อขอความช่วยเหลือจากพระองค์ เพราะเพียงพระองค์เท่านั้นที่ช่วยเราได้

ดังนั้นความอ่อนแอของเราไม่ใช่ภัยอันตรายที่ใหญ่หลวงที่เราควรกลัว สิ่งที่เราควรกลัวจริงๆ คือความหลงผิดในความแข็งแกร่งหรือความเข้มแข็งของตนเอง เมื่อเราบอกกับตัวเองว่าเราเข้มแข็งแล้ว เราก็จะเฉยชาไม่ตื่นเต้นกับการช่วยเหลือจากพระเจ้า ชีวิตที่กำลังเปลี่ยนแปลง และการกำลังเสริมที่มาจากของพระคุณของพระเจ้า เปาโลขอบคุณพระเจ้าสำหรับความอ่อนแอในชีวิต เพราะขณะที่เขาทำเช่นนั้นเขาก็ได้รู้ว่ากำลังฤทธิ์อำนาจของพระเจ้ากำลังหลั่งไหลมาในชีวิตเขา เขาไม่ได้ใช้ชีวิตอย่างหวาดกลัว ท้อแท้ และอิจฉาริษยาอีกต่อไป เปาโลรู้สึกพอใจ อิ่มเอมใจได้เพราะเขารู้ว่าในความอ่อนแอนั้นเป็นประตูสู่กำลังที่แท้จริง กำลังที่มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถจัดหาจัดเตรียมให้เราด้วยความเต็มใจ

อ่าน: เอเฟซัส 6:10–20 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

10 เมษายน

ความเชื่อในพระคริสต์ไม่ใช่เพียงแค่การรู้ความจริงของข่าวประเสริฐเท่านั้น
แต่รวมถึงการดำเนินชีวิตของเราตามข่าวประเสริฐที่เราเชื่อนั้นด้วย

สิ่งสำคัญคือเราต้องรู้ว่า ความเชื่อไม่ใช่แค่การตอบสนองในสมองของเราเท่านั้น เป็นการลงทุนในชีวิตของเรา ความเชื่อไม่ใช่ แค่สิ่งที่เราคิด แต่เป็นการดำเนินชีวิตตามสิ่งที่เราเชื่อด้วย ให้เราดูด้วยกันในฮีบรู 11: 1–7

"ความเชื่อคือความแน่ใจในสิ่งที่เราหวังไว้และมั่นใจในสิ่งที่เรามองไม่เห็น เพราะความเชื่อนี้เองที่คนในสมัยก่อนได้รับการทรงชมเชย โดยความเชื่อเราจึงเข้าใจว่าจักรวาลมีขึ้นโดยพระบัญชาของพระเจ้า ดังนั้นสิ่งที่มองเห็นอยู่จึงไม่ได้เกิดจากสิ่งที่เราเห็นได้ด้วยตา

โดยความเชื่ออาแบลถวายเครื่องบูชาแด่พระเจ้าซึ่งดีกว่าของคาอิน โดยความเชื่ออาแบลได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้ชอบธรรมเมื่อพระเจ้าทรงชมเชยสิ่งที่เขาถวาย และโดยความเชื่อเขาจึงยังพูดอยู่ทั้งๆ ที่เขาตายแล้ว โดยความเชื่อเอโนคจึงถูกรับขึ้นไปเพื่อจะไม่ต้องประสบความตาย ไม่มีผู้ใดพบเขาเพราะพระเจ้าทรงรับเขาไปแล้ว เพราะก่อนหน้านั้นเขาได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้ที่พระเจ้าพอพระทัย ถ้าไม่มีความเชื่อก็เป็นไปไม่ได้ที่จะทำให้พระเจ้าพอพระทัย เพราะผู้ที่จะมาหาพระเจ้าต้องเชื่อว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่และประทานบำเหน็จแก่คนเหล่านั้นที่แสวงหาพระองค์อย่างจริงจัง โดยความเชื่อเมื่อโนอาห์ได้รับคำเตือนถึงเรื่องต่างๆ ที่ยังมองไม่เห็น ด้วยความเกรงกลัวพระเจ้าเขาจึงได้ต่อเรือใหญ่เพื่อช่วยครอบครัวให้รอด โดยความเชื่อของเขา เขาได้ตัดสินโทษโลกและได้กลายเป็นทายาทแห่งความชอบธรรมที่มีมาโดยความเชื่อ"

ความเชื่อคืออะไร? ในข้อ 6 กล่าวไว้เป็นอย่างดีมาก "แต่ถ้าไม่มีความเชื่อแล้ว จะไม่เป็นที่พอพระทัยเลย เพราะว่าผู้ที่จะมาเฝ้าพระเจ้านั้น ต้องเชื่อว่าพระองค์ทรงดำรงพระชนม์อยู่ และพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานบำเหน็จแก่คนเหล่านั้นที่แสวงหาพระองค์"

ความเชื่อในพระคัมภีร์มีรากฐานมาจากข้อนี้ ต้องเชื่อว่าพระองค์ทรงดำรงพระชนม์อยู่ ทรงเป็นดังเช่นต้นน้ำและสันปันน้ำใหญ่ ในโลกนี้มีคนเพียงสองประเภทคือ- ผู้ที่เชื่อว่าข้อเท็จจริงที่สำคัญที่สุดที่มนุษย์สามารถพิจารณาและยอมรับได้คือ การเชื่อว่าพระเจ้ามีจริง และผู้ที่ปฏิเสธโดยไม่ได้ตั้งใจหรือในเชิงปรัชญาว่าพระเจ้าไม่มีจริง แต่ผู้มีปัญญาจะยอมรับการมีอยู่ขององค์พระผู้เป็นเจ้าแต่นี่ก็ไม่ใช่ความหมายทั้งหมดของความเชื่อ; ความเชื่อ หมายความว่าผู้ที่เชื่อจะดำรงชีวิตตามความจริงที่เขาเชื่อว่าพระองค์ทรงมีอยู่จริงและทรงดำรงอยู่กับเรา หรือเชื่อตามที่พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า "พระองค์ทรงเป็นผู้ประทานบำเหน็จแก่คนเหล่านั้นที่แสวงหาพระองค์"

ความเชื่อคือ การเชื่อในส่วนลึกของจิตใจเราว่า การมีอยู่ของพระเจ้าจะเปลี่ยนแปลงวิธีการดำเนินชีวิตของเราไปอย่างสิ้นเชิง ตอนนี้ นี่คือการเคาะและขัดเกลา ความเชื่อไม่ได้เป็นสิ่งที่เป็นธรรมชาติสำหรับเราเลย ความเชื่อในพระคัมภีร์ไบเบิลเป็นสิ่งที่ขัดกับสัญชาตญาณและต่อต้านวัฒนธรรม ดังนั้นเราจึงต้องการพระคุณของพระเจ้าเพื่อให้มีความเชื่อเพื่อที่เราจะเชื่อได้ถึงการดำรงอยู่ของพระเจ้า ซึ่งเราต้องการพระคุณเป็นอย่างมาก วันนี้ให้เราอธิษฐานทูลขอพระคุณของพระองค์อีกครั้ง

อ่าน: ยากอบ 2:14–26 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

11 เมษายน

พระเจ้าจะไม่หยุดพักจากงานแห่งการทรงไถ่ของพระองค์
จนกว่าทุกสิ่งที่ทรงสร้างที่เป็นของพระองค์จะได้ถูกสร้างขึ้นใหม่อีกครั้งอย่างครบถ้วนกระบวนความ

บทเพลงนี้ถูกประพันธ์ขึ้นในปี 1719 โดย ไอแซ็ก วัตต์ นักเขียนบทเพลงสรรเสริญผู้ยิ่งใหญ่ เขาเอาอย่างการเขียนของ เพลงสดุดีของดาวิด และเขาไม่ได้ตั้งใจเพลงนี้มันเป็นบทเพลงสำหรับเฉลิมฉลองวันคริสต์มาสแต่อย่างใด แต่เพลง “Joy to the World” ก็ได้รับความนิยมและกลายมาเป็น หนึ่งในเพลงคริสต์มาสที่มีผู้นิยมชื่นชอบมากที่สุดเท่าที่เคยมีผู้เขียนเพลงขึ้นมา ด้วยเนื้อร้องที่ทรงพลังทั้งหมด โดยเฉพาะท่อนที่สามของเพลงสรรเสริญพระเจ้าเพลงนี้พูดถึงเนื้อหาที่เฉพาะเจาะจงลึกซึ้งและช่วยหนุนจิตชูใจ:

อย่าให้บาปชั่ว และความเลวทราม เป็นหนามเสียดแทง ในใจ
พระองค์ทรงมา พระพรหลั่งไหล ท่วมชำระคำแช่งสาป
ชำระทุกคำแช่งสาป
ทรงชำระ...หมดแล้ว...ความบาปของข้า

ภารกิจของพระเยซูคืออะไร? อะไรคือคำสัญญาของพระโลหิตบนกางเขนและอุโมงค์ฝังศพที่ว่างเปล่าของพระองค์? เป้าหมาย สูงสุดของการครองราชย์ขององค์พระคริสต์คืออะไร? ขอบเขตของงานแห่งการทรงไถ่นั้นลึกและกว้างแค่ไหน? พระเจ้ากำลังกระทำสิ่งใดในโลกนี้? บทสรุปสุดท้ายของเรื่องราวการไถ่บาปอันยิ่งใหญ่จะเป็นอย่างไร? ถ้อยคำต่างๆในบทเพลงสรรเสริญเก่าแก่นี้จับใจความ ได้อย่างละเอียดเที่ยงตรงแม่นยำและทรงพลัง พระเยซูเสด็จมา “พระพรหลั่งไหล” จริงๆ ก็จริงที่จะพูดแบบนั้น แต่คงยังไม่เพียงพอ เราต้องเพิ่ม “ท่วมชำระคำแช่งสาป” คุณเห็นไหมว่าพระเยซูไม่ได้มาเพื่อช่วยวิญญาณที่ล่องลอยออกจากร่างเมื่อเราตายไปแล้ว แต่พระองค์ทรงช่วยจิตวิญญาณของเราคนเป็นให้พ้นจากคำแช่งสาปชั่วนิรันดร์ และด้วยเหตุนี้เราจึงควรชาบซึ้งและขอบพระคุณสำหรับพระคุณพระองค์ชั่วนิรันดร์เช่นกัน แต่พระองค์ยังมาเพื่อประทานพระคุณอันทรงอานุภาพในการเยียวยารักษาและฟื้นฟูดูแลอย่างครอบครัวต่อผลกระทบของบาปทั้งหมด พระองค์มาเพื่อฟื้นฟูทุกสิ่งที่บาปได้ทำลาย พระองค์มาเพื่อแก้ไขและรื้อฟื้น! ภารกิจแห่งการทรงไถ่ของพระองค์เสร็จสมบูรณ์มากเท่ากับขนาดที่ความพังพินาศเสียหายแห่งบาปนั้นครอบคลุม ผมชอบพระธรรมวิวรณ์ 21:5 และหวังว่าคุณก็คงชอบเช่นกัน: “แล้วพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งตรัสว่า “นี่แน่ะ เราสร้างทุกสิ่งขึ้นใหม่” และตรัสอีกว่า “จงเขียนลงไปเถิด เพราะว่าคำเหล่านี้เป็นคำที่เชื่อถือได้และสัตย์จริง” คุณเบื่อกับความไร้สาระและความยุ่งยากของโลกที่แตกสลายใบนี้หรือ ไม่? เหนื่อยกับบาปความทุกข์ทรมาน และความตายหรือไม่? มีภาระกับความเจ็บปวดที่อยู่ภายในและภายนอกตัวเราหรือไม่? บางครั้งเราก็สงสัยว่ามีใครรู้บ้าง มีใครเข้าใจบ้าง และมีใครสนใจที่จะใส่ใจบ้างไหม? ถ้าคุณเคยรู้สึกเช่นนี้แล้วละก็ ผมขอแนะนำว่า บทเพลงแห่งบทเพลงสรรเสริญที่ยิ่งใหญ่เพลงนี้และข้อความที่หนุนใจจากหนังสือเล่มสุดท้ายในพระคัมภีร์ไบเบิลข้อนี้ก็เหมาะสำหรับคุณ พระผู้ไถ่ของเราทรงรู้ ทรงเข้าใจ ทรงห่วงใยเรา พระคุณของพระองค์ได้ทำการการปลดปล่อยและฟื้นฟูแล้ว พระองค์จะไม่ทรงท้อถอยที่จะทำงานแห่งการทรงไถ่ให้สำเร็จจนกว่าจะทุกสิ่งที่ถูกบาปทำลายจะได้รับการเติมเต็มและได้รับการสร้างใหม่ทั้งหมดอย่างสมบูรณ์ จงอย่ากลัวและท้อถอยไปเลย องค์พระผู้ไถ่ของเราพระองค์กำลังทำงานของพระองค์และไม่หยุดพักจนกว่าจะทรงกระทำงานของพระองค์สำเร็จ

อ่าน: สดุดี 98 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

12 เมษายน

ถ้าพระเจ้าเป็นพระบิดาของเรา พระบุตรคือพระผู้ช่วยให้รอดของเรา
และพระวิญญาณสถิตอยู่ในเราเพื่อเป็นผู้ช่วยเรา เราก็มีความหวัง
และไม่ต้องท้อแท้ไม่ว่าเรากำลังเผชิญกับอะไรอยู่

คุณเคยคิดว่าไหมว่า เรามีความสัมพันธ์ หรือสำคัญอย่างไรในโลกนี้? ให้เราลองตอบถามนี้อย่างจริงจัง คุณเคยคิดว่าไหมว่าคุณเป็นใคร สำคัญอย่างไร? คุณและผมมักจะกำหนดลักษณะของตัวตนบางอย่างให้กับตัวเราเองเสมอ และสิ่งที่คุณและผมกระทำล้วนถูกหล่อหลอมมาจากลักษณะของตัวตนที่เรากำหนดให้ตัวเรา ดังนั้น สิ่งสำคัญคือไม่เพียงแค่ยอมรับว่า พระเจ้าทรงให้อภัยเรา (และนั่นเป็นสิ่งที่พิเศษมาก) แต่พระองค์ยังประทานตัวตนใหม่ให้กับเราด้วย หากเราเป็นลูกของพระเจ้า ตอนนี้เราก็ได้เป็นบุตรหรือธิดาของราชาแห่งราชาทั้งปวงและกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งปวง เราได้อยู่ในครอบครัวของพระผู้ช่วยให้รอด ซึ่งเป็นเพื่อนและพี่ชายของเรา เราได้เป็นวิหารของพระองค์ที่ตอนนี้องค์พระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่ในเรา นี่คือเรื่องจริง—คือที่เราได้รับตัวตนใหม่ที่แตกต่างไปจากเดิมอย่างสิ้นเชิง

ปัญหาและสิ่งที่น่าเศร้าคือ พวกเราหลายคนกำลังมีชีวิตที่อยู่ในภาวะหลงลืมตัวตนที่คงที่หรืออย่างน้อยก็ค่อนข้างปกติดังที่กล่าวมาด้านบนช่วงแรกนั้น เราลืมว่า เราเป็นใคร และเมื่อเรามีภาวะเช่นนั้น เราก็เริ่มเปิดโอกาสให้กับความสงสัย ความกลัว และความขี้ขลาด ภาวะหลงลืมตัวตนหรือความจำเสื่อมทำให้เรารู้สึกขัดสนทั้งที่ความจริงแล้วเราร่ำรวย รู้สึกโง่เขลาแต่ความจริงแล้วคุณมีพระเจ้าพระผู้ทรงเป็นแหล่งสติปัญญาของทุกสรรพสิ่ง รู้สึกขาดกำลังทั้งๆ ที่เราได้รับพรและกำลังจากพระเจ้า รู้สึกโดดเดี่ยว ทั้งที่ความจริงแล้วเราไม่มีทางโดดเดี่ยวลำพังเพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสถิตอยู่กับเรา รู้สึกไม่ได้รับความรัก ทั้งที่จริงๆ แล้ว ในฐานะลูกของพระบิดาบนสวรรค์เราได้รับพระคุณและความรักนิรันดร์ของพระองค์ เรารู้สึกว่าตัวเรานั้นไม่คู่ควร ทั้งที่ความจริงแล้วองค์พระผู้ช่วยให้รอดขึ้นตาชั่งวัดแทนเรา ภาวะหลงลืมตัวตนที่แท้จริงและความจำเสื่อมมันคอยดึงดูดชีวิตเราออกจากตัวตนคริสเตียนของเรา ณ ที่นี่ และ ณ ตอนนี้ หรือในช่วงเวลาที่เราทุกคนมีชีวิตอยู่บนโลกนี้เป็นประจำ

ถ้าเราหลงลืมไปว่า เราเป็นใครในพระคริสต์ แล้วเราจะเหลืออะไร? เราก็จะเหลือแต่ศาสนาคริสต์แบบที่ไม่มีพระคริสต์ ที่เหลือไว้เพียงระบบศาสนศาสตร์ และกฎบัญญัติต่างๆ ของศาสนาที่เราต้องกระทำตาม และเรารู้ว่าหากสิ่งที่เราต้องการคือศาสนศาสตร์ และกฎบัญญัติต่างๆ ทางศาสนา พระเยซูก็คงไม่ต้องเสด็จมา ถ้าเป็นเช่นนั้นสิ่งที่พระเจ้าคงทำคือ โยนพระคัมภีร์ให้เราแล้วเดินจากไป แต่พระพระองค์ไม่ได้ทำเช่นนั้น พระองค์ทรงแทรกแซงเข้ามาในชีวิตของเราในฐานะพระบิดา พระผู้ช่วยให้รอด และผู้ช่วย โดยพระคุณพระองค์ทรงเรียกเราให้เป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวของพระองค์ โดยพระคุณพระองค์ได้ทรงให้เราเป็นที่ประทับของพระองค์ และพระองค์ทรงทำทั้งหมดนี้เพื่อเราจะไม่เพียงแต่จะได้รับการอภัยโทษเท่านั้น แต่เพื่อให้เราทั้งหลายมีทุกสิ่งที่จำเป็น เพื่อที่จะมีชีวิตและความชอบธรรมในสายพระเนตรพระองค์ได้

ดังนั้น หากเราเป็นบุตรของพระองค์ จงขจัดความกลัวที่มาเคาะหน้าประตูบ้านของเราโดยระลึกเสมอว่าพระเจ้าคือใคร และเราเป็นใครในฐานะลูกที่พระองค์ทรงเลือก และอย่ารีบร้อนในการเฉลิมฉลองสรรเสริญในพระคุณของพระองค์ จงยอมให้พระคุณเข้ามาเปลี่ยนแปลงรูปแบบการใช้ชีวิตของเราในวันนี้และวันข้างหน้าเสียก่อน

อ่าน: 1 ยอห์น 3:1–10 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

13 เมษายน

เรื่องราวของพระเจ้ามีได้เริ่มต้นขึ้นและจบลงโดยไม่มีจุดจบที่สิ้นสุด และถ้าเราเป็นบุตรของพระเจ้า เรื่องราวของพระองค์ก็เป็นชีวประวัติของเราแล้ว โอ้โห...มันช่างดีอะไรเช่นนี้!

คุณก็คงเหมือนผม—เราทุกคนต่างก็ชอบเรื่องราวดีๆ ละครดีๆ ในทีวี รายการของหนังยอดฮิตที่ทำรายได้สูงสุด หรือหนังสือนวนิยายขายดีที่มียอดขายนับล้านเล่ม เรามีความเอนเอียงที่จะต่อแถวอยู่ในแถวของเฉพาะเรื่องราวดีๆ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องราวต่างๆ ที่เพื่อนๆ เล่าให้ฟังในร้านอาหารหรือเล่าขณะนั่งเล่นรอบกองไฟ แต่ละเรื่องล้วนน่าฟัง น่าสนใจ ดูดีกว่าเรื่องที่ผ่านๆ มา มันให้ความท้าทายเล็กน้อย ซึ่งดูเหมือนว่าเราทุกคนกำลังพยายาม "แข่งขันกันเล่าเรื่องราวดีๆ" ให้กันและกันฟังเสมอ ดังนั้นเราจึงเริ่มแตะลงไปที่รายการเรื่องราวส่วนตัวของชีวิตฝ่ายวิญญาณของเรา หรือเล่าเรื่องราวที่ยอดเยี่ยมของผู้อื่นที่เราเคยฟังมา เพื่อที่จะเห็นว่าได้ว่า เรากำลังแบกเอาเรื่องราวที่เราจะได้รับชัยชนะในวันนี้ และเราอดทนรอแทบจะไม่ไหวเพื่อให้ถึงตาเราที่จะเล่าเรื่องราวที่ดีแก่คนอื่นๆ อีกครั้ง นี่คือความจริงที่ เราต่างก็ชอบเรื่องราวดีๆ

ทีนี้ เรื่องราวที่ยอดเยี่ยมส่วนใหญ่นั้น ยอดเยี่ยมได้ก็เพราะมันได้ถูกเล่าผ่านตัวละครมากมาย ความสัมพันธ์ต่างๆ สถานการณ์ต่างๆ และสถานที่ต่างๆ เรื่องราวเหล่านี้ต่างพาเราไปสู่ตอนจบที่น่าทึ่งน่าเหลือเชื่อ เมื่อมีคนเล่าให้เราฟังเกี่ยวกับภาพยนตร์ที่ยอดเยี่ยมหรือ หนังสือดีๆ ที่เขาเพิ่งดูหรืออ่านไป เขาเหล่านั้นมักจะพูดว่า "แล้วคุณจะไม่เชื่อตอนจบนะ...!" แต่เรื่องราวที่ดีที่สุดเท่าที่มีผู้คิด เขียน และแสดงออกมาในชีวิตจริงเป็นเรื่องราวที่ดีที่สุดได้ ก็เพราะมันไม่มีตอนจบและยังคงดำเนินต่อไปอย่างไม่มีที่สิ้นสุด เป็นเรื่องราวเรื่องเดียวที่เราต้องรู้ ต้องเข้าใจ และยินดีมอบใจให้คือ เรื่องราวแห่งความหวัง กำลังใจ และสามารถช่วยเปลี่ยนแปลงชีวิต เพราะมันนำเสนอสองสิ่งที่ยอดเยี่ยมที่ไม่มีเรื่องอื่นสามารถให้เราได้ สิ่งแรก เรื่องราวได้เสนอพื้นที่สำหรับเราในเนื้อเรื่อง เป็นที่ซึ่งได้ถูกวางแผนไว้สำหรับเรามานานก่อนที่จะเขียนเรื่องราวขึ้น แต่ก็ยังมีบางสิ่งที่ยากที่สมองของมนุษย์อย่างเราจะสามารถใคร่ครวญถึง เข้าใจถึง และจินตนาการถึงมันทั้งหมดได้ และเรื่องเรื่องนี้ก็ยังได้มอบชีวิตนิรันดร์แก่เราด้วย

เราทุกคนต่างเคยชินกับเรื่องราวแห่งความตายจนน่าเศร้า เราเคยชินจนถึงขนาดที่เราคิดว่ามันเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต สิ่งต่างๆ จะตาย ผู้คนจะตาย และความตายจะเป็นจุดจบของทุกเรื่อง แต่เราต้องรู้ว่าความตายไม่ใช่จุดจบหรือตอนจบของเรื่องเรื่องนี้ คือ เรื่องราวแห่งการทรงไถ่ที่น่าอัศจรรย์ของพระเจ้า ซึ่งเขียนไว้สำหรับเราทั้งหลายในพระคริสตธรรมคัมภีร์ เรื่องแห่งการทรงไถ่นี้แตกต่างไปจากเรื่องราวอื่นๆ อย่างสิ้นเชิง เพราะในเรื่องนี้ ความตายต้องถูกโค่นทำลายและไม่มีอำนาจอีกต่อไป ใช่แล้ว คุณอ่านไม่ผิด ตัวละครหลักของเรื่องราวของพระเจ้านี้ (ซึ่งก็คือเรื่องราวของเราด้วย ถ้าเราเป็นลูกของพระองค์) มายังโลกและเอาชนะบาปและความตาย และเพราะพระองค์ทรงกระทำเช่นนั้น พระองค์จึงประทานสิ่งหนึ่งแก่เราที่ไม่มีตัวละครอื่นใดในเรื่องอื่นๆ ที่เราเคยได้ยินได้ฟังมาให้กับเราได้ นั่นคือ ชีวิตจริงในปัจจุบัน และชีวิตนิรันดร์ที่จะมาถึง

นอกจากทุกสิ่งที่เราเคยประสบความสำเร็จ เคยได้รับ หรือสมควรได้รับในฐานะลูกของพระเจ้าแล้ว เรายังได้รับการต้อนรับเข้าสู่เรื่องราวที่ดีที่สุดผ่านทางพระคุณและพระเมตตากรุณาขององค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น และโชคดีที่เรื่องราวที่เป็นเรื่องราวของเรา มีจุดจบที่ไม่สิ้นสุดและเป็นนิรันดร์กาล

อ่าน: ยอห์น 5:19–24 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

14 เมษายน

เราสามารถพักและวางใจในการดูแลขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
ถ้าพระองค์ยอมประทานชีวิตของพระบุตรเพื่อไถ่เราให้เป็นไท
ตอนนี้พระองค์จะไม่มีทาง ลืมเราหรือทอดทิ้งเราเด็ดขาด

มันเป็นตรรกะของการไถ่ที่ไม่อาจหักล้างได้และเป็นการปลอบประโลมใจจากองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ซึ่งเปาโลได้กล่าวจับใจความสำคัญไว้ให้กับเราในธรรมโรม 8:31–39:

"ถ้าอย่างนั้น สิ่งเหล่านี้เราจะว่าอย่างไร? ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเรา ใครจะขัดขวางเราได้? พระองค์ผู้ไม่ทรงหวงพระบุตรของพระองค์เอง แต่ประทานพระบุตรนั้นเพื่อเราทุกคน ถ้าเช่นนั้นพระองค์จะไม่ประทานสิ่งสารพัดให้เราด้วยกันกับพระบุตรนั้นหรือ ใครจะฟ้องคนที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้? พระเจ้าทรงทำให้พวกเขาเป็นคนชอบธรรมแล้ว ใครจะเป็นผู้ลงโทษอีก? พระเยซูคริสต์หรือ? ผู้สิ้นพระชนม์แล้ว และยิ่งกว่านั้นอีกพระเจ้าทรงให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย พระองค์สถิต ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า และทรงอธิษฐานขอเพื่อเราด้วย แล้วใครจะให้เราขาดจากความรักของพระคริสต์ได้? จะเป็นความทุกข์ หรือความยากลำบาก หรือการเคี่ยวเข็ญ หรือการกันดารอาหาร หรือการเปลือยกาย หรือการถูกโพยภัย หรือการถูกคมดาบหรือ? ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า

"เพราะเห็นแก่พระองค์ ข้าพระองค์จึงถูกประหารวันยังค่ำ และนับว่าเป็นแกะสำหรับเอาไปฆ่า" แต่ว่าในเหตุการณ์ทั้งหมดนี้ เรามีชัยเหลือล้นโดยพระองค์ผู้ทรงรักเราทั้งหลาย เพราะข้าพเจ้าแน่ใจว่า แม้ความตาย หรือชีวิต หรือบรรดาทูตสวรรค์ หรือเทพเจ้า หรือสิ่งซึ่งมีอยู่ในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งซึ่งจะมีในภายหน้า หรือฤทธิ์เดชทั้งหลาย หรือซึ่งสูง หรือซึ่งลึก หรือสิ่งใดๆ อื่นที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น จะไม่สามารถทำให้เราขาดจากความรักของพระเจ้า ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้"

ทีนี้ การปล่อยให้ตัวเราคิดไปว่า การที่พระเจ้าทรงยอมไปถึงขนาดที่พระองค์เสด็จไปเพื่อจัดเตรียมเราให้รอด และจากนั้นพระองค์ก็ทรงยอมสูญเสียเราไประหว่างทางในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่งของชีวิตนั้น เป็นแค่การท้าทายตรรกะแห่งการไถ่บาป ถ้าพระองค์ทรงควบคุมธรรมชาติและประวัติศาสตร์เพื่อในเวลาที่เหมาะสมพระเยซูจะเสด็จมามีชีวิต สิ้นพระชนม์ และฟื้นคืนพระชนม์แทนเรา คือ ถ้าพระองค์ทรงกระทำโดยพระคุณเพื่อให้ช่วยเปิดเผยความจริงแก่เราและประทานใจที่เชื่อแก่เรา และถ้าตอนนี้พระองค์ทรงทำงานเพื่อนำเหตุการณ์ต่างๆ ของจักรวาลไปสู่บทสรุปสุดท้ายอันรุ่งโรจน์ มันสมเหตุสมผลหรือไม่ที่เราจะคิดว่าพระองค์จะล้มเหลวในการจัดเตรียมทุกสิ่งที่จำเป็นแก่เราระหว่างช่วงการกลับใจใหม่และการฟื้นจากความตายครั้งสุดท้ายของเรา?

เปาโลกำลังกล่าวว่าของประทานจากพระเจ้า และการเสียสละของพระบุตรเป็นหลักประกันให้เราว่า พระองค์จะประทานสิ่งดีทุกอย่างที่จำเป็นแก่เราจนกว่าเราจะเป็นอิสระจากโลกที่แตกสลายใบนี้และได้ไปอยู่กับพระองค์ ตลอดนิจนิรันดร์ เราไม่ต้องสงสัยเกี่ยวกับการทรงสถิตของพระเจ้าหรือการดูแลของพระองค์อีกต่อไป เราไม่ต้องกลัวว่าพระองค์จะทรงทิ้งเราไป เราไม่ต้องจมอยู่กับความสงสัยเลยว่าพระองค์จะอยู่ ณ ที่นั่นเพื่อเราในยามที่เราต้องการหรือไม่ เมื่อเรายังปล่อยให้มีความกลัวความกังวลต่างๆ เหล่านี้เกิดขึ้น แสดงว่าเราก็ไม่ได้เข้าร่วมและมีท่าทีต่อข่าวประเสริฐอย่างสมเหตุสมผล ถ้าพระองค์ทรงประทานพระเยซูแก่เรา พระองค์จะทรงประทานทุกสิ่งที่จำเป็นแก่เราพร้อมกับพระองค์ด้วย

อ่าน: ฟิลิปปี 4:10–20 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

15 เมษายน

เนื่องจากเราต้องการความช่วยเหลือฝ่ายวิญญาณอย่างมาก พระคัมภีร์จึงสอนเราว่าเราต้องการการช่วยเหลือจากพระกายของพระคริสต์ในชีวิตประจำวัน

เป็นความจริงที่การดำเนินชีวิตกับพระเจ้าเป็นโครงการสำหรับชุมชนคริสเตียน ศาสนาที่แยกออกจากกัน ไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใด ศาสนาที่มีแต่พระเยซูและฉันที่มักจะบ่งบอกถึงวัฒนธรรมคริสตจักรสมัยใหม่ไม่ใช่รูปแบบศาสนาที่อธิบายไว้ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ พวกเราหลายคนใช้ชีวิตโดยไม่คิดจะรู้จักใคร และเราหลายคนที่คิดว่าเรารู้จักแต่ความจริงเราก็ไม่ได้รู้จักคนคนนั้นจริงๆ พวกเราหลายคนอยู่ในเครือข่ายความสัมพันธ์ที่คบหากันแบบไม่ต้องเรียกร้อง ไม่ต้องคาดหวังไม่ต้องการการผูกมัด ผิวเผิน ฯลฯ ที่ทำให้ไม่สบายใจหรือเครียด ซึ่งในบทสนทนาแต่ละครั้งที่เราพูดคุยกันก็แทบจะไม่ลงลึกไปกว่าเรื่องสภาพอากาศ อาหาร การเมือง ภาพยนตร์สุดเจ๋งที่ออกฉาย หรือเรื่องราวน่ารักๆ ล่าสุดที่ลูกของเราทำ ทำให้สิ่งที่เราเรียกว่า การสามัคคีธรรมส่วนใหญ่ไม่เคยไปถึงถึงระดับของการเปิดเผยชีวิตของเราอย่างถ่อมใจ และการทำพันธกิจร่วมกันที่ทำให้ความสัมพันธ์นั้นลึกซึ้ง และได้รับการช่วยเหลือซึ่งกันและกันอย่างแท้จริง ทำให้สิ่งที่เราเรียกว่า การสามัคคีธรรม ส่วนใหญ่นั้นไม่ได้แตกต่างอะไรมากกับสิ่งที่เกิดขึ้นที่ไนท์คลับริมถนน ซึ่งจริงๆ แล้วเราควรเรียกความสัมพันธ์นี้ว่าเป็นแค่ “มิตรภาพในคลับ” และบอกผู้คนว่าพวกเขาไม่ต้องกังวลไปเพราะในความสัมพันธ์แบบนี้จะมีแค่การสามัคคีธรรมเล็กน้อยเช่นการกินอาหารเย็นร่วมกันในงานเลี้ยงอาหารค่ำที่โบสถ์

“นี่แน่ะ พี่น้องทั้งหลาย จงระวังให้ดี เพื่อจะไม่มีคนหนึ่งคนใดในพวกท่านมีใจชั่วและไม่เชื่อ คือใจที่พาท่านหลงไปจากพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ แต่จงหนุนใจกันและกันทุกวัน ตลอดเวลาที่เรียกกันว่า “วันนี้” เพื่อจะไม่มีใครในพวกท่านมีใจดื้อรั้นไป เพราะการล่อลวงของบาป” (ฮีบรู 3:12-13)

เหตุใดเราจึงต้องการการช่วยเหลือจากพระกายของพระคริสต์เป็นประจำสม่ำเสมอ คำตอบนั้นง่ายพอๆ กับการที่จะบอกว่าเราต้องการงานรับใช้เป็นประจำและสม่ำเสมอเช่นกัน นี่ก็เพราะเราตาบอดฝ่ายวิญญาณ ต่อให้เราอยากจะคิดว่าเรานั้นมองเห็นและรู้จักตัวเองดีแค่ไหนนั่นก็ไม่มีทางเป็นจริงไปได้ เพราะบาปในเราบังตาเราไว้ ตราบใดที่ยังมีบาปอยู่ในตัวเรา สายตาของเราก็จะมืดบอด จริงๆแล้วมันร้ายแรงกว่าที่ผมเพิ่งอธิบายไปอีก เพราะในขณะที่ผู้คนตาบอดฝ่ายร่างกายทุกคนรู้ว่าเขาตาบอด แต่ผู้ที่ตาบอดฝ่ายวิญญาณมีภาวะตาบอดต่อความมืดบอดในใจพวกเขา ทำให้พวกเขาคิดว่าพวกเขามองเห็นความจริง ทั้งที่จริง ๆ แล้วพวกเขา ตาบอดฝ่ายวิญญาณ

แล้วคุณล่ะ คุณยอมรับความต้องการประจำวันของคุณสำหรับความช่วยเหลือจากพระกายของพระคริสต์หรือไม่? มีใครในคริสตจักรที่รู้จักตัวคุณชีวิตของคุณจริงๆ บ้างไหม? ใครคือคนที่คุณเชื้อเชิญให้เขาสามารถมองเห็นพื้นที่ส่วนตัวในชีวิตของคุณเพื่อทำหน้าที่เป็นอุปกรณ์ที่ช่วยให้คุณมองเห็นได้ตามความเป็นจริง? คุณมีชื่อของเขาอยู่ในใจตอนนี้หรือไม่? เมื่อคนที่รู้จักคุณชี้ให้คุณเห็นถึงบาป ความอ่อนแอ หรือความล้มเหลว คุณรู้สึกขอบคุณเขาหรือไม่? หรือคุณเคยรู้สึกฉุน จุกอก หน้าแดง และหูแดงขณะที่คุณเงียบเพื่อเตรียมตัวลุกขึ้นป้องกันตัวเองไหม? คุณมีทักษะในการตอบคำถามส่วนตัวโดยการเงียบ นิ่งเฉย และไม่ได้ตอบคำถาม หรือคุณเคยวิ่งเข้าหาความช่วยเหลือประจำวันที่พระเจ้าจัดเตรียมไว้ให้คุณหรือไม่? ความช่วยเหลือนั้นไม่ใช่สิ่งที่ต้องกลัวหรืออายเพราะมันเป็นเครื่องมือของการให้อภัย การกู้ การเปลี่ยนแปลงชีวิต และส่งต่อพระคุณของพระเจ้า

อ่าน: 1 โครินธ์ 12 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

16 เมษายน

จะมีคำพูดใดที่จะช่วยปลอบโยนเราได้ดีไปกว่าพระคำข้อนี้:
"... เรามาเพื่อพวกเขาจะได้ชีวิตและจะได้อย่างครบบริบูรณ์" ยอห์น 10:10

เราต่างก็ค้นหาชีวิตในที่ใดสักแห่ง เพราะพระเจ้าทรงวางสิ่งนี้ไว้ในใจของเราแต่ละคน มันอยู่ในใจเพื่อผลักดันเราไปหาคำตอบในพระองค์ ชีวิตอยู่ในพระองค์มีเพราะเราถูกสร้างมาเพื่อพระองค์ แต่น่าเศร้าที่ในการแสวงหาชีวิตที่คนส่วนใหญ่ต่างก็แสวงหากันตลอดชีวิตนั้นปฏิเสธพระองค์ ในภาวะหลงลืมพระเจ้าของพวกเขาเหล่านั้น พวกเขาต่างก็มองหาชีวิตในที่ที่ไม่มีทางหาพบ และเพราะพวกเขาปฏิเสธพระเจ้า พวกเขาจึงพบแต่ความว่างเปล่าแทนที่จะเป็นชีวิต

สิ่งสำคัญคือ เราต้องตระหนักว่าเราสามารถค้นหาชีวิตได้จากที่สองแห่งเท่านั้น ไม่ว่าเราจะค้นหาชีวิตอย่างเต็มที่ในแนวตั้ง (พระเจ้า) หรือกำลังมองหามันในแนวนอน (สิ่งอื่นที่ไม่ใช่พระเจ้า) นี่เป็นส่วนสำคัญของสิ่งที่เปาโลเขียนไว้ในโรม 1:25 เมื่อเขากล่าวว่า "เพราะว่าเขาได้เอาความจริงเรื่องพระเจ้ามาแลกกับความเท็จ ทั้งนมัสการและปรนนิบัติสิ่งที่ถูกสร้างขึ้น แทนพระองค์ผู้ทรงสร้าง ผู้ซึ่งควรจะได้รับการสรรเสริญเป็นนิตย์ อาเมน" เรื่องความเท็จที่พระคัมภีร์ข้อนี้กล่าวคืออะไร? มันคือ เรื่องความเท็จที่พูดกันครั้งแรกในสวนเอเดน ความเท็จ ที่ว่าชีวิต ชีวิตที่อิ่มเอมใจสามารถพบได้ที่ไหนสักแห่งนอกพระผู้สร้าง มันเป็นคำโกหกที่โหดร้ายที่สุดเท่าที่เคยมีมา หากเราหลงเชื่อ มันไม่เพียงทำให้เรารู้สึกว่างเปล่าและท้อแท้เท่านั้น แต่ยังทำให้ชีวิตของคุณอยู่ในเส้นทางแห่ง ความหายนะอีกด้วย

ในโลกนั้นเต็มไปด้วยความสนุกสนานและการมีส่วนร่วม แต่สิ่งสำคัญคือต้องเข้าใจว่าไม่มีสิ่งใดในโลกทางกายภาพนี้ที่สามารถให้ชีวิตอย่างที่ใจของเราแสวงหาได้ ความสุขทางโลกถูกสร้างขึ้นอย่างพิถีพิถันเพื่อชี้ให้เห็นว่าพระเจ้าผู้เดียวเท่านั้นที่สามารถทำให้ใจของเราเบิกบานได้ชั่วนิรันดร์ เพราะพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถนำความปิติยินดีและความพึงพอใจที่สามารถเติมใจส่วนลึกของเราได้ พระเจ้าเพียงผู้เดียวที่สามารถเป็นเหตุผลในการตื่นนอนของเราในทุกเช้าและวัตถุประสงค์ในการมีชีวิตอยู่ของเราได้ และพระองค์เท่านั้นที่สามารถทำให้หัวใจของเราเต็มไปด้วยความหวังที่แท้จริงได้ ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นรอบตัวเราก็ตาม ดังนั้น โดยพระคุณอัศจรรย์ พระองค์จึงยินดีต้อนรับเราเพื่อที่เราจะยอมจะมอบวางความหวังและความฝันทั้งหมดของเราไว้กับพระองค์ และในความรักบนกางเขน พระองค์ทรงเรียกให้เราติดตามพระองค์ไป

อีกครั้งวันนี้ที่พระองค์ทรงสัญญากับเราว่าจะทรงประทานชีวิตแก่เรา นั่นคือเหตุผลที่พระองค์ทรงลงมามีชีวิตสิ้นพระชนม์ และฟื้นคืนพระชนม์ขึ้นมาเพื่อมอบชีวิตนี้แก่เรา อุโมงค์ฝังศพที่ว่างเปล่านั้นไม่เพียงหมายความว่าพระองค์ได้พิชิตความตายแล้ว แต่ยังบอกเราด้วยว่าพระองค์มีชีวิตนี้อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์แล้ว ซึ่งเป็นชีวิตที่มนุษย์ทั้งหลายถูกออกแบบมาให้โหยหาที่จะรับมันไม่ว่าเราจะรู้หรือไม่ก็ตาม เราไม่สามารถแสวงหาหรือได้รับชีวิตนี้ได้ด้วยตัวเราเอง แต่โดยพระองค์ทรงกระทำและเป็นผู้ประทานแก่เรา

เหตุใดวันนี้เรายังจะกระหืดกระหอบแสวงหาชีวิตในแนวนอน (โลกนี้) ทั้งๆ ที่เราได้รับชีวิตนิรันดร์แล้วในองค์พระคริสต์? เรายังจะแสวงหาน้ำดื่มจากบ่อที่ว่างเปล่าหรือในเมื่อเราได้รับน้ำแห่งชีวิตที่ช่วยดับกระหายแล้ว?

อ่าน: ยอห์น 4:1–26 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

17 เมษายน

ความเชื่อหมายถึงเราเชื่อในสิ่งที่พระเจ้าทรงตรัส
ไม่หลงคิดไปเองว่าเราฉลาดกว่าพระองค์ และมีชีวิตอยู่ภายใต้อาณัติของพระองค์

ความเชื่อคือ การยอมรับคำตรัสของพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ และเต็มใจที่จะทำในสิ่งที่พระองค์ตรัสสั่ง และยอมอยู่ภายใต้อาณัติของพระองค์ ความเชื่อคือการตอบสนองของใจเราต่อพระเจ้าซึ่งจะช่วยเปลี่ยนแปลงวิธีการดำเนินชีวิตของเราไปจากเดิมอย่างสิ้นเชิง เราไม่เพียงแต่ต้องคิด เรายังต้องดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อด้วย

ทีนี้ สิ่งสำคัญคือต้องเผชิญหน้ากับนัยสำคัญสองอย่างของการมีชีวิตอยู่ด้วยความเชื่อในชีวิตจริงคือ ประการแรก ความเชื่อที่เชื่อพระเจ้านั้นไม่ใช่ธรรมชาติของเรา เราไม่ได้เกิดมาพร้อมกับความเชื่อในพระเจ้า เราไม่ได้ออกมาจากครรภ์แม่และพร้อมที่จะรับรู้การมีอยู่ของพระองค์ นมัสการบูชาพระองค์ มีชีวิตอยู่เพื่อพระเกียรติ์สิริของพระองค์ และยอมจำนนต่อกฎเกณฑ์ของพระองค์ แต่เรามักจะดำเนินชีวิตตามสิ่งที่ตาเห็น โดยประสบการณ์ส่วนตัว โดยการค้นคว้าร่วมกัน หรือโดยสัญชาตญาณที่ดี แต่ความเชื่อไม่ใช่ธรรมชาติของเรา เป็นเรื่องปกติที่เราจะสงสัยเกี่ยวกับความลึกลับที่อยู่ในตัวเราชีวิตที่เราหาคำตอบด้วยตัวเองไม่พบ เป็นเรื่องปกติที่จะจินตนาการไปไกลในอนาคตในอีกสิบหรือยี่สิบปีข้างหน้าว่าชีวิตเราจะอยู่ที่ไหนและเป็นเช่นไร เป็นเรื่องปกติที่จะสงสัยว่าเหตุใดชีวิตของผู้อื่นจึงแตกต่างจากชีวิตของเรามาก และธรรมดาที่จะรู้สึกตื่นตระหนกหรือกังวลในช่วงเวลานั้น หรือสงสัยว่าพระเจ้ามีอยู่จริงหรือไม่ หรือหากพระเจ้ามีจริงพระองค์ทรงได้ยินคำอธิษฐานของเราหรือไม่ แต่การฝากชีวิตทั้งหมดของเราไว้ในพระหัตถ์ของพระเจ้าที่เราไม่สามารถมองเห็นได้ด้วยตา ไม่สามารถสัมผัสหรือจับต้อง หรือแม้แต่ได้ยินเสียงของพระองค์ได้นั้นช่างห่างไกลจากธรรมชาติที่เราเป็น ด้วยเหตุนี้ความเชื่อจึงเป็นของประทานแห่งพระคุณที่มาจากเบื้องบนเท่านั้น คุณและผมมีอำนาจอย่างอิสระในโลกที่จะสงสัยในพระองค์ แต่เราไม่มีอำนาจอิสระที่จะเชื่อหรือมีความเชื่อในพระองค์ด้วยกำลังของเราหากปราศจากพระองค์ ดังนั้นหากเราดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ อย่าอวดดีแล้วตบไหล่ตัวเองราวกับว่าเรา ได้ทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่ ไม่เลย แต่จงเงยหน้าขึ้นและยกมือขึ้นสู่ฟ้าสวรรค์เบื้องบน และขอบคุณพระเจ้าที่ประทานความปรารถนา และความสามารถที่จะมีความเชื่อ และเชื่อในพระองค์ให้เราเป็นของขวัญ

ประการที่สอง การเข้าร่วมในศาสนาคริสต์อย่างเป็นทางการคือ การเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตแห่งความเชื่อ สิ่งต่อไปนี้ไม่ใช่การเป็นส่วนหนึ่งชีวิตแห่งความเชื่อ การเข้าร่วมในโปรแกรมต่างๆ ที่ในคริสตจักรจัดไว้ไม่ได้หมายความว่าเราเป็นผู้ที่มีความเชื่อ เราอาจสรรเสริญพระเจ้าเพราะสติปัญญาอันประเสริฐของพระองค์ในการนมัสการในวันอาทิตย์ที่โบสถ์ของเราแล้วก็ไม่ทำตากฎบัญญัติของพระองค์ในวันอังคาร เพราะในความเป็นจริงเรามีธรรมชาติที่คิดว่าเรานั้นฉลาดหลักแหลมกว่าพระองค์ หรือบางทีเราอาจร้องเพลงขอบคุณสำหรับพระคุณของพระองค์ในวันอาทิตย์และต่อต้านการงานของพระคุณนั้นตลอดทั้งสัปดาห์ มันเป็นการง่ายมากที่จะหลอกตัวเองให้เชื่อว่าตอนนี้เรากำลังดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อและเชื่อฟังพระเจ้าทั้งๆ ที่เราไม่ได้เชื่อเช่นนั้นจริงๆ ดังนั้น ให้เราใช้พระธรรมฮีบรู 11 เพื่อที่จะเป็นเหมือนกระจกสะท้อนและตรวจสอบความเชื่อของเรา ไม่ต้องกลัว วิตก หรือกังวลว่ากระจกบานนี้จะสะท้อนสิ่งใดให้เราเห็น เราไม่จำเป็นต้องปฏิเสธความเป็นจริงหรือทำราวกับว่าเราไม่ได้เป็นอย่างที่ธรรมชาติบาปที่เราเป็นในการต่อสู้ฝ่ายวิญญาณ เราไม่ต้องกลัวว่าจะถูกเปิดโปง เพราะอุปสรรคขวากหนามหรือกำแพงที่ทำให้เราสะดุดล้มลงหรือล้มเหลวที่จะทำตามกฎบัญญัติของพระองค์ ในความเชื่อบาปเหล่านี้ได้ถูกจ่ายเพื่อชดใช้ไว้อย่างเพียงพอแล้วโดยพระคุณบนไม้กางเขนขององค์พระเยซูเจ้า จงวิ่งไปหาพระองค์และสารภาพความจริงเกี่ยวกับความเชื่อในใจเราที่บางครั้งก็ทำงานเปิดๆปิดๆอยู่เป็นครั้งคราวซ้ำแล้วซ้ำเล่า พระองค์จะไม่หันหนีไปจากเรา

อ่าน: ลูกา 7:1–17 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

18 เมษายน

เราไม่ต้องกลัวสิ่งใดเมื่อเราตอบรับการทรงเรียกขององค์พระผู้เป็นเจ้า
แต่เราควรจะต้องกลัวหากเราตอบสนองต่อใจปรารของเรา และต้องฝากชีวิตไว้ในกำมือของเราเอง

พระคัมภีร์เต็มไปด้วยเรื่องราวที่กล่าวถึงผู้คนที่พระเจ้าทรงเรียกเขาเหล่านั้นในบางช่วงเวลาและเพื่อวัตถุประสงค์ในการทำภารกิจบางอย่าง แต่พวกเขากลัวก็แทบตายที่จะตอบรับการทรงเรียกของพระองค์ เช่น

- โมเสสทำทุกวิถีทางเพื่อออกจากอียิปต์ ที่จะไม่ต้องเผชิญหน้ากับฟาโรห์ และนำชนชาติอิสราเอลออกไป เขากลัวที่จะตอบรับการทรงเรียกของพระเจ้าแม้หลังจากที่พระเจ้าทรงทำ การอัศจรรย์เพื่อโน้มน้าวใจของเขาถึงการประทับอยู่และฤทธิ์เดชของพระองค์ (อพยพ 3-4)
- กิเดโอนโต้เถียงกับองค์พระผู้เป็นเจ้าเพราะเขาแน่ใจว่าต้องเป็นความผิดพลาดจากเบื้องบนที่ตนถูกเรียกให้เป็นผู้ที่จะนำอิสราเอลไปสู่ชัยชนะราบคาบต่อชาวมีเดียน (ผู้วินิจฉัย 6)
- พระเจ้าให้การรับรองต่อโยชูวาว่าเขาไม่ต้องกลัวที่จะพาอิสราเอลข้ามแม่น้ำจอร์แดนเข้าไปยังดินแดนแห่งคำสัญญา (โยชูวา 1)
- คนอิสราเอลกบฏต่อพระเจ้าและปฏิเสธที่จะเข้าไปในแผ่นดินคานาอันเพราะกลัวว่าจะถูกชาวอาโมไรต์ทำลาย (เฉลยธรรมบัญญัติ 1)
- ทหารของอิสราเอลอยู่ในกระโจมอย่างหวาดกลัวเมื่อเผชิญหน้ากับนักรบร่างยักษ์โกลิอัท (1 ซามูเอล 17)
- หรือเรื่องราวของเปโตรกลัวที่จะระบุว่าตนเองเป็นสาวกของพระเยซู และปฏิเสธพระองค์อย่างกระวนกระวายเพราะกลัวภัยจะมาถึงตัว (มัทธิว 26)

ทุกช่วงเวลาแห่งความกลัว การปฏิเสธแต่ละครั้ง เป็นการกระทำที่ผิดแปลกฝ่ายจิตวิญญาณ บุคคลที่ขี้ขลาดต่างๆ ได้เป็นส่วนหนึ่งของประวัติศาสตร์อันยิ่งใหญ่และงานแห่งอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าทั่วโลก ผู้ที่ทรงเรียกพวกเขาเหล่านั้นคือพระองค์ผู้ทรงสร้างโลกและรวบรวมมันไว้ด้วยกันตามพระประสงค์ของพระองค์ พระองค์ทรงมีอำนาจเหนือทุกสิ่งทั้งฝ่ายเนื้อหนังและฝ่ายวิญญาณ พระองค์ทรงปกครองทุกสถานการณ์ สถานที่ และความสัมพันธ์ที่พระองค์ทรงเรียกของให้ติดตามพระองค์ พระปัญญานั้นแสนประเสริฐ ทรงมีพระเมตตาคุณนั้นล้นเหลือ และทรงมีความรักของพระองค์นั้นไม่มีที่สิ้นสุด พระองค์ทรงช่วยให้รอด ทรงอภัย ทรงเปลี่ยนแปลง และทรงไถ่เราจากการเป็นทาสบาป สิ่งที่พระองค์ทรงตรัสนั้นดีที่สุดเสมอและสิ่งที่พระองค์เรียกให้เรากระทำนั้นดีเสมอ เมื่อพระองค์ทรงเรียกเราพระองค์ทรงไปกับเราด้วย สิ่งใดที่พระองค์ทรงเรียกให้เราทำ พระองค์จะประทานอำนาจโดยพระคุณของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงนำทางและพระองค์ทรงปกป้องคุ้มครองเรา พระสัญญาของพระองค์นั้นมั่นคงไม่เปลี่ยนแปลง ประกอบด้วยฤทธิ์และสัตย์ซื่อ พระองค์ไม่เคยล้มเหลวในการประทานสิ่งที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ ไม่มีความเสี่ยงใดในการตอบรับการทรงเรียกของราชาแห่งราชาทั้งปวง

สิ่งที่เหลือเชื่อคือความอันตรายจาการหลงลืมพระเจ้าที่แสนง่ายดายของเราและความจงรักภักดีต่อเป้าหมายตามความประสงค์และแผนการของเราพัฒนาเติบโตแผ่ขยายได้เร็วมาก เรามักเข้าข้างตนเองและเจ้าหปดองว่าตนเราฉลาด แข็งแกร่ง และชอบธรรมมากกว่าที่เป็นเราอยู่จริง เราจึงก้าวเข้าสู่อันตราย พระคุณเท่านั้นที่สามารถทำงานเพื่อเตือนเราว่าความเชื่อความไว้วางใจในพระเจ้าเท่านั้นที่ให้ที่พักพิงแก่เราได้ และความ ไว้วางใจในตนเองนั้นเปิดดังเป็นทุ่นระเบิดที่พร้อมจะระเบิดและสร้างความเสียหายได้ทุกเมื่อ มีเพียงพระคุณและพระคุณเท่านั้นที่ให้อำนาจแก่เราในการติดตามและพักสงบในพระองค์

อ่าน: อิสยาห์ 31:1 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

19 เมษายน

นี่คือพระคุณที่เราจะไม่ถูกทำให้เป็นอัมพาตด้วยความเสียใจ ไม้กางเขนสอนว่าเราไม่ได้ติดอยู่กับการถูกแช่งสาป การชดใช้ที่ไม่มีที่สิ้นสุดสำหรับอดีตที่ผ่านมาของเรา

ชายคนหนึ่งนั่งอยู่ข้างหน้าผมโดยเอามือกุมศีรษะและพูดซ้ำๆ ว่า: "ผมแค่หวังว่าจะได้สิ่งเหล่านั้นจะกลับคืนมาทั้งหมด ผมแค่หวังว่าผมจะสามารถกดปุ่มแล้วกลับไปทำทุกสิ่งใหม่อีกครั้ง ผมหวังว่าผมจะรู้ในสิ่งที่ผมได้รับรู้ก่อนที่อะไรอะไรมันจะเกิดขึ้น ผมอยากจะลองทำมันใหม่อีกครั้ง แต่ผมไม่มีโอกาสกลับไปทำแล้ว" ผมเดาว่า เขาต้องเคยพูดแบบนี้หรือทำนองนี้มาเป็นสิบๆ ครั้งแล้ว เขาดูรู้สึกว้าวุ่นใจและเสียใจอย่างน่าประหลาด แต่ก็ชีวิตฝ่ายวิญญาณของเขายังคงอยู่ในสภาพดีที่ดีที่สุดเท่าที่เขาเคยเป็นมา ผมรู้สึกได้และสามารถเข้าใจถึงความเจ็บปวดของเขาจริงๆ แต่ผมก็ดีใจเขาก็เช่นกัน มากที่เขารู้สึกเช่นกัน เพราะผมรู้ว่าสิ่งที่เขาประสบคือ ความเจ็บปวดจากพระคุณพระเจ้า

ชายคนนี้เป็นคนที่แข็งแกร่ง มีความทะเยอทะยานที่แข็งขัน และมีความมุ่งมั่นมุมานะที่จะก้าวไปข้างหน้า ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นเขานั้นจะไม่เสียเวลาที่จะหันหลังกลับไปมอง เขาไม่แคร์ว่าเขาจะทิ้งร่องรอยแห่งการทำลายล้างอะไรหรือต่อใครไว้บ้าง เขารู้ว่า เขาจะประสบกับความสำเร็จและต้องการให้ทุกคนบนโลกได้รู้เช่นกัน ชายคนนี้รักงานมากกว่าครอบครัว และต่อมาเขาก็ได้สูญเสียทั้งสองอย่างไป มันหายไปหมดสิ้น ทั้งครอบครัว งาน และความมั่งคั่ง เขาเล่นเกมส์เดิมพันชีวิตเกมส์นี้ด้วยตัวเองและเพื่อตัวของเขาเอง และประสบกับความพ่ายแพ้ครั้งยิ่งใหญ่ แต่ตอนนี้ตาสว่างแล้ว และสิ่งนี้ก็ทำให้ใจของเขาฉีกขาดและแตกสลาย เขาล้มละลายและโดดเดี่ยว เขามองย้อนกลับไปในชีวิตที่ผ่านมาด้วยความ โศกเศร้าในทุกช่วงเวลาที่เย่อหยิ่ง มันเจ็บปวด แต่นี่ก็เป็นช่วงเวลาแห่งพระคุณของพระเจ้าได้ทำงานในใจ พระเจ้าทรงทำให้ตาของเขาสว่างและมองเห็นได้เพื่อที่เขาจะไม่กลับไป ณ จุดจุดนั้นอีก

เป็นพระคุณที่ช่วยให้รู้สึกผิดและเสียใจกับการกระทำบางอย่างที่เราได้ทำ บางครั้งพระคุณก็อนุญาตให้เราเผชิญหน้ากับบาปของเรา แต่ไม่ใช่เพื่อการดูถูก และพระคุณก็ยังให้อภัยต่อบาปของเราที่ได้รับการเปิดเผยแก่เรา พระคุณทำให้เรารู้สึกเจ็บปวดจากความเสียใจต่อบาป แต่ไม่เคยร้องขอให้เราเป็นผู้ที่จะชดใช้เพราะเรามีพระเยซูได้ทรงชดใช้ให้เราทั้งหมดแล้ว โคโลสี 2:14 พูดถึงการที่ "พระองค์ทรงฉีกเอกสารหนี้ที่มีคำสั่งต่างๆ ซึ่งต่อสู้และขัดขวางเรา และทรงขจัดไปเสียโดยตรึงไว้ที่กางเขน" เอกสารหนี้ถูกยกเลิกโดยการเสียสละของพระเยซู แน่นอนว่าเรามองย้อนกลับไปได้ แต่ต้องมองโดยความจริงที่ภาระบาปของเราได้ถูกชดใช้ไปแล้วในการให้อภัยโดยพระคุณพระเจ้า ดีที่จะมองย้อนกลับไปและเฉลิมฉลองสรรเสริญการช่วยเหลือที่เราได้รับโดยพระคุณ เป็นการดีที่จะคร่ำครวญถึงบาปในอดีตหรือที่ผ่านมา แต่เราไม่ควรเป็นอัมพาตหรือขยับไม่ได้เพราะบาปเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงเปิดเผยแก่เรา พระคุณอยู่ระหว่างจุดบรรจบกันของความชัดเจนในการมองเห็นและความหวังสำหรับอนาคต และเนื่องจากพระคุณได้ถูกกำหนดไว้ให้เป็นของเราและเพื่อที่เราจะเป็นผู้รับ เพราะฉะนั้นเราจึงไม่จำเป็นต้องพยายามที่จะลบหรือเขียนอดีตของเราขึ้นใหม่เพื่อแก้ไขอดีตโดยทำให้ตัวเราดูเป็นผู้ชอบธรรม เราสามารถมองดูหรือเผชิญความจริงของบาปตรงหน้าได้เพราะพระเยซูได้ชดใช้เพื่อเราแล้ว เราสามารถเป็นเจ้าของสิ่งที่ควรเป็นเจ้าของและสารภาพสิ่งที่ควรสารภาพแล้วไม่ต้องจมอยู่กับการเสียใจต่อบาปที่เราไม่สามารถชดใช้ได้และมีชีวิตใหม่ในรูปแบบใหม่ที่ดีกว่า โดยพระคุณเดียวกันกับพระคุณที่ยกโทษให้กับอดีตของเราที่มอบสิทธิ์ให้เราดำเนินชีวิตในรูปแบบใหม่ในอนาคต

ดังนั้น จงมองไปย้อนกลับและมองไปข้างหน้าด้วย เพราะพระคุณของพระเจ้าจะทำให้เราทำทั้งสองสิ่งนี้ได้ และเฉลิมฉลองต่อการให้อภัยสำหรับอดีต และรับสิทธิ์สำหรับอนาคตใหม่ที่ดีกว่า มีเพียงพระคุณของพระเจ้าเท่านั้นที่มอบความสันติสุขต่ออดีตและความหวังที่แท้จริงสำหรับอนาคตของเราได้

อ่าน: ฟิลิปปี 3:12-21 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

20 เมษายน

พระคุณไม่ได้ทำให้ทุกอย่างในชีวิตเราไม่มีปัญหา ไม่เลย พระคุณให้อิสระแก่เราเพื่อที่จะมีโอกาสได้สัมผัสความชื่นชมยินดีในการมีชีวิตอยู่เพื่อพระองค์ผู้ทรงยิ่งใหญ่กว่าเรา

เป็นความจริงในระดับสากลที่ว่าสิ่งที่ดูเหมือนเป็นเสรีภาพที่แท้จริงนั้นไม่ใช่เสรีภาพที่แท้จริง เมื่ออาดัมและเอวาก้าวออกนอกอาณาเขตขององค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเขาไม่ได้ก้าวเข้าสู่อิสรภาพหรือเสรีภาพ แต่พวกเขาก้าวเข้าสู่การตรากตรำลำบาก การล่อลวง ความทุกข์ยาก บาป และเสื่อมสลาย ปฏิเสธการดำรงอยู่ของพระเจ้า การแย่งชิงบัลลังก์ของพระองค์ การเพิกเฉยต่อกฎบัญญัติของพระองค์ และมุ่งมั่นที่จะสร้างกฎแห่งตนขึ้นมา ที่หนทางนี้อาจดูเหมือนเส้นทางสู่เสรีภาพ แต่มันไม่เคยเป็นเสรีภาพที่แท้จริงและไม่มีทางเป็น

คุณและผมไม่ได้ถูกออกแบบมาให้ใช้ชีวิตอย่างอิสระ โดยที่ทุกสิ่งนั้นขึ้นอยู่กับเรา (หรือชีวิตแบบที่ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน) เราไม่ได้ถูกสร้างมาให้พึ่งพาเพียงกำลังของเราเอง เราไม่ได้ถูกสร้างมาเพื่อพึ่งพาแค่สติปัญญาของเราเองเท่านั้น เราไม่ได้ถูกสร้างมาเพื่อที่จะมีกำลังความสามารถที่จะออกแบบหรือสร้างศีลธรรมจรรยาด้วยตัวเราเองได้ เราไม่ได้ถูกสร้างมาเพื่อรวบรวมวิธีการใช้ชีวิตอย่างอิสระที่ทุกสิ่งขึ้นอยู่กับตัวเรา (หรือชีวิตแห่งตนเป็นที่พึ่งแห่งตน) วิธีการดูแลโลก หรือวิธีการมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันและกันอย่างเหมาะสม เราไม่ได้ถูกสร้างมาเพื่ออยู่ตามลำพังให้พึ่งพาตัวเองหรือมีชีวิตอยู่เพื่อตัวเอง และการพยายามทำเช่นนั้นไม่ใช่หนทางที่ดีหรือถูกต้อง และยังไม่ได้นำเราไปสู่ผลดี

ดังนั้น ขณะที่พระเจ้าอวยพรเรา และเปลี่ยนแปลงชีวิตเราด้วยพระคุณของพระองค์ ผลที่ได้ไม่ใช่ความสามารถในการมีชีวิตที่เป็นอิสระตามใจตนเองได้มากขึ้นสิ่งนั้นตรงกันข้ามกับความเป็นจริง พระคุณไม่ได้ทำให้เรามีชีวิตอยู่เพื่อตัวเรา จุดประสงค์แห่งพระคุณของพระเจ้าไม่ได้มีเพื่ออาณาจักรเล็กๆ แห่งตนของเรา หรือแค่ส่งเสริมให้มันทำงานได้ดีขึ้น แต่จุดประสงค์แห่งพระคุณของพระเจ้าคือการปลดปล่อยเราจากการเป็นทาสของตัวเราเอง เพื่อที่เราจะได้มีชีวิตอยู่เพื่ออาณาจักรที่ดีกว่า ยิ่งใหญ่กว่าอาณาจักรของเรามาก: “และพระองค์สิ้นพระชนม์เพื่อทุกคน เพื่อบรรดาคนที่มีชีวิตอยู่จะไม่อยู่เพื่อตัวเองอีกต่อไป แต่จะอยู่เพื่อพระองค์ที่สิ้นพระชนม์ และทรงเป็นขึ้นมาเพราะเห็นแก่เขาทั้งหลาย” (2 คร.5:15) อิสรภาพที่แท้จริงไม่เคยพบได้ในความจงรักภักดีแก่ตนเองที่เราให้ตัวเราเองเป็นศูนย์กลางของทุกสิ่ง เลือกทุกสิ่ง หรือสิ่งทุกพฤติกรรมของเราเป็นตัวกำหนด อิสรภาพที่แท้จริงจะพบได้ก็ต่อเมื่อพระคุณของพระเจ้าได้ปลดปล่อยเราให้มีชีวิตเพื่อพระเจ้าผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าเราอย่างหาที่สุดมิได้ ซึ่งมันมักจะขัดแย้งกับความคิดตามธรรมชาติบาปของเรา แต่ประตูสู่อิสรภาพที่แท้จริงคือ การยอมจำนนต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า เมื่อเรายอมรับว่าเราเป็นอันตรายต่อตัวเองและยอมจำนนต่อพระองค์ผู้ทรงมีอำนาจ สติปัญญา และพระคุณ เราก็ไม่ได้ทำลายความหวังแห่งอิสระภาพใดๆ การยอมรับความต้องการอย่างถ่อมใจ และการยอมจำนนต่อพระเจ้าอย่างถ่อมใจ ทำให้ผมได้รับชีวิตที่เป็นอิสระเสรี และได้รับการปลดปล่อยมากที่สุด เราได้ถูกสร้างมาเพื่อให้นมัสการเคารพกราบไหว้บูชาและเชื่อฟังพระเจ้า และเมื่อพระคุณนำเรากลับมายังจุดจุดนี้ พระคุณก็ได้คืนอิสรภาพ และปลดปล่อยเราจากการเป็นทาสบาปด้วย อาจดูเหมือนเป็นการบีบบังคับ ดังภาพเปรียบเทียบ ของรถไฟจะต้องแล่นบนรางเหล่านั้นเสมอ แต่ถ้าเราลองขับเข้าทุ่งหญ้าแล้วละก็การเคลื่อนไหวทั้งหมดก็จะหยุดชะงักทันที พระคุณช่วยนำเราให้กลับมาสู่เส้นทางของพระเจ้าอีกครั้ง และเคลื่อนที่ไปข้างหน้า และไม่มีทางอื่นนอกจากทางพระคุณ

อ่าน: โรม 6:1-14 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

21 เมษายน

การเชื่อฟังของเราไม่ได้เป็นจุดเริ่มต้นให้พระเจ้าสนใจเรามากขึ้น แต่
เพราะเราอยู่ในสายพระเนตรพระองค์ตั้งแต่ก่อนที่โลกจะกำเหนิดเกิดขึ้น

การเชื่อฟังพระเจ้าของเราไม่สามารถพบได้ในความหวังเพียงเพื่อที่จะได้รับบางสิ่งบางอย่างหรือพรจากพระเจ้าเท่านั้น แต่เป็นการยอมรับเอาสิ่งที่พระเจ้าทรงประทานแก่เราแล้ว ให้เราค่อยๆตั้งใจอ่านด้วย กันใน เอเฟซัส 1:

"สาธุการแด่พระเจ้าพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ประทานพรฝ่ายจิตวิญญาณทุกอย่าง แก่เราในสวรรคสถานโดยพระคริสต์ ดังเช่นในพระคริสต์ พระเจ้าทรงเลือกเราตั้งแต่ก่อนทรงสร้างโลกเพื่อให้เราบริสุทธิ์และปราศจากตำหนิในสายพระเนตรของพระองค์ พระองค์ทรงกำหนดเราไว้ล่วงหน้าด้วยความรัก ให้เป็นบุตรของพระองค์โดยทางพระเยซูคริสต์ ตามความชอบพระทัยและพระ ประสงค์ของพระองค์ เพื่อเป็นที่ยกย่องพระคุณอัน รุ่งโรจน์ของพระองค์ที่ทรงให้แก่เราเปล่าๆ ในพระเยซูที่ พระองค์ทรงรักในพระเยซูนั้น เราได้รับการไถ่โดยพระโลหิตของพระองค์ คือได้รับการยกโทษจากการละเมิด โดยพระคุณอันอุดมของพระเจ้า ซึ่งประทานแก่เราอย่างเหลือล้นด้วย ปัญญาและความเข้าใจทุกอย่าง พระเจ้าโปรดให้เรารู้ความลำ้ลึกแห่งพระประสงค์ของพระองค์ตามความชอบพระทัยของพระองค์ที่ทรงดำริไว้แล้วในพระคริสต์ทรงประสงค์ที่จะทำให้แผนงานสำเร็จเมื่อเวลาครบบริบูรณ์แล้ว คือที่จะทรงรวบรวมทุกสิ่งทั้งที่อยู่ในสวรรค์และในแผ่นดินโลกให้อยู่ในพระคริสต์ และในพระคริสต์นั้น เราก็ได้รับการทรงเลือกด้วย คือถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าตามพระเจตนารมณ์ของพระเจ้าผู้ทรงทำกิจทุกอย่างตามพระดำริแห่งพระทัยของพระองค์ เพื่อเราผู้มีความหวังในพระคริสต์ก่อนผู้อื่นจะอยู่เพื่อยกย่องพระเกียรติของพระองค์ในพระคริสต์ ท่านทั้งหลายก็เป็นเช่นนั้นด้วย คือเมื่อพวกท่านได้ยินสัจวาทะคือข่าวประเสริฐเรื่องความรอดของท่าน และวางใจในพระองค์แล้ว พวกท่านก็ได้รับการประทับตราด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ตามที่ทรงสัญญาไว้ พระวิญญาณนั้นเป็นมัดจำในการรับมรดกของเรา จนกว่าคนของพระเจ้าจะได้รับการไถ่ เพื่อเป็นการยกย่องพระเกียรติของพระองค์" (ข้อ 3-14)

นี่คือความถ่อมใจและคำปลอบโยนที่แท้จริงของข่าวประเสริฐ การเชื่อฟังของ เราไม่ได้เป็นผู้เริ่มต้น การเชื่อฟังของคุณและผมเกิดขึ้นเพราะพระเจ้าทรงริเริ่ม กระบวนการไถ่บาปที่ส่งผลให้เราได้รับการให้อภัยและชีวิตที่เปลี่ยนแปลง เราไม่ได้เชื่อฟังเพียงเพื่อที่เอาใจพระองค์ เราเชื่อฟังเพราะความโปรดปรานของพระองค์ที่มีต่อเรา และเปลี่ยนใจของเรา ทำให้เราเต็มใจและมีกำลังที่จะเชื่อฟัง การช่วยเหลือ และการให้อภัยของพระเจ้าไม่ได้เริ่มต้นที่ความเชื่อของเราก่อน ไม่ได้เริ่มต้นแค่ก่อนที่เราจะเกิด แต่เริ่มต้นขึ้นก่อนที่โลกจะถือกำเนิดเกิดขึ้น พระองค์ทรงมีพระคุณต่อเรา และเขียนเรื่องราวของเราในแบบที่เมื่อถึง ณ จุดหนึ่งเราจะได้ยินความจริงของข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์และเชื่อ ความรักที่พระองค์มีต่อเราไม่ได้เกิดจากลักษณะนิสัย การประพฤติ หรือการกระทำของเรา แต่เป็นการแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึงพระลักษณะของพระองค์ พระองค์ประทานสิ่งที่เราไม่เคยสมควรได้รับแก่ทั้งคุณและผม ชีวิตใหม่ของเราคือสิ่งที่พระองค์ทรงเลือก และเป็นของประทานจากพระเจ้า

นี่หมายความว่าถ้าเราเชื่อฟังพระองค์เป็นเวลาหนึ่งพันปี การกระทำของเราไม่ได้เป็นผู้ที่ทำให้ทำให้เราได้รับอะไร หรือพระเจ้าจะทรงโปรดปรานเรามากไปกว่าตั้งแต่ครั้งแรกที่เราเชื่อ และนี่แหละคือพระคุณที่แท้จริง!

อ่าน:โรม 9:1-18 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

22 เมษายน

ถ้าพระเจ้าตั้งใจให้วันเวลาทั้งหมดในชีวิตของเราเป็นเรื่องง่าย มันก็จะง่าย แต่ในพระคุณ
พระองค์ได้ตั้งให้วันเวลาของเราเป็นเหมือนเครื่องมือในการถลุงชำระเราให้บริสุทธิ์จนหมดจด

ผมเชื่ออย่างยิ่งว่าพวกเราหลายคนต่อสู้กับคำถามเกี่ยวกับความดี ความสัตย์ซื่อ และความรักของพระเจ้า ไม่ใช่เพราะพระองค์ไม่ซื่อสัตย์ต่อพระสัญญา แต่อย่างใด แต่เป็นเพราะเราไม่ได้อยู่ในแผนการของพระองค์ แต่ในแผนการของเรา และคำจำกัดความของเราเกี่ยวกับสิ่งที่พระเจ้าผู้แสนดีควรประทานแก่เรา คือ ชีวิตที่สะดวก สบาย ชีวิตที่น่าพึงพอใจ และชีวิตที่คาดเดาได้; เป็นสิ่งที่มนุษย์ มากมายต่างก็ยอมรับและเพื่อที่จะพ้นทุกข์ แต่ให้เราพิจารณาถึงแผนการของพระเจ้า ตามที่เปิดเผยในข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้:

"พี่น้องของข้าพเจ้า เมื่อพวกท่านพบกับการทดลองใจต่างๆ ก็จงถือว่าเป็นเรื่อง น่ายินดียิ่ง เพราะพวกท่านรู้ว่าการทดสอบความเชื่อของท่านนั้น ทำให้เกิดความ ทรหดอดทน และจงให้ความทรหดอดทนนั้นมีผลอย่างสมบูรณ์ เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เป็นคนที่สมบูรณ์และดีพร้อมโดยไม่ขาดสิ่งใดเลย" (ยากอบ 1:2-4)

"ในสิ่งนี้พวกท่านชื่นชมยินดี ถึงแม้ว่าเดี๋ยวนี้ จำเป็นที่พวกท่านต้องทนทุกข์ใน การทดลองต่างๆ นานาชั่วระยะหนึ่ง เพื่อการทดสอบความเชื่อของพวกท่าน (อันล้ำค่ายิ่งกว่าทองคำ ที่แม้ว่าจะเสื่อมสลายไปได้ก็ยังถูกทดสอบด้วยไฟ) จะนำไปสู่การสรรเสริญ ศักดิ์ศรี และเกียรติ ในเวลาที่พระเยซูคริสต์จะเสด็จมาปรากฏ" (1 เปโตร 1:6-7)

"เพราะฉะนั้น เมื่อเราถูกชำระให้ชอบธรรมโดยความเชื่อแล้ว เราจึงอยู่อย่างสงบสุขเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราโดยทางพระองค์เราจึงเข้ามายืนอยู่ในร่มพระคุณนี้ และเราชื่นชมยินดีในความหวังว่าจะได้มีส่วนในพระสิริของพระเจ้า ยิ่งกว่านั้น เราก็ชื่นชมยินดีในความทุกข์ยากด้วย เพราะเรารู้ว่าความทุกข์ยากนั้น ทำให้เกิดความทรหดอดทน และความทรหดอดทนทำให้เห็นว่าเราเป็นคนที่พระเจ้าทรงใช้ได้ และการที่เป็นเช่นนั้นทำให้มีความหวัง และความหวังจะไม่ทำให้ผิดหวัง เพราะเหตุว่าความรักของพระเจ้าได้หลั่งเข้าสู่จิตใจของเราโดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งพระองค์ได้ ประทานให้แก่เราแล้ว" (โรม 5:1-5)

"แต่ว่าอะไรที่เคยเป็นกำไรของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้ถือว่าสิ่งนั้นเป็นการขาดทุนแล้วเพราะเหตุพระคริสต์ยิ่งกว่านั้นข้าพเจ้าถือว่าทุกสิ่งเป็นการขาดทุน เพราะเหตุคุณค่าอันสูงยิ่งของการได้รู้จักพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า เพราะเหตุพระองค์ข้าพเจ้ายอมขาดทุนทุกอย่าง และถือว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นเหมือนเศษขยะเพื่อว่าข้าพเจ้าจะได้พระคริสต์เป็นกำไร และจะได้เห็นว่าข้าพเจ้าอยู่ในพระองค์ ไม่มีความชอบธรรมที่ได้มาจากธรรมบัญญัติ มีแต่ที่ได้มาโดยความเชื่อในพระคริสต์ คือความชอบธรรมที่มาจากพระเจ้าโดยความเชื่อ" (ฟีลิปปี 3:7-9)

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้กล่าวไว้สอดคล้องกันทั้งหมด พระเจ้าไม่ได้ทำงานเพื่อส่งมอบความสุขตามนิยามความสุขส่วนตัวของเราแก่เรา หากเรามีเป้าหมายแบบนั้นเราก็จะผิดหวังในพระองค์และสงสัยว่าพระองค์รักเราหรือไม่ พระเจ้าทรง แสวงหาสิ่งที่ดีกว่านั่นคือ ความบริสุทธิ์ของเรา นั่นคือความมุ่งมั่นของพระองค์ที่จะทำงานแห่งการทรงไถ่ของพระองค์ที่อยู่ในเราให้สำเร็จลุล่วงในที่สุด ความยากลำบากที่เราเผชิญไม่ได้แสดงถึงว่าเราไม่อยู่ในแผนการของพระเจ้า ไม่ได้แสดงถึงว่าแผนของพระเจ้านั้นล้มเหลว และไม่ได้แสดงว่าพระเจ้าทรงหันหลังให้กับเรา เปล่าเลย ช่วงเวลาที่ยากลำบากเหล่านั้น เป็นสัญญาณที่ชี้ถึงความกระตือรือร้นในความรักพระองค์ที่ทรงกระทำเพื่อไถ่บาป ให้เรา

อ่าน: 1 เปโตร 4:12-19 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

23 เมษายน

ในฐานะลูกของพระเจ้า ไม่มีช่วงเวลาใดที่คุณไม่ได้อยู่ภายใต้การดูแลของพระองค์
ไม่เคยมีครั้งใดเวลาใดที่พระองค์จะเลิกรัก หรือไม่รักเรา

คำถามที่สำคัญไม่ใช่ว่าพระเจ้าทรงห่วงใยเราหรือไม่? พระคัมภีร์ประกาศว่าพระองค์รักครั้งแล้วครั้งเล่า สิ่งนี้บอกกับเราว่าสายพระเนตรของพระเจ้าจับจ้องไปที่คนชอบธรรม และพระกรรณของพระองค์เปิดรับฟังคำอธิษฐานของพวกเขา (สดุดี 34:15) บอกว่าพระองค์อยู่กับเราทุกที่ที่เราไป (ปฐก. 28:15) พระคัมภีร์ยินดีให้เรานำความห่วงใยของเราไปหาพระเจ้าเพราะพระองค์ทรงห่วงใยเรา (1 ปต. 5:7) พระคัมภีร์บอกเราว่าพระองค์จะไม่ละเราหรือทอดทิ้งเราเลย (ฮีบรู 13:5) ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ชัดเจนและสอดคล้องกัน—พระเจ้าทรง ห่วงใยลูกๆพระองค์ หากเราเป็นลูกของพระเจ้า เราจะไม่มีวันอยู่นอกอาณาเขตของการดูแลเอาใจใส่ตลอดเวลาของพระองค์ พระคัมภีร์ยังกล่าวอย่างชัดเจนและสอดคล้องกันเมื่อพูดถึงความรักของพระเจ้าที่ไม่สั่นคลอน ความรักของพระองค์เป็นนิรันดร์จากแต่ละข้อในพระธรรมสดุดี 136 มีท่อนร้องรับว่า “เพราะความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์” ส่งต่อถึงคำประกาศของเปาโลในโรมบทที่ 8 ว่า ไม่มีสิ่งใดสามารถแยกเราออกจาก “หรือซึ่งสูง หรือซึ่งลึก หรือสิ่งใดๆ อื่นที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น จะไม่สามารถทำให้เราขาดจากความรักของพระเจ้า ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้” (ข้อ 39) ความจริงไม่สามารถโต้แย้งได้คือ—พระเจ้าจะไม่มีวันหันเหจากความรักที่พระองค์ทรงมีต่อเราอย่างไม่หยุดยั้ง

ดังนั้นหากเราเป็นลูกของพระเจ้า แล้วเรากำลังเสียเวลาและพลังงานฝ่ายวิญญาณไปกับ การกังวลเกี่ยวกับความรักของพระเจ้า เราก็ใช้เวลาได้ไม่ดีนักหากเราพยายามค้นหาสิ่งเล็กๆ น้อยๆ ในชีวิตเพื่อดูว่าพิสูจน์ว่าพระองค์รักเราหรือไม่ เป็นการไม่ฉลาดนักที่เราจะเปรียบเทียบชีวิตเรากับชีวิตผู้อื่น และสงสัยว่าอะไรเป็นหลักฐานแสดงว่าพระเจ้าทรงห่วงใยใครมากที่สุด มันง่ายที่เราจะถูกล่อลวงให้คิดและทำแบบนี้ โดยเฉพาะในยามที่ชีวิตยากลำบาก เมื่อสิ่งที่คาดเดาไม่ได้และยากลำบากเข้ามาเคาะที่หน้าประตูหน้าบ้านของเรา แต่การสงสัยในความรักของพระเจ้าไม่เคยส่งผลดีใดเลย เมื่อเราถูกล่อลวงให้สงสัยเช่นนั้น เราต้องวิ่งไปที่พระวจนะของพระองค์เพื่อพบกับสันติสุขและการรับรองของพระองค์ที่ทำให้มั่นใจ เราจะไม่มีวันสร้างความสงบในใจส่วนตัวของเราได้ด้วยการเก็บเกี่ยวความสุขจากช่วงเวลาเล็กๆ และพยายามค้นหาปริศนาแห่งความลึกลับของชีวิต พระคัมภีร์ได้ถูกประทานมาให้เราในช่วงเวลาต่างๆ ที่ยากจะเข้าใจและสงสัยว่าพระเจ้ากำลังทรงกระทำอะไรในโลกนี้

อีกสิ่งจำเป็นต้องพูดถึงคือ หากคำถามสำคัญเป็นพระเจ้าทรงห่วงใยหรือไม่ ยังมีหนึ่งคำถามที่ใช้ได้กับเราทุกคน คือเราจะรับรู้ถึงการดูแลของพระเจ้าเมื่อการดูแลของพระองค์มาถึง ได้จริงหรือไม่? บางทีปัญหาของเราคือนิยามและความคาดหวังของเราในการดูแลของพระเจ้า เห็นแล้วใช่ไหมว่า ความห่วงใยของพระเจ้ามาในรูปแบบต่างๆ การดูแลของพระองค์ไม่ใช่แค่เครื่องดื่มเย็นๆ และหมอนนุ่มๆ เสมอไป การดูแลของพระเจ้าไม่ใช่ความผ่อนคลายในสถานการณ์ต่างๆ การปลดปล่อยจากปัญหาต่างๆ เสมอไป มีหลายช่วงเวลาในชีวิตที่หลายสิ่งหลายอย่างทำให้เรารู้สึกสงสัยเกี่ยวกับความห่วงใยของพระองค์เป็นความห่วงใยของพระองค์จริงหรือ พระองค์ทรงทราบดีว่าปัญหาจะเปิดเผยใจที่แท้จริงของเราหรือแสดงพระเกียรติสิริของพระองค์ บ่อยครั้งที่ปัญหาเป็นเครื่องมือในการดูแลในพระหัตถ์ของพระองค์ผู้ที่ทรงรู้ดีที่สุดว่าเราต้องการอะไรในชีวิต พระเจ้าทรงห่วงใย; ดังนั้น จงพิจารณาให้ดีว่าความเข้าใจของเราเกี่ยวกับความห่วงใยของพระเจ้าไม่ได้มาจากมุมมองที่คับแคบเกินไป

อ่าน: สดุดี 8 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

24 เมษายน

เนื่องจากพระเจ้าทรงเป็นผู้ประพันธ์เรื่องราวของเรา พระองค์จึงรู้ว่าเรากำลังเผชิญอะไรอยู่ และพระคุณใดที่เราต้องการ เพื่อดำเนินชีวิตตามแนวทางของพระองค์

ยอมรับเถอะว่าชีวิตของเราไม่ได้เป็นไปตามแผนของเรา เดือนที่แล้วไม่เป็นไปตามแผนของเรา วันนี้ก็เช่นกัน ทั้งหมดนี้เป็นความจริงเพราะเราไม่ใช่ผู้ประพันธ์เรื่องราวในชีวิตของเราเอง เราไม่จำเป็นต้องอ่านนิยายลึกลับเรื่องใด; เพราะลำพังชีวิตของเรานั้นเป็นเรื่องลึกลับมากพออยู่แล้ว คุณและผมไม่รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นต่อไป นับประสาอะไรที่เราที่ที่เราจะไปและสิ่งที่เราจะทำในหนึ่งทศวรรษนับจากนี้ แต่ถึงแม้จะน้อยมากที่เราจะรู้แน่ชัดได้ว่าเกี่ยวกับชีวิตของเราและเราจะประสบกับเรื่องน่าประหลาดใจอะไรตลอดในระหว่างทาง แต่เราก็ไม่จำเป็นต้องตื่นตระหนก ก็จริงที่ ชีวิตของเราอยู่นอกเหนือการควบคุม แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าชีวิตอยู่เหนือการควบคุม แต่อยู่ภายใต้การบริหารจัดการอย่างระมัดระวังของพระองค์ผู้ทรงมีสติปัญญาและฤทธิ์อำนาจในฐานะผู้ประพันธ์ที่ยิ่งใหญ่ของสิ่งทั้งปวง

เนื่องจากพระเจ้าเป็นผู้ประพันธ์เรื่องราวของเราในทุกๆรายละเอียด ในทุกสถานการณ์ สถานที่ และความสัมพันธ์ ดังนั้น พระองค์จึงทรงทราบอย่างแน่ชัดว่าเรากำลังเผชิญอะไรอยู่ และแน่นอนว่าเราต้องการและเผชิญกับพระคุณแบบใดตามแผนการที่พระองค์วางแผนไว้ เราอาจจะกล่าวได้ว่า: ด้วยอำนาจอธิปไตยของพระองค์ที่ทรงควบคุมทุกสรรพสิ่งเป็นการรับประกันว่าเราจะได้รับทุกสิ่งที่พระองค์สัญญากับเรา และพระเจ้าทรงรู้ว่าเราต้องการอะไร เพราะพระองค์เป็นผู้วางแผนให้เราทุกอย่างรวมทั้งสิ่งที่เรากำลังเผชิญอยู่ด้วย แต่มีสิ่งที่ต้องพูดอีกคือ อำนาจอธิปไตยของพระองค์คือหลักประกันของเราเพราะพระองค์สามารถรับประกันการส่งมอบสัญญาของพระองค์ได้เฉพาะในขอบเขตที่พระองค์ทรงครอบครองเท่านั้น และเพราะพระองค์ทรงครอบครองทุกสิ่งทุกเวลา (ทรงใส่สิ่งต่างๆ ไว้ในเรื่องของเราตั้งแต่ที่พระองค์ทรงประพันธ์เรื่องราวที่ทั้งหมดของเรา) พระองค์จึงทรงรับประกันได้ว่าคุณและผมจะได้รับสิ่งที่พระองค์ทรงสัญญากับเราในทั้งสถานที่และในเวลาที่จำเป็นต้องมีสิ่งเหล่านั้น

เปาโลกล่าวไว้ดังนี้: “พระองค์ทรงสร้างมนุษย์ทุกชาติมาจากคนๆ เดียวให้อยู่ทั่วพิภพโลก และทรงกำหนดเวลาและเขตแดนให้เขาทั้งหลายอยู่ด้วย เพื่อพวกเขาจะได้แสวงหาพระเจ้าและมุ่งหวังจะค้นหาและพบพระองค์ ที่จริงพระองค์ไม่ทรงอยู่ห่างไกลจากเราทุกคนเลย” (กิจการ 17:26–27)

เปาโลไม่ได้คิดว่าพระเจ้า “ทรงอยู่ที่สวรรค์และอธิปไตยระยะไกล” พระองค์เตือนเราว่าเพราะพระเจ้าทรงมีส่วนในทุกส่วนในชีวิตของเรากับทุกด้าน พระองค์จึงทรงอยู่ใกล้ พระองค์อยู่ใกล้เรามากในทุกสถานการณ์ใกล้มากจนเราสามารถยื่นมือไปแตะพระองค์ได้ทุกเมื่อ หมายความว่า พระคุณทุกอย่างที่คุณและผมต้องการนั้นอยู่ใกล้มากและพร้อมเสมอสำหรับเราเช่นกัน ดังนั้น ให้เรามาเข้าเฝ้าพระองค์ในวันนี้ พระองค์ผู้ทรงประพันธ์ชีวิตเรานั้นอยู่ใกล้และมีพระคุณที่พร้อมช่วยเหลือและประทานอยู่ในพระหัตถ์พระองค์เสมอ

อ่าน: 1 เปโตร 1:13-25 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

25 เมษายน

วันนี้ให้เราใช้เวลาคุยกับตัวเองตามลำพัง
ไม่ว่าจะฟังคำพร่ำบ่นของเราหรือนับพรที่เราได้รับ

ลองคิดกับผมสักครู่ เราใช้ชีวิตเพื่อพระพรหรือการพร่ำบ่น? มันง่ายมากที่จะบ่น มันง่ายมากที่จะจับผิด มันง่ายมากที่จะไม่พอใจ มันง่ายมากที่จะแสวงหาสิ่งที่เล็กน้อยกว่าและอย่างที่เราอยากให้เป็น มันง่ายที่จะหงุดหงิดและใจร้อน มันง่ายมากที่จะร่ำร้องและครำ่ครวญเกี่ยวกับความยากลำบากของชีวิต มันง่ายมากที่เราจะรู้สึกไม่พอใจ

ทำไมสิ่งเหล่านี้มันช่างง่ายดาย? ที่มันเป็นเรื่องง่ายเพราะบาปยังคงทำให้เราทำทุกอย่างให้เชื่อมโยงกับตัวเรา เนื่องจากแก่นแท้ของความบาปคือ ความเห็นแก่ตัว เราทุกคนจึงยังคงมีแนวโน้มที่จะลดขนาดโลกของเราลง ให้เป็นเพียงขอบเขตเล็กๆ น้อยๆ ของความต้องการ สิ่งที่จำเป็น และความรู้สึกของเรา จากนั้นเรามักจะตัดสินสิ่งที่ดีในชีวิตของเราจากสิ่งที่เรา อยากได้จริงๆ เพียงระดับพื้นผิว มันเป็นเรื่องน่าดึงดูดใจที่จะดำเนินชีวิตแบบหลงลืมพระเจ้า และให้ตัวเองเป็นศูนย์กลางของโลก เราจึงมีเรื่องมากมายให้พร่ำบ่น

เป็นความจริงเช่นกันที่เราอยู่ในโลกที่แตกสลาย ซึ่งผู้คนและสิ่งต่างๆ ไม่ได้ทำงานตามที่พระเจ้าทรงพระประสงค์ โลกนี้แตกสลายจริงๆ ชีวิตที่นี่ลำบากจริงๆ เราต้องเผชิญกับความยากลำบากทุกประเภททั้งเล็กและใหญ่ ผู้คนทำให้เราผิดหวัง พวกเขาทำให้ชีวิตของเรายากขึ้น มีอุปสรรคปรากฏขึ้นในทางที่เราดำเนินไป ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง ความเสื่อมสลายในโลกของเราเข้าใกล้เราในๆทุกวัน รวมถึงความทุกข์ยากลำบากของชีวิตในโลกนี้ รวมกับความบาปในตัวเราที่มีตนเองเป็นศูนย์กลางของโลก มันคือสูตรสำเร็จแห่งหายนะชั้นดี หรืออย่างน้อยก็ชีวิตที่น่าสังเวชที่จะไม่พบกับความพอใจ

พระคัมภีร์ไม่ได้มองว่าการบ่นพร่ำบ่นเป็นเรื่องเล็กน้อย ในเฉลยธรรมบัญญัติ 1 โมเสสเล่าว่าคนอิสราเอล “พร่ำบ่นและไม่ฟังพระเจ้า” (บ่นต่อว่าพระเจ้า) เกี่ยวกับชีวิตของพวกเขาอย่างไร และการพร่ำบ่นนั้นเป็นคำถามเกี่ยวกับความดีและพระปัญญาของพระเจ้า พระเจ้าทรงประเมินว่าประชาชนกบฏต่อพระองค์ด้วยการพร่ำบ่น พวกเขาแสดงให้เห็นว่าพวกเขาไม่ เต็มใจที่จะทำสิ่งที่พระอทรงเรียกและให้ให้พวกเขาทำ ความยินดีหรือการพร่ำบ่นในใจของเราอะไรเป็นสิ่งที่มักจะหล่อหลอมความตั้งใจของเราที่จะวางใจในพระเจ้าและทำตามพระประสงค์ของพระองค์

การพร่ำบ่นนั้นคือการลืมพระคุณของพระเจ้า ไม่สนใจการมีอยู่ของพระองค์ ไม่เห็นความงามของพระสัญญาของพระองค์ ทำให้ความงดงามแห่งการทรงสร้างของพระองค์ถูกปฏิเสธและมองข้าม ทำให้เราตั้งคำถามถึงความดี ความสัตย์ซื่อ และความรักของพระเจ้า ทำให้เราสงสัยว่าพระองค์ทรงอยู่ด้วยหรือไม่ และทรงห่วงใยหรือไม่ หากเราเชื่อในพระเจ้าว่าทรงควบคุมทุกสรรพสิ่งที่มีอยู่ เราต้องยอมรับว่าการพร่ำบ่นทั้งหมดของเรา เป็นต่อว่าพระองค์ในท้ายที่สุด แน่นอนว่า มันง่ายมากที่จะบ่น มันง่ายมากที่จะลืมพระพรประจำวันที่มาถึงเราแต่ละคน ความพร้อมของเราที่จะบ่นเป็นอีกข้ออ้างที่สนับสนุนว่าเราต้องการการให้อภัย และการช่วยเหลือจากพระคุณที่พระเยซูเต็มใจที่จะยอมสิ้นพระชนม์เพื่อประทานแก่เราโดยไม่ทรงปริปากบ่นแม้แต่น้อยเลย

อ่าน: เฉลยธรรมบัญญัติ 1 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

26 เมษายน

หากเราเลิกต่อต้านและเต็มใจมาเข้าเฝ้าพระองค์ด้วยใจถ่อมตอนนี้
เราก็จะรู้ได้ว่าพระคุณที่ช่วยเปลี่ยนแปลงชีวิตได้มาเยี่ยมเยือนเราแล้ว

มันเริ่มต้นในสวนเอเดน และเรามุ่งมั่นที่จะทำมันตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา เราทุกคนชี้นิ้วตำหนิ และเราทุกคนพยายามโน้มน้าวใจตัวเองว่าคนที่ควรถูกตำหนิไม่ใช่เรา อาดัมชี้นิ้วไปที่อีฟ และอีฟชี้นิ้วไปที่งู ทั้งสองคนไม่ยอมรับคำตำหนิใช่ นี่คือเรื่องจริง: มีผู้ที่ชี้นิ้วไปที่ผู้อื่นรุ่นแล้วรุ่นเล่าตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

เห็นไหมว่าเมื่อเราทำอะไรผิดพลาด ไม่ใช่เรื่องธรรมชาติที่จะมองหาสาเหตุว่ามาจากตัวเราเอง ความบาปทำให้เราทุกคนถือตัวว่าหยิ่งผยองอย่างน่าตกใจ มันทำให้เราทุกคนมีความมุ่งมั่นในการแก้ตัว ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง เราทุกคนต่างก็หลงเชื่อในความเข้าใจผิดว่าปัญหาที่ใหญ่ที่สุดของเรานั้นอยู่ภายนอกตัวเรา ไม่ใช่ภายในตัวเรา เราทุกคนต่างมีทนายความนักกฎหมายภายในที่ทำงานอย่างแข็งขัน ที่จะลุกขึ้นมาปกป้องสิทธิ์ของเราเมื่อเผชิญกับข้อกล่าวหาที่ไม่ถูกต้อง เราทุกคนมี ทักษะมากในการนำเสนอตรรกะของการโต้เถียงว่าสิ่งที่เราทำนั้นเป็นเพราะผู้คนที่มีข้อบกพร่องและสิ่งที่ผิดปกติรอบตัวเรา มากกว่าที่จะพูดถึงตัวเราเอง เมื่อมโนธรรมในใจรบกวนเรา เนื่องจากการงานที่สัตย์ซื่อขององค์พระวิญญาณบริสุทธิ์ เราทุกคนก็ถูกล่อลวงให้หลีกเลี่ยงการถูกตำหนิโดยโยนความผิดไปให้พ้นตัว เราทุกคนมักจะมองเห็นบาปของผู้อื่นมากกว่าที่เรามองเห็นหรือกังวลต่อความบาปผิดที่อยู่ในเรา แต่ยอห์นกล่าวว่า; "ถ้าเรากล่าวว่าเราไม่มีบาป เราก็หลอกตัวเอง และสัจจะไม่ได้อยู่ในตัวเราเลย" (1 ยอห์น 1 :8)

เนื่องจากการยอมรับคำตำหนินั้นไม่เป็นธรรมชาติของเรา เราจึงพึ่งพาการช่วยเหลือ การเปลี่ยนแปลงโดยพระคุณพระเจ้าเพื่อสร้างใจที่ถ่อมใจด้วยความเต็มใจ ใจที่แตกสลาย ใจที่จะตรวจสอบตนเอง และแสวงหาความช่วยเหลือจากพระคุณที่มาจากเบื้องบนเท่านั้น พระคุณที่มาจากเยื้องบนเท่านั้นที่สามารถทำให้ใจมนุษย์อ่อนลงได้ พระคุณเท่านั้นที่จะช่วยให้ดวงตาของเราเห็นสิ่งที่จำเป็นต้องเห็น พระคุณเท่านั้นที่สามารถทำลายเกาะการป้องกันของเราจากความจริงของพระเจ้าและทำให้เราสารภาพตามความเป็นจริง พระคุณเท่านั้นที่สามารถทำให้เราเลิกชี้นิ้วโยนความผิดให้ผู้อื่น และวิ่งไปหาองค์พระผู้ไถ่ของเรา เพื่อขอการให้อภัยและสิทธิอำนาจ พระคุณเท่านั้นที่จะทำให้เราสามารถละทิ้งความชอบธรรมแห่งตน และพบความหวังและพักพิงอยู่ในความชอบธรรมของพระเจ้า พระคุณเท่านั้นที่สามารถ ทำให้เราเศร้าใจต่อบาปของเรามากกว่าบาปของผู้อื่น พระคุณเท่านั้นที่จะทำให้เรายอมรับความช่วยเหลือจากพระคุณได้ มีเพียงพระคุณเท่านั้นที่สามารถทำให้คุณและผมละทิ้งความมั่นใจความหยิ่งผยองในการกระทำ และความสามารถของเราเอง และวางความมั่นใจไว้ในความชอบธรรมที่เป็นที่ยอมรับอย่างสมบูรณ์ของพระเยซูคริสต์ พระคุณเท่านั้นที่จะทำให้เราฝากความหวังไว้ในที่เดียวที่สามารถพบความหวังที่แท้จริงได้คือ ในพระเจ้าและพระองค์เท่านั้น เมื่อไรก็ตามที่เราเริ่มตั้งการ์ดเพื่อป้องกันตัวเองนั่นหมายความว่าเรายังต้องการพระคุณอยู่มาก

อ่าน: 1 ยอห์น 1:5-10 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

27 เมษายน

ความหวังของเราไม่ได้อยู่ที่ความสามารถของเราที่จะรักพระเจ้า
แต่อยู่ในความรักที่ไม่เปลี่ยนแปลงและมั่นคง ของพระองค์ที่มีต่อเรา

ไม่มีอะไรที่จะโต้แย้งความต้องการที่สิ้นหวังของเราสำหรับพระคุณได้มากไปกว่าพระบัญญัติที่ยิ่งใหญ่ที่สุดสองข้อ: ให้เรารักพระเจ้าด้วยสิ้นสุดใจและรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง (มธ. 22:34–40) การทรงเรียกให้รักนี้ เปิดเผยว่า จิตใจเรามืดมนและเลวร้ายเพียงใด พูดกันอย่างตรงไปตรงมา คือ มันง่ายมากที่เราจะหงุดหงิดอารมณ์เสียเพราะผู้อื่น มันง่ายมากที่เราจะใจร้อนและไม่อดทน ไม่ลงรอยกันเมื่อถูกขัดจังหวะ ท้อแท้ใจ และเราโกรธได้ง่ายๆ มาก แม้กับเพียงอุปสรรคเล็กๆ น้อยๆ เรามักจะมองข้ามคนอื่นไปอย่างง่ายดาย มันง่ายเหลือเกินที่เราจะอคติและตัดสินจากเรื่องเล็กๆ จนไปถึงขนาดที่การเหยียดเชื้อชาติ และเกลียดชังคนต่างเชื้อชาติ เราดูถูกผู้อื่นในหลายๆ วิธี เรามองไม่เห็นพวกเขาด้วยสายตาที่เมตตาและจิตใจที่เมตตา ง่ายมากที่เราจะตัดสินคนอื่นว่าโง่เขลา เกียจคร้าน หรือไร้ความสามารถ ผมรู้ว่าผมไม่ใช่คนเดียวที่ต่อสู้กับสิ่งเหล่านี้ ผมคิดว่าถ้าผมเต็มใจที่จะมองหัวใจของผมในกระจกสะท้อนแห่งพระวจนะของพระเจ้า เราคงจะตกใจกับความรักที่ไม่ปกติที่มีไว้สำหรับเรา

แต่ถ้าความรักในแนวนอน (เรากับเพื่อนบ้าน) นั้นยากสำหรับเรา ความรักในแนวตั้ง (เรากับพระเจ้า) นั้นยากยิ่งกว่า ความสัมพันธ์ระหว่างทั้งสองเกิด ขึ้นอย่างสมเหตุสมผลใน 1 ยอห์น 4:20: "ถ้าใครกล่าวว่า "ข้าพเจ้ารักพระเจ้า" แต่ใจยังเกลียดชังพี่น้องของตน เขาเป็นคนพูดมุสา เพราะว่าผู้ที่ไม่รักพี่น้องของตนที่มองเห็นแล้ว จะรักพระเจ้าที่มองไม่เห็นไม่ได้" ว้าว! มันอยู่ในพระคำข้อนี้ ถ้าเรามีปัญหาในการรักผู้คนรอบตัวเรา การดิ้นรนเพื่อรักพระเจ้านั้นจะยากมากขนาดไหน ยิ่งใหญ่และลึกซึ้งเพียงใด เป็นเรื่องหนึ่งของการที่จะยอมรับการมีอยู่ของพระเจ้า; การมีใจที่ยอมรับความจริงตามที่พระวจนะกล่าว; เป็นหนึ่งในการมีส่วนร่วมในการทำพันธกิจอย่างเป็นทางการของคริสตจักรของพระองค์ แต่มันคือการเปลี่ยนแปลงที่แตกต่างไปจากเดิม ในทุกแง่มุมของชีวิตเราที่จะถูกหล่อหลอม และขับเคลื่อนด้วยความรักที่มีต่อพระองค์อย่างเต็มรูปแบบ

ใช่ ฤทธิ์อำนาจของความบาปถูกทำลายได้โดยการงานขององค์พระพระเยซู แต่ความบาปยังคงอยู่และกำลังถูกกำจัดให้สิ้นซากลงเรื่อยๆ จึงยังมีบาปอยู่ในใจของเรา นั่นหมายถึงใจของเรายังคงไม่มั่นคงแน่นอน เรายังคงกบฏ และต้องการไปตามหนทางของตัวเอง เรายังคงลืมพระเจ้าและพระสิริของพระองค์ เรายังคงเขียนกฎบัญญัติของเราเองขึ้นมา เรายังคงรักอาณาจักรของเรามากกว่าที่อาณาจักรพระองค์ เรายังคงเรียกร้องสิ่งที่ไม่จำเป็น ไม่สมควรได้รับ และเรายังคงสงสัยในความดีงามของพระเจ้าในเวลาที่เราทำดีไม่ออกนอกลู่นอกทาง แต่ไม่ได้รับสิ่งที่อธิษฐานทูลขอ ข่าวร้ายคือ ที่เราทุกคนทำอย่างนี้เพราะเราไม่รักพระเจ้าเท่าที่ควร เรามักจะรักตัวเองและเรามักจะรักโลก แต่บ่อยครั้งมากที่เราให้ความรักของพระบิดาไม่ได้อยู่ในเรา

ดังนั้นความหวังในชีวิต และความตายของเราไม่มีทางพบได้ในความรักที่เรามีต่อพระเจ้า แต่จะพบได้ในความรักที่พระองค์มีต่อเราเท่านั้น ความรักนี้เป็นของเรา และเป็นของประทานจากพระคุณแม้ในวันที่ใจของเราวิ่งตามคนรักอื่น (สิ่งอื่นที่เรารักมากกว่าพระเจ้า) นั่นเป็นเพราะความรักที่สวยงามและสัตย์ซื่อที่พระองค์ทรงมีต่อเราจริงๆ

อ่าน: 1 ยอห์น 4:10-21 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

28 เมษายน

วันนี้ความรักที่แท้จริงในใจเราจะถูกเปิดเผยโดยสิ่งที่เราเสียใจ
กับสิ่งที่เราเฉลิมฉลองและสรรเสริญ

ชีวิตของเราถูกหล่อหลอมด้วยทั้งความเศร้าโศกและการเฉลิมฉลองสรรเสริญ สิ่งนี้ไม่จริงเฉพาะในช่วงเวลาสำคัญๆ ในชีวิตของเราเท่านั้น; มีสิ่งต่างๆมากมายในชีวิตประจำวันของคุณและผมถูกทำเครื่องหมายไว้ด้วยช่วงเวลาต่างๆ ของทั้งความเศร้าโศกและการเฉลิมฉลอง ทุกวันเราเศร้า โกรธ ไม่พอใจ หรือผิดหวังกับบางสิ่ง และทุกวันเราตื่นเต้น มีความสุข สนุกสนาน ตื่นเต้น หรือรู้สึกขอบคุณกับบางสิ่ง แต่ความรักแท้จริงในใจเราได้ถูกเปิดเผย ณ จุดตัดของความโศกเศร้า และการเฉลิมฉลองนั้น

ให้เราคิดไปด้วยกัน—เมื่อเรามองย้อนกลับไปในสัปดาห์ที่ดี อะไรคือสิ่งที่ทำให้เราตื่นเต้น พึงพอใจ หรือทำให้เรามีความสุข จนเรียกว่าเป็นสัปดาห์ที่ดีใน ณ ขณะนั้น ในเวลาที่เรามีความสุขกับความสัมพันธ์ในชีวิต คุณคิดว่าอะไรเป็นเหตุผลที่ทำให้เรามีความสุข? ให้เราตอบคำถามเหล่านี้อย่างตรงไปตรงมา และขอให้เราใช้เวลาสักนิด เพื่อให้เรานำคำถามที่ผมกำลังจะถามเหล่านี้ เปิดไปสู่หน้าต่างของใจเราด้วยกัน อะไรที่ทำให้ใจเราปีติยินดีและอิ่มใจ? หรือจากอีกมุมหนึ่ง เมื่อเราผิดหวังหรือสิ้นหวังกับชีวิต อะไรที่เป็นสาเหตุที่ทำให้เราท้อแท้ใจ? เมื่อเราอิจฉาชีวิตของผู้อื่น อะไรเป็นเหตุผลที่ทำให้เกิดความอิจฉานั้น? เมื่อเราสูญเสีย แรงจูงใจในการตื่นนอนในตอนเช้าเพื่อเผชิญกับวันใหม่ อะไรคือเหตุผลที่ทำให้เราขาดแรงจูงใจเป็นพิเศษ?

ต่อไปเป็นคำถามที่สำคัญที่สุดคือ: ความยินดี การเฉลิมฉลอง ความเศร้าโศก หรือความโกรธของคุณในช่วงหลายสัปดาห์ที่ผ่านมามีส่วนเกี่ยวข้องกับอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้ามากน้อยเพียงใด? แม้แต่ตอนที่ผมพิมพ์คำถามนี้ ผมก็ถูกตัดสินว่าผิดเหมือนกัน ผมถูกตัดสินโดยขนาดของความชื่นชมยินดีของผมที่มีต่อผู้คน และสิ่งต่างๆ ที่มันไม่เคยขวางทางของผม ทำให้ผมไปที่ไหนก็ได้ดังใจปรารถนา หรือการได้สัมผัสสิ่งที่ใจของผมอยากจะสัมผัสได้สมหวังดังใจ

แต่โดยพระคุณแล้วสิ่งนี้ไม่เป็นจริงเสมอไป มีหลายครั้งที่ใจของผมนั้นเข้าใจในพระคุณของพระเจ้า และผมก็เฉลิมฉลองสรรเสริญในพระคุณ ก็มีหลายครั้งที่งานแห่งอาณาจักรของพระเจ้าครอบครองใจผม มีบางช่วงเวลาที่ผมมีความสุขในการรับใช้ผู้อื่น มีบางครั้งที่ผมพอใจอย่างมากในการนมัสการพระเจ้า และผมก็อยากจะพูดว่าเหลือเกินว่า ผมรู้สึกแบบที่กล่าวมาเสมอ แต่ความจริงก็ไม่เป็นเช่นนั้น

ดังนั้น ขอให้เราใช้เวลาในวันนี้เพื่อสำรวจหัวใจของเรา ใช้เวลาเพื่อระบายความโศกเศร้าหรือปลดปล่อยความปิติของเราออกมา เพราะถ้าเราทำเช่นนั้น เราจะเห็นว่ามีหลักฐานของพระคุณที่เปลี่ยนแปลงชีวิตของพระเจ้าที่กำลังทำงานอยู่ แต่ก็มีหลักฐานว่าพระคุณนั้นต้องทำมากกว่านี้เช่นกัน ใช่ ที่เราเคย และกำลังได้รับการช่วยเหลือจากพระองค์ แต่ความเศร้าโศกและการเฉลิมฉลองของเราบอกกับเราว่าสงครามในใจของเรายังคงดำเนินต่อไป และเช่นเดียวกับผม เราต้องการ พระคุณเพื่อทำงานช่วยเหลือและเปลี่ยนแปลงต่อไปทุกวัน

อ่าน: โคโลสี 1:2-14 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

29 เมษายน

ทุกๆวันเราจะถูกล่อลวงให้หลงผิดคิดว่า
เราฉลาดกว่าพระเจ้า ทางของเราดีกว่าของพระเจ้า

มันเป็นหนึ่งในการโต้แย้งของบาป ที่ไม่ว่าอย่างไรก็ตามบาปจทำให้เราทุกคนกลายเป็นคนโง่เขลาไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง และในขณะเดียวกัน มันก็ทำให้เราเชื่อว่าเราฉลาดกว่าพระเจ้าด้วย ในขณะที่เราเรียกตัวเองว่าฉลาด เรามองว่าสิ่งที่พระเจ้าทำ หรือสิ่งที่พระองค์เรียกให้เราทำนั้นโง่เขลาที่สุด ลองคิดดูว่ามีกี่คนที่พูดว่า "เราจะไปนมัสการพระเจ้าที่ไม่รู้ว่ามีอยู่จริงรึเปล่าได้อย่างไร?" มีกี่คนที่สงสัยว่า "ถ้าพระเจ้ารักฉันจริงๆ แล้วพระเจ้ามีเหตุผลอะไรต้องรักเรากันล่ะ ?" มีกี่คนที่พูดว่า "เราไม่เห็นว่าการทำผิดเล็กๆ น้อยๆ จะผิดอะไรหนิ"? มีกี่คนที่ถามว่า "มันแย่ขนาดนั้นเลยเหรอ?" เรามีความสามารถสูงมากในการโน้มน้าวตนเองว่า เรารู้ว่าอะไรดีที่สุดและเราไม่ต้องการสติปัญญาใดที่มากกว่าสติปัญญาของเราเอง ผมเชื่อว่าพวกเราส่วนใหญ่ทำสิ่งนี้บ่อยกว่าที่เราคิด เราลดขนาดของอันตรายของสิ่งที่พระเจ้าเรียกว่า อันตรายให้เล็กลงที่สุด เราตั้งคำถามถึงความจำเป็นของขอบเขตที่พระเจ้ากำหนดไว้สำหรับเรา และเมื่อเราเผชิญกับบาปของเราเอง เราก็เถียงว่า สุดท้ายแล้วมันก็ไม่ได้เลวร้ายอะไรขนาดนั้น ทุกๆวันในบางสถานการณ์หรือในบางความสัมพันธ์ เราจะถูกล่อลวงให้คิดว่าเราฉลาดกว่าพระเจ้าเสมอ

หากปราศจากการช่วยเหลือจากพระคุณของพระเจ้า เราทุกคนก็เป็นคนโง่เขลาที่เก่งเหลือเกินที่จะพุ่งเข้าไปหาอันตรายที่เรามองไม่เห็น เห็นไหมว่า เรากินมากกว่าที่ควรกินในขณะเราที่ปฏิเสธหลักฐานร่างกายก็เป็นประจักษ์พยานให้เห็นถึงความโง่เขลาของเราอยู่นะผมว่า เราปล่อยให้ตัวเราเป็นหนี้ที่ไม่มีวันใช้ได้หมด แล้วก็ตกใจเมื่อมีเงินไม่พอที่จะชำระค่าใช้จ่ายต่างๆ ได้อีกต่อไป เราดำเนินชีวิตอย่างเห็นแก่ตัว และชอบตัดสินผู้อื่นในความสัมพันธ์ต่างๆ แล้วก็ต้องมาสงสัย หรือแปลกใจว่าทำไมจึงมีความตึงเครียด และระยะห่างระหว่างเราและผู้อื่น นั่นเป็นเหตุผลที่เปาโลกล่าวว่า "เพราะความเขลาของพระเจ้ายังมีปัญญายิ่งกว่าปัญญาของมนุษย์ และความอ่อนแอของพระเจ้าก็ยังมีกำลังมากยิ่งกว่ากำลังของมนุษย์"(1 โครินธ์ 1:25) เปาโลกำลังบอกว่าถ้าเป็นไปได้ที่พระเจ้าจะโง่เขลา ช่วงเวลาที่โง่เขลาที่สุดของพระองค์ก็ทรงยังจะฉลาดกว่าช่วงเวลาที่ฉลาดที่สุดของเรา พระองค์มีใจที่ถ่อมจริงๆ!

มีส่วนไหนในชีวิตเราบ้างที่เราอาจจะบอกตัวเองว่าเราฉลาดกว่าพระเจ้า? ตรงไหนที่เราอ้างว่าแผนการของเราดีกว่าของพระองค์? ส่วนไหนในชีวิตที่เราวางตรรกะของเราไว้ที่จะดูเหมือนว่ามันสมเหตุสมผลแล้ว ที่จะก้าวข้ามขอบเขตของพระเจ้า? ส่วนไหนในชีวิตเราที่ถูกล่อลวงให้เรียกบาปว่า มันเป็นสิ่งที่เล็กน้อยกว่าที่มันเป็น? ส่วนไหนของชีวิตที่เราบอกกับตัวเองว่า เราไม่ต้องการพระคุณจริงๆ? อะไรที่คุณเรียกว่าฉลาดที่พระเจ้าบอก ว่าโง่ หรือโง่ที่พระเจ้าบอกว่าฉลาด? เช่นเดียวกับอาดัมและเอวา มีส่วนใดในชีวิตที่เรายอมรับตรรกะที่ว่า อาจมีหนทางที่ดีกว่าหนทางของพระเจ้า? เรานำพาชีวิตของเราไปในส่วนใดที่ชีวิตเราจะอยู่ในกำมือเรา เพื่อที่เราจะมีชีวิตตามทางตามใจของเรา? ให้เราเข้ามาสารภาพความโง่เขลาที่สุดของเรากับพระองค์ คือที่เราเคยคิดว่า เราฉลาดกว่าพระเจ้า และวิ่งเข้าหาสติปัญญาของพระองค์ คุกเข่าลงอธิษฐานอีกครั้งว่า พระองค์ผู้ทรงเป็นคำจำกัดความของคำว่า ฉลาดทั้งปวงจะทรงประทานให้เราเป็นคนฉลาดได้โดยพระคุณ ได้โดย การที่เราหันมารักสติปัญญาของพระเจ้า มากกว่าที่รักสติปัญญาของตัวเราเอง

อ่าน: โยง 40 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

30 เมษายน

การอธิษฐานคือละทิ้งความหวังในความสามารถของเราที่อยู่นอกการครอบครองของพระเจ้า
และเชื่อว่าในพระคริสต์ เราได้รับทุกสิ่งที่จำเป็นสำหรับชีวิตเรา และในทางขององค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว

การอธิษฐานเป็นการแสดงความเคารพ คือการนอบน้อมถ่อมตน คือการเชื่อฟัง และก็เป็นการแสดงเจตนารมย์ของเราด้วย การอธิษฐานทุกครั้งเป็นการสารภาพที่ยอมรับต่อสภาพที่เราเป็นและยอมรับเอาสิ่งที่จำเป็นแก่เรา การอธิษฐานที่ไม่ได้มีท่าทีแบบนี้ อาจเป็นเพียงการอธิษฐานทางศาสนาบางประเภท แต่นั่น ไม่ใช่การอธิษฐานในแบบที่พระคัมภีร์สอนอีกต่อไป ในการอธิษฐาน เราต้องสารภาพว่า เราจะไม่สามารถเป็นอย่างที่ควรจะเป็นและทำในสิ่งที่เราควรจะทำได้หากปราศจากการให้อภัย ฤทธิ์อำนาจ และพระคุณของพระองค์ผู้ที่เรากำลังอธิษฐานต่อพระองค์นั่น การอธิษฐานช่วยกำจัดปัญหาการพึ่งพาตนเอง และความมั่นใจในตนเองแทนที่จะพึ่งพาพระเจ้าของเราให้หมดไป; มันช่วยเปิดเผยความจริงว่า ทุกสิ่งในชีวิตเราไม่ได้เป็นอิสระจากการครอบครองของพระเจ้า และเราไม่สามารถเป็นที่พึ่งแห่งตนได้ และเรียกให้เราอธิษฐานร้องทูล และขอความช่วยเหลือจากพระองค์ บ่อยครั้งที่เราถูกล่อลวงให้ปฏิเสธว่าเราต้องการความช่วยเหลือนั้น

ไม่มีข้อความใดที่อธิบายเรื่องนี้ได้ชัดเจนกว่าคำอุปมาของพระคริสต์เกี่ยวกับพวกฟาริสีและคนเก็บภาษีใน ลูกา 18:9-14:

> "สำหรับบางคนที่เชื่อมั่นในตัวเองว่าเป็นคนชอบธรรมและดูหมิ่นคนอื่นนั้น พระองค์ตรัสอุปมานี้ว่า "มีสองคนขึ้นไปอธิษฐานในบริเวณพระวิหาร คนหนึ่งเป็นฟาริสีและคนหนึ่งเป็นคนเก็บภาษี คนที่เป็นฟาริสีนั้นยืนอยู่คนเดียวอธิษฐานว่า 'ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ที่ข้าพระองค์ไม่เหมือนคนอื่นที่เป็นคนฉ้อโกง เป็นคนอธรรม และเป็นคนล่วงประเวณี และไม่เหมือนคนเก็บภาษีคนนี้ ข้าพระองค์ถืออดอาหารสองวันต่อสัปดาห์ และสิ่งสารพัดที่ข้าพระองค์หาได้ ข้าพระองค์ก็เอาทศางค์มาถวายเสมอ 'ส่วนคนเก็บภาษีนั้นยืนอยู่แต่ไกล ไม่ยอมแม้แต่แหงนหน้าดูฟ้า แต่ตีอกชกตัวกล่าวว่า 'ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเมตตาแก่ข้าพระองค์ผู้เป็นคนบาปเถิด 'เราบอกพวกท่านว่า คนนี้แหละเมื่อกลับลงไปถึงบ้านของตนก็ถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรม ไม่ใช่อีกคนหนึ่งนั้น เพราะว่าทุกคนที่ยกตัวขึ้นจะต้องถูกเหยียดลง แต่ทุกคนที่ถ่อมตัวลงจะได้รับการยกขึ้น"

คำอธิษฐานของคนเก็บภาษีควรเป็นคำอธิษฐานที่ออกมาจากปากของพวกเราทุกคนทุกครั้งที่เราอธิษฐาน ความเมตตาที่เขาร้องขอนั้นเป็นความเมตตาที่เราแต่ละคนต้องการและจำเป็นแก่เราเสมอ การลดความสำคัญของการอธิษฐานลงให้เป็นเพียงรายการของ กินของใช้ ที่เราต้องการนั้น ไม่ได้เป็นเพียงการดูหมิ่นการอธิษฐานเท่านั้น แต่ยังเป็นการดูหมิ่นการเสียสละด้วยความรักของพระองค์ผู้ที่เรากำลังอธิษฐานร้องทูลและทรงเป็นผู้ที่จะตอบคำอธิษฐานของเราด้วย หัวใจของการอธิษฐานที่แท้จริงคือการสารภาพและร้องทูลจากเบื้องบน (ต่อพระเจ้า) ไม่ใช่ความปรารถนาในแนวนอน (โลก)

คำอธิษฐานของพวกฟาริสีไม่ใช่คำอธิษฐานที่แท้จริงเลย โดยพื้นฐานแล้วเขาแหงนศีรษะขึ้นสู่สวรรค์และกล่าวว่า "ข้าอยู่ นี่ พระเจ้า ข้าเป็นคนชอบธรรมเท่าที่ข้าควรจะเป็น ดังนั้นข้าจึงไม่ต้องการความช่วยเหลือจากพระองค์ในตอนนี้" เขารู้สึกไม่พอใจที่จะคิดว่าเขาเป็นคนบาปและขัดสนฝ่ายวิญญาณ เหมือนกับคนเก็บภาษีผู้ต่ำต้อย ซึ่งยืนอยู่ไม่ไกลจากเขา ความชอบธรรมแห่งตนได้บดบังคำอธิษฐานของเขา และลดความสำคัญของการอธิษฐานลงเหลือเพียงแค่บทสวดทางศาสนาที่ว่างเปล่าซึ่งพูดโดยผู้ที่เห็นว่าตนเองเป็นบัณฑิตผู้ชอบธรรม ให้เราวิ่งไปหาพระเยซูในความยากจนและความอ่อนแอของเรา และรู้ว่าพระองค์จะไม่ทรงต่อต้านเมื่อเราทำเช่นนั้น แต่ทรงยินดีต้อนรับเราด้วยอ้อมแขนแห่งพระคุณเสมอ

อ่าน: ยากอบ 5:13-16 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

1 พฤษภาคม

พระเยซูทรงบัญชาให้เราแบกกางเขนและติดตามพระองค์ไป
จากนั้นพระองค์จะประทานกำลังให้เราที่แบกภาระนั้น

ให้เราอ่านและพิจารณาจากข้อพระคัมภีร์ข้อนี้ 2 เธสะโลนิกา 2:16–17 ด้วยกันเพราะข้อนี้ให้บทสรุปที่ชัดเจนและเป็นประโยชน์แก่เราเกี่ยวกับการงานของข่าวประเสริฐในชีวิตของเรา: "ขอให้องค์พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และพระเจ้าพระบิดาของเรา ผู้ทรงรักเราและประทานให้เรามีความชูใจนิรันดร์ และความหวังอันดีโดยพระคุณ ทรงชูใจและทรงเสริมท่านให้มั่นคง ในการกระทำและในวาจาอันดีทุกอย่าง" ถ้ามีคนถามเราว่าพระเจ้ากำลังทำอะไรในโลก และชีวิตของเราตอนนี้ เราจะตอบว่าอย่างไร? ผมเชื่อว่าหนึ่งในเหตุผลหลักที่พวกเราหลายคนต่อสู้กับช่วงเวลาแห่งความผิดหวังกับพระเจ้าก็คือ เราเข้าใจผิดว่าพระเจ้ากำลังทำอะไรอยู่ เปาโลสรุปการงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าโดยชี้ให้เราเห็นองค์ประกอบสำคัญสองประการแห่งวาระในการไถ่ของพระเจ้า ดังนี้

ประการแรก พระเจ้าทรงใช้พระคุณของพระองค์เพื่อปลอบประโลมใจเราอย่างแท้จริง ทรงปลอบประโลมอย่างไร? ไม่ใช่ว่าพระองค์จะทรงทำให้เรามั่นใจว่าความหวัง และความฝันของเราจะเป็นจริง หรือมั่นใจว่าพระองค์จะจ่ายบิลทั้งหมดของเรา แบบระบบพร้อมเพย์ พร้อมจ่ายทั้งหมดทันที หรือมั่นใจว่าคนรอบข้างจะชอบเรา หรือมั่นใจว่าพระองค์จะทำให้เราพ้นทุกข์ แต่การปลอบประโลมของพระองค์มาในรูปแบบของ รากฐานและการไถ่บาปและมากกว่านั้น คือ: แม้ว่าเราจะทำบาป คุณและผมก็ยังได้รับการต้อนรับเข้าสู่ความสัมพันธ์นิรันดร์กับองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพ เพราะพระเยซูทรงปฏิบัติตามกฎบัญญัติทั้งหมดของพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ อย่างที่คนอย่างเราไม่สามารถปฏิบัติตามไปถึงมาตรฐานนั้นได้ด้วยตนเอง เราไม่ต้องกลัวพระพิโรธของพระเจ้าอีกต่อไป เราไม่จำเป็นต้องเข้าขึ้นตราชั่งเพื่อวัดผล หรือเพื่อให้ได้รับการยอมรับจากพระองค์อีกต่อไป เราไม่ต้องซ่อนความรู้สึกผิดหรือละอายอีกต่อไป เราเป็นของพระเจ้าตลอดไปเป็นนิตย์ พระองค์จะไม่มีวันหันหลังให้เรา พระองค์จะไม่ทรงโยนรายการความบาปใส่หน้าเราด้วยพระพิโรธ หรือจะเมินพระพักตร์หนี และทรงรักษาสัญญาของพระองค์ ไม่ว่าชีวิตเราจะยังคงยุ่งเหยิงเพียงใด เพราะการยืนหยัดกับพระองค์ไม่ได้ขึ้นอยู่กับผลงานของเรา แต่ขึ้นอยู่กับสมุดบันทึกชีวิตที่บริสุทธิ์และสมบูรณ์แบบขององค์พระบุตร แต่นั่นเป็นเพียงส่วนหนึ่งหน้าที่ตามกำหนดของพระองค์

ประการที่สอง ก็ใช่ ที่เราควรเฉลิมฉลองสรรเสริญการคืนดีชั่วนิรันดร์ของเรา ("การปลอบประโลมใจชั่วนิรันดร์และความหวังดี") กับพระเจ้า แต่เราควรตระหนักด้วยว่า การงานของพระองค์มีส่วนที่สอง คือการเปลี่ยนแปลงชีวิตเราให้บริสุทธิ์ ("ทรงสถาปนามันไว้ในงานและคำพูด ที่ดีทุกอย่าง") ไม่มีข้อความใดที่ปลอบโยนมากไปกว่าข้อความที่ประกาศจากไม้กางเขนขององค์พระเยซูคริสต์ และไม่มีคำสัญญาที่ช่วยเปลี่ยนแปลงชีวิตที่ทรงพลังไปกว่าพระสัญญาของพระเจ้าที่พบในพระคุณบนกางเขนนั้น โดยพระคุณพระเจ้ากำลังทำการปลอบประโลมใจมาจากเบื้องบนจริงๆ อย่างแข็งขัน เพื่อที่เราจะไม่แสวงหาการปลอบประโลมในแนวนอน (สิ่งทรงสร้างอื่น) และโดยพระคุณพระองค์กำลังช่วยเปลี่ยนแปลงจิตใจของเรา เพื่อช่วยให้ในการทำงานและคำพูดของเรา เราจะดำเนินชีวิตไปตามที่พระองค์ทรงเลือกและทรงเรียกให้เราดำเนินชีวิต การปลอบประโลมใจจากพระเจ้าไม่ได้ หมายความว่าวิธีที่เราดำเนินชีวิตที่ไม่แตกต่าง และความจริงที่ว่าการสิ้นพระชนม์ของพระเจ้าเข้ามาครอบครองสิทธิ์ และมีอิทธิพลต่อการดำเนินชีวิตประจำวันของเรา และไม่มีสิ่งใดหรือใครที่จะทำลายการปลอบประโลมอันเป็นนิรันดร์จากพระคุณแห่งการคืนดีของพระองค์ไปจากชีวิตเราได้ เราเป็นของพระองค์ผ่านทางพระคุณ และได้รับการเปลี่ยนแปลงโดยพระคุณ คือ ทั้งหมดเป็นเพราะความกระตือรือร้นในการคืนดีและการเปลี่ยนแปลงของพระองค์ วันนี้ จงชื่นชมยินดีในการปลอบประโลมใจที่พระองค์ประทานให้ และตอบรับการทรงเรียกอันเปี่ยมด้วยพระคุณของพระองค์

อ่าน: 2 โครินธ์ 5: 14-21 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

2 พฤษภาคม

ความรักที่แท้จริง ถ่อมสุภาพ ชื่นชมยินดี และมุ่งมั่นไม่ผันแปร
ความรักแบบนี้ไม่ได้มาจากการทำตามหน้าที่ทำตามคำสั่งหรือความกลัว
แต่เกิดจากการรู้สำนึกในพระคุณที่เรารักก็เพราะพระองค์รักเราก่อน

คุณลักษณะของความรักที่แท้จริงนั้น “เป็นรักแท้ ถ่อมสุภาพ ชื่นชมยินดี และมุ่งมั่นไม่ผันแปร” อย่างที่ผมเขียนข้างต้น ในใจของผมเต็มไปด้วยโศกเศร้าจากใจที่สำนึกผิด ผมคิดว่า “ความรักของผมนั้นไม่เป็นรักที่จริงใจบ่อยๆ” แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า “ผมรักแบบปลอมๆ หรือหน้าซื่อใจคด ณ จุดจุดนี้ หรือที่เราแสร้งว่ารักแต่จริงๆ ไม่ได้รัก”

คำที่หนึ่งคำว่า “ความจริง” ในที่นี้ผมหมายถึง “ตรงไปตรงมา ตรงกับใจ” เหมือนลูกธนูที่นักแม่นธนูดึงออกจากแล่ง เขาต้องใช้ลูกธนูที่มันตรงแป๊ะไม่เบี้ยวบิดเลย เพื่อที่ว่าตอนที่มันพุ่งออกจากคันธนู มันจะไม่พุ่งไปผิดทิศทาง คำที่สองคำว่า “แท้จริง” ในที่นี้ ผมหมายถึง “ความเสมอต้นเสมอปลาย เชื่อถือได้ และไม่มีแนวโน้มไปในทางที่ไม่น่ารัก” น่าเศร้าที่ความรักของเรายังไม่ค่อยมั่นคง เมื่อมีคนไม่เห็นด้วยกับเรา เมื่อมีคนเข้ามาขัดขวางแผนของเรา เมื่อเราต้องถูกบังคับให้รอโดยไม่ได้รู้มากก่อนหรือไม่ได้เตรียมใจมาก่อน หรือเมื่อมีคนได้รับสิ่งที่เราคิดว่า เราสมควรได้รับสิ่งสิ่งนั้น มันล่อลวงให้เราไม่ตอบสนองโดยการกระทำด้วยความรัก คำที่สาม “ถ่อมสุภาพ” อธิบายว่าเหตุใดเราจึงตอบสนองอย่างที่เราทำ เรายังขาดความถ่อมสุภาพ เรายังคงใช้ ชีวิตตามใจทั้งแผนการ ความรู้สึก ความปรารถนาและความคาดหวังของเรา เรายังคงถูกล่อลวงให้ประเมิน “สิ่งดี” ของวันวันหนึ่งตามความพอใจของเราแทนที่จะเป็นตามที่พระเจ้าพอพระทัย หรือที่ควรทำตามหลักการในการรักผู้อื่น เรายังคงถูกล่อลวง ให้ใช้ชีวิตราวกับว่าเราเป็นเจ้าของชีวิตของเรา และยังคงจำไม่ได้ว่าเราถูกซื้อมาด้วยราคาที่สูง และทั้งหมดนี้ทำให้ความรักเป็นภาระมากกว่า คำที่สี่ คือ “ความชื่นชมยินดี” เป็นความจริงที่เมื่อเรามีชีวิตอยู่เพื่อตัวเราเอง การทรงเรียก ให้รักผู้อื่นจะเป็นภาระสำหรับเราเสมอ คำสุดท้ายชี้ให้เราเห็นถึง มาตรฐานของความรักที่สูงที่สุดและยากที่สุด นั่นคือ “การมุ่งมั่นไม่ผันแปร” รักที่ไม่ซื่อสัตย์ คือรักที่ไม่ค่อยมีค่า ความรักที่แปรเปลี่ยนไปตามสายลมนั้นไม่ใช่ความรักที่แท้จริง ไม่ควรจะเรียกว่ารักซะด้วยซ้ำ มันโลเลไม่แน่นอน และชั่วครั้งชั่วคราว ซึ่งสร้างความเสียหายมากกว่าผลดี นั่นคือเหตุผลว่าที่ทำไมพระเจ้าผู้ทรงสัตย์ซื่อ และความรักนิรันดร์ของพระองค์ช่วยปลอบโยน และสร้างแรงบันดาลใจให้เราเป็นอย่างมาก

คำถามก็คือ “เราจะมองหาความรักแบบนี้จากที่ไหนในโลก” มันไม่ได้มาจากการให้กำลังใจตัวเอง และบอกตัวเองว่า เราจะทำได้ดีกว่านี้ เพราะถ้าเรามีอำนาจมากพอในการเปลี่ยนแปลงตัวเองแบบนี้ ไม้กางเขนของพระเยซูคริสต์ก็คงไม่จำเป็น แต่ทางเดียวที่เราจะหลุดพ้นจากพันธนาการที่เน้นแต่ตัวเองของเรา ที่ความรักที่เราเคยมีเพื่อตัวเราเองเท่านั้นเป็นการเริ่มที่รักผู้อื่นได้อย่างแท้จริงคือ การได้รับการอภัย การปลดปล่อย เสริมกำลัง และความรักนิรันดร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่ทรงสถิตอยู่ในเรา ยิ่งเรารู้สึกขอบคุณสำหรับความรักของพระเจ้ามากเท่าไร เราก็ยิ่งรู้สึกยินดีที่ได้ส่งต่อมันให้กับผู้อื่นมากเท่านั้น ความรักที่พระเจ้าประทานให้ด้วยความเต็มใจ เป็นความหวังเดียว ที่เราจะมีความรักอยู่ในใจ ซึ่งจะช่วยเรายินดีที่จะส่งต่อให้ผู้อื่นด้วยเช่นกัน

อ่าน: 2 โครินธ์ 9 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

3 พฤษภาคม

การดูแลเอาใจใส่เราของพระเจ้านั้นมั่นคง เพราะความห่วงใยที่ทรงมีต่อเรา
ไม่ได้ขึ้นอยู่กับความสัตย์ซื่อของเรา แต่ขึ้นอยู่กับความสัตย์ซื่อของพระองค์

"ขอให้พระเจ้าแห่งสันติสุขทรงชำระท่านทั้งหลายให้เป็นคนบริสุทธิ์หมดจด และทรงรักษาทั้งวิญญาณ จิตใจ และร่างกายของท่านไว้ให้ปราศจากการติเตียน จนถึงวันที่พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะเสด็จมา พระองค์ผู้ทรงเรียกท่านนั้นซื่อสัตย์ และพระองค์จะทรงทำให้สำเร็จ" (1 ธส.5:23–24) คุณและผมอยู่ระหว่าง "กระบวนการในการเปลี่ยนแปลงชีวิตเราของพระเจ้าได้เริ่มแล้ว" และ "กระบวนการการเปลี่ยนแปลงของพระเจ้าที่ยังมาไม่ถึง" พระเจ้าได้กำหนดแผนการแห่งพระคุณไว้แล้ว ผู้เผยพระวจนะได้กล่าวไว้ว่า พระเยซูเสด็จมาแล้ว พระองค์ได้รับเอาความทุกข์ทรมานของเราไปและสละชีวิตของพระองค์เพื่อเรา แล้วพระองค์ก็ได้ฟื้นขึ้นมาจากอุโมงค์ฝังศพนั้นด้วยชัยชนะแล้ว พระวิญญาณเสด็จมาแล้ว พระวจนะได้ถูกกำหนดไว้แล้ว แต่พระราชกิจของพระเจ้าในโลกนี้ยังไม่สำเร็จเสร็จสิ้น พระราชกิจของพระองค์ในใจเรายังไม่เสร็จ ศัตรูตัวสุดท้ายยังไม่อยู่ที่ใต้เท้าของพระองค์ และยังไม่ถึงเวลาที่พระองค์ที่จะตรัสว่า: "ลูกที่รัก ทุกสิ่งพร้อมแล้ว ที่เจ้าสามารถเข้าสู่อาณาจักรสุดท้ายของเราได้แล้ว"

เราอยู่ท่ามกลางโลกที่ส่วนที่สำคัญที่สุด คือ กระบวนการชำระให้บริสุทธิ์นั้น ยังไม่เสร็จสมบูรณ์ ยังไม่มีใครในพวกเราเป็นอย่างที่พระคุณตั้งใจเราเป็นได้สมบูรณ์แล้ว การต่อสู้กับบาปและการล่อลวงยังคงดำเนินต่อไป สงครามของผู้ที่จะมีอิทธิพล และควบคุมจิตใจของเราได้ยังคงดำเนินต่อไป เรายังไม่ใกล้ถึงความบริสุทธิ์ไร้ตำหนิในตัวเราและของตัวเรา ไม่เลย ความจริงก็คือ ระหว่างกระบวนการเปลี่ยนแปลงของพระเจ้าที่เกิดขึ้นแล้วและยังไม่เกิดขึ้นชีวิตเราทุกคนค่อนข้างยุ่งเหยิง เรายังคงตกอยู่ในการทดลอง เรายังคงมีความคิดและความปรารถนาผิดๆ เรายังคงพูดในสิ่งที่ไม่ควรพูด ความบาปยังคงเปิดโปงความประพฤติที่อยู่ในใจเรา ดังนั้นจึงไม่มีทางที่เราจะปลอดภัยจากบาปได้ด้วยตัวเอง สันติสุขไม่ได้ขึ้นอยู่กับ ระดับความสัตย์ซื่อที่เรามีต่อพระเจ้า แต่อยู่ในธรรมชาติที่ไม่สั่นคลอนอย่างที่สุดของความสัตย์ซื่อต่อพระสัญญาแห่งพระคุณของพระเจ้าได้ให้ไว้

พระองค์ไม่เคยเสียใจที่ให้พระสัญญากับคนบาปอย่างเรา พระองค์ไม่เคยเหนื่อยหน่ายหรือเมินหน้าหนี ทรงไม่โกรธเราและสับสนขัดแย้งในพระองค์เองว่า พระองค์ควรทิ้งเราไปเลยดีไหม พระองค์ไม่เคยใช้ชีวิตแบบขี้เกียจ และเอาแต่ใจตัวเองไปวันๆ พระองค์ไม่เคยถอนพระสัญญาที่ให้ไว้แก่เราเพราะพระองค์จะไม่ทรงละสายตาไปจากเรา ทรงไม่เคยให้สัญญาหากทรงรักษาไม่ได้ ความรักของพระองค์ไม่ใช่เรื่องเพ้อ ฝัน พระองค์ไม่เคยขู่ว่าจะเลิกรักเรา และไปตามทางของพระองค์เอง พระองค์ไม่เคยจดบันทึกความผิดของเราไว้เพื่อที่จะใช้ต่อสู้ หรือใช้มันเพื่อรับสิทธิ์บางสิ่งบางอย่างจากเราตามที่พระองค์ต้องการ พระองค์ไม่เคยทรยศหักหลังเรา ทรงซื่อสัตย์อย่างสมบูรณ์ในทุกความหมายของคำว่าสัตย์ซื่อ และนี่คือสิ่งสำคัญที่เราต้องเข้าใจ ความซื่อสัตย์ของพระองค์ไม่ได้แสดงให้เห็น ว่าเราทำได้ดีเพียงใด ไม่เลย มันเป็นการเปิดเผยว่าพระองค์ทรงบริสุทธิ์ ชอบธรรม มีเมตตาและดีงามเพียงใด พระเจ้ายังคงซื่อสัตย์แม้ในวันที่เรานอกใจพระองค์มากที่สุด

อ่าน: สดุดี 89 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

4 พฤษภาคม

"ข้าแต่พระบิดาของเข้าพระองค์ทั้งหลายผู้สถิตในสวรรค์ ..." (คำขึ้นต้นคำอธิษฐานใน มัทธิว 6:9)
ไม่มีสถานการณ์หรือสถานที่ใดที่เราทั้งหลายอยู่ลำพัง เพราะพระบิดาบนสวรรค์ทรงอยู่กับเราเสมอ

เป็นความจริงที่แสนประหลาดจนดูเหมือนเป็นไปไม่ได้เลยสำหรับเราที่จะเข้าใจความหมายทั้งหมดด้วยตนเอง ความจริงนี้โจมตีวิธีที่เรามักคิดเกี่ยวกับตัวตนของเรา ทำให้เราต้องเผชิญหน้ากับความท้อใจและความกลัวของเรา และเปิดเผยให้เราเห็นความต้องการที่มุ่งเน้นความสนใจแต่ตนเองของเรา และการเสพติดการยอมรับจากผู้อื่น ความจริงนี้เป็นความปลอดภัยที่มั่นคงที่ไม่เหมือนการนั่งอยู่บนรถไฟเหาะที่น่ากลัวจากความผันแปรของผู้คนและสถานการณ์ที่มักเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ความจริงนี้เป็นหนึ่งในของประทานแห่งพระคุณขององค์พระเยซูคริสต์ ซึ่งเป็นพระคุณอัศจรรย์ที่ช่วยเปลี่ยนแปลงชีวิตไปอย่างสิ้นเชิง และให้ความรู้สึกอิ่มเอมที่สุดในส่วนลึกของจิตใจ และช่วยให้เรารู้สึกว่าเราต้องพกความจริงนี้ติดตัวไปทุกที่ที่เราไป

ความจริงในบรรทัดแรกของ ตัวอย่างการอธิษฐานที่พระเยซูได้ทรงสอนให้เหล่าสาวก ได้สอนเราโดยไม่สามารถโต้แย้งได้เลยว่าสิ่งนี้เป็นความจริงที่ยิ่งใหญ่ ใน (มัทธิว 6:9–13): คือถ้าเราเป็นลูกของพระเจ้า เราก็มีพระบิดาในสวรรค์! หยุดสักครู่แล้วให้ความจริงนี้เข้าสนิทกับใจเรา นี่คือท่าทีของการเริ่มต้นอธิษฐานที่น่าชื่นชม และเป็นที่หนุนใจมากที่พระคริสต์แนะนำเรา ให้เริ่มต้นคำอธิษฐานของเราด้วยประโยคนี้ เราเริ่มต้นด้วยสิ่งที่อัศจรรย์ใจและหนุนใจเป็นที่สุดที่ใจของเราเคยหรือสามารถจะใคร่ครวญถึงได้ คือการใคร่ครวญถึง พระองค์ผู้ทรงมีสติปัญญา และฤทธานุภาพที่สูงสุด พระเจ้าผู้ทรงสามารถออกแบบ และสร้างสรรพสิ่งที่เป็นอยู่นั้น คือพระองค์ผู้ทรงดำเนินแผนการแห่งการทรงไถ่บาปแก่เรา ทรงวางแผนการไถ่ไว้ด้วยความรักที่ยิ่งใหญ่ เพื่อว่าในเวลาที่เหมาะสมพระบุตรของพระองค์จะเสด็จมามีชีวิต สิ้นพระชนม์ และฟื้นคืนพระชนม์อีกครั้ง เพื่อเราจะได้มีชีวิตใหม่ และชีวิตนิรันดร์ในพระบุตรนั้น และพระองค์ผู้นั้นคือ พระบิดาของเรา กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่พระองค์นั้นผู้ไม่เคยละทิ้งงานแห่งพระกรของพระองค์จนกว่าทุกสิ่งที่ทรงประสงค์จะสำเร็จในเรา และในโลกที่ทรงสร้างขึ้นอย่างสมบูรณ์ พระองค์เป็นองค์กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ พระองค์คือพระบิดาผู้ไม่เคยต้องการครูบาอาจารย์ หรือที่ปรึกษาคนใด ผู้ทรงรู้จักดวงดาวตามชื่อของมัน และผู้ที่ทรงสามารถถือน้ำทั้งหลายในจักรวาลไว้ในอุ้งพระหัตถ์ของพระองค์ได้ ขอย้ำอีกครั้งว่า พระเจ้าองค์นี้คือพระบิดาของเรา

เราไม่สามารถทำอะไรได้ดีไปกว่าการตื่นขึ้นมาทุกเช้าในชีวิตของเรา และเตือนตัวเองว่า พระผู้สร้างและควบคุมสรรพสิ่งที่ทรงสร้างและเป็นอยู่ โดยพระคุณพระองค์นั้น พระจึงทรงเป็นพระบิดาของเรา พระองค์ระลึกถึงเราด้วยรักของพ่อที่บริสุทธิ์ และสัตย์ซื่อ พระองค์ปฏิบัติต่อเราโดยทรงประทานพระคุณต่างให้ อีกทั้งทรงจัดเตรียม สั่งสอน อดทนนาน รัก และให้อภัยเราในฐานะพ่อที่สมบูรณ์แบบ ทรงอยู่กับเราเสมอ พระหัตถ์ของพระองค์อยู่กับเราเสมอ พระทัยของพระองค์มีไว้สำหรับเราเสมอ พระทรงทำพระราชกิจของพระองค์เสมอเพื่อจะบรรลุตามแผนการของพระองค์เพื่อสิ่งดีแก่เราและผ่านทางเรา พระองค์ทรงแบกเอาภาระต่างๆของเราไป และช่วยให้ภาระของเราเบาลง พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของเรา พระผู้ช่วยให้รอดของเรา เพื่อนของเรา พระองค์คือพระบิดาของเรา เราไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป เพราะตอนนี้เราได้อยู่ในบ้านของพ่อ(พระบิดา)ของเรา ที่ได้ตกแต่งประดับประดาไว้ด้วยพระคุณอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ในทุกๆห้อง

อ่าน: สดุดี 105 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

5 พฤษภาคม

"...ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ" (คำลงท้ายคำอธิษฐานใน มัทธิว 6:9)
ช่วงเวลาต่างๆ ในชีวิตประจำวันแต่ละวัน เราต้องมีชีวิตอย่างมีเกียรติ
และศักดิ์ศรีที่ยิ่งใหญ่กว่าแค่เกียรติ์และศักดิ์ศรีของตัวเรา

ผมจำสมุดจดบันทึกในชั้นมัธยมต้นของผมได้ดี มันทั้งให้ความรู้สึกที่ถูกบีบบังคับกับให้กระจ่างแจ้งแก่ผมด้วย ผมบันทึกว่า พ่อเรียกผมเข้าไปในห้องแล้วพูดว่า "นั่งลง พ่อขอคุยกับลูกสักครู่" ผมกำลังคิดและ "สงสัยว่าผมได้ทำอะไรไปบ้าง" ผมจำได้ว่า ผมไม่ได้ทำอะไรผิด พ่อของผมกำลังแค่ช่วยเตรียมผมให้พร้อมสำหรับในฤดูต่อไปของชีวิต พ่อบอกผมว่างานของผมคือลุกขึ้นทุกวัน และออกไปหางานจนกว่าจะเจอ จากนั้นพ่อก็พูดว่า: "จำไว้นะ เมื่อลูกออกไปข้างนอกนั่น ลูกก็ได้พกเอาชื่อเสียงของครอบครัวเราติดตัวไปด้วยทุกที่ สิ่งที่ลูกทำดีจะส่งผลไปยังครอบครัวนี้ และสิ่งที่ไม่ดีที่ลูกทำก็จะสะท้อนมาถึงครอบครัวนี้ด้วยเช่นกัน" มันเป็นภาระหนักอึ้งสำหรับผม ผมคิดว่า "ห๊ะอะไรนะ ผมอายุแค่สิบหกปีเอง ผมต้องแบกภาระชื่อเสียงของวงศ์ตระกูลผมไว้บนบ่าของผมด้วยหรือนี่?"

ในกรณีที่เราอาจสงสัยว่า นี่ไม่ใช่หรือไม่เกี่ยวกับสถาวะที่สองที่ตัวอย่างคำอธิษฐานที่องค์พระผู้เป็นเจ้าหมายถึง มันไม่เกี่ยวอะไรกับที่คุณและผมต้องอยู่ภายใต้ปัญหาการแบกชื่อเสียงพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าไว้บนบ่า เพราะไม่มีมนุษย์ตกลงสู่บาปคนใดสามารถแบกภาระนี้ไหวต่อให้เป็นวันที่เขาชอบธรรมมากที่สุด แต่สภาวะที่เราแบกชื่อเสียงของพระนามของพระเจ้าไม่ไหวนี้บอกถึง ทุกสิ่งที่อยู่ภายใต้กรอบของความหมายของการอธิษฐาน และเปิดเผยว่าพระคุณของพระเยซูมีค่ามากเพียงใด การอธิษฐานเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่า และงดงามกว่าแค่ลิสรายการความปรารถนาส่วนตัวในแต่ละวันของเรา ที่เราทูลขอต่อพระเจ้า เพราะชีวิตของเราเองก็มีความหมายถึงสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นด้วยเช่นกัน ในความหมายของการอธิษฐานเองหมายถึง การรับรู้ว่ามีบางสิ่งที่ยิ่งใหญ่และรุ่งโรจน์กว่าเราอยู่ในโลกใบนี้ด้วย การอธิษฐานมีไว้เพื่อช่วยเตือนเราว่าโลกใบเล็กๆ ของเรา ที่เต็มไปด้วยแผนการ เล็กๆ น้อยๆ ของเรานั้นไม่ใช่จุดจบของเราทั้งหมด การอธิษฐานสอนเราว่ายังมี พระสิริขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่ยิ่งใหญ่กว่ารัศมีภาพของความรุ่งโรจน์ของสิ่งเหล่านั้น พระสิริของพระองค์ที่ยิ่งใหญ่เกินกว่าที่เราจะรับรู้และคาดคิดถึง หรือสามารถคิดเองได้ว่าเราต้องการ การอธิษฐานมีไว้เพื่อช่วยให้เราระลึกเสมอว่าแรงจูงใจที่ลึกที่สุด และสำคัญที่สุดสำหรับมนุษย์ทุกคนที่มีลมหายใจคือ ความยำเกรงพระเจ้า

การเข้าใจอย่างลึกซึ้ง และการติดสนิทช่วยให้เรารับรู้ถึงความยิ่งใหญ่ และพระสิริของพระเจ้ามีความหมายเพื่อปั้นแต่ง และนำทางชีวิตของเราในทุกด้าน ทุกอย่างที่เราทำ และทุกคำขอที่เราร้องทูลต่อพระเจ้าในคำอธิษฐานของเราเราควรจะทำด้วยท่าทีที่ตระหนักรู้ว่าทุกสิ่งที่มีอยู่รวมทั้งตัวเรา ถูกสร้างขึ้นเพื่อถวายเกียรติสิริแด่พระเจ้า ความเป็นจริงนี้จะฉกใจของเราเพื่อเปิดเผยความจริงที่อยู่ในนั้น คือเราไม่ต้องการมีชีวิตอยู่เพื่อพระเกียรติ์ของพระเจ้าที่ยิ่งใหญ่กว่า และสิ่งที่เราต้องการจริงๆ คือ การที่ผู้คน สถานที่ต่างๆ และสิ่งต่างๆ ในชีวิตของเรา และที่สิ่งเหล่านี้จะทำให้เราได้รับเกียรติ์ในด้านความสะดวกสบายและเป็นไปตามความพอใจของเรา การยอมจำนนต่อพระนามอันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าเตือนใจผมว่า ผมต้องอธิษฐานขอสิ่งอื่นซึ่งสิ่งๆ นั้นคือ พระคุณ เพราะหากปราศจากพระคุณแล้ว ผมและคุณก็จะมีชีวิตอยู่ต่อไปในฐานะโจรผู้ชอบขโมยเกียรติยศและศักดิ์ศรีแห่งพระสิริของพระเจ้า แต่เราโชคดีที่มีพระคุณพระเจ้าที่เป็นของเราในองค์พระเยซูองค์ พระเจ้าของเรา

อ่าน: อิสยาห์ 48:1-11 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

6 พฤษภาคม

"ขอให้แผ่นดินของพระองค์มาตั้งอยู่..." (คำขึ้นต้นในคำอธิษฐานใน มัทธิว 6:10)
ผมต้องจำไว้ว่าพระเจ้าไม่ได้ประทานพระคุณให้ผมเพื่อให้อาณาจักรของผมทำงานได้ดีขึ้น
แต่เพื่อให้ผมได้รับอาณาจักรที่ดีกว่าอาณาจักรแห่งตนของผม

นี่เป็นหนึ่งในคำพูดที่แสนหวานและล้ำค่าที่สุดที่พระเยซูตรัสกับเหล่าสาวก ผมจำได้ว่าพวกเขาทั้งหมดมุ่ง ความสนใจไปที่ "อาณาจักรของพระเจ้า" จริงๆ ไม่ใช่ว่าพวกเขากังวลเกี่ยวกับเกียรติยศของกษัตริย์หรือความสำเร็จของอาณาจักรพระองค์ ไม่เลย สิ่งที่ครอบงำจิตใจพวกเขาคือตำแหน่งของพวกเขาแต่ละคนในอาณาจักรนั้นต่างหาก สำหรับพวกเขาแล้วสิ่งที่เขาสนใจในอาณาจักรพระเจ้าคือเรื่องของอำนาจของเขา ความดีเด่นของเขา และตำแหน่งของเขา จำเหตุการณ์ที่ถูกบันทึกไว้ใน มาระโก 9:30–37 ได้หรือไม่

> "พระองค์กับพวกสาวกเสด็จออกจากที่นั่น และเดินทางผ่านแคว้นกาลิลี แต่พระองค์ไม่ทรงประสงค์จะให้ใครรู้ เพราะว่าพระองค์ทรงกำลังสอนสาวกของพระองค์ว่า "บุตรมนุษย์จะถูกมอบไว้ในมือของคนทั้งหลาย และพวกเขาจะฆ่าท่าน หลังจากถูกประหารแล้วสามวัน ท่านจะเป็นขึ้นมาใหม่" แต่พวกสาวกไม่เข้าใจถ้อยคำนี้ และไม่กล้าทูลถามพระองค์ พระองค์จึงเสด็จมายังเมืองคาเปอรนาอุม และเมื่อเข้าไปในบ้านแล้ว พระองค์ตรัสถามพวกสาวกว่า "ระหว่างทางพวกท่านโต้แย้งกันเรื่องอะไร?" พวกสาวกก็นิ่งอยู่ เพราะในระหว่างทางพวกเขาเถียงกันว่า ใครจะเป็นใหญ่กว่ากัน เมื่อพระองค์ทรงนั่งลงแล้ว ทรงเรียกสาวกสิบสองคนนั้นมาและตรัสกับพวกเขาว่า "ถ้าใครต้องการจะเป็นคนแรก ก็ให้คนนั้นเป็นคนสุดท้าย และเป็นคนปรนนิบัติคนทั้งหลาย" แล้วพระองค์จึงทรงเอาเด็กเล็กๆ คนหนึ่งมายืนท่ามกลางพวกสาวก และทรงอุ้มเด็กคนนั้นไว้ ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "ใครก็ตามที่ยอมรับเด็กเล็กๆ เช่นนี้คนหนึ่งในนามของเรา คนนั้นยอมรับเรา และใครก็ตามที่ยอมรับเรา คนนั้นก็ไม่เพียงแต่ยอมรับเราเท่านั้น แต่ยอมรับพระองค์ผู้ทรงใช้เรามาด้วย"

ทันทีที่พระเยซูบอกพวกเขาว่าพระองค์กำลังจะถูกจับและถูกประหาร พวกเขาไม่ได้พูดว่า: "พระเจ้า ไม่ ไม่ พระองค์จะปล่อยให้สิ่งนี้เกิดขึ้นไม่ได้ เราจะทำอย่างไรถ้าไม่มีพระองค์" พวกเขาไม่ได้เต็มไปด้วยความรู้สึกสำนึกผิดในใจเปล่าเลย พวกเขาเริ่มเถียงกันว่าใครเป็นใหญ่ที่สุด นี่คือสิ่งที่บาปทำกับเราทุกคน มันทำให้เราทุกคนทำตัวเป็นกษัตริย์องค์เล็กๆ ที่มีอำนาจปกครองตน และสถาปนาตนเองขึ้นมาเป็นกษัตริย์ ความต้องการอย่างแท้จริงในใจของเราคือเรารอคอยวันที่อาณาจักรของเราจะมาถึง และความตั้งใจของเราจะสำเร็จ ณ ตอนนี้ และที่นี่ในชีวิตนี้ ทั้งด้านการงานและครอบครัว เราชอบที่จะเป็นผู้ควบคุม เราชอบที่จะเดินในทางของเราเอง เราชอบที่จะทำตามใจต้องการและได้รับการดูแล เรามีชีวิตอยู่เพื่อได้รับสิทธิ์ เราคิดว่ามีแผนการที่ยอดเยี่ยมสำหรับผู้คนในชีวิตของเรา จงยอมรับอย่างถ่อมใจเถอะว่า เราเป็นเหมือนสาวกของพระเยซู และไม่ต่างอะไรจากพวกเขา ดังนั้นจึงเป็นเรื่องราวแห่งพระคุณที่งดงาม เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรสาวกที่เอาแต่ใจตนเองเหล่านี้และตรัสว่า "ฝูงแกะเล็กน้อยเอ๋ย อย่ากลัวเลย เพราะว่าพระบิดาของพวกท่านชอบพระทัยจะประทานแผ่นดินนั้นให้แก่ท่าน"(ลูกา 12:32) พระองค์ กำลังพูดว่า: "ท่านไม่เข้าใจเหรอ? เราไม่ได้มาเพื่อใช้ฤทธิ์อำนาจของเราเพื่อทำให้อาณาจักรเล็กๆ ของท่านทำงาน แต่เพื่อต้อนรับท่านโดยพระคุณ สู่อาณาจักรที่ดีกว่ามาก และมากเกินกว่าที่ท่านจะไขว่คว้าได้ด้วยตัวเอง" ไม่ว่ามันจะขัดแย้ง กับสัญชาตญาณเราอย่างไร มันเป็นความจริง คือการที่เราจะพบชีวิตจริงๆได้ก็ต่อเมื่อ อาณาจักรของพระองค์ลงมาตั้งอยู่ และกระทำพระประสงค์ของพระองค์ให้สำเร็จ และนั่นคือสิ่งที่พระคุณจะทำ

อ่าน: มัทธิว 13:44-50 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

7 พฤษภาคม

"... ขอให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์ ในสวรรค์เป็นอย่างไรก็ให้เป็นไปอย่างนั้นในแผ่นดินโลก" (คำลงท้ายคำอธิษฐานใน มัทธิว 6:10) ชีวิตที่ดีไม่ได้มาจากการที่เราได้ประสบความสำเร็จต่างๆ ในชีวิตตามเจตจำนงของเรา แต่คือการยอม จำนนต่อพระประสงค์ทั้งหมดของพระเจ้า

มีละครโทรทัศน์ในปี 1950 เรื่องหนึ่งในอเมริกาที่ไม่เหมือนเรื่องอื่นๆที่กำลังออกอากาศในปัจจุบัน แม้แต่ชื่อเรื่องก็ยังขัดแย้งกับวัฒนธรรมการเมืองในปัจจุบัน (แม้ว่าจะขัดแย้งแต่ตอนต่างๆ ของละครเรื่องนี้ก็ยังคงออกอากาศอยู่) ชื่อเรื่อง Father Knows Best (แปลเป็นไทยว่า...พ่อรู้ทุกอย่างดีที่สุด) ชื่อเรื่องก็พูดถึงความหมายเชิงสัญลักษณ์ของละครเรื่องนี้ บางทีสิ่งต่างๆในชีวิตเราวันนี้อาจจะเรียกร้อง หรือมุ่งเป้ามาที่ตัวเรา แต่อย่าลืมว่าพระบิดาของเราทรงรู้ทุกอย่างที่ดีที่สุด

บางทีคำเปรียบเทียบในส่วนนี้ของคำอธิษฐานชื่อเรื่องว่า "พระบิดาของเราทรงรู้ทุกอย่างที่ดีที่สุด" ก็ฟังดูไม่เลว ในส่วนนี้ของคำอธิษฐานของพระเยซู นี่คือสิ่งที่เราทุกคนต้องจดจำไว้เสมอว่า: พระองค์ผู้ทรงปกครองโลกนี้คือคำจำกัดความสูงสุดของทุกสิ่งที่ดี ฉลาด ถูกต้อง ความรัก ความซื่อสัตย์ และความจริง ความหวังที่แท้จริงในชีวิตไม่ได้เกี่ยวกับการทำทุกอย่างที่เราต้องทำเพื่อให้ได้มาซึ่งหนทางของเราเอง ความหวังที่แท้จริงในชีวิต ไม่ใช่การใช้ทรัพยากรทั้งหมดของเราทั้งเวลา กำลัง และของประทานเพื่อบรรลุตามความฝันส่วนตัวของเรา ความหวังที่แท้จริงในชีวิตไม่สามารถพบได้ในในการพยายามอย่างมากที่จะทำให้เราเป็นผู้ควบคุมทุกสิ่งทั้ง ผู้คน และสถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตของเราให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ พูดง่ายๆ ก็คือ เราจะไม่พบกับความหวังที่แท้จริงในชีวิตที่เป็นไปตามความประสงค์ของเรา

ความหวังที่แท้จริงนั้นพบได้ในที่เดียวเท่านั้นคือ ในการปกครองที่ชาญฉลาด และซื่อสัตย์ของพระบิดาในสวรรค์ด้วยมุมมองของพระองค์ตั้งแต่ "ก่อนทุกสิ่งได้ถือกำเนิดเกิดขึ้นจนถึงจนถึงนิรันดร์กาล" พระองค์รู้จริงๆ ว่าอะไรดีที่สุดสำหรับเรา และทุกสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างขึ้น การอธิษฐานไม่ใช่ การขอให้พระเจ้าส่ง พลังอันน่าเกรงขามมาสู่ความประสงค์ของเราและแผนการของเรา แต่การอธิษฐานเป็นการยอมจำนนต่อน้ำพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าน้ำพระทัยพระองค์ที่ถูกต้องเสมอ

ทีนี้ปัญหาที่แท้จริงของเราทุกคนคือ เราทุกคนเคยผ่านเวลาที่เราหลงผิดที่เราคิดว่า เราฉลาดกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า สิ่งนี้จึงทำให้เราคิดว่า เราสำคัญและความต้องการของเรานั้นดีกว่า น้ำพระทัยของพระเจ้าในชีวิตของเรา เรารู้สึกเคืองพระเจ้าเพราะบางสิ่งบางอย่างที่พระองค์ใส่ไว้ในชีวิตหรืออนุญาตให้เกิดขึ้นกับเรา เรามักสงสัยว่าทำไมชีวิตเราดูเหมือนจะยากลำบากกว่าผู้คนรอบข้าง เรามักสงสัยว่าทำไมการแหกกฎเล็กๆ น้อยๆ ของพระเจ้าเพื่อทำให้สิ่งต่างๆ ให้ดีขึ้นถึงแย่มาก ทั้งๆ ที่เราคิดว่ามันไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรขนาดนั้น

เหตุฉะนั้น จงอธิษฐานทูลขอพระคุณของพระเจ้า เพราะสงครามระหว่างพระประสงค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า และความประสงค์ของเรายังไม่สิ้นสุด ความปรารถนาให้พระเจ้าใช้ฤทธิ์อำนาจของพระองค์เพื่อเติมเต็มความฝันส่วนตัวของเรายังไม่หมดไป การล่อลวงของบาปที่ทำให้คิดว่า เรารู้ดีกว่าพระเจ้ายังคงออกฤทธิ์ของมันเพื่อที่จะดึงเราไว้ จงขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าในสิ่งที่พระผู้ช่วยให้รอดของเราได้ทรงสละพระชนม์ เพื่อประทานให้เรา อธิษฐานขอความช่วยเหลือจากพระองค์อีกครั้ง ให้พระองค์ทรงช่วยเราจากตัวของเราเอง อธิษฐานเพื่อที่ใจเราจะรู้ว่า ไม่มีอะไรจะปลอดภัยไปกว่าการยอมจำนนต่อพระประสงค์ของพระบิดาของเราในสวรรค์ และในเช้าวันนี้ เงยหน้าจะมองขึ้นไปยังฟ้าสวรรค์และอธิษฐานว่า "ขอให้แผ่นดินของพระองค์มาตั้งอยู่ ขอให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์ ในสวรรค์เป็นอย่างไรก็ให้เป็นไปอย่างนั้นในแผ่นดินโลก" และขอบคุณพระเจ้า ที่พระองค์ทรงห่วงใยเรามากจนทรงกำหนดพระประสงค์เพื่อสวัสดิภาพ และความรอดของเรา เมื่อเรายินดีอย่างเต็มใจที่จะยอมจำนนต่อพระประสงค์ของพระองค์นั้น เราจะรู้ว่าพระคุณได้ประทับอยู่ในหัวใจของเรา

อ่าน: อิสยาห์ 26 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

8 พฤษภาคม

"ขอประทานอาหารประจำวันแก่พวกข้าพระองค์ในวันนี้"(มัทธิว 6:11)
ผมไม่ได้ถูกสร้างมาแบบที่เป็นอิสระโดยที่ไม่ขึ้นกับใคร หรือสามารถพึ่งพาตนเองได้
แต่ผมต้องพึ่งพาในความดีงามขององค์พระผู้เป็นเจ้า สำหรับสิ่งที่จำเป็นทุกอย่างที่ผมต้องมีในโลก

เป็นคำเตือนเบื้องต้นที่สำคัญมาก และได้รับการเตือนในเวลาที่เหมาะสม:

"ท่านจงระลึกถึงทางซึ่งพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านทรงนำท่านในถิ่นทุรกันดารถึงสี่สิบปี เพื่อจะทรงทำให้ท่านถ่อมใจ และทรงทดสอบเพื่อจะทราบว่าจิตใจของท่านเป็นอย่างไร ดูว่าท่านจะรักษาพระบัญญัติของพระองค์หรือไม่ พระองค์ทรงทำให้ท่านถ่อมใจ ทรงปล่อยท่านให้หิว และทรงเลี้ยงท่านด้วยมานา ซึ่งท่านเองหรือปู่ย่าตายายของท่านก็ไม่ทราบว่าเป็นอะไร เพื่อพระองค์จะทรงทำให้ท่านเข้าใจว่า มนุษย์ไม่ได้ดำรงชีวิตอยู่ด้วยอาหารเพียงสิ่งเดียว แต่มนุษย์จะดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยทุกสิ่งที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระยาห์เวห์ ในเวลาสี่สิบปีนั้น เสื้อผ้าของท่านก็ไม่ขาด และเท้าของท่านก็ไม่บวม ท่านจงตระหนักในใจเถิดว่า พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านทรงตีสอนท่าน เหมือนกับบิดาตีสอนบุตรของตนเช่นกัน เพราะฉะนั้น ท่านจงรักษาพระบัญญัติของพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน โดยดำเนินตามทางของพระองค์และยำเกรงพระองค์ เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านจะทรงพาท่านเข้าไปในแผ่นดินที่ดี เป็นแผ่นดินที่มีลำธาร น้ำพุ และน้ำบาดาลไหลออกมากลางหุบเขาและเนินเขา เป็นแผ่นดินที่มีข้าวสาลีและข้าวบาร์เลย์ เถาองุ่น มะเดื่อและต้นทับทิม เป็นแผ่นดินที่มีน้ำมันมะกอกและน้ำผึ้ง เป็นแผ่นดินที่ท่านจะรับประทานอาหารอย่างอุดมสมบูรณ์ ท่านจะไม่ขาดอะไรเลย เป็นแผ่นดินที่ศิลาเป็นเหล็ก และท่านจะขุดทองแดงได้จากภูเขา ท่านจะได้รับประทานจนอิ่ม และจะสรรเสริญพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน ในเรื่องแผ่นดินดีซึ่งพระองค์ประทานแก่ท่านนั้น "ท่านจงระวังตัวเกรงว่าจะลืมพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน โดยไม่รักษาพระบัญญัติกฎหมายและกฎเกณฑ์ของพระองค์ ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้" (เฉลยธรรมบัญญัติ 8:2-11)

ลูกหลานของอิสราเอลกำลังเข้าสู่ดินแดนแห่งพันธสัญญา ที่ซึ่งพวกเขาจะมีทรัพยากรมากมายและพวกเขาจะเผชิญกับการล่อลวงของความร่ำรวย สิ่งนั้นคืออะไร? คือ บททดสอบที่เราทุกคนต้องเผชิญ เมื่อสิ่งต่างๆ เป็นไปด้วยดีและมีเสบียงมากมายอาจทำให้ลืมการพึ่งพาอำนาจ ความดี และความสัตย์ซื่อของพระเจ้าสำหรับทุกสิ่งในชีวิต คำอธิษฐานขอการเลี้ยงดูประจำวันทุกวันเตือนผมว่า ตัวผมต้องพึ่งพระเจ้าในทุกด้านของชีวิตรวมทั้งสิ่งจำเป็นต่างๆ ฝ่ายโลกด้วย เพราะมีเพียงพระองค์เท่านั้นที่มีอำนาจควบคุมสภาวะต่างๆ สถานการณ์ต่างๆ สถานที่ต่างๆ เหตุการณ์ต่างๆ และผู้คนต่างๆทั้งหมดที่ต้องควบคุมเพื่อให้ผมมีสิ่งที่จำเป็นต้องมีในการดำรงชีวิตอยู่ได้

ความเป็นอิสระเสรีไม่ขึ้นต่อพระเจ้านั้นเป็นเรื่องหลอกลวง แม้แต่ผู้ที่ไม่เชื่อในพระเจ้าที่ขยันที่สุดก็ยังต้องพึ่งพา "ชีวิตและลมหายใจ" ของเขามาจากพระเจ้า ไม่มีใครสามารถได้รับสิ่งที่จำเป็นในการชีวิตฝ่ายร่างกายของเขาทั้งหมดร้อยเปอร์เซ็นต์ด้วยตัวเขาเอง ไม่มีใครสามารถมีชีวิตเพียงแค่พึ่งพาตนได้ ไม่มีใครสามารถพูดว่า "ดูสิว่าผมหรือฉันสามารถดูแลตัวเองได้สำเร็จ และดีเลิศมากแค่ไหน โดยปราศจากความช่วยเหลือที่มาจากภายนอกหรือพระเจ้าได้" ไม่มีเลย! เพราะเป็นความจริงที่ "ของประทานที่ดีและเลิศทุกอย่างนั้นมาจากเบื้องบน..." (ยากอบ 1:17) ดังนั้น จงเงยหน้าขึ้นและขอบพระคุณพระเจ้า ที่เรามีพระผู้สร้างที่ยิ่งใหญ่และแสนดีมากจริงๆ

อ่าน: 1 พงศ์กษัตริย์ 17 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

9 พฤษภาคม

“และขอทรงยกบาปผิดของพวกข้าพระองค์ เหมือนพวกข้าพระองค์ยกโทษบรรดาคนที่ทำผิดต่อข้าพระองค์” (มัทธิว 6:12) ผมต้องระลึกถึงพระคุณที่ผมได้รับในแต่ละวันเสมอ และแบ่งปันพระคุณนั้นไปสู่ผู้คนในชีวิตของผมด้วย

มันเป็นความจริงอย่างยิ่งที่หนึ่งในบาปที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในความสัมพันธ์ต่างๆ ของเราคือการหลงลืมพระคุณ ให้เราพิจารณาคำอุปมาต่อไปนี้ของพระเยซู:

> “เพราะเหตุนี้ แผ่นดินสวรรค์ก็เปรียบเหมือนเจ้าองค์หนึ่งที่มีพระประสงค์จะคิดบัญชีกับบรรดาทาสของตน เมื่อท่านทรงเริ่มต้นคิดบัญชี คนหนึ่งที่เป็นหนี้หนึ่งหมื่นตะลันต์ก็ถูกพามาเข้าเฝ้า ท่านจึงมีรับสั่งให้ขายตัวเขา พร้อมกับเมียและลูก รวมทั้งบรรดาสิ่งของที่เขามีอยู่นั้นเพื่อเอามาใช้หนี้ เพราะเขาไม่มีเงินที่จะใช้หนี้นั้น ทาสคนนั้นจึงกราบลงวิงวอนว่า ‘ขอโปรดผัดไว้ก่อน แล้วข้าพระองค์จะใช้หนี้ทั้งหมด’ เจ้าองค์นั้นทรงสงสาร จึงทรงปล่อยตัวเขาและทรงยกหนี้ แต่เมื่อทาสคนนั้นออกไปก็พบคนหนึ่งที่เป็นเพื่อนทาสด้วยกัน ที่เป็นหนี้เขาอยู่หนึ่งร้อยเดนาริอันเขาก็จับคนนั้นบีบคอบอกว่า ‘แกต้องใช้หนี้ให้ข้า’ เพื่อนทาสคนนั้นจึงกราบลงอ้อนวอนว่า ‘ขอผัดไว้ก่อนแล้วข้าจะใช้ให้’ แต่เขาไม่ยอม จึงนำทาสลูกหนี้นั้นไปขังคุกไว้จนกว่าจะสามารถใช้หนี้ได้ พวกเพื่อนทาสเมื่อเห็นเหตุการณ์เช่นนั้น ก็เป็นทุกข์อย่างยิ่ง และนำเหตุการณ์ทั้งหมดไปกราบทูลเจ้าองค์นั้น ท่านจึงเรียกทาสนั้นมาตรัสว่า ‘ไอ้ข้าชั่วร้าย เรายกหนี้ให้เอ็งทั้งหมด ก็เพราะเอ็งอ้อนวอนเรา เอ็งควรจะเมตตาเพื่อนทาสด้วยกัน เหมือนเราเมตตาเอ็งไม่ใช่หรือ?’” มัทธิว 18:23-33

เราทุกคนสามารถหลงลืมได้ เราทุกคนอาจลืมนึกถึงความยิ่งใหญ่ของความรัก และความเมตตาที่หลั่งไหลมาสู่เรา เราทุกคนอาจลืมไปว่า เราไม่สามารถได้รับหรือสมควรได้รับสิ่งที่ดีที่สุดในชีวิตของเรา สิ่งต่างๆ เป็นของเราได้โดยทางพระคุณเท่านั้น ปัญหาก็คือ: ในเวลาที่เราลืมพระคุณที่เราได้รับนั้น ณ ขณะนั้น ก็ง่ายมาที่เราจะไม่แบ่งปันพระคุณพระเจ้ากับผู้อื่นด้วยเช่นกัน ยิ่งที่เราลืมไปว่าเราได้รับการให้อภัยมากแค่ไหน ในเวลาเดียวกันนั้น เราก็ยิ่งการไม่อยากให้อภัยคนในชีวิตมากขึ้น หากเราไม่พกพาใจที่ขอบพระคุณต่อความรักของพระองค์ ที่เราได้รับมาฟรีๆ มันก็เรื่องง่ายมากที่เราจะไม่รักผู้อื่นเท่าที่ควร

เป็นความจริงเสมอที่ว่าไม่มีใครแบ่งปันพระคุณของพระเจ้าได้ดีไปกว่า ผู้ที่เข้าใจอย่างสุดซึ้งว่าเขาเองก็ต้องการพระคุณมากเพียงใด และเขาเองก็ได้รับพระคุณจากพระเจ้าแห่งพระเมตตาอันอ่อนโยนด้วยเช่นกัน พระองค์ทรงประทานสิ่งที่เราไม่มีทาง และไม่สมควรแม้แต่จะได้รับ เหตุใดเล่า แล้วใยเล่าที่เราจะหันหลังกลับ และปฏิเสธที่จะให้ผู้อื่นจนกว่า เขาเหล่านั้นจะบรรลุถึงมาตรฐานที่เรายึดถือไว้ การทรงเรียกที่เรียกเราให้อภัยนั้น เปิดเผยแก่เราในทันทีว่า เราต้องการการให้อภัยมากเพียงใด การทรงเรียกให้เมตตาช่วยเหลือนั้น แสดงให้เห็นว่าเราต้องการพระคุณมากเพียงใด การทรงเรียกให้อภัยนั้นในขณะเดียวกันก็ช่วยให้เราจดจำ และขอบพระคุณพระเจ้า เมื่อเราระลึกได้ว่าเราเคยผิดพลาดและไปไม่ถึงความบริสุทธิ์ของพระเจ้ามากเพียงใด เราก็จะรู้สึกเข้าใจและอ่อนโยนต่อผู้อื่นที่ผิดพลาดและบกพร่องได้มากเท่านั้น และเราจะรู้สึกอยากให้เขาเหล่านั้นได้รับพระคุณ ที่เป็นความหวังเดียวของเราเช่นกัน ให้เราอธิษฐานทูลขอให้พระเจ้าประทานพระคุณที่ช่วยเราจดจำ และมุ่งมั่นที่จะแบ่งปันส่งต่อพระคุณ และสิ่งที่เราได้รับโดยพระคุณไปถึงผู้อื่น

อ่าน: เอเฟซัส 4:25-32 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

10 พฤษภาคม

"และขออย่าท0รงนำพวกข้าพระองค์เข้าไปในการทดลอง..."(คำขึ้นต้นคำอธิษฐานใน มัทธิว 6:13)
ผมสามารถมั่นใจได้ว่าผมได้รับความรักมั่นคงจากพระเจ้าผู้บริสุทธิ์
พระประสงค์ของพระองค์สำหรับผมนั้นดีงาม ถูกต้อง และเป็นจริงเสมอ

"ทำไมล่ะครับ พ่อ ทำไมผมทำไม่ได้ เด็กคนไหนๆ เขาก็ทำกัน ผมแค่ไม่เข้าใจว่าทำไมพ่อต้องห้าม หรือปฏิเสธผมตลอดเวลา ผมไม่เข้าใจเลยว่ามันเป็นเรื่องใหญ่อะไรหนักหนา แค่ครั้งเดียวก็ไม่ได้เลยหรอครับ?" ผมนับได้ไม่ถ้วยเลยว่า ผมกับลูกชาย เราคุยกันเรื่องนี้กันกี่ครั้งแล้ว บางครั้งลูกก็แค่ลองขอผมดูเฉยๆ ผมก็ขอบคุณที่เขาก็แค่ลองแต่ในบางครั้งมันก็นำเราไปสู่การทะเลาะและการโต้เถียงกันครั้งใหญ่ และมากขึ้นๆ แต่ทุกครั้งสิ่งนี้ก็ช่วยเตือนสติผมในเวลาเดียวกันด้วยว่า เป็นความจริงที่น่าเศร้าแต่ชัดเจนที่คนบาปไม่ชอบอยู่ในกรอบ มักจะไม่เคารพกฎ ไม่ชอบให้ใครมาบอกว่าเราต้องทำอะไร ไม่ชอบผู้มีอำนาจมากว่า และมักจะต้องการที่จะขีดเส้นหลักศีลธรรมแห่งตนขึ้นมาเองเสมอ ดังนั้นเราจึงไม่เคยแม้แต่ที่จะอธิษฐานคำอธิษฐานนี้มาก่อนเลย คือ "ขออย่าทรงนำพวกข้าพระองค์เข้าไปในการทดลอง" นอกจากพระคุณจะเข้ามาหาเรา พระคุณที่ทรงฤทธิ์ และเป็นสิ่งเดียวเท่านั้นที่สามารถช่วยชีวิตและเปลี่ยนเราจากการอธิษฐานว่า "ขอทรงปล่อยให้ข้าพระองค์ทำสิ่งที่ข้าพระองค์อยากทำ" เป็น "ขอทรงปกป้องข้าพระองค์จากการทดลอง และช่วยให้ข้าพระองค์ให้ไม่ทำในสิ่งที่พระองค์รู้ดีที่สุดว่าข้าพระองค์ไม่สมควรทำ" หากคุณเคยเป็นพ่อแม่ หรือสามารถมองย้อนไปในภาพสะท้อนของชีวิตในวัยเด็กของคุณได้อย่างตรงไปตรงมา คุณจะรู้ว่าหนึ่งในการต่อสู้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด และสำคัญที่สุด ที่เด็กๆ กับพ่อแม่คือ การต่อสู้กับพ่อแม่ผู้มีอำนาจมากกว่า เช่นเดียวกับความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้า การต่อสู้นี้เกิดขึ้น และเปลี่ยนเส้นทางประวัติศาสตร์ของมนุษย์ทั้งหมดตั้งแต่ในปฐมกาล 3

ในคำอธิษฐานนี้มีสามอย่างที่เราจะได้รับรู้และเข้าใจ ก็คือพระคุณเท่านั้นที่สามารถทำได้ สิ่งแรกที่พระคุณเปลี่ยนแปลงก็คือ เรารับรู้ว่ามีพระเจ้าองค์เดียวที่เป็นพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่มีอยู่จริง พระองค์ทรงที่ยิ่งใหญ่ พระองค์ทรงครอบครองโลกนี้ และทรงรู้ว่าอะไรดีที่สุดในการรับรู้ถึงพระองค์ช่วยให้เรารู้ว่า เราไม่มีวันอยู่สูงสุด ต่อให้เรามีอำนาจมากที่สุด ในบรรดามนุษย์ที่มีชีวิตอยู่ในโลกแล้วก็ตาม เราก็ยังคงเป็นมนุษย์ที่อยู่ในการครอบครองของพระองค์ สิ่งที่สองที่เราจะรับรู้ก็คือ พระเจ้าคือผู้ทรงมีอำนาจสูงสุด และได้ทรงตรัสสั่งไว้อย่างชัดเจนว่า เราควรมีชีวิตอย่างไรในโลกนี้ เรานั้นมีพระเจ้าพระผู้สร้าง พระเจ้าที่ผู้ทรงกำหนดขอบเขตต่างๆ ที่ตามที่เราถูกสร้างและออกแบบขึ้นมา ที่จะมีชีวิตอยู่ในขอบเขตที่พระองค์กำหนดนั้น ชีวิตที่แท้จริงสามารถพบได้ในอาณาเขตของพระองค์ ไม่ใช่ในการค้นพบ หรือจากประสบการณ์ที่อยู่ภายนอกพระองค์ ประการที่สามคือรับรู้ว่า เรามีชีวิตนิรันดร์และเรากำลังอยู่ในโลกที่เป็นเพียงแค่ช่วงเวลาหนึ่ง และจะมีการล่อลวงการทดลองต่างๆ เสมอ โลกที่เราอาศัยอยู่ไม่ได้เป็นไปตามที่พระเจ้าทรงพระประสงค์ และเพราะโลกไม่เป็นไปตามที่พระองค์ประสงค์ โลกจึงมักกระซิบคำโกหกที่เย้ายวน และล่อลวงใจใส่หูเราอยู่ทุกวัน และมันก็ได้ผลซะด้วย คำกระซิบที่จะหลอกเราให้คิดว่า สิ่งที่น่าเกลียดในสายพระเนตรของพระเจ้านั้นดีงามจริงๆ และสิ่งที่พระเจ้าตรัสว่าผิดนั้นกลับเป็นถูกจริงๆ ดังนั้น จงอธิษฐานขอให้พระเจ้าทรงช่วยเราให้ยอมจำนน และยอมรับต่อการมีอยู่ของพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ และให้ความจริงนี้ครอบครองใจเราไว้ในวันนี้ เพื่อที่เราระลึกถึงสิทธิอำนาจของพระองค์ ที่จะช่วยเราจะรักกฎบัญญัติของพระองค์ และเราจะมีใจที่ปรารถนา และกำลังที่จะต่อต้านการทดลอง การล่อลวง พระองค์มีพระคุณมากพอสำหรับสิ่งเหล่านี้!

อ่าน: สดุดี 93 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

11 พฤษภาคม

"...แต่ขอให้พวกข้าพระองค์พ้นจากความชั่วร้าย" (คำลงท้ายคำอธิษฐานใน มัทธิว 6:13)
ผมยอมรับว่าความชั่วร้ายในตัวผมเองที่ดึงดูดผมไปสู่ความชั่วร้ายที่อยู่ภายนอกตัวผม
และผมก็ขอความช่วยเหลือจากพระคุณพระเจ้า

ถ้าบิลลี่ผลักซูซี่ แล้วทำให้ซูซี่ล้มลงหัวกระแทก เมื่อเราเข้าไปในห้องถามบิลลี่ว่า ทำเพื่อนอย่างนั้นทำไม บิลลี่จะไม่พูดถึงตัวเองหรือสิ่งที่เขาทำเลย แต่จะพูดถึงสิ่งที่ซูซี่ทำ หรืออาจจะอธิบายว่าซูซี่สะดุดของเล่นในห้องแล้วล้มเองอย่างไรแทน บิลลี่จะไม่พูดว่า: "ผมมีบาปในใจที่ทำให้ผมเห็นแก่ตัว ดังนั้นผมจึงผลักเขา เพราะเขาเข้ามาขวางทางผม แม่ครับช่วยอธิษฐานเผื่อผมด้วยนะครับ" บิลลี่จะไม่มีทางพูดแบบนี้เลย เพราะแม้ว่าบิลลี่จะอายุเพียงห้าขวบ แต่เขาก็เข้าใจได้เองแล้วว่าปัญหาที่ใหญ่ที่สุดในชีวิตของเขานั้นน่าจะอยู่ภายนอก ไม่ใช่ภายในใจเขา เขาเชื่อว่าปัญหาของอันตรายครั้งใหญ่นั้นอยู่ "ภายนอกตัวเขา"

เช่นเดียวกับบิลลี่ เราทุกคนมีทักษะมากมายในการอธิบายพฤติกรรมที่ไม่ถูกต้องของเรา โดยอ้างถึงสถานการณ์ สถานที่ เหตุการณ์ และผู้คนต่างๆ ในชีวิตของเรา เราพยายามเป็นอย่างมากเพื่อที่จะบอกกับตัวเองเราว่า ปัญหาไม่ได้อยู่ที่ตัวเรา และเราแก้ต่างให้ตัวเองเสมอ โดยพูดว่า:

- "เธอเข้าใจฉันผิดแล้ว"
- "ฉันยุ่งอยู่"
- "ฉันไม่ได้หมายความแบบนั้นจริงๆนะ"
- "ฉันป่วยอยู่"
- "มันเป็นแค่ลักษณะทางบุคลิกภาพของฉัน"
- "ขอโทษ ฉันก็แค่ลืมอะ"
- "ฉันไม่เห็นเคยได้ยินคุณพูดเลยว่า..."
- "เพราะเขาเป็นคนชักชวนฉันไปอะ"
- "คุณไม่รู้หรอกว่ามันยากแค่ไหนที่ต้องทนอยู่กับ..."
- "ฉันแค่มีเวลาไม่พอ"
- "ฉันขอโทษ มีเรื่องอื่นที่ด่วนกว่าเข้ามาพอดีเลย...ไม่ได้"

เราทุกคนเก่งมากในการหลอกลวงตัวเองให้คิดว่าสิ่งที่พระเจ้าตรัสว่า ผิดนั้นไม่ได้ผิดอะไรเลย หรือเรามักใช้คำพูดต่างๆ หรือพฤติกรรมของเรา เพื่อหลอกตัวเอง วิพากษ์วิจารณ์ผู้อื่น และปฏิเสธความผิดของเราเองเสมอ เราปฏิเสธความเป็นจริงที่กล่าวว่า ความชั่วร้ายหรือความบาปภายในตัว และในใจเราเท่านั้นที่พาเราไปสู่ความชั่วร้ายที่เกิดขึ้นภายนอก

เมื่อพระคุณพระเจ้าเข้ามาช่วยให้เราอธิษฐานได้ "พระคุณก็ช่วยเราให้พ้นจากความชั่วร้าย" ได้พระคุณจะช่วยให้เรายอมรับว่า ความชั่วร้ายที่อันตรายที่สุดสำหรับเราคือ ความเลวร้ายที่มาจากความบาปที่อยู่ในตัวในใจเรา และพระคุณก็ยังช่วยให้เรายอมรับว่า เราสามารถหลบจากความชั่วร้ายในสถานที่หนึ่งๆ ได้อย่างแท้จริง สามารถปฏิเสธสถานการณ์ที่ชั่วร้ายได้ และเราสามารถถอยออกมาจากคนชั่วร้ายได้ แต่เราไม่สามารถหนีจากบาปในตัวเราเองได้ พระคุณเท่านั้นที่มีอำนาจที่จะช่วยเราให้พ้นจากบาปในตัวเรา และช่วยเราให้พ้นจากความชั่วร้ายที่คุกคามเรามากที่สุดคือ ความชั่วร้ายที่ยังคงอยู่ในใจเรา ให้เราร้องทูลต่อพระเจ้าเพื่อให้พระคุณช่วยเหลือเราจากบาปที่อยู่ในเรา

อ่าน: สดุดี 14 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

12 พฤษภาคม

เราถูกสร้างมาเพื่อให้มีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า ดังนั้นแม้เราอาจไม่รู้ตัวว่า
ทั้งความดีและความชั่วทุกอย่างที่เราทำในวันนี้ ล้วนเกี่ยวข้องกับสวรรค์เบื้องบน

ในมิติของโลก เราถูกสร้างมาเพื่อหายใจ เราหายใจอย่างต่อเนื่อง แม้ว่าในเวลาเราที่ไม่รู้ตัวก็ตาม เราสูดเอาออกซิเจนเข้าและหายใจเอาคาร์บอนไดออกไซด์ออกมา เราไม่มีทางเลือกที่จะพูดว่า "ฉัน/ผมขี้เกียจจะหายใจ ฉัน/ผมคิดว่าฉันจะหยุดทำมัน" เราไม่มีทางเลือกในการที่จะปฏิเสธ เพราะว่าเราเป็นมนุษย์ที่มีลมหายใจ เราถูกสร้างมาเพื่อหายใจ มันเป็นส่วนหนึ่งของร่างกายของเราที่หลีกเลี่ยงไม่ได้

ในแบบเดียวกัน เราถูกสร้างมาให้มีความสัมพันธ์กับพระเจ้า หมายความว่า ทุกสิ่งที่เราทำและพูด ทุกสิ่งที่เราเลือกและทุกการตัดสินใจที่ปั้นแต่งชีวิตของเรานั้นเชื่อมโยงไปถึงพระเจ้า เราอาจเพิกเฉยต่อการมีอยู่ของพระองค์ เราอาจคิดในทางเทววิทยาที่เชื่อว่าไม่มีพระเจ้า แต่เราไม่สามารถหลีกหนีได้ว่า เราถูกสร้างขึ้นตามพระฉายของพระองค์และเชื่อมโยงกับพระองค์ โดยความหมายของสิ่งทรงสร้าง หมายความว่าชีวิตทั้งหมดของเราล้วนเป็นฝ่ายวิญญาณ พระเจ้าไม่ได้เป็นเพียงส่วนหนึ่งของการมีอยู่ของเรา แต่คุณและผมล้วนเกี่ยวข้องกับพระเจ้าโดยพื้นฐานทางธรรมชาติ เราทุกคนมาจากการทรงสร้างของพระเจ้า มีชีวิตอยู่โดยพระองค์ และถูกสร้างมาทำทุกสิ่งเพื่อพระองค์

ในปัจจุบันนี้ สิ่งที่ช่วยเรารักษาการรับรู้ว่า เราไม่สามารถปฏิเสธชีวิตในแนวตั้งของเราได้ (ชีวิตที่มีพระเจ้า) พระเจ้าได้ทรงช่วยให้เราจดจำการมีอยู่ของพระองค์ และจำว่าเราเป็นสิ่งทรงสร้างของพระองค์ โดยที่พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่อัศจรรย์เพื่อเราคือ ทรงตั้งใจที่สร้างโลกทางกายภาพในลักษณะที่ชี้ให้เห็นถึงการดำรงอยู่ และพระลักษณะของพระองค์ผ่านธรรมชาติ หรือสิ่งแวดล้อมต่างๆที่อยู่รอบๆตัวเรา ผมชอบที่จะใคร่ครวญจากข้อพระคัมภีร์เหล่านี้: "ท้องฟ้าประกาศพระสิริของพระเจ้า และพื้นฟ้าสำแดงผลงานแห่งพระหัตถ์ของพระองค์ วันส่งถ้อยคำให้แก่วัน และคืนแจ้งความรู้ให้แก่คืน ถ้อยคำไม่มี วาจาก็ไม่มี และไม่มีใครได้ยินเสียงฟ้า" สดุดี 19:1-3 และเปาโลได้กล่าวไว้ว่า: "ตั้งแต่เริ่มสร้างโลกมานั้น สภาพของพระเจ้าซึ่งตามนุษย์มองไม่เห็น คือฤทธานุภาพอันถาวร และเทวสภาพของพระองค์ ก็ได้ปรากฏชัดในสรรพสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้าง ฉะนั้นพวกเขาจึงไม่มีข้อแก้ตัวเลย" โรม 1:20

ความจริงที่น่าทึ่งก็คือการดำรงอยู่ของพระเจ้านั้นไม่ได้มีแค่ในคำเทศนาวันอาทิตย์เท่านั้น ทรงมีเทศนาอยู่ทุกวันผ่านความงามของพระอาทิตย์ที่กำลังตกดิน พลังมหาศาลของพายุ ปีกที่โบยบินอย่างไม่รู้จักเหนื่อยของนกฮัมมิงเบิร์ด ความยิ่งใหญ่ของขุนเขา เสียงกระซิบของสายลม กลิ่นของสเต็กร้อนๆ ความงดงามของกลีบดอกกุหลาบ และอื่น ๆ ฤทธิ์อำนาจและความชัดเจนของถ้อยคำแห่งการสรรค์สร้างของพระเจ้าทำให้มนุษย์ไม่มีข้อแก้ตัวได้ เราต้องพยายามเป็นอย่างมากหากเราจะปฏิเสธการมีอยู่ของพระเจ้า เพราะมันปรากฏให้เห็นได้ง่ายดายในธรรมชาติทุกที่ที่เรามองออกไป พระเจ้าทำเช่นนี้เพราะพระองค์เป็นพระเจ้าแห่งพระคุณ ที่พระองค์เป็นพระผู้สร้างก็เพื่อที่เราจะวิ่งไปหาพระองค์ ไม่ใช่วิ่งหนีไปจากพระองค์ เพื่อให้เราตระหนักรู้ว่า ฐานะของเราก็คือ สิ่งทรงสร้างของพระองค์ และเพื่อช่วยให้เราน้อมรับเอาสง่าราศีแห่งพระสิริของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำสิ่งเหล่านี้ เพื่อให้เรามีชีวิตอยู่และเพื่อรู้จักพระองค์

อ่าน: โรม 1:18–25 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

13 พฤษภาคม

เราไม่ได้ถูกทอดทิ้งให้ดูแลรักษาอนาคตของเราด้วยตัวเราเอง
เพราะพระเจ้าผู้ทรงพระคุณได้ทำให้เรื่องราวของเราจบลงอย่างสง่างามเกินกว่าที่เราจะไคว่คว้ามาเองได้

คุณและผมมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ชีวิตเรา จะต้องได้รับการหล่อหลอม และการเปลี่ยนแปลงโดย พระคำตอนนี้:

> “สาธุการแด่พระเจ้าพระบิดาแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา โดยพระเมตตาล้นเหลือของพระองค์ทรงโปรดให้เราบังเกิดใหม่ เข้าในความหวังที่ยั่งยืน โดยการคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ และเข้าในมรดกซึ่งไม่เสื่อมสลายและไร้มลทิน และไม่ร่วงโรย ซึ่งได้เก็บรักษาไว้ในสวรรค์แล้วเพื่อพวกท่าน ผู้ได้รับการคุ้มครองโดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าทางความเชื่อให้เข้าในความรอด ซึ่งพร้อมจะปรากฏในวาระสุดท้าย” 1 เปโตร 1:3-5

ความกลัวอย่างหนึ่งของมนุษย์คือ ความกลัวเกี่ยวกับอนาคต เราทุกคนมักมีคำถามว่า “จะเกิดอะไรขึ้นถ้า . . . ?” หรือ “จะ เกิดอะไรขึ้นต่อไป” หรือ “เกิดอะไรขึ้นกับชีวิตของเราในตอนนี้” สิ่งที่ฝังอยู่ในใจเราทั้งหมดนี้คือ เราหวังว่าเราจะมีอนาคตที่มั่นคง และทุกอย่างจะเรียบร้อย ไม่ใช่เรื่องบ้าบออะไรที่จะสงสัยเกี่ยวกับอนาคต ไม่ใช่เรื่องผิดที่จะกังวลเกี่ยวกับสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น ไม่ผิดที่เราจะวางแผนสำหรับอนาคต แต่ในความเป็นจริงคุณและผมควรอยู่กับอนาคตทุกวันของชีวิตแต่ละวันของเรา ในบางแง่มุมทุกสิ่งที่เราคิด ปรารถนา ตัดสินใจ กระทำ และพูดถึงควรถูกกำหนดโดยสิ่งที่จะเกิดขึ้น แต่มันต่างกันมากนะ ระหว่างความกังวลที่เรามีเกี่ยวกับอนาคตที่เราไม่มีอำนาจที่จะควบคุม หรือจัดการ วางแผนที่มั่นคงไว้ก่อนด้วยตัวเราเองได้ กับการที่เราสามารถพักสงบไว้วางใจในพระเจ้าได้ เพราะเราได้รับการเปิดเผยจากพระองค์เกี่ยวกับ แผนการในอนาคตที่พระองค์มีไว้สำหรับเราแล้ว

สันติสุขและความหวังที่แท้จริงสำหรับอนาคตจะไม่สามารถพบได้ ในความสามารถของเราเอง เพราะความลับของพระเจ้าเป็น ความลับที่แท้จริง เพราะมันเป็นความลับนะหรอ! ไม่เลย ความหวังที่แท้จริงของพระองค์พบได้ในการใช้ชีวิต โดยการรับรู้และเข้าใจว่าพระเจ้าทรงกุมอนาคตของเราไว้ในพระหัตถ์อันชาญฉลาด ทรงพลัง และเปี่ยมด้วยพระคุณของพระองค์ ดังที่เปโตรกล่าวว่า “อย่าปล่อยให้ตัวเองลืมว่า พระเยซูได้ซื้ออนาคตให้กับเราอนาคตที่ดีแสนดีดีกว่าสิ่งที่เราจะคิดฝันหรือวางแผนไว้สำหรับตัวเราเองได้” หากเราจำได้ว่า เรามีอนาคตที่สวยงามรออยู่ในภายภาคหน้า เราก็จะไม่ใช้ชีวิตราวกับว่าช่วงเวลาในโลกนี้เป็นช่วงเวลาเดียวที่เรามีในชีวิต และเราจะปราศจากความกังวลที่กลัวว่าช่วงเวลานี้จะผ่านเราไป ผมชอบการใช้คำของเปโตรที่เขาใช้เพื่อบรรยายถึง มรดกของเราในฐานะบุตรธิดาของพระผู้เป็นเจ้าว่า: “ซึ่งไม่เสื่อมสลายและไร้มลทิน และไม่ร่วงโรย” ซึ่งมันหมายความว่า มรดกนี้ได้รับการคุ้มครองและไม่มีใครสามารถแตะต้องได้คือ; ไม่มีใคร สิ่งใดจะได้รับอนุญาตให้ทำความเสียหายต่อมรดกนี้ได้ เป็นมรดกที่มั่นคงและความปลอดภัยอย่างแน่นอน

แต่เปโตรยังกล่าวอีกว่า พระเจ้าไม่เพียงแต่รักษามรดกของเราเท่านั้น แต่พระองค์ยังรักษาเราด้วย พระองค์ไม่เพียงปกป้องสิ่งที่กำลังจะมาเท่านั้น แต่ยังปกป้องเราด้วย เพื่อที่เมื่อมรดกนั้นมาถึง เราจะอยู่ที่นั่นเพื่อที่รับมัน และชื่นชมยินดีกับมันตลอดนิรันดร์ ดังนั้น จงจำไว้ในวันนี้ว่า ไม่ว่าเรื่องราวของเราในโลกนี้จะหนักหนาเพียงใดในตอนนี้ เราก็ได้รับประกัน ในฐานะลูกๆ ของพระเจ้าแล้วว่าเรื่องราวของเราจะจบลงด้วยดี ดีกว่าทุกสิ่งที่เราจะคาดคิดหรือจินตนาการได้ และพระสิริของพระองค์นั้นจะไม่มีวันสิ้นสุดมั่นคงเป็นนิจ!

อ่าน: 1 เทสะโลนิกา 4:13–5:11 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

14 พฤษภาคม

อย่าลืมว่าสิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกให้เรากระทำนั้น เราไม่สามารถทำได้ด้วยตนเอง
พระคริสต์จึงทรงต้องกระทำเพื่อเรา เพื่อที่พระคุณของพระองค์จะเป็นความหวังของเรา

ไม่ทางทางใดก็ทางหนึ่ง มันเป็นเรื่องจริงสำหรับพวกเราทุกคน เรามักหลอกตัวเองว่าเราชอบธรรม และชอบธรรมพอที่จะเป็นที่ยอมรับในสายพระเนตรของพระเจ้า ดังนี้:

- "เห็นไหมว่า ...ฉัน/ผม ได้ช่วยเหลืองานบุญงานกุศลไปมากเพียงใด"
- "เห็นไหมว่า ...ฉัน/ผม มีมิตรไมตรีและต้อนรับขับสู้เป็นอย่างดี"
- "เห็นไหมว่า ...ฉัน/ผม มีระดับความรู้ทางศาสนศาสตร์อยู่ระดับไหนแล้ว"
- "เห็นไหมว่า ...ฉัน/ผม ได้แบ่งปันข่าวประเสริฐกับผู้อื่นบ่อยๆ"
- "เห็นไหมว่า ...ฉัน/ผม ได้มีชีวิดแต่งงานที่ดีขนาดไหน"
- "เห็นไหมว่า ...ธุรกิจของฉัน/ผม ประสบความสำเร็จมากไหน"
- "เห็นไหมว่า ...ฉัน/ผมต่อต้านภาพลามกอนาจารหรือการล่วงประเวณีตลอดนะ"
- "เห็นไหมว่า ...ฉัน/ผม ได้สอนโฮมสคูลลูก ๆเป็นอย่างดี"
- "เห็นไหมว่า ...ฉัน/ผม ไม่เคยแช่งด่าใครหรืออะไรเลย"
- "เห็นไหมว่า ...ฉัน/ผม ได้เคยไปร่วมทริปการประกาศข่าวประเสริฐระยะสั้นมาหลายครั้งเลยนะ"
- "เห็นไหมว่า ...ฉัน/ผมได้อุทิศตนและเวลาของฉัน/ผมที่จะเฝ้าเดี่ยวอ่านพระคัมภีร์อยู่เสมอ"
- เห็นไหมว่า ...ฉัน/ผม ได้เข้าร่วมกลุ่มย่อยเพื่อพระคัมภีร์ทุกครั้ง

คุณและผมมักจะต้องการชี้ให้เห็นทุกสิ่งดีที่เราทำ เพื่อพิสูจน์ว่าเราไม่ใช่ผู้ฝ่าฝืนกฎข้อบังคับต่างๆ แต่เป็นผู้รักษากฎข้อบังคับต่างๆ ได้ดีมาก แต่ข้อโต้แย้งทั้งหมดของพระคัมภีร์ก็คือ ถ้าเราสามารถรักษากฎบัญญัติหรือทำตามกฎได้อย่างสมบูรณ์และสม่ำเสมอ พระเยซูคงไม่ต้องลงมา ความจริงที่น่าเศร้าก็คือ ลำพังมนุษย์ที่มีบาปอย่างพวกเราไม่มีใครเลยที่บริสุทธิ์ชอบธรรม พวกเราไม่มีใครผ่านมาตรฐานของพระเจ้าได้ พวกเราไม่มีอำนาจใดๆ ที่จะรักษาธรรมบัญญัติของพระเจ้าหรือรักษากฎข้อบังคับของศาสนาได้อย่างสม่ำเสมอ โดยไม่ผิดพลาดหรือไม่หลุดเลย ได้ตามมาตรฐานของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์จะทรงยอมรับ ดังนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่พระเยซูผู้ทรงบริสุทธิ์ และชอบธรรมจะต้องเสด็จมา และดำเนินชีวิตในแบบที่ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถทำได้ เพื่อสิ้นพระชนม์แทนเราทุกคน และฟื้นคืนพระชนม์เอาชนะความบาปและความตาย นั่นเป็นเหตุผลที่ว่าทำไมความหวังจะไม่สามารถพบในการกระทำของเราได้ ไม่ว่าเราจะอ้างไปที่การกระทำดีใดๆ เราติดเชื้อบาปจึงทำให้เราปนเปื้อนหรือเป็นมลทินไม่สะอาดบริสุทธิ์พอที่จะช่วยเหลือตัวเราด้วยตัวของเราเองได้ และหากไม่มีพระคุณขององค์พระเยซูคริสต์ เราต้องตายอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ และการจะถกเถียงถึงศีลธรรมอันดีที่เราได้เพียรพยายามกระทำเพื่อช่วยเหลือเราเองนั้น มีแต่จะนำเราไปสู่ความตายอย่างสิ้นหวังเท่านั้น

ดังนั้นจงละทิ้งความหวังในความชอบธรรมของตัวเราเอง ละทิ้งความเข้าใจผิดที่ว่าเราสามารถดีได้ดีพอที่จะผ่านมาตรฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ แล้วจงวิ่งไปสู่ที่ที่จะพบความหวังเที่ยงแท้ และในวันนี้ให้เราพึ่งพาพระคุณของพระเยซู พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่เราไม่มีวันทำได้ด้วยตัวเองแทนเรา เพื่อที่จะต้อนรับเราสู่อ้อมพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ชอบธรรม และได้รับการยอมรับจากพระองค์อย่างสมบูรณ์ แม้ว่าในความเป็นจริง แล้วเราจะยังไม่ชอบธรรมก็ตาม ถ้าอย่างนั้นแล้ว พระเจ้ายอมรับเรา และไม่ประนีประนอมกับความชอบธรรมของพระองค์ได้อย่างไรกันล่ะ? ที่ทรงทำเช่นนี้ได้ก็ เพราะความชอบธรรมของพระคริสต์ได้ถูกบันทึกไว้ในบัญชีความชอบธรรมของเราแทน สิ่งนี้เป็นพระคุณที่แสนอัศจรรย์มาก!

อ่าน: ฮีบรู 2:10–18 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

15 พฤษภาคม

การนมัสการร่วมกันถูกออกแบบมาเพื่อเตือนเราว่ามีสงครามฝ่ายวิญญาน
เพื่อที่จะได้ควบคุมจิตใจของเรา และมีความช่วยเหลือที่พบได้ในองค์พระเยซูเท่านั้น

เหตุผลหนึ่งที่พระเจ้าทรงเรียกให้เรามาชุมนุมกันเป็นประจำก็เพราะเรามักหลงลืม คือเราหลงลืมว่าพระเจ้าคือใคร และพยายามดำเนินชีวิตตามใจตัวเองและกำลังของเราเอง เราไปลืมว่าเราเป็นใคร และหลักฐานที่สำแดงให้เราเห็นในทุกวันว่า เราต้องการพระคุณแห่งการทรงไถ่มากขนาดไหน เราลืมไปว่าโลกที่เราอาศัยอยู่แตกสลายมากเพียงใด สิ่งนี้ทำให้เราดำเนินชีวิตด้วยความคาดหวังที่ไม่สมจริง และไร้เดียงสาต่อการสิ่งล่อใจต่างๆ เราลืมไปว่าสิ่งที่เราได้รับในองค์พระคริสต์นั้นยิ่งใหญ่เพียงใด การจัดเตรียมของพระองค์สมบูรณ์พร้อมเพียงใด และการที่พระองค์อยู่ใกล้เสมอนั้นมีค่าเพียงใด เราลืมไป ว่าพระวจนะของพระเจ้าทั้งฉลาด หนุนใจ ปกป้อง และปลดปล่อยเราได้อย่างไร เราลืมความต้องการของเราที่มีในพระกายของพระคริสต์ คือ; เราหลงลืมไปว่า ชีวิตฝ่ายวิญญาณของเรานั้นเป็นแผนการสำหรับชุมชนผู้เชื่อ เราลืมไปว่าเราไม่เพียงได้รับพรให้เป็นผู้รับพระคุณของพระเจ้าเท่านั้น แต่ยังถูกเรียกให้เป็นเครื่องมือของพระคุณนั้นในชีวิตของผู้อื่นด้วย เราลืมไปว่ามีศัตรูอยู่ รอบๆ ตัวเรา ที่พร้อมจะกัดกินพวกเราทั้งหลายฝ่ายวิญญาณ เราลืมไปว่าชีวิตไม่สามารถหาได้จากสิ่งทรงสร้าง เราลืมไปว่าเราถูกสร้างมาเพื่อให้มีชีวิตอยู่เพื่อสง่าราศีที่ยิ่งใหญ่กว่าเรา และเพื่ออาณาจักรที่ยิ่งใหญ่กว่าที่เราจะสร้างขึ้นเอง ใช่ ที่เราต้องรวมตัวกันครั้งแล้วครั้งเล่าผ่านการนมัสการ การเทศนา และการสามัคคีธรรมร่วมกัน เพื่อระลึกถึงสิ่งที่ เรามักหลงลืม

สิ่งที่สำคัญมากสิ่งหนึ่งที่เราลืมไปก็คือ สงครามฝ่ายวิญญาณที่รุนแรงครั้งใหญ่ในชีวิตของเรานั้นไม่ใช่การต่อสู้กับสิ่งที่อยู่ภายนอกตัวเรา แต่เป็นมันการต่อสู้ที่อยู่ในตัวในใจเรา ทั้งสถานการณ์ สถานที่ และความสัมพันธ์ต่างๆ ในชีวิตของเรา มีสงครามฝ่ายวิญญาณ สงครามที่ผู้ชนะจะได้ครอบครองจิตใจของเรา เป็นมหาสงครามแห่งสงครามทั้งปวง ในฐานะคริสเตียนเรารู้ว่า เราถูกพระเจ้าสร้างมาให้มีชีวิตแบบที่มีการกระทำและความคิดต่างๆ ล้วนออกมาจากสิ่งที่อยู่ในใจ ดังนั้น สิ่งที่ควบคุมจิตใจของเราจะกำหนดคำพูด และการกระทำของเรา ดังนั้น สงครามใหญ่ฝ่ายวิญญาณจึงไม่ใช่สงครามเล็กๆ ระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ หรือสงครามความขัดแย้งของเรากับผู้อื่น หนี้สินที่เกิดจากความโลภความอยากได้ทางวัตถุ บาปเกี่ยวกับสัมพันธ์ทางเพศ และอื่นๆ สงครามฝ่ายวิญญาณนี้มีรากฐานที่ใหญ่กว่าสงครามที่กล่าวมาทั้งหมด แต่อยู่ในใน 2 โครินธ์ 5:15 “และพระองค์สิ้นพระชนม์เพื่อทุกคน เพื่อบรรดาคนที่มีชีวิตอยู่จะไม่อยู่เพื่อตัวเองอีกต่อไป แต่จะอยู่เพื่อพระองค์ที่สิ้นพระชนม์ และทรงเป็นขึ้นมาเพราะเห็นแก่เขาทั้งหลาย” ซึ่งหมายความว่า “พระองค์สิ้นพระชนม์เพื่อคนทั้งปวง เพื่อคนที่มีชีวิตอยู่จะ ไม่ได้มีชีวิตอยู่เพื่อตนเองอีกต่อไป แต่เพื่อพระองค์ผู้ทรงสิ้นพระชนม์และฟื้นคืนชีพเพื่อพวกเขา” คำถามก็คือ เราจะอยู่เพื่อตัวเองลดความสำคัญของชีวิตลงเหลือแค่อาณาจักรเล็กๆ ของความต้องการ ความรู้สึก ความจำเป็นทางกายภาพ ปัจจัยตามข้อเรียกร้องต่างๆ ความคาดหวัง และอื่นๆ หรือเราจะอยู่เพื่อพระเจ้า? ทุกอย่างฟังดูเป็นหลักการทางศาสนศาสน์ แต่ก็สามารถปฏิบัติได้จริง ทุกๆ วันเราผูกความหวัง ความฝัน ความพึงพอใจ และความสุขของเราไว้กับบางสิ่งบางอย่าง ทุกวันเราแสวงหาบางสิ่งที่จะให้ชีวิตกับเรา หรือให้บางสิ่งกับตัวเราด้วยความหวังที่ว่า สิ่งสิ่งนั้นจะสามารถทำให้เรามีสันติสุขและมีความสุข เราต่างก็กำลังผูกมัดตัวตนของเราไว้กับบางสิ่งบางอย่างจากและมองหาชีวิตสองที่นี้เท่านั้น สิ่งแรกคือ เรามองหาในสิ่งทรงสร้างที่เราต้องหาทางกำจัดความผิดหวังด้วยตนเอง สิ่งที่สองคือ มองหาในองค์พระผู้สร้างที่เราสามารถเดินทางไปสู่สันติสุขในใจที่ยั่งยืนได้ในพระเยซู การนมัสการร่วมกันถูกออกแบบมาเพื่อเตือนเราครั้งแล้วครั้งเล่าว่า เราสามารถพบชีวิตได้ที่ไหน เพื่อที่เราจะได้เลิกค้นหาสิ่งที่เราได้รับในพระเยซูแล้ว

อ่าน: ยากอบ 4:13–5:6 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

16 พฤษภาคม

ยามที่เราผิดบาปไม่สามารถจ่าค่าบาปเองได้
พระคุณบนกางเขนได้จ่ายราคาของการอภัยบาปแทนเรา
ในยามที่เราโง่เขลา พระวิญญาณทรงประทานฤทธิ์อำนาจ และพระคำให้สติปัญญาแก่เรา

ข้าแต่พระเจ้าข้าพระองค์สามารถจะนำอะไรมาถวาย
บนโต๊ะแห่งความรอดของพระองค์
ข้าพระองค์ไม่มีความดีความชอบธรรมใด
ที่ดีพอที่จะต่อถวายพระองค์
ข้าไร้ซึ่งกำลังเรี่ยวแรง
ข้าไร้ซึ่งสติปัญญา
ที่จะมอบถวายพระองค์
เพื่อที่จะได้รับการชื่นชมจากพระองค์ได้
ข้าพระองค์หมอบคลานเข้าเฝ้าที่โต๊ะของพระองค์
หนักอึ้งและไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้
เพราะบาปผิดของข้า
ความอ่อนแอของข้าพระองค์,
ความโง่เขลาของข้าพระองค์
ความหยิ่งผยองของข้าพระองค์
ความอัปยศของข้าพระองค์
ข้าพระองค์ไม่มีสิทธิ์
จะอยู่กับพระองค์,
แต่ทรงถ่อมลงมาเพื่อรับข้า
และวางข้าพระองค์ ณ ที่นั่น
ทรงเลี้ยงดูข้าพระองค์
ด้วยอาหารแห่งชีวิต
โดยพระคุณพระองค์
และพระองค์เอง
มือที่มีรูแผลเป็นจากหมุดตะปู
และข้าพระองค์จึงไม่ต้องออกโต๊ะแห่งพระเมตตาตั้งแต่นั้นมา

อ่าน: โรม 8:18–30 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

17 พฤษภาคม

ความเข้าใจผิดมหันต์ของการกระทำบาปทุกชนิดคือ
การที่เราไม่ภักดีต่อพระเจ้า และทุกอย่างจะถูกเปิดเผยในวันสุดท้าย

เราทุกคนต่างก็ทำมันในบางครั้งบางคราวและบางวิธี ทั้งในเวลาที่ไม่ภักดีต่อพระเจ้านิดหน่อยหรือไม่ภักดีมาก เราพยายามแก้ตัวและอ้างว่าในสุดท้ายทุกอย่างจะโอเค ในทางศีลธรรม เรามักพูดกับตัวเองว่า:

- "ผม/ฉันจัดการเองได้; มันจะโอเคแหละ"
- "ผม/ฉัน จะทำอีกแค่ครั้งเดียวเท่านั้นหน่า"
- "ผม/ฉันไม่ได้มีทางเลือกอะไรมากนัก"
- "มันไม่ใช่เรื่องใหญ่ขนาดนั้นรึเปล่า"
- "ใครๆเขาก็กันตลอดแหละ"
- "พระคัมภีร์ไม่ได้บอกข้อห้ามนี้ไว้อย่างชัดเจนถึงเรื่องนี้"
- "ผม/ฉันจะทำอะไรได้อีกล่ะ"
- "ผม/ฉันก็แค่เลือกความชั่วร้ายที่เล็กๆน้อยๆเอง"
- "พระเจ้าแสนดี พระองค์จะยกโทษให้ผม/ฉัน"
- "ไม่ใช่ว่าผม/ฉันทำแบบนี้ตลอดซะหน่อย"
- "พระเจ้าไม่ต้องการให้ผม/ฉันมีความสุขหรือ"

แต่ละข้อกล่าวอ้างข้างบนได้รับการออกแบบมาเพื่อลดภาระของบาปผิดแต่ละข้อ แต่ละข้ออ้างมีวัตถุประสงค์เพื่อปกปิดความจริงที่เราเลือกที่จะไม่ภักดีต่อพระเจ้า กบฏต่อสิทธิอำนาจ และต่อต้านการทรงเรียกของพระองค์ แต่ข้ออ้างมีความหมายเพื่อปกปิดความจงรักภักดีที่แท้จริงของใจเรา แต่ละข้ออ้างถูกออกแบบมาเพื่อให้เรารู้สึกโอเคกับสิ่งที่พระเจ้าตรัสอย่างชัดเจนว่าไม่โอเค แต่ละข้ออ้างมีจุดมุ่งหมายเพื่อทำให้บาปนั้นโอเคและดูไม่บาปเลย แต่ละข้ออ้างมีขึ้นเพื่อลบความกลัวของเราที่ว่าบาปเป็นตัวทำลายล้าง และนำไปสู่ความตายจริงๆ

มีบางช่วงเวลาที่เราทุกคนอาจถูกล่อลวงให้คล้อยตามตรรกะที่เพ้อฝันของอาดัมและเอวาในสวนเอเดน (ดูปฐมกาล 3) ในช่วงเวลาธรรมดาในชีวิตประจำวันของเรา เรายอมเชื่อในความผิดพลาดที่เราสามารถก้าวข้ามอาณาเขตทางศีลธรรมที่ชาญฉลาด และเปี่ยมด้วยความรักของพระเจ้า ไปในช่วงเวลาเล็กๆน้อยๆนับไม่ถ้วนหลายต่อหลายครั้ง โดยไม่คิดถึงผลร้ายที่จะตามมา เราไม่ซื่อสัตย์ทางศีลธรรมต่อพระองค์ผู้ทรงเป็นสติปัญญา ความชอบธรรม และความหวังของเรา และสิ่งที่สำคัญเกี่ยวกับเรื่องนี้ก็คือ ลักษณะของชีวิตไม่ได้เกิดขึ้นในช่วงเวลาใหญ่ๆ 3-4 ช่วงเวลาของชีวิตเท่านั้น แต่เกิดขึ้นในช่วงเวลาเล็กๆ น้อยๆ ที่ไม่มีใครสังเกตเห็น การกระทำที่ไม่ซื่อสัตย์เหล่านี้เปิดเผยถึงสงครามฝ่ายวิญญาณที่ยังคงโหมกระหน่ำเพื่อครอบครองจิตใจของเรา และเปิดเผยว่าการได้รับพระคุณที่ช่วยให้รอดบาปและได้รับการอภัยจากพระเจ้านั้นจำเป็นต่อเรามาก ให้เราลองถามตัวเองว่า เป็นการดีที่จะรู้ว่าพระคุณนั้นเป็นของเราในพระเยซูคริสต์หรือไม่ด้วย

อ่าน: โรม 6:15–23 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

18 พฤษภาคม

เราไม่สามารถพบการเปลี่ยนแปลงในการปกป้องความชอบธรรมแก่ตนของเราได้เอง
แต่ทำได้โดยการยอมรับความอ่อนแอของเรา และร้องอธิษฐานทูลของความช่วยเหลือจากพระเจ้า

ผมอยากจะบอกเหลือเกินว่าผมไม่มีปัญหาเรื่องนี้ หรืออยากพูดได้ว่าผมยอมรับความเป็นจริงของการต่อสู้ฝ่ายวิญญาณอย่างเต็มที่แล้ว หรืออยากจะพูดว่าผมรู้สึกขอบคุณเสมอสำหรับความช่วยเหลือที่พระเจ้าเตรียมไว้ให้ หรือผมอยากจะพูดว่าผมเปิดกว้างและเข้าถึงได้เสมอ ผมหวังว่าจะสิ่งที่กล่าวมาทั้งหมดได้ แต่ก็นั่นแหละช่างน่าเศร้าที่ผมทำมันไม่ได้ เมื่อมีคนตักเตือนผมเกี่ยวกับความผิดที่ผมทำ ผมไม่ได้กล่าวกับอีกฝ่ายว่า "ขอบคุณมากที่ช่วยบอกช่วยตักเตือนผม ผมรู้ว่าผมมีปัญหาสายตาฝ่ายวิญญาณและผมตาบอดฝ่ายวิญญาณทำให้ไม่สามารถมองตัวเองได้อย่างถูกต้อง ขอโปรดช่วยด้วยรู้ว่ามันเป็นการตาบอดฝ่ายวิญญาณต่อความรักของพระเจ้า แต่ผมก็ไม่ได้พูดอย่างนั้นเลย มีสองสิ่งที่เป็นธรรมชาติสำหรับผมคือ หูแดงเพราะความโกรธ และใจของผมอึดอัดต่อต้านสิ่งที่เขาพูดระบบการป้องกันภายในของผมเริ่มทำงาน และโต้เถียงโต้แย้งอยู่ภายในใจ เพื่อต่อต้านข้อกล่าวหาว่าบางทีผมอาจจะเข้าใจผิดไป บางทีเนี่ยเป็นการตัดสินที่ไม่ถูกต้องต่อเจตนารมณ์ของผม บางทีคนๆ นี้คิดว่าผมทำ แต่ผมไม่ได้ทำ จากนั้นผมก็พยายามสร้างข้อโต้แย้งเพื่อความชอบธรรมของผมเอง ผมเริ่มเขียนรายการสิ่งที่ดีทั้งหมดที่ผมได้กระทำ แต่อาจไม่มีใครสังเกตเห็น สิ่งที่ผมกำลังทำอยู่ เพื่อพยายามโน้มน้าวตัวเอง และคนที่เผชิญหน้ากับผมว่า ผมเป็นคนชอบธรรมจริงๆ ในการกระทำทั้งสองนี้ ผมไม่เพียงแต่กำลังลบล้างหลักฐานของบาปในใจผมที่กำลังสำแดงออกมาให้เห็น แต่ผมยังปกป้องความชอบธรรมของผมที่ไม่มีอยู่จริงด้วย

นี่คือส่วนที่น่าเศร้าในชีวิตผมก็คือ: ในการทำทั้งสองสิ่งนี้ ผมกำลังลดคุณค่าของพระคุณที่เป็นความหวังเดียวในชีวิต และความตายของผม ไม่ว่า การที่ผมบอกกับตัวเองว่าบาปไม่ได้บาปอย่างที่มันเป็น นั่น ก็นับว่าเป็นความผิดเล็กๆ น้อยๆ ของผม แต่บาปก็คือบาป และนั่นแหละคือบาปเล็กน้อยที่ทำให้ผมไม่สามารถไปถึงระดับที่พระเยซูที่ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อบาป—จริงๆ แล้วผมไม่ค่อยตื่นเต้นกับพระคุณด้วยซ้ำ ทำไมน่ะหรอก็เพราะผมมั่นใจว่าผมไม่ต้องการความช่วยเหลือ และการให้อภัยที่พระคุณประทานให้นะสิ ผมมั่นใจไปถึงระดับที่ ผมสามารถช่วยเหลือตัวเอง และเชื่อว่าผมพยายามที่จะเป็นผู้ชอบธรรมกำลังของตัวเองได้ ผมก็ไม่นับถือความชอบธรรมอันสมบูรณ์ของพระคริสต์ ซึ่งเป็นความชอบธรรมเพียงอย่างเดียวที่ทำให้ผมสามารถยืนอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าได้

ดังนั้นการที่ผมเข้าใจหลักธรรมแห่งพระคุณอย่างคมชัดลึก และสามารถชี้หรืออ้างถึงพระคำของพระเจ้าที่เทศนาเกี่ยวกับพระคุณนั้นอย่างชัดเจนได้ แต่เมื่อถึงเวลาที่ต้องเอาออกไปใช้ และเจอการทดสอบบนถนนจริงแห่งชีวิตประจำวัน หรือใช้กับชีวิตของผมเองจริงๆ ความเห็นแก่ตัวของผมก็ยังชอบเข้าไปขวางการทำงานของพระคุณในการเปลี่ยนแปลงคุณค่าชีวิตของผม แล้วผมก็สร้างเกราะป้องกันตัวขึ้นมาโดยอัตโนมัติ เมื่อต้องเผชิญหน้ากับพระกายของพระคริสต์ และพันธกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และพร้อมที่จะปฏิเสธสิ่งที่ผมอ้างว่า ผมเชื่อตามพระคัมภีร์ได้ในทันที เพราะเป็นเช่นนี้ผมจึงยังสนับสนุนสิ่งที่ผมควรหลุดพ้น และควรหยุดกระทำ แทนที่ที่จะวิ่งไปที่ที่เดียวที่ผมเคยพบกับความช่วยเหลือ

แล้วคุณล่ะ คุณละทิ้งความชอบธรรมแห่งของคุณแล้วจริงหรือไม่? การกระทำนั้นได้ทำให้คุณวิ่งเข้าหาพระคุณของพระเยซูหรือไม่? หรือ วันนี้เราจะต่อสู้สิ่งที่พระเยซูสิ้นพระชนม์เพื่อเอาชนะ และทำลายมันอยู่อย่างนั้น? บางทีก่อนที่เราจะเริ่มสารภาพบาป เราควรสารภาพว่า ลูกขอสารภาพต่อพระองค์ที่ลูกเคยคิดว่า ลูกนั้นถูกต้อง บริสุทธิ์ และชอบธรรม เป็นสิ่งแรก

อ่าน: ลูกา 18:9–14 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

19 พฤษภาคม

หากใจของเราไม่ได้ถูกครอบครองโดยพระเกียรติสิริของพระเจ้า
และชีวิตของเราก็ไม่ได้อยู่ภายใต้แผนการของพระองค์ เราก็เป็นคนเคร่งศาสนา
และไม่ได้ดำเนินชีวิตตามความเชื่อในพระคัมภีร์

ผมขอใช้ชีวิตแต่งงานเป็นกรณีศึกษาสำหรับ หลักการที่ระบุไว้ข้างต้น พวกเราทั้งหลายไม่มีใครอยู่ในการแต่งงานที่ไร้ซึ่งความขัดแย้ง และความกดดันตึงเครียด ไม่มีใครสามารถหลีกหนีสถานการณ์ที่น่าหงุดหงิด หรือสถานการณ์ที่น่าเบื่อที่ไม่อยากจะอดทนกับมันได้ เราต่างก็เคยเจอสถานการณ์การโต้เถียงที่ขุ่นเคือง หรือสถานการที่ต่างคนต่างเงียบไม่คุยกันเป็นเวลานาน เราต่างก็เคยผิดหวังกับชีวิตแต่งงานไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง (หากคุณยังโสด ให้ลองนำทุกสิ่งที่ผมพูดไปประยุกต์ใช้กับความสัมพันธ์ต่างๆ ในชีวิตของคุณดู) ดังนั้น เราตั้งคำถามว่า “ความตึงเครียดและความขัดแย้งทั้งหมดนี้มันเกี่ยวข้องกับอะไร” หากคุณเคยอ่านหนังสือการแต่งงานของคริสเตียนทั่วๆ ไป ก็จะเข้าใจว่าโต้เถียง ความขัดแย้ง สงคราม หรือการทะเลาะวิวาททั้งหมดเป็นประเด็นต่างๆที่เกิดขึ้นในแนวนอน (บนโลก) ที่เราทั้งหลายไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ในทุกๆ การแต่งงาน ดังนั้นมีเราจึงสรุปว่า ถ้าเราฉลาดพอที่จะพูดคุยถึงเรื่องความแตกต่างระหว่างเพศและบุคลิกภาพ ความคาดหวังต่างๆ ตามบทบาทหน้าที่ ความคาดหวังทางการเงิน เพศสัมพันธ์ การเลี้ยงดูบุตร การควบคุมอาหาร และอื่นๆ เราก็จะสามารถหลีกเลี่ยงความขัดแย้งส่วนใหญ่ได้

ในทางผิวเผินแล้วบทสรุปนี้ฟังดูถูกต้องและเป็นจริง แต่พระคัมภีร์ไบเบิลกล่าวต่างออกไป ให้เราพิจารณาข้อพระคำที่ช่วยปลุกเร้าใจต่อไปนี้ด้วยกัน:

> “อะไรเป็นสาเหตุของสงคราม และการทะเลาะวิวาทกันในท่านทั้งหลาย? มันมาจากความปรารถนาชั่วของท่านที่ต่อสู้อยู่ภายในตัวพวกท่านไม่ใช่หรือ? ท่านทั้งหลายอยากได้แต่ไม่ได้ ท่านก็ฆ่ากัน พวกท่านโลภแต่ไม่ได้ ท่านก็ทะเลาะและทำสงครามกัน ท่านไม่มีเพราะไม่ได้ขอ พวกท่านขอและไม่ได้รับเพราะขอผิดหวังจะเอาไปสนองความปรารถนาชั่วของตนเอง คนไม่ซื่อสัตย์ต่อพระเจ้า ท่านทั้งหลายรู้ว่าการเป็นมิตรกับโลกนั้นคือการเป็นศัตรูกับพระเจ้าไม่ใช่หรือ? เพราะฉะนั้น ใครก็ตามที่ต้องการเป็นมิตรกับโลก ก็ตั้งตัวเป็นศัตรูกับพระเจ้า ท่านคิดว่าเป็นสิ่งไร้สาระหรือที่พระคัมภีร์กล่าวว่า “พระวิญญาณที่พระเจ้าให้สถิตกับเรานั้นทรงหวงแหนอย่างยิ่ง?” แต่พระองค์ก็ประทานพระคุณมากยิ่งขึ้น เพราะฉะนั้นพระคัมภีร์จึงกล่าวว่า “พระเจ้าทรงต่อสู้คนที่หยิ่งจองหอง แต่ประทานพระคุณแก่คนที่ถ่อมใจ” เพราะฉะนั้น พวกท่านจงนอบน้อมต่อพระเจ้า จงต่อสู้กับมาร แล้วมันจะหนีท่านไป พวกท่านจงเข้าใกล้พระเจ้า แล้วพระองค์จะเสด็จเข้ามาใกล้ท่าน พวกคนบาปเอ๋ย จงชำระมือให้สะอาด คนสองใจ จงชำระใจให้บริสุทธิ์ จงเป็นทุกข์ โศกเศร้า และร้องไห้ ให้เสียงหัวเราะของพวกท่านกลายเป็นความโศกเศร้า และความชื่นชมยินดีกลายเป็นความเศร้าสลด พวกท่านจงถ่อมใจลงต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า แล้วพระองค์จะทรงยกชูท่าน”ยากอบ 4:1-10

ให้เราลองสังเกตว่า ยากอบอธิบายว่า ทำไมจึงมีสงคราม การทะเลาะวิวาทกันมากมายในเราทั้งหลาย ยากอบไม่ได้พูดว่า “สิ่งเหล่านั้นไม่ได้มาจากคนยากๆ ที่อยู่รอบๆตัวเรา” หรือ “สิ่งเหล่านี้เป็นผลมาจากปัญหาทั่วไปที่เราต้องเผชิญหรือจัดการกับมัน” เปล่าเลย ยากอบบอกว่ามันมาจาก “กิเลสตัณหา” ที่ทำสงครามฝ่ายวิญญาณอยู่ในใจเรา ในบริบทนี้ ตัณหาหมายถึง ความปรารถนาที่มีพลัง อำนาจ ที่เราทะเลาะกันก็เพราะเรามีปัญหาในใจ แทนที่ใจของเราจะถูกปกครองโดยพระเจ้าหรือมีแรงจูงใจเพื่อถวายเกียรติ์พระเจ้า ใจของเรากลับถูกควบคุมโดยความต้องการของเรา ความปรารถนา และตามความรู้สึกของเรา เมื่อเป็นเช่นนั้น เราจึงมักจะขัดแย้งกันอยู่เสมอ ยิ่งกว่านั้นยากอบยังบอกเราอีกว่าความขัดแย้งของมนุษย์มีรากฐาน มาจากการล่วงประเวณีฝ่ายวิญญาณ เมื่อเราให้ตัวเองอยู่ในตำแหน่งที่เป็นของพระเจ้าแต่เพียงผู้เดียวในชีวิตเรา ความขัดแย้งจะตามมาเสมอ ทั้งหมดเป็นอีกเหตุผลอีกประการหนึ่งที่จะบอกเราได้ว่า การช่วยเหลือโดยพระคุณของพระเจ้าในพระเยซูนั้นสำคัญสำหรับเรา

อ่าน: อิสยาห์ 29 (โดยเฉพาะข้อ 13) เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

20 พฤษภาคม

เราจะไม่สิ้นหวัง และไร้ซึ่งการช่วยเหลืออีกต่อไป
หากองค์อิมมานูเอลผู้ทรงพระสิริและพระคุณทรงสถิตอยู่ในชีวิตชีวิตของเรา

เป็นเรื่องราวอัศจรรย์ที่ได้ถูกบันทึกไว้ให้ผู้เชื่อได้อ่าน เข้าใจ ระลึกถึงจดจำ และช่วยหนุนจิตชูใจ เป็นหน้าต่างที่ให้มุมมองของสิ่งที่ผู้เชื่อทุกคนจำเป็นต้องมี และต้องรู้ว่าพระคุณพระเจ้าได้ประทานสิ่งนี้ได้ไว้ให้:

> "เพราะเหตุพงศ์พันธุ์อิสราเอล เมืองเยรีโคจึงถูกปิดมิดชิดไม่ให้คนเข้าออก พระยาห์เวห์ตรัสกับโยชูวาว่า" ดูแน่ะ เราได้มอบเมืองเยรีโคไว้ในมือเจ้าแล้ว ทั้งกษัตริย์และพวกนักรบกล้าหาญ พวกเจ้าจงเดินขบวนรอบเมือง คือให้พวกทหารวนรอบเมืองครั้งหนึ่ง เจ้าจงทำเช่นนี้หกวัน ให้ปุโรหิตเจ็ดคนถือแตรเขาแกะเจ็ดคันนำหน้าหีบ และในวันที่เจ็ดนั้นพวกเจ้าจงเดินรอบเมืองเจ็ดครั้ง ให้ปุโรหิตเป่าแตรไปด้วย และเมื่อเขาเป่าเขาแกะเป็นเสียงยาว พอเจ้าได้ยินเสียงแตรนั้น ก็ให้ประชาชนทั้งปวงโห่ร้องขึ้นด้วยเสียงดัง กำแพงเมืองนั้นก็จะพังลงราบ และประชาชนจะขึ้นไป ทุกคนต่างตรงไปข้างหน้าตน" โยชูวาบุตรนูนจึงเรียกปุโรหิตมาสั่งว่า "จงยกหีบพันธสัญญาขึ้นหามไป ให้ปุโรหิตเจ็ดคนถือแตรเขาแกะเจ็ดคันเดินนำหน้าหีบแห่งพระยาห์เวห์" และท่านสั่งประชาชนว่า "จงออกเดินรอบเมืองนั้น ให้มีทหารถืออาวุธเดินข้างหน้าหีบแห่งพระยาห์เวห์" (โยชูวา 6:1-7)

ลูกหลานของอิสราเอลได้เข้าสู่ดินแดนแห่งพันธสัญญาแล้ว แต่เพื่อมิให้พวกเขาลืมว่าพวกเขาเป็นใคร และได้รับอะไรจากพระเจ้า พระเจ้าทรงวางการทดลองไว้ตรงหน้าพวกเขา ซึ่งจะสำแดงพระสิริและพระคุณอันทรงฤทธิ์ของพระองค์ และเพื่อความรอดของพวกเขาทั้งหลาย พระองค์ให้เขารู้อย่างแน่ชัดว่า ไม่มีทางใดเลยที่ผู้ที่ติดตามพระเจ้ากลุ่มนี้จะสามารถเอาชนะเมืองป้อมอย่างเมืองเยรีโคได้ พระเจ้าสั่งให้เดินพวกเขาแห่รอบเมืองวันละครั้งเป็นเวลาหกวัน จากนั้นในวันที่เจ็ดให้แห่รอบเมืองเจ็ดรอบ จากมุมมองของมนุษย์ สิ่งที่พระเจ้าสั่งให้ทำไม่ต่างอะไรกับการฆ่าตัวตายของทหาร แต่พระองค์กำลังสอนชาวอิสราเอลว่า พวกเขาต้องเลิกมองชีวิตจากมุมมองของสติปัญญา และกำลังของมนุษย์ที่ทำได้ เพราะตอนนี้พวกเขาเป็นบุตรของพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพ ความอ่อนแอ และขีดจำกัดของพวกเขาถูกแทนที่โดยพระคุณ และสง่าราศีแห่งพระสิริที่น่ายำเกรงของพระองค์ ขณะที่พวกเขาเดินไปรอบๆ เมืองเยรีโค พระเจ้ากำลังช่วยให้คนอิสราเอลเผชิญกับการไร้ซึ่งสามารถ ความอ่อนแอ และเป็นพึ่งพาไม่ได้อย่างที่พวกเขาเป็น และทรงปลอบโยนพวกเขาด้วยความจริงที่ว่าพระองค์จะทรงอยู่กับพวกเขาทุกที่ที่พวกเขาไปและไม่ว่าพวกเขาจะเผชิญหน้าอะไรก็ตาม พวกเขาจะไม่เผชิญ หน้ากับศัตรูด้วยตัวของพวกเขาเอง พวกเขาจะไม่ต้องแบกสิ่งที่ไม่จำเป็นต้องแบกด้วยตัวเอง ไม่ต้องแบกภาระหนักหรือชะตากรรมไว้ด้วยกำลังของตังเองเท่านั่นอีกต่อไป พระคุณและสง่าราศีแห่งพระสิริขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาถึงพวกเขาอยู่ด้วยของพระองค์ และโดยฤทธานุภาพของพระองค์กำแพงจึงทลายลง

หากเราเป็นลูกของพระเจ้า เราก็ต้องจำไว้ว่าเราเป็นใครและเราได้รับอะไรจากพระเจ้า เราไม่ได้เป็นผู้ที่ต่อสู้กับโลกแต่โดยพระคุณและสง่าราศีแห่งพระสิริขององค์อิมมานูเอล แชะที่ชีวิตเราถูกครอบครองด้วยพระคุณและสง่าราศีแห่งพระสิริของพระเจ้าก็เพื่อเหตุนี้ อย่ากลัวและจงดำเนินชีวิตด้วยความหวังและความกล้าหาญจากการระลึกอยู่เสมอว่าพระเจ้าทรงอยู่ใกล้

อ่าน: ฮีบรู 13:1–6 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

21 พฤษภาคม

ชีวิตนิรันดร์รับประกันว่า เราได้รับการอภัยสำหรับบาปในอดีต ปัจจุบัน และอนาคตแล้ว และชิ้นส่วนที่แตกหักในเราจะได้รับ การซ่อมแซมอย่างสมบูรณ์

มันขึ้นอยู่กับตำแหน่ง! ตำแหน่ง! และตำแหน่งจริงๆ! ของเรา ถ้าเราจะใช้ชีวิตอย่างสงบสุขด้วยความหวังและความกล้าหาญ เราต้องรู้ว่าตำแหน่งของเราอยู่ที่ตรงไหนในงานของพระเจ้า มีเครื่องหมายสองอย่างของงานนั้นที่ช่วยระบุตำแหน่งของคุณจริงๆ และช่วยบอกเราว่าพระเจ้ากำลังทำอะไร และแจ้งรายละเอียดแก่เราว่า เราควรใช้ชีวิต ณ ที่นี่ตอนนี้อย่างไร ดังที่ผมได้กล่าวไว้ก่อนหน้านี้ เราอยู่ระหว่าง “พระเจ้าทำแล้ว” และ “ยังไม่มาไม่ถึง»

ประการแรก มันสำคัญสำหรับคุณและผมที่จะต้องระลึกไว้เสมอว่า เราอยู่ในการให้อภัยอย่างสมบูรณ์ “แล้ว” การให้อภัยไม่ใช่สิ่งที่ “หวังว่าจะได้รับ” เป็นสิ่งที่ “ได้รับแล้วหรือสำเร็จและลุล่วงแล้ว” เราไม่ต้องรอว่าจะได้รับการให้อภัยจากพระเจ้าหรือไม่ เราไม่ต้องกังวลว่ากระบวนการให้อภัยจะล้มเหลวหรือไม่ ก็เพราะพระเยซูได้ทำสำเร็จอย่างสมบูรณ์แล้วบนไม้กางเขนในการให้อภัยเรา การเสียสละที่สมบูรณ์แบบของพระเมษโปดกผู้ชอบธรรมในการเป็นเครื่องบูชาที่สมบูรณ์แบบไร้ที่ติได้ตอบสนองอย่างเพียงพอต่อเงื่อนไขในการชดใช้บาปของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์อย่างสมบูรณ์ และทำให้เรานั้นชอบธรรม และไร้ซึ่งความผิดที่สมควรได้รับโทษ ที่เป็นผลจากบาปของเราในสายพระเนตรของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้เราจึงไม่ต้องกังวลอีกต่อไปว่า พระเจ้าปฏิเสธเรา เพราะความไม่สมบูรณ์หรือความเลวร้าย ชั่วร้ายของเรา ดังนั้นเราจึงไม่ต้องแอบซ่อนบาปของเรา เราไม่จำเป็นต้องทำสิ่งต่างๆ ด้วยตนเองเพื่อให้ได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้า เราไม่ต้องอายในความอับอาย เราไม่จำเป็นต้องหาเหตุผลเพื่อเข้าข้างตนเอง แก้ตัว แก้ต่าง หรือโยนความผิด เราไม่ต้องเสแสร้งว่า เราเก่งกว่าที่เป็นจริงๆ เราไม่ต้องถกเถียงเพื่อความชอบธรรมของเรา เราไม่ต้องกลัวที่จะถูกรู้ หรือถูกเปิดเผยบาป เราไม่ต้องเปรียบเทียบขนาดของบาปของเรากับขนาดของบาปของผู้อื่น เราไม่ต้องอวดอ้างความชอบธรรมของเราเพื่อให้คนอื่นเห็นว่าเราชอบธรรมเพียงใด เราไม่ต้องคอยสงสัยเลยว่าถ้าอย่างนั้นพระเจ้าจะต้องเหนื่อยกับการที่เราทำผิดพลาดไปบ่อยขนาดไหนกัน ทั้งหมดนี้ เป็นการช่วยเหลือที่ไร้เงื่อนไขของข่าวประเสริฐกระทำ เพื่อให้เราได้รับการอภัยต่อบาปของเราทั้งหมดแล้ว

ประการที่สอง สิ่งสำคัญที่ของอีกส่วนของข่าวประเสริฐที่เราต้องเข้าใจคือ มีส่วนที่ “ยังไม่สมบูรณ์” ในการซ่อมแซมแก้ไขขั้นตอนสุดท้ายของเรา ใช่ที่เราได้รับการให้อภัยอย่างสมบูรณ์แล้ว แต่เรายังไม่ได้รับการสร้างใหม่อย่างสมบูรณ์ ในทุกสิ่งที่พระคุณจะทำให้เรา ความบาปยังคงอยู่ในตัวเรา สงครามการต่อสู้เพื่อครอบครองใจเรายังคงเดือดดาลอยู่ โลกรอบตัวเรายังคงพังทลาย อันตรายฝ่ายวิญญาณยังคงแฝงตัวอยู่ และเรายังไม่ได้รับการสร้างใหม่อย่างสมบูรณ์ตามพระฉายาขององค์พระเยซูคริสต์ ไม้กางเขนของพระเยซูรับประกันว่าสิ่งที่แตกหักทั้งหมดนี้จะได้รับการแก้ไข แต่ยังไม่ได้แก้ไขทั้งหมด

ดังนั้น เมื่อเรามีความอุ่นใจหรือมีความสุขที่เราได้รับการอภัยอย่างสมบูรณ์ และเพลิดเพลินกับอิสระจากความวิตกกังวลว่า จะไม่ได้รับอภัยโทษบาปจากพระเจ้า เราไม่สามารถประมาท และดำเนินชีวิตอย่างไม่ฉลาดได้ หนึ่งเหตุผลคือ อันตราย (บาป) ยังคงอยู่ในตัวเรา และอีกเหตุผลหนึ่งคือ (การทดลองและล่อลวง) ยังคงแฝงตัวอยู่ภายนอกเรา ดังนั้นเราจึงยังคงเป็นผู้ที่ต้องการพระคุณพระเจ้า และต้องระลึกเสมอว่าพระคุณเจ้าเท่านั้นที่ช่วยเราได้ ในทุกวันไม่มีสิ่งอื่นหรือทางอื่นที่ช่วยได้ การให้อภัยสำเร็จและสมบูรณ์แล้ว การบูรณะฟื้นฟู สร้างใหม่ในขั้นตอนสุดท้ายนั้นยังมาไม่ถึง การรู้ว่าเรานั้นอยู่ระหว่างทั้งสองสิ่งนี้เป็นกุญแจสำคัญสู่ประตูชีวิตคริสเตียนที่สงบสุขและชาญฉลาด

อ่าน: 2 เปโตร 3:1–13 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

22 พฤษภาคม

เราไม่ต้องสงสัยอีกต่อไปว่า จะทำอะไรดีเพื่อจะให้พระเจ้ายอมรับเรา
พระเยซูได้ทรงกระทำสิ่งนี้แทนเราบนไม้กางเขนแล้ว เพื่อจ่าย ชำระ และชดใช้ให้เรา
เพื่อที่เราจะได้รับการยอมรับจากพระเจ้า

ไม้กางเขนของพระเยซูคริสต์ช่วยให้ปัญหาเรื่อง "การยอมรับจากพระเจ้า" หมดไปจากสำหรับลูกๆทุกคนของพระองค์ เพราะทรงซื้อเขาเหล่านั้นไว้ด้วยโลหิตของพระเยซู ไม่มีข่าวดีไหนที่ดีไปกว่านี้แล้ว! บนไม้กางเขนที่มีสิ่งที่เลวร้ายที่สุดที่เคยเกิดขึ้น แต่สิ่งสิ่งนั้นกลับกลายเป็นสิ่งที่ดีที่สุดที่เคยมีมา ผมขออนุญาตอธิบายเพิ่มเติม

ความโหดร้ายเลวร้ายของความทุกข์ทรมานขององค์พระคริสต์ ไม่ใช่การเย้ยหยันของมนุษย์ที่ตบพระองค์ด้วยหนาม แส้ หรือตะปูเท่านั้น ช่วงเวลาที่น่าสยดสยองที่สุดสำหรับพระเยซูบนไม้กางเขนถูกบันทึกไว้ในมัทธิว 27:45–46: "แล้วก็เกิดความมืดมัวทั่วแผ่นดิน ตั้งแต่เวลาเที่ยงวันจนถึงบ่ายสามโมง พอเวลาประมาณบ่ายสามโมง พระเยซูทรงร้องเสียงดังว่า "เอลี เอลี ลามา สะบักธานี" แปลว่า "พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ทำไมพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย?"พระคำที่แสนโศกเศร้าตอนนี้พาเราย้อนกลับไปในถึงสถานการณ์น่าสยดสยองในช่วงศตวรรษหนึ่ง ตอนที่บาปในการกบฏอาดัมและเอวาแยกพวกเขาออกจากพระเจ้า ผู้ทรงสร้างพวกเขาให้รู้จักพระองค์ ชื่นชมยินดีในพระองค์ และมีสัมพันธภาพกับพระองค์ตลอดไป เป็นเวลาที่ช่างน่าสยดสยองเมื่อพระเจ้าขับไล่พวก เขาออกจากสวนและอยู่ไกลจากการทรงสถิตของพระองค์ ซึ่งจำเป็นที่สุดสำหรับมนุษย์ตั้งแต่นั้นตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ก็คือ หนทางที่จะกลับไปคืนดีและอยู่กับพระเจ้าดังเดิม แล้วเวลาก็ได้ผ่านล่วงเลยไปนานนับหลายพันปี ซึ่งแต่ละปีนั้นก็ถูกหล่อหลอมด้วยความเป็นจริงแห่งการพลัดพราก และไม่มีทางที่ผู้คนจะเป็นอย่างที่พวกเขาควรจะเป็นและทำในสิ่งที่ตั้งใจได้ในขณะนั้นที่พวกเขาถูกแยกออกจากพระเจ้า

พระเยซูจึงยินดีที่จะเสด็จมา มีชีวิต และสิ้นพระชนม์เพื่อเรา ชีวิตที่เราไม่สามารถมีได้ด้วยตัวเราเอง และทรงสิ้นพระชนม์แทนการตายที่เราสมควรได้รับและตายเองเพราะโทษบาป ไม่เพียงแค่นั้นที่พระองค์ยังทรงยินดีที่จะอดทนและรับเอาคำปฏิเสธของพระบิดาแทนเรา เพื่อเราจะรู้ว่าเราได้รับการยอมรับจากพระบิดาแล้วโดยพระองค์ มีอะไรที่น่าสยดสยองไปกว่า การที่พระบุตรถูกแยกจากพระบิดาอีกนะหรอ ก็คือการถูกที่แยกออกโดยที่ไม่ได้เตรียมตัวเตรียมใจมาก่อนว่า จะถูกแยกออกโดยพระคุณอันยิ่งใหญ่ พระคุณที่เติมเต็มความต้องการที่อยู่ลึกที่สุดในใจของเรา การถูกปฏิเสธของพระคริสต์ทำให้เราได้รับการยอมรับ ในสถานการณ์แห่งความสยดสยองที่พระคริสต์ต้องเผชิญทำให้เราได้รับความหวังนิรันดร์ เพราะพระองค์ทรงยินดีที่จะอดทนต่อความเจ็บที่แสนสาหัสจากการถูกพระบิดาปฏิเสธแทนเรา คุณและผมจะไม่ต้องเผชิญกับช่วงเวลาที่ไม่ได้อยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าอีกต่อไป

การได้รับการยอมรับจากพระเจ้าได้ด้วยการจ่ายราคาที่แสนแพงที่พระเยซูทรงจ่ายให้เราแล้วและไม่ต้องไม่จ่ายเองอีก ในฐานะลูกของพระเจ้า ไม่มีอะไรที่เราสามารถทำได้เพื่อเปลี่ยนแปลงพระเจ้าหรือให้ได้มาซึ่งรับการยอมรับจากพระเจ้าที่มากไปกว่านี้ หรือเพื่อที่จะทำให้พระเจ้าไม่ยอมรับหรือทอดทิ้งเราไป การได้รับการยอมรับของเราจากพระเจ้านั้นมั่นคงปลอดภัยทั้งในวันที่เลวร้ายที่สุดพอๆ กับวันที่ดีที่สุดในชีวิตเรา เพราะมันได้ถูกจ่ายครบแล้วในครั้งเดียว สำหรับราคาที่ต้องจ่ายเพื่อตลอดนิรันดร์ โดยองค์พระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา และทรงทุกข์ทรมานแทนเราด้วย

อ่าน: มัทธิว 27:32–54 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

23 พฤษภาคม

บางทีเราอาจจะมองไปที่นอกรั้วแล้ว รู้สึกอยากได้อยากมีชีวิตที่เหมือนคนอื่นๆ ที่เราเห็น หรือหลอกตัวเองว่า พระเจ้ากำลังอวยพร หรือพาเราไปในทางที่เราจะมีชีวิตแบบคนคนนั้น

คุณเคยต่อสู้กับความอิจฉาริษยาในใจไหม? เคยสงสัยไหมว่าทำไมชีวิตของคนอื่นถึงดูง่ายดายกว่าเรา? เคยรู้สึกสะดุดที่ต้องฉลองกับพรที่ผู้อื่นได้รับในสิ่งที่เราคิดว่าเราก็อยากได้มันเหมือนกันหรือไม่? เคยคิดอยากจะสลับชีวิตของเรากับใครสักคนไหม? บางทีนั่นเป็นวิธีต่างๆที่ความอิจฉาคอยยั่วยุเราทุกคน ดังนั้น เราจึงควรที่จะตรวจสอบความอิจฉาริษยาในใจเสมอ:

แล้วสิ่งใดที่ทำให้ใจเราอิจฉาริษยากัน?

1. *ความอิจฉาริษยาคือการหลงลืม* จดจ่อในสิ่งที่เราคิดว่าเราควรมีแต่ไม่มี เราไม่ได้นึกถึงพระพร มากมายที่เป็นของเรา เพียงเพราะพระเจ้าทรงเลือกให้ความรักอันไพบูลย์ของพระองค์อยู่กับเรา การหลงลืมนี้ ทำให้เราเปรียบเทียบตัวเองกับผู้อื่นและบ่นมากกว่าขอบพระคุณพระเจ้าและรอคอยพระองค์
2. *การเข้าใจผิดเกี่ยวกับพระพร* บ่อยครั้งที่ความอิจฉาเกิดจากความเข้าใจผิดว่าการดูแลของพระเจ้าเป็นอย่างไร มิใช่การดูแลเพื่อการสงเคราะห์ การบรรเทา หรือการปล่อยเสมอไป บางครั้งพระพรของพระเจ้ามาในรูปแบบของแบบทดสอบซึ่งเป็นวิธีที่พระองค์ประทานสิ่งที่เราไม่สามารถที่จะหาได้ในหนทางอื่น นอกจากในพระองค์
3. *ความอิจฉาริษยาคือความเห็นแก่ตัว* ความอิจฉามักจะทำให้เรามองว่าเราเป็นศูนย์กลางของโลก มันมักจะทำให้ทุกสิ่งเชื่อมโยงกับความสะดวกสบาย ง่ายไม่ยุ่งยาก รวดเร็ว ทันใจ เป็นดังใจต้องการ ตามใจปรารถนา และเป็นไปตามใจของเรา ไม่เกี่ยวกับแผนการและพระเกียรติสิริของพระเจ้าที่เรารับใช้
4. *ความอิจฉาคือความหยิ่งยโส* ความอิจฉามีท่าทีที่มาจากใจที่คิดว่า "ฉันสมควรได้รับมากกว่าที่พวกเขาควรได้" มันลืมไปว่าเรา จริงๆแล้วเราทุกคนสมควรได้รับการลงโทษทั้งแบบทันทีทันใดและชั่วนิรันดร์ และสิ่งดีต่างๆ ที่เรามีล้วนเป็นของประทานอันล้ำค่าจากพระคุณอัศจรรย์ของพระเจ้า
5. *ความอิจฉาริษยาทำให้เราสายตาสั้น* เมื่อความอิจฉาริษยาอยู่ตรงหน้า เราก็มองข้ามความจริงที่ว่า ช่วงเวลา ณ ขณะนี้ไม่ใช่เวลาทั้งหมดที่เรามี คือเราลืมว่าเรามีชีวิตในส่วนชีวิตนิรันดร์ด้วย และยังทำให้เรามองไม่ออกว่าเวลานี้ไม่ใช่จุดจบหรือจุหมายปลายทางของเรา แต่เป็นการเตรียมเราสู่จุดหมายปลายทางสุดท้ายที่สวยงามเกินกว่าที่เราจะคาดคิดหรือจินตนาการถึงได้
6. *ความอิจฉาริษยาทำให้เราเกิดคำถามหรือสงสัยในสติปัญญาของพระเจ้า* เมื่อคุณและผมอิจฉาริษยา เรามักจะคิดเอาเองว่าเราฉลาดกว่าพระเจ้า เรามักจะคิดว่าเรารู้มากว่าและรู้ดีกว่าชัดเจนกว่าที่พระเจ้ารู้ และเราเป็นผู้ควบคุมอยู่ เราก็จะจัดการสิ่งต่างๆ ด้วยวิธีที่ต่างออกไป
7. *ความอิจฉาริษยาทำให้เราใจร้อนไม่อดทน* ไม่อยากที่จะรอ ไวในการบ่น และเหนื่อยหน่ายท้อแท้ง่าย ความอิจฉาริษยาไม่ได้เพียงแค่ทำให้เราแค่ร้องขอพร; แต่มันทำให้เราร้องขอพรแบบที่ต้องได้ตอนนี้เดี๋ยวนี้ จะเอาตอนนี้ และคาดหวังให้พระเจ้าต้องตอบคำอธิษฐานในทันที

ปัญหาของใจอิจฉาริษยาคือ มันทำให้เราตั้งคำถามต่อความดีของพระเจ้าและเมื่อเราทำอย่างนั้น เราก็เลิกวิ่งไปหาพระเจ้าเพื่อขอความช่วยเหลือ ดังนั้น จงร้องขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า—เพื่อพระองค์จะประทานใจที่ขอบพระคุณ ถ่อมตน และอดทนแก่เรา พระคุณของพระเจ้าเท่านั้นที่จะเปลี่ยนแปลงเราและช่วยเราสู้กับบาปที่มาจากใจที่อิจฉาริษยาได้

อ่าน: สดุดี 34 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

24 พฤษภาคม

บางทีเราไม่ได้แสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับชีวิตของเรา หรือใจของเรา
เราหวังแต่ว่าพระเจ้าจะประทานให้ และเราแสวงหาพระเจ้าก็เพียงเพื่อที่จะได้ตามใจหวัง

มันเป็นสิ่งที่น่าขันของใจเราครั้งใหญ่ หากเรามัวแต่ทุ่มเทใจไปกับการแสวงหาความพึงพอใจที่จะมาเติมเต็มใจ ความพึงพอใจจะเป็นสิ่งเดียวที่เราจะไม่มีวันหาพบได้ในสิ่งต่างๆ เพราะใจของเราจะไม่มีวันพอใจกับสิ่งเหล่านั้นเลย ใจของเราจะพอใจในพระองค์ผู้ทรงประทานทุกสิ่งแก่เราเท่านั้น หากเรามัวแสวงหาความสุข วันหนึ่งความสุขก็จะหนีเราไป

มีผู้หญิงที่เป็นภรรยาหลายคนบอกผมในการเข้ารับคำปรึกษาถึงชีวิตแต่งงานของเขาว่า "สิ่งเดียวที่ฉันต้องการจากชีวิตแต่งงานคือ ฉันหวังว่าสามีที่จะทำให้ฉันมีความสุข" ลองจินตนาการถึงการเปลี่ยนแปลงที่ความคาดหวังนี้นำมาสู่ความสัมพันธ์ในชีวิตคู่ของพวกเขาสิ เราจะเห็นได้ชัดว่าผู้หญิงทุกคนที่ พูดประโยคนี้มีคำจำกัดความว่า นิยามความสุขของพวกเธอเป็นอย่างไร พวกเธอมีภาพในฝันของการแต่งงาน และเธอกำลังวาง ความฝันนั้นไว้บนบ่าของสามีเธอให้เขาแบก แต่ในความเป็นจริง สามีของเธอเป็นใครกัน? เขาเป็นเพียงมนุษย์ที่มีข้อบกพร่องเพราะบาป และอาศัยอยู่ในโลกที่ตกสู่บาป ดังนั้นจึงไม่น่าเป็นไปได้ที่เขาจะมอบสิ่งต่างๆ ตามความฝันในแบบที่เธอกำลังตามหาได้

เมื่อใดก็ตามที่เราให้สิ่งทรงสร้างเป็นสิ่งที่จะทำให้เราพึงพอใจ เราก็กำลังคาดหวังให้สิ่งสิ่งนั้นเป็นผู้ช่วยให้รอดของเรา ซึ่งหมายความว่าเรากำลังหาสิ่งที่เบื้องบนเท่านั้นที่จะทำให้เราพึงพอใจได้จากสิ่งที่ที่อยู่ในโลก กล่าวอีกนัยหนึ่งเรากำลังขอให้สิ่งทรงสร้างทำในสิ่งที่พระเจ้าเท่านั้นที่จะทำได้ให้เรา ตอนนี้ สิ่งทรงสร้างที่พระเจ้าสร้างไว้ในโลกถูกออกแบบมาอย่างดี และงดงาม และเป็นดังเพลงคลาสสิกซิมโฟนีอันไพเราะเพราะพริ้ง ที่เราสามารถสัมผัสถึงรูป-รส-กลิ่น-เสียง-และสัมผัสต่างๆ ของความรุ่งโรจน์ทางกายภาพของสิ่งเหล่านั้นในหลายแง่มุม แต่ความรุ่งโรจน์เหล่านี้ไม่สามารถทำให้ใจเราอิ่มเอมได้ ถ้าเราขอให้สิ่งเหล่านั้นทำให้เราพอใจและอิ่มเอมใจของเราก็จะว่างเปล่าท้อแท้สิ้นหวัง และหมดกำลังใจ ความรุ่งโรจน์ทางโลกที่ของสิ่งทรงสร้างนั้นเป็นเหมือนป้ายที่ชี้ให้เราเห็นความรุ่งโรจน์เดียวที่จะเติมเต็มใจเราทั้งหลายตลอดไป

สิ่งที่สำคัญคือ หากเราแสวงหาความพึงพอใจ วันหนึ่งความพึงพอใจนั้นก็จะหลุดลอยไป แต่ถ้าเราแสวงหาพระเจ้าพักพิงในการทรงสถิต ในพระคุณของพระองค์ และมอบหัวใจของเราไว้ในพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระองค์ พระองค์ก็จะทรงทำให้หัวใจของเราอิ่มเอมอย่างที่ไม่มีสิ่งใดหรือใครจะทำได้ เราถูกสร้างมาเพื่อพระองค์ ใจของเราถูกสร้างมาเพื่อที่จะแสวงหาความพอใจที่อิ่มเอมได้โดยการนมัสการพระเจ้า เรารู้สึกถึงความปลอดภัยภายในใจได้เมื่อเราพึ่งพิงในพระองค์ เรารู้สึกว่าเรามีความเป็นอยู่ที่ดีได้เมื่อเราพึ่งอาศัยในพระปัญญา ฤทธานุภาพ และความรักของพระองค์

ความเป็นจริงก็คือ พระองค์ทรงเป็นสันติสุข และความพึงพอใจที่เรามองหา พระองค์คือการพักผ่อนและเป็นความสุขที่เราโหยหา และทรงเป็นความสะดวกสบายที่ใจเราปรารถนา ทุกสิ่งที่คุณและผมคิดว่าเราต้องการเราไม่ใช่สิ่งที่จำเป็นและช่วยเราได้จริงจริงๆ ทุกสิ่งที่เราคิดว่าจะนำมาซึ่งความพอใจและความสุขภายนอกนั้นจะมีวันพังทลาย สูญเสีย และสูญหายไป สิ่งที่เราต้องมีในชีวิตมากที่สุดคือพระเจ้า และโดยพระคุณพระองค์จึงทรงสถิตอยู่ในเรา อยู่กับเรา อยู่และทำทุกสิ่งเพื่อเรา ใจของเราจะสามารถพักสงบได้โดยพระคุณในพระองค์ และเราได้รับทุกสิ่งที่จำเป็นแล้วในพระองค์

อ่าน: สดุดี 107 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

25 พฤษภาคม

ไม่มีคำพูดใดหรือสิ่งใดที่จะช่วยหนุนใจ หรือปลอบใจให้เราในยามที่เราเผชิญกับความอ่อนแอได้ดีไปกว่าพระคำข้อนี้: "เพราะว่าความอ่อนแอมีที่ไหน ฤทธานุภาพของเราก็ปรากฏเต็มที่ที่นั่น"

ผมไม่รู้ว่าคุณเป็นอย่างไร แต่สำหรับผมนั้นผมมักจะไม่ชอบที่จะต้องอ่อนแอทั้งทางร่างกายและจิตใจ ผมต้องการที่จะถูกต้องเสมอ แข็งแกร่ง มีกำลังและความสามารถ และให้ทุกสิ่งอยู่ในการควบคุมของผม ผมไม่อยากรู้สึกกลัว สับสน หรือไม่พร้อม ผมไม่ต้องการที่จะแม้แต่จะรู้สึกว่าผมมีคุณสมบัติที่ไม่ดีพอสำหรับงานที่ทำอยู่ ผมไม่ต้องการเป็นตัวถ่วงที่เป็นเหตุให้งานไม่เสร็จสักที หรือเป็นตัวถ่วงสำหรับคนอื่น ผมไม่ชอบเมื่อสถานการณ์ที่ดูเหมือนว่ามีสิ่งที่ผมควรรู้แต่ผมไม่รู้ ผมไม่ชอบที่จะมองย้อนกลับไปที่สถานการณ์ต่างๆ แล้วรู้สึกเสียใจ ผมหวังว่า ผมจะมีปณิธานที่แข็งแกร่งขึ้นและมีพลัง ที่จะก้าวผ่านสิ่งต่างๆ ไปได้ ผมไม่อยากที่จะเห็นความล้มเหลวที่อยู่ข้างหน้าผม ผมไม่ต้องการทำให้ตัวเองหรือคนอื่นผิดหวัง ผมอยากมีประวัติแบบที่ทำให้ผมรู้สึกภาคภูมิใจ ส่วนตัวผมเองก็ยังไม่เคยพบเจอความอ่อนแอที่ทำให้รู้สึกสบายหรือวางใจได้

ก็คือผมกำลังบอกว่า ผมไม่ต้องการเป็นอย่างที่ผมเป็นอยู่หรือเผชิญกับสิ่งที่ผมเป็น และผมเดาว่าคุณก็คงเช่นกัน เราทุกคนใฝ่ฝันถึงการได้มีกำลังและความสามารถอย่างเป็นอิสระ เรากระหายหาการได้ครอบครองความรู้และปัญญาอย่างเป็นอิสระ เราทุกคนต่างต้องการความชอบธรรมที่เป็นของเรา แต่ความจริงก็คือ เราไม่ได้เพียงแต่ถูกสร้างมาแบบที่ไม่เป็นอิสระแก่ตนหรือไม่ขึ้นกับพระองค์ผู้ทรงสร้างเราเท่านั้น ยังมีบาปที่คอยทำลายเราทำให้เราอ่อนแอและขัดสนมากขึ้นด้วย นักศาสนศาสตร์ เรียกว่า จุดจบที่ชั่วร้ายเลวทราม ไม่ได้หมายความว่าเราชั่วร้ายมากแบบที่เราควรเป็นแบบที่พระเจ้าสร้าง แต่เพราะบาปได้ทำงานที่แสนชั่วร้ายของมันออกมาในทุกส่วนของความเป็นมนุษย์ของเรา เหตุนี้การที่เราคิดหรือเชื่อว่าเรามีกำลังและเข้มแข็งนั้นเป็นการหลงผิด ซึ่งนี้ยังหมายความว่าความอ่อนแอของเราไม่ได้เป็นแย่อันตรายเท่ากับที่เราคิด แต่สิ่งที่เป็นอันตรายร้ายแรงที่สุดคือการที่เราหลงผิดคิดว่าเราเข้มแข็งพอ เพราะว่าถ้าเราคิดว่าเราเข้มแข็งพอ เราก็จะไม่แสวงหาความช่วยเหลือที่เราต้องมีมันมากที่สุดจากพระองค์ผู้ทรงเป็นแหล่งทรัพยากรของกำลังและความเข้มแข็งทุกชนิด

นี่คือเหตุผลที่เปาโลกล่าวว่า: "แต่พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าแล้วว่า "การมีพระคุณของเราก็เพียงพอกับเจ้า เพราะว่าความอ่อนแอมีที่ไหน ฤทธานุภาพของเราก็ปรากฏเต็มที่ที่นั่น" เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจะอวดบรรดาความอ่อนแอของข้าพเจ้ามากขึ้นด้วยความยินดีอย่างยิ่ง เพื่อว่าฤทธานุภาพของพระคริสต์จะอยู่ในข้าพเจ้า"(2 โครินธ์ 12:9) คุณเห็นไหมว่า การรับถึงความอ่อนแอเป็นพรจากพระเจ้า หากคุณเข้าใจสิ่งนี้ มันก็จะหมายความว่าโดยพระคุณพระเจ้าได้ทรงปลดปล่อยเราจากการเป็นทาสการหลงผิดในกำลังและสามารถของเราเองและช่วยเปลี่ยนเราให้ในสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างให้เราเป็นและกระทำในสิ่งที่พระองค์ทรงเรียกให้เราทำ ตอนนี้เรามีอิสระที่จะแสวงหากำลังและความเข้มแข็งที่แท้จริงที่เราต้องมี เป็นกำลังและความเข้มแข็งที่สามารถพบได้เฉพาะในพระหัตถ์ของพระองค์ผู้ทรงสามารถและเป็นกำลังงดงามเท่านั้น การประเมินกำลังและความเข้มแข็งอย่างอิสระ ณ จุดที่หลงผิดทำให้เราหลุดออกจากจุดที่เราจะสามารถพบกำลังและความเข้มแข็งที่แท้จริงได้ การสิ้นหวังที่เกิดจากความอ่อนแอเป็นประตูเดียวที่จะนำเราไปสู่ประตูของความหวังกำลังและความเข้มแข็งที่แท้จริง พระคุณเผยให้เห็นว่าเราต้องการมันมากเพียงใด จากนั้นพระคุณจะเราไปยังที่ที่เราจะพบกับกำลังและความเข้มแข็ง ดังนั้น เราจึงสามารถอวดในสิ่งที่คนส่วนใหญ่กลัว เพราะเราเคยได้รับและกำลังได้รับความรอดโดยพระคุณ

อ่าน: เยเรมีย์ 9:23–24 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

26 พฤษภาคม

ความเชื่อคือการดำเนินชีวิตตามที่พระเจ้าตรัสไว้ พึ่งพาในสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำ และฝากอนาคตไว้ในการดูแลของพระองค์

มันเป็นเรื่องที่เหลือเชื่อ และเป็นกรณีศึกษาที่ชัดเจนว่า ความเชื่อคืออะไรและทำอะไร:

> "โดยความเชื่อเมื่อพระเจ้าทรงทดสอบอับราฮัม เขาก็ถวายอิสอัคเป็นเครื่องบูชา เขาผู้ได้รับพระสัญญาพร้อมที่จะถวายบุตรชายเพียงคนเดียวของตน แม้พระเจ้าได้ตรัสกับเขาว่า "วงศ์วาน ของเจ้าจะนับทางสายอิสอัค" อับราฮัมเชื่อว่าพระเจ้าทรงสามารถให้คนตายกลับเป็นขึ้นมาได้ กล่าวเปรียบเทียบได้ว่าเขาได้อิสอัคคืนมาจากความตาย" (ฮีบรู 11:17-19)

พระเจ้าทรงสัญญากับอับราฮัมว่าลูกหลานของเขาจะเต็มขนาดเหมือนดวงดาวบนท้องฟ้า และประชาชาติทั่วโลกจะได้ รับพรผ่านลูกหลานของเขา แม้แต่ลูกที่เป็นของตัวเองก็ยังไม่มี แล้วนับประสาอะไรกับการที่อับราฮัมกับซาราห์ภรรยาของเขาจะส่งต่อพระสัญญานี้ให้กับคนรุ่นต่อไปได้ พวกเขารอแล้วรอเล่า ทศวรรษผ่ายทศวรรษ แต่ลูกชายก็ยังไม่มาเกิด จนอับราฮัมกลายเป็นชายชราส่วนซาราห์เองก็มีอายุมากกว่าวัยให้กำเนิดบุตรหลายสิบปี แต่หลังจากนั้นด้วยปาฏิหาริย์แห่งความซื่อสัตย์ของพระเจ้า บุตรชายคนหนึ่งชื่ออิสอัคจึงมาเกิดกับครอบครัวนี้ และผมเดาว่าในวันนั้นคงต้องมีงานฉลองใหญ่เป็นแน่! พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อต่อพระสัญญาของพระองค์ ทรงมีอำนาจที่จะประทานให้ ทรงรักษาสัญญาของพระองค์ พระพรจะมาสู่โลกที่ถูกบาปทำลายใบนี้ และทำให้เรื่องราวจบลงแบบบริบูรณ์และงดงาม

แต่ทำไมหลังจากนั้นพระเจ้าก็มาหาอับราฮัมและบอกให้เขาถวายอิสอัคเพื่อเป็นเครื่องบูชา! มันไม่สมเหตุสมผลเลย ความสัตย์ซื่อและความหวังทั้งหมดที่พระเจ้าทรงสัญญาดูเหมือนเกี่ยวข้องกับเด็กชายคนนี้ และถ้าอับราฮัมฆ่าเขา สัญญาจะยุติลง ถ้าอิสอัคตาย กรณีศึกษานี้มันช่างดูไม่สมเหตุสมผลเลย เราคงสามารถจินตนาการถึงภาพที่อับราฮัมพูดกับพระเจ้าได้ว่า "พระองค์เจ้าข้า ได้โปรดเถอะ ให้ข้าพระองค์ทำอะไรก็ได้ที่ไม่ใช่สิ่งนี้ พระองค์สัญญาจะประทานบุตรแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก็เฝ้ารอคอยด้วยความเชื่อ และตอนนี้ทำไมพระองค์จึงอยากให้ข้าพระองค์ฆ่าเขาเสีย พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ไม่เข้าใจเลย" แต่ถึงอย่างไรเราก็ไม่อาจเข้าใจความรู้สึกของอับราฮัมทั้งหมดได้ แต่มีคงบางปฏิกิริยาของความทุกข์ใจ ความกังวล หรือโกรธบ้างไม่มากก็น้อยในการตอบสนองต่อการทรงเรียกครั้งนี้ แต่อับราฮัมก็เริ่มเตรียมทำสิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกให้ทำทันที นี่เป็นสัญญาณของการตอบสนองที่เรารู้ได้ว่าพระคุณได้มาเยี่ยมเยือนและเปลี่ยนแปลงจิตใจของชายผู้นี้แล้ว มิฉะนั้นเขาจะไม่สามารถตอบสนองได้ดังที่เขาทำ เห็นได้ชัดว่าอับราฮัมไม่รู้เลยว่าเหตุใดพระเจ้าจึงขอให้เขาทำสิ่งนี้ และไม่รู้ด้วยว่าพระเจ้ากำลังจะทำอะไร อับราฮัมแค่คิดว่าพระเจ้าอาจจะทำให้อิสอัคเป็นขึ้นมาจากตาย แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่พระเจ้าหมายมั่นว่าจะทำ และนี่คือจุดที่ข้อพระคัมภีร์นี้เผยให้เห็นว่าความเชื่อนั้นเกี่ยวข้องกับอะไร อับราฮัมไม่ได้พึ่งพาสิ่งที่เขามองเห็นหรือเข้าใจได้ ไม่เลย เขาวางใจได้เพราะเขามั่นใจแผนการตามคำสั่งของพระเจ้า เช่นเดียวที่เขามั่นใจถึงการสถิต พระสัญญา ความสัตย์ซื่อ และฤทธิ์เดชของพระองค์ ความเชื่อคือการเชื่อว่าพระเจ้ามีอยู่จริงและพระองค์จะประทานของรางวัลแก่ผู้ที่แสวงหาพระองค์ แต่ศรัทธาไม่ใช่เป็นธรรมชาติของเรา กล่าวคือ มันเป็นของเราได้โดยการได้รับของรางวัลนี้ผ่านทางพระคุณของพระเจ้า ดังนั้น ให้เราแสวงหาพระคุณของพระองค์ด้วยกันอีกครั้งในวันนี้

อ่าน: ปฐมกาล 22 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

27 พฤษภาคม

อย่าปล่อยให้ใจของเราขลาดกลัวในวันนี้ เพราะพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา และพระองค์สถิตอยู่กับเราในทุกสถานการณ์ที่เราเผชิญ และในทุกที่ที่เราไป

อัครสาวกเปาโลอยู่ในกรุงเอเธนส์ กำลังรอเพื่อนร่วมเดินทาง และจากสิ่งที่เขาได้เห็น และได้ยิน เขาที่ไม่สามารถที่จะเพิกเฉยที่จะไม่พูดถึงพระเจ้าประกาศเรื่องพระเจ้าได้ ให้เราดูจากคำพูดของเขากันในพระคัมภีร์:

> “เปาโลจึงยืนขึ้นกลางสภาอาเรโอปากัสแล้วกล่าวว่า “นี่แน่ะ ท่านทั้งหลายที่เป็นชาวเอเธนส์ ข้าพเจ้าเห็นว่าพวกท่านเป็นคนเคร่งศาสนาในทุกด้าน เพราะว่าขณะข้าพเจ้าเดินไปรอบๆ เมืองและสังเกตดูสิ่งที่ท่านนมัสการนั้น ข้าพเจ้าพบแท่นหนึ่ง มีคำจารึกว่า ‘แด่พระเจ้าที่ไม่รู้จัก’ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมาประกาศให้พวกท่านรู้ถึงพระเจ้าองค์ที่ท่านไม่รู้จักแต่ยังนมัสการอยู่ พระเจ้าผู้ทรงสร้างโลกกับสิ่งทั้งปวงที่มีอยู่ในนั้น เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก พระองค์ไม่ได้สถิตในวิหารที่มนุษย์สร้างขึ้น พระองค์ไม่จำเป็นต้องให้มือมนุษย์มารับใช้ราวกับว่ามีความต้องการสิ่งหนึ่งสิ่งใด เพราะพระองค์ต่างหากที่ทรงเป็นผู้ประทานชีวิตและลมหายใจและสิ่งสารพัดแก่คนทั้งปวง พระองค์ทรงสร้างมนุษย์ทุกชาติมาจากคนๆ เดียว ให้อยู่ทั่วพิภพโลก และทรงกำหนดเวลาและเขตแดนให้เขาทั้งหลายอยู่ด้วย เพื่อพวกเขาจะได้แสวงหาพระเจ้า และมุ่งหวังจะค้นหาและพบพระองค์ ที่จริงพระองค์ไม่ทรงอยู่ห่างไกลจากเราทุกคนเลย เพราะว่า ‘เรามีชีวิตและไหวตัว และเป็นอยู่ในพระองค์’ ตามที่กวีบางคนในพวกท่านกล่าวว่า ‘แท้จริงเราเป็นเชื้อสายของพระองค์” (กิจการ 17:22-28)

มีสองสิ่งที่ควรทำให้ความกลัวของเราสงบลง สิ่งแรกคือความจริงที่น่าเหลือเชื่อที่เปาโลพูดกับชาวเอเธนส์ เปาโลประกาศว่าพระเจ้าผู้ทรงควบคุมทุกสรรพสิ่งที่มีอยู่ ทรงเสด็จลงมาหาอยู่ใกล้เราถึงขนาดในที่ที่เราอาศัยอยู่ ทรงตัดสินพระทัยที่จะปกครองโลกของพระองค์ ดังนั้นพระองค์จึงทรงอยู่ใกล้เราทุกคนแค่เอื้อมทรงอยู่ใกล้มากจนเราสามารถเข้าเฝ้าและเข้าถึงพระองค์ได้ทุกเมื่อ พระเจ้าทรงอยู่ชิดใกล้เพื่อที่เราจะสามารถเข้าเฝ้าพระองค์ได้

แต่มากกว่านั้น ใช่ที่จริงแล้วที่ในฐานะองค์อธิปไตยของเรา พระเจ้าทรงอยู่ใกล้ด้วยอำนาจและการปกครอง แต่ก็ต้องกล่าวสิ่งที่สองด้วยว่าและพระองค์ทรงอยู่ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดด้วย พระองค์ทรงอยู่ชิดใกล้โดยทรงสถิตกับเราและพร้อมด้วยพระกรุณาคุณ ในฐานะองค์อธิปไตยของเรา พระองค์ทรงครอบครองสถานการณ์ สถานที่ และความสัมพันธ์ทั้งหมดที่อาจทำให้เรากลัว แต่ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด พระองค์กำลังช่วยชีวิต เสริมกำลัง และเปลี่ยนแปลงเราด้วยพระคุณ เพราะพระเจ้าทรง เป็นองค์อธิปไตยของเรา ชีวิตของเราจึงไม่เคยอยู่เหนือการควบคุม และเพราะพระองค์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา พระองค์จึงอวยพรเราด้วยทุกสิ่งที่จำเป็นสำหรับการใช้ชีวิตท่ามกลางสิ่งที่อยู่นอกเหนือการควบคุมของเรา พระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดที่มีอธิปไตย ซึ่งหมายความว่าเราไม่ต้องกลัว เพราะพระองค์อยู่กับเราและทรงจัดเตรียมทุกสิ่งที่เราต้องมีสำหรับที่ที่พระองค์ทรงนำเราไป พระองค์ทรงปกครองและประทานทุกสิ่งที่จำเป็นแก่เราเพื่อให้เราอยู่ในการปกครองของพระองค์ด้วยสันติสุข ความหวัง และความกล้าหาญ แล้วสิ่งใดที่เราควรกลัว?

อ่าน: อิสยาห์ 41:1–20 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

28 พฤษภาคม

วันนี้เราอยากจะทำทุกวิถีทางเพื่อปฏิเสธว่าบาปอยู่ในเรา หรือทำทุกวิถีทางเพื่อรับเอาความจริง ความแน่ใจฝ่ายวิญญาณโดยพระคุณ และวิ่งไปหาพระคริสต์เพื่อขอความช่วยเหลือและการให้อภัย

นี่คือความจริงในพระคัมภีร์ที่พูดอย่างตรงไปตรงมาและถ่อมสุภาพ ที่เขียนถึงผู้เชื่อ:

"นี่เป็นข้อความที่เราได้ยินจากพระองค์ และบอกกับพวกท่าน คือว่าพระเจ้าทรงเป็นความสว่าง และความมืดในพระองค์ไม่มีเลย ถ้าเราจะว่า เรามีสามัคคีธรรมกับพระองค์ขณะที่ยังเดินอยู่ในความมืด เราก็โกหก และไม่ได้ดำเนินชีวิตตามความจริง แต่ถ้าเราเดินอยู่ในความสว่าง เหมือนอย่างที่พระองค์สถิตในความสว่าง เราก็มีสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน และพระโลหิตของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ ก็ชำระเราให้ปราศจากบาปทั้งสิ้น ถ้าเรากล่าวว่าเราไม่มีบาป เราก็หลอกตัวเอง และสัจจะไม่ได้อยู่ในตัวเราเลย ถ้าเราสารภาพบาปของเรา พระองค์ทรงซื่อสัตย์และเที่ยงธรรม ก็จะทรงโปรดยกบาปของเรา และจะทรงชำระเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น ถ้าเรากล่าวว่าเราไม่ได้ทำบาป ก็เท่ากับเราทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสมุสา และพระดำรัสของพระองค์ก็ไม่ได้อยู่ในตัวเราเลย"(1 ยอห์น 1:5-10)

ให้เราพิจารณาตรรกะของข้อพระคัมภีร์นี้ด้วยกัน:

1. บาปเป็นเรื่องใหญ่ พระคุณได้นำเราเข้าสู่การเข้าส่วนหรือมีส่วนในพระเจ้าผู้ทรงบริสุทธิ์ในทุกวิถีทาง พระองค์ทรงดำรงอยู่ในความสว่างนิรันดร์ ความมืดของบาปคือสิ่งที่แยกเราออกจากพระองค์ เรื่องราวทั้งหมดในประวัติศาสตร์ตั้งแต่ช่วงการล้มลงในความบาปได้ประกาศให้เรารู้ว่าพระเจ้าทรงถือว่าบาปนั้นร้ายแรงมากอย่างจริงจัง ร้ายแรงจนพระองค์ต้องวางแผนให้พระบุตรของพระองค์เสด็จมาตั้งแต่เรื่องราวในประวัติศาสตร์ที่พระองค์เขียนไว้ และพระองค์ทรงมาเพื่อจัดการกับความบาปและเป็นสะพานที่เชื่อมระหว่างสิ่งทรงสร้างที่สร้างมาตามพระฉายาของพระองค์กับพระเจ้าโดยชีวิตและความตายของพระองค์ เราไม่สามารถกล่าวว่าเราจริงจังกับความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้าแต่ปฏิเสธที่จะต่อสู้และปฏิเสธบาปอย่างเอาจริงเอาจังได้
2. เพราะความบาปเป็นเรื่องใหญ่ การชำระของพระโลหิตของพระเยซูจึงเป็นความหวังเดียวของเรา พระเยซูเสด็จมามีชีวิต และสิ้นพระชนม์เพราะไม่มีทางอื่นที่จะจัดการกับความบาปได้ บาปมีพลังทำลายล้างสูง ให้ผลร้าย และผลกระทบของมันกินวงกว้างในเราจนไม่มีทางที่เราจะหนีหรือเอาชนะบาปได้ด้วยตัวของเราเอง บาปเรียกร้องความช่วยเหลือทางพระคุณของพระเจ้าที่ต้องจ่ายด้วยชีวิตและโลหิตขององค์พระผู้ช่วยให้รอด
3. การเพิกเฉยไม่ยอมรับว่าบาปยังคงอยู่ในตัวเราคือการอที่จุดสูงสุดของการหลอกตัวเอง คุณและผมได้พบหลักฐานที่ปรากฏมากมายในชีวิตแต่ละวันบาปที่เราติดอยู่ที่เราต้องพยายามเป็นอย่างมามากที่จะปฏิเสธบาปหรือโน้มน้าวตนเองว่า เราโอเค และในการที่เราบอกว่าเราโอเค เรามักแก้ตัวเมื่อทำบาป ทำให้บาปดูเล็กลงกว่าที่มันเป็น อ้างเหตุผลที่จะเข้าข้างตนเอง หรือชี้นิ้วไปที่อื่นที่ไม่ใช่บาปในเราแล้วเริ่มโทษนั่นโทษนี่ เราก็กำลังมีส่วนร่วมในระบบการเพิกเฉยไม่ยอมรับว่าบาปยังคงอยู่ในตัวเรา
4. พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อต่อพระสัญญาเรื่องไม้กางเขนของพระเยซูเสมอ พระผู้ช่วยของเรายินดีที่จะให้อภัยแก่เรา พระองค์ทรงกริ้วช้าและมีความรักมั่นคงอย่างล้นเหลือ!
5. การปฏิเสธว่าเราไม่บาปเป็นโกหกหมิ่นประมาทพระเจ้าและปฏิเสธถ้อยคำของพระองค์ในพระคัมภีร์ สิ่งสำคัญที่สุดคือ พระวจนะของพระองค์เป็นความจริงเพราะฉะนั้นพระองค์ไม่มีทางที่จะตรัสว่าเรามีปัญหาที่แก้ไขเองไม่ได้ แล้วตรัสว่า เราคิดถูกแล้วที่คิดว่าไม่ได้ชั่วร้ายขนาดนั้น เพราะทั้งสองอย่างนี้ไม่มีทางที่จะไปด้วยกันได้

จากความจริงทั้งหมดนี้ วันนี้ เรายังจะมีเหตุผลอะไรอีกที่จะปฏิเสธว่าพระคุณที่ได้ให้อภัยเราและชำระเราจากบาปทั้งหมดแล้วอีก?

อ่าน: 1 ทิโมธี 1:12–17 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

29 พฤษภาคม

พระคุณพระเจ้าปลดปล่อยเราจากโรคกลัวที่แคบฝ่ายวิญญาณจากการตกอยู่ในวังวนของความคิดแบบปัจเจกนิยม
(วังวนที่เป็นกับดักที่ทำให้เราคิดว่าตนมีเสรีที่จะคิด ทำ รู้สึก หรือตัดสินใจในแบบที่ทุกสิ่งขึ้นอยู่กับเรา)
เพื่อที่เราจะสามารถชื่นชมยินดีกับเสรีภาพที่สมบูรณ์ในการรัก และการรับใช้พระเจ้า

ปัจเจกนิยมไม่ใช่เสรีภาพที่แท้จริง แต่เป็นพันธนาการที่ผูกมัดเราไว้กับบางสิ่ง ถ้าเราพิให้ดีการมีชีวิตเพื่อตนเองนั้นก็ยังไม่ใช่เสรีภาพที่แท้จริง แต่มันก็คือการถูกคุมขังหรือวังวนที่กักกังขังเราไว้จากเสรีภาพที่แท้จริง การได้ทำในสิ่งที่เราอยากทำ เมื่อไรก็ได้ที่เราอยากทำ และทำตามวิธีของเรานั้นยังไม่ใช่หนทางแห่งชีวิตที่ดีที่แท้จริง เพราะมันไม่ได้นำเราไปสู่สิ่งที่ดีจริงๆ พระคัมภีร์กล่าวว่าการสร้างกฎของแห่งตนและทำตามเส้นทางของตนเองนำไปสู่หนทางแห่งหายนะ แต่พระเจ้าทรงเรียกเราให้เข้ามาหาพระองค์ ทรงสั่งให้เราติดตามพระองค์เพื่อที่โดยพระคุณพระองค์จะทรงปลดปล่อยเราจากการถูกคุมขังนี้ ในการทรงเรียกให้เราเชื่อฟังนั้น พระเจ้าไม่ได้ปล้นเสรีภาพไปจากเรา แต่กำลังนำเราไปสู่ที่ที่เดียวที่เราสามารถจะพบเสรีภาพที่แท้จริงได้

เพื่อที่จะเข้าใจสิ่งนี้ เราต้องมองชีวิตจากมุมมองการทรงสร้างและการตกสู่บาป ในฐานะผู้สร้าง พระเจ้าออกแบบเราให้มีชีวิตที่ต้องพึ่งพาอาศัยกัน เราถูกสร้างขึ้นมาให้มีชีวิตเพื่อที่จะรัก และพึ่งพาอาศัยกันและเชื่อฟัง คุณและผมไม่มีกำลังและสติปัญญาที่ต้องมีมากพอที่จะใช้ในการดำรงชีวิตโดยไม่ต้องพึ่งพาพระเจ้า การพยายามใช้ชีวิตอย่างเป็นอิสระจากพระเจ้าโดยสิ้นเชิงก็ไม่ต่างอะไรกับการพยายามขับเรือที่สวยงามที่ถูกออกแบบมาให้แล่นได้ในน้ำเท่านั้นขึ้นไปบนทางด่วนที่มีพื้นซีเมนต์แข็ง เรือลำนั้นเปรียบได้กับเป็นผลงานแห่งการทรงสร้างสรรค์ดีที่ยอดเยี่ยมของพระเจ้า เต็มไปด้วยรายละเอียดแห่งทรงสร้างที่อัศจรรย์ แต่มันไม่ได้สร้างมาเพื่อวิ่งบนพื้นถนน หากเราพยายามขับเรือบนบก เราก็กำลังทำลายเรือนั้น และสุดท้ายเราก็ไม่สามารถเดินทางไปอย่างรวดเร็วได้

การที่ความบาปเข้ามาในโลกและในใจของเรานั้นสอนเราว่า เราไม่ได้ถูกสร้างมาเพื่อที่จะเป็นอิสระไม่ขึ้นกับใครหรืออะไร และมันเป็นสิ่งที่ซับซ้อน การล้มลงในบาปในประวัติศาสตร์ของมนุษย์ทำให้เราทุกคนเป็นภัยต่อตัวเอง เพราะบาปอยู่ในในเรา เราจึงคิด ปรารถนา และถูกดึงดูดใจได้ง่ายจากสิ่งที่ไม่ดีหรือชั่วร้าย และเรามักเลือกสิ่งที่ไม่ดีหรือชั่วร้าย—และเราตาบอดต่อสิ่งไม่ดีหรือชั่วร้ายที่เกิดขึ้นในเรา ดังนั้น เราจึงไม่เพียงต้องการแค่การทรงสถิตและพระปัญญาของพระเจ้าเพื่อช่วยนำทางและปกป้องเราจากสิ่งที่อยู่ภายในเราเท่านั้น แต่เรายังต้องการการช่วยให้รอดจากพระคุณของพระองค์ด้วย

หลักคำสอนเรื่องการทรงสร้างและการล้มลงในบาปช่วยให้เราเข้าใจว่า การมีชีวิตอยู่เพื่อตนเอง เป็นการพยายามที่จะเพื่อปกครองโลกใบเล็กๆ ของตัวเราเองอย่างเสรีซึ่งมันไม่อาจช่วยเราได้ ชีวิตสามารถพบได้เมื่อเราทั้งหลายมอบชีวิตของเราไว้ในพระหัตถ์ของพระผู้สร้าง และอยู่ในพระคุณอันอัศจรรย์ของพระองค์ เมื่อเรารู้ว่าพระเจ้าทรงสร้างเรามาอย่างไร และบาปมีอำนาจเหนือชีวิตเราอย่างไร เราก็จะไม่มั่นใจในความเข้มแข็งและความสามารถของเราเอง เมื่อเรารู้ถึงความอ่อนแอของเราสิ่งนี้ก็จะกระตุ้นเราให้มาพึ่งพาที่ไม้กางเขนของพระเยซูหาพระเยซู ก็จะเปิดเผยความจริงที่ความคิดแบบปัจเจกนิยมเป็น เพียงภาพลวงตาของการมองว่าความสุขคือชีวิตที่ดี เพราะพระเยซูเพียงผู้เดียวสามารถเปลี่ยนแปลงชีวิตเราได้ หากเราพบความสุขในการรับใช้พระเจ้ามากกว่าความสุขที่ได้ทำตามใจตน เราก็รู้ได้ว่าพระคุณได้เข้ามาในชีวิตเราแล้ว เพราะพระคุณเท่านั้นที่มีอำนาจที่จะช่วยเราปลดปล่อยเราจากตัวเราได้

อ่าน: ยอห์น 8:31–38 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

30 พฤษภาคม

คริสเตียนไม่ต้องแบกภาระในการเป็นเจ้าของชีวิตของเราอีกต่อไป
เพราะชีวิตเราทั้งหลายได้ถูกซื้อไว้แล้วด้วยราคาที่สูง

คุณและผมเป็นอิสระจากการแบกภาระของความผิดหวังเสียใจทั้งหมดในอดีต เป็นอิสระจากสิ่งที่เราต้องการในปัจจุบัน และเป็นอิสระจากคำถามที่ไม่มีคำตอบสำหรับอนาคตของเรา เราได้รับการปลดปล่อยจากการที่ต้องใช้ชีวิตด้วยความวิตกกังวลที่เกิดจากความคิดที่เราไม่ได้มีทรัพยากรต่างๆ ที่ดีไปกว่าที่เราจะสรรหามาด้วยตนเองได้ คุณและผมได้รับการปลดปล่อยจากความเครียดจากความคิดที่ว่าเราต้องจัดการทุกสิ่งด้วยตัวของเราเอง ได้รับการปลดปล่อยจากความกังวลเกี่ยวกับความจำเป็นในการควบคุมสิ่งที่อยู่นอกเหนือการควบคุมของเรา คุณและผมไม่จำเป็นต้องคอยกังวลหรือสงสัยว่าจะเกิดอะไรที่เกินคาดขึ้นระหว่างทาง เราไม่ต้องกลัวว่าเราจะมีไม่พอหรือขาดแคลน ไม่ต้องตื่นตระหนกหรือกังวลว่าสุดท้ายเราจะล้มเหลวและถูกทิ้งไว้ลำพัง เราได้รับการปลดปล่อยจากภาระที่เราต้องดิ้นรนด้วยตัวเองและเขียนกฎขึ้นมาเอง ในฐานะบุตรธิดาของพระผู้เป็นเจ้า เราไม่ต้องแบกรับภาระเหล่านี้อีกต่อไป เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น ดังนี้

เราไม่ต้องกังวลกับสิ่งเหล่านี้ด้วยเหตุผลง่ายๆ เพียงข้อเดียว นั่นคือเราไม่ได้เป็นเจ้าของตัวของเราอีกต่อไป! เราได้ถูกซื้อแล้ว ด้วยราคาที่สูง ดังนั้นชีวิตของเราจึงอยู่ภายใต้เจ้าของใหม่และการจัดการใหม่ คือองค์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของคุณ ตอนนี้พระองค์ทรงมุ่งมั่นที่จะรักษาและดูแลเรา ทรงมุ่งมั่นที่จะจัดหาทุกสิ่งที่เราต้องการ พระเจ้าผู้ทรงเป็นเจ้าของเราทรงควบคุมทุกสถานการณ์ สถานที่ และทุกสภาวการณ์ในชีวิตของเราอย่างรอบคอบและเป็นส่วนตัว พระองค์ทรง ชำระอดีตของเราด้วยพระคุณของพระองค์ ทรงปกป้อง จัดหา และเสริมกำลังให้เราในปัจจุบัน และพระองค์จะทรงดูแลอนาคตของเราในทุกด้านด้วยในพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์และเปี่ยมด้วยพระคุณของพระองค์

ใช่ ที่เพราะเราถูกซื้อมาในราคาที่สูงด้วยโลหิตของพระองค์ เราจึงไม่เป็นเจ้าของตัวเราอีกต่อไป แต่นี่เป็นสิ่งที่ดี พระองค์ผู้ทรงครอบครองเราในขณะนี้เป็นผู้จัดการที่ชาญฉลาดที่สุดและทรงมีอำนาจในชีวิตของเรามากกว่าที่เราเคยเป็น แต่อย่าลืมว่าพระองค์ทรงห่วงใยเราด้วยพระคุณที่ยิ่งใหญ่ สติปัญญาที่นับไม่ได้ และพลังอำนาจที่ไร้ขีดจำกัด การเป็นเจ้าของของพระองค์ หมายความว่าเราได้อยู่ในการครอบครองการดูแลที่ดีที่สุด หมายความว่าเราไม่กังวลกับภาระต่างๆในชีวิตของเราเองอีกต่อไป เจ้าของใหม่ของเราได้เข้ามาควบคุมชีวิตของเราแทนแล้ว และเจ้าของใหม่ของเรานี้มีความสามารถมากกว่าใครหรือที่เราสามารถทำเองได้และทรงประทานชีวิตของพระองค์แก่เราด้วย

ดังนั้น พรุ่งนี้เมื่อคุณตื่นขึ้น จงเตือนตัวเองว่าเราเป็นใครและเราได้เปลี่ยนไปอยู่ในฐานะอะไร พระคุณของพระเจ้าได้ต้อนรับเราเข้าสู่การหยุดพักและสันติสุขกับพระองค์ เพราะพระคุณนั้นทำให้ชีวิตของเราอยู่ภายใต้การจัดการแบบใหม่และผู้บริหารที่มีความสามารถเหลือล้น ผู้ทรงเป็นผู้สร้าง พระผู้ช่วยให้รอด และองค์กษัตราทรงเป็นเจ้าของเรา จะมีอะไรที่ดีไปกว่านี้

อ่าน: 1 โครินธ์ 7:21-23เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

31 พฤษภาคม

การนมัสการร่วมกันได้ช่วยชีวิตเราไว้หลายต่อหลายครั้งโดยย้ำเตือนใจเราว่า
มีเพียงสง่าราศีเดียวเท่านั้นที่ควรค่าแก่ชีวิตเราคือ สง่าราศีแห่งพระสิริขององค์พระผู้เป็นเจ้า

จริงๆ แล้วชีวิตล้วนเกี่ยวกับสง่าราศีของสิ่งต่างๆที่ดึงดูดสายตาและใจของเรา มันคือความจริงที่ในฐานะมนุษย์ เราทุกคนต่างก็เสพติดสิ่งเหล่านี้ และมีชีวิตอยู่เพื่อสง่าราศีต่างๆ ไม่ทางใดก็ทางหนึ่งเช่น สง่าราศีหรือศักดิ์ศรีของการเป็นผู้ชนะ การเป็นที่หนึ่ง ผู้ที่เก่งที่สุด ดีที่สุด ดังสำนวน “ปลากำลังติดเบ็ด” ของชาวตะวันตก หรือความงามรองเท้าส้นสูงสีแดง เราชอบความเอี่ยมอ่องของบ้านใหม่ หรือการได้ทำลายสถิติการวิ่งเร็วที่เคยวิ่งมา เราความสนุกของการแสดงผาดโผนที่น่าหวาดเสียวอันตราย หรือความหอมหวานของความสำเร็จ ศักดิ์ศรีแห่งความงามของเสือโคร่ง หรือรัศมีของพระอาทิตย์ตกที่มีหลากสีที่ทำให้เราอยากมองมันโดยไม่รู้จักเบื่อหรือพอ ความอร่อยของช็อคโกแลตที่เพียงได้ลองกัดลิ้มรสคำเดียวก็อยากเกินที่จะห้ามใจไม่ให้กินต่อ โปรโมชันพิเศษที่ดึงดูดใจเราได้เสมอ ดีไซน์ที่สวยงามของนาฬิกาหรูหราราคาแพง ความเท่ห์ของรถสปอร์ต รสชาติของทาโก้ที่แสนอร่อย (ถ้าเมืองไทยน่าจะเปรียบได้กับรสแซ่บของส้มตำที่เราชอบ) ดีไซน์ที่สวยงามของสนามกอล์ฟที่ถูกออกแบบมาอย่างดี การตกแต่งที่สวยงามและลงตัวของห้องครัว และเสียงอันไพเราะของบทเพลงที่ดึงดูดใจและเราอยากจะฟังมันซ้ำหลายรอบ

แต่รัศมีหรือความรุ่งโรจน์ของสิ่งเหล่านี้ถูกสร้างขึ้น และวางไว้ในชีวิตของเราเพื่อวัตถุประสงค์บางอย่าง รัศมี ความรุ่งโรจน์ ความงดงาม ความหอมหวาน หรือรสเลิศของสิ่งต่างๆในโลกที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นมีไว้เพื่อวัตถุประสงค์เดียวคือ เพื่อคอยย้ำเตือนเราให้ระลึกถึงและชี้ให้เราเห็นถึงพระสิริของพระเจ้า เราไม่ถูกสร้างมาและมีชีวิตอยู่เพื่อความรุ่งโรจน์บนแผ่นดินโลก เราไม่ได้ถูกสร้างมาเพื่อแสวงหาความสงบและความพอใจของเราจากโลกนี้ เราไม่ได้ถูกสร้างมาเพื่อปรารถนาและมอบใจจงรักภักดีต่อสิ่งที่พระเจ้าสร้าง โลกทางกายภาพนั้นงดงามและน่าค้นหา แต่มันไม่ได้เป็นจุดหมายปลายทางของเราอีกต่อไป แต่เป็นป้ายบอกทางที่จะชี้บอกจุดหมายปลายทางของเรา

นี่คือสิ่งที่คุณและผมต้องจดจำเกี่ยวกับเครื่องหมายเล่านั้น เครื่องหมายไม่ใช่สิ่งๆ นั้น; แต่เครื่องหมายทำหน้าที่ช่วยชี้ให้เราเห็นที่สิ่งๆ นั้น เช่นเดียวกันกับสิ่งทรงสร้าง เราไม่ได้ได้ถูกสร้างมาเพื่อสิ่งทรงสร้าง แต่สิ่งทรงสร้างเหล่านั้นถูกสร้างมาก็เพื่อชี้ให้เราเห็นถึงสิ่งที่สร้างเราให้มีชีวิตอยู่เพื่อสิ่งๆ นั้น และสิ่งๆ นั้นก็คือ พระเจ้ามและพระองค์ผู้เดียวเท่านั้น ช่างน่าเศร้าเสียนี่กระไรที่คนๆ หนึ่งแสวงหาหรือมองหาการช่วยเหลือจากสิ่งที่ไม่สามารถเป็นพระผู้ช่วยให้เขาได้! แต่หลายๆ คนก็ทำแบบนี้ทุกวัน พวกเขาตั้งหน้าตั้งตาแสวงหาศักดิ์ศรีหรือเพียรพยายามสร้างบุญบารมีเพราะหวังว่าเขาจะได้รับการช่วยเหลือ หรือพบกับพระผู้ช่วยที่แท้จริง

ก็จริงที่ พระเจ้าทรงเติมเต็มชีวิตของเราด้วยศักดิ์ศรีแห่งพระสิริจากสิ่งต่างๆ มากมาย แต่ศักดิ์ศรีแห่งความรุ่งโรจน์ของสิ่งเหล่านั้นไม่มีวันที่จะทำให้เราได้รับการต้อนรับจากพระเจ้า และสิ่งสำคัญคือ เราต้องจดจำไว้ว่าความรุ่งโรจน์ที่อยู่รอบตัวเราที่พระเจ้าสร้างขึ้นมาในโลกทุกวันนี้นั้นไม่ได้หมายถึงป้ายที่เราจะหยุด ณ ที่นี่ เพราะเราถูกสร้างให้มีชีวิตเพื่อพระสิริอันรุ่งโรจน์ที่ยิ่งใหญ่กว่านั้น นั่นคือพระสิริของพระเจ้า โชคดี ที่เรามีการนมัสการร่วมกัน การรวมตัวกันเป็นประจำของคนของพระเจ้าเพื่อนมัสการช่วยเตือนเราถึงความจริงนี้ การนมัสการช่วยให้เราเห็นอีกครั้งว่าเมื่อเรามีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้าเท่านั้นใจของเราก็จะพบความสงบสุข ความพึงพอใจ และความปลอดภัยตามที่ใจเราแสวงหา และมีเพียงพระสิริของพระเจ้าเท่านั้นที่มีฤทธิ์อำนาจและกำลังที่จะช่วยเราให้พ้นจากศักดิ์ศรีอันรุ่งโรจน์ของโลกที่ดึงดูดใจเราให้หลงทางออกไปอย่างง่ายดาย

อ่าน: ปัญญาจารย์ 2:1–11 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

1 มิกุนายน

การดูแลของพระเจ้ามีมาในหลายรูปแบบ พระองค์ทรงใส่พระทัยเรา
และใส่พระทัยมากพอที่จะหักกระดูกของเราแต่ละชิ้น เพื่อที่จะรักษาใจของเราไว้

ข้าพระองค์หวังให้การดูแลและความห่วงใยของพระองค์
มาในรูปแบบที่สะดวกสบาย และง่ายดาย
สามารถคาดเดาได้ ไร้ซึ่งอันตรายและปลอดภัยเสมอ
เป็นดังเครื่องดื่มเย็นๆช่วยดับกระหายคลายร้อน
เป็นดังหมอนหนุนที่แสนนุ่มสบาย
แต่ทรงฉลาดกว่า รักข้าเกินกว่านั้น
ทรงอุทิศกับงานในการเปลี่ยนแปลงชีวิตข้า
โดยพระคุณที่มากเกินกว่าข้าจะเข้าใจ
เหตุนี้การดูแลพระองค์จึงมักทำให้ข้าอึดอัดใจ:

พระคุณที่ดูแลความผิดหวัง
พระคุณดูแลบททดสอบความเชื่อที่ข้าคาดไม่ถึง
พระคุณดูแลความทุกข์ยาก และความสูญเสีย
พระคุณพระองค์สำแดงแก่ข้าว่า ทรงมิได้เมินเฉย
ทรงไม่ได้หนีหาย หรือไม่ได้ให้ความช่วยเหลือ

ไม่เลย ทั้งหมดล้วนแล้วแต่เป็นเครื่องหมาย
แห่งพระคุณที่กระตือรือร้น และการไถ่ถอนด้วยรัก
ข้าพระองค์ไม่อาจที่เข้าใจว่าพระองค์ทรงห่วงใยมากเพียงใด
ดังนั้นข้าพระองค์จึงมักไม่วางใจในการดูแลของพระองค์
พระองค์ทรงรักห่วงใยข้า
ห่วงใยมากพอที่จะประทานตามความจำเป็น
แทนที่จะให้ข้าตามใจต้องการของข้า
พระองค์ทรงใส่พระทัยข้าพระองค์มากมาย
มากพอที่จะหักกระดูกของข้าทีละชิ้น
เพื่อยึดครองใจของข้ากลับคืน

อ่าน: สดุดี 51 (โดยเฉพาะข้อ 8) เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

2 มิถุนายน

การขอให้คนอื่นทำ ในสิ่งที่พระเจ้าเท่านั้นที่ทำได้นั้น ไร้ประโยชน์ฉันใด
การรอคอยให้พระเจ้ากระทำ สิ่งที่พระองค์ทรงเรียกให้เราทำนั้น ก็ไม่ได้ประโยชน์ฉันนั้น

นี่คือหลักการ (มันจริงแท้แน่นอนว่าการเขียนนั้นก็ง่ายกว่าการใช้ชีวิตจริงๆ): เราไม่สามารถแสวงหาจากสิ่งต่างๆ ในแนวนอน (ในโลก) เพื่อสิ่งที่เราจะรับได้จากในแนวตั้ง (พระเจ้าหรือเบื้องบน) เท่านั้น และเราไม่สามารถรอคอยการช่วยเหลือจากเบื้องบนเพื่อสิ่งที่เราถูกเรียกให้ทำในแนวนอน เราทุกคน มักสับสนกับทั้งสองสิ่งครั้งแล้วครั้งเล่า ภรรยาหลายคนเชื่อว่าสามีที่จะต้องทำให้เธอมีความสุขได้ จริงๆผู้หญิงคนนี้กำลังทำราวกับว่า การดูแลของมนุษย์อีกคนสามารถช่วยให้ความรู้สึกในใจของเธอมีสวัสดิภาพที่ดีได้ คนข้างกายไม่ได้เป็นแหล่งความสุขที่มั่นคงปลอดภัยของเรา เพราะคนๆ นั้นไม่บริสุทธิ์และไม่สมบูรณ์และจะทำผิดพลาดอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่เป็นผู้รักษาความปลอดภัย ความสงบสุข และส่วนที่เหลือของจิตวิญญาณของเราได้ และนี่คือ บรรทัดฐานที่โลกจะอาจเป็นผู้ช่วยให้รอดของเราได้ แต่โลกถูกสร้างขึ้น เพื่อชี้ให้เราเห็นถึงผู้เดียวที่สามารถรักษาความมั่นคงปลอดภัย สันติสุข และเป็นที่พึ่งที่แท้จริงทางใจแก่เรา ใช่ที่ทุกวันนี้หลายคนอาจบอกว่าพวกเขาเชื่อในพระเจ้า แต่พวกเขามองหาสิ่งในโลกเพื่อที่ค้นหาสิ่งที่มาจากเบื้องบน

ในทางกลับกัน ก็มีหลายคนที่ยอมแพ้ต่อสิ่งล่อใจที่จะทำตรงกันข้ามกับคนกลุ่มแรกคือ พวกเขาจะคอยให้พระเจ้าทำสิ่งที่พระองค์ทรงเรียกเขาอย่างชัดเจนให้ทำ และยังทรงประทานกำลังแก่พวกเขาด้วย ผมได้ยินหลายคนที่เผชิญกับความสัมพันธ์ที่ร้าวฉานพูดกับผมว่า "ฉันแค่รอให้พระเจ้ามานำเราให้คืนดีกัน" ฟังดูเป็นเรื่องฝ่ายวิญญาณ แต่มันเป็นสิ่งที่ผิด ถ้าเรามีเรื่องอะไรกับพี่น้องของเรา ถ้ามีข้อขัดแย้งระหว่างกัน พระคัมภีร์จะบอกให้เราไปขอคืนดีกับพี่น้องคนนั้น เมื่อถึงเวลาที่อิสราเอลกำลังจะเข้าสู่ดินแดนแห่งพันธสัญญา พระเจ้ากำลังจะแยกน้ำในแม่น้ำจอร์แดนออก แต่พระองค์ทรงบัญชาให้ปุโรหิตเข้าไปในนั้น พระเจ้ากำลังจะเอาชนะเมืองเยรีโค แต่พระองค์ทรงเรียกลูกๆ ให้เดินไปรอบๆ เมืองนั้น พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะจัดเตรียมให้ แต่พระองค์เรียกให้เราทำงาน อธิษฐาน และพระเจ้าเท่านั้นที่มีอำนาจช่วยให้รอด แต่พระองค์เรียกให้เราเป็นพยาน พิสูจน์ ประกาศ สอน ดำเนินชีวิต และเทศนา เห็นแล้วใช่ไหมว่า พระเจ้าไม่เพียงแต่เป็นผู้กำหนดผลลัพธ์เท่านั้น แต่พระองค์ยังปกครองวิธีที่จะทำให้ผลลัพธ์เหล่านั้นเป็นจริงด้วย

ดังนั้นชีวิตแห่งความเชื่อจึงเกี่ยวกับการหยุดพักและการทำงาน เราพักผ่อนในที่ประทับของพระเจ้าและการดูแลของพระองค์ตลอดเวลา (ในแนวตั้ง, การพึ่งพาพระคุณ) และเราทำงานหนักด้วยมือของเรา ยุ่งอยู่กับงานที่เราได้รับคำสั่งให้ทำ (ในแนวนอน, งานรับใช้ต่างๆ) เราพึ่งพาพระเจ้าในการทำงานของเราและทำงานในส่วนที่เหลือของเรา บางครั้งเราทำงานเพราะเราเชื่อว่าพระเจ้าที่ทำงานเรียกให้เราทำงาน ในบางครั้งเราพักผ่อนจากงานของเราเพราะเราเชื่อว่างานที่ต้องทำมีเพียงพระเจ้า เท่านั้นที่ทำได้ ดังนั้นจงพักผ่อน ทำงาน และทำงานและพักผ่อน มันคือจังหวะแห่งชีวิตแห่งความเชื่อ

อ่าน: มัทธิว 19:16-30 เพื่อหนุนใจ และใช้ในบทเรียนต่อไป

3 มิถุนายน

มันเป็นเรื่องที่น่ายินดีมากที่พระเจ้าแห่งพระสิริยิ่งใหญ่สนใจถึงการมีอยู่ของเรา
และการที่พระองค์ทรงยินดีที่จะต้อนรับเราเข้าสู่ครอบครัวของพระองค์นั้นเป็น พระคุณอยู่เบื้องหลังความยินดีนี้

มันน่าอัศจรรย์เป็นอย่างมากขัดกับความรู้สึกและความเข้าใจของเรา และเป็นสิ่งที่อยู่เหนือประสบการณ์ของเราจนเป็นเรื่องยากมากสำหรับเราที่จะเข้าใจเรื่องนี้ ด้วยสมองอันน้อยนิดของเราต่อความยิ่งใหญ่ของพระองค์ ไม่มีมนุษย์คนใดที่มีความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการมากพอที่จะเขียนเรื่องราวเช่นนี้ได้ เราสามารถอ่านเรื่องราวในพระคัมภีร์และอาจจะยังไม่ประทับใจเท่าไรกับความบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธ์ของพระคัมภีร์ เพราะเราไม่มีความสามารถที่จะเข้าใจความลึกและความกว้างของพระคัมภีร์ในความจริงที่ว่าเรื่องราวเหล่านี้เชื่อมโยงกับเราอย่างไร เรายังไม่จะเข้าใจอย่างถ่องแท้ว่าเรื่องราวเหล่านี้เกี่ยวกับอะไร มีเพียงของประทานแห่งพระคุณจากเบื้องบนเท่านั้นที่สามารถช่วยให้เราเข้าใจความอัศจรรย์แห่งพระคุณพระเจ้าได้ ความกว้างขวางของการที่พระเจ้าเป็นผู้เริ่มต้นแห่งพระคุณของพระองค์นั้นสวยงาม และช่วยเปลี่ยนแปลงชีวิตเป็นเหตุผลที่จอห์น นิวตันเลือกคำที่มี คุณสมบัติเหมาะสมที่สุด พระคุณอัศจรรย์ (พระคุณพระเจ้านั้นแสนชื่นใจ) เมื่อเขาเขียนเพลงสรรเสริญเกี่ยวกับพระคุณอันโด่งดังของเขานั้น

ให้ลองคิดดูสิ ไม่เคยมีมนุษย์คนใดเลยที่รักษาธรรมบัญญัติของพระเจ้าได้ตลอดเวลามาก่อน (ยกเว้นพระเยซู) ไม่เคยมีใครถวายเกียรติแด่พระเจ้าในพระนามพระเยซู ไม่เคยมีมนุษย์ที่มีลมหายใจคนใดเคยใช้ชีวิตแห่งการนมัสการตามหน้าที่และการทรงเรียก มนุษย์ทุกคนไม่เพียงกบฏต่อพระเจ้าเท่านั้น แต่พวกเรายังเขียนกฎที่มุ่งเน้นที่ตนเอง มนุษย์ทั้งหลายไม่เพียงแต่ล้มเหลวในการนมัสการพระเจ้าเท่านั้น แต่ยังได้นมัสการพระเทียมเท็จอีกด้วย มนุษย์ทุกคนไม่เพียงแต่ล้มเหลวในการรับรู้ถึงการที่พระเจ้าเป็นศูนย์กลางของทุกสรรพสิ่งเท่านั้น แต่ยังได้ให้ตัวเองเข้าไปอยู่ในตำแหน่งของพระเจ้าด้วย มนุษย์ทั้งหลายไม่เพียงแต่ฝ่าฝืนกฎของพระผู้เป็นเจ้าข้อใดข้อหนึ่งเท่านั้นแต่กฎทั้งหมดของพระองค์ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง มนุษย์ทั้งหลายไม่เพียงใช้สิ่งทรงสร้างของพระเจ้าในทางที่ผิดเพียงเท่านั้นแต่ปล่อยให้สิ่งทรงสร้างมาอยู่แทนที่พระเจ้าและแค่นั่นยังไม่พอมนุษย์ยังนมัสการการกราบไหว้บูชาสิ่งอื่นที่พระเจ้าด้วย

ดังนั้นเมื่อต้องเผชิญกับความลึก และลักษณะที่ชั่วร้ายของการกบฏของเราต่อพระเจ้า และพระสิริของพระองค์มันน่าอัศจรรย์ที่เราไม่เพียงไม่ถูกพระเจ้ากำจัดหรือทำลายล้าง เป็นพระคุณอันอัศจรรย์ที่พระเจ้าทรงยอมรับถึงการมีอยู่ของเรา แต่พระองค์ได้ทำมากยิ่งกว่านั้นคือ โดยชีวิต การสิ้นพระชนม์ และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระบุตรพระองค์ได้เปิดทางให้เราได้รับการต้อนรับเข้าสู่สายสัมพันธ์อันใกล้ชิดในครอบครัวกับพระองค์ พระองค์ทรงรับเราเข้ามาอยู่ในครอบครัวของพระองค์อย่างแท้จริง ดังนั้นเราจึงได้รับสิ่งที่ต่างไปจากที่เราสมควรได้รับ เรายังได้รับสิทธิและเอกสิทธิ์อย่างเต็มที่ในฐานะลูกของพระองค์ และไม่เพียงแต่เราได้รับสิ่งเหล่านั้นแล้วที่นี่และเดี๋ยวนี้เท่านั้น แต่เรายังได้รับพรจากสิทธิและเอกสิทธิ์ในฐานะลูกตลอดไปเป็นนิตย์ ยังครอบคลุมไปถึง พระสัญญาในวาระสุดท้ายกับเราถึงจุดจบของความบาป ความเจ็บป่วย ความเศร้าโศก และความทุกข์ ทรมานที่การกบฏของเรานำมาสู่โลกนี้ไว้แล้วด้วย ดังนั้น ในพระคุณเราจึงทุกอย่างมีเพียงพอแล้วคือ ทุกสิ่งที่เราต้องการและจำเป็นแก่เรา พระคุณทำให้องค์กษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งปวงเป็นบิดาของเรา และพระบุตรพระผู้ช่วยให้รอดเป็นพี่ชายของเราแล้ว ช่างแสนอัศจรรย์และวิเศษจริงๆ ตอนนี้ ให้เราอธิษฐานขอตาที่มองเห็นและใจที่จะโอบกอดพระคุณพระเจ้า จากนั้นให้จิตวิญญาณของเราเปล่งเสียงสรรเสริญพระองค์

อ่าน: เอเฟซัส 1:15-23 เพื่อหนุนใจ และใช้ในบทเรียนต่อไป

4 มิถุนายน

กระจกแห่งพระวจนะของพระเจ้าเท่านั้นที่ช่วยสะท้อนให้เราสามารถมองเห็นตัวเองได้อย่างถูกต้อง
และพระคุณของพระองค์เท่านั้นที่จะสามารถช่วยเราจากสิ่งที่กระจกนั้นสะท้อนให้เห็น

ผมพบปัญหานี้ซ้ำๆ หลายครั้งในงานการให้คำปรึกษาสามีภรรยา วัยรุ่นอารมณ์ร้อน คนโสดที่หลงทาง หรือศิษยาภิบาลที่ทำให้ตัวเองมีปัญหา มีความแตกต่างค่อนข้างมากทั้งเหตุการณ์และปัญหา แต่ก็สาเหตุมาจากเรื่องเดียวกันคือคนเหล่านี้คิดว่าพวกเขารู้ตัวเองดี แต่ก็เปล่าเลย พวกเขาต่างก็คิดว่าตัวเองนั้นมองเห็นตนเองอย่างชัดเจน แต่ก็เปล่าเลย พวกเขาต้องการให้ผมเห็นด้วยกับการประเมินที่พวกเขาประเมินตัวเอง แต่ผมทำไม่ได้ พวกเขากำลังเผชิญกับปัญหาสุขภาพที่เป็นโรคเดียวกัน แต่พวกเขากลับปฏิเสธ ผมใช้เวลาไม่นานก็รู้ได้ว่าผมกำลังเผชิญหน้ากับปัญหาสากลของมนุษย์โลกที่พระคัมภีร์พูดถึง และที่พระคัมภีร์เรียกว่า ภาวะตาบอดฝ่ายวิญญาณ

บาปบังตา และเพราะบาปนั้นบังตา บาปในตัวเราจึงปิดบังเราไว้ไม่ให้มองเห็นตัวเราไม่สามารถมองเห็นตัวเราได้อย่างชัดเจน บาปคือ ชอบแก้ตัวและชอบมุ่งแสวงหาสิ่งต่างๆเพื่อตนเองเท่านั้น ชื่อเสียง เงินทอง ความมั่งคั่ง ฯลฯ บาป ชอบอ้างว่าตนนั้นชอบธรรมและโยนความผิดให้ผู้อื่น บาปเชื่อว่าเราสามารถลบล้างหรือชดใช้บาปได้ด้วยตนเอง; มันง่ายที่จะหาเหตุเข้าข้างตนเองเพื่อให้หลุดพ้นความผิด ความบาปทำให้เรารู้สึกว่าสิ่งที่พระเจ้าตรัสว่าผิดมากเป็นถูก ระบบการมองเห็นส่วนบุคคลที่พระเจ้าสร้างไว้ในมนุษย์ทุกคนได้ถูกบาปทำลายลงอย่างน่าสิ้นเชิง แต่การเราที่ไม่รู้จักตัวเองดี และเราไม่เห็นตัวเองชัดเจนพอที่จะประเมินว่าเราเป็นอย่างไร และเราสบายดีหรือไม่ เราก็กำลังอยู่ในภาวะตาบอดบอดฝ่ายวิญญาณ แต่มากกว่านั้นคือ เราทุกคนต่างทนทุกข์ทรมานจากข้อเท็จจริงที่ว่าเราใช้ชีวิตส่วนใหญ่อย่างมืดบอดเพราะเราตาบอด เราไม่สามารถมองเห็นตัวเองอย่างชัดเจน แต่เราคิดว่าเรารู้ดี แต่เราไม่รู้จักตัวเองอย่างแท้จริง แต่เรามั่นใจว่าเรารู้ นี่คือเหตุผลที่เราทุกคนมักจะหงุดหงิดขุ่นเคืองเมื่อมีคนชี้ให้เราเห็นถึงบาป ความอ่อนแอหรือความล้มเหลว เพราะพื้นฐานของมุมมองที่เรามองตัวเองมาตลอดกับความเป็นจริงที่บุคคลนั้นพูดเกี่ยวกับเรานั้นแตกต่างกัน

ดังนั้นเราทุกคนจึงต้องการความช่วยเหลือคือ ความช่วยเหลือที่จะมาถึงเราได้ในรูปแบบของพระวจนะของพระเจ้าที่พระองค์ทรงประทานไว้ในพระคัมภีร์ไบเบิล และจากการงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่เป็นดังกระจกสะท้อนชีวิตที่แม่นยำที่สุดในจักรวาล เมื่อมองผ่านกระจกนี้เราก็จะสามารถมองเห็นความจริงที่เราเป็นได้อย่างชัดเจน การวินิจฉัยของพระคัมภีร์นั้นแม่นยำและสมบูรณ์แบบ และเนื่องจากการทำงานของพระวจนะนั้นแม่นยำเสมอ มันจึงโชว์อาการจริงๆของโรคที่เราเป็น เราจึงรู้ว่าอะไรเป็นความช่วยเหลือหรือการรักษาที่แท้จริงที่เราต้องการ พระวจนะของพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถรักษาโรคที่เราเป็นและสามารถเชื่อถือได้ เพราะการรักษาที่มีประสิทธิภาพนั้นมาพร้อมกับการวินิจฉัยที่ถูกต้องเสมอ ซึ่งข่าวดีก็คือ เราไม่จำเป็นต้องกลัวความมืดบอดฝ่ายวิญญาณที่เรามองไม่เห็นในตัวเราอีกต่อไปเพราะพระคัมภีร์สามารถช่วยเปิดเผยแก่เราได้ และความมืดบอดเหล่านั้นถูกปกคลุมและพ่ายแพ้ต่อพระคุณอันฤทธิ์ที่เป็นของเราแล้ว ในชีวิต การสิ้นพระชนม์ และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู

อ่าน: ฮีบรู 3:12-13 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

5 มิถุนายน

พระคุณของพระเจ้ากระตือรือร้นในการช่วยเหลือและเปลี่ยนแปลงชีวิต
เราเฉลิมฉลองพระคุณได้โดยยอมรับว่า
เรามีความจำเป็นอย่างมากที่ต้องมีพระคุณนี้ดังที่พระเจ้าทรงให้ความสำคัญ

นี่เป็นคำถามที่ดีที่เราจะถามตัวเอง และคิดใคร่ครวญให้ดีก่อนที่จะตอบว่า เราให้ความสำคัญแค่ไหนกับบาปที่เป็นสาเหตุแห่งการเสียสละที่มีราคาแพงที่สุดที่เคยมีมา? ให้เราพิจารณาถึงความจริงจังของพระเจ้าจากโศกนาฏกรรมในสวนเอเดนดู แล้วศึกษาพระคำต่อไปนี้อย่างละเอียดถี่ถ้วน:

> "พระยาห์เวห์พระเจ้าจึงตรัสกับงูว่า "เพราะเหตุที่เจ้าทำเช่นนี้ เจ้าจะต้องถูกสาปแช่งมากกว่าสัตว์ใช้งานและสัตว์ป่าทั้งปวง จะต้องเลื้อยไปด้วยท้อง จะต้องกินผงคลีดินตลอดชีวิตของเจ้า เราจะให้เจ้ากับหญิงนี้เป็นศัตรูกัน ทั้งพงศ์พันธุ์ของเจ้า และพงศ์พันธุ์ของนางด้วย เขาจะทำให้หัวของเจ้าแหลก และเจ้าจะทำให้ส้นเท้าของเขาฟกช้ำ" พระองค์ตรัสแก่หญิงนั้นว่า "เราจะเพิ่มความทุกข์ลำบากมากขึ้นแก่เจ้า และเมื่อเจ้ามีครรภ์ เจ้าจะคลอดบุตรด้วยความเจ็บปวด ถึงกระนั้น เจ้าจะยังปรารถนาในสามีของเจ้า และเขาจะปกครองตัวเจ้า" พระองค์จึงตรัสแก่ชายนั้นว่า "เพราะเหตุเจ้าเชื่อฟังคำพูดของภรรยา และกินผลจากต้นไม้ที่เราสั่งไม่ให้กินผลจากต้นนั้น แผ่นดินจึงต้องถูกสาปเพราะเจ้า เจ้าจะต้องหากินบนแผ่นดินด้วยความทุกข์ลำบากตลอดชีวิต ต้นไม้และพืชที่มีหนามจะงอกขึ้นบนดินแก่เจ้า และเจ้าจะกินพืชตามท้องทุ่ง เจ้าจะต้องหากินด้วยเหงื่ออาบหน้า จนเจ้ากลับไปเป็นดิน เพราะเจ้าถูกนำมาจากดิน และเพราะเจ้าเป็นผงคลีดิน และเจ้าจะกลับเป็นผงคลีดินดังเดิม" (ปฐมกาล 3:14-19)

พระเจ้าทรงจริงจังและเห็นว่า บาปนั้นอันตรายเป็นอย่างมาก ถึงขนาดที่ทรงทำสองสิ่งตั้งแต่การล่วงละเมิดครั้งแรกได้เกิดขึ้นคือ พระองค์ทรงลงโทษทันที และทรงเริ่มแผนการช่วยเหลือในการไถ่บาปทันที ทั้งสองสิ่งนี้แสดงให้เห็นถึงความจริงจังของพระเจ้าเกี่ยวกับบาปที่เราทุกคนปฏิเสธหรือด้อยค่าไม่เห็นความสำคัญของมันอย่างง่ายดาย

อ่าน: อพยพ 5:19-29 เพื่อหนุนใจและใช้ ในบทเรียนต่อไป

6 มิถุนายน

มนุษย์เราทุกคนตั้งความหวังไว้ในบางสิ่ง เพื่อที่จะขอให้สิ่งที่เราฝากหวังไว้นั้นมอบบางสิ่งแก่เรา แล้วเราละเราฝากความหวังของเราไว้กับใคร หรือสิ่งใด?

เราทุกคนถูกสร้างมาเพื่อแสวงหาความหวังที่แท้จริง เราทุกคนต่างก็วางแผนชีวิตในอนาคต อยากให้อนาคตเป็นไปตามที่เราต้องการให้เป็น หรือฝันถึง เราทุกคนต่างก็พกพาความหวังและความฝันต่างๆ ของเราไปด้วยเสมอ เราทุกคนต่างก็ยอมมอบใจของเราต่อสิ่งที่เราคาดหวังเสมอ เราทุกคนต่างๆปรารถนาในใจว่า สิ่งต่างๆ จะเปลี่ยนแปลงและแตกต่างไปจากที่เป็นอยู่ เราทุกคนต่างก็ฝากความหวังของเราไว้ในบางสิ่ง หรือบางคน และหวังที่จะได้รับบางสิ่ง วิธีที่เรามองชีวิต และวิธีที่เราดำเนินชีวิตส่วนใหญ่เชื่อมโยงมาจากพื้นฐานของความหวังในชีวิต ความหวังมี 3 องค์ประกอบดังนี้เสมอคือ การประเมินและการคาดการณ์ สิ่งที่เราฝากความหวังไว้ และมาตรฐานที่คาดหวังไว้

ประการแรก ความหวังทำให้เรามองไปรอบ ๆ ตัวและประเมินว่าบางสิ่งหรือบางคนอาจดีกว่าที่คนๆ นั้นหรือสิ่งนั้นเป็นจริงๆ; นั่นหมายความว่า สิ่งๆ นั้นหรือคนนั้นผิดปกติ เพราะหากสิ่งต่างๆ มันสมบูรณ์แบบดีอยู่แล้ว เราไม่จำเป็นต้องหวังอะไร

ประการที่สอง ความหวังมีตัวตนเสมอ มันคือสิ่งที่คุณฝากความหวังของเราไว้ในนั้น เราขอให้สิ่งนั้นช่วยจัดการแก้ไขสิ่งที่เสียหายหรือมอบสิ่งที่เราปรารถนาหรือต้องการให้เรา

ประการที่สาม ความหวังย่อมมาพร้อมกับความคาดหวัง คือ เราจะขอให้สิ่งที่เราฝากความหวังไว้มอบสิ่งต่างๆ ให้เรา คือเราหวังว่าไม่ว่าเราหวังอะไรสิ่งๆนั้นก็สามารถช่วยเราได้

ทีนี้ จริงๆ แล้วมีเพียงสองที่เท่านั้นที่เราจะมองหารากฐานของชีวิตแห่งความหวังได้ มันคือ พื้นฐานของความหมายและพื้นฐานของวัตถุประสงค์ของชีวิต มันคือแรงจูงใจที่ผลักดันให้ก้าวต่อไป ช่วยให้รับรู้ถึงสุขภาพที่ดีและให้ความรู้ที่นำพาเราให้รู้ความหมายที่แท้จริงของชีวิต เราสามารถแสวงหาความหวังในแนวนอน (ทางโลก) ในสถานการณ์ ประสบการณ์ ทรัพย์สินทางกายภาพ สถานที่ และความสัมพันธ์ในชีวิตประจำวันได้ แต่มีปัญหาอยู่สองประการในการมองแนวนอน ประการแรกคือ สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดต้องทนทุกข์ทรมาน จากความเสื่อมสลายที่เป็นผลกระทบจากบาปในระดับหนึ่ง สิ่งเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของปัญหา และเนื่องจากสิ่งในโลกมีภาวะที่แตกสลายและเสื่อมสลายเช่นนี้เราจึงไม่สามารถพบกับสิ่งที่เรามองหาได้ นอกจากนี้ สิ่งต่างๆในโลกไม่ได้ถูกสร้างมาเพื่อเป็นแหล่งความหวังที่แท้จริงของเรา แต่เพื่อเป็นชี้ไปยังผู้ที่เราจะพบกับความหวังที่แท้จริงได้

เปาโลกล่าวไว้หมดแล้วในโรม 5:5 “และความหวังจะไม่ทำให้ผิดหวัง เพราะเหตุว่าความรักของพระเจ้าได้หลั่งเข้าสู่จิตใจของเรา โดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งพระองค์ได้ประทานให้แก่เราแล้ว” เมื่อเปาโลบอกเราว่าความหวังในพระเจ้าจะไม่ทำให้เราอับอาย มันจะไม่ทำให้เราลำบากใจหรือผิดหวัง และไม่ล้มเหลวในการส่งมอบ ในพระคำตอนนี้บอกเราว่าจะพบความหวังได้ที่ใด คือพบได้แนวตั้ง (พระเจ้า) เท่านั้น เมื่อพระเจ้าทรงเป็นความหวังของเราเท่านั้น ความหวังของเราจึงมั่นคงและปลอดภัย พระองค์เท่านั้น ที่สามารถประทานชีวิตที่ใจเราแสวงหา มีเพียงพระองค์เท่านั้นที่เราสามารถพบกับการพักสงบที่จิตใจของเราต้องการ พระองค์เท่านั้นที่สามารถประทานสันติสุขภายในที่มนุษย์ทุกคนหิวกระหาย ในเวลาพระคุณที่ดึงเราให้เข้าหาพระองค์เท่านั้นที่เราเข้าใจความหมายที่แท้จริงของชีวิตได้ ในพระคำตอนนี้เปาโลพาเราให้เผชิญหน้ากับความความคิดนี้คือ หากความหวังของเราทำให้เราผิดหวังนั่นก็เพราะว่ามันเป็นความหวังใช่ความหวังที่แท้จริง! คำถาม วันนี้ เราวางความหวังของเราไว้ในสิ่งใด?

อ่าน: โยบ 1 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

7 มิถุนายน

เรากำลังประสบกับอาการแบบโรคจิตเภทฝ่ายวิญญาณ (การหลงผิดและความจำเสื่อม) อยู่หรือไม่
พระเจ้าทรงสร้างเรามาให้มีวางส่วนของนิรันดร์กาลไว้ในใจเราด้วย
แต่เรากลับหลงผิดใช้ชีวิตราวกับว่า เรามีชีวิตเพียงแค่ในโลกนี้เท่านั้น?

เป็นเรื่องน่าเศร้าที่มีคนจำนวนมากที่ต้องใช้ชีวิตอยู่ในอาการจิตเภทฝ่ายวิญญาณที่ร้ายแรงจากภาวะความจำเสื่อมในด้านของชีวิตนิรันดร์ เราถูกสร้างให้มีความสัมพันธ์กับพระเจ้าเป็นนิจนิรันดร์ เราถูกออกแบบมาให้ดำเนินชีวิตตามมุมมองอันยาวไกลของชีวิต เราถูกทำให้มีชีวิตอยู่ด้วยตาหนึ่งข้างสำหรับชีวิตปัจจุบัน และตาอีกหนึ่งข้างสำหรับชีวิตนิรันดร์ เรายังไม่สามารถมีชีวิตในแบบที่เราถูกรวบรวมไว้ด้วยกันในด้านของชีวิตนิรันดร์ได้แต่หลายคนก็พยายามที่จะทำแบบนั้น พวกเขาต่างก็ฝากความหวังและความฝันทั้งหมดไว้ในสถานการณ์ สถานที่ การปกครอง ตำแหน่ง และผู้คนในชีวิตประจำวันในโลกปัจจุบันนี้เท่านั้น แบกเอาความคาดหวังที่ทำให้ผิดหวังครั้งแล้วครั้งเล่าไว้ และขอให้ผู้คนเป็นในแบบที่คนในด้านชีวิตนิรันดร์เป็น ซึ่งมันจะไม่มีวันเป็นไปได้ เขาเรียกร้องให้โลกที่แตกสลายอย่างรุนแรงส่งมอบสิ่งที่มันไม่สามารถจะให้ได้ (หรือแม้แต่เวลาที่มันไม่แตกสลายมันก็ไม่สามารถให้ได้) พวกเขาไม่ตระหนักว่าเบื้องหลังของความผิดปกติและความวิปโยคทั้งหมดนี้คือ ความคาดหวังว่า โลกปัจจุบันจะกลายเป็นสวรรค์อย่างที่มันไม่เคยเป็นและสามารถเป็นได้

มันวิเศษมากสำหรับเราที่จะมีชีวิตแต่งงานที่ดี แต่มันจะไม่มีวันดีเท่าสวรรค์ของเรา การมีความสัมพันธ์ที่ดีกับลูกๆ ของคุณเป็นเรื่องดี แต่ลูกจะไม่สามารถมอบสวรรค์ให้แก่เรา บ้านสวยหลังนั้นที่เริ่มทรุดโทรมจากที่ถูกสร้างไม่ใช่สวรรค์ของเรา ผู้ที่ยังมีมลทินจากบาปรอบตัวเรา ไม่สามารถยื่นความสัมพันธ์ที่เหมือนดังสวรรค์ให้กับเราในการลืมว่าจริงแล้วเป็นใครมีลักษณะอย่างไร ลืมว่าตัวเราถูกสร้างมาให้มีชีวิตอย่างไร ลืมว่าพระเจ้าเป็นใคร และลืมสิ่งที่กำลังจะมา ความคิดหวังของเราเป็นความหวังให้สิ่งปกติเกิดความผิดปกติและวิปโยค สิ่งนี้ทำให้ตัวเราและคนรอบข้างสับสน และวุ่นวายไปหมด

ภาวะความจำเสื่อมในด้านชีวิตนิรันดร์ของเราทำให้เรามีคาดหวังที่เกินจริง เสี่ยงต่อการถูกล่อลวง ใจร้อนเกินไป หันไปพึ่งพาผู้คนและสิ่งต่างๆ ที่รังแต่จะทำให้เราผิดหวัง หวั่นไหวง่าย และจะสงสัยในความดีของพระเจ้า การตระหนักรู้ถึงชีวิตนิรันดร์ที่จะมาถึงช่วยให้เราอยู่กับความเป็นจริงได้โดยไม่สิ้นหวัง และมีความหวังเมื่อสิ่งต่างๆ รอบตัวเราดูเหมือนไร้ความหวัง

มีหลักฐานที่ชัดเจนว่า—ชีวิตต้องมีอะไรมากกว่าที่เป็นอยู่ตอนนี้ ความยุ่งเหยิงที่แตกสลายและร่องรอยของบาปนี้ไม่ใช่ทั้งหมดที่เรามี และพระคัมภีร์ก็เขียนไว้ชัดเจนว่า—โลกที่เราอาศัยอยู่ตอนนี้ไม่ใช่บ้านสวรรค์นิรันดร์ของเราและมันจะไม่มีทางเป็นเช่นนั้นได้ แต่ช่วงเวลานี้เป็นช่วงเวลาแห่งการเตรียมเราให้พร้อมไว้สำหรับสวรรค์ที่จะมาถึง ทุกสิ่งที่บาปได้ทำลายจะได้รับการฟื้นฟูอย่างสมบูรณ์ตามที่พระเจ้าสร้างไว้ให้เป็นดังเดิม

เรามีโรคจิตเภทนี้ในชีวิตของเราหรือไม่? เราปล่อยให้ความหิวกระหายสวรรค์กลายเป็นชีวิตที่ผิกปกติรูปแบบหนึ่งในการหลงลืมสิ่งที่กำลังมาหรือไม่? เราวางความคาดหวังของสวรรค์ไว้ในโลกที่แตกสลายใบนี้อยู่หรือไม่? ภาวะความจำเสื่อมในด้านชีวิตนิรันดร์ของเราล่อลวงให้เราสงสัยในความดีของพระเจ้าหรือไม่? อธิษฐานทูลขอพระคุณที่จะช่วยให้เราระลึกถึงพระเจ้า และเรื่องราวที่ไม่รู้จักจบสิ้นซึ่งพระองค์ได้เขียนไว้ในเรื่องราวของผู้ที่วางใจในพระองค์ทุกคน การใช้ชีวิตแบบมองการณ์ไกลคือ การใช้ชีวิตอย่างชาญฉลาด การยำเกรงพระเจ้า การมีชีวิตที่มีความหวังจะทำให้เรารู้สึกขอบคุณสำหรับพระคุณ

อ่าน: ยอห์น 5:19-29 เพื่อหนุนใจและใช้ ในบทเรียนต่อไป

8 มิถุนายน

การนมัสการร่วมกันถูกออกแบบมาเพื่อให้เราพบกับความบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์แห่งพระคุณของพระเยซู
ดังนั้นเราจึงหยุดที่จะมองหาชีวิต ความช่วยเหลือ และความหวังจากที่อื่น

ขณะที่ผมนั่งที่ระเบียงกับลูเอลลาภรรยาของผม ผมจำได้ว่ามีการนมัสการในร่วมกันครั้งหนึ่งที่มีผมรู้สึกประทับใจมีความหมายกับผม และมันเป็นการนมัสการที่สุดยอดมาก มันเป็นการร้องเพลงประสานเสียงในฤดูใบไม้ผลิของคริสตจักรเพรสไบทีเรียนแห่งที่สิบ โดยมีการประพันธ์และการเรียบเรียงเพลงสรรเสริญพระเจ้าเพลงนี้ไว้โดยโรเบิร์ต เอลมอร์ เราได้รับการตักเตือนในบทเพลงนี้ถึงสภาพที่น่าสมเพชที่ความบาปได้ทำไว้กับเราและโลกของเราและความบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ในการช่วยเหลือโดยพระคุณแห่งการไถ่บาป ท่อนร้องถึงพระกิตติคุณแต่ละท่อนเต็มไปด้วยข่าวประเสริฐมากมายจนผมรู้สึกราวกับว่าใจผมมันเหมือนเต็มล้นพรั่งพรูออกมา ทำให้ผมนึกถึงพระคัมภีร์สดุดี 89:1 "ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์จะร้องเพลงถึงความรักมั่นคงของพระองค์เป็นนิตย์ ปากของข้าพระองค์จะประกาศความซื่อสัตย์ของพระองค์ทุกชั่วชาติพันธุ์" ผมคิดว่าเราสามารถร้องเพลงไปเรื่อยแบบไม่รู้จบถึงการช่วยกู้ที่แสนอัศจรรย์แห่งข่าวประเสริฐขององค์พระเยซูคริสต์เจ้าได้ และในท่อนท้ายของเพลงนี้ หลังจากที่พวกเราได้อิ่มหนำกับเนื้อร้องท่อนข่าวประเสริฐอย่างเต็มที่แล้ว ช่วงพีคก็ค่อยดังขึ้น โอ้โห! มันช่างเป็นการเฉลิมฉลองความบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์แห่งข่าวประเสริฐที่งดงามและน่าประทับใจมากจริงๆ แล้วเมื่อผมร้องถึงสองบรรทัดสุดท้ายทีนี้ผมก็หยุดเลย แล้วเริ่มพูดซ้ำๆ ว่า: "อาเมน! อาเมน! อาเมน!" ตอนนั้นผมรู้สึกได้เลยว่า การนมัสการร่วมกันได้เข้ามาช่วยฟื้นฟูจิตใจของผมอีกครั้งหนึ่งแล้ว

บอกตามตรงว่าวันนั้น ผมไม่ได้มานมัสการด้วยใจที่พร้อมจะเฉลิมฉลอง ผมเดินบ่นพึมพำเข้าไปในห้อง มันเป็นวันหยุดสุดสัปดาห์ที่ยาวนาน ผมคงไม่ไปร่วมพิธีเย็นวันอาทิตย์นั้นถ้าลูเอลลาไม่ขอร้อง วันนั้นผมไม่อยากอยู่ที่นั่นจริงๆ แต่ในระหว่างนั้นความจริงบางอย่างจับใจผม คือ พระสิริแห่งความบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์แห่งพระคุณของพระเยซูที่ยิ่งใหญ่กว่า ความเหนื่อยล้าอ่อนแรงของร่างกายและจิตใจผม ใจที่เย็นชาของผมได้รับการฟื้นฟูด้วยไฟแห่งข่าวประเสริฐและพระคุณขององค์พระเยซูคริสต์ ความสามารถของนักดนตรีและเสียงของคนในที่ประชุม ได้เตือนสติผมอีกครั้งว่าผมคือใคร และได้รับอะไรจากพระคุณบนไม้กางเขนของพระเยซู เป็นอีกครั้งที่คนขี้บ่นคนนี้กลายเป็นคนที่เฉลิมฉลองสรรเสริญและขอบคุณพระเจ้า เป็นอีกครั้งที่การรวมตัวกันของคนของพระเจ้าเพื่อนมัสการได้ทำหน้าที่ของมัน

พระเจ้าทรงกำหนดให้เรามาชุมนุมกันเพื่อนมัสการ เพราะพระองค์ทรงรู้จักเราและความอ่อนแอของใจที่มักผันแปร บ่นพึมพำ และฟุ้งซ่านง่ายของเรา พระองค์ทรงทราบว่าเราลืมความต้องการส่วนลึกของเราในฐานะคนบาปได้ง่ายดายแค่ไหน และราคาที่แสนแพงในการจัดเตรียมของพระองค์ในองค์พระเยซูคริสต์ พระองค์รู้ว่าคำโกหกเล็กๆ น้อยๆ สามารถหลอกลวงเราได้ และอุปสรรคเล็กๆ น้อยๆ ก็ทำให้เราท้อแท้ได้ พระองค์รู้ว่าความหยิ่งยโสยังคงมีพลังที่จะหลอกเรา ดังนั้นด้วยพระคุณพระองค์ เราถูกจึงเรียกให้มาอยู่รวมกัน และพิจารณาถึงพระสิริอันบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์อีกครั้ง ตื่นเต้นอีกครั้ง และรับการช่วยชีวิตอีกครั้ง ไม่เพียงแต่การนมัสการร่วมกันที่ช่วยทำให้เราระลึกถึงพระคุณของพระเจ้า การนมัสการร่มกันนี้ยังถือว่า เป็นของขวัญแห่งพระคุณ ที่ขับเคลื่อนด้วยการเฉลิมฉลองและสรรเสริญพระคุณพระเจ้าช่วยเราได้เสมอไม่ว่าเวลาใดก็ตาม

อ่าน: สดุดี 122 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียน ต่อไป

9 มิถุนายน

ในทางของพระคุณขององค์พระเยซูมีการให้อภัย สำหรับบาป; มีความเข้มแข็ง
สำหรับความอ่อนแอ; มีสติปัญญา สำหรับความโง่เขลาเบาปัญญา; มีการปลดปล่อย สำหรับการเป็นทาส

ผมชอบพระธรรมโคโลสี บทที่ 2 (หยุดและอ่านข้อ 1–15 ตอนนี้); บางทีผมอาจจะชอบมันมากเพราะว่า "เอ่อ มันฟังดูแปลกๆ นะ, พอล!" ผมขออนุญาตอธิบายนะครับ คือว่าพระธรรม โคโลสี 2:1–15 เปรียบเสมือนห้องจัดแสดงของพระคุณของพระเจ้า

ทุกต้นเดือน งานศิลปะจะถูกส่งไปยังห้องจัดแสดงของลูเอลลา (ภรรยาของผม) สำหรับการแสดงนิทรรศการภาพครั้งต่อไป ภาพวาดถูกห่อหุ้ม อย่างมิดชิดหรือถูกแพ็กอยู่ในกล่องลัง และเป็นเรื่องน่าตื่นเต้นที่ ลูเอลลา จะได้เปิดดูและเริ่มสัมผัสกับงานศิลปะที่จะแขวนในห้องแกลเลอรีในเดือนหน้า หลังจากที่เธอแกะงานศิลปะทั้งหมดออกจากกล่องแล้ว ลูเอลลาก็ทำการจัดเรียงแล้ว และจัดเรียงอีกหลายครั้ง จนกระทั่งแต่ละชิ้นอยู่ในตำแหน่งที่ถูกต้องเพื่องานจัดแสดงที่ทรงพลังในวันรุ่งขึ้น ทีมที่ช่วยแขวนภาพเข้ามาในแกลเลอรีเพื่อช่วยลูเอลลาแขวนภาพวาดบนผนังจริงๆ ขั้นตอนสุดท้ายคือ การทำให้ภาพแต่ละภาพสว่างอย่างเหมาะสม ทุกๆ เดือน ดูเหมือนว่าแกลเลอรีจะเปลี่ยนรูปร่างไปตามงานใหม่ที่ถูกวางไว้ เมื่อเขาลองเปิดไฟที่จะจัดแสดงให้กับภาพแล้ว ผมชอบลงมาที่แกลเลอรีในตอนเย็นเพื่อชื่นชมผลงานที่วิจิตรงดงาม บ่อยครั้งที่ผมกับลูเอลลายืนอยู่ฝั่งตรงข้ามแกลเลอรีในตอนกลางคืน แล้วมองลอดเข้าไปในหน้าต่างแกลเลอรีขนาดใหญ่ และดื่มด่ำกับความสวยงามของภาพ จากนั้นลูเอลลา ก็ทำสิ่งที่กวนใจ ผมทุกครั้ง คือเธอจะหยิบกระเป๋าเอกสารเพื่อเตรียมพร้อมที่จะกลับ และกดสวิตช์ปิดไฟ ทำให้แกลเลอรีทั้งแกลเลอรีตกอยู่ในความมืด แล้วผมคิดอยู่ในใจว่า "ไม่ ไม่ ไม่ ภาพวาดเหล่านี้ไม่ควรอยู่ในห้องที่มืด"

หากเราเป็นลูกของพระเจ้า เราก็เปรียบได้กับแกลเลอรีแห่งพระคุณอันรุ่งโรจน์ของพระองค์ กำแพงหัวใจของเราได้รับการประดับประดาด้วยงานศิลปะที่งดงามของงานแห่งการทรงไถ่: มีสติปัญญาสำหรับความโง่เขลาจากบาป พลังสำหรับความอ่อนแอจากบาป การให้อภัยสำหรับความรู้สึกผิดจากบาป และการได้รับปลดปล่อยจากพันธนาการของบาป พระคุณหมายความว่าสิ่งที่ดีที่สวยงามกำลังถูกทำให้สำเร็จเพื่อเราและกำลังเกิดขึ้นภายในตัวเรา แต่ผมมีข้อกังวลหนึ่งสำหรับผู้เชื่อหลายๆ คน ถ้างานศิลปะแห่งพระคุณอยู่ในแกลเลอรีของใจเรา แต่แสงไฟในแกลเลอรีถูกดับลง ผู้เชื่อเหล่านี้จะมองไม่เห็นหรือไม่เข้าใจอย่างถ่องแท้ถึงความงามอันน่าทึ่งของสิ่งที่พวกเขาได้รับจากพระคุณขององค์พระเยซูคริสต์ และเนื่องจากพวกเขาไม่สามรถ เห็นหรือเข้าใจพระคุณนั้นได้ พวกเขาจึงไม่เฉลิมฉลองหรือดำเนินชีวิตตามความดีงามของพระคุณนั้น ดังนั้น พวกเขาเหล่านั้นจึงยอมหลีกทางให้กับความอ่อนแอทั้งๆ ที่มีอำนาจอยู่ในมือ พวกเขายอมหลีกทาง ให้กับความโง่เขลาทั้งๆที่พวกเขาเชื่อมโยงกับพระองค์ผู้ทรงเป็นปัญญาแห่งปัญญาทั้งปวง พวกเขาซ่อนความรู้สึกผิดทั้งๆที่พวกเขาได้รับการอภัยอย่างบริบูรณ์ พวกเขายอมจำนนต่อบาปติดแน่นทั้งๆ ที่พวกเขาได้รับการปลดปล่อย หัวใจของพวกเขาได้รับการประดับประดาด้วยงานศิลปะแห่งความดีงามของพระคุณพระเจ้า แต่แสงไฟในแกลเลอรีกลับดับลง ลองคิดดูว่า มันน่าเศร้าแค่ไหน! แล้วคุณล่ะ ไฟในแกลเลอรีใจของคุณเปิดอยู่หรือไม่ และไฟนั้นได้ทำให้วิถีชีวิตของคุณเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิงหรือไม่?

อ่าน: กาลาเทีย 5:16-26 เพื่อหนุนใจ และใช้ในบทเรียนต่อไป

10 มิถุนายน

หากเราอยู่ในพระคริสต์ เราได้รับการเชื้อเชิญให้ก้าวออกมาจากสง่าราศีแห่งตน
ไปสู่รัศมีภาพแห่งสง่าราศีที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นมากคือ พระสิริของพระเจ้า

เหล่าสาวกความสับสนในสง่าราศี และเพราะพวกเขาสับสนเช่นนั้น พวกเขาจึงเป็นหัวขโมยที่ขโมยเอาสง่าราศีไปด้วย พวกเขาต้องการสำแดงของสง่าราศีที่แท้จริงที่ช่วยเปลี่ยนแปลงชีวิตอย่างยิ่งยวด และพวกเขาจะได้รับสง่าราศีนี้ตลอดนิรันดร์!

> "เมื่อล่วงไปได้หกวันแล้ว พระเยซูทรงพาเปโตร ยากอบ และยอห์นน้องของยากอบขึ้นภูเขาสูงแต่ลำพัง แล้วพระองค์ก็ทรงได้รับการเปลี่ยนแปลงไปต่อหน้าพวกเขา พระพักตร์ของพระองค์ทอแสงเหมือนแสงอาทิตย์ ฉลองพระองค์ก็ขาวผ่องดุจแสงสว่าง ในทันใดนั้นโมเสสและเอลียาห์ก็มาปรากฏแก่พวกสาวก และพูดคุยกับพระองค์ เปโตรทูลพระเยซูว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ดีจริงๆ ที่เราอยู่กันที่นี่ ถ้าพระองค์มีพระประสงค์ ข้าพระองค์จะทำเพิงสามหลังที่นี่ สำหรับพระองค์หลังหนึ่ง สำหรับโมเสสหลังหนึ่ง สำหรับเอลียาห์หลังหนึ่ง" เปโตรทูลยังไม่ทันขาดคำก็เกิดมีเมฆสุกใสมาปกคลุมพวกเขาไว้ แล้วมีพระสุรเสียงออกมาจากเมฆนั้นว่า "ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก จงเชื่อฟังท่านเถิด" พวกสาวกเมื่อได้ยินก็ซบหน้าลงและกลัวยิ่งนัก พระเยซูจึงเสด็จมาใกล้และทรงสัมผัสตัวพวกเขา ตรัสว่า "จงลุกขึ้นเถิด อย่ากลัวเลย" เมื่อพวกเขาเงยหน้าดูก็ไม่เห็นใคร เห็นแต่พระเยซูองค์เดียว" (มัทธิว 17:1-8)

เพื่อช่วยเหลือเหล่าสาวกจากการเป็นทาสของแห่งสง่าราศีของพวกเขา และเพื่อช่วยเหล่าสาวกจากการเสพติดร่มเงาแห่งสง่าราศีทั้งหมดของโลกที่พระเจ้าสร้างขึ้น พระเยซูจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเปิดเผยพระสิริที่ยิ่งใหญ่และล้ำเลิศกว่าสง่าราศีนั้น ดังนั้น ในฉากที่น่าทึ่งที่สุดฉากหนึ่งของเรื่องราวในพระคัมภีร์ พระเยซูจึงทรงฉีกม่านออกและสำแดงให้พวกเขาเห็นถึงสง่าราศีของพระองค์ในฐานะพระบุตรองค์เดียวของพระเจ้าสูงสุด มันเป็นการเปิดเผยที่น่าอัศจรรย์มากที่พระองค์ทรงสำแดง ถึงขนาดทำให้เราจะอ้าปากค้าง หัวใจหยุดเต้น และรู้สึกทึ่งจนสติหลุดไปเลยทีเดียว ถ้าพวกสาวกพอจะมีสติอยู่บ้าง การสำแดงนี้จะเปิดเผยให้พวกเขารับรู้ถึงสง่าราศีที่ยิ่งใหญ่ น่าเกรงขาม และน่าสยดสยองยิ่งกว่าสง่าราศีของสิ่งทั้งปวงที่พวกเขาเคยเห็นมาในใจพวกเขา เป็นการสำแดงที่เพียงพอต่อปัญหาความรุ่งโรจน์เล็กๆ น้อยๆ ที่พวกสาวกเคยมีชีวิตอยู่เพื่อมัน เพียงพอต่อปัญหาการขาดการรับรู้ที่พวกเขาไม่สามารถรับรู้ถึงการทรงเรียก ที่เรียกเหล่าสาวกให้ไปถึงการแปลงกายของพระคริสต์ถูกออกแบบมาเพื่อพวกเขา ในช่วงเวลาแห่งการเปลี่ยนแปลงชีวิต พวกเขาได้รับการช่วย เหลือจากสง่าราศีของโลกไว้โดยสง่าราศีรัศมีที่แท้จริง เพื่อที่พวกเขาจะได้นำสง่าราศีนี้ไปประกาศทั่วแผ่นโลกให้กับใครก็ตามที่ ฟังและได้ยิน ไม่มีความคิดเกี่ยวกับความกังวลเล็กน้อยของชีวิตในขณะนี้ ไม่มีความคิดเรื่องความฝันส่วนตัว ในสง่าราศีที่แท้จริงนี้ไร้ซึ่งความพะวักพะวงเกี่ยวกับชีวิตในปัจจุบัน ที่เราเคยคิดถึงแต่ความฝัน อำนาจส่วนตัว ของเราเท่านั้น เป็นสง่าราศีที่จะช่วยให้เราคิดถึงชีวิตที่มีพระเจ้าแห่งสง่าราศีอันน่าเกรงขามที่แท้จริงเป็นศูนย์กลาง—สง่าราศีแห่งความรุ่งโรจน์และฤทธานุภาพ สติปัญญา ความสัตย์ซื่อ ความรัก และพระคุณ นี่คือสิ่งที่ทุกคนต้องการอย่างแท้จริง—การช่วยชีวิตสง่าราศีของพระองค์นี้ มีขึ้นมาเพื่อมนุษย์ทุกคนที่พระองค์ทรงสร้าง—เราถูกสร้างมาให้มีชีวิตอยู่เพื่อสง่าราศีของพระองค์ นี่เป็นพระคุณที่พระเจ้าจะทรงเลือกสาดส่องสง่าราศีแห่งชีวิตนิรันดร์ลงมายังคนที่ไม่มีสง่าราศี ไม่สำนึกพระคุณพระเจ้า ผู้ที่กบฏต่อพระองค์ และเอาแต่ใจตนเองเช่นเราทั้งหลาย การที่พระเยซูทรงสำแดงสง่าราศีแก่เหล่าสาวกไม่ได้ขึ้นอยู่กับความดีงามของลักษณะนิสัยของเหล่าสาวก ไม่เลย แต่กลับตรงกันข้ามกัน และนั่นคือความจริง; มันขึ้นอยู่กับสง่าราศีที่แท้จริงของพระองค์ พระองค์ทรงสำแดงพระเกียรติสิริของ พระองค์แก่เราเพราะหากพระองค์ไม่เปิดเผย เราก็ไร้ซึ่งความหวัง หากปราศจากความช่วยเหลือนี้ เราก็ยังยอมมอบหัวใจของเราให้เป็นทาส ต่อสง่าราศีของสิ่งอื่นต่อไป ช่วงเวลานี้เป็นช่วงเวลาแห่งพระคุณที่แสนงดงาม พระคุณที่ทั้งคุณและผมต่างก็ต้องการมัน

อ่าน: ลูกา 9:23-36 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

11 มิถุนายน

ไม่มีความรู้สึกผิดหรือความละอายใดที่จะสามารถทำสิ่งที่พระคุณทำได้
คือการช่วยให้เราเป็นคนที่ชื่นชมยินดีในน้ำพระทัยและพระประสงค์ของพระบิดา

เราจะไม่มีวันเข้าใจการล้มลงในบาปของเราเว้นแต่ว่าเราจะเข้าใจว่า บาปเป็นปัญหาที่อยู่ในก้นบึ้งของใจเรา ไม่ใช่ว่าปัญหานั้นเริ่มต้นจากการมีพฤติกรรมที่ไม่ดี แม้ว่ามันจะแสดงออกทางพฤติกรรมที่ไม่ดีเสมอ ไม่ได้เริ่มต้นจากล่อลวงจากภายนอก แม้ว่ามันจะทำให้เราพ่ายแพ้ต่อการล่อลวง ไม่ได้เริ่มที่ตำแหน่งของปัญหาหรือสถานการณ์ แม้ว่ามันจะแสดงออกมา ณ จุดจุดนั้น แต่เพราะบาปสัมพันธ์กับใจ ผมขออนุญาตอธิบายว่าสิ่งนี้หมายถึงอะไร พระคัมภีร์ใช้คำศัพท์มากมายที่พูดหรือกล่าวถึงความรู้สึกภายใน จิตวิญญาณ ใจที่คิดเผื่อและหวังดีผู้อื่น ความปรารถนา สิ่งที่เป็นแรงจูงใจของเรา แต่คำศัพท์เหล่านั้นทั้งหมดถูกรวบรวมเข้าด้วยกัน และสรุปโดยคำศัพท์ที่รวมกันเป็นใหญ่คำเดียวคือ: หัวใจ หัวใจหรือใจเป็นหนึ่งในคำศัพท์ที่ใช้บ่อยที่สุดในพระคัมภีร์ อันที่จริง ผมน้อมนำคุณมาสู่ความจริงที่ว่าเราไม่สามารถเข้าใจความหมายของการเปลี่ยนแปลงชีวิตในพระคัมภีร์ได้ เว้นแต่เราจะเข้าใจความเป็นจริงต่อไปนี้ เป็นคำนิยามหรือคำจำกัดความที่เราต้องพกนำติดตัวไปด้วยเมื่อเราอ่านพระคัมภีร์: หัวใจเป็นแกนหลักของความเป็นตัวตนของเรา เป็นที่พำนักของความคิด อารมณ์ความรู้สึก ความปรารถนา และแรงจูงใจทั้งหมดของเรา เป็นศูนย์กลางของการนมัสการในใจเรา ทุกสิ่งที่เราทำและพูดนั้นล้วนมาจากใจ คุณและผมมีชีวิตที่ทุกสิ่งล้วนออกมาจากใจ

ความบาปอาศัยอยู่ในใจเรา และเพราะคือบาป มันจึงควบคุมความคิด ความปรารถนา การเลือก และแรงจูงใจของของเราไปในทางที่ชั่วร้ายและเสื่อมเสีย เราถูกสร้างมาให้เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าแต่ความบาปทำให้เรารักตัวเองมากกว่าพระเจ้า เราถูกสร้างมาเพื่อนมัสการองค์พระผู้สร้าง เราถูกสร้างมาเพื่อสง่าราศีแห่งพระสิริของพระเจ้า แต่บาปทำให้เรามีชีวิตเพื่อสง่าราศีของเราเอง และถ้าสิ่งเหล่านี้ไม่ถูกเปลี่ยนแปลงจากข้างในใจของเราทั้งหลาย พฤติกรรมของเราจะไม่มีทางที่เปลี่ยนได้เลย หรือหากเปลี่ยนได้ก็จะเปลี่ยนได้ไม่นานนัก ไม่มีความมุ่งมั่นในการปฏิรูปตนเองหรือเป็นคนดีทำดีใดที่จะเปลี่ยนแปลงจิตใจของเราได้ ไม่มีความพยายามที่จะเปลี่ยนแปลงนิสัยที่ไม่ดีใดจะเปลี่ยนแปลงจิตใจของเราได้ ไม่มีการโทษตนเองด้วยความรู้สึกผิดและความละอายใจใดที่จะสามารถเปลี่ยนแปลงจิตใจของเราได้ การหนีออกจากบางสถานการณ์ บางสถานที่ และบางความสัมพันธ์ไม่มีพลังมากพอที่จะช่วยเปลี่ยนแปลงจิตใจของเราได้ เราไม่สามารถที่หนีจากความบาปได้เพราะเราไม่สามารถหนีจากตัวของเราเองได้ การสำนึกผิดและสารภาพบาปที่ดีที่สุดในโลกนั้นไม่มีอำนาจที่จะช่วยเปลี่ยนแปลงสิ่งที่ต้องเปลี่ยนแปลงคือ การเปลี่ยนแปลงจิตใจอย่างแท้จริง

คุณและผมจึงเหลือทางเลือกสุดท้ายเพียงทางเดียว เป็นหนทางที่สมเหตุสมผลที่สุด; เพราะสิ่งอื่นล้วนอยู่ในภาวะที่ไม่ปกติ และใจเราจำเป็นต้องได้รับการเปลี่ยนแปลงเช่นนี้ซ้ำๆ จนกว่าเราจะไม่ต้องทำอีกต่อไป เราต้องวิ่งไปหาพระคุณของพระเยซู และวิ่งเพื่อการให้อภัย เพื่ออำนาจ เพื่อการเปลี่ยนแปลงชีวิต กับวิ่งเพื่อการปลดปล่อย วิ่งต่อไปและอย่าหยุดที่จะวิ่ง วิ่ง! วิ่ง! วิ่งไปหาพระคุณจนกว่าพระเยซูจะพาเรากลับบ้านไปยังที่ที่เราไม่ต้องวิ่งอีกต่อไป

อ่าน: มาระโก 7:1-23 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

12 มิถุนายน

การอธิษฐานนำเราให้การละทิ้งพื้นที่ที่เป็นศูนย์กลางของโลกส่วนตัวของเรา
และมอบมันให้กับพระเจ้าแต่เพียงผู้เดียว ด้วยท่าทีของใจที่ถ่อมลงนมัสการในทุกๆวัน

การอธิษฐานเป็นมากกว่าแค่การนำรายการต่างๆตามความต้องการ ความปรารถนา และนำสิ่งที่เราต้องการมาทูลขอจากพระเจ้า การอธิษฐานเป็นการนมัสการที่ร้อนรนที่ช่วยย้ำเตือนเราว่าเราเป็นใคร พระเจ้าเป็นใคร และชีวิตมีความหมายอย่างไร การอธิษฐานคือการยอมจำนน:

1. *การอธิษฐานคือการยอมจำนนต่อความเป็นจริงที่ว่ามีผู้ที่ดีที่สุด ดียิ่งกว่าเรา* เป็นเรื่องปกติที่เราแต่ละคนจะลดขนาดขอบเขตแห่งความหวัง ความฝัน และความกังวลในแต่ละวันลงเหลือเพียงขนาดของสนามหญ้าเล็กๆ ของความต้องการ ความจำเป็น และความรู้สึกส่วนตัวของเรา การอธิษฐานยอมจำนนต่อโลกทัศน์ของคำสี่คำแรกของพระคัมภีร์ “ในปฐมกาล พระเจ้า . . ” และด้วยเหตุนี้จึงทำให้เราอยู่ในที่ที่ถูกต้อง
2. *การอธิษฐานคือการยอมจำนนต่อความจริงที่ว่าชีวิตไม่ได้เกี่ยวข้องแค่กับเรา* หากการอธิษฐานไม่เป็นการอธิษฐานที่แท้จริงหากเราไม่ยอมรับการมีอยู่ของพระเจ้าการอธิษฐานก็กำหนดเราไว้เช่นกัน เราไม่ใช่ผู้สร้าง องค์กษัตราหรือเจ้าของชีวิตของเรา เราเป็นของพระเจ้าตามพระประสงค์และพระเกียรติสิริของพระองค์ การอธิษฐานต่อพระเจ้าเป็นการยอมละทิ้งการปกครองตนเองและก้มกราบลงเพื่อแสดงความเคารพต่อพระผู้เป็นเจ้า
3. *การอธิษฐานคือการยอมจำนนต่อความเป็นจริงที่คุณต้องการความช่วยเหลือจากพระเจ้า* การอธิษฐานหมายถึงการยอมรับด้วยใจถ่อมว่าเราไม่ได้ไม่เป็นอิสระจากพระเจ้า และเราไม่สามารถเป็นที่พึ่งแห่งตนไม่ได้ การอธิษฐานช่วยเตือนเราว่าเราไม่ได้ถูกออกแบบให้มีชีวิตที่เป็นอิสระจากพระเจ้า เพราะเราไม่สามารถเป็นในสิ่งที่เราถูกไม่ได้สร้างให้เป็นหรือทำโดยปราศจากการช่วยเหลือจากพระองค์ผู้ทรงสร้างเรา และพระเมตตาคุณอย่างต่อเนื่องของพระองค์
4. *การอธิษฐานคือการยอมจำนนต่อความจริงว่ามีปัญญายิ่งใหญ่กว่าเรา* การอธิษฐานช่วยเราเผชิญหน้ากับความจริงที่ ว่าเราไม่ฉลาดเท่าที่เราคิด มันเตือนเราว่ามีอะไรอีกมากที่เราไม่รู้หรือไม่เข้าใจ การอธิษฐานบอกเราว่าชีวิตไม่ได้อยู่ในความเข้าใจอันจำกัดของเรา แต่คือการยอมมอบชีวิตของเราให้อยู่ในความดูแลของผู้ที่เข้าใจทุกสิ่งตั้งแต่ก่อนทุกสรรพสิ่งกำเนิดเกิดขึ้น และไกลกว่าจุดจบของทุกสรรพสิ่ง และรวมถึงทุกสิ่งในระหว่างนั้น
5. *การอธิษฐานคือการยอมจำนนต่อสิทธิ์ที่จะมีชีวิตตามใจ* อธิษฐานโดยคุกเข่าต่อความเป็นจริงที่คุณและผมเราไม่มีสิทธิ์ตามธรรมชาติที่จะทำสิ่งที่เราต้องการจะทำกับชีวิตของเรา และเราถูกสร้างมาให้อยู่ในขอบเขตของพระเจ้า
6. *การอธิษฐานเป็นการมอบความหวังของเราไว้กับพระคุณของพระเจ้า* การอธิษฐานเป็นการระลึกว่าไม่มี ความหวังในชีวิตและความตายที่ไม่ได้เป็นผลมาจากพระคุณของพระเจ้า เราเลิกหวังในตัวเราและฝากความหวัง ไว้กับพระองค์แทน

ดังนั้น ให้เราหลับตา ก้มศีรษะ และอธิษฐานยอมจำนนต่อพระองค์ และขอบพระคุณสำหรับพระคุณที่ได้ถ่อมลงมาหาเราอย่างที่เราเป็น

อ่าน: สดุดี 63 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

13 มิถุนายน

หากเราเอาความหวังในใจของเราไปฝากไว้กับผู้รอบข้าง เราก็จะพบกับความผิดหวังเสมอ
เพราะว่าไม่มีใครสามารถเป็นพระเมสสิยาห์ของเราได้

เราควรจะขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับผู้คนที่พระองค์วางไว้ในชีวิตของเรา เราควรรักพวกเขาอย่างสุดซึ้ง เราควรปฏิบัติต่อพวกเขาด้วยความเคารพและให้เกียรติ เราควรทำทุกอย่างทุกทางเพื่อรักษาความสามัคคี และความสงบสุขในความสัมพันธ์ของเรากับผู้คนเหล่านั้น เราควรเต็มใจที่จะให้และรับใช้พวกเขา เราควรเปิดใจให้โอกาสพวกเขาเมื่อพวกเขาพูดถึงชีวิตของเรา เราควรตระหนักว่าเราถูกออกแบบมาให้อยู่ในชุมชนแห่งความรักร่วมกับผู้อื่นเช่นพวกเขาเหล่านั้น แต่เราไม่สามารถคาดหวังให้พวกเขาจัดหาสิ่งที่พระเจ้าเท่านั้นสามารถจัดหาให้เราได้ มีความสัมพันธ์ของคริสเตียนมากมายที่อาจจะทำร้ายให้เจ็บปวด เจ็บใจ และทิ้งไว้ซึ่งร่องรอยของความขัดแย้งและความผิดหวัง เนื่องจากผู้คนในความสัมพันธ์เหล่านั้นกำลังวางภาระบนความสัมพันธ์เหล่านั้นซึ่งไม่มีทางที่มนุษย์คนใดที่จะแบกมันไหว

- ไม่มีผู้ใดสามารถเป็นเบื้องหลังหรือแหล่งที่มาของตัวตนที่แท้จริงของเราได้
- ไม่มีผู้ใดสามารถเป็นพื้นฐานแห่งความสุขที่แท้จริงของเราได้
- ไม่มีผู้ใดสามารถให้เหตุผลที่เราจะตื่นขึ้นในทุกเช้าและได้อย่างต่อเนื่อง
- ไม่มีคนรักคนใดที่สามารถเป็นผู้แบกความหวังที่แท้จริงของเราได้
- ไม่มีผู้ใดสามารถเปลี่ยนแปลงเราจากภายในสู่ภายนอกได้
- ไม่มีผู้ใดสามารถช่วยแก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงอดีตของเราได้
- ไม่มีผู้ใดสามารถไถ่บาปผิดให้เราได้
- ไม่มีผู้ใดให้สันติสุขและการพักสงบแก่ใจของเราได้

การหวังหรือขอให้ผู้อื่น ทำหรือเป็นสิ่งต่างๆ ดังที่กล่าวมานั้น ไม่ต่างอะไรกับการขอให้พวกเขาเหล่านั้นเป็นสมาชิกตัวตนที่สี่จากองค์ตรีเอกานุภาพ แล้วเราก็ตัดสินเขาเหล่านั้นเมื่อทำผิดพลาด มันไม่มีทางเป็นไปได้ และพวกเขาก็จะทำอย่างพระเจ้าไม่ได้ด้วย เรารู้ว่ามันจำเป็นและสำคัญอย่างยิ่งที่จะต้องจำไว้ว่าความรักของมนุษย์เป็นสิ่งที่สวยงาม แต่เราจะพบชีวิตที่แท้จริงที่สามารถเปลี่ยนแปลงในใจ และสร้างความพึงพอใจความอิ่มเอมใจได้ในความสัมพันธ์จากเบื้องบนเท่านั้น เราควรมีความสุขกับความรักที่ได้รับจากมนุษย์ แต่เราควรมองไปที่พระเจ้าในยามที่เราต้องการรับเรี่ยวแรง และกำลังฝ่ายวิญญาน เราควรอุทิศตัวอยู่ในความรักและการรับใช้ในความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันในระยะยาว แต่เราต้องจำไว้ว่ามีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถช่วยเราให้รอดได้ ทรงช่วยเปลี่ยนแปลงเราและปลดปล่อยเราจากการเป็นทาสตัวเก่าของเรา แน่นอนว่าเราควรเต็มใจเสียสละและรักเพื่อผู้อื่น แต่ควรฝากความหวังของเราไว้ในพระองค์ผู้ทรงสัญญาที่เสียสละแก่เราทั้งหลาย นั่นคือการสละพระชนม์ครั้งเดียวขององค์พระเยซูคริสต์เจ้า

เป็นไปได้หรือไม่ที่ความผิดหวังที่เราประสบพบเจอในความสัมพันธ์นั้นเกิดจากความคาดหวังที่ไม่สมจริงและไม่สามารถเป็นไปดังหวังได้? เป็นไปได้ไหมว่าเราอาจให้มนุษย์มาแทนที่พระเจ้าโดยไม่ได้ตั้งใจหรือเจตนา? เป็นไปได้ไหมที่เราจะขอให้ผู้คนรอบข้างทำในสิ่งที่พระเจ้าเท่านั้นสามารถทำได้เพื่อเรา? มีพระผู้ช่วยให้รอดเพียงองค์เดียว และพระองค์เป็นของเราตลอดไป เราไม่จำเป็นต้องเอาภาระนี้ไปวางบนบ่าของผู้คนที่อยู่รอบข้างเรา

อ่าน: 2 ทิโมธี 4:9-18 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

14 มิถุนายน

หนึ่งในการกบฏที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของบาปคือ การที่เราปฏิเสธที่จะฟัง
และปฏิเสธยอมจำนนต่อพระสติปัญญาองค์พระผู้เป็นเจ้าที่ทรงเปิดเผยในทุกหน้า
ของพระวจนะพระองค์ซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ขณะที่ผมกำลังฟังพวกเขาโต้เถียงกัน กล่าวโทษกัน และต่างฝ่ายต่างก็สาธยายถึงความผิดต่างๆ ของกันและกัน ออกมาอย่างกับภาพกราฟิก ที่สีของภาพทั้งหมดเต็มไปด้วยความเจ็บปวดและความขุ่นเคือง แล้วความคิดที่น่าเศร้าก็เข้ามาจับใจผม สิ่งที่พวกเขาต้องการได้ยินส่วนใหญ่เพื่อให้ความสัมพันธ์ของพวกเขาเป็นไปตามที่พระเจ้าตั้งใจไว้นั้นเขียนไว้อย่างชัดเจนในพระคัมภีร์ไบเบิล พระคัมภีร์ที่พวกเขาทั้งสองกล่าวว่า พวกเขาเชื่อ แต่การแต่งงานของพวกเขากลับพบกับความสูญเสียที่น่าเศร้าเพราะพวกเขาไม่เต็มใจที่จะรับฟังสติปัญญาของพระเจ้า และแสวงหาพระคุณที่พระองค์มอบให้เพื่อใช้ชีวิตร่วมกันอยู่ในความสว่างของสติปัญญานั้น

ลองพิจารณาข้อพระคัมภีร์ข้อหนึ่งที่สำคัญที่เปี่ยมไปด้วยสติปัญญา และความฉลาดในด้านความสัมพันธ์: "คือจงถ่อมใจและมีความสุภาพอ่อนโยนอยู่เสมอ จงอดทน จงอดกลั้นต่อกันและกันด้วยความรัก จงพยายามรักษาความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันที่มาจากพระวิญญาณนั้น โดยมีสันติภาพเป็นเครื่องผูกพัน" (เอเฟซัส 4:2-3) ลองใคร่ครวญถึงคำแนะนำที่เปี่ยมไปด้วยความฉลาดในความสัมพันธ์ ต่อไปนี้:

1. "จงถ่อมใจ . ." ความเย่อหยิ่งทำลายความสัมพันธ์เสมอ ทำให้เรารู้สึกว่าเรามีสิทธิ์ และเรียกร้อง มากกว่าที่จะยอมรับใช้ และยอมมอบให้ มันผลักดันให้เรายืนหยัดในการควบคุม มันทำให้เราคิดว่าเราต้องถูกต้องเสมอ มันทำให้เรามักบังคับคนอื่นให้ยอมรับว่าเราอยู่เหนือกว่า ความหยิ่งยโสเป็นการต่อต้านความสัมพันธ์มากกว่าช่วยในการที่จะมีความสัมพันธ์กับผู้อื่น แต่ความถ่อมใจเป็นหนทางของพระเจ้า
2. "และมีความสุภาพอ่อนโยนอยู่เสมอ" การปฏิบัติต่อบุคคลด้วยความสุภาพอ่อนโยนทำให้เขาหรือเธอออยากเข้าใกล้คุณ การตอบสนองด้วยความอ่อนโยน จะสอนให้อีกฝ่ายรู้ว่าเขาหรือเธอปลอดภัยในการดูแลของคุณ มันเป็นเครื่องผูกพันที่จำเป็นในความสัมพันธ์
3. "จงอดทน . . " เราไม่สามารถมีความสัมพันธ์ที่ดีกับมนุษย์ที่มีข้อบกพร่องคนอื่น โดยไม่เต็มใจที่จะ รอได้ หากเราต้องการมีสิ่งต่าง ๆ ในแบบและเวลาของเรา เราก็ยุ่งอยู่กับการรักตัวเองมากเกินไป จนอาจจะเพียงเหลือเวลาเล็กน้อยที่จะรักผู้อื่น
4. "จงอดกลั้นต่อกันและกันด้วยความรัก . ." ความรักเรียกร้องให้เราเต็มใจที่จะอดทน นั่นคือ การเต็มใจยอมที่จะทนทุกข์ ที่เป็นเช่นนี้ ก็เพราะเรากำลังมีความสัมพันธ์กับคนที่ไม่สมบูรณ์แบบ และอยู่ร่วมกันในโลกที่แตกสลายเพราะความบาป ทั้งเราและผู้คนเหล่านั้นมักจะล้มเหลว หรือล้มลงในบาปได้
5. "จงพยายามรักษาความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันที่มาจากพระวิญญาณนั้น..." ความรักหมายถึงความสามัคคี สำคัญกับเรามากกว่า ฉันถูกเธอผิด ฉันมีแนวทางหรือวิธีของฉัน เธอก็มีวิธีหรือแนวทางของเธอ และเราได้รับทุกสิ่งที่เราต้องการ แต่ความรักชื่นชมยินดีในความจริงที่พระวิญญาณของพระเจ้าในตัวเราทั้งสอง ทำให้เรามีพื้นฐานที่ดียอดเยี่ยมในการเป็นหนึ่งเดียวกันในพระองค์
6. "โดยมีสันติภาพเป็นเครื่องผูกพัน" ความรักหมายถึงการสร้างสันติ ไม่ใช่สงคราม สรุปง่ายๆ ก็คือ ไม่มีอะไรที่สำคัญไปกว่าการอุทิศตัวอยู่ในความสัมพันธ์ คู่สามีและภรรยาที่ผมกล่าวถึงข้างต้นนั้นมีสติปัญญาที่ชาญฉลาดที่สุดอยู่ในมือแล้ว แต่พวกเขาไม่ฟังถ้อยคำของสติปัญญานั้น แล้วคุณล่ะ?

อ่าน: สดุดี 119:89-176 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

15 มิถุนายน

การมีโอกาสที่จะสารภาพนั้น คือพระคุณของพระเจ้า พระคุณของพระองค์เท่านั้นที่สามารถช่วยให้เราละทิ้งความชอบธรรมแห่งตนและวิ่งไปสู่อ้อมแขนแห่งพระเมตตาขององค์พระผู้เป็นเจ้า

การสารภาพบาปไม่ใช่ธรรมชาติของเรา การคิดว่าตนนั้นชอบธรรมมากกว่าที่เป็นอยู่เป็นธรรมชาติของเรา เป็นเรื่องปกติที่เราจะโทษผู้อื่นเมื่อเราทำผิด เป็นเรื่องปกติที่เราจะกล่าวว่าพฤติกรรมของเราได้รับอิทธิพลมาจากสถานการณ์ที่ยากลำบากบางอย่างที่เรากำลังเผชิญอยู่ เป็นเรื่องปกติราวกับว่าจิตวิญญาณทนายความในเราถูกปลุกขึ้นมาเพื่อปกป้องตัวเองทันทีเมื่อเราเผชิญหน้ากับบาป ความอ่อนแอ หรือความล้มเหลว เป็นเรื่องปกติที่เราจะลุกขึ้นสู้เมื่อเราต้องเผชิญหน้ากับผู้ที่เยอะเย้ยกล่าวหาเราและตอบโต้ผู้คนเหล่านั้นว่า บาปของคนนั่นมีมากว่าเราอย่างแน่นอน เป็นเรื่องธรรมดาที่เราจะเห็นว่าตัวเราเป็นผู้รักษากฎมากกว่าเป็นผู้ทำผิดกฎ เป็นเรื่องปกติที่เรามักจะกล่าวอ้างถึงความรู้ในพระคัมภีร์ หรือความรู้ทางศาสนศาสตร์ที่เรามี เพื่อพิสูจน์ความเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณ เป็นธรรมดาที่เรามักจะกังวลเกี่ยวกับบาปของผู้อื่นมากกว่าตน เป็นเรื่องปกติที่เรามักจะวิจารณ์ทัศนคติและพฤติกรรมของผู้อื่นมากกว่าตน เป็นเรื่องธรรมดาสำหรับคุณและผมที่จะมองไม่เห็นว่า ความต้องการฝ่ายวิญญาณของเรานั้นมีมากแค่ไหน

เนื่องจากระบบความชอบธรรมแห่งตนที่มั่นคงนี้ เป็นธรรมชาติของคนบาปทุกคน จึงไม่เป็นธรรมชาติที่เราจะสามารถจะมองเห็นมันได้ชัดเจน ถ่อมตน ตรวจสอบตนเอง และพร้อมที่จะสารภาพบาป ดวงตาที่มืดบอด และใจที่หลงผิดเกี่ยวกับตัวเอง และชื่นชมตัวเอง คอยขวางทางไม่ให้ใจเราที่จะมองเห็นบาปที่อยู่ในเราและสารภาพบาป เพราะรู้สึกเสียใจเพราะบาป เราไม่เสียใจกับบาปของเราเพราะเราไม่เห็นมัน เป็นเรื่องน่าขันที่เรามักมองเห็นความชอบธรรมที่ไม่มีจริงของเรา แต่มองไม่เห็นความบาปของเราที่มีอยู่จริง และปนเปื้อนอยู่ในชีวิตของเราทุกวัน

นี่เป็นเหตุผลที่ว่าทำไมการสารภาพบาปจึงช่วยได้ หากเราไม่สามารถสารภาพต่อสิ่งที่เราไม่ได้เสียใจกับมัน เราก็จะไม่สามารถเสียใจกับสิ่งที่เรามองไม่เห็น แล้วเราก็จะไม่สามารถสำนึกผิดในสิ่งที่เราไม่ได้พูดว่าเราสารภาพ ดังนั้นภารกิจที่สำคัญที่สุดประการหนึ่งของพระคุณของพระเจ้าคือ การประทานดวงตาที่ช่วยเรามองเห็นบาป และสิ่งนี้ก็ช่วยให้ใจของเราที่เต็มใจสารภาพบาป ถ้าตาของเราถูกเปิดออก และเราสามารถมองเห็นตัวเองได้อย่างชัดเจนและใจของเราก็เต็มใจยอมรับสิ่งที่ตาของเรามองเห็นด้วยใจถ่อม เราก็จะรู้ว่าพระคุณที่ใหญ่ยิ่ง พระคุณที่ช่วยชีวิต พระคุณที่ให้อภัย และพระคุณที่ช่วยการเปลี่ยนแปลงชีวิตได้มาเยี่ยมเยือนเราแล้ว ทำไมนะหรอ ก็เพราะว่าสิ่งที่เราทำนั้นไม่ใช่ธรรมชาติของคนบาปอย่างเรา เมื่อเผชิญกับความบาป อดัมกล่าวโทษอีฟ อีฟกล่าวโทษงู และทั้งคู่ก็ซ่อนตัว แต่ทั้งสองไม่ก้าวไปข้างหน้าและรู้สึกเต็มใจที่จะสารภาพ หรือสารภาพด้วยจริงใจเองได้ เราก็เช่นกัน

ดังนั้น จงอธิษฐานทูลขอสายตาฝ่ายวิญญานในวันนี้เพื่อเราจะสามารถมองเห็นได้ เพื่อการเข้าใจส่วนบุคคลที่ถูกต้อง ทูลขอการช่วยเหลือในการสารภาพบาปให้ลงมาในใจ ทูลขอพระเจ้าให้ช่วยเราต่อสู้กับความกลัวที่จะถูกพระองค์เปิดเผยให้เรารู้ ทูลขอพระคุณที่ช่วยเราเต็มใจที่จะหยุด มอง ฟัง ยอมรับ เสียใจ สารภาพ และหันกลับมาหาพระองค์ ยืนขึ้นด้วยความกล้าหาญและความหวังต่อหน้ากระจกสะท้อน การค้นหาความจริง และการเปิดเผยความจริงของพระวจนะของพระเจ้า และอย่ากลัวที่จะรู้สึกเปลือยเปล่าต่อพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้า และจงรู้ว่าทุกสิ่งที่ถูกเปิดเผยนั้นได้รับการชำระและครอบคลุมด้วยความชอบธรรมของพระองค์ไว้หมดแล้วอย่างมิดชิด และสมบูรณ์ด้วยพระโลหิตที่หลั่งออกของพระผู้ช่วยให้รอดของเรา เพราะพระองค์ เราจึงไม่ต้องกลัวความอธรรมของเรา ไม่ต้องกลัวเลย แต่การหลงผิดในความชอบธรรมแห่งตนของเราต่างหาก ที่เป็นภัยอันตรายร้ายแรงที่เราควรกลัว

อ่าน: กิจการ 3:11-28 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

16 มิถุนายน

เรายังต้องได้รับการช่วยเหลือจากตัวเก่าของเรา เพราะตราบใดที่บาปยังคงอยู่ในเรา
เราก็ยังจะถูกดึงดูดให้ปรารถนา คิด พูด และ ทำในสิ่งที่พระเจ้าเรียกว่าชั่วร้าย

อาจเป็นเพราะมันมักเกิดขึ้นทีละเล็กละน้อย เราจึงสามารถมองเห็นมันได้อย่างไม่รู้สึกกังวลหรือเห็นไม่ชัดเจนมากนัก ผมกำลังพูดถึง ปัญหาของบาปในเรา มันเกิดขึ้นในช่วงเวลาเล็กๆ ต่างๆ ในชีวิต ดังนั้น จึงเป็นเรื่องง่ายที่จะเห็นว่าสิ่งร้ายแรงมากไม่ได้ร้ายแรงอะไรขนาดนั้น ผมขออนุญาตอธิบายเพิ่มเติม คุณและผมไม่ได้อยู่แต่ในช่วงเวลาที่ใหญ่ๆ สำคัญๆ ในชีวิตเท่านั้น ส่วนมากเราจะต้องตัดสินใจในครั้งใหญ่ๆ เพื่อที่จะเปลี่ยนแปลงชีวิตไม่กี่ครั้งในทั้งชีวิตของเรา มีโอกาสไม่มากนักที่ชีวประวัติของเราจะถูกเขียนเป็นหนังสือ หลายปีหลังจากที่เราเสียชีวิต ขณะที่ลูกหลานของเรามารวมตัวกันอีกครั้ง พวกเขาจะมีปัญหาในการที่จะจดจำแม้แต่เหตุการณ์สำคัญในชีวิตของเรา เราทุกคนต่างก็มีชีวิตธรรมดาๆ ที่อยู่ในช่วงเล็กๆ น้อยๆ ที่ไม่มีใครสังเกตเห็น และเพราะเราเป็นเช่นนั้น จึงเป็นเรื่องง่ายมากที่จะเอาตัวเราออกห่างจากความจริงจังในการต่อสู้กับบาปที่ถูกเปิดเผยตลอดเวลาในช่วงเวลาเล็กๆเหล่านั้น

ช่วงเวลาเล็กๆ ที่เรามีชีวิตอยู่ในนั้นสำคัญอย่างยิ่ง ลองคิดในมุมนี้ดู ลักษณะชีวิตของคนคนหนึ่งไม่ได้ก่อตัวขึ้นจากแค่สองหรือสามช่วงเวลาใหญ่ๆ ของชีวิตเท่านั้น แต่มันค่อยๆ ก่อตัวขึ้นในช่วงเวลาในเล็กๆ เป็นหมื่นๆ พันๆ ครั้ง บนพื้นที่ชีวิตประจำวันในโลกที่เราอาศัยอยู่ ลักษณะที่ก่อตัวขึ้นในช่วงเวลาเล็กๆ ของชีวิตเรา และมันจะเป็นตัวกำหนดวิธีคิด และการตอบสนองของเราในช่วงเวลาใหญ่ที่สำคัญๆ ของชีวิตและสิ่งต่างๆ ที่เราพบเจอ

ดังนั้น “บาปเล็กต่างๆ” ที่เราพบในช่วงเวลาเล็กๆ เหล่านั้น มันจึงไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยเลย:

- การแก้แค้นเอาคืนที่สกปรก
- การเห็นแก่ตัว “คิดถึงแต่ตัวเองเป็นอันดับแรก”
- ใจกำหนัดฝ่ายเนื้อหนังที่ห้างสรรพสินค้า
- ความโกรธความขุ่นเคืองที่ใครบางคนเข้ามาขวางทางคุณ
- ความคิดที่ขมขื่นเล็กน้อยเหล่านั้น
- การเสพติดความสุขชั่วคราวเล็กๆ น้อยๆ ของเรา
- การไม่อดทนกับคนที่เรารัก

แน่นอน สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นในช่วงเวลาเล็กๆ ที่ผ่านไปอย่างรวดเร็วจนเราอาจไม่ทันสังเกตเห็น แต่สิ่งเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงใจที่ขัดสนอย่างลึกซึ้ง สิ่งเหล่านี้เตือนคุณและผมว่า เราไม่สามารถอยู่ได้โดยไม่จำเป็นต้องมีการช่วยเหลือจากพระคุณ สิ่งเหล่านี้บอกเราว่า เรายังคงต้องได้รับพระคุณในพระคริสต์อีกมาก บาปเล็กต่างๆ เหล่านั้นที่เราได้รับรู้เรียกร้องให้เราต้องตระหนักอย่างจริงจังว่า สงครามในใจเรายังคงไม่สิ้นสุด ความต้องการพระผู้ช่วยให้รอดผู้ชนะบาป และความตายของเรายังไม่สิ้นสุด ช่วงเวลาเล็กๆ เหล่านี้ชี้ไปถึงบางสิ่งที่ยิ่งใหญ่ นั่นคือ ปัญหาของบาปที่อยู่ในเรา และความต้องการพระคุณที่เราจะสามารถรับได้ในพระผู้ช่วยให้รอด องค์กษัตรา พระเมษโปดกพระเยซูคริสต์เจ้าของเราเท่านั้น

อ่าน: โรม 7:14-25 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

17 มิถุนายน

พระเจ้าทรงทำงานเพื่อเปิดเผยใจเรา ผ่านความสัมพันธ์ และสถานการณ์ที่ยากลำบาก
เพื่อที่เราจะแสวงหาพระคุณที่พบได้ในพระองค์เท่านั้น

ใจของเราอยู่ที่ไหน ใจของเราวิ่งไปที่ไหน เมื่อความยากลำบากเข้ามาทักทายที่หน้าประตู? เราทุกคนต่างก็ไม่มีใครชอบทนทุกข์ทรมาน เราต่างก็ไม่มีใครที่รู้สึกสนุกในการจัดการกับสิ่งที่ไม่คาดคิด เราทุกคนชอบแผนงานที่ทำให้ความฝันของเราเป็นจริง เราทุกคนต้องการชีวิตที่สะดวกสบายและคาดเดาได้ คนปกติมักมองไม่เห็นคุณค่าฝ่ายจิตวิญญาณของความยากลำบาก ด้วยเหตุนี้ จึงเป็นเรื่องยากสำหรับเราที่จะอยู่ในแผนการหรือลิขิต (หน้ากำหนดการ) ของพระเจ้า หากเป้าหมายในชีวิตของเราคือความสุขชั่วคราวทางโลก ฉะนั้น ไม่ว่าเราจะให้คำนิยามชีวิตว่าอย่างไร เรายังก็จะดำเนินชีวิตในทางที่ขัดแย้งกับพระผู้ช่วยให้รอดของเรา ไม่เกี่ยวว่าศาสนศาสตร์ในสารภาพบาปของเราจะเป็นอย่างไร

คริสเตียนจำนวนมากดำเนินชีวิตเช่นที่กล่าวมาข้างต้น พวกเขากล่าวว่า พวกเขาเชื่อในความจริงของพระคัมภีร์ พวกเขากล่าวว่า พวกเขาวางใจในพระเมสสิยาห์ แต่พวกเขาดำเนินชีวิตในภาวะกลืนไม่เข้าคายไม่ออกกับความผิดหวัง ความหงุดหงิด ความอดรนทนไม่ไหว หรือความคับข้องใจต่อพระเจ้า ภาวะนี้แสดงออกมาทางลักษณะของคำถามของเราที่มีต่อพระเจ้าให้เห็นบ่อยๆ เช่น: “ถ้าพระเจ้ารักเรา แล้วเหตุใดพระองค์ถึงต้องรักเรา?: มาแกะรอยจากคำถามนี้กัน

ก่อนอื่นเราต้องรู้ว่า ไม่มีคำว่า “ถ้า” สำหรับความรัก ของพระเจ้า ดังที่ผู้เขียนสดุดีกล่าวว่า “ความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์!” (สดุดี 118:1) ความรัก ของพระองค์ไม่เคยเปลี่ยนแปลง ไม่เคยเบื่อ ไม่มีวันหมด ซึ่งหมายความว่าเราไม่ต้องถามหรือสงสัยเลย ประการที่สอง ให้เราพิจารณาเนื้อหาของคำถาม แทนที่จะเราถามว่า “อะไรเป็นสิ่งที่ดีและฉลาดที่พระเจ้าผู้ทรงรักเรากำลังกระทำในสิ่งที่ดูเหมือนไม่ดีและไม่ฉลาด?” เรากลับถามว่า “ถ้าพระเจ้ารักเรา แล้วเหตุใดพระองค์ถึงต้องรักเรา” คำถามนี้แสดงถึงความสงสัยเกี่ยวกับพระลักษณะของพระเจ้าแบบทันทีทันใด และคำตอบสำหรับคำถามประเภทนี้ไม่เคยนำเราไปสู่ด้านที่ดีในฝ่ายวิญญาณเลย

ประเด็นก็คือ คุณและผมสะดุดกับความสัตย์ซื่อของพระเจ้า ไม่ใช่เพราะพระองค์ไม่สัตย์ซื่อ แต่เพราะเราไม่สัตย์ซื่อ คุณอาจจะคิดว่า “พอล คุณกำลังพูดถึงอะไร” ตั้งแต่วันแรก พระเจ้าได้ตรัสถึงความร้อนใจของพระองค์ที่มีเพื่อเราไว้อย่างชัดเจน นั่นคือวัตถุประสงค์ของพระองค์ที่จะช่วยชีวิตเรา ให้อภัยเรา ช่วยเปลี่ยนแปลงชีวิตเราโดยพระคุณ และนำเราเข้ามามีความสัมพันธ์กับพระองค์ ซึ่งในบริบทของความสัมพันธ์นั้น เราจะถูกหล่อหลอมให้เป็นเหมือนพระฉายของพระบุตรอย่างสมบูรณ์ พระองค์ไม่เคยสัญญากับเราว่าพระองค์จะประทานตามนิยามชีวิตดีของเราแก่เรา แต่พระองค์ทรงสัญญาว่าจะใช้เครื่องมือทั้งหมดตามสิทธิอำนาจของพระองค์เพื่อทำงานแห่งการทรงไถ่ที่ทรงเริ่มไว้ในใจและชีวิตของเราให้สำเร็จ พระองค์ผู้ทรงสัตย์ซื่อ ผู้ทรงรักษาสัญญาทุกข้อของพระองค์ พระองค์จะทรงกระทำในสิ่งที่พระองค์ทรงตรัสไว้

ปัญหาของเราคือ เรามักจะไม่ซื่อสัตย์ต่อวาระอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ และถูกแผนการแห่งตนของเราและความฝันของเราลักพาเราไป บททดสอบต่างๆ ในชีวิตของเราไม่ได้เกิดขึ้นเพราะพระองค์ทรงลืมเรา แต่เป็นเพราะพระองค์ทรงระลึกถึงเราทั้งหลาย และกำลังเปลี่ยนแปลงเราโดยพระคุณของพระองค์ เมื่อระลึกถึงความจริงนี้ เราก็จะมีความชื่นชมยินดีในท่ามกลางความยากลำบาก และความไม่สะดวกสบายต่างในชีวิตได้

อ่าน: 2 โครินธ์ 4:7-18 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

18 มิถุนายน

ความสุขชั่วคราวของโลกปัจจุบันมีไว้เพื่อชี้ให้เราเห็นความสุขที่มั่นคงนิรันดร์ในการรู้จักพระเจ้า

เรื่องราวไม่ได้จบลงอย่างที่ฝูงชนคาดหวังให้เป็น:

> “เมื่อพวกเขาพบพระองค์ที่ฝั่งทะเลสาบข้างโน้นแล้ว เขาทูลพระองค์ว่า “ท่านอาจารย์ ท่านมาที่นี่เมื่อไหร่?” พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า ท่านตามหาเราไม่ใช่เพราะเห็นหมายสำคัญ แต่เพราะได้กินขนมปังอิ่ม อย่าทำงานเพื่อแสวงหาอาหารที่เสื่อมสูญได้ แต่จงแสวงหาอาหารที่คงทนอยู่จนถึงชีวิตนิรันดร์ ซึ่งบุตรมนุษย์จะมอบให้กับพวกท่าน เพราะพระเจ้าคือพระบิดาทรงรับรองท่านผู้นี้แล้ว” “พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “เราเป็นอาหารแห่งชีวิต คนที่มาหาเราจะไม่หิว และคนที่วางใจในเราจะไม่กระหายอีกเลย” “เราเป็นอาหารแห่งชีวิต บรรพบุรุษของพวกท่านได้กินมานาในถิ่นทุรกันดารแล้วก็ยังเสียชีวิต แต่นี่เป็นอาหารที่ลงมาจากสวรรค์เพื่อให้คนที่ได้กินแล้วไม่ตาย เราเป็นอาหารดำรงชีวิตซึ่งลงมาจากสวรรค์ ถ้าใครกินอาหารนี้ คนนั้นจะมีชีวิตนิรันดร์ และอาหารที่เราจะให้เพื่อชีวิตของโลกนั้นก็คือเลือดเนื้อของเรา” ยอห์น 6:25-2, 35, 48-51

พระเยซูเพิ่งเลี้ยงคนหมู่มากด้วยอาหารมื้อเที่ยงของเด็กชายคนหนึ่ง ฝูงชนต่างทึ่งในสิทธิอำนาจของพระองค์และตื่นเต้นกับความสามารถของพระองค์ ในการจัดเตรียมและเลี้ยงดูพวกเขาฝ่ายร่างกาย พวกเขาต่างมีความคิดที่จะจับพระองค์ไปแต่งตั้งให้เป็นกษัตริย์ในแบบที่พวกเขาต้องการ แต่พระเยซูไม่ได้ทรงลงมาเป็นเพียงกษัตริย์ในโลกและสร้างความประหลาดใจแก่ฝูงชนที่นั่นเท่านั้น พระองค์จึงเลี่ยงไปและซ่อนตัวจากฝูงชน แต่เมื่อฝูงชนไล่ตามพระองค์ทัน พวกเขาก็สารภาพถึงความสับสนในคำตอบของพระองค์ และโดยพื้นฐานแล้วพระเยซูตรัสว่า “เรามายังโลกนี้ไม่ใช่เพียงเพื่อเป็นผู้จัดเตรียมอาหารและสิ่งต่างๆ ฝ่ายร่างกายเท่านั้น แต่เพื่อความต้องการและจำเป็นต่างๆ ฝ่ายวิญญาณที่ลึกที่สุดของเรา ของดีทุกอย่างฝ่ายร่างกายที่พระองค์ทรงประทานแก่เรามีไว้เพื่อชี้ให้เราเห็นถึงการจัดเตรียมอาหารฝ่ายวิญญาณที่เราจำเป็นต้องมี และที่พระองค์จะทรงกระทำเพื่อเรา ในชีวิต ความตาย และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์” พระพรฝ่ายร่างกายทุกอย่างได้ถูกออกแบบไว้โดยพระเจ้าเพื่อจะเป็นเครื่องหมายที่ชี้ให้เราเห็นพระพรฝ่ายวิญญาณซึ่งพบได้ในการยอมจำนนอย่างแท้จริงในใจของเราต่อพระองค์เท่านั้น

สิ่งนี้ทิ้งคำถามมากมายไว้ให้เราว่า: จริงๆ แล้วเราต้องการอะไรจากชีวิตกันแน่ ? จริงๆ แล้วเราต้องการอะไรจากพระเจ้ากันแน่? เราเชื่อในพระคุณของพระองค์จริงๆ หรือไม่? เรายอมรับจริงๆ ไหมว่าเราต้องการความช่วยเหลือและในแต่ละช่วงเวลาเราต้องการความช่วยเหลือจากพระองค์มากแค่ไหน? เราให้ค่ากับการให้อภัยของพระองค์หรือไม่? เราสนใจที่จะเปลี่ยนแปลงชีวิตจริงๆหรือไม่? เรารู้สึกกังวลเกี่ยวกับลักษณะของใจ และสภาพของจิตวิญญาณของเราหรือไม่? เราสนใจในสิ่งบริสุทธิ์เหมือนที่พระองค์ทรงบริสุทธิ์หรือไม่? คำถามทั้งหมดเหล่านี้หลอมรวมกันเป็นคำถามใหญ่คำถามเดียวว่า: เราให้คุณค่ากับพระคุณของพระเจ้าหรือไม่ หรือเราแค่อยากจะมีชีวิตที่สุขสบายมากกว่า เช่น บ้านสวย รถยนต์ วันหยุดพักผ่อน อาหารการกิน และเพื่อนๆ

คำถาม: ของประทานใดที่พระเยซูเสนอให้เราแล้ว เราอยากให้พระองค์เป็นพระเจ้าที่อยู่เหนือ ชีวิตของเรา? ในวันนี้ ให้เราใคร่ครวญคำถามนี้ด้วยความถ่อมใจว่า เป็นไปได้ไหมที่ ที่ผ่านมาเราเคยให้พระองค์เป็นกษัตริย์ของเราด้วยเหตุผลที่ผิดๆทั้งหมด? ถ้าคำตอบของเราคือ ใช่ วันนี้ จงเลิกวิ่งหนีและหลบซ่อนจากพระองค์ เพราะพระองค์ผู้ทรงประทานพระคุณ จะทรงประทานอภัยให้เราสำหรับสิ่งนี้ด้วยเช่นกัน!

อ่าน: ทิตัส 2:11–14 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

19 มิถุนายน

พระคุณมีอำนาจและฤทธานุภาพที่จะทำสิ่งที่ไม่มีสิ่งใดสามารถทำได้
ในการช่วยเราให้รอดจากตัวเก่าของเรา และในการช่วยเหลือนี้ทำให้เรา
กลับไปเป็นอย่างที่เคยเราถูกสร้างมาให้เป็น

นี่คือสองส่วนสำคัญของการทรงไถ่ การช่วยเหลือ และการฟื้นฟู คุณและผมไม่สามารถทำสิ่งเหล่านี้เพื่อตัวเราเองได้ แต่ยากที่จะยอมรับว่าเรามีปัญหาที่แก้ไม่ตกนี้ เพราะความโกรธของเรามักบอกเราถึงข้อบกพร่องต่างๆ ของคนรอบข้างมากกว่าข้อบกพร่องต่างๆ ของเราเอง เรามักคิดว่าความใจร้อนของเรานั้นเกิดจากการวางแผนที่ไม่ดี หรือลักษณะของคนที่ไม่ดีภายนอกที่เราต้องรับมือทุกวัน เรามักโทษว่า บาปอยู่ในเราเพราะการล่อลวงของโลกที่แตกสลาย เวลาเราทำหรือพูดอะไรผิดเรามักจะอ้างว่าเพราะเจ้านายบ้าง เพราะคู่สมรสบ้าง เพราะลูกๆของเราบ้าง เพราะเพื่อนบ้าง โยงยาวไปถึงสถานการณ์ต่างๆ ที่ยากลำบากบ้าง เพราะวันที่ยุ่งเหยิง เพราะความเป็นจริงที่เรารู้สึกที่ไม่ดี เพราะการมีพ่อแม่ไม่ดี เพราะบางคนที่ลำเอียงไม่ยุติธรรม หรือข้อแก้ตัวอื่นๆ มากมาย แต่พระคัมภีร์กล่าวไว้อย่างตรงไปตรงมา และชัดเจนเลยว่า เราทุกคนต่างประสบกับความเจ็บป่วยในระยะสุดท้ายที่ไม่มีทางรักษาให้หายขาดได้ ไม่มีใครสามารถรอดพ้นไปได้ โรคที่ไม่ได้เกิดจากผู้คนหรือสถานการณ์รอบตัวเรา เรานำมันผู้ทำลายนี้เข้ามาในโลกพร้อมกับเราด้วย ดาวิดกล่าวไว้ดังนี้ “แท้จริง ข้าพระองค์ถือกำเนิดมาในความชั่ว และข้าพระองค์เป็นคนบาปตั้งแต่อยู่ในครรภ์มารดา” (สดุดี 51:5)

คุณและผมจะลองหลอกตัวเองดูก็ได้ว่า เราสามารถทำเท่าที่จะทำได้เพื่อลดขนาดของความรับผิดชอบของเราลง เราสามารถพัฒนาทักษะในการชี้นิ้วโทษสิ่งต่างๆ รอบตัวได้ แต่เราไม่สามารถปฏิเสธความจริงอันโหดร้ายในพระคัมภีร์ที่ยากจะยอมรับได้ คือ ความจริงที่ตัวเรานี่แหละที่เป็นปัญหาใหญ่ที่สุดของเรา เราต้องการความช่วยเหลือจากเราไม่มีอันตรายใดที่เป็นอันตรายไปกว่าตัวของเราเอง เราต้องการความช่วยเหลือ เป็นความช่วยเหลือที่ลึกยิ่งกว่าแค่เรื่องการศึกษา การเข้าสังคม การเมือง หรือการเปลี่ยนแปลงในความสัมพันธ์ หรือในสถานการณ์ต่างๆ หากเราพึ่งพาตนเองเราก็จะเป็นไปที่พระคัมภีร์กล่าวไว้คือ “... อยู่ในโลกนี้อย่างไม่มีความหวังและปราศจากพระเจ้า” (เอเฟซัส 2:12)

แต่เรื่องราวในพระคัมภีร์ที่เต็มไปด้วยความหวังคือ เราไม่ได้ถูกทิ้งให้อยู่ตามลำพัง พระเจ้าทรงควบคุมเหตุการณ์ต่างๆ ของโลกซึ่งนี่เป็นส่วนหนึ่งของวาระแห่งการช่วยเหลือและการฟื้นฟูที่ไม่ยั้งหยุดของพระองค์ พระองค์ทรงส่งพระบุตรผู้บริสุทธิ์เข้ามาในโลก และต้องทนทุกข์เพราะบาป ซึ่งพระองค์ทรงส่งพระบุตรมาเพื่อมีชีวิตที่สมบูรณ์แบบที่เราไม่สามารถมีด้วยตัวเองได้ เพื่อที่พระบุตรจะสละพระองค์เพื่อรับโทษบาปแทนเรา และเอาชนะความตายที่เป็นโทษบาปของเราที่เป็นผลจากบาปในเรา เป็นแผนการแห่งพระคุณที่น่ายำเกรงพระคุณแก่ผู้คนที่หลงหาย ผู้ที่กบฏ และผู้ที่ชอบแก้ตัว แม้แต่ผู้ที่ต้องการพระคุณนั้นเพื่อที่จะช่วยให้เข้าใจว่าพวกเขาต้องการพระคุณนั้นมากเพียงใด พระคุณนี้รวมเอาการช่วยชีวิตเราไว้ด้วยเพราะเราไม่สามารถหลีกหนีตัวเองได้พ้น และพระคุณยังช่วยฟื้นฟูชีวิตด้วยเพราะเราไม่มีอำนาจที่จะเปลี่ยนตัวเองให้เป็นแบบที่พระเจ้าทรงสร้างเรามาและทรงไถ่เรา

ดังนั้น วันนี้เราจึงจำเป็นต้องสารภาพ การปฏิเสธมันไม่เคยนำพาเราไปในที่ที่ดี ให้เราขอบคุณพระเจ้าที่ทรงช่วยชีวิต และฟื้นฟูชีวิต และทรงเป็นความหวังที่แท้จริงของเรา และจงตั้งใจอย่างแน่วแน่ที่จะมองไปที่กระจกเงาแห่งพระวจนะของพระเจ้าอย่างตรงไปตรงมา เพื่อที่เราจะจดจำได้ว่าเราต้องการพระคุณพระองค์มอบให้ฟรีๆมากแค่ไหน

อ่าน: เยเรมีย์ 17:5–8 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

20 มิถุนายน

เมื่อเราเป็นคนของพระเจ้าแล้ว การบอกตัวเองว่าเราไม่สามารถทำสิ่งที่พระองค์เรียกเราให้ทำ นั่นก็เป็นการเทศนาที่ผิดหลักคำสอนแก่ตนเอง เพราะเราได้รับสิทธิอำนาจจากพระเจ้าแล้วโดยพระคุณ

เราไม่เคยหยุดคุย
กับตัวเอง
เราไม่เคยหยุดประกาศหรือเทศนา
ข่าวประเสริฐบางประเภท
แก่ตัวเราเอง
อาจเป็นข่าวประเสริฐปลอมที่เป็นข่าวร้าย
ข่าวร้ายแห่งความโดดเดี่ยว
ความลำเอียง
ความยากจน
การไร้ซึ่งความสามารถ
ของการทำงานของระบบที่สิ้นหวัง
หรือ
อาจเป็นข่าวประเสริฐที่แท้จริง
ของพระเยซูคริสต์,
ข่าวประเสริฐแห่ง
ความหวัง
ความเมตตา
การให้อภัย
การช่วยชีวิต
ความรัก
การเปลี่ยนแปลงชีวิต;
ที่ไม่เคยถูกทิ้งไว้ให้อยู่ลำพัง,
และไร้ซึ่งความช่วยเหลือ;
จากพระองค์ผู้ทรงอยู่ใกล้
พระเจ้าผู้ทรงห่วงใย;
พระเจ้าแห่งความงามนิรันดร์
ชำระเราในชัยชนะต่อบาป
เราต้องฟังสิ่งที่เราประกาศ
หรือเทศนากับตัวเองเสมอ
ในสิ่งที่เรากำลังเทศนาอยู่นั้น

วันนี้ เราจะประกาศเทศนาหรือข่าวประเสริฐแบบใดกับตัวเรา และจะส่งผลอย่างไรต่อการดำเนินชีวิตของเรา?

อ่าน: สดุดี 33 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

21 มิถุนายน

เราไม่มีทางรู้เลยว่าเราจะต้องเจอกับอะไรในวันนี้ แต่องค์พระผู้ช่วยองค์อธิปไตยของเรา
พระองค์ทรงรอบรู้ทุกสิ่ง และพระเมตตาของพระองค์ใหม่ในทุกเช้า
และเพียงพอต่อสิ่งที่เราต้องเผชิญแต่ละวัน

คำเหล่านี้เป็นคำถ้อยคำที่ช่วยปลอบโยนที่แสนอบอุ่น เป็นประเภทของพระคำของพระเจ้าที่สดใหม่อยู่เสมอในความคิดและจิตใจของบุตรธิดาทุกคนของพระผู้เป็นเจ้านี่เป็นส่วนของชีวิตนิรันดร์ ให้เราอ่านใน ฮีบรู 4:14–16:

> "เพราะฉะนั้น เมื่อเรามีมหาปุโรหิตยิ่งใหญ่ผู้เสด็จผ่านฟ้าสวรรค์แล้ว คือพระเยซูพระบุตรของพระเจ้า ขอให้เรายึดมั่นในหลักความเชื่อที่ประกาศรับไว้ เพราะว่าเราไม่ได้มีมหาปุโรหิตที่ไม่สามารถจะเห็นใจในความอ่อนแอของเรา แต่ทรงเคยถูกทดลองใจเหมือนเราทุกอย่าง ถึงกระนั้นพระองค์ก็ยังปราศจากบาป ฉะนั้นขอให้เราเข้ามาถึงพระที่นั่งแห่งพระคุณด้วยความกล้า เพื่อเราจะได้รับพระเมตตา และจะพบพระคุณที่ช่วยเราในยามต้องการ"
>
> พิจารณาความหวังที่มีอยู่ในถ้อยคำเหล่านี้:

1. เรามีมหาปุโรหิตยิ่งใหญ่ ถ้าพระคำทั้งหมดกล่าวถึงข้อเท็จจริงที่ว่าตอนนี้พระเยซูประทับที่พระหัตถ์ขวาของพระบิดา และทรงอธิษฐานเผื่อเราอยู่เสมอ การไถ่บาปเป็นสิ่งที่มหัศจรรย์มาก และเป็นความมหัศจรรย์ที่คู่ควรแก่การเฉลิมฉลองตลอดนิรันดร์
2. มหาปุโรหิตของเราเห็นอกเห็นใจในความอ่อนแอของเรา แต่มากกว่านั้นมหาปุโรหิตพระองค์นี้เข้าใจถึงความอ่อนแอของสภาพมนุษย์ของเรา และพระองค์ไม่ได้ทรงเพิกเฉยต่อความอ่อนแอของเราแต่อย่างใด
3. ให้เราวิ่งไปหาพระองค์ผู้ที่เคยผ่านสิ่งที่เราเคยผ่านและมากกว่านั้นมาแล้ว เป็นความอบอุ่นใจที่จะจำไว้ว่าพระองค์ทรงเข้าใจได้ถึงความอ่อนแอของเราได้อย่างง่ายดาย เพราะพระองค์ทรงเคยเผชิญและผ่านประสบการณ์เหล่านี้มาแล้ว พระองค์เต็มใจเผชิญกับทุกสิ่งที่เรากำลังเผชิญด้วยพระองค์เองและทรงเผชิญมากว่าที่เราเผชิญซะด้วยซ้ำ ทรงเคยเผชิญกับทั้งแรงกดดันสูง และการถูกบีบคั้นอย่างหนัก แต่พระองค์ไม่เคยท้อถอยอย่างที่เราทุกคนย่อท้อในเส้นทางนี้
4. เราสามารถมาเข้าเฝ้าพระเจ้าองค์นี้ได้ด้วยความมั่นใจ ผลลัพธ์ของการมาเข้าเฝ้าพระเจ้าองค์นี้ก็คือเมื่อเราเจอกับอุปสรรคของความอ่อนแอภายใน และการล่อลวงจากสิ่งล่อใจภายนอก เรามีผู้ที่เราสามารถหันไปหา และพึ่งพาขอความช่วยเหลือด้วยความมั่นใจที่เต็มเปี่ยม และทรงเป็นความหวังแท้ของเรา พระองค์ทรงมีทุกสิ่งทุกอย่างที่เราที่จำเป็นต้องมี และเพียงพอแก่ความต้องการที่จำเป็นแก่เรา
5. เราสามารถคาดหวังในพระเมตตาของพระเจ้า ที่มีเพียงพอต่อความต้องการตามลักษณะที่แตกต่างกันของเราทั้งหลาย ก็เพราะพระคุณของพระองค์ แล้วอะไรเป็นสิ่งที่เราควรคาดหวังกันล่ะ? บนพื้นฐานของการประทับอยู่อย่างซื่อสัตย์ และพระสัญญาที่น่าเชื่อถือของพระเจ้า เราสามารถคาดหวังถึงพระเมตตาที่เหมาะที่สุดกับสิ่งที่เรากำลังเผชิญอยู่ในขณะนี้ และในพระองค์เราจะไม่ขาดซึ่งสิ่งดีใดเลย

ในยามที่เราเผชิญกับอุปสรรคและความอ่อนแอ ให้เราบอกกับตัวเองว่า "เพราะเหตุนี้ เรามีมหาปุโรหิตยิ่งใหญ่ผู้ที่เราสามารถเชื่อถือได้และทรงเข้าใจความอ่อนแอของเราเป็นอย่างดี"

อ่าน: ฮีบรู 1 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

22 มิถุนายน

สิ่งที่เรานมัสการบูชา ไม่ควรถูกสำแดงในชีวิตอย่างดีที่สุดเฉพาะเพียงแค่ในเช้าวันอาทิตย์ แต่ควรสำแดงออกมาในทุกคำพูด ทุกพฤติกรรม และทุกการกระทำของเราตลอดทั้งสัปดาห์ด้วย

คำว่า นมัสการ กราบไหว้ บูชา ถูกที่เข้าใจกันผิดอย่างกว้างขวาง ทันทีที่คนส่วนใหญ่ที่ได้ยินคำว่า นมัสการ กราบไหว้ บูชา ก็มักนึกถึงกิจกรรม หรือพิธีกรรมทางศาสนาที่เหล่าผู้เชื่อต่างพากันชุมนุมร่วมกันอย่างเป็นทางการ หรือบางทีอาจจะเป็นการรวมตัวกันของผู้แสวงบุญเพื่อวางดอกไม้ ธูป เทียนที่พระบาทขององค์พระพุทธรูป รูปปั้น หรือรูปเคารพต่างๆ การร้องเพลงสดุดีสรรเสริญร่วมกับพี่น้องร่วมความเชื่อพันๆ คน หรือการรวมตัวกันเป็นกลุ่มย่อยเล็ก ๆ ในคืนวันพุธ กล่าวอีกนัยหนึ่ง สำหรับคริสเตียนส่วนใหญ่ การนมัสการเป็นคำที่สรุปถึงกิจกรรมฝ่ายวิญญาณภายนอกชีวิตของพวกเขา แต่พระคัมภีร์ใช้คำนี้ให้ความหมายตามหลักการพื้นฐานในทางที่ค่อนข้างแตกต่างออกไป

พระคัมภีร์ได้แสดงให้เราเห็นว่า มันไม่ใช่การที่ผู้เชื่อทำการนมัสการ กราบไหว้ บูชาพระเจ้าเพียงชั่วครั้งชั่วคราว แต่ผู้เชื่อต้องเป็นผู้นมัสการที่แท้จริง และไม่ใช่แค่การเชื่อบางแง่มุมทางศาสนาในการดำรงชีวิตของเขา ไม่เลย การนมัสการ กราบไหว้ บูชาในพระคัมภีร์มีหลักการพื้นฐานที่ลึกกว่านั้นมาก เราได้รับการออกแบบโดยพระเจ้าให้เป็นผู้นมัสการที่แท้จริง ซึ่งหมายความว่าการนมัสการต้องเป็นตัวตนของเราเป็นอันดับแรก ก่อนที่การนมัสการจะกลายมาเป็นกิจกรรมในชีวิตเรา การนมัสการเป็นธรรมชาติของเราและเป็นแรงจูงใจที่ขับเคลื่อนอยู่ในเรา การนมัสการถูกฝังไว้ในใจเราเพื่อที่ดึงใจเราเข้าหาพระเจ้า พระองค์ผู้สร้างเราขึ้นมาเพื่อถวายการนมัสการของเราต่อพระองค์ ไม่มีมนุษย์คนใดที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นไม่นมัสการ กราบไหว้ บูชา และสิ่งเดียวที่ช่วยแบ่งแยกการเป็นมนุษย์คือสิ่งใดหรือพระองค์ไหนที่เขาเคารพ กราบไหว้ บูชา

มันหมายถึงอะไร เมื่อเราบอกว่า เราทั้งหลายเป็นผู้ที่นมัสการบางสิ่ง? หมายความว่า เราทุกคนต่าง ผูกมัดตัวตน ความหวังและความฝัน ความรู้สึกสุขสบายภายใน และความหมาย และจุดประสงค์ของเรา กับบางสิ่งบางอย่าง เราทุกคนมอบหน้าที่การควบคุมใจของเราให้กับบางสิ่งบางอย่าง เราทุกคนมีชีวิตอยู่เพื่อติตามบางสิ่งบางอย่าง เราทุกคนมักจะยอมจำนน และรับใช้สิ่งที่เราคิดว่าจะให้ชีวิตแก่เรา

พระคัมภีร์กล่าวว่า มีเพียงสองอย่างที่เป็นไปได้ในการนมัสการของตริสเตียน ประเด็นก็คือ ไม่ว่าเราจะนับถือศาสนศาสตร์แบบใดของศาสนาคริสต์ เราก็กำลังบูชาพระผู้สร้าง มอบชีวิตของเราให้กับพระองค์ หรือ เราอาจกำลังร้อนรนนมัสการ และบูชาในบางส่วนของการสร้างของพระองค์ แต่ความบาปยังทำให้เราทุกคนเป็นผู้กราบไว้รูปเคารพไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง เราทุกคนต่างก็วางตัวเอง ผู้อื่น หรือสิ่งอื่นๆ ในที่ที่เป็นของพระเจ้าโดยชอบธรรม

การนมัสการพระเจ้าที่แท้จริง และพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ทรงเป็นที่เดียวที่เราจะพบชีวิตได้ และการนมัสการสิ่งอื่นที่ไม่ใช่พระเจ้า คือหนทางสู่หายนะ ดังนั้น วันนี้ทุกถ้อยคำที่เราพูด ทุกสิ่งที่เราตัดสินใจกระทำ และทุกท่าทีที่เรากระทำถูกหล่อหลอมด้วยการนมัสการ กราบไหว้ บูชาบางสิ่งบางอย่าง และไม่มีสิ่งใดแสดงให้เห็นความต้องการของเราต่อพระคุณของพระเยซูได้ดีไปกว่าสงครามการต่อสู้ของการนมัสการที่จะเดือดดาลในใจเราในวันนี้

อ่าน: 1 โครินธ์ 16:28–34 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

23 มิถุนายน

ความโศกเศร้าเป็นเรื่องที่ดี หากหมายถึง การคร่ำครวญถึงสิ่งต่างๆที่พระเจ้าทรงรังเกียจ
แต่ความโศกเศร้าเป็นอันตราย หากหมายถึง การสงสัยในความดี และความรักของพระองค์

มีใครที่ไม่เคยพบปัญหาเช่นเดียวกับอาสาฟบ้าง? ยอมรับไหมว่า เราก็เคยผ่านมันมาแล้ว:

"แต่ข้าพเจ้าเล่า เท้าของข้าพเจ้าเกือบสะดุด ย่างเท้าของข้าพเจ้าจวนพลาดเต็มทีแล้ว เพราะข้าพเจ้าริษยาคนจองหอง เมื่อข้าพเจ้าเห็นความสมบูรณ์พูนสุขของคนอธรรม เพราะเขาทั้งหลายไม่มีความเจ็บปวด ร่างกายของพวกเขาปกติและสมบูรณ์ เขาทั้งหลายไม่ลำบากอย่างคนอื่นๆ พวกเขาไม่รับภัยอย่างคนอื่นๆ"

"ดูเถิด คนอธรรมเป็นเช่นนี้แหละ อยู่อย่างสบายเป็นนิตย์ และร่ำรวยขึ้น ข้าพเจ้าได้รักษาใจให้สะอาดและชำระมือด้วยความบริสุทธิ์ก็เปล่าประโยชน์แน่ทีเดียว เพราะข้าพเจ้ารับภัยอยู่วันแล้ววันเล่า และถูกตีสอนอยู่ทุกเช้า"

"เมื่อใจของข้าพระองค์ขมขื่น เมื่อข้าพระองค์เสียวแปลบถึงหัวใจ ข้าพระองค์เขลาและไม่รู้เรื่อง ข้าพระองค์ประพฤติตัวเหมือนสัตว์ต่อพระองค์" (สดุดี 73:2-5, 12–14, 21–22)

อาสาฟกำลังคร่ำครวญ มันไม่เป็นไรเลยที่เขาจะคร่ำครวญ แต่ครั้งนี้มันเป็นการคร่ำครวญแบบผิดๆ เขาเต็มไปด้วยความเศร้าโศก แต่มันเป็นความเศร้าโศกที่เป็นอันตราย เขาโกรธ และเขากล่าวโทษ ผมก็เคยคร่ำครวญแบบนี้ ผมเข้าใจถึงความรู้สึกของอาสาฟ ผมเคยถ้อยพูดคำที่คล้ายๆ กันกับเขา แน่นอนว่าในโลกที่แตกสลายนี้ มีมากมายหลายเหตุผลที่ทำให้เราต้องเสียใจ แต่เราก็ควรคร่ำครวญถึงการต่อการสะดุดและล้มลงในบาปของเรา คร่ำครวญเสียใจถึงสภาพที่แตกสลายของโลกซึ่งเป็นที่อยู่ของเรา คร่ำครวญถึงการคอรัปชั่น ความอยุติธรรม ความยากจน มลพิษ และโรคภัยไข้เจ็บ เป็นเรื่องถูกต้องที่จะคร่ำครวญและไว้ทุกข์ให้แก่สิ่งเหล่านี้ แต่เราควรระแวดระวังป้องกันการคร่ำครวญของเรา ก็เพราะความโศกเศร้าของเรามักเอนเอียงไม่ทางใดก็ทางหนึ่งคือ เรากำลังคร่ำครวญกับพระเจ้าผู้ทรงคร่ำครวญเพราะสภาพของโลกที่พระองค์สร้างอยู่ในความแตกสลาย หรือเรากำลังคร่ำครวญเพื่อต่อต้านต่อสู้กับพระเจ้า และตั้งคำถามถึงความดี สติปัญญา และความรักของพระองค์

ใจเรามักถูกล่อลวงให้เปรียบเทียบสิ่งที่เรากำลังเผชิญในฐานะลูกของพระเจ้ากับสิ่งที่ผู้ที่ไม่เชื่อพระเจ้าที่อยู่รอบข้างเราเผชิญ มันเป็นการเผชิญที่เกือบเกินจะรับไหว มันดูเหมือน ว่าคนดีทั้งหลายกำลังถูกตอกด้วยค้อนและชีวิตของคนชั่วก็ง่ายและสะดวกสบาย ในการเผชิญหน้ากับชีวิตจริงอาสาฟ กล่าวว่า "เมื่อข้าพระองค์เชื่อฟัง แล้วนี่คือสิ่งที่ข้าพระองค์ได้รับหรือ?" นี่เป็นความโกรธที่เข้ามาต่อต้านความดีของพระเจ้า ในยามที่เราไม่เข้าใจสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นจงวิ่งไปหาความดีงามของพระเจ้าแทนที่จะถามว่ามีพระเจ้ามีอยู่จริงหรือไม่ ให้เรากล่าวอย่างอาสาฟว่า "ร่างกายและจิตใจของข้าพระองค์จะวายไป แต่พระเจ้าทรงเป็นกำลังใจและเป็นมรดกส่วนของข้าพระองค์เป็นนิตย์" (สดุดี 73:26)

อ่าน: สดุดี 74 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

24 มิถุนายน

พระเจ้าไม่ได้เสด็จลงมาเพื่อที่จะเป็นหนทางเราให้เราไปสู่สิ่งที่เราเรียกว่า "ชีวิตที่ดี" ตามนิยามของเรา แต่เพื่อเพราะความสัมพันธ์ของเรากับพระองค์ต้องเป็นนิยามใหม่ของคำว่า "ชีวิตที่ดี" แก่เรา

เรามักจะเปลี่ยนพระเจ้าให้เป็นแบบระบบขนส่งสินค้า เรามักตื่นเต้นสนใจอยู่กับสิ่งที่พระองค์จะทรงกระทำ และทรงประทานอะไรให้กับเราได้บ้าง เราหลงคิดว่าการอธิษฐานเป็นการขอให้พระเจ้าเซ็นชื่อทำสัญญาในรายการสิ่งของที่เราปรารถนา สิ่งนี้ที่มุ่งเน้นที่ตัวเรา มาตรฐานของเรา ตามรายการคำขอต่างๆของเรา เรารู้ว่าหรือไม่ว่า สิ่งที่เราจำเป็นที่เราต้องการให้พระเจ้าประทานให้เราจริงๆ เป็นสิ่งที่เราไม่สามารถให้กับตัวเองได้? เราผูกใจของเราไว้กับสิ่งที่เราคิดว่าจะสิ่งนั้นจะทำให้เรามีความสุข ซึ่งบางทีอาจเป็นความรักจากผู้อื่น ภาพความสุขสมบูรณ์ในชีวิตสมรสของเราที่ซึ่งบางทีมันก็อาจจะเป็นความสมบูรณ์ในระดับหนึ่ง เราหวังว่าเป็นเราจะได้รับ ผลจากสถานการณ์หรือสิ่งต่างๆที่เราสามารถสัมผัส และมีความสุขกับมันได้ อาจจะเป็นความสำเร็จ การอิทธิพล และความชื่นชมยินดีในงาน หรือพันธกิจ บางทีอาจจะการได้เป็นอิสระจากความเจ็บป่วย หรือความทุกข์ยาก บางทีอาจเป็นเพียงสัปดาห์ที่ดี หรือการสัมภาษณ์งานที่เราจะไม่ประหม่า บางทีอาจจะเป็นสเต็กเนื้อ นุ่มๆ วันหยุดดีๆ หรือลูกที่ดี ทีนี้ ในอีกด้านหนึ่งสิ่งเหล่านี้ไม่ได้ชั่วร้ายในตัวของมันเอง แต่มันมีความผิดปกติบางอย่างในระบบทั้งหมด

มีแนวคิดมากมายของเราเกี่ยวกับนิยามของคำว่า "ชีวิตที่ดี" แต่มักจะไม่มีพระเจ้าอยู่ในนั้น เราทั้งหลายจินตนาการถึง "ความดี" ที่ค่อนข้างไกลจากพระคุณ การทรงสถิต พระสัญญา และการจัดเตรียมของพระเจ้า สิ่งนี้เป็นความเชื่อที่เบาบางว่า ชีวิตสามารถพบได้ในสิ่งอื่นที่ไม่ใช่พระเจ้า และเชื่อว่าโลกสามารถเป็นผู้ช่วยให้รอดของเราทั้งหลายได้ เหตุที่เราทั้งหลายหลงเชื่อว่าชีวิตสามารถพบได้จากสิ่งอื่นที่ไม่ใช่พระเจ้าได้ ดังนั้น พระเจ้าจึงไม่ได้อยู่ที่ศูนย์กลางของความฝันต่างๆในชีวิตของเรา และไม่ได้อยู่ในความฝันเหล่านั้นของเรา ดังนั้น วิธีที่เราทั้งหลายจะสัมผัสถึงพระองค์ในความฝันต่างๆมากมายของเราคือการมองว่า พระองค์เป็นระบบการส่งมอบชีวิตที่ดีตามที่เราใฝ่ฝันและเราก็จะขอให้พระองค์เป็นผู้ผลิตความฝันเหล่านั้น เรามองว่า พระองค์ไม่ใช่ชีวิตสำหรับเราคือ เราทั้งหลายมองว่าพระองค์ไม่ได้เป็นผู้ช่วยให้รอด ไม่ใช่จุดจบที่เราโหยหา แต่เป็นเพียงวิธีการไปสู่จุดจบที่ใจเราหิวกระหายและอยากได้มา

มันคือ การกลับหัวกลับหางของโลกฝ่ายวิญญาณ ในโลกจิตนาการของความฝันของเราถึงชีวิตที่ดี คือ เราเป็นผู้มีอำนาจสูงสุด เราเป็นผู้ตัดสินใจว่าอะไรถูกต้อง ดี สำคัญ และมีค่า เรากำหนดว่าชีวิตคืออะไร เราคือผู้ควบคุมกำหนดการชีวิตและตารางเวลาชีวิต เมนูของชีวิตดีที่เราเป็นผู้เขียนขึ้นเองโดยมีตัวเราเป็นศูนย์กลาง พระเจ้าเป็นลูกจ้างของเรา เพื่อที่คอยทำงานตามคำสั่งของเรา และถ้าพระองค์ทำตามนั้น เราจะขอบคุณพระองค์ และประกาศถึงความดีของพระองค์ เป็นความเชื่อที่เน้นตนเองเป็นศูนย์กลางซึ่งไม่ใกล้เคียงกับความเชื่อในพระคัมภีร์ไบเบิล และยังง่ายมากที่เราจะตั้งตัวเองขึ้นเป็นผู้มีอำนาจสูงสุดในชีวิต มันล่อลวงให้เราคิดว่า ตัวเรารู้ดีว่าอะไรดีที่สุดสำหรับเรา เป็นเรื่องธรรมดามากที่จะแสวงหาสิ่งในพื้นโลกแทนการมองหาสิ่งที่มาจากเบื้องบนเท่านั้น และตั้งคำถามว่าทำไมพระเจ้าถึงล้มเหลวในการนำส่ง

สดุดี 103 กล่าวว่าพระเจ้า "ให้สิ่งดีๆ แก่คุณ เพื่อให้เยาวชนของคุณได้รับการเปลี่ยนใหม่เหมือนนกอินทรี" (ข้อ 5) "สิ่งดีๆ" เหล่านั้นอยู่ในมนุษย์ผู้หนึ่ง ชื่อของเขาคือ เยซู ใช่ นี่คือเรื่องจริง—พระเยซูคือ "ชีวิตที่ดี" เป็นความจำเป็นที่เราต้องการอย่างแท้จริง ไม่ว่าใจเราจะปรารถนาสิ่งใดก็ตาม

อ่าน: ยอห์น 10:1–18 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

25 มิถุนายน

ความท้อแท้มุ่งความสนใจที่สง่าราศีของการทรงสร้างที่แตกสลายมากกว่าสง่าราศีของการฟื้นฟูใหม่
จากพระลักษณะ การทรงสถิต ตามพระสัญญาของพระเจ้า

ชนชาติอิสราเอลกำลังยืนอยู่บนเขตพรมแดนของดินแดนแห่งพันธสัญญา ที่กว้างขวางออกไปไกลสุดลูกหูลูกตาและเป็นดินแดนที่งดงามของที่พระเจ้าจะทรงประทานแก่พวกเขา พลรบแนวหน้าที่พวกเขาได้ส่งเข้าไปในแผ่นดินเพื่อสำรวจตรวจสอบ รายงานกลับมาว่าแผ่นดินนั้นอุดมสมบูรณ์ดี และมีต้นไม้เขียวขจี มีผลไม้ที่หวานและฉ่ำ แต่เมื่อลูกหลานของอิสราเอลได้ฟังคำบอกเล่าเหล่าเหล่านั้นพวกเขากลับไม่ได้กระโดดโลดเต้นเฉลิมฉลองและสรรเสริญพระเจ้าหรือคาดหวังรอคอยที่จะได้เข้าไปในดินแดนนั้น และไม่เตรียมพร้อมเลยสักนิดเพื่อที่จะพร้อมการเดินทาง และยังทำสิ่งตรงกันข้ามคือ ขุดส้นเท้าปฏิเสธและไม่ยอมแม้แต่จะขยับเลย และยังยืนบ่นว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วย อ่านในพระคัมภีร์ เฉลยธรรมบัญญัติ (1:27-28) “และพวกท่านได้บ่นอยู่ในเต็นท์ของตนและพูดว่า “เพราะพระยาห์เวห์ทรงเกลียดชังเรา พระองค์จึงทรงพาเราออกจากแผ่นดินอียิปต์ จะได้มอบเราไว้ในมือคนอาโมไรต์เพื่อจะทำลายเราเสีย เราจะขึ้นไปที่ไหนเล่า? พวกพี่น้องของเราก็ทำให้เราใจเสียโดยกล่าวว่า” “คนเหล่านั้นสูงใหญ่กว่าพวกเราอีก เมืองเหล่านั้นก็ใหญ่โตและมีกำแพงสูงเทียมฟ้า ยิ่งกว่านั้นเราเห็นพวกคนอานาคอยู่ที่นั่นด้วย”

พระคัมภีร์กล่าวว่าช่วงเวลาทางประวัติศาสตร์เหล่านี้ว่า เป็นช่วงเวลาสำคัญของการประเมินและตัดสินใจฝ่ายวิญญาณ และได้ถูกบันทึกไว้เพื่อเป็นแบบอย่าง และคำแนะนำของพระเจ้าเพราะคนเหล่านั้นก็เหมือนกับเราเป็นช่วงเวลาแห่งพระคุณที่ยอดเยี่ยมที่สุดในชีวิตของพวกเขา พวกเขากำลังจะได้รับสิ่งที่พวกเขาไม่สมควรได้รับ และไม่สามารถไคว่คว้ามาด้วยความสามารถและกำลังของตนเอง ชีวิตที่บริบูรณ์มั่งคั่งและอุดมสมบูรณ์อยู่อีกด้านหนึ่งของพรมแดนนั้น มันเป็นช่วงเวลาที่พวกเขาจะได้เข้ายึดครองดินแดนที่จะเป็นของพวกเขา เพราะพระองค์ผู้ทรงไถ่พวกเขาจากการเป็นทาสไม่ได้เป็นเพียงผู้ปลดปล่อย และให้อิสรภาพเท่านั้น พระองค์ยังเป็นผู้ให้ชีวิตอีกด้วย พวกเขาไม่สมควรได้รับอะไรเลยที่พวกเขากำลังจะได้ แต่พวกเขาก็ยังปฏิเสธพระองค์ พวกเขาจะไม่กล้าที่จะเข้าไปในดินแดนแห่งพระสัญญา เพราะมันดูเกินจริงและเป็นไปไม่ได้ ดูเหมือนดินแดนนั้นลายล้อมอยู่ด้วยความโหดร้ายเหยื่อล่อสู่กับดักและการเฒ่ยนตีที่ยิ่งใหญ่ฝ่ายวิญญาณในความคิดของพวกเขา แต่พระเจ้าทรงสัญญากับพวกเขาว่าเขาเหล่านั้นจะมีดินแดนเป็นของตัวเอง แต่สิ่งที่พวกเขาได้รู้ได้เห็นคือสถานที่ที่เต็มไปด้วยผู้คนที่ไม่ต้องการให้พวกเขาอยู่ที่นั่น พระเจ้าทรงทำอะไรในตอนนี้?

มีความคิดที่ไม่ดีเกิดขึ้นกับพวกเขาที่มีจุดบอดจุดตายอยู่ในนั้น สิ่งที่พวกเขาเห็นว่าเป็นแผนการของพระเจ้านั้นเป็นแค่ส่วนหนึ่งของแผน สิ่งที่ทำให้ความเชื่อของพวกเขาอ่อนแอลงเป็นเครื่องมือที่พระเจ้าใช้ในการสร้างความเชื่อแก่พวกเขาเหล่านั้น รวมทั้งเราในตอนนี้พระเจ้าทรงทราบดีว่าเรากำลังเผชิญกับอะไรอยู่ พระองค์ทรงเห็นความแตกสลายของสิ่งต่างๆ ที่อยู่รอบตัวเราเป็นอย่างดี ทรงไม่ตื่นตระหนกและสงสัยว่าจะทรงทำตามแผนการของพระองค์ได้อย่างไร ทั้งที่ๆ มีอุปสรรคขวางทางอยู่ แต่จงอย่าท้อแท้และท้อถอย พระเจ้าให้เราอยู่ในที่ที่พระองค์ต้องการให้เราอยู่ ทรงรู้ดี เพียงแต่พระองค์จะใช้สิ่งที่ทำให้เราขลาดกลัวในการสร้างความเชื่อให้แก่เรา ทรงไม่แปลกใจกับปัญหาที่เราเผชิญ และแน่นอนว่าพระองค์จะไม่ปล่อยให้เราเผชิญสิ่งเหล่านั้นเพียงลำพัง พระองค์สถิตอยู่กับเราด้วยฤทธานุภาพ พระสิริ ความดีงาม สติปัญญา และพระคุณของพระองค์ ทรงสามารถเอาชนะสิ่งที่เราชนะไม่ได้ และพระองค์ไม่ได้ใช้ปัญหาเหล่านี้เพื่อเป็นศัตรูที่จะคอยทำให้เราท้อแท้สิ้นหวัง หรือบั่นทอนจิตใจเรา แต่ทรงใช้สิ่งเหล่านี้เพื่อเป็นเครื่องมือแห่งพระคุณที่เปลี่ยนแปลงชีวิตเรา

อ่าน: โยชูวา 1 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

26 มิถุนายน

เมื่อเราคิดว่าเราชอบธรรม เราก็จะคาดหวังให้คนอื่นชอบธรรมเช่นกัน
สิ่งนี้ทำให้เรากลายเป็นคนที่มักเรียกร้องสิทธิ์ ชอบตัดสิน และผิดหวังอยู่เสมอ

ความผิดหวังอย่างมากในความสัมพันธ์ของเรา ไม่ใช่เพราะเรามีมุมมองที่ไม่เป็นจริงเกี่ยวกับผู้อื่น แต่เพราะเรามีมุมมองที่ผิดเพี้ยนไปเกี่ยวกับตนเอง เมื่อเราแข็งกร้าว ใจร้อน วิจารณ์ ฉุนเฉียว ตัดสิน หยาบคาย แช่งด่า บ่น และไร้ความเมตตาปรานีกับผู้อื่น เรากำลังเปิดเผยสิ่งที่เราคิดเกี่ยวกับตนเองมากกว่าเกี่ยวกับผู้คนรอบข้าง สับสนไหมครับ? โอเค ผมขออธิบายเพิ่มเติม

สมมติว่า ช่วงดึกของคืนวันพฤหัสบดี เรากำลังเข้าไปในห้องของลูกๆวัยรุ่นเพื่อที่ถามอะไรบางอย่างกับเขา แต่เราแทบจะเปิดประตูไม่ได้เลย เพราะเศษขยะที่เกะกะขวางทางอยู่ อีกทั้งเสื้อผ้าสกปรก อาหารที่เน่าบูด และสายของอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ต่างๆ ที่ระโยงระยางพันกันยุ่งเหยิงเป็นกองๆตั้งแต่ปีกลาย แล้วเราไม่อยากจะเชื่อว่าลูกจะเป็นได้ขนาดนี้! เรารู้สึกแบบไม่ไหวแล้วพอกันที! แล้วเราก็ระเบิดลงตูมกับลูกว่า: "โอ๊ย...นี่มันอะไรกัน พ่อไม่เคยคิดเลยว่า ลูกจะเป็นคนสกปรกโสโครกได้ขนาดนี้ แกไม่เคารพให้เกียรติตัวเองบ้างเลยรึยังไงหะ นี่พ่อควรจะเอาข้าวของขยะพวกนี้ของแกไปเก็บให้พ้นๆ ไปเลยดีไหมและขังแกไว้ให้อยู่ห้องว่างๆ โล่งๆ ที่ไม่มีอะไรเลยจนกว่าแกจะโตขึ้นดีไหมหะ เมื่อไรจะโตและรู้จักรักและดูแลข้าวของของตัวเองสักที ในสมัยพ่ออายุเท่าแกอะนะ ฉันไม่เคยเลยที่จะปล่อยให้ข้าวของของฉันระเกะระกะทิ้งๆ ขว้างๆ แบบแกเลย" เอาล่ะทีนี้ เรามาแกะข้อความที่เราพูดนี้ด้วยกัน ในขณะที่เรากำลังจะออกไป ลูกวัยรุ่นของเราไม่ได้พูดกับตัวเองว่า: "โอว... สิ่งนี้มีประโยชน์กับฉัน/ผมจริงๆ นี่เป็นสิ่งที่คนฉลาดที่แท้จริงกำลังพูดในสิ่งที่เป็นประโยชน์กับฉัน/ผมมาก ฉัน/ผมรู้สึกขอบคุณมากที่มนุษย์คนนี้เป็นพ่อของฉัน/ผม" เปล่าเลย นั่นไม่ใช่สิ่งที่วัยรุ่นกำลังคิด เพราะในขณะนั้นเราไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของสิ่งที่พระเจ้าจะกระทำในใจและชีวิตของเด็กคนนั้น อธิบายง่ายๆคือเรากำลังบดบังและขวางทางสิ่งที่พระเจ้าจะทำซะด้วยซ้ำ แล้วทำไมเราจึงบดบังขวางทางกันล่ะ? ให้เราดูในส่วนสุดท้ายของของคำชี้แจงนี้กันเรากล่าวว่า "ในสมัยพ่ออายุเท่าแกอะนะ . . . " ได้เปิดเผยกับเราว่า

ความชอบธรรมแห่งตนของเราทำให้เราโกรธ และไม่เมตตาปรานีต่อลูกของเรา เราไม่ได้ต้อนรับลูกที่เกียจคร้านด้วยสติปัญญาของพ่อแม่ที่มีเมตตากรุณาคุณ เพราะเราคิดว่าเนื้อแท้ของเราแตกต่างจากลูก เรากำลังพูดว่า "ถ้าลูกเป็นคนชอบธรรมเหมือนฉัน ลูกคงไม่มีชีวิตแบบนี้" เมื่อเราระบุความชอบธรรมที่เราไม่มีให้กับตัวเอง เราก็จะคาดหวังให้คนรอบข้างมีชอบธรรมเหมือนที่เราคิดว่าเราชอบธรรม และเราก็ทักทายผู้อื่นด้วยการตัดสินเขาเมื่อพวกเขาต่างจากเราเหมือนพวกฟาริสี เรามักวางภาระที่หนักอึ้งไว้กับบนบ่าของผู้อื่นทั้งๆ ที่เราไม่ยอมแม้แต่นิดเดียวที่จะแบกมัน (ดู มธ. 23:1–12)

หากเราปฏิบัติต่อผู้อื่นด้วยความเมตตากรุณา ดำเนินชีวิตด้วยใจถ่อม และจดจำว่าตัวเรานั้นต้องการพระคุณพระเจ้ามากเพียงใด และจดจำไว้เสมอ เมื่อเราเข้าไปในห้องของลูกวัยรุ่นของเรานั้นด้วยการรับรู้ว่า เรานั้นไม่ได้ต่างอะไรไปจากเขา เราก็จะพบความเห็นอกเห็นใจในการจัดการกับความผิดของลูก เช่นกันเมื่อเราต้องอยู่ในสถานการณ์ที่เราสะดุดต่อชีวิตของผู้อื่นที่ต่างไปจากเรา เราควรรู้จักที่จะใส่ใจเห็นใจและตอบสนองต่อพวกเขาด้วยพระคุณของพระเจ้าแทนการตอกย้ำซ้ำเติมด้วยกฎข้อบังคับ ความเหมาะสมของการตอบสนองของเราต่อผู้อื่นเชื่อมโยงโดยตรงกับความถูกต้องของมุมมองของเราที่มีต่อตนเอง และมีพระคุณพระเจ้าสำหรับสิ่งนี้ด้วยเช่นกัน

อ่าน: มัทธิว 23 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

27 มิถุนายน

มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่าง การอัศจรรย์และความเชื่อ
พระเจ้าไม่เพียงแค่ต้องการทำให้เรารู้สึกทึ่งในการอัศจรรย์เท่านั้น พระองค์ต้องการครอบครองใจของเราด้วย

นี่เป็นความแตกต่างที่สำคัญอย่างหนึ่งที่ไม่ได้ถูกพูดถึงบ่อยมากพอคือ ความเชื่อได้ถูกนำเข้าสู่สมองของเราแล้ว แต่โดยพื้นฐานแล้วมันไม่ควรจบแค่นั้น ความเชื่อควรเป็นสิ่งที่เราจะกระทำและใช้ชีวิตตามสิ่งที่เราเชื่อ ความเชื่อที่แท้จริงในพระคัมภีร์ไม่ได้หยุดอยู่แค่ความคิด แต่ยังเข้าไปเปลี่ยนแปลง และมีอิทธิพลต่อวิธีการที่เราเข้าถึงสิ่งต่างๆ ในชีวิตเราอย่างลึกซึ้ง การอัศจรรย์เป็นประสบการณ์ที่เราได้พบสิ่งที่อยู่นอกเหนือจากสิ่งที่สามารถอธิบายหรือกำหนดนิยามของสิ่งๆนั้นตามความเข้าใจของเรา การอัศจรรย์เป็นขั้นตอนหนึ่งในกระบวนของความเชื่อ แต่มีความแตกต่างอย่างมากระหว่างการอัศจรรย์และความเชื่อ

สมมติว่า คุณยืนอยู่ข้างผมบนท่าเรือบนชายฝั่งเจอร์ซีย์ เรากำลังดูเครื่องเล่นสลิงช็อตสูงประมาณ 50 ฟุต (ประมาณ 15.24 เมตร) ในสวนสนุกซึ่งมีคนที่ยังมีสติดีนั่งอยู่ และถูกเหวี่ยงไปมาเหนือมหาสมุทรแอตแลนติกในตอนกลางคืน ตอนนี้ สิ่งนี้ได้พาเราทั้งคู่ล่องลอยไป กับทำให้เรารู้สึกทึ่งและอัศจรรย์ใจกับสิ่งที่ได้เห็น แต่เราก็ไม่ได้กำลังคาดเข็มขัด และปล่อยให้ตัวเองถูกเหวี่ยงไปมาบนเครื่องเล่นในคืนนั้น ใช่ ที่เรารู้สึกทึ่งและอัศจรรย์ใจ แต่เราจะไม่วางความเชื่อความไว้ใจไว้บนเครื่องเล่นนั้น ในทางเดียวกัน:

- เราสามารถประทับใจกับเรื่องราวของการไถ่บาปในพระคัมภีร์ แต่ก็ไม่ได้ดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ
- เราสามารถประทับใจกับตรรกะที่วกวนของศาสนศาสตร์ของพระวจนะของพระเจ้า แต่ก็ไม่ได้ดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ
- เราสามารถประทับใจกับเพลงนมัสการที่ยิ่งใหญ่ที่เราเข้าร่วมทุกวันอาทิตย์ แต่ก็ไม่ได้ดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ
- เราสามารถรู้สึกทึ่งหรืออัศจรรย์ใจกับความรักของสมาชิกในกลุ่มย่อยหรือทีมแคร์ในคริสตจักรของเรา แต่ก็ไม่ได้ดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ
- เราประทับใจกับคำเทศนาและคำสอนในพระคัมภีร์ที่ยอดเยี่ยมที่เราได้ยิน แต่ก็ไม่ได้ดำเนินชีวิตตามด้วยความเชื่อ
- เราสามารถประทับใจกับพระคุณบนไม้กางเขนของพระเยซู แต่ก็ไม่ได้ดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ

ความจริงนี้สำคัญเป็นอย่างมาก ใช่ที่ แม้ว่าความแตกต่างระหว่างความการอัศจรรย์ และความเชื่อจะแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง และพระเจ้าก็จะไม่ปล่อยให้เราหยุดอยู่แค่ความอัศจรรย์ใจ พระองค์ทรงทำงานในการช่วยเหลือเราผ่านทางพระคุณเพื่อสร้างเราให้เป็นคนที่มั่นคง มีความหวัง เข้มแข็งและกล้าหาญ มานะบากบั่น เฉลิมฉลอง และสรรเสริญพระคุณพระองค์ด้วยความเชื่อ สิ่งที่พระองค์ทรงชำระแล้วจะไม่สูญเปล่า พระองค์ไม่พอพระทัยแค่ความมหัศจรรย์ใจหรือความประทับใจของเรา พระองค์จะไม่ทรงเปลี่ยนพระทัยจนกว่าพระองค์จะทรงสถาปนากฎแห่งการเปลี่ยนแปลงชีวิตของพระองค์ทรงสถิตอยู่ในใจเรา และพระองค์ทรงทำงานเพื่อที่เราจะ “…เชื่อว่าพระองค์ทรงดำรงพระชนม์อยู่ และพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานบำเหน็จแก่คนเหล่านั้นที่แสวงหาพระองค์” (ฮีบรู 11:6) เราไม่สามารถสร้างความเชื่อนี้ได้ด้วยตัวเอง มันเป็นของประทานจากพระคุณของพระเจ้า ไม้กางเขนได้มอบของขวัญชิ้นนี้ให้กับเราที่นี่ ณ ตอนนี้

อ่าน: ยอห์น 20:24–29 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

28 มิถุนายน

ถ้าพระเจ้าได้เข้าควบคุมทุกด้านในชีวิตเรา และพระคุณพระองค์ชำระบาปทั้งหมดของเราแล้ว
เหตุใดเราจึงเปิดทางให้กับความกลัว

มีหลายสิ่งที่ผมอยากให้เป็นจริงเกี่ยวกับตัวผม:

ผมอยากจะพูดว่าผมไม่เคยกลัว แต่ผมก็ทำไม่ได้

ผมอยากจะพูดว่าความกังวลไม่เคยรบกวนการนอนของผม แต่มันก็ไม่เป็นเช่นนั้น

ผมอยากจะพูดว่าผมไม่เคยสงสัยว่าพระเจ้ากำลังทำอะไร แต่ผมก็เคยสงสัย

ผมอยากจะบอกว่าผมไม่เคยให้อิจฉา แต่ผมก็เคยอิจฉา

ผมอยากจะพูดว่าผมตระหนักอยู่เสมอว่าพระเจ้าทรงอยู่ใกล้ แต่ก็เปล่าเลย

ผมอยากจะพูดว่าผมไม่เคยสงสัยว่า “ถ้าเพียงแต่.....” แต่ผมก็เคยสงสัย

ผมอยากจะพูดว่าผมไม่เคยกลัวสิ่งที่อยู่รอบตัว แต่ผมก็เคยกลัว

ผมอยากจะพูดว่าผมมีสันติสุขในใจเสมอ แต่มันก็ไม่เป็นเช่นนั้น

ผมอยากจะพูดได้ว่าทั้งหมดที่ผมทำนั้นทำด้วยความเชื่อและไม่เคยกลัว แต่มันก็ไม่เป็นเช่นนั้น

เห็นไหมว่า ผมกลายเป็นคนที่ตระหนักดีว่าถึงแม้ผมจะรู้จักพระคัมภีร์ และหลักคำสอนเป็นอย่างดี แต่การต่อสู้ระหว่างความกลัวกับความเชื่อยังคงทำหน้าที่ของมันต่อไปในใจของผม นี่คือความหมายในระดับพื้นๆ สิ่งที่สำคัญคือ เราต้องเข้าใจว่าเหตุใดความกลัวจึงยังคงอยู่ในชีวิตประจำวันของผู้เชื่อทั้งในโถงทางเดิน ห้องครัว ห้องนอน ห้องนั่งเล่น ห้องทำงาน และรถตู้ ฯลฯ เราอาจโต้แย้งได้ว่าเขาหรือเธอมีเหตุผลต่างๆ นานาที่จะหลุดพ้นจากความกลัว ความกลัวนั้นควรเป็นแค่ การสร้างกุเรื่องขึ้นมาหลอกให้กลัวที่มาจากของอารยธรรมมนุษย์ในสมัยโบราณ ถ้ามันเป็นจริงอย่างนั้น แล้วทำไมเราต่างก็ยังคงรู้สึกกลัวโน่น กลัวนี่อยู่เรื่อยๆ กัน

ความกลัวมีชีวิตอยู่ และครอบครองจิตใจของผู้เชื่อที่ลืมอำนาจอธิปไตยและพระคุณของพระเจ้า ถ้าต้องพึ่งพาแต่ตัวเอง ผมก็ควรจะกลัว มีอุปสรรคปัญหา การล่อลวง อันตราย และศัตรูมากมายในโลกที่ตกสู่บาปใบนี้ที่มันยิ่งใหญ่กว่าและมีพลังอำนาจมากกว่าผม ผมต้องรับมือกับหลายสิ่งหลายอย่างที่อยู่นอกเหนือการควบคุมของผม แต่ความจริงจากข่าวประเสริฐคือ ผมไม่ได้ถูกทอดทิ้งให้อยู่ไว้เพียงลำพังในความกลัวนั้น องค์อิมมานูเอลอยู่กับผมในอำนาจอธิปไตยและพระคุณอันทรงพลัง พระองค์ทรงปกครองผมด้วยสติปัญญาโดยสมบูรณ์เหนือสถานการณ์ต่าง และที่ต่างๆ ในชีวิตแบบที่จะทำให้ผมเกิดความกลัว โดยพระคุณ พระองค์ทรงอวยพรผมด้วยสิ่งที่ผมจำเป็นต้องมี เมื่อผมประสบกับสิ่งที่พระองค์ทรงวางมันไว้ในชีวิตของผม ผมไม่เคยอยู่ในสถานการณ์ใด ที่ใดและเวลาใดเพียงลำพัง ผมไม่อยู่ในสถานการณ์เหล่านั้นก่อนพระองค์ ผมไม่เคยก้าวไปอยู่สถานการณ์ที่อยู่นอกเหนือการควบคุมของพระองค์ ผมไม่เคยและไม่สามารถออกอำนาจการปกครองของพระองค์ได้ พระองค์ไม่เคยแปลกใจว่าผมจะไปอยู่ ที่ไหนหรือเผชิญอะไรอยู่ พระองค์ไม่เคยทอดทิ้งผมไว้กับทรัพยากรที่มีจำกัดของสติปัญญา กำลังและความชอบธรรมแห่งตนของผมเอง ทรงไม่เคยเบื่อที่จะปกป้องและดูแลผม ทรงจะไม่มีวันทอดทิ้งผมให้สิ้นหวัง ผมไม่ต้องกลัว แต่เมื่อเราลืมอำนาจอธิปไตยของพระเจ้าและพระคุณของพระองค์ เราก็จะปล่อยให้ใจของเรามีที่ว่างสำหรับความกลัวจากสิ่งที่น่ารังเกียจและบั่นทอนจิตใจ อธิษฐานตอนนี้เพื่อระลึกถึงพระคุณ พระผู้ช่วยให้รอดของเราทรงยินดีที่จะรับฟังและตอบเรา

อ่าน: อิสยาห์ 44:1–8 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

29 มิถุนายน

หากเราเป็นลูกของพระเจ้า เมื่อเราทำผิดบาป
เราสามารถวิ่งไปที่พระเจ้า พระองค์จะทรงไม่ผลักไสเราให้ไปไกลๆ
เพราะความบาปทั้งหมดของเราถูกชำระด้วยพระโลหิตของพระเยซูแล้ว

มีสองเหตุการณ์ที่ขัดกันอย่างสิ้นเชิงในพระคัมภีร์ เหตุการณ์แรกในตอนเริ่มต้นของพระคัมภีร์และอีกเหตุการณ์หนึ่งในตอนท้ายในพระคัมภีร์ ในปฐมกาลเราเห็นอาดัมและเอวาสวมสิ่งปกปิดร่างกายอย่างรวดเร็ว และซ่อนตัวจากพระเจ้าด้วยความรู้สึกผิด และความละอาย ซึ่งเป็นผลอันน่าเศร้าจากบาปของพวกเขา (ปฐมกาล 3) มันเป็นหายนะที่น่ากลัวเกินกว่าจะอธิบาย เป็นการยากที่จะกล่าวถึงสิ่งนี้ด้วยคำที่จำกัดในภาษามนุษย์ ได้ว่า พระพรได้ถูกซ่อนอยู่ในอยู่ในความสัมพันธ์ที่ไม่มีเงื่อนไขใดในองค์พระผู้เป็นเจ้า พระผู้สร้าง และองค์ราชาแห่งจักรวาล อดัมและเอวาได้รับพรจากสวนที่อุดมสมบูรณ์ด้วยสิ่งดีๆ ทุกอย่าง พวกเขามีครบทุกอย่างจริงๆ และถูกสร้างขึ้นโดยพระเจ้า และสร้างขึ้นเพื่อพระองค์ ชีวิตของพวกเขาถูกสร้างมาให้มีพระองค์เป็นศูนย์กลาง พวกเขาถูกสร้างมาเพื่อที่จะยินดีที่จะมีสามัคคีธรรมกับพระองค์ รักพระองค์และนมัสการ กราบไหว้ บูชาพระองค์ตลอดนิรันดร์ สิ่งนี้จะเป็นแรงกระตุ้นหลักสองประการของทุกสิ่งที่พวกเขาทำ แล้วสายสัมพันธ์นี้ถูกทำลายอย่างรวดเร็วได้อย่างไร? เหตุใดพวกเขารู้สึกกลัวพระเจ้า? เหตุใดพวกเขาจึงพยายามซ่อนตัวจากพระองค์ผู้ทรงเป็นแหล่งกำเนิดของการดำรงอยู่ทั้งหมดของพวกเขา? เป็นเรื่องน่าเศร้า ที่เกินกว่าจะเข้าใจ แต่คำถามเหล่านี้นั้นมีคำตอบที่ชัดเจน นั่นคือ: บาป ความผิด ที่ทำให้เกิดความละอายใจจำนวนมากที่แยกพวกเขาออกจากพระเจ้า และขับไล่พวกเขาออกจากสวนที่พระองค์ทรงประทับอยู่ด้วย รวมถึงการจัดเตรียมของพระองค์สำหรับพวกเขา สายสัมพันธ์ระหว่างพวกเขากับพระเจ้าได้ขาดสะบั้นลง คำถามคือ แล้วสายสัมพันธ์นี้จะซ่อมแซมได้อย่างไร?

เหตุการณ์ที่สอง คือ งานอภิเษกสมรสของพระเมษโปดก (วิวรณ์ 19) เป็นที่ชุมนุมของคนบาปทั้งหลายเช่นกัน แต่พวกเขาไม่เกรงกลัวในความละอายใจ พวกเขาไม่ได้ซ่อนตัวอยู่ในความรู้สึกผิด พวกเขา ไม่กลัวการปรากฏตัวของพระเจ้า พวกเขาไม่กลัวพลังแห่งพระพิโรธของพระองค์ ไม่เลย คนบาปเหล่านี้กำลังเฉลิมฉลองและสรรเสริญเพราะสายสัมพันธ์ที่ขาดหายไปในสวนได้รับการฟื้นฟูแล้ว พวกเขาได้อยู่ในการสมรสกับพระผู้ช่วยให้รอดตลอดนิรันดร์ อยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ตลอดไป ไม่ถูกแยกจากพระองค์อีก ไม่ต้องหลบๆ ซ่อนๆ อีกต่อไป และไม่ถูกขับไล่ไปอีก สามัคคีธรรมของพวกเขากับพระเจ้าครั้งนี้ เป็นสามัคคีธรรมที่จะไม่มีวันสิ้นสุด เสียงแห่งการเฉลิมฉลองของพวกเขาจะไม่มีวันเงียบลง เสื้อคลุมของพวกเขาได้รับการชำระจนขาวบริสุทธิ์ พวกเขาได้สวมความชอบธรรมของพระบุตร พวกเขาได้รับการยอมรับเพราะพระองค์ ไม่มีการกล่าวโทษพวกเขาอีกต่อไป ไม่มีบาปใดที่แยกพวกเขาออกจากพระเจ้าได้อีก เป็นฉากที่มีความงดงามอย่างอัศจรรย์ ซึ่งเกินที่ภาษามนุษย์จะพรรณนาออกมาได้เพียงพอ

อะไรทำให้สองเหตุการณ์นี้แตกต่างกัน มันไม่ใช่เพราะสติปัญญา กำลัง ตำแหน่งที่อยู่ หรือความชอบธรรมของมนุษย์ คำตอบของคำถามนี้ได้ถูกอธิบายความหมายแตกต่างกันไว้อย่างงดงามในพระคัมภีร์เป็นสิ่งที่ช่วยในการเปลี่ยนแปลงชีวิต และนอกจากคำว่า “ในนามพระเยซู” แล้ว คำนี้อาจเป็นคำที่สำคัญที่สุดในพระคัมภีร์ทั้งเล่ม นั่นคือ “พระคุณ” พระคุณในมนุษย์ผู้หนึ่ง รวมทั้งในการงาน ชีวิต ความตาย และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ นั่นคือองค์พระเยซู พระองค์คือ ผู้ที่สร้างความแตกต่าง หากเราเป็นลูกของพระเจ้า หยุดซ่อนตัวอยู่หลังต้นไม้แห่งความอัปยศของเราแบบอดัมและเอวา และก้าวออกไปในแสงสว่างของพระองค์ ที่นั่นมีการเฉลิมฉลองสำหรับอนาคตของเรา!

อ่าน: วิวรณ์ 21 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

30 มิถุนายน

ถ้าความชอบธรรมของพระคริสต์ช่วยให้เราสามารถยืนต่อพระพักตร์พระเจ้าผู้บริสุทธิ์ได้
โดยไม่ต้องกลัวสิ่งใด เหตุใด เราจึงต้องปล่อยให้สิ่งที่ผู้อื่นคิดเกี่ยวกับเราตามหลอกหลอนเราด้วยล่ะ

คริสเตียนจำนวนมากดำเนินชีวิตแบบที่ชิ้นส่วนของความเข้าใจขนาดใหญ่ของข่าวประเสริฐของได้ขาดหายไป แต่พวกเขาไม่รู้เลย ผมเองก็เคยเป็นนั้นเมื่อหลายปีแล้ว ในอดีตคริสเตียนส่วนใหญ่มีความเข้าใจพื้นฐานเกี่ยวกับความรอดว่า เป็นพระคุณแห่งการให้อภัยที่พวกเขาได้รับเนื่องจากพระกายที่แตกสลาย และพระโลหิตที่หลังออกของพระเมษโปดก องค์พระเยซูคริสต์ และตั้งตารอคอยความรอดในอนาคตที่จะมาถึง นั่นคือ พระคุณแห่งความสงบสุขและการสามัคคีธรรมอันสมบูรณ์ต่อหน้าพระพักตร์ พระสิริ และพระคุณนิรันดร์ขององค์ตรีเอกานุภาพตลอดนิรันดร์ แต่น่าเศร้าที่ยังมีคริสเตียนจำนวนมากที่มีความเข้าใจเพียงเล็กน้อยเกี่ยวกับความรอดในปัจจุบัน นั่นคือ ผลประโยชน์ที่เราได้รับจากการงานของพระเยซูคริสต์ ณ ตอนนี้ ที่นี่ เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งที่เราต้องเข้าใจการตอบสนองทันทีของข่าวประเสริฐขององค์พระเยซูคริสต์เจ้า

พระเยซูไม่ได้สิ้นพระชนม์เพียงเพื่ออดีต และอนาคตของเราเท่านั้น พระองค์ทรงหลั่งพระโลหิตเพื่อเรา และพระโลหิตได้ชำระชีวิตปัจจุบันของเราในโลกตอนนี้ด้วย พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อช่วยเราในการพูดคุยที่ยากและลำบากใจที่เราต้องเผชิญกับทั้งคู่แต่งงาน ลูกๆ วัยรุ่นหัวรั้น หรือเพื่อนของเรา พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อช่วยเราในความลำบากใจในการทำงานให้กับเจ้านายที่ขี้โมโห และไม่พอใจอยู่ตลอดเวลา ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อช่วยเราในความตึงเครียดจากครอบครัวที่แตกแยกและไม่สมบูรณ์ของเรา ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อช่วยเราในการถูกล่อใจทางเพศ ที่ดูเหมือนว่าจะทำให้เราดูดีขึ้น ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อช่วยเราในการรักวัตถุนิยมที่มักจะลักพาตัวเราไป ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อช่วยเราจาก ความกลัวเกี่ยวกับความคิดเห็นของผู้อื่นของเรา ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อช่วยเราจากความวิตกกังวลและความหดหู่ใจของเรา และพระองค์สิ้นพระชนม์เพื่อให้เรามีทุกสิ่งที่จำเป็นต้องมีในการดำรงชีวิตตามที่พระองค์ตั้งใจไว้ระหว่างการกลับใจใหม่ของเราที่เกิดขึ้น “แล้ว” และการการฟื้นคืนชีพของเราที่ “ยังไม่” เกิดขึ้นและกำลังมาในอนาคต

เมื่อเราเริ่มเข้าใจตัวตนใหม่ที่ดีแสนดีในพระคริสต์ และการเลี้ยงดูที่พระเจ้าทรงเลี้ยงดูเราในฐานะลูกของพระองค์ความจริงนี้จะช่วยเปลี่ยนวิธีคิด และวิธีใช้ชีวิตของเราจริงๆ หากพระองค์ทรงยอมรับเราได้ทั้งหมดแม้ในวันที่เลวร้ายที่สุด เหตุใดเราจึงต้องแสวงหาสันติสุขภายในจากการยอมรับจากมนุษย์ที่มีบกพร่อง พระคุณปัจจุบันของพระองค์ปลดปล่อยเราจากความกลัว และการถูกควบคุมมากมายที่ทำความสัมพันธ์ของเราให้ผิดเพี้ยนไป ถ้าพระองค์อยู่เพื่อเรา ทรงจัดเตรียม ทรงประทานพระคุณที่จำเป็นและเพียงพอเพื่อที่จะทำสิ่งที่ทรงเรียกให้เราทำแล้วนั้น เหตุใดเราจึงต้องกลัวสิ่งที่ปกปิดซ่อนอยู่?

เมื่อคุณเริ่มเข้าใจถึงสิ่งที่เราได้รับและพระคุณสำหรับปัจจุบันนี้ ณ ตอนนี้ เราก็จะเริ่มเลิกขอให้ผู้คน สถานการณ์และสิ่งต่างๆที่ไม่ใช่พระเยซูคริสต์มาเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา เพราะเราได้รู้ว่าพระองค์ทรงห่วงใยเราขนาดไหน เราจึงมีอิสระได้และที่จะกังวลน้อยลงว่า คนรอบข้างเราจะอย่างไร นั่นเป็นเสรีภาพที่พวกเราหลายคนสามารถมีในพระเยซู!

อ่าน: สดุดี 121 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

1 กรกฎาคม

เราได้ให้ความท้อใจต่างๆ ป่าวประกาศข่าวประเสริฐเทียมเท็จแก่เรา จนทำให้เราลืมไปว่า อนาคตของเราได้ถูกบันทึกลงในหนังสือขององค์พระผู้เป็นเจ้าแล้วหรือไม่?

เรารู้สึกท้อใจเมื่อต้องเผชิญกับสิ่งเหล่านี้:

- การต่อสู้กับบาป
- ความไม่ซื่อสัตย์ของเพื่อน
- ลูกหลานที่ไม่เชื่อฟัง ก่อกบฏ หรือแหกคอก
- การแต่งงานที่ไร้ซึ่งความหวานชื่น
- ความแตกแยกในคริสตจักร
- สิ่งล่อใจต่างๆ ที่อยู่รอบตัวเรา
- ความอยุติธรรมในโลกที่แตกสลายใบนี้
- ความเจ็บปวดและความกังวลจากโรคทางกาย
- การต้องสูญเสียงานหรือตกงาน
- ความยากลำบากของความวัยชรา
- ความฝันที่ตายไปแล้วของเรา

ก็จริง ที่มันยากที่เราจะเผชิญกับสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด มันง่ายที่เราจะหลงทาง มันง่ายที่เราจะถูกดึงดูดใจให้สงสัยว่าพระเจ้ากำลังทำอะไร พระองค์ทรงสนพระทัยหรือไม่ และทรงได้ยินคำอธิษฐานของเราหรือไม่ มันยากที่จะยึดในพระสัญญาของพระองค์ เป็นการยากที่จะยึดมั่นในลักษณะทางฝ่ายวิญญาณที่ดี เป็นเรื่องยากที่จะไม่ท้อใจและไม่หลีกทางให้กับความปรารถนาที่จะล้มเลิก

แต่เมื่อเผชิญกับความท้อแท้และท้อใจ มีสิ่งหนึ่งที่เราต้องจำไว้ คือ ถ้อยคำที่ทรงพลังเพียงไม่กี่คำจากพระธรรมสดุดี 139 ที่ถูกบันทึกไว้: "พระเนตรของพระองค์เห็นข้าพระองค์ตั้งแต่ยังไม่เป็นรูปทรง วันทั้งสิ้นที่กำหนดให้ข้าพระองค์นั้น ถูกบันทึกไว้ในหนังสือของพระองค์ ตั้งแต่ยังไม่มีวันนั้นเลย" (ข้อ 16) สิ่งสำคัญคือ เราต้องจำไว้ว่าเมื่อปัญหาเข้ามาหาเราและความท้อแท้จะเริ่มทำงานและเกาะกุมหัวใจของเรา ทุกๆ วันในชีวิตของเราถูกบันทึกไว้ในหนังสือของพระเจ้า ตั้งแต่ก่อนที่เราจะเริ่มมีชีวิต ตั้งแต่วันแรก แต่ละวันในชีวิตหรือสิ่งต่างๆในชีวิตที่เรากำลังเผชิญหรือจะเผชิญในวันเหล่านั้น มันไม่ได้ทำให้พระเจ้าทรงตกใจ หรือประหลาดใจ ทรงได้บรรจงประพันธ์เนื้อหาแต่ละยุค แต่ละสมัยไว้ด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เอง ทรงควบคุมทุกการพลิกผันของเนื้อเรื่องที่เป็นเรื่องราวของเรา ทรงแนะนำตัวละครทั้งหมดและทรงเป็นผู้กำหนดสถานการณ์ต่างๆ ในสถานที่ต่างๆ ทั้งหมด ไม่มีอะไรที่เกิดขึ้นเราที่พระองค์ยังไม่ได้บันทึกไว้ในหนังสือของพระองค์ และพระองค์ได้ทรงตัดสินพระทัยแล้วว่า เรื่องราวของเรานั้นจะจบลงอย่างไร

เห็นไหมว่า สิ่งที่ทำให้เราท้อแท้ท้อใจไม่ได้ทำให้พระองค์ตกใจหรือประหลาดใจเลย เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้ประพันธ์สิ่งเหล่านี้ทั้งหมด ด้วยการผสมผสานอย่างลงตัวของพระปัญญา และพระคุณ ไม่มีอะไรอยู่นอกเหนือการควบคุมของพระองค์ พระผู้ช่วยให้รอดของเราทรงครอบครอง พระองค์ทรงรู้ว่าอะไรดีที่สุด และจะทรงกระทำในสิ่งที่ดีที่สุดเสมอ พระองค์คือ ที่ที่เราจะพบกับการพักสงบ และความกล้าหาญได้ เมื่อความท้อแท้เข้ามาสั่นคลอนจิตใจเรา

อ่าน: สดุดี 135 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

2 กรกฎาคม

การนมัสการร่วมกันถูกออกแบบมาเพื่อช่วยเปลี่ยนแปลงจิตใจเรา
จากที่เคยอยู่ภายใต้ร่มเงาของความสง่างามของสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้าง
ไปสู่ร่มเงาแห่งพระสิริพระองค์ ที่นี่เท่านั้นที่ทำให้ใจเราอิ่มเอม

แม้ว่านี่เป็นคำเตือนแก่ลูกหลานของอิสราเอล แต่เป็นสิ่งที่เราทุกคนจำเป็นต้องได้ยิน และใส่ใจฟังเช่นกัน:

> "เมื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านจะทรงพาท่านมาถึงแผ่นดินซึ่งทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่านคือกับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบว่าจะให้แก่ท่าน มีเมืองใหญ่และดีซึ่งท่านไม่ได้สร้าง และมีบ้านที่เต็มไปด้วยของดีซึ่งท่านไม่ได้สะสมไว้ และบ่อน้ำซึ่งท่านไม่ได้ขุด และสวนองุ่นกับสวนมะกอกซึ่งท่านไม่ได้ปลูกไว้ และเมื่อท่านได้รับประทานก็อิ่มหนำ แล้วจงระวังตัวเกรงว่าพวกท่านจะลืมพระยาห์เวห์ผู้ทรงนำท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์ คือออกจากแดนทาส ท่านจงยำเกรงพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน ท่านจงปรนนิบัติพระองค์และสาบานโดยออกพระนามของพระองค์ ห้ามท่านทั้งหลายติดตามพระอื่น ซึ่งเป็นพระของชนชาติทั้งหลายที่อยู่ล้อมรอบท่าน เพราะว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านผู้สถิตท่ามกลางท่าน เป็นพระเจ้าผู้ทรงหวงแหนเกรงว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านจะทรงพระพิโรธต่อท่าน และทรงทำลายท่านเสียจากพื้นแผ่นดินโลก" (เฉลยธรรมบัญญัติ 6:10-15)

ด้านนี้ของชีวิตนิรันดร์ ความมั่งคั่งทางวัตถุเป็นสิ่งที่อันตราย วัตถุไม่ได้เป็นเลวร้ายในตัวของมันเอง และด้วยตัวของมันเอง พระเจ้าตั้งใจออกแบบโลกของพระองค์มาให้เป็นสถานที่ที่สวยงาม ไม่ใช่เรื่องผิดที่เราจะเพลิดเพลินกับโลกรอบตัวเรา พระเจ้าสร้างเรามาให้อยู่ในฐานะที่จะรับและเพลิดเพลินไปกับความงดงามเหล่านี้ ในความเป็นพระเจ้าทรงวางความปรารถนาความงดงามไว้ในใจของเรา แต่ปัญหาก็คือ ความงดงามต่างๆ ในโลกไม่ได้ถูกมองว่ามันเป็นสิ่งทรงสร้าง; ปัญหานี้พบได้ในเรา ปัญหาของเราเกี่ยวกับโลกนั้น เกิดจากใจของเราที่มีปัญหาไม่ใช่สิ่งต่างๆ เป็นปัญหา ปัญหานี้ได้ถูกบันทึกไว้พระคัมภีร์ตอนนี้ โดยการตักเตือนของพระเจ้าต่อผู้คนของพระองค์ขณะที่พวกเขาเข้าสู่ดินแดนที่อุดมสมบูรณ์ไปด้วยความงดงามของสิ่งต่างๆ ปัญหาคือ ความมั่งคั่งทางโลกมีอำนาจทำให้เราลืมพระเจ้า ภาพ แสง สี เสียง รส สัมผัส และความวิจิตรงดงามของสง่าราศีที่ของสิ่งทรงสร้างเหล่านี้ล่อลวงให้เราคิดว่า เราสามารถพบชีวิตได้ในสิ่งเหล่านี้ และคิดว่าเรามีทุกสิ่งที่เราจำเป็นต้องมี เพราะเรามีสิ่งเหล่านี้ เนื่องจากสิ่งเหล่านี้ทำให้การรับรู้ถึงพระเจ้าและความหิวกระหายต่อพระเจ้าของเราของเราน้อยลง เราจึงพร้อมที่จะมอบใจของเราให้กับการนมัสการสิ่งทรงสร้างมากกว่าที่จะนมัสการพระองค์ผู้ทรงสร้างในชีวิตประจำวัน เราได้ละทิ้งพระเจ้าผู้ทรงสร้าง และประทานความงดงามทางกายภาพเหล่านี้แก่เรา แม้ว่าเราจะพูดว่าเราเชื่อในพระองค์

คำเตือน สองสามคำ: จงระวังเมื่อเราอิ่มจงอย่าลืม สิ่งต่างๆในโลกเต็มไปด้วยความงดงามมากมาย แต่การแสวงหาความสง่างามเหล่านี้ต้องไม่ครอบงำจิตใจของเรา เพราะสิ่งเหล่านี้ไม่มีความสามารถใดๆ ที่จะให้ชีวิตที่เราจำเป็นต้องมีตลอดนิรันดร์ ชีวิตจะพบได้ก็ต่อเมื่อความสง่างามของสิ่งต่างๆ ในโลกทั้งหมดชี้ไปที่ พระเจ้าแห่งพระสิริอันน่ายำเกรงผู้ทรงเป็นแหล่งกำเนิดของชีวิต และเป็นผู้ประทานชีวิต ชีวิตที่อิ่มเอม และคงอยู่ตลอดนิรันดร์ เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งพระคุณ พระองค์จึงประทานพระเกียรติสิริแก่เรา เพื่อว่าพระสิริเหล่านั้นจะนำเราไปหาพระองค์

อ่าน: เฉลยธรรมบัญญัติ 9 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

3 กรกฎาคม

พระเยซูจ่ายให้หมดแล้ว! ไม่มีใบเรียกเก็บเงินสำหรับบาปของเราอีกต่อไป!
ตอนนี้เรามีอิสระที่จะวางใจ และเชื่อฟังพระองค์

หยุดพยายามได้รับสิ่งเหล่านี้จากพระเจ้าได้แล้วคือ ที่จะได้รับการยอมรับที่มากขึ้นจากพระองค์ ที่จะได้เป็นคนโปรดของพระองค์ ที่เอาชนะพระทัยที่แสนจงรักภักดีของพระองค์ ที่จะทำบางสิ่งเพื่อชดใช้คืนพระพรที่ได้รับจากพระองค์ ที่จะใช้ความดีด้านศีลธรรมของตนเพื่อซื้อหรือจ่ายเพื่อชดใช้ให้ตนรอดพ้นจากพระพิโรธของพระองค์ ที่จะไคว่คว้าด้วยตนเองเพื่อให้ตนไปถึงในระดับที่จะรู้เข้าใจถึงสันติสุขที่มั่นคงกับพระองค์ หยุด! หยุดได้แล้ว! หยุดเถอะ! หยุดพยายามทำสิ่งเหล่านี้ได้แล้ว!

คริสเตียนจำนวนมากแบกภาระที่พวกเขาไม่ต้องแบกไว้บนบ่า พวกเขาตื่นนอนทุกเช้าและแบกภาระอันหนักอึ้งในการพยายามพึ่งพาตนเองโดยหาหนทางหรือวิธีที่จะได้รับความสำเร็จบางอย่างกับพระเจ้า พวกเขาทำงานอย่างหนักในการฝึกฝนตนเองด้วยความหวังว่าพวกเขาจะได้รับในสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ ซึ่งมันไม่เป็นผลเลย ผลที่เราจะได้รับจากการกระทำนี้คืออะไร? ก็คือมันจะนำเราไปสู่ไม่ความหยิ่งยโสที่น่ากลัวในความชอบธรรมแห่งตน ก็วัฒนธรรมของผู้มีศีลธรรมที่ชอบหนุนหลังตนเอง หรือผู้ที่ชอบตัดสินความชอบธรรมคนอื่นง่ายๆ ว่า ความชอบธรรมของคนเหล่านั้นไปไม่ถึงระดับที่ตนทำได้ และมองว่าตนเก่งและชอบธรรมกว่าผู้อื่น หรือผู้ที่ขี้ขลาดและท้อแท้ นี่คือ ลักษณะของวัฒนธรรมที่บิดเบี้ยวของคนที่ไม่ชอบวิ่งเข้าหาพระเจ้าพร้อมกับบาปของเขา เพราะพวกเขากลัวพระองค์

เปาโลได้จัดการกวาดล้างวัฒนธรรมที่บิดเบี้ยว ด้วยถ้อยคำเปรียบเทียบเรียกวัฒนธรรมนี้ว่า “การซื้อพระคุณด้วยหนทางของตนเอง ความชอบธรรมของตนเอง” : “เป็นที่แน่ชัดว่า ไม่มีใครถูกชำระให้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าด้วยธรรมบัญญัติได้เลย เพราะว่า ...” (กาลาเทีย 3:11) เป็นรายการที่ไม่ต้องมีบทนำและไม่ต้องแก้ไขเพิ่มเติม ไม่มีใครที่ได้รับการยอมรับจากพระเจ้าเพราะเขาหรือเธอสามารถรักษากฎข้อบังคับได้ ไม่มีเลย ดังที่พระคัมภีร์กล่าวไว้นั่นแหละ; ไม่มีการประนีประนอม และไม่มีข้อต่อรองใดๆ ไม่สามารถต่อรองได้เพราะว่า ประการแรกเลยคือ เป็นไปไม่ได้ที่จะใช้ความชอบธรรมของตนเอง หรือหนทางของตนเองซื้อความโปรดปรานของพระเจ้าได้ เพราะความบาปในเราทำให้เราเป็นคนที่ฝ่าฝืนกฎข้อบังคับ และประการที่สอง หนี้ที่เราจ่ายได้รับชดใช้ครบถ้วนหมดแล้วในการชำระครั้งเดียวที่กางเขนของพระเยซูคริสต์ พระคริสต์ไม่ได้ชำระเงินงวดแรกเพื่อหนี้การจำนองทางศีลธรรมของเราแล้วค่อยผ่อนจ่ายที่เหลือ ทรงจ่ายเพื่อชดใช้หนี้ทั้งหมดของเราในการชำระเพียงครั้งเดียวเพื่อที่เราจะได้มีชีวิตอยู่ในความสัมพันธ์กับพระเจ้าโดยปราศจากหนี้สินตลอดนิรันดร์ กฎข้อบังคับของพระเจ้าไม่ใช่แผนการชำระหนี้ของเรา และที่เราไม่สามารถจ่ายแบบที่พระเยซูจ่ายได้พระองค์มีพอชำระหนี้ทั้งหมดใน 1 ครั้ง และในการชำระเพียงครั้งเดียวนี้เป็นผลตลอดนิรันดร์

ดังนั้นหยุดพยายามที่จะนับความดี ความชอบธรรมของเราเพื่อให้ได้รับอะไรจากพระเจ้า หยุดซ่อนตัวจากพระองค์เมื่อเราทำผิดพลาด หยุดเปรียบเทียบตัวเองกับผู้อื่น โดยสงสัยว่าพระเจ้ารักเราน้อยกว่าเพราะเราไม่ “ดี” เท่าคนอื่นเขา เลิกเรียกความดีที่เราทำว่าความชอบธรรม นอกจากมันจะช่วยทำให้เราเข้าใกล้พระเจ้ามากขึ้นแล้ว ก็ยังพิสูจน์ให้ผู้อื่นเห็นด้วยว่า เราชอบธรรม เพียงแค่หยุดขอให้กฎบัญญัติทำสิ่งที่มีเพียงพระคุณเท่านั้นทำให้สำเร็จได้ และเริ่มยอมรับในความจริงที่ว่าไม่มีศีลธรรม ความดี ความชอบธรรมใดของเราที่คู่ควร และเพราะพระเยซูจ่ายให้ทั้งหมดแล้วบนไม้กางเขน และเมื่อเราทำบาปเลิกแสร้งทำเป็นว่าเราไม่ได้ทำ ไม่ต้องกลัวจนทำอะไรไม่ถูก และไม่ต้องแอบหรือซ่อนเร้น จงวิ่งไปหาพระเยซู และรับพระเมตตาของพระองค์ในทุกเวลาที่เราต้องการพระเมตตานั้น

อ่าน: อิสยาห์ 53 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

4 กรกฎาคม

เมื่อเราอ่อนล้ากับการต่อสู้ จงจำไว้ว่า พระองค์ผู้ทรงเป็นกำลังของเรา
ไม่เคยหยุดพัก จะไม่ทรงหลับสนิทหรือนิทรา ไม่มีวันอ่อนล้าไร้เรี่ยวแรง

ชีวิตในโลกที่แตกสลายใบนี้ช่างน่าเหนื่อยหน่าย บางครั้งการแต่งงานของเราก็ทำให้เราเหนื่อยล้า เมื่อเราพยายามทำให้คนบาปที่แต่งงานกับคนบาป อยู่ร่วมกันด้วยความรักและสันติสุข บางครั้งการเป็นพ่อแม่ก็น่าเหนื่อยหน่าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวันที่ดูเหมือนว่า ลูกๆจะพร้อมใจกันไม่เชื่อฟัง บางครั้งเรารู้สึกไม่อยากทำดีกับเพื่อนบ้านที่ดูเหมือนว่าเขาจะสามารถมองเห็นทุกสิ่ง และหาเหตุผล 108 มาติหรือบ่นเราได้เสมอ บางครั้งเราก็เหนื่อยกับการจัดการกับใจปรารถนาหรือกิเลสในใจต่างๆที่ไม่ดี ไม่ควร ไม่งาม ไม่เหมาะสม และยังมีความคิดต่างๆ ที่เราไม่ควรคิดอีก บางครั้งเราก็ต้องลากตัวเองไปโบสถ์หรือกลุ่มย่อย บางครั้งเราก็อยากจะออกจากแข่งในลู่วิ่งของศาสนาคริสต์และแยกออกไปเลย แต่เราทำแบบนั้นไม่ได้ เราตื่นขึ้นมาในวันรุ่งขึ้น และเราต้องเริ่มใหม่อีกครั้ง—ทั้งการถูกล่อลวงอีกครั้ง ความเข้าใจผิดในชีวิตสมรสอีกครั้ง ความขัดแย้งกับเพื่อนอีกคนหนึ่ง การมีลูกดื้อรั้นอีกครั้ง หรือช่วงเวลาอื่นที่เรารู้สึกได้ถึงการเปลี่ยนแปลงของอุณหภูมิทางอารมณ์

เมื่อเราเหนื่อยล้าและรู้สึกอ่อนแอ ให้วิ่งไปที่เพลงสดุดี ที่นั่นมีพระคุณอยู่:

"ข้าพเจ้าเงยหน้าดูภูเขา
ความช่วยเหลือของข้าพเจ้ามาจากไหน?
ความช่วยเหลือของข้าพเจ้ามาจากพระยาห์เวห์
ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก
พระองค์จะไม่ทรงให้เท้าของท่านสะดุดล้ม
พระองค์ผู้ทรงอารักขาท่านจะไม่เคลิ้มหลับไป
ดูเถิด พระองค์ผู้ทรงอารักขาอิสราเอล
จะไม่ทรงหลับสนิทหรือนิทรา
พระยาห์เวห์ทรงเป็นผู้อารักขาท่าน
พระยาห์เวห์ทรงเป็นร่มเงาที่ขวามือของท่าน
ดวงอาทิตย์จะไม่โจมตีท่านในเวลากลางวัน
หรือดวงจันทร์ในเวลากลางคืน
พระยาห์เวห์จะทรงอารักขาท่านให้พ้นภยันตรายทั้งสิ้น
พระองค์จะทรงอารักขาชีวิตของท่าน
พระยาห์เวห์จะทรงอารักขาการเข้าออกของท่าน
ตั้งแต่บัดนี้สืบไปเป็นนิตย์" (สดุดี 121:1-8)

เพลงสดุดีบทนี้เปิดเผยความจริงแก่คุณและผมด้วยสองประการที่เราต้องจำไว้เสมอ ประการแรก เราไม่ได้อยู่ในการต่อสู้นี้เพียงลำพัง เรามีผู้อารักขา และความปลอดภัยของเราคือความมุ่งมั่นของพระองค์ ประการที่สอง พระองค์ผู้ทรงเป็นผู้ดูแลอารักขาเรา ทรงไม่เคยหยุดพักเลย การดูแลของพระองค์เป็นแบบตลอด 24/7 คือตลอดไปเป็นนิตย์ ผู้อารักขาที่ไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยผู้นี้ ทรงเป็นความช่วยเหลือและกำลังของเรา ฉะนั้น เมื่อเราเหน็ดเหนื่อยจงวิ่งไปหาพระองค์

อ่าน: สดุดี 91 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

5 กรกฎาคม

ความอ่อนแอคือ หนทางสู่กำลังและความแข็งแกร่ง การยอมรับและสารภาพว่า
ตัวเราไร้ซึ่งความสามารถ คือการเปิดรับความหิวกระหายในกำลังที่จะพบได้ในพระเยซูเท่านั้น

ผมได้เขียนไว้หลายครั้งแล้ว และจะเขียนถึงสิ่งนี้อีกมากกว่าหนึ่งครั้งในบทการเฝ้าเดี่ยวบทนี้ก็คือ ปัญหาของเราไม่ใช่จุดอ่อนของเรา ถ้าปัญหานั้นขึ้นอยู่กับการงานของพระคุณของพระเจ้า แต่ปัญหาก็คือ เราหลงผิดว่าเราเข้มแข็งทั้งๆ ที่เราอ่อนแอ และมันยังเป็นอุปสรรคที่ขัดขวางไม่ให้เราแสวงหาพระคุณที่ช่วยเสริมกำลังให้เรา เราไม่ชอบที่จะอ่อนแอ เราไม่ชอบคิดไปเองในทางนั้น และเราก็ไม่อยากให้คนอื่นเห็นในมุมนี้ของเราเลย ดังนั้นเราจึงทำราวกับว่า เรารู้สิ่งต่างๆ ที่เราไม่รู้ และเราไม่ถามคำถามที่จำเป็นต้องถาม ทำราวกับว่าเราสามารถจัดการกับสิ่งต่างๆ ที่เราไม่สามารถจัดการได้ และเราไม่แสวงหาความช่วยเหลือที่พร้อมอยู่ของพระเจ้า เราทำราวกับว่า เราได้พิชิตสิ่งต่างๆ แล้ว ทั้งๆ ที่เรายังไม่เคยพิชิต เมื่อเป็นเช่นนั้นเราก็จะไม่ร้องขอความช่วยเหลือในการต่อสู้ แต่การแสวงหาเกียรติให้ตัวเองเพื่อเป็นอิสระจากการช่วยเหลือของพระเจ้านั้น มันจะทำให้ทุกอย่างล้มเหลวพังไม่เป็นท่า

แต่ความเป็นจริงก็คือ เราไม่ได้เป็นอิสระไม่ขึ้นตรงกับพระเจ้า เราทั้งหลายไม่ได้ถูกสร้างมาให้เป็นเช่นนั้น เราถูกสร้างให้ขึ้นอยู่กับองค์พระผู้ทรงสร้างของเรา และเราถูกสร้างใหม่ในพระเยซูคริสต์ให้ขึ้นอยู่กับพระคุณของพระองค์ พระเจ้าไม่ได้สร้างเรามาในมาตรฐานของความแข็งแกร่งที่เป็นอิสระจากการครอบครองของพระองค์ พระเจ้าไม่ได้คาดหวังให้เรามีในสิ่งที่เราไม่มี ทรงรู้จักเราดี พระองค์ไม่ได้แปลกใจหรือเหนื่อยหน่ายกับความอ่อนแอของเรา พระองค์เสด็จลงมาหาเราด้วยพระคุณก็เพราะพระองค์ทรงรู้ว่า เราอ่อนแอ ไม่มีความหวังทั้งในชีวิต และความตายหากปราศจากการช่วยเหลือจากพระองค์ และผู้ที่แปลกใจ ตกใจ และกลุ้มใจกับความอ่อนแอของเรา ก็คือตัวเราเอง ความอ่อนแอของเรามันรบกวนเราเสมอ มันทำให้เราลำบากใจเสมอ มันทำให้เราต้องการที่จะซ่อน และปกปิดตัวเราไว้ มันทำให้เราแสดง เสแสร้ง และพยายามปกปิดมันทั้งต่อที่สาธารณะและหลอกตัวเองในที่ชีวิตส่วนตัว ความอ่อนแอของเราจะทำให้เราไม่โอเค ไม่มีสันติสุข เว้นแต่เราจะเข้าใจในข่าวประเสริฐของพระเยซู

ข่าวประเสริฐคืออะไร? เป็นเรื่องราวของพระผู้ช่วยให้รอด ผู้ทรงสามารถช่วยเราและทรงเข้มแข็ง ผู้ที่ทรงประทานประคุณหลั่งไหลชาโลมผู้ที่อ่อนแอ และผู้ที่ไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้โดยพื้นฐาน ทรงมาพบเราในความอ่อนแอของเรา เพื่อที่เราจึงจะวิ่งไปหาพระองค์เพื่อรับเอากำลังและความเข้มแข็งจากพระองค์ได้ พระองค์ทรงเรียกเราให้ขึ้นไปบนภูเขาที่ใหญ่เกินกว่าจะปีนขึ้นไปเองได้ ก็เพื่อที่เมื่อเราไปเองไม่ไหวเราจะหันมาพึ่งพระองค์ พระองค์ทรงนำเราไปลิ้มรสความล้มเหลวก็เพื่อที่เราจะพบความหวังในพระองค์ พระองค์ทำงานเพื่อพิสูจน์ให้เราเห็นว่า แท้จริงแล้วเราอ่อนแอเพียงใด ก็เพื่อที่เราจะตอบรับคำเชื้อเชิญของพระองค์อย่างยินดี ในการเปิดรับพระคุณ บางทีอาจไม่ใช่เรื่องเลวร้ายที่จะมาถึงทางตันแล้ว หากทางตันนั้นทำให้เราพบกับพระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงเข้มแข็งและเต็มใจที่จะช่วยเรา

ดังนั้น อย่ากลัวที่จะร้องไห้ออกมาเพราะความอ่อนแอที่เรามี เพราะเมื่อเรายอมรับความอ่อนแอ ของเรา เราก็กำลังฝึกสอนใจเราให้ยกย่อง และสรรเสริญในพระคุณพระเจ้าที่สามารถช่วยให้เรามีกำลังและเข้มแข็ง ในสัปดาห์หน้าเราอาจจะพบจุดอ่อนของเรา เมื่อเป็นเช่นนั้น คำถามก็คือ เราจะพยายามหลอกตัวเองว่าเราเข้มแข็งพอ หรือเราจะวิ่งไปหาพระองค์ผู้ทรงเป็นความเข้มแข็งและกำลัง

อ่าน: อพยพ 15:1-18 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

6 กรกฎาคม

พระคุณที่เราได้รับไม่ใช่เพียงแค่ พระคุณแห่งการให้อภัย และยอมรับเราเพียงเท่านั้น
แต่ยังเป็นการเสริมกำลังแก่เรา ดังนั้น จงลุกขึ้นและตามพระคุณพระองค์ไปเถิด

ในชีวิตของผู้เชื่อ ความกลัวต่อความอ่อนแอทำให้เขาหลงลืมพระเจ้า ความกลัว ความขี้ขลาด และความอาย คือการหลงลืมพระสัญญาของข่าวประเสริฐ การปล่อยให้ตัวเองกังวลใจต่อเสียงเรียกของพระเจ้า นั่นเราก็กำลังหลงลืมพระคุณของพระเยซูคริสต์ การหลีกทางให้กับการล่อลวงคือ การมองข้ามการทรงสถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราไม่เพียงได้รับการให้อภัยโดยพระคุณแห่งข่าวประเสริฐและได้รับการการันตีว่าเราจะมีบ้านในสวรรค์ในนิรันดรกับพระผู้ช่วยให้รอดของเราเท่านั้น แต่เรายังได้รับ ของประทานที่จะช่วยให้เราเป็นอย่างที่พระองค์ทรงเรียกให้เป็น และทำพันธกิจที่ทรงเรียกให้ทำ ในที่ที่ทรงเรียกให้เราไปจากพระคุณเดียวกันนั้นด้วย

ดังนี้คือ พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะทรงจัดเตรียมและเสริมกำลังให้เรา งานของเราคือติดตามพระองค์ด้วยความเชื่อในที่และสถานการณ์ที่เราเผชิญอยู่ทุกวัน เราไม่ต้องรอเสบียงก่อนที่จะโยกย้าย พระเจ้าไม่ได้สัญญาว่าเราจะเห็นมันล่วงหน้า เราไม่ต้องพยายามคิดว่า พระเจ้าจะทำอะไรต่อไป และพระองค์จะตอบสนองความต้องการของเราอย่างไร แล้วเราถึงจะก้าวออกไปด้วยความมั่นใจว่าพระองค์อยู่กับเรา สถิตอยู่เพื่อเรา และสถิตอยู่ในตัวเรา องค์พระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์อันเกรียงไกรนี้จะประทานกำลังให้เราทำสิ่งที่จำเป็น นี่คือพันธสัญญาที่แน่นอนและเชื่อถือได้ของพระองค์กับเรา

และพระองค์ผู้ซึ่งท่านฝากชีวิตไว้นี้มีพลังอำนาจแบบใด? ผมขอแนะนำข้อพระคัมภีร์ข้อหนึ่งที่แปลกที่สุดจากพระคัมภีร์ทั้งเล่ม ข้อหนึ่งที่ที่น่าทึ่งของพลังอันน่าเกรงขามของพระเจ้า พบได้ในพระธรรม อพยพ 11 พระเจ้ากำลังช่วยคนของพระองค์จากการถูกจองจำในอียิปต์ และลูกหัวปีทั้งหมดของอียิปต์สั่งกำลังจะตาย รวมทั้งลูกหัวปีของสัตว์ด้วย พระเจ้าตรัสว่าด้วยเหตุนี้ “แล้วจะมีการร้องไห้เสียงดังทั่วแผ่นดินอียิปต์อย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน และต่อไปภายหน้าก็จะไม่มีอีกเลย” จากนั้นพระองค์ก็ตรัสอีกว่า “ส่วนคนหรือสัตว์ของชนชาติอิสราเอลทั้งสิ้นจะไม่มีแม้แต่เสียงสุนัขขู่ เพื่อให้ทราบว่าพระยาห์เวห์ทรงทำต่ออียิปต์ต่างกับที่ทรงทำต่ออิสราเอล” (ข้อ 7) คำถามก็คือ พระเจ้าทรงมีฤทธิ์อำนาจแบบไหน? แน่นอนว่าพระองค์ฤทธิ์อำนาจที่จะปิดเสียงขู่คำรามของสุนัขทุกตัวในอียิปต์ และทรงทำให้สุนัขแยกแยะระหว่างชาวอิสราเอลกับชาวอียิปต์ สุนัขจะพร้อมที่จะเห่าและกัดชาวอียิปต์และไม่ทำอะไรชาวอิสราเอล ทั้งหมดนี้เพราะมีพระเจ้าทรงครอบครองทุกสิ่ง ทรงมีแม้กระทั่งสั่งให้สัตว์แต่ละตัวยังกระทำในสิ่งที่พระองค์ต้องการให้มันทำ

ใช่แล้ว พระเจ้าของเราทรงมีฤทธานุภาพอันน่าเกรงขาม พระองค์ทรงรู้จักคนของพระองค์ ทรงรู้ว่าพวกเขาอยู่ที่ไหน ทรงรู้ว่าพวกเขาต้องการสิ่งใดและเมื่อใด และทรงรู้ว่าทรงต้องประทานสิ่งใดและสิ่งใดที่ทรงต้องควบคุมเพื่อให้น้ำพระทัยของพระองค์จะสำเร็จลุล่วง ทรงประทานกำลังที่คนของพระองค์จำเป็นต้องมี

อ่าน: อพยพ 6:1-9 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

7 กรกฎาคม

ในฐานะลูกของพระเจ้าเราไม่ควรนั่งอยู่เฉยๆและรอความหวัง
ไม่เลย เพราะพระคุณได้ทำให้เรามีความหวังที่จะลุกขึ้น และดำเนินชีวิตด้วยความหวัง

ความหวังของข่าวประเสริฐเป็นเรื่องที่ยาวและยากที่จะพูด เปรียบเสมือนเวลาที่เรามีเสบียงที่ยอดเยี่ยมมากมายเกินที่จะกินให้หมดในเพียงคำเดียว ใช่ ความหวังในพระคัมภีร์มีสารอาหารฝ่ายวิญญาณมากมายให้เราคอยเคี้ยวกิน แต่จริงที่ ชีวิตของผู้เชื่อหลายคนยังรู้สึกขาดแคลนความหวังที่จะดำรงชีวิต บางที หนึ่งในความลับของความบาปความไม่บริสุทธิ์ของคริสตจักรก็คือ เราทำสิ่งต่างๆด้วยความกลัวไม่ใช่เพราะความเชื่อ เราปล่อยให้ตัวเองรู้สึกเล็กน้อยทำไม่ได้ โดดเดี่ยว ไม่เตรียมพร้อม และขาดซึ่งความรู้และทรัพยากรต่างๆ แล้วก็บอกกับตัวเองว่า สิ่งที่เราเผชิญอยู่นั้นใหญ่เกินไป และเรียกร้องจากเรามากเกินไป เรายืนอยู่ที่ด้านล่างของภูเขาแห่งปัญหา และยอมแพ้ก่อนที่จะได้เริ่มก้าวขาปีนขึ้นไปด้วยซ้ำ เราเฝ้ารอความหวังที่จะมาถึงในทางที่เรารับรู้ได้ และเห็นได้ชัดเจน แต่ดูเหมือนว่าจะความหวังที่เรารอคอยก็ไม่เคยมีวันมาถึง เราอธิษฐานอ้อนวอน แต่ดูเหมือนจะไม่เกิดประโยชน์ใดๆ เราอยากจะเชื่อว่าพระเจ้าทรงได้ยินคำอธิษฐานของเราและพระองค์ห่วงใยเราจริงๆ แต่ดูเหมือนว่าเรากำลังถูกทิ้งไว้ให้พึ่งพาแต่ตัวเอง ยิ่งแต่ละวันที่ผ่านไป มันก็ยิ่งดูยากขึ้นทุกทีๆ ที่จะมีความหวังสำหรับชีวิตสมรสของเรา สำหรับลูกๆ ของเรา สำหรับคริสตจักรของเรา สำหรับมิตรภาพของเรา หรือแม้แต่ความสามารถในการเอาชีวิตรอดจากปัญหาทั้งหมดด้วยความเชื่อและสติปัญญาที่เรามี เรามักสงสัยว่า “จะพบความหวังที่แท้จริงได้ที่ไหน”

จากที่ผมกล่าวมาสิ่งที่เราล้มเหลวในการเข้าใจคือ แท้ที่จริงเราไม่มีปัญหาอะไรเกี่ยวกับความหวังเลย; แต่สายตาของเราต่างหากที่มีปัญหา เพราะความหวังที่แท้จริงนั้นมาแล้ว ที่นี้ คุณคงถามว่า “อะไรนะ?” “ที่ไหนกัน?” ความหวังไม่ใช่สิ่งของ ความหวังไม่ใช่ชุดของสถานการณ์ ความหวังไม่ใช่ชุดความคิดแรก ความหวังคือบุคคลคนหนึ่ง และชื่อของเขาคือพระเยซู พระองค์มายังแผ่นดินโลกเพื่อเผชิญหน้ากับสิ่งที่คุณเผชิญ และเพื่อเอาชนะสิ่งที่เอาชนะเรา เพื่อที่เราจะมีความหวังที่แท้จริง ความรอดของเราหมายความว่าตอนนี้เรามีความสัมพันธ์อย่างเป็นส่วนตัวกับพระองค์ผู้ทรงเป็นความหวังเที่ยงแท้ เรามีความหวังได้เพราะพระองค์ทรงดำรงอยู่และเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา เราไม่มีปัญหาอะไรเกี่ยวกับความหวัง เพราะเราได้รับความหวังเที่ยงแท้และมั่นคง ปัญหาคือเราเห็นมันหรือไม่ เปาโลจับ ปัญหาด้วยวิธีนี้ในเอเฟซัส 1:18–19: “ขอให้ตาใจของพวกท่านสว่างขึ้น เพื่อจะได้รู้ว่าพระองค์ประทานความหวังอะไรแก่ท่านในการทรงเรียกพวกท่านนั้น และรู้ว่ามรดกที่มีศักดิ์ศรีของพระองค์สำหรับพวกธรรมิกชนนั้นบริบูรณ์เพียงไร และรู้ว่าฤทธานุภาพของพระองค์ยิ่งใหญ่มากมายเพียงไรสำหรับเราที่เชื่อนั้น เป็นฤทธิ์เดชเดียวกับการทำกิจ”

เปาโลอธิษฐานขอให้เรามีการมองเห็นฝ่ายวิญญาณที่ใช้งานได้ดี เพื่อเราจะ “เห็น” ความหวังที่เราได้รับแล้วในพระคริสต์ แล้วความหวังนี้ก็เป็นมรดกอันร่ำรวยมั่งคั่ง พระเยซูได้ทรงสิ้นพระชนม์และประทานมรดกที่มั่นคั่งแห่งพระคุณไว้มากมายให้เราที่เราจะใช้มันในการลงทุน เมื่อเราต้องเผชิญปัญหา ณ ปัจจุบันและในโลกใบนี้ ฤทธิ์อำนาจยิ่งใหญ่ของพระองค์เป็นของเราในยามที่เราอ่อนแอ ความหวังมาถึงเราแล้ว และพระองค์ทรงนำความมั่งคั่ง และพร้อมด้วยพระคุณที่ประทานฤทธิ์อำนาจแก่เรา เราไม่มีปัญหาเรื่องความหวัง แต่เราอาจมีปัญหาในการมองเห็น และนี่คือพระคุณที่เราต้องรับรู้

อ่าน: เอเฟซัส 2:11-22 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

8 กรกฎาคม

เรามีกรอบความคิดบางอย่างที่ใช้เป็นแนวทางของชีวิตเสมอ และพระคัมภีร์กล่าวว่า
มีสองกรอบความคิดนี้ คือ "กรอบความคิดแบบโลก" กับ "กรอบความคิดแบบเบื้องบน"

เราชอบคิด เราไม่เคยเลยที่จะหยุดคิด เราคิดไปไกลกว่าที่เรารู้ ความคิดของเรามีอิทธิพลต่อเรามากกว่าที่เรารู้ เราจะหยุดคิดก็ต่อเมื่อเราตายแล้ว แต่นี่คือสิ่งที่เราต้องเข้าใจก็คือ ความคิดของเราไม่เคยเป็นกลางเลย ความคิดของเราทั้งหมดมีรากฐานทางศาสนาที่ลึกซึ้ง ความคิดของเราทั้งหมดถูกหล่อหลอมโดยวิธีที่เรากำลังตอบคำถามสำคัญๆ ของชีวิต เราทุกคนต่างก็คิดเกี่ยวกับคำถามเหล่านี้และเราก็ตอบคำถามด้วยคำตอบเหล่านี้ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง

ผมนั่งข้างชายคนหนึ่งบนรถเมล์ของบริษัทไชน่าทาวน์บัส มันเป็นวิธีที่ถูกที่สุดที่จะกลับบ้านจากนิวยอร์กซิตี้ และผมเหนื่อยมากและไม่อยากคุยอะไรกับใครทั้งนั้น ถ้าผมหาที่นั่งว่างได้ ผมก็จะไปนั่งที่ตรงนั้นแล้ว แต่ความเป็นจริงคือ มีที่นั่งเดียวที่เหลือว่างอยู่ ซึ่งอยู่ถัดจากชายวัยยี่สิบปลายๆ และไม่นาน เขาก็ถามผมว่าคุณมาจากไหนและทำงานอะไร ผมบอกเขาว่าผมอาศัยอยู่ในเมืองฟิลลี่ และเป็นศิษยาภิบาลและนักเขียน เขาถามผมว่า คุณเขียนอะไรครับ ผมบอกเขาว่าผมเขียนเกี่ยวกับปัญหาในชีวิตประจำวันจากมุมมองของพระคัมภีร์ เขาตอบว่า "ผมไม่เชื่อในคัมภีร์ไบเบิลและผมประหลาดใจที่ผู้คนยังคงเชื่อ อันที่จริง ผมคิดว่าไม่เราสามารถไว้ใจผู้อื่นและพูดความจริงแก่เขาได้" ผมพูดว่า "แต่คุณเพิ่งบอกความจริงกับผมไม่ใช่หรอ คุณเพิ่งพูดความจริงกับผมอย่างมั่นใจมากเลยนะ" จากนั้นเราก็เริ่มบทสนทนาที่กินเวลาไปถึงหนึ่งชั่วโมงครึ่ง

เมื่อผมกลับมานั่งคิดถึงบทสนทนาของผมกับเขาในภายหลัง ผมก็รู้สึกตกใจกับสิ่งที่ผมและเขาพูดคุยกันโดยขาดความเป็นกลางโดยสิ้นเชิง ทุกสิ่งที่เราพูดมีรากฐานมาจากความมุ่งมั่นทางศีลธรรมที่ลึกซึ้งมาก การสนทนาของเราเริ่มจากการที่เราคิดว่า ตัวเราเป็นใคร เราคิดอย่างไรเกี่ยวกับพระเจ้า เราคิดอย่างไรเกี่ยวกับธรรมชาติและจุดประสงค์ของชีวิต และสิ่งที่เราเข้าใจเกี่ยวกับธรรมชาติของความจริงและเกี่ยวกับอนาคต

ดังนั้น มันจึงขึ้นอยู่กับเรา ให้เราตอบคำถามต่อไปนี้เพื่อช่วยให้เราเข้าใจมากขึ้น: คุณค่าใดที่กำหนดตารางเวลาของเรา? มุมมองชีวิตแบบไหนที่เป็นตัวกำหนดการตัดสินใจของเรา? มุมมองใดเกี่ยวกับธรรมชาติของเราเป็นอย่างไรและวัตุประสงค์ของเราในโลกนี้คืออะไร อะไรที่เป็นพื้นฐานที่เราใช้จัดลำดับความสำคัญของสิ่งต่างๆ ในชีวิตแต่ละวัน? แล้วความคิดของเราจะช่วยหล่อหลอมสิ่งที่เราทำและพูดในแต่ละวันได้อย่างไร? เปาโลเขียนไว้ว่า "เพราะฉะนั้นเมื่อพระเจ้าทรงทำให้พวกท่านเป็นขึ้นมาด้วยกันกับพระคริสต์แล้ว ก็จงแสวงหาสิ่งที่อยู่เบื้องบนในที่ซึ่งพระคริสต์สถิตอยู่คือประทับอยู่เบื้องขวาของพระเจ้า จงเอาใจใส่สิ่งที่อยู่เบื้องบน ไม่ใช่สิ่งที่อยู่บนแผ่นดินโลก" (โคโลสี 3:1-2) เรามีเพียงสองตัวเลือกคือ: กรอบความคิดแบบ "คนบนโลก" คือคิดเกี่ยวกับในโลกนี้ ณ ปัจจุบันนี้ตอนนี้ ในร่างกายนี้หรือ กรอบความคิดแบบ "เบื้องบน" ที่มองชีวิตจากมุมมองของเรื่องราวของการไถ่บาปครั้งยิ่งใหญ่ และ โดยเฉพาะจากมุมมองของคนของพระเจ้าและการงานขององค์พระเยซูคริสต์ คำถามก็คือ เราเลือกแบบไหนไหน เลือกในทางที่ความจริงที่วัตถุเป็นเพียงความจริงเดียว หรือในทางที่ความจริงทางวัตถุสามารถมองผ่านเลนส์ของความจริงที่ต่างไปจากเดิมโดยสิ้นเชิงในข่าวประเสริฐขององค์พระเยซูคริสต์ ความจริงแบบไหนที่อยู่ในชีวิตเรา ที่เป็นความคิดและมุมมองในชีวิตประจำวันของเรา?

อ่าน: กิจการ 17 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

9 กรกฎาคม

ความเข้าใจผิดที่น่ากลัวของบาปก็คือ ณ จุดที่เราทำบาปบางจุด
มันดูเหมือนว่าการทำบาปนั้นไม่บาป

เรามองไม่เห็นความชั่วร้ายของบาปหรือความชั่วร้ายของสิ่งที่ชั่วร้าย และเมื่อเรามองไม่เห็น เราก็อ่อนแอต่อคำโกหกที่เย้ายวนของการล่อลวง บางทีนี่อาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่มีตัวอย่างเรื่องราวเช่นนี้ในพระคัมภีร์ด้วย:

> "เมื่อกลับมาที่เหล่าสาวก เห็นมหาชนกำลังล้อมรอบพวกเขา และพวกธรรมาจารย์กำลังถกเถียงกับพวกเขาอยู่ ทันทีที่ฝูงชนทั้งหมดเห็นพระองค์ก็ประหลาดใจอย่างมาก จึงวิ่งเข้ามาต้อนรับพระองค์ พระองค์จึงตรัสถามพวกเขาว่า "พวกท่านถกเถียงกับพวกเขาด้วยเรื่องอะไร?" คนหนึ่งในฝูงชนทูลตอบพระองค์ว่า "ท่านอาจารย์ ข้าพเจ้าได้พาลูกชายมาหาท่านเพราะมีผีใบ้เข้าสิง เมื่อไหร่ก็ตามที่ผีเข้าสิงตัวเขา มันจะทำให้เขาล้มชัก น้ำลายฟูมปาก กัดฟัน และตัวแข็งทื่อ ข้าพเจ้ามาขอให้พวกสาวกของท่านขับมันออก แต่พวกเขาไม่สามารถทำได้" พระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า "โอ นี่เป็นยุคที่ขาดความเชื่อ เราจะต้องอยู่กับพวกท่านนานแค่ไหน? และจะต้องอดทนกับพวกท่านนานเพียงไร? จงพาเด็กคนนั้นมาหาเราเถิด" พวกเขาจึงพาเด็กคนนั้นมาหาพระองค์ เมื่อผีนั้นเห็นพระองค์ มันก็ทำให้เด็กล้มชักทันที และลงไปกลิ้งเกลือกที่ดิน มีน้ำลายฟูมปาก พระองค์จึงตรัสถามผู้เป็นบิดาว่า "เขาเป็นอย่างนี้มานานเท่าไหร่?" บิดาทูลตอบว่า "ตั้งแต่เขายังเล็กๆ และผีมักจะทำให้เขาตกในกองไฟหรือในน้ำ เพื่อจะฆ่าให้ตาย ถ้าท่านสามารถช่วยได้ก็โปรดสงสารและช่วยเราทั้งสองด้วย" พระเยซูจึงตรัสกับบิดานั้นว่า '"ถ้าช่วยได้' น่ะหรือ? ใครเชื่อก็ทำให้ได้ทุกสิ่ง" บิดาของเด็กจึงร้องทูลทันทีว่า "ข้าพเจ้าเชื่อ และขอโปรดช่วยในส่วนที่ขาดอยู่ด้วยเถิด" เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นฝูงชนกำลังวิ่งเข้ามา พระองค์ตรัสห้ามผีโสโครกนั้นว่า "เจ้าผีใบ้หูหนวก เราสั่งให้เจ้าออกจากตัวเขา และอย่ากลับเข้ามาสิงในตัวเขาอีก" ผีนั้นจึงร้องเสียงดังและทำให้เด็กคนนั้นล้มชักอย่างรุนแรง แล้วมันก็ออกมา เด็กคนนั้นก็แน่นิ่งเหมือนคนตายจนคนส่วนมากกล่าวว่า "เขาตายแล้ว" แต่พระเยซูทรงจับมือพยุงเด็กคนนั้น เขาก็ยืนขึ้น เมื่อพระองค์เสด็จเข้าในบ้านแล้ว พวกสาวกก็มาทูลถามพระองค์เป็นการส่วนตัวว่า "ทำไมพวกข้าพระองค์ถึงขับผีนั้นออกไม่ได้?" พระองค์ตรัสตอบพวกเขาว่า "ผีแบบนี้จะขับออกได้ด้วยการอธิษฐานเท่านั้น" (มาระโก 9:14-29)

ในเรื่องราวเช่นนี้ มีสองสิ่งที่ความรักของพระเจ้าสำแดงแก่เราคือ ความร้ายกาจที่น่าสะพรึงกลัวของความชั่วร้าย และที่เดียวที่เราจะพบอิสระ และการปลดปล่อยจากความชั่วร้าย ให้เราพิจารณาคำอธิบายของภาพที่สิ่งที่ชั่วร้ายกำลังทำกับเด็กชายคนนี้ ไม่มีสิ่งดีๆใดเกิดขึ้นเมื่อความชั่วร้ายเข้ามาควบคุมจิตใจของมนุษย์ บาปเป็นสิ่งที่น่ากลัวและน่ากลัวจริงๆ ความชั่วร้ายนั้นน่าเกลียดชอบทำลายสร้างความเสียหายและเป็นภัย และเราต้องไม่มองว่าบาปนั้นเล็กกว่าที่มันเป็น เราไม่มีทางอ่านเรื่องราวนี้แล้วยังรู้สึกสงสัยว่า เอ๊ะ! ความเลวร้ายนั้นชั่วร้ายจริงๆ หรือเปล่านะ เรื่องราวนี้มีขึ้นเพื่อแสดงถึง รัศมีภาพของการกลัวจนตัวสั่นไว้ในใจของเรา แต่ยิ่งกว่านั้นคือ มีขึ้นเพื่อให้เรามั่นใจว่าพระเจ้าทรงประทานพระคุณของพระองค์แก่เราจริงๆ ไม่ว่าความบาปของเราจะใหญ่แค่ไหนก็ตาม พระคุณของพระเจ้ายิ่งใหญ่กว่าเสมอ ไม่ว่าความร้ายกาจของความชั่วร้ายจะทรงพลังเพียงใด ฤทธิ์อำนาจในการปลดปล่อยเราจากบาปของพระเจ้านั้นยิ่งใหญ่กว่าเสมอ เราควรเกรงกลัวบาปในแง่ศีลธรรม แต่ไม่ใช่ในแง่การเป็นคู่ต่อสู้ที่จะพ่ายแพ้ เพราะฤทธานุภาพของพระคุณที่ช่วยเราพ้นจากบาปขององค์พระผู้ช่วยให้รอดของเราคือ องค์พระเยซูคริสต์เจ้า เราได้มีชีวิตอยู่ในความสมดุลของการรับรู้ความจริงของทั้งสองด้านนี้หรือไม่?

อ่าน: 1 ซามูเอล 13 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

10 กรกฎาคม

เราเริ่มปรารถนามันเพียงครั้งหนึ่ง แล้วตอนนี้เราเริ่มไล่ตามไคว่คว้ามัน
เราเริ่มลองตั้งชื่อมันเล่นๆ ครั้งหนึ่งว่า "ของมันต้องมี(สิ่งเราต้องการ)" แล้วเราก็เป็นตกทาสของมันในที่สุด

มันเป็นการรวบรวมเอาทุกสิ่งทุกอย่างไว้ในความหมายของคำๆ เดียวในภาษามนุษย์ที่ค่อนข้างจะเลอะเทอะ ในคำว่าความต้องการที่จำเป็น เราใส่รายการของสิ่งต่างๆ มากเกินไปลงในหมวดหมู่ของคำว่า "ของความต้องการที่จำเป็น" ของเรา นั่นเป็นเหตุผลที่เราต้องมีพระเยซูคอยช่วยเตือนเราว่าเรามีพระบิดาในสวรรค์ ผู้ทรงทราบแน่ชัดว่าจริงๆ แล้วเราอะไรเป็นความต้องการที่แท้จริงของเรากันแน่ (ดูมัทธิว 6) การเตือนความจำที่ฝังอยู่นั้นมีทั้งการปลอบโยนและการเผชิญหน้า การปลอบโยนที่มีผู้หนึ่งที่สร้างทุกสิ่งไว้ และควบคุมทุกสิ่งที่เป็นอยู่ตอนนี้ และได้ประทานฤทธิ์อำนาจยิ่งใหญ่ของพระองค์แก่คุณและผมเพื่อที่เราจะได้รับสิ่งดีทุกอย่างที่เราจำเป็นต้องมีจากพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระองค์ เพื่อให้เราเป็นสิ่งที่เราถูกสร้างมาให้เป็นและเพื่อทำในสิ่งที่ทรงเรียกให้เราทำ เราไม่เคยขาดซึ่งสิ่งดีที่จำเป็นต้องมีสิ่งใดไปโดยการช่วยเหลือของพระองค์ที่มีเมตตาและกรุณาคุณ แต่ข้อพระคัมภีร์ตอนนี้ยังมีคำตักเตือนที่สุภาพอยู่ด้วย นั่นคือเราต้องการพระบิดาในสวรรค์ผู้ทรงรู้ว่าเราสิ่งใดที่เราต้องมีอะไร เพราะเราไม่รู้ และเรามักความสับสนตลอดเวลาเกี่ยวกับความต้องการ และสิ่งที่เราคิดว่าเราจำเป็นต้องมี

นี่คือเหตุผลที่ทำไมความต้องการของเรากลายเป็นการเสพติดที่เกิดจากความต้องการ (การเป็นทาสในฝ่ายวิญญาณ) ทุกอย่างเริ่มต้นจากความปรารถนา ("ฉัน/ผม ต้องการ . . .") จริงๆ แล้วไม่มีอะไรชั่วร้ายเกี่ยวกับความปรารถนา พระเจ้าทรงสร้างเราให้มีความปรารถนาในใจ ทุกสิ่งที่เราพูดและทำเป็นผลมาจากความปรารถนาในใจของเรา ถึงกระนั้นก็ยากยิ่งสำหรับความปรารถนาของคนบาป ที่จะตั้งความปรารถนาแบบเปิด (มีก็ดีไม่มีก็ไม่เป็นไร) ความปรารถนาของเราที่จะแปรเปลี่ยนเป็นความต้องการนั้นใช้เวลาไม่นานนักก็เปลี่ยนเป็น ("ฉัน/ผมต้องมี. . .ต้องได้...") สิ่งที่เคยปราถนาตอนนี้กำลังครอบงำเราอยู่ เราไม่ค่อยเต็มใจที่จะอยู่โดย ปราศจากมัน เรามั่นใจมากขึ้นเรื่อยๆ ว่าเราต้องมีมัน จากนั้นความจำเป็นจึงเปลี่ยนเป็นความต้องการ ("ฉัน/ผมจะ . . .") ทีนี้เราก็จะเริ่มที่ทำด้วยความตั้งใจและแน่วแน่ เราเริ่มมั่นใจว่า เราไม่สามารถอยู่ได้โดยปราศจากสิ่งที่เราต้องการ ที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นแค่ความปรารถนาแบบเปิด และความปรารถนาได้ถูกตั้งชื่อให้ใหม่ว่า "ความต้องการที่เราต้องมี ต้องได้ (หรือมันได้กลายเป็นรูปเคารพของเรา)" พอมาถึงตอนนี้ ทีนี้เราก็ยิ่งมั่นใจอย่างเต็มที่ว่า มันเป็นไปไม่ได้ที่เราจะอยู่โดยปราศจากสิ่งนี้สิ่งนั้น เพราะตอนนี้มันได้เข้ามาเกาะกุมควบคุมใจของเราแล้ว เราคิดถึงมันตลอดเวลา เรากลัวเมื่อเราไม่มีมัน เราเริ่มวางแผนว่าจะรักษามันไว้ในชีวิตของเราอย่างไร

แต่วงจรของการเป็นทาสไม่ได้จบลงเพียงแค่นั้น สิ่งที่เราคิดว่าเราต้องมีสร้างความคาดหวังในใจเราว่าพระเจ้าควรทำสิ่งนั่นสิ่งนี้ ("พระเจ้าควร ...") เห็นไหมว่าถ้าเรามั่นใจว่ามันเป็นความต้องการที่เราจำเป็นต้องมี เราจะคิดว่า ตัวเรามีสิทธิ์ที่จะได้รับ เราจะมั่นใจว่า ตัวเรามีสิทธิ์ที่จะเรียกร้อง แล้วเราก็จะตัดสินความรักของพระเจ้าจากมุมมองที่ถ้าพระเจ้ารักเราพระองค์ก็ต้องประทานตามใจเราหรือประทานสิ่งที่เราคิดว่าเราต้องมีต้องได้มัน จากนั้นความคาดหวังของเราก็จะนำเราไปสู่ความผิดหวังหากพระเจ้าไม่ทรงประทานให้ดังใจหวัง ("พระองค์ไม่ได้ ...") เราไม่อยากจะเชื่อเลยว่าพระเจ้าจะบอกว่าพระองค์รักเราแต่ยังไม่ตอบสนองความต้องการของเรา ความจริงก็คือ พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อต่อทุกสิ่งที่ทรง สัญญาไว้กับเรา แต่ความปรารถนาที่แปรเปลี่ยนเป็นสิ่งที่เราอยากได้อยากมีจนเราคิดไปว่าเราจำเป็นต้องมีในชีวิตนั้นไม่ใช่สิ่งที่พระองค์ทรงสัญญาว่าจะประทานแก่เรา ความผิดหวังจึงนำเราไปสู่ความโกรธและการงอนพระเจ้า ("เพราะพระเจ้าไม่ให้ ฉัน/ผมก็จะ ... ") เนื่องจากตอนนี้เราตัดสินไปแล้วว่า พระเจ้าไม่ซื่อสัตย์ เราจึงเลิกวางใจพระองค์อย่างที่ควรจะเป็น และละทิ้งความเชื่อและความประพฤติที่ดีที่เป็นผลมาจากการมีความเชื่อ แต่เราลืมไปว่า เป็นการดีไม่ใช่หรือได้ที่รู้ว่า พระเยซูมาเพื่อปลดปล่อยเราจากการนมัสการบูชารูปเคารพ?

อ่าน: 1 โครินธ์ 10:1-13 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

11 กรกฎาคม

พระเจ้าเป็นศูนย์กลางของจักรวาล และเมื่อคุณเอาตัวเองไปไว้ในที่ของพระองค์
มันจะจบลงด้วยความสัมพันธ์ที่แตกหัก และความรู้สึกผิดหวัง

มีบางสิ่งบางที่เป็นอย่างศูนย์กลางของทุกสรรพสิ่ง มีบางอย่างที่ปกครองสวรรค์และโลก มีผู้ที่ เป็นนิยามของความหมายของความรักที่บริสุทธิ์ อำนาจ สติปัญญา ความสัตย์ซื่อ ความชอบธรรม และพระคุณ มีบางสิ่งที่เป็นผู้ควบคุมพลังของธรรมชาติ ทางกายภาพ และเหตุการณ์ต่างๆ ในประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ ที่ต้องมีผู้ที่เขียนโครงเรื่องและรายละเอียดต่างๆ ของเรื่องราวของมนุษย์ทุกคนที่มีชีวิต มีบางสิ่งที่คู่ควรกับเกียรติยศและคำสรรเสริญ การปกครอง และกุมอำนาจของทุกสิ่ง มีบางสิ่งที่คู่ควรที่สุดที่จะได้รับความจงรักภักดีอย่างสมบูรณ์และการเคารพ กราบไหว้ บูชาอย่างที่ไม่สิ้นสุดจากมนุษย์ทุกคน มีบางสิ่งที่เป็นศูนย์กลางของทุกสิ่งทุกอย่างของจักรวาล และแน่นอนว่า สิ่งๆ นั้นไม่ใช่เรา

สิ่งๆ นั้นไม่มีทางเป็นตัวเราได้เพราะเราเป็นสิ่งมีชีวิตที่ถูกกำหนดให้เกิดมาในโลกโดยสิ่งๆ นั้น สิ่งๆ นั้นเป็นพื้นฐานทางธรรมชาติของทุกสิ่ง การแซ่ซ้องสรรเสริญเป็นของผู้ยิ่งใหญ่กว่าเรา พระคัมภีร์ กล่าวไว้อย่างชัดเจนมากเพื่อที่จะประกาศว่า สิ่งใดเป็นศูนย์กลางที่แท้จริงของทุกสรรพสิ่ง:

- "ในปฐมกาล,พระเจ้า..." (ปฐมกาล 1:1).
- "... "เจ้าเป็นบุตรของเรา วันนี้เราให้กำเนิดเจ้าแล้ว จงขอจากเราเถิด และเราจะมอบบรรดาประชาชาติให้เป็นมรดกของเจ้า ตลอดจนแผ่นดินโลกให้เป็นกรรมสิทธิ์ของเจ้า" (สดุดี 2:7-8)
- "ด้วยมีเด็กคนหนึ่งเกิดมาเพื่อเรา มีบุตรชายคนหนึ่งประทานมาให้เรา และการปกครองจะอยู่บนบ่าของท่าน และเขาจะขนานนามของท่านว่า "ที่ปรึกษามหัศจรรย์ พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระบิดานิรันดร์ และองค์สันติราช" (อิสยาห์ 9:6)
- "... พระองค์ทรงทำตามชอบพระทัยท่ามกลางกองทัพแห่งสวรรค์ และท่ามกลางชาวพิภพด้วย ไม่มีผู้ใดยับยั้งพระหัตถ์ของพระองค์ได้ หรือทูลถามพระองค์ได้ว่า "ทำไมจึงทรงทำเช่นนี้?" (ดาเนียล 4:35)
- "... และเพื่อพระองค์ ขอพระเกียรติจงมีแด่พระองค์ตลอดไปเป็นนิตย์ อาเมน" (โรม 11:36)
- "เพราะโดยพระองค์ ทุกสิ่งถูกสร้างขึ้นในสวรรค์และบนแผ่นดินโลกทั้งที่มองเห็นได้และมองไม่เห็น ไม่ว่าจะเป็นบัลลังก์หรืออำนาจการปกครองหรือผู้ปกครองหรือผู้มีอำนาจ ทุกสิ่งถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์และเพื่อพระองค์ และพระองค์ทรงอยู่ก่อนทุกสิ่ง และทุกสิ่งก็ดำรงอยู่ในพระองค์" (คส.1:16–17)
- "เพราะว่าโดยพระองค์ทุกสิ่งได้รับการทรงสร้างขึ้น ทั้งสิ่งที่อยู่บนท้องฟ้าและบนแผ่นดินโลก ทั้งสิ่งที่มองเห็นและสิ่งที่มองไม่เห็น ไม่ว่าจะเป็นบัลลังก์แห่งพวกภูตผี หรือพวกภูตผีที่ปกครอง หรือพวกภูตผีที่ครอบครอง หรือพวกภูตผีที่มีอำนาจ ทุกสิ่งถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์และเพื่อพระองค์ พระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนทุกสิ่ง และทุกสิ่งถูกยึดเข้าด้วยกันโดยพระองค์" (โคโลสี 1:16-17)
- "องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์ทรงสมควรที่จะได้รับพระสิริ พระเกียรติและฤทธานุภาพ เพราะว่าพระองค์ทรงสร้างสรรพสิ่ง และสรรพสิ่งก็ดำรงอยู่และถูกสร้างขึ้นตามพระประสงค์ของพระองค์" (วิวรณ์ 4:11)

แต่เรื่องราวของสวนเอเดนคือ ความบาปทำให้เราช่วงชิงบัลลังก์ของพระเจ้า เราต้องการให้ชีวิตทำงานตามความประสงค์ของเรา และเป็นไปตามแผนของเรา ความปรารถนาของเราที่ต้องการที่จะเป็นศูนย์กลางของทุกสิ่งไม่เคยส่งผลดีต่อทั้งตัวเรา และความสัมพันธ์ของเรา ปัญของการคิดว่าตัวเองเป็นศูนย์กลางของทุกสิ่ง เป็นหลักการพื้นฐานของความผิดปกติที่เกิดจากบาป เป็นหลักฐานอันทรงยิ่งใหญ่อีกประการหนึ่งที่บ่งบอกว่าเราต้องการความช่วยเหลือจากพระคุณ

อ่านดาเนียล 4:28–37 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

12 กรกฎาคม

ชีวิตในโลกที่แตกสลายใบนี้นั้นมีความทุกข์ยาก
นั่นเป็นเหตุผลที่เราต้องการชุมชนแห่งความรัก

หัวข้อหนึ่งที่ถูกนำมาทำบทเรียนเพื่อสอนมากมายผ่านพันธสัญญาใหม่ และเป็นหัวข้อเดียวกับบทเฝ้าเดี่ยวนี้คือ การดำเนินชีวิตกับพระเจ้าของเราได้รับการออกแบบมาโดยพระเจ้าเพื่อเป็นแผนงานสำหรับกลุ่มหรือชุมชน การเป็นคริสเตียนที่ไม่เปิดเผยตัวตน (ไม่ระบุนาม) กลุ่มคริสเตียนบริโภคนิยม คริสเตียนโดดเดี่ยว คริสเตียนอิสระไม่ขึ้นกับใครหรืออะไร คริสเตียนที่คิดว่าตนอยู่ได้ด้วยตัวเองโดยไม่ต้องพึ่งใครหรืออะไร เป็นความเชื่อของคริสเตียนแบบ "แค่พระเยซูกับฉัน" เป็นภาพจำลองที่ห่างไกลและบิดเบี้ยวจากความเชื่อในพันธสัญญาใหม่ ที่คุณและผมไม่ได้ถูกสร้างมาแบบนั้น เพราะพระคัมภีร์บอกว่า "...การที่ชายผู้นี้จะอยู่แต่ลำพังนั้นไม่ดี..." (ปฐมกาล 2:18) หรือเราไม่ได้ถูกสร้างใหม่ในพระเยซูคริสต์เพื่อดำเนินชีวิตตามลำพัง ดังที่พระคัมภีร์กล่าวว่า "กายนั้นไม่ได้ประกอบด้วยอวัยวะเดียว แต่ประกอบด้วยหลายอวัยวะ" (1 โครินธ์ 12:14) นี่คือภาพพระวิหารในพระคัมภีร์ใบเบิลพูดถึง (ก้อนหินที่ก่อร่างสร้างขึ้นจนเป็นที่ทรงสถิตของพระเจ้าโดยพระวิญญาณ) และร่างกาย (สมาชิกของคริสตจักรแต่ละคนล้วนสัมพันธ์กัน) สิ่งนี้ได้ทลายความคิดที่ว่า คริสเตียนที่มีสุขภาพดีสามารถอยู่ได้โดยไม่ต้องพึ่งพากลุ่มหรือชุมชนคริสเตียน

ถึงกระนั้น ผู้เชื่อจำนวนมากก็ยังดำเนินชีวิตโดยการแยกลักษณะของตัวตน เวลาอยู่กับชุมชนผู้เชื่อและคริสตจักรกับเวลาที่เขาเหล่านั้นอยู่นอกคริสตจักร เราเชี่ยวชาญพูดคุยถึงสิ่งต่างๆทั่วไปสั้นๆ แต่ไม่พูดลงลึกในชีวิตส่วนตัว เช่น สภาพอากาศ กีฬา และการเมือง เราเรียนรู้ที่จะเลี่ยงไม่ตอบคำถามหรือคำตอบที่ซ้ำๆ เดิมๆ ฝ่ายวิญญาณต่อคำถามของผู้คน เราอาจอยู่ในเครือข่ายความสัมพันธ์แบบสบายๆที่ไม่ต้องเรียกร้อง ไม่ต้องผูกมัด ไม่ทำให้ต่างฝ่ายต่างไม่สบายใจหรือเครียด ไม่ต้องมีใครรู้จักเราจริงๆ ภายใต้พฤติกรรมหรือมารยาทที่ผ่านการคิดหรือกลั่นกรองมาอย่างดีก่อนที่เราจะแสดงออกไปในที่สาธารณะ และเนื่องจากพวกเขาไม่รู้จักเรา พวกเขาจึงไม่สามารถช่วยเหลือเราได้ เพราะไม่มีใครสามารถช่วยผู้อื่นในสิ่งที่เขาไม่รู้ได้

ยิ่งกว่านั้น เรายังคิดว่าเรารู้จักตัวเองดีและคิดว่าเราสบายดี โดยความมืดบอดของอำนาจบาป นั่นเป็นเหตุผลที่สำหรับคริสเตียนหลายคน การไปร่วมคริสตจักรไม่ได้ช่วยให้เขาเติบโตหรือเข้าใจความหมายของข่าวประเสริฐ แต่เป็นแค่การเข้าร่วมพิธีกรรมทางศาสนาในวันอาทิตย์ คริสตจักรกลายเป็นตารางอาหารบุฟเฟ่ต์ของกิจกรรมทางศาสนาที่พร้อมเสิร์ฟพร้อมเติมเสมอ แล้วเขาสามารถที่เลือกกินอะไรก็ได้ คือการที่เราจะกิจกรรมไหนก็ได้ เช่น เรามองว่าโบสถ์เป็นสถานที่ที่เราจะสามารถเพลิดเพลินกับดนตรีนมัสการ และเพลิดเพลินกับคำเทศนาได้ คริสตจักรเป็นสถานที่ที่เชื่อมโยงเรากับพันธกิจทั่วโลกได้ คริสตจักรเป็นสถานที่จัดให้มีกิจกรรมดีๆ สำหรับลูกๆ ของเราได้ แต่ไม่ได้มองว่าคริสตจักรเป็นชุมชนที่พึ่งพาอาศัยกันและเชื่อมโยงผูกพันเราไว้ด้วยกัน เป็นที่ที่เราแต่ละคนเป็นเป็นหนึ่งเดียวกัน และมุ่งเน้นที่ความรัก และพระคุณกับสมาชิกทุกคนในคริสตจักร

แต่พระคัมภีร์กล่าวอย่างชัดเจนว่า เมื่ออวัยวะแต่ละส่วนทำงานอย่างถูกต้อง ร่างกายของพระคริสต์จะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ในพระคริสต์ (ดูเอเฟซัส 4) เราแต่ละคนต้องอยู่ในชุมชนของผู้เชื่อกับใครก็ได้ทั้งที่คนที่เราชอบและไม่ชอบ โดยมีพระคริสต์เป็นศูนย์กลาง ชุมชนที่มีพระคุณขับเคลื่อนในการไถ่บาป ชุมชนที่คอยช่วยส่องสว่างและปกป้องกันและกัน ชุมชนที่คอยกระตุ้นและหนุนใจกันและกัน ชุมชนที่คอยช่วยเหลือและฟื้นฟู ชุมชนที่คอยปลูกฝังความหวังและความกล้าหาญ ชุมชนที่เราต้องเผชิญหน้าและตักเตือนกันและกันต่อหน้า มีไว้เพื่อเป็นแนวทางและคุ้มครอง ชุมชนที่คอยให้นิมิตและเสียงเตือน ชุมชนที่เป็นที่ที่สำแดงถึงความรักและพระคุณของพระเยซูในเวลาที่เรารู้สึกท้อแท้และโดดเดี่ยว ชุมชนผู้เชื่อนี้หมายถึงการเป็นตัวแทนที่สามารถมองเห็นได้ของพระคุณพระเยซูที่เป็นความหวังที่แท้จริงของเรา มันไม่ได้หรูหรา เป็นสิ่งจำเป็นฝ่ายจิตวิญญาณ คำถามก็คือ "เราได้อยู่ในสายใยแห่งรักของพระเจ้าในคริสตจักรหรือชุมชนของคริสเตียนหรือเปล่า"

อ่าน: โรม 12 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

13 กรกฎาคม

เราไม่ได้ทำงานโดยหวังว่าเราจะได้รับตัวตน
เราทำงานเพื่อเฉลิมฉลองตัวตนใหม่ที่เราได้รับในพระคริสต์

อัตลักษณ์หรือตัวตนนั้น
ไม่จำเป็นสำหรับข้าพระองค์
ไม่จำเป็นต้องยึดมันเพื่อ
ความหมายของชีวิต
หรือวัตถุประสงค์ของสิ่งที่ข้าทำ
ข้าพระองค์ไม่จำเป็นต้องหวังเพื่อ
ความสงบสุขในใจ
ที่มาจากการเป็นอยู่ที่ดี
ที่ทุกๆดวงใจ
ต่างก็ปรารถนา
ข้าพระองค์ไม่จำเป็นต้องหวังว่า
บางคนหรือบางสิ่ง
จะทำให้ข้าพระองค์
มีความสุข
หรือให้ความชื่นชมยินดีแก่ข้า
ข้าพระองค์ไม่ต้องการ
สิ่งทั้งหลายเหล่านี้อีกต่อไป
เพราะพระคุณ
ได้เป็นเชื่อมโยงข้าพระองค์กับพระองค์
และทรงเรียกข้าว่า
ลูกของพระองค์

อ่าน: กาลาเทีย 4:4-7 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

14 กรกฎาคม

เราไม่ได้รับสติปัญญาจากประสบการณ์หรือการค้นหา
เราได้รับสติปัญญาในความสัมพันธ์กับพระเจ้า ซึ่งพระคุณทำให้ความสัมพันธ์นี้เป็นจริงได้

หนึ่งสิ่งที่เราไม่ค่อยพูดถึงความจริงของมันมากนักคือ ความจริงที่แสนมืดมนและผลของบาปที่อันตรายร้ายแรงมาก ความจริงนั้นคือ ความบาป ทำให้พวกเราทั้งหลายกลายเป็นคนโง่เขลา และช่างน่าเศร้าที่เราชีวิตของเราสำแดงความโง่เขลานี้ทุกวัน เราคิดว่า สิ่งต่างๆ ที่เราต้องการสามารถตอบสนองต่อความปรารถนาที่ไม่สิ้นสุดในใจเราได้ โดยไม่ต้องเป็นหนี้ที่เราไม่อาจชดใช้ได้ เราคิดว่าเซ็กส์ อาหาร และความสนุกสนานจะตอบสนองต่อความหิวกระหายในใจของเรา เราคิดว่ามันจะให้ความอิ่มใจและชีวิต เราคิดว่าเราสามารถต่อต้านอำนาจบาปได้และทุกอย่างจะเรียบร้อยในที่สุด เราคิดว่าเราสามารถเห็นแก่ตัวได้ เราเรียกร้องใจความสัมพันธ์ต่างๆของเราได้ และคนที่เรารักยังต้องการอยู่เคียงข้างเรา เราคิดว่าเราสามารถไล่ตามความพึงพอใจจากสิ่งทรงสร้างได้ทุกเมื่อและอย่างไรก็ได้ตามใจเรา และแล้วจะไม่อ้วน จะไม่ไม่เสพติด และไม่ตกลงสู่บาป เราคิดว่าเราสามารถเอาชนะขอบเขตของพระเจ้าได้โดยไม่ได้รับผลกระทบใดใด บาปทำให้ยังทำให้เราคิดว่าเราสมควรได้รับสิ่งที่เราไม่สมควรได้รับ และสามารถทำในสิ่งที่เราไร้ความสามารถที่จะทำได้ เป็นที่น่าตกใจมาก ที่มีเวลามากกว่าหลายครั้งของเวลาส่วนใหญ่ของเราที่จะยอมรับรู้หรือเต็มใจยอมรับว่า เรามักคิดว่าเราฉลาดกว่าพระเจ้า

สำหรับคนบาป (นี่รวมถึงเราทั้งหลาย) เราต้องรับรู้ว่าสติปัญญาไม่ได้เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ มันเป็นหนึ่งสิ่งที่สำคัญลึกซึ้งที่สุดที่มนุษยชาติต่างแสวงหา มีคำถามที่สำคัญนี้สองสามข้อที่เรามักถามกัน: "เราสามารถมีสติปัญญาสามารถพบได้ที่ไหน" เป็นเรื่องยากที่เราจะได้มาซึ่งสติปัญญาโดยการสำรวจค้นคว้าหรือจากประสบการณ์เพราะสิ่งเหล่านี้ไม่สามารถถูกกลั่นกรองและตีความโดยใจที่โง่เขลาของเราเอง! และนี่เป็นสิ่งที่พระคัมภีร์กล่าวทักทายเราด้วยข้อความที่รุนแรงและข้อความที่กระทบกระแทก เราไม่สามารถซื้อสติปัญญาได้ เราไม่ สามารถเป็นเจ้าของสติปัญญานี้ได้จากการพยายามอย่างหนักเพื่อให้ได้มาด้วยกำลังของเราเองหรือจากการการมีประสบการณ์ต่างๆ มากมายไม่เลย สติปัญญานี้ เป็นผลของการช่วยเหลือและความสัมพันธ์ เมื่อเรามีปัญหา สิ่งแรกเราต้องได้รับการช่วยเหลือคือ การช่วยเราให้รอดจากตัวเราเอง เราต้องได้รับการสร้างใจใหม่ ได้รับสิ่งที่เราขาด ได้รับใจถ่อม ได้รับใจที่แสวงหาและได้รับใจที่พร้อมที่จะรับสิ่งที่มาจากเบื้องบน และไม่สามารถพบได้บนโลกนี้ จากนั้นเราต้องถูกรับเข้ามาในความสัมพันธ์กับพระองค์ผู้ทรงเป็นสติปัญญานั้น โคโลสี 2:3 กล่าวถึงพระเยซูว่า "ซึ่งคลังสติปัญญาและความรู้ทุกอย่างซ่อนอยู่ในพระองค์" ให้เราลอง นึกถึงสิ่งนี้: พระคุณเชื่อมโยงเรากับพระองค์ผู้ทรงเป็นสติปัญญา พระคุณพระเจ้าได้ก่อให้เกิดปัญญาอยู่ในเรา หมายความว่า ปัญญาอยู่กับเราเสมอ และพร้อมที่จะประทานให้เราเสมอ

ตอนนี้พระองค์ผู้ทรงเป็นสติปัญญานำทางให้เราแล้ว สติปัญญาของพระเจ้าคุ้มครองเรา ชี้ให้เห็น สอนและทำให้เราเติบโต หนุนใจให้กำลังใจและปลอบโยนเรา ทำงานเพื่อเปลี่ยนความคิดและเปลี่ยนทิศทางความปรารถนาของเราให้อภัยอดีตของเราและกุมอนาคตของเราไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ และสติปัญญาจะต้อนรับเราสู่สวรรค์นิรันดร ซึ่งความโง่เขลาจะไม่มีอีกต่อไป ณ ที่นั่น วันนี้ให้เราเปิดใจยอมรับเอาสติปัญญาของพระเจ้าที่จะทำงานในใจเรา จงวิ่งไปหาการช่วยเหลือด้วยใจขอบพระคุณ ที่สติปัญญาของพระเจ้าจะอยู่กับเราตลอดนิรันดร์

อ่าน: สุภาษิต 2 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

15 กรกฎาคม

เราถูกสร้างมาให้พึ่งพาพระเจ้า ดังนั้น ความฝันของเราในการพึ่งพาตนเอง
และตนเป็นที่พึ่งแห่งตนจะพิสูจน์ได้ว่า มันเป็นยิ่งกว่าฝันร้าย ถ้ามันเป็นไปตามความฝันของเรา

ทำไมการขอความช่วยเหลือสำหรับเราหลายคนจึงเป็นสิ่งที่ยาก ทำไมถึงเป็นเรื่องยากสำหรับเราที่จะยอมรับว่าเราไม่รู้ เหตุใดเราจึงพยายามทำสิ่งที่เราไม่เคยทำมาก่อนโดยไม่ได้รับคำแนะนำ เหตุใดจึงเป็นเรื่องยากสำหรับเราที่จะยอมรับว่าเราไม่สามารถทำมันได้ด้วยตัวเอง เหตุใดเราจึงต้องสะดุดกับความอ่อนแอและความเขลาของเรา ทำไมลูกถึงต่อต้านคำสั่งของพ่อแม่ ทำไมคนงานถึงไม่ชอบให้เจ้านายออกคำสั่งให้ทำสิ่งต่างๆ ทำไมเราไม่ชอบถามทาง ทำไมเราถึงทำงานหนักเพื่อแสดงตนว่าพร้อมกว่า มีความรู้ ความสามารถ มากกว่าที่เป็นอยู่จริงๆ เหตุใดเราจึงมักปฏิเสธผู้อื่นเมื่อพวกเขายื่นมือมาช่วยเหลือ ทำไมเราถึงบอกคนอื่นว่าเราโอเคทั้งที่เราไม่โอเค ทำไมเราถึงทำราวกับว่าเราสามารถแก้ไขสิ่งที่เราไม่เข้าใจได้จริงๆ ทำไมเราลังเลที่จะรับคำแนะนำจากแพทย์ ที่ปรึกษา หรือเพื่อนที่ฉลาดกว่า ทำไมเราปล่อยให้ความเชื่อว่าเราสามารถพึ่งพาตนเองหรือตนเป็นที่พึ่งแห่งตนสร้างอุปสรรคปัญหาให้เรา ทำไมกัน

คำตอบที่อาจจะดูตรงไปตรงมาและธรรมดาเกินไป แต่ก็เป็นคำตอบที่ตอบทุกคำถามข้างต้น นั่นคือ บาป ความคิดที่ว่าเราพึ่งตนเองได้หรือตนเป็นที่พึ่งแห่งตนเป็นสิ่งที่ความบาปมีอิทธิพลกับใจเรา โฮเชยา 10:13 อธิบายไว้ได้อย่างชัดเจน: "เจ้าทั้งหลายได้ไถความชั่วมาแล้ว เจ้าทั้งหลายได้เกี่ยวความผิดบาป เจ้าได้รับประทานผลของการโกหก เพราะว่าเจ้าวางใจในทางของเจ้า และในจำนวนพลรบ" อย่าเข้าใจผิดถึงหลักการเหตุและผลในพระธรรมตอนนี้ ผู้เผยพระวจนะกำลังถามว่า: "ทำไมเราถึงมีประสบการณ์การกับความไม่บริสุทธิ์ทางศีลธรรม ทำไมเราจึงทนกับความอยุติธรรม ทำไมเราจึงยอมรับในสิ่งที่ไม่เป็นความจริง" มีเพียงคำตอบเดียวที่เป็นไปได้สำหรับคำถามเหล่านี้ และมันไม่ใช่คำตอบที่เราอยากได้ยินนั้นคือ สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นตามผู้เผยพระวจนะกล่าวว่า เพราะเราต้องการ และเราวางใจในทางของเรา และอาศัยกำลังของเราเอง

มันยากที่จะยอมรับ แต่จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องยอมรับอย่างถ่อมใจว่า สิ่งเลวร้ายเกิดขึ้นเมื่อเราพยายามที่จะมีชีวิตอยู่ด้วยตัวเอง เพราะสิ่งนี้ไม่ได้เป็นไปตามที่เราถูกสร้างมา เราไม่ได้ถูกสร้างมาให้มีชีวิตแบบพึ่งพาตัวเอง ความบาปทำให้เราปฏิเสธความต้องการของเราที่มีต่อพระเจ้าและผู้อื่น บาปทำให้เรามอบสติปัญญา กำลัง และความชอบธรรมที่เราไม่มีให้กับตนเอง ความบาปทำให้เราพยายามครอบครองบัลลังก์ของพระเจ้าแทนที่พระองค์ บาป ทำให้เราหยิ่งยโสและมั่นใจในตัวเองมากเกินไป ทำให้เราทุกคนหลงผิดว่าเราสามารถเป็นเหมือนพระเจ้าได้ และเนื่องจากบาปทำสิ่งนี้กับเราทุกคน ชีวิตของเราจึงมืดมิด ถูกหลอกได้ง่าย และตกอยู่ในอันตราย การพึ่งพาตนเองหรือการคิดว่าตนเป็นที่พึ่งแห่งตนได้นั้นเป็นแนวทางพื้นฐานของบาปในชีวิตมันจะไม่นำเราไปสู่หนทางที่ดี ความบาปมักจะนำไปสู่ความตายไม่ทางใดก็ทางหนึ่งเสมอ ดังนั้นเราจึงจำเป็นต้องได้รับการช่วยเหลือจากการแสวงหาความเป็นอิสระแห่งตนไม่ขึ้นกับพระเจ้า และไปสู่ความสัมพันธ์กับพระองค์ผู้ทรงมีทุกสิ่งที่เราต้องการจริงๆ และนั่นคือสิ่งที่ พระคุณของพระเยซูกระทำเพื่อเรา!

อ่าน: ยากอบ 3:13-16 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

16 กรกฎาคม

ความชอบธรรมเป็นรากฐานเดียวของการเปลี่ยนแปลงชีวิต
การเปลี่ยนแปลงชีวิตไม่เคยส่งผลให้เกิดความชอบธรรม

"เพราะว่าพระคุณของพระเจ้าปรากฏแล้ว เพื่อช่วยทุกคนให้รอด และเพื่อสอนเราให้ละทิ้งความอธรรมและโลกีย์ตัณหา และให้ดำเนินชีวิตในยุคนี้อย่างมีสติสัมปชัญญะ อย่างชอบธรรมและให้ดำเนินตามทางพระเจ้า ในขณะที่เรากำลังรอคอยความหวังอันน่ายินดี และการมาปรากฏของพระสิริของพระเจ้ายิ่งใหญ่คือพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา พระองค์ประทานพระองค์เองแก่เรา เพื่อไถ่เราให้พ้นจากการอธรรมทุกอย่าง และเพื่อชำระเราให้บริสุทธิ์จะได้เป็นประชากรของพระองค์โดยเฉพาะซึ่งมีใจกระตือรือร้นที่จะทำการดี" (ทิตัส 2:11-14)

ไม่มีข้อพระคัมภีร์ที่ทำให้ต้องเผชิญหน้าและยอมรับต่อปัญหาที่เรามี ช่วยให้ถ่อมใจ และหนุนใจให้กำลังใจได้มากไปกว่าพระธรรมตอนนี้อีกแล้ว สิ่งแรก มันช่วยให้เราเผชิญหน้ากับความเป็นจริงคือ ไม่มีทางที่เราจะได้รับการยอมรับจากพระเจ้าโดยการเปลี่ยนแปลงตัวเอง และพยายามที่จะเป็นคนชอบธรรมเพื่อซื้อการยอมรับจากพระองค์ ความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้าเป็นผลมาจากความคิดริเริ่มของพระองค์ ไม่ใช่ของเรา ทรงสละชีวิตพระองค์เพื่อเรา ทรงไถ่เรา เราอยู่ในกรรมสิทธิ์การครอบครองของพระองค์ ทรงชำระเราให้บริสุทธิ์ เหตุใดพระองค์จึงใช้อำนาจอธิปไตยของพระองค์ในลักษณะนี้ ทรงเลือกทางนี้เพราะไม่มีทางอื่น เราไม่เคยชอบธรรมก่อนที่พระองค์ทรงทรงประทานแก่เรา ความจริงแล้วพระคุณของพระเจ้าช่วยให้เราสามารถปฏิเสธความอธรรม หนีจากกิเลสตัณหาในโลก และดำเนินชีวิตในทางที่ชอบธรรมและควบคุมตนเองได้ หากปราศจากพระคุณนั้น เราก็เป็นคนไร้ระเบียบทางศีลธรรม ความชอบธรรมไม่ใช่ว่าพระเจ้าจะรับรู้และตอบสนองต่อความบริสุทธิ์ และความชอบธรรมของเรา เพราะหากไม่มีพระคุณของพระองค์ที่ช่วยเปลี่ยนแปลงชีวิตเรา เราก็มีความชอบธรรมไม่ได้เลย สิ่งที่ช่วยให้คุณและผมมาสู่ความสัมพันธ์กับ พระเจ้า คือความต้องการฝ่ายวิญญาณและศีลธรรมที่เราไม่มี เรามาหาพระองค์ด้วยความไม่บริสุทธิ์ เรามีมลทิน และเราเป็นภาระจากความสภาพคนบาป เป็นคนอธรรม และขาดการควบคุมตนเอง เราต้องการพลังแห่งพระคุณของพระองค์ ความบริสุทธิ์ของพระเจ้า และพระคุณที่ช่วยเปลี่ยนแปลงชีวิตเรา เพื่อชำระเราให้สะอาด และเสริมกำลังให้เราในการดำเนินชีวิตในแบบที่เราถูกพระองค์สร้างมา

พระองค์รับเราไว้ พระองค์ทรงทำให้ชอบธรรม พระองค์ทรงชำระเรา ทรงเปลี่ยนแปลงเรา ทรงให้อำนาจแก่เรา ทรงใส่ความหวังนิรันดร์ไว้ในเรา ทรงเรียกเราว่าคนของพระองค์ สิ่งเหล่านี้จะไม่เกิดขึ้นกับเราหากพระองค์ไม่เต็มใจที่จะสละพระองค์เองเพื่อเรา เพราะเราไม่มีความชอบธรรมหรือความสามารถที่จะทำสิ่งเหล่านี้ได้ด้วยตนเอง ดังนั้นคุณและผมจึงไม่มีเหตุผลใดที่จะโอ้อวด แต่มีเหตุผลมากมายที่จะอุทิศตนเพื่อนมัสการบูชาและขอบพระคุณพระเจ้า มีเหตุผลมากมายที่จะสนับสนุน เพราะพระผู้ไถ่องค์นี้ไม่ได้ทำหน้าที่ในการตายแทนเราเพียงครั้งเดียวเท่านั้น พระองค์ยังช่วยชำระเราจากบาปหลายต่อหลายครั้ง และทรงชำระต่อไปจนกว่าเราจะสามารถยืนต่อหน้าพระองค์ในฐานะประชากรของพระองค์ ที่บริสุทธิ์บริบูรณ์เป็นนิตย์

เห็นไหมว่าถ้าคุณและผมสามารถทำสิ่งเหล่านี้เพื่อตัวเราเอง เราก็ไม่จำเป็นต้องเข้าส่วนในชีวิต การเสียสละ การสิ้นพระชนม์ และการฟื้น คืนพระชนม์ของพระเยซูก็คงไม่มีความจำเป็นต่อเรา แต่ก็ไม่ได้เป็นเช่นนั้น ดังนั้นสิ่งที่มีค่าที่สุดในชีวิตของเรา คือ ความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้าที่เราไม่เคยมี ชีวิตนิรันดร์ เป็นของประทานในการช่วยเปลี่ยนแปลงชีวิตโดยพระคุณของพระเจ้า

อ่าน: เอเฟซัส 1:3-14 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

17 กรกฎาคม

ความบาปทำให้ข้าพระองค์เชื่อในความชอบธรรมของตนเองมากเกินไป
และจดจ่ออยู่กับบาปของผู้อื่นมากเกินไป

มันเป็นคำตำหนิที่ทำให้สลดใจ เป็นคำที่รุนแรงยากที่จะรับฟังซึ่งจับเอาความหมายของความบาปของความชอบธรรมแห่งตนที่น่ากลัวเอาไว้:

> "จงเขียนถึงทูตสวรรค์ของคริสตจักรที่เมืองเลาดีเซียว่า 'พระองค์ผู้เป็นพระอาเมน ทรงเป็นพยานที่ซื่อสัตย์และสัตย์จริง และทรงเป็นต้นกำเนิดของสิ่งสารพัดที่พระเจ้าทรงสร้างนั้น ตรัสดังนี้ว่า "เรารู้จักความประพฤติของเจ้า คือว่าเจ้าไม่เย็นและไม่ร้อน เราอยากให้เจ้าเย็นหรือร้อน เพราะว่าเจ้าเป็นแต่อุ่นๆ ไม่ร้อนและไม่เย็น เราจะคายเจ้าออกจากปากของเรา เพราะเจ้าพูดว่า 'ข้าเป็นเศรษฐีและข้าร่ำรวยแล้ว ข้าไม่ต้องการสิ่งใดเลย' เจ้าไม่รู้ว่าเจ้าเป็นคนน่าสมเพช น่าสังเวช เจ้ายากจน ตาบอด และเปลือยกาย เราแนะนำเจ้าให้ซื้อทองคำที่หลอมด้วยไฟจากเรา เพื่อเจ้าจะได้มั่งมี และให้ซื้อเสื้อผ้าสีขาว เพื่อจะได้สวมให้พ้นจากความอับอายที่ต้องเปลือยกาย และซื้อยาหยอดตาของเจ้า เพื่อเจ้าจะได้เห็น เรารักใครเราก็ตักเตือนและตีสอนเขา เพราะฉะนั้นจงมีความกระตือรือร้น และกลับใจใหม่" (วิวรณ์ 3:14-19)

ปัญหาก็คือ ข้อพระคัมภีร์กำลังกล่าวตักเตือนถึงสิ่งที่ยากที่เราทุกคนจำเป็นต้องได้ยินและได้ฟังในสิ่งที่ยากที่จะฟัง: คุณและผมชอบคิดไปเองว่าไม่มีใครมีมุมมองที่ชัดเจนและแม่นยำกว่าตัวของเราเอง เราทุกคนมักจะไว้ใจในมุมมองของตัวเราเองมากเกินไป ที่เราเป็นเช่นนี้เพราะเราไม่ได้เอาจริงเอาจังกับสิ่งที่พระคัมภีร์กล่าวเกี่ยวกับการทำงานของความมืดบอดฝ่ายวิญญาณ บาปหลอกลวง และบาปบังตาเรา ตราบใดที่บาปยังแฝงตัวอยู่ในตัวเรา เราจะไม่สามารถเห็นตัวเองได้อย่างถูกต้องตามที่เราคิดว่าเราเห็นชัดเจน เราตาบอดฝ่ายวิญญาณ โดยข้อพระคัมภีร์ข้างต้นใช้คำเปรียบเทียบว่า ยากจนและร่ำรวย ซึ่งโดยพื้นฐานคือการกล่าวว่า "เรามองตัวเอง และคิดว่าเราบริสุทธิ์และชอบธรรมแล้ว แต่เรายังห่างไกลมากจากคำว่าบริสุทธิ์และชอบธรรม"

บาปไม่เพียงทำให้เราตาบอดเท่านั้น แต่ในฐานะคนบาป เรามีส่วนร่วมในการทำให้ตัวเองตาบอดด้วย เราทุกคนหลอกตัวเองโดยคิดว่า เราดีกว่าที่เราเป็น คิดว่าสิ่งที่เรากำลังทำนั้นดี ถูกต้อง ชอบธรรมทั้งที่ในความเป็นจริงแล้วมันไม่ดี ถูกต้อง และชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าเลย ความจริงฝ่ายจิตวิญญาณคือ เราเหมือนคนจรจัดที่ร่างกายเปลือยเปล่า แต่เรากลับมองว่าตัวเองเป็นเศรษฐีร่ำรวยและแต่งตัวดี ช่างเป็นภาพที่น่าอับอายและน่าสมเพช เราเผชิญหน้ากับมุมมองที่บิดเบี้ยวและหลงผิดของเราเองอย่างชัดเจนเมื่อเราอ่านพระคัมภีร์ข้อนี้ หยุดต่อต้านหรือปฏิเสธ แล้วจงรับเอาคำเตือนสติไว้

นี่คือสิ่งที่เกิดขึ้น คือเมื่อเราคิดว่าเราชอบธรรม เราก็มองไม่เห็นบาปของเราและเห็นแต่บาปของผู้อื่น เราจำเป็นต้องรู้ว่าเรากำลังมีปัญหาสายตาฝ่ายวิญญาณ เมื่อเรากังวลเกี่ยวกับบาปของคนรอบข้างๆ เรามากกว่าที่บาปของเราเอง การมองเห็นที่ชัดเจนฝ่ายวิญญาณมักจะนำไปสู่ความเสียใจในความผิดและการสารภาพต่อบาปของตนเอง ไม่ใช่การประณามเพื่อนบ้าน บางทีอาจเป็นเพราะตาของเราอาจจะมองเห็นไม่ชัดเจนมากกว่าที่เราคิด บางทีเราอาจไม่รู้จักตัวเองดีเท่าที่เราคิดว่าเรารู้จัก ดังนั้น ให้เราอธิษฐานเผื่อพันธกิจที่สุภาพอ่อนโยน เปี่ยมด้วยความรัก สามารถมองเห็น และเชื่อมั่นในพระวิญญาณบริสุทธิ์ การทรงสถิตของพระองค์ในเรานั้นเป็นพระคุณ

อ่าน: วิวรณ์ 2-3 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

18 กรกฎาคม

พระคุณของพระเจ้าเรียกให้เราทนทุกข์ และเรียกให้เรารอคอย
แต่ไม่เคยเรียกให้เรายืนหยัดด้วยกำลังของตนเองโดยลำพัง

พระคัมภีร์ไม่เคยปฏิเสธความเป็นจริง พระคัมภีร์ไม่เคยอ้อมค้อม พระคัมภีร์ไม่เคยเสนอมุมมองโลกที่ตกสู่บาปว่าสวยงามว่า ดี ไม่มีปัญหาให้กับเรา พระคัมภีร์ไม่เคยหลอกให้เราคิดว่าสิ่งต่างๆ จะดีกว่าที่เป็นอยู่ พระคัมภีร์ตรงไปตรงมาและซื่อสัตย์แต่ไม่ได้ไร้ซึ่งความหวัง แม้จะตรงไปตรงมามากเกี่ยวกับความยากลำบากของชีวิตในโลกที่แตกสลายใบนี้ และพระคัมภีร์ก็มีความหวังที่น่ายินดีด้วยเช่นกัน ความสัตย์จริง ไม่ได้ทำลายความหวัง แต่ความหวังก็ไม่ได้ลบล้างความสัตย์จริงเช่นกัน สดุดี 28 เป็นตัวอย่างที่ดีของความสอดคล้องกันที่สำคัญของสองหัวข้อนี้:

> “ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์ ศิลาของข้าพระองค์ ขออย่าทรงเงียบเฉยต่อข้าพระองค์ เกรงว่าถ้าพระองค์ทรงเงียบอยู่ต่อข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะเป็นเหมือนคนเหล่านั้นที่ลงไปยังหลุมมรณา ขอทรงฟังเสียงวิงวอนของข้าพระองค์ ขณะเมื่อข้าพระองค์ทูลขอความช่วยเหลือจากพระองค์ ขณะเมื่อข้าพระองค์ชูมือทั้งคู่ มายังอภิสุทธิสถานของพระองค์ ขออย่าทรงกวาดข้าพระองค์ไปพร้อมกับคนอธรรม กับผู้ทำความชั่ว ผู้พูดกับเพื่อนบ้านอย่างเป็นมิตร แต่การปองร้ายอยู่ในใจของเขา ขอทรงตอบสนองพวกเขาตามการงานของเขา และตามความชั่วแห่งกิจการของเขา ขอทรงตอบสนองเขาตามผลงานของมือเขา และทรงตอบแทนเขาให้สาสม เพราะพวกเขาไม่นับถือพระราชกิจของพระยาห์เวห์ หรือผลงานแห่งพระหัตถ์ของพระองค์ พระองค์จะทรงพังเขาลง และไม่สร้างเขาขึ้นอีก สาธุการแด่พระยาห์เวห์ เพราะพระองค์ทรงฟังเสียงวิงวอนของข้าพเจ้า พระยาห์เวห์ทรงเป็นกำลังและเป็นโล่ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าวางใจในพระองค์ ข้าพเจ้าจึงได้รับความอุปถัมภ์ และจิตใจของข้าพเจ้าก็ปีติยินดียิ่ง ข้าพเจ้าจะขอบพระคุณพระองค์ด้วยบทเพลงของข้าพเจ้า พระยาห์เวห์ทรงเป็นกำลังของประชากรของพระองค์ พระองค์ทรงเป็นป้อมแห่งความรอดของผู้ที่พระองค์ทรงเจิม ขอทรงช่วยประชากรของพระองค์ให้รอด และขอทรงอวยพรมรดกของพระองค์ ขอทรงเป็นผู้เลี้ยงดูพวกเขาดุจเลี้ยงแกะ และอุ้มชูเขาไปเป็นนิตย์”

บทเพลงสดุดีแห่งปัญหาจบลงด้วยการเป็นบทสดุดีแห่งความหวังที่ส่องสว่าง นั่นคือเรื่องราวชีวิตของผู้เชื่อทุกคน เพราะคุณและผมไม่เคยถูกทิ้งไว้เพียงลำพังในปัญหาของเรา “พระองค์ผู้ทรงเป็นที่พึ่งแห่งความรอด” ทรงอยู่กับเราเสมอ!

อ่าน: สดุดี 35 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

19 กรกฎาคม

พระเจ้าอนุญาตให้เจอเราช่วงเวลาที่ยากลำบากเพื่อที่เราจะร้องขอการปลอบโยนจากพระองค์
และเพื่อที่ใจของเราจะอ่อนโยน และเข้าใจผู้ที่ต้องการปลอบโยนในแบบเดียวกัน

บางครั้งเราไวในการตัดสินมากกว่าการปลอบโยน สิ่งนี้กระทบใจผมเมื่อไม่นานมานี้ บนถนนในฟิลาเดลเฟียในแถวที่ผมอาศัยอยู่ ผมเดินผ่านชายไร้บ้านคนหนึ่งที่กำลังขอทานอยู่บนถนน และความสงสัยของผมก็ขึ้นในใจทันทีว่า "เขาไปทำอะไรกับชีวิตมา เขาถึงได้ต้องมานั่งขอทานอยู่ตรงนี้" คำวิจารณ์เข้ามาในหัวผมไวมาก ไวกว่าความเห็นอกเห็นใจ ความใจดำหรือใจหินเป็นธรรมชาติของผมเกินกว่าที่ผมคาดไว้และมากกว่าที่ผมเคยยอมรับมัน บางทีผมทำแบบนี้กับลูกๆ ผมด้วยเมื่อผมตะโกนใส่ลูกเวลาที่ผมตกใจ ทั้งๆ ที่พวกเขาทำผิดหรือประสบปัญหาแบบเดียวกันกับผมตอนที่ผมอายุเท่าพวกเขา บางทีผมดูถูกพ่อแม่ที่ไม่สามารถดูแลลูก ๆ ของพวกเขาในร้านอาหาร บางทีผมมีความคิดที่ค่อนข้างจะเหยียดหยามดูถูกผู้ที่มีเงินไม่พอสำหรับจ่ายค่าใช้จ่ายต่างๆ ความคิดเหล่านี้คือ การงานของความหยิ่งยโสที่ยังคงอยู่ในตัวเราทั้งหลาย เมื่อเราเรียกตัวเองว่าเข้มแข็ง เก่ง ฉลาด มีความสามารถ เป็นผู้ใหญ่แล้ว และชอบธรรมแล้ว เราก็มักจะดูถูกคนที่ไม่ประสบความสำเร็จ หรือมีได้อย่างที่เรามี

ดังนั้นพระเจ้าจึงถ่อมใจเราลง พระองค์วางเราไว้ในสถานการณ์ที่จะช่วยเปิดเผยความอ่อนแอ ความโง่เขลา และความที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะหรือเป็นผู้ใหญ่ในฝ่ายวิญญาณของเรา ผมจำได้ชัดเจนว่าผมเคยพบกับความยากลำบากภายใต้อำนาจการครอบครอง และการช่วยเหลือของพระเจ้าในวันที่ผมเจ็บปวดการจากไปของพ่อ ก่อนหน้านี้ผมมีความเย่อหยิ่งในใจผมคิดว่าผมยังโอเค เพราะผมเข้าใจและยังคงสามารถพูดถึงหลักคำสอนที่สำคัญเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้เป็นอย่างดี แต่ ณ ตอนนั้นเอง ที่พ่อผมเสียชีวิต ที่ผมพยายามปล้ำสู้กับแผนการอันดีของพระผู้เป็นเจ้า ประเด็นเรื่องราวของพ่อ มันดูไม่สมเหตุสมผลในความคิดของผม ผมสงสัยพระเจ้าว่า พระองค์กำลังทำอะไรอยู่ในตอนที่พ่อของผมเสียชีวิต ทุกอย่างดูวุ่นวาย และไม่ได้อยู่ในการควบคุมของพระองค์ แต่ในเวลาเดียวกันผมก็กำลังถูกทำให้ถ่อมลงในการสูญเสียครั้งนี้ เพื่อทำให้ผมให้ผมอ่อนโยนลง และไวในการเห็นอกเห็นใจผู้อื่นมากขึ้นอดทนมากขึ้น และช้าในการตัดสินผู้ที่กำลังอยู่ในช่วงเวลาที่ชีวิตสะดุดหรือมีปัญหากับการครอบครองของพระเจ้า ที่กำลังต้องความช่วยเหลือของพระเจ้าเช่นเดียวกับผม

เปาโลกล่าวถึงสิ่งนี้ใน 2 โครินธ์ 1:3-6 ว่า: "สาธุการแด่พระเจ้า พระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พระบิดาผู้ทรงพระเมตตากรุณา พระเจ้าแห่งการหนุนใจทุกอย่าง พระองค์ผู้ทรงหนุนใจเราในความยากลำบากทั้งหมดของเรา เพื่อเราจะสามารถหนุนใจคนทั้งหลาย ที่มีความยากลำบากอย่างใดอย่างหนึ่งได้ด้วยการหนุนใจ ซึ่งเราเองได้รับจากพระเจ้า เพราะความรักของพระคริสต์มากท่วมท้นเราอย่างไร การหนุนใจของพระคริสต์ก็มากท่วมท้นเราอย่างนั้น ที่เราทนความยากลำบากนั้น ก็เพื่อให้พวกท่านได้รับการหนุนใจและได้รับความรอด และที่เราได้รับการหนุนใจ ก็เพื่อให้พวกท่านได้รับการหนุนใจด้วย ซึ่งท่านจะได้รับเมื่อสู้ทนความทุกข์เช่นเดียวกับที่เราทนอยู่นั้น"

ช่วงเวลาที่ยากลำบากไม่ใช่เป็นเพียงเพื่อช่วยให้เราเติบโตในพระคุณเท่านั้น แต่ยังเพื่อการทรงเรียกให้เราเป็นเครื่องมือของพระคุณนั้นในชีวิตของผู้ที่เผชิญความยากลำบากเช่นเดียวกับเรา ในความยากลำบาก พระเจ้ากำลังทำให้ใจเราอ่อนลงและเตรียมเราเพื่อที่เราจะได้พร้อมที่จะทำให้การปลอบประโลมใจจากพระบิดาที่มองไม่เห็น ในชีวิตของผู้แสวงหาที่เหน็ดเหนื่อยอ่อนล้าอ่อนแรงต่อหนทางพระองค์ได้วางไว้ในชีวิต พระเจ้าทรงมีแผนการและจุดประสงค์ให้เราส่งต่อการปลอบโยนที่เราได้รับจาก พระคุณที่ประทานความหวังแก่เราเพื่อที่จะขยายความหวังนี้ออกไปสู่สำหรับคนที่อยู่รอบข้างเรา เราต้องจำไว้ว่า นี่เป็นแผนการที่ดีเยี่ยม!

อ่าน: 2 โครินธ์ 1:3-11 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

20 กรกฎาคม

พระคุณไม่ได้ช่วยให้เราทำสิ่งต่างๆ ได้ตามใจ แต่ช่วยเปลี่ยนเราเป็นคนใหม่
โดยเริ่มเปลี่ยนแปลงจากส่วนลึกในใจของเรา

ตอนนี้ผมต้องการแนะนำเราถึงหนึ่งในคำอธิษฐานสารภาพบาปที่รู้จักกันดีในพระคัมภีร์ ปัญหาคือ พวกเราส่วนใหญ่คุ้นเคยกับมันมากจนเราเลิกพิจารณาถึง สิ่งที่พระคัมภีร์เรียกร้องตามลำดับเพื่อให้เราได้รับการช่วยเหลือ คำอธิษฐานสารภาพบาปนี้เป็นของ ดาวิดในสดุดี 51:1–12:

> “ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงพระเมตตาข้าพระองค์ ตามความรักมั่นคงของพระองค์ ตามพระกรุณาอันอุดมของพระองค์ ขอทรงลบบรรดาการละเมิดของข้าพระองค์ ขอทรงล้างข้าพระองค์ให้หมดจดจากความชั่วของข้าพระองค์ และขอทรงชำระข้าพระองค์จากบาปของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ทราบถึงการละเมิดของข้าพระองค์แล้ว และบาปของข้าพระองค์อยู่ต่อหน้าข้าพระองค์เสมอ ข้าพระองค์ได้ทำบาปต่อพระองค์ต่อพระองค์เท่านั้น และได้ทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรพระองค์ ดังนั้น พระองค์ทรงชอบธรรมในการพิพากษา และไร้ตำหนิในการตัดสินนั้น แท้จริง ข้าพระองค์ถือกำเนิดมาในความชั่ว และข้าพระองค์เป็นคนบาปตั้งแต่อยู่ในครรภ์มารดา แน่ทีเดียว พระองค์ทรงประสงค์ความจริงในใจ เพราะฉะนั้น ขอทรงสอนสติปัญญาแก่ข้าพระองค์ในที่ลี้ลับ ขอทรงชำระมลทินจากข้าพระองค์ด้วยต้นหุสบ ข้าพระองค์จึงจะสะอาด ขอทรงล้างข้าพระองค์ และข้าพระองค์จะขาวกว่าหิมะ ขอทรงให้ข้าพระองค์ได้ยินความปีติและความยินดี ขอกระดูกซึ่งพระองค์ทรงหักนั้นเปรมปรีดิ์ ขอซ่อนพระพักตร์พระองค์จากบาปทั้งหลายของข้าพระองค์ และขอทรงลบความชั่วทั้งสิ้นของข้าพระองค์ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเนรมิตสร้างใจสะอาดในข้าพระองค์ และขอทรงสร้างจิตใจหนักแน่นขึ้นใหม่ภายในข้าพระองค์ ขออย่าทรงเหวี่ยงข้าพระองค์ไปจากพระพักตร์พระองค์ และขออย่าทรงนำพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ไปจากข้าพระองค์ ขอทรงคืนความชื่นบานในความรอดของพระองค์แก่ข้าพระองค์ และทำให้ข้าพระองค์เชื่อฟังด้วยความเต็มใจ”

ให้เราพิจารณาดูคำอธิษฐานของดาวิดอย่างละเอียด นี่ไม่ใช่แค่คำอธิษฐานสารภาพบาปเท่านั้น แต่ยังเป็นครำ่ครวญเพื่อการเปลี่ยนแปลงอีกด้วย เขายอมรับว่าปัญหาของเขาไม่ใช่เรื่องที่เกิดจากสภาพแวดล้อมภายนอก แต่เป็นสิ่งที่ติดตัวเขามาตั้งแต่เกิด ดาวิดเกิดมาในโลกพร้อมกับมัน เขาสารภาพว่าปัญหาของเขาไม่ใช่ปัญหาภายนอก แต่เป็นปัญหาภายใน มันเป็นปัญหา ของ “ความเป็นอยู่ภายใน” ดังนั้นเขาจึงร้องหาสิ่งที่คนบาปทุกคนต้องการ นั่นคือใจใหม่ ซึ่งเป็นสิ่งที่พระเจ้าเท่านั้นที่สามารถสร้างได้ เป็นจุดศูนย์กลางและจุดกำเนิดที่สำคัญของการงานแห่งพระคุณของพระองค์ เขาต้องการมากกว่าแค่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมหรือกลับเนื้อกลับตัวเท่านั้น พระเจ้าได้ทรงส่งพระบุตรมาสิ้นพระชนม์เพื่อเราและที่เราจะสามารถมีใจใหม่และได้รับการฟื้นฟูใจใหม่นั้นอยู่เสมอ ดังนั้นหากใจของเรามีปัญหา พระคุณแห่งการเปลี่ยนแปลงก็จิตใจก็เป็นความหวังเดียวของเรา

อ่าน: มัทธิว 15:10-20 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

21 กรกฎาคม

เราคงไม่อาจโต้แย้งได้เลยว่า หนทางของพระเจ้าดีกว่าหนทางของเรา
และแผนการของพระองค์ดีกว่าแผนการทั้งหมดที่เราคิดเองเสมอ

ผมเคยรู้สึกท้อแท้สิ้นหวัง แต่ผมก็ผ่านมันมาแล้ว ผมได้หาทางออกไว้แล้ว และค่อนข้างแน่ใจว่าผมจะไปต่อตรงไหน แผนนี้ไม่เลวเลยทีเดียว ดีกว่าแผนอื่นๆ ที่ผมเคยทำมามาก ผมกำลังจะออกจากฝันร้าย และไปมีชีวิตที่เป็นดังที่ผมฝันไว้ แต่ปัญหาก็คือ พระเจ้ามีแผนการที่ดีกว่าสำหรับผม ผมคิดว่าผมรู้ดีกว่าพระเจ้า ผมแน่ใจว่าอะไรกำลังจะเกิดขึ้นต่อไป ผมได้เริ่มเขียนเรื่องราวชีวิตของผมไว้ในบทต่อไปแล้ว แต่ผมกลับลืมไปว่า มีผู้ประพันธ์ตัวจริงที่กำลังประพันธ์บทชีวิตของผมอยู่

ผมไล่ตามความฝันในงานรับใช้ของผม แต่ผมไม่รู้ตัวเลย ไม่มีอะไรที่แย่เกิดขึ้นจากแผนการเล็กน้อยของผม ผมแค่ไม่ได้รับการชื่นชมมากเท่ากับที่ผมคาดหวังไว้ว่า ผมสมควรได้รับ และมีปัญหามากมายในคริสตจักรเล็กๆ ของเรามากกว่าที่ผมคาดการณ์ไว้ว่าจะเจอ ความฝันของผมกลายเป็นฝันร้าย ผมจึงคิดว่าสิ่งที่ควรทำที่สุดคือ ออกไปตรงนี้ให้เร็วที่สุดและเริ่มต้นใหม่ แต่พระเจ้ามีแผนการอื่น

หลังการนมัสการที่โบสถ์วันหนึ่งผมได้ประกาศในที่ประชุมว่า ผมขอลาออกจากการเป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักร ผู้ชายที่อายุมากที่สุดในกลุ่มของเรายืนรอผมอยู่ที่ระเบียงโบสถ์ เราสองคนออกไปจากห้องประชุมนมัสการเป็นคนสุดท้าย เขามาหาผมแล้วบอกว่า ผมขอคุยด้วยได้ไหม จากนั้นเขาก็พูดว่า: "เรารู้ว่าคุณกำลังรู้สึกท้อใจ และหมดหวัง และเรารู้ว่าคุณยังไม่โตเท่าไร แต่เราไม่ได้ขอให้คุณออกไปจากคริสตจักร คริสตจักรจะหาศิษยาภิบาลที่บรรลุนิติภาวะได้อย่างไร หากศิษยาภิบาลที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะออกไปจากโบสถ์เสียแล้ว" ณ ตอนนั้น พระเจ้าทรงเข้าได้มาแทรกแซงในแผนของผม ผมรู้ทันทีว่า เขาสิ่งที่ชายคนนั้นพูดถูกต้อง ผมรู้ทันทีว่าผมกำลังวิ่งตามความฝัน ที่กำลังจะสลายไปต่อหน้าต่อตา และผมรู้ทันทีว่าผมยังไม่สามารถออกไปจากคริสตจักรได้ ผมกลับบ้านแล้วบอกภรรยาว่า เรายังไปกันไม่ได้ แล้วโทรแจ้งพวกผู้ใหญ่เพื่อขอยกเลิกการยื่นใบขอลาออกของผม

ผมอยู่ต่อที่นั่นอีกหลายปี—หลายปีแห่งการเติบโตทั้งในพระคุณและการทำพันธกิจ ผมคงไม่ได้มีโอกาสฝึกประสบการณ์อะไรถ้าผมตัดสินใจออกจากคริสตจักรไปในวันนั้น พระพรและเส้นทางในการทำพันธกิจต่างๆ ทั้งหมดที่ผมได้ทำในตอนนั้นที่ช่วยให้ผมทำในสิ่งที่ทำอยู่ตอนนี้ ไม่อย่างนั้นผมคงทำผิดพลาดในการสละเรือแล้วออกจากงานการอภิบาลในคริสตจักร แต่ขอบคุณพระเจ้าที่ผมไม่ต้องประพันธ์เรื่องราวชีวิตของผมเอง

เรื่องราวของคุณไม่ใช่ชีวประวัติที่เราเป็นผู้ประพันธ์ เช่นกัน เรื่องราวของคุณและผมเป็นชีวประวัติแห่งสติปัญญาและพระคุณที่เขียนโดยผู้ประพันธ์ที่ไม่ใช่เรา ทุกเหตุการณ์ที่ผู้ประพันธ์ท่านนี้เขียนนั้นถูกต้องเสมอ ทุกการผลิกผันของโครงเรื่องนั้นก็เพื่อสิ่งดีที่สุด ทุกตัวละครใหม่ทุกตัวหรือเหตุการณ์ไม่คาดฝันเป็นเครื่องมือแห่งพระคุณของผู้ประพันธ์ท่านนี้ บทใหม่แต่ละบทช่วยเสริมสร้างวัตถุประสงค์ของผู้ประพันธ์ "ผู้ใดฉลาด ก็ให้เข้าใจสิ่งเหล่านี้เถิด ผู้ใดช่างสังเกต ก็ให้เขารู้ เพราะว่าพระมรรคาของพระยาห์เวห์ก็เที่ยงตรง ..." (โฮเชยา 14:9) แทบจะไม่เชื่อเลยที่เราจะมาถึงจุดที่สามารถพูดได้ว่าแผนการหรือหนทางของพระเจ้านั้นดีกว่าของเรา จะไม่เป็นเช่นนั้นได้อย่างไรล่ะ? ที่เป็นเช่นนั้นก็พระองค์ทรงมีสติปัญญา และพระคุณอันหาที่สิ้นสุดมิได้!

อ่าน: สดุดี 118 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

22 กรกฎาคม

การนมัสการร่วมกันถูกออกแบบมาเพื่อช่วยเปลี่ยนแปลงท่าทีในการบ่นของเรา
ให้เป็นการถวายเกียรติแก่พระเจ้าด้วยคำสรรเสริญ

ทุกวันในชีวิตของเรา มีสิ่งมีเหตุผลมากมายที่จะบ่น และทุกๆ วันในชีวิตของเรา เราจะมีเหตุผลมากมายที่จะขอบพระคุณ หัวข้อทั้งสองนี้ การบ่นและการขอบพระคุณ ยื้อยุดอยู่ใจเราแต่ละคนเสมอ สองสิ่งนี้ออกแบบพื้นฐานการมองโลกที่แตกต่างกันแก่เรา แต่สองสิ่งนี้หยั่งรากลงในรากฐานในการมองตัวเองโดยพื้นฐานที่แตกต่างกัน คำพูดที่เรามักใช้ในเริ่มต้นการสนทนาของเราคืออะไร? เราบ่นมากกว่าขอบพระคุณหรือไม่? เรามักได้ยินเสียงบ่นเราพ่นออกมาตลอดเวลารึเปล่า? เราเป็นคนหงุดหงิดง่ายและใจร้อนเร็วหรือเปล่า? มีสิ่งประจำวันทั่วไปที่ทำให้เห็นแล้วคันปากและอดที่จะบ่นหรือไม่ได้บ้างหรือไม่? คนใกล้ชิดเรามองว่าเราเป็นคนที่ขอบพระคุณเสมอหรือขี้บ่นเสมอ? เราได้มองโลกของเราแล้วรู้สึกทึ่งกับสิ่งต่างที่พระเจ้าทรงสร้าง และพบเจอเหตุผลมากมายที่จะขอบพระคุณสำหรับสิ่งเหล่านั้นในทุกๆ วันหรือไม่? เราเคยเห็นว่าตัวเรานั้นเป็นผู้ที่ได้รับการชาโลมด้วยพรต่างๆมากมายหรือไม่? เราเคยถ่อมใจลงกับกับสิ่งต่างๆ มากมายในชีวิตที่เราต่างเพลิดเพลินไปกับมันอยู่เป็นประจำในแต่ละวัน ที่เราไม่สามารถโต้แย้งได้เลยว่าเราไม่สมควรได้รับมันหรือไม่? เรากระซิบคำขอบพระคุณต่อพระเจ้าหรือขอบคุณต่อคนรอบข้างบ่อยๆ หรือไม่?

ผมเขียนคำถามข้างต้นเพื่อกระตุ้นใจในสิ่งที่คุณอาจมองข้ามไป ผมเขียนถึงวิถีชีวิตที่พร่ำบ่นและวิถีชีวิตที่ชาบซึ้งในพระคุณมีรากฐานมาจากวิธีที่เรามองตนเอง การบ่นเป็นปัญหาของตัวตนจริงๆ หากให้ตัวเองเป็นศูนย์กลางของโลก หากความร้อนรนของเราลดขอบเขตลงเป็นแค่ความต้องการที่จำเป็นในชีวิตประจำวัน และความรู้สึกนึกคิดที่คิดถึงแต่สิ่งที่เล็กลงมาแค่สิ่งที่เกี่ยวกับตัวเราเท่านั้น เราก็จะใช้ชีวิตอยู่กับทัศนคติ “เราสมควรได้รับ” และถ้าเราเป็นแบบนั้น เราก็จะหาเหตุผลมาบ่นได้เสมอ เราจะจดจ่ออยู่กับสิ่งที่เราต้องการตลอดเวลา เราจะมีความรู้สึกที่ไม่ถูกต้องคือ เรามองว่าตัวเราสำคัญเกินกว่าความเป็นจริง เมื่อเราคิดว่าสิ่งใดจำเป็นแก่เราแล้วไม่ได้ดังใจ ดังนั้นเราก็จะบ่นและบ่นอย่างนี้ตลอดชีวิต เหตุผลที่เราบ่นก็เพราะว่า เราเข้าใจผิดถึงสิ่งที่เป็นศูนย์กลางของทุกสิ่ง ในความเป็นจริงแล้วตัวเราไม่ได้เป็นศูนย์กลางของทุกสิ่ง ชีวิตไม่ได้ขึ้นอยู่กับตัวเรา จักรวาลไม่ได้ทำงานเพื่อตอบสนองความต้องการของเรา การคิดแบบนี้เป็นหนทางที่มืดมนและน่าท้อใจในการใช้ชีวิต แต่ถ้าเราถ่อมใจลงและยอมรับว่าพระเจ้าทรงเป็นศูนย์กลางของทุกสิ่งและตัวเราในฐานะ คนบาป และเราไม่สมควรได้รับสิ่งใดนอกจากพระพิโรธของพระเจ้า แต่ด้วยพระองค์ทรงเปี่ยมด้วยพระคุณ พระองค์จึงหันพระพักตร์แห่งพระเมตตากรุณามาหาเรา ทรงประทานทุกสิ่งที่ดีในชีวิตของเรา และนั่นคือพระพรที่เราไม่สมควรได้รับ เรา จะพบเหตุผลที่จะขอบพระคุณในทุกสิ่งที่เราได้เห็น เราจะต้องการที่จะขอบพระคุณและได้รับการเติมเต็มใจเรา มากกว่าต้องการที่จะการถือหรือครอบครองสิทธิ์ที่ทำให้ผิดหวังเสมอ

นี่คือที่สิ่งที่การนมัสการของร่วมกับผู้เชื่อคนอื่นสามารถช่วยเราได้อย่างมาก การรวมตัวกันของคนของพระเจ้าเพื่อนมัสการเป็นประจำช่วยเปลี่ยนการมัวแต่จดจ่อที่การบ่นของเราให้กลายเป็นการขอบพระคุณแทน โดยย้ำเตือนเราว่าแท้จริงแล้วเราเป็นใคร และเราจะได้พบกับพระเมตตาที่สวยงามและซื่อสัตย์ของพระเจ้าที่มีต่อเรา เมื่อข่าวประเสริฐทำให้เราอยู่ในตำแหน่งที่เป็นของเรา มันก็ทำให้เราได้รับคำชมเช่นกัน และนี่ก็เป็นสิ่งที่ดีมาก

อ่าน: ฟิลิปปี 4:4-9 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

23 กรกฎาคม

พระเจ้าจะทรงเรียกเราให้ทำในสิ่งที่เราไม่สามารถทำได้ด้วยตนเอง
และทรงจัดเตรียมทุกสิ่งที่จำเป็นแก่เราเพื่อช่วยเราในการทำพันธกิจนั้นๆ ไว้ด้วย

เป็นไปไม่ได้ที่โนอาห์จะมีกำลังหรืออำนาจมากพอที่จะเอาสัตว์ทั้งหมดที่เข้าไปในเรือตามที่พระเจ้าสั่ง แต่พระเจ้าทรงจัดเตรียมสิ่งที่จำเป็นเพื่อที่สิ่งนี้จะเป็นไปได้

เป็นไปไม่ได้ที่โยเซฟจะมีความสามารถที่จะรักษาชีวิตของตนและเข้าไปอยู่ในตำแหน่งที่มีอำนาจในอียิปต์ แต่พระเจ้าทรงทำให้สิ่งนี้เป็นไปได้

เป็นไปไม่ได้ที่โมเสสจะมีความสามารถหรือกำลังมากพอพอที่จะปลดปล่อยชาวอิสราเอลจากการเป็นทาสในอียิปต์ แต่พระเจ้าทรงประทานอำนาจให้เขานำอิสราเอลไปสู่ดินแดนแห่งพันธสัญญาได้

เป็นไปไม่ได้ที่ชาวอิสราเอลจะข้ามทะเลแดงได้เอง แต่พระเจ้าทรงแยกน้ำเพื่อเปิดหนทางให้พวกเขา

เป็นไปไม่ได้ที่ผู้แสวงหาพระเจ้าในถิ่นทุรกันดารจะมีอาหาร และหนทางที่จะหาอาหารเพื่อยังชีพตนเองได้ แต่พระเจ้าทรงจัดเตรียมทุกสิ่งที่พวกเขาต้องการ

เป็นไปไม่ได้เลยที่ลูกหลานของอิสราเอลจะเอาชนะชาวเมืองเยริโคที่มีกำแพงล้อมรอบได้ แต่พระเจ้าก็ทรงประทานชัยชนะแก่พวกเขา

เป็นไปไม่ได้เลยที่ดาวิดจะมีอำนาจที่จะเอาชนะโกลิอัท แต่พระเจ้าก็ทรงช่วยเหลือโดยประทานความกล้าหาญและกำลังแก่เขาในหุบเขาเอลาห์

เป็นไปไม่ได้เลยที่ชัดรัค เมชาค และเอเบดเนโกจะมีความสามารถที่จะป้องกันตนเองไม่ให้ถูกเผาในเตาไฟอันร้อนแรงนั้น แต่พระเจ้าก็ทรงรักษาชีวิตพวกเขา

เป็นไปไม่ได้เลยที่เหล่าสาวกจะมีหนทาง กำลัง หรือเงินมากพอที่จะเลี้ยงฝูงชนผู้หิวโหยที่มาชุมนุมกันเพื่อฟังพระเยซู แต่พระองค์ทรงเลี้ยงดูพวกเขาเป็นอย่างดี จากอาหารกลางวันของเด็กชายตัวเล็กๆ

เป็นไปไม่ได้ที่เปาโลจะมีความสามารถที่จะปกป้องตัวเองและผู้ที่อยู่กับเขาเหตุการณ์จากเรืออับปาง แต่พระเจ้าก็ทรงใช้อำนาจของพระองค์ เพื่อช่วยไม่ให้ใครสูญหายหรือเสียชีวิต

เป็นไปไม่ได้เลยที่เหล่าอัครสาวกที่ไร้ความสามารถในการทำให้ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ให้เป็นที่รู้จัก แต่พระเจ้าทรงประทานของประทานสิ่งจำเป็นต่างๆ แก่พวกเขา และจัดเตรียมให้พวกเขาเพื่อที่พวกเขาจะทำได้

คุณและผมไม่มีซึ่งความสามารถตามธรรมชาติที่จะลุกขึ้น และทำในสิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกให้เราทำทันที แต่พระองค์ปฏิเสธที่จะทิ้งเราให้กระทำด้วยกำลัง ความรู้ หรือสิ่งต่างๆ แค่เท่าที่เรามี พระองค์ไม่ได้โง่เขลา ไร้ซึ่งความเมตตาปรานีหรือไม่ซื่อสัตย์ขนาดที่จะเรียกเราให้ทำงานโดยไม่ทำให้เรามีความสามารถทำตามที่พระองค์ทรงเรียกให้เราทำได้ ผมไม่สามารถรักภรรยาเหมือนที่พระเยซูรัก

คริสตจักรได้ แต่พระเจ้าไม่ได้ทิ้งผมไว้ให้พึ่งพาลักษณะนิสัย และความเข้มแข็งของผมเองเท่าที่ผมมีเท่านั้น ผมไม่สามารถรักษาใจให้บริสุทธิ์ได้ ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงเติมผมด้วยอำนาจของพระวิญญาณ เห็นไหมว่าสิ่งที่ 2 เปโตร 1:3 กล่าวนั้นเป็นความจริง: ฤทธิ์เดชของพระเจ้าได้ให้ทุกสิ่งแก่เรา ที่จำเป็นต่อชีวิตและต่อการดำเนินตามทางพระเจ้า พระเจ้าผู้ทรงเรียกเราไปสู่วิถีชีวิตแบบใหม่ที่ต่างไปจากเดิมอย่างสิ้นเชิง ทรงถ่อมพระองค์ลงมาพบกับเราด้วยพระคุณที่เสริมกำลังอันแรงกล้า มีความกล้าหาญ มีความกระตือรือร้น พระผู้ช่วยให้รอดของเราทรงเป็นกำลังของเราจริงๆ

อ่าน: เนหะมีห์ 6 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

24 กรกฎาคม

อย่าท้อแท้ในวันนี้ ไม่ว่าเราจะรู้สึกโดดเดี่ยวอ้างว้างเพียงใดไหน
เราก็ได้รับพรจากความรักจากพระบิดาแล้ว

วันนี้คุณรู้สึกโดดเดี่ยวไหม? มีบางครั้งที่คุณรู้สึกแปลกแยกและไม่มีใครรักหรือไม่? คุณเคยรู้สึกว่าถูกผู้อื่นพูดถึงในทางที่ไม่ถูกต้อง หรือถูกเข้าใจผิดหรือไม่? คุณเคยรู้สึกว่าถูกมองข้ามและถูกมองว่าเป็นของตายหรือไม่? คุณรู้สึกหมดสภาพ เสื่อมสภาพ และต้องการการบำบัดรักษาหรือ ไม่? คุณเคยหมดหนทางไร้เหตุผลที่จะไปต่อหรือสู้ต่อหรือไม่? คุณเคยสงสัยไหมว่าคุณใช้ชีวิตคุ้มค่าแล้วรึยัง? คุณเคยรู้สึกว่าไม่มีใครจริงใจกับเราจริงๆ บ้างไหม? เคยมีใครสนใจไหม? เมื่อคลื่นแห่งความเหงาและความท้อแท้ถาโถมเข้าใส่คุณ คุณจะหนี ไปที่ไหน คุณซ่อนตัวอยู่ที่ไหน?

ผมชอบการบรรยายถึงการดูแลที่ทะนุถนอมอ่อนโยนของพระเจ้าในอิสยาห์ 42:3:"ไม้อ้อช้ำแล้ว ท่านจะไม่หัก และไส้ตะเกียงริบหรี่นั้น ท่านจะไม่ดับ ท่านจะส่งความยุติธรรมออกไปด้วยความซื่อสัตย์" ช่างเป็นภาพเปรียบเทียบที่งดงามมาก! ลองนึกภาพว่าเรากำลังเดินผ่านพุ่มไม้แล้วเจอต้นไม้ต้นหนึ่งที่มีกิ่งงอและเกือบหักห้อยอยู่ในมุมที่ค่อนข้างแปลก โดยธรรมชาติแล้วเรามักจะอยากกำจัดมันออก และฉีกมันเป็นชิ้นๆจนหมด แต่พระบิดาในสวรรค์ของเราจะไม่มีวันทำสิ่งที่ไร้ความคิดเช่นนั้น พระองค์ไม่ได้คิดจะทำลายเราทิ้งไปกลางทาง และพระองค์ยังมาหาเราด้วยพระคุณเพื่อปลอบโยน เสริมกำลัง หนุนใจ และฟื้นฟู ความรักของพระองค์ที่มีต่อเรานั้นอ่อนโยนและสัตย์ซื่อยังทรงอยู่ใกล้เราแม้ในเวลาที่เราไม่มีเหลือใคร พระองค์จะดูแลเราเมื่อไม่มีใครดูแล พระองค์จะรักษาบาดแผลของเราในยามที่ไม่มีใครเห็นว่าเรากำลังบาดเจ็บ พระองค์จะไม่เยาะเย้ยหรือใช้ประโยชน์จากความอ่อนแอของเรา ทรงจะไม่ทอดทิ้งเราไปแม้ในเวลาที่ไม่มีใครสังเกตหรือสนใจ หากเราเป็นลูกของพระองค์ เป็นไปไม่ได้ที่เราจะถูกทิ้งไว้ลำพังและไม่มีใครรัก เพราะพระบิดาบนสวรรค์ทรงสถิตอยู่กับเราและยื่นมือมาหาเรา ด้วยความรักที่อ่อนโยนและฟื้นฟู

ลองนึกภาพว่าเปลวไฟเล็กๆ สุดท้ายกิ่งไม้ที่ให้แสงสว่างแก่เราริบหรี่เหลือเกินและมันกำลังจะดับ เราทนดูต่อไปไม่ไหวและหงุดหงิดเล็กน้อยเราเลยยื่นมือออกไปและดับมันซะเลย แต่พระบิดาในสวรรค์ของเราจะไม่ทรงคิดที่จะทำเช่นนั้นกับเรา พระองค์มาหาเราผ่านทางพระคุณในฐานะผู้ให้ชีวิต ไม่ใช่ทำลายชีวิต เมื่อความหวังของเราเริ่มเลือนรางและความเชื่อของเราอ่อนแอลง พระองค์ไม่ได้ใจร้อนและหงุดหงิด ความเมตตาที่แสนงดงามของพระองค์ให้ลมหายใจแห่งชีวิตเข้าสู่ใจเราและให้ชีวิตชีวาแก่จิตวิญญาณของเรา พระองค์ทรงกริ้วช้าและเปี่ยมด้วยพระเมตตาคุณ พระองค์ทรงเป็นบ่อเกิดของความเมตตาที่แท้จริง พระองค์ทรงเป็นพระบิดาแห่งการปลอบประโลมใจจริงๆ พระองค์ทรงเป็นมหาปุโรหิตที่อ่อนโยนที่เข้าใจในความอ่อนแอของเราและประทานความเมตตาที่จำเป็นแก่เราในยามที่เราต้องการ ทรงเป็นเพื่อนที่สัตย์ซื่อเป็นนิจ พระองค์ทรงเป็นพระบิดาที่ทรงเชื้อเชิญเรานอนลงบนตักของพระองค์เพื่อรับการปลอบประโลมด้วยความรักของพระองค์ แน่ทีเดียวที่ชีวิตอาจเป็นเรื่องยากมาก ผู้คนอาจโหดร้ายกับเรามาก และบางครั้งที่เราก็ถูกทิ้งให้อยู่ตามลำพัง แต่เราไม่เคยโดดเดี่ยวเลยเพราะพระบิดาของเราอยู่กับเราด้วยรักที่อ่อนโยนและอบอุ่น

อ่าน: ฮีบรู 5:1-5 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

25 กรกฎาคม

วันนี้เราเลือกที่จะสงสัยว่าเรามีเพียงพอแล้วรึยัง หรือเลือกที่จะบอกกับตัวเองว่า "พระเจ้าจะทรงจัดเตรียม" และเราจะก้าวออกไปด้วยความเชื่อ

เพื่อดำเนินชีวิตตามการทรงเรียกและประทานให้ เราต้องรู้จักที่ที่เราอยู่ เราต้องเข้าใจว่าการ อยู่ในที่ที่เราอยู่ทุกวันนี้หมายความว่าอย่างไร ตัวอย่างเช่น ถ้าเราอาศัยอยู่ในเมือง เราก็รู้ว่าที่จอดรถจะเป็นปัญหา หากเราอาศัยอยู่ในแถบชานเมือง เราก็รู้ว่าเราจะมีสนามหญ้าขนาดใหญ่ที่ต้องดูแลรักษา หากเราอาศัยอยู่ในเมืองชั้นใน เราอาจต้องระวังอันตรายบนท้องถนนในตอนกลางคืน หากเราอาศัยอยู่ในบ้านหลังเก่า เราก็แน่ใจได้เลยว่า เราคงจะต้องฝึกฝนทักษะด้านช่างไม้ ไฟฟ้า และประปา เพราะบางส่วนของโครงสร้างอาจจะทรุด โทรม เช่นเดียวกับชีวิตฝ่ายวิญญาณ จำเป็นอย่างยิ่งที่เราจะต้องเข้าใจความหมายของการใช้ชีวิตในที่ที่เราอยู่ มิฉะนั้นเราจะพบว่าตัวเองสับสนและไม่พร้อมซ้ำแล้วซ้ำเล่า

คุณและผมอยู่ระหว่าง "สิ่งที่สำเร็จ" และ "ยังไม่สำเร็จ" พระเยซูทรงเสียสละอย่างหาที่เปรียบไม่ได้ พระองค์ได้ประทานสติปัญญาแห่งพระวจนะแก่เราแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จมาสถิตอยู่ในเรา แต่การงานของพระเจ้าในตัวเรา เพื่อเรา และทรงกระทำผ่านเรานั้นยังไม่สำเร็จ ซึ่งหมายความว่าความบาปยังไม่ได้ถูกกำจัดให้หมดไป และพระคุณเปลี่ยนแปลงเรายังไม่เสร็จสมบูรณ์อย่างที่เราควรจะเป็น ศัตรูตัวสุดท้ายของพระเจ้ายังไม่ได้ถูกเหยียบไว้ใต้พระบาทอันทรงฤทธิ์ของพระเมสสิยาห์ ดังนั้น การต่อสู้ทางศีลธรรมจึงยังคงดำเนินต่อไป สงครามฝ่ายวิญญาณยังคงดำเนินต่อไป นั่นหมายความว่าเราต้องเข้าใจว่าเรากำลังอยู่ในสงคราม และเราต้องมีเข้าใจอย่างชัดเจนในเรื่องนี้ว่าสงครามฝ่ายวิญญาณที่ยิ่งใหญ่นี้กำลังต่อสู้กับสนามรบในใจเรา และต่อสู้เพื่อควบคุมจิตวิญญาณของเรา ทุกวันเรามีชีวิตอยู่ท่ามกลางสงครามนั้น เป็นสงครามแห่งความสงสัยและความเชื่อ เป็นสงครามแห่งการยอมจำนนและการกบฏ เป็นสงครามแห่งความวิตกกังวลและความไว้วางใจ เป็นสงครามแห่งสติปัญญาและความโง่เขลา เป็นสงครามแห่งความหวังและความสิ้นหวัง เป็นสงครามแห่งความจงรักภักดีและไม่จงรักภักดี มันคือสงคราม บางทีจุดศูนย์กลางของสงครามนั้นคือคำถามต่อไปนี้นี้ "พระเจ้าจะทรงทำตามที่ทรงสัญญาไว้หรือไม่?" พระเจ้าจะทรงจัดเตรียมให้เราหรือไม่? เราสามารถจะก้าวออกไปด้วยความเชื่อและความกล้าหาญโดยรู้ว่าพระเจ้าอยู่กับเราและจะจัดเตรียมสิ่งที่เราจำเป็นต้องมีได้ทันเวลาได้หรือไม่? หรือเราต้องกังวลว่า เมื่อเวลานั้นมาถึงจริงๆ เราก็ต้องพยายามด้วยตัวเองอย่างสุดความสามารถ และไม่มีทางทำได้พอ? เราควรกลัวไหม และเราสามารถไว้วางใจพระเจ้าได้หรือไม่?

เมื่อคุณเผชิญกับช่วงเวลาที่ยากลำบาก เมื่อความอ่อนแอของคุณถูกเปิดเผย จงเตรียมพร้อมสำหรับการกระซิบข้างหูจากศัตรูว่า "ตอนนี้พระเจ้าของเราอยู่ที่ไหน?" และพร้อมที่จะตอบว่า "พระองค์ประทับอยู่ที่เดิมและจะทรงสถิตอยู่กับเราด้วยฤทธานุภาพ พระสิริ และพระคุณ" เราอาจจะไม่รู้สึกว่าพระองค์อยู่ใกล้เสมอ แต่เราสามารถวางใจได้ว่าพระองค์จะไม่ทอดทิ้งเรา พระองค์คือผู้ที่ตรัสว่า "และนี่แน่ะ เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นยุค" (มัทธิว 28:20) และพระองค์ไม่เคยกลับคำ

อ่าน: สดุดี 22 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

26 กรกฎาคม

เหตุใดเราจึงยังกลัวอยู่เล่าในเมื่อในพระคริสต์เราได้รับการยอมรับจากพระเจ้าอย่างสมบูรณ์แล้ว, ได้รับการอภัยชั่วนิรันดร์แล้ว, และมีทุกอย่างครบบริบูรณ์แล้ว?

อะไรเป็นสามคำถามที่ผู้คนมักถามและถูกหลอกโดยคำถามเหล่านั้น?

1. เราจะถูกรักไหม?
2. ผู้คนจะทนกับเราได้ไหมเมื่อพวกเขารู้จักเราจริง ๆ ?
3. เราจะมีสิ่งที่จำเป็นในการดำรงชีวิตหรือไม่?

ไม่ทางใดทางหนึ่ง เราทุกคนกลัวการถูกปฏิเสธ การถูกตัดสิน และความยากจน ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง เราคนทุกคนต่างก็เคยมีชีวิตอยู่เพื่อตามหาความรักแท้ และกลัวแทบตายว่าจะไม่มีวันพบรักแท้ นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมเรื่องราวความรักดีๆ จึงเป็นที่นิยมอยู่เสมอ ไม่ทางใดก็ทางหนึ่งเราทุกคนกลัวการตัดสินลงโทษ ผู้หญิงคนหนึ่งกลัวว่าค้อนของผู้พิพากษาจะฟาดบทลงโทษลงมาที่เธอ เพราะเธอดิ้นไม่หลุดในความผิดที่เธอได้กระทำ และเธอต้องชดใช้ความผิดในการก่ออาชญากรรมด้วยชีวิตของเธอ นั่นเป็นเหตุผลที่เรื่องราวของพระเมตตา และการให้อภัยได้รับความสนใจจากเราอย่างรวดเร็ว และกระแทกใจเราอย่างลึกซึ้งไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง เราทุกคนกลัวที่จะยากจน เราทุกคนกลัวที่จะไม่มีเสบียงที่จำเป็นในการดำรงชีวิต เรากลัวว่าความสำเร็จจะหลุดลอยไปจากมือเรา และเราจะจบลงด้วยการเป็นขอทานข้างถนน นี่คือเหตุผลที่เราทุกคนรักเรื่องของหนูตกถังข้าวสารที่ “เรื่องราวชีวิตยากจนข้นแค้นใส่ผ้าขี้ริ้ว เปลี่ยนเป็นชีวิตที่ร่ำรวยหรูหรา”

ไม่น่าแปลกใจเลยที่ความกลัวพื้นฐานของมนุษย์แต่ละอย่างเหล่านี้ได้รับการช่วยเหลือและแก้ไขโดยข่าวประเสริฐขององค์พระเยซูคริสต์ ประการแรก ข่าวประเสริฐเป็นเรื่องราวความรักที่ดีที่สุดในโลก เป็นเรื่องราวของ พระเจ้าแห่งรักที่มอบความรักให้กับผู้ที่ไม่สมควรได้รับความรักจากพระองค์ พระเจ้าองค์นี้ส่งพระบุตรอันเป็นที่รักของพระองค์ลงมาเสียสละเพราะความรักที่มีต่อลูกๆ ของพระองค์ และที่ลูกๆได้รับการต้อนรับเข้าสู่อ้อมแขนแห่งรักของพระองค์อีกครั้ง และกลายเป็นชุมชนแห่งรักที่ได้รับความรักของพระองค์และส่งต่อความรักนี้ไปสู่ผู้ที่สิ้นหวังและต้องความรักนี้เช่นกัน

ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์เป็นเรื่องราวของการให้อภัยที่น่าอัศจรรย์ที่สุดในโลก เป็นเรื่องราวของผู้ที่ยอมตายเพราะอาชญากรรมที่เขาไม่ได้เป็นคนก่อ เพื่อให้ผู้คนที่ก่ออาชญากรรมเหล่านั้นได้รับการอภัยอย่างบริบูรณ์และเพียงพอต่อทุกความผิดที่พวกเขาทำหรือเคยทำมา เป็นเรื่องราวที่น่าอัศจรรย์ของพระเจ้าผู้ชอบธรรมที่ยอมเสียสละพระบุตรของพระองค์เพื่อยกโทษให้กับผู้กบฏที่ต่อต้านอำนาจของพระองค์โดยไม่เสื่อมเสียต่อความบริสุทธิ์ของพระองค์แต่อย่างใด

ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์เป็นเรื่องราวการจัดเตรียมที่ยิ่งใหญ่ที่สุด เป็นเรื่องราวของพระเจ้าผู้สร้าง ควบคุมและเป็นเจ้าของทุกสิ่งโดยเปิดคลังเสบียงอันกว้างใหญ่ของพระองค์ให้แก่กบฏผู้ยากไร้ซึ่งไม่สมควรได้รับสิ่งใดแต่ก็ได้ทุกสิ่งแล้วในพระองค์ เป็นเรื่องราวที่ไม่มีการจัดเตรียมที่จำเป็นจะถูกระงับยับยั้งไว้ และไม่มีของขวัญที่สำคัญและจำเป็นที่ลืมประทานให้ เป็นเรื่องราวของพระคุณในการช่วยเหลือและจัดเตรียมที่หลั่งไหลอย่างไม่มีวันหมด และไม่เคยขาดซึ่งสิ่งดีใด

หากเราเป็นลูกของพระเจ้า เราไม่จำเป็นต้องถูกคำถามเหล่านี้ตามหลอกหลอน แต่ละคำถามได้ รับคำตอบในผู้หนึ่งและในงานของพระผู้ช่วยให้รอดของเรา นั่นคือ องค์พระเยซูคริสต์เจ้า เพราะพระองค์ เราจึงเป็นที่รัก เพราะพระองค์เราจึงได้รับการอภัย และเพราะพระองค์เราจึงมีทุกสิ่งที่เราจำเป็นต้องมี ไม่มีใครสามารถเขียนเรื่องราวเช่นนี้ได้นอกจากพระเจ้าของเราไม่ใช่หรือ

อ่าน: ฟิลิปปี 4:10-20 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

27 กรกฎาคม

เหตุเพราะพระเจ้าทรงให้อภัยเราโดยพระคุณแล้ว เราจึงไม่มีเหตุผลที่จะต้องปิดบัง แก้ตัว หรือโยนความผิดให้ผู้อื่น หรือโทษโน่นโทษนี่ เมื่อเราต้องเผชิญกับบาปของเรา

นี่คือสิ่งสำคัญที่สุดเมื่อพูดถึง การมีน้ำใสใจจริงทางศีลธรรม การปฏิเสธมีรากฐานมาจากความกลัว และการสารภาพมีรากฐานมาจากความหวัง เราไม่สามารถโอบกอดความหวังในของเราและโอบกอดความหวังในการงานของพระเยซูคริสต์เจ้า แล้วบอกแก่ตนเองอย่างสมเหตุสมผลได้ว่าความต้องการความหวังของเราสำคัญน้อยกว่าความหวังในพระเจ้า สัญชาตญาณนี้มันยังอยู่ดีในพวกเราหลายคน คือ เมื่อเผชิญกับบาปบาปความผิดของเรา เราจะแก้ตัวหรือโทษผู้อื่น หรือสิ่งอื่นทันที เมื่อความรู้สึกผิดชอบชั่วดีรบกวนเรา เราก็จะซ่อนบาปความผิดที่เราและทำแบบเดียวกับอดัมและเอวาที่ซ่อนตัวจากพระเจ้าในสวน หรือพยายามบอกกับตัวเองว่าสิ่งที่เราทำนั้นไม่ได้เลวร้ายแต่อย่างใด

ตอนนี้ เนื่องจากโลกของพระเจ้ากว้างใหญ่มาก จึงมีที่ให้เราซ่อนเสมอ และเนื่องจากเราอาศัยอยู่ในโลกที่ไม่เป็นไปตามที่พระเจ้าตั้งใจไว้ จึงมีคนและสิ่งต่างๆ ให้โทษได้อยู่เสมอ แต่สิ่งที่สำคัญที่สุด คือ มันคือการโกหกที่น่าเศร้าและไร้เหตุผล เหตุใดคุณและผมจึงพยายามอย่างหนักเพื่อปกปิดหรือปฏิเสธสิ่งที่ได้รับการอภัยอย่างเต็มที่อย่างสมบูรณ์ชั่วนิรันดร์แล้ว เหตุใดเราจึงต้องทำงานหนักเพื่อแสร้งทำเป็นว่าเราเป็นคนบาปน้อยกว่าผู้อื่น ในเมื่อข่าวประเสริฐบอกเราว่า พระเยซูทรงรักและยอมรับคนบาป ทำไมเราต้องซ่อนความรู้สึกผิดในเมื่อพระเยซูทรงแบกรับความผิดของเราทั้งหมดแล้ว? เหตุใดเราจึงยอมให้ตนเองถูกกระตุ้นด้วยความละอายใจ ในเมื่อพระเยซูเต็มใจแบกรับความอัปยศอดสูทั้งหมดของเราไป เหตุใดเราจึงยังสร้างความชอบธรรมจอมปลอมขึ้นมาในเมื่อพระเยซูทรงมอบความชอบธรรมของพระองค์ไว้ในบัญชีของเราแล้ว เหตุใดเราจึงกลัวพระพิโรธของพระเจ้าในเมื่อพระเยซูได้รับพระพิโรธของพระเจ้าอย่างเต็มที่เพื่อเราบนไม้กางเขนแล้ว เหตุใดเราจึงต้องสนใจว่าคนอื่นจะคิดอย่างไรกับเราหากเราสัตย์ซื่อต่อบาปของเรา ในเมื่อพระองค์ผู้ทรงกุมชะตากรรมของเราไว้ในพระหัตถ์ได้ยอมรับเราราวกับว่าเราไม่เคยทำบาป เหตุใดจึงปฏิเสธว่าเราเป็นใครและต้องการอะไรในเมื่อได้รับการจัดเตรียมอย่างครบถ้วนแล้ว ทำไมเราทำราวกับว่าเราเป็นสิ่งที่เราไม่ได้เป็นในเมื่อพระคุณได้มาถึงเรา ณ จุดที่เราอยู่แล้ว เหตุใดเราจึงทำราวกับว่าไม่มีใครเข้าใจเมื่อเราได้รับพระมหาปุโรหิตที่สัตย์ซื่อและเข้าใจ และทรงเห็นอกเห็นใจในความอ่อนแอทั้งหมดของเรา เหตุใดเราจึงทำราวกับว่าชีวิตของเราไม่มีความหวังสำหรับคนอย่างเราในเมื่อพระผู้ช่วยให้รอดทรงพิชิตบาปและความตายเพื่อเราแล้ว เหตุใดเราร้องบทเพลงแห่งความจริงของข่าวประเสริฐในวันอาทิตย์และปฏิเสธการงานของข่าวประเสริฐที่ได้ทำหน้าที่ของมันในระหว่างสัปดาห์ ในการปฏิเสธ แก้ตัว และตำหนิ ในขั้นพื้นฐานทำไมเราถึงสร้างเกราะป้องกันตัวเองเมื่อคนที่เรารักบอกเราว่า เราทำผิด หรือทำไมเราต้องแก้ตัวเมื่อถูกจับได้? เพราะเหตุใดเมื่อเผชิญกับความผิดพลาด เราจึงพยายามจะบรรเทาความเจ็บปวดจากความเชื่อมั่นด้วยการโต้แย้งขัดขืนต่อการกระตุ้นเตือนอันเปี่ยมด้วยพระคุณของพระวิญญาณบริสุทธิ์

เปาโลสนับสนุนผู้เชื่อในเมืองโคโลสีและกล่าวว่า “แต่ท่านทั้งหลายต้องดำรงอยู่ในความเชื่ออย่างแน่วแน่ มั่นคง และไม่โยกย้ายไปจากความหวังในข่าวประเสริฐที่ท่านได้ยิน ...” (โคโลสี 1:23) ให้เราละทิ้งข้อแก้ตัว การปฏิเสธ และการกระทำอื่น ๆ ทั้งหมดที่ไม่ใช่ท่าทีของข่าวประเสริฐ เพราะข่าวประเสริฐเราไม่จำเป็นต้องที่จะลดหรือพยายามปฏิเสธบาปของเรา และโดยข่าวประเสริฐเราจะไม่มีวันลืมความหวังอันยิ่งใหญ่ที่เราได้รับในพระเยซู

อ่าน: ฟิลิปปี 3:1-11 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

28 กรกฎาคม

พระคุณปลดปล่อยเราจากเรื่องโกหกเกี่ยวกับสิ่งที่เราไม่มี
และการโอ้อวดในสิ่งที่เราไม่ได้รับ

การโกหกเป็นชิ้นส่วนที่ใหญ่ของวัฒนธรรมมนุษย์ที่ตกลงสู่บาป บางทีเราอาจโกหกเมื่อเราเล่าเรื่องโดยลักษณะการเล่าที่ทำให้เราดูเป็นฮีโร่หรือตัวเอกของเรื่องมากกว่าในเหตุการณ์จริง บางทีเราอาจโกหกเพื่อทำให้ดูเหมือนว่างานของเราสำคัญมากกว่าความเป็นจริง บางทีเราอยากอาจคุยโม้โอ้อวดเมื่อเราตัดสินใจจะซื้อบ้านที่มีราคาแพงกว่าที่เราจะรับผิดชอบค่าใช้จ่ายไหว บางทีเราอาจโกหกเสแสร้งเมื่อเราพยายามเป็นเพื่อนกับคนที่ร่ำรวยและมีฐานะที่ดีกว่าเรา บางทีการโกหกของเราอาจถูกมองว่าดีที่สุดเมื่อเราทำราวกับว่าเรามีความรู้ความเข้าใจหลักศาสนศาสตร์มากกว่าที่เรารู้จริงๆ หรือการสร้างภาพว่า เรามีความมุ่งมั่นในการอุทิศตัวในพันธกิจที่มากกว่าความเป็นจริง บางทีเราอาจสร้างภาพว่า ชีวิตแต่งงานของเราดีมีความเป็นผู้ใหญ่และมีสันติสุขมากกว่าที่เคยเป็นมา หรือบางทีเราอาจโกหกเมื่อเราไม่ขอความช่วยเหลือในเวลาที่มาถึงทางตันของการเป็นพ่อแม่ บางทีคำโกหกของเราอาจเป็นความไม่เต็มใจที่จะสารภาพกับคนที่อยู่ข้างๆ ว่าเรากำลังต่อสู้กับบาปแบบเดียวกับที่เขาหรือเธอเพิ่งสารภาพไป บางทีการโกหกของเราอาจอยู่ในขอบเขตที่เป็นขนาดใหญ่ที่เราสร้างภาพบุคลิกสาธารณะให้ที่ดูดีดูเรียบร้อย แต่ความจริงแล้วเบื้องหลังมีความยุ่งเหยิงมากมีหลายอย่างในชีวิตให้ต้องจัดการ บางทีเราอาจหลอกตัวเองตลอดเวลาว่า เราชอบธรรมมากกว่าที่เป็น

นี่คือคำถามที่คุณต้องปล้ำสู้ด้วย: "มีส่วนใดหรือด้านในชีวิตที่เราเสแสร้งหรือปลอมอยู่หรือไม่" มีส่วนใดที่เราโกหกว่าเราไม่ได้เป็นแบบนั้นหรืออวดอ้างเกี่ยวกับสิ่งที่เราไม่ได้ทำทั้งกับตนเองและผู้อื่นหรือไม่? ผมคิดว่ามีสิ่งที่ไม่จริงในชีวิตของเราทุกคนเพราะเรามีความปรารถนาในใจเราทุกคนที่จะเป็นอิสระ ฉลาด ชอบธรรม และเข้มแข็งมากกว่าที่เราเป็นจริง "เพราะว่าท่านทั้งหลายได้รับความรอดแล้วด้วยพระคุณโดยทางความเชื่อ ความรอดนี้ไม่ใช่มาจากตัวท่าน แต่เป็นของประทานจากพระเจ้า ไม่ใช่มาจากการกระทำ เพื่อไม่ให้ใครอวดได้"(เอเฟซัส 2:8-9) สรรเสริญพระเจ้าที่พระคุณของพระองค์ปลดปล่อยลูกๆ ทุกคนจากการเป็นทาสของการโกหกเสแสร้ง เหตุใดถึงเป็นเช่นนี้? พระคุณของพระเจ้าได้มอบสิ่งที่เราไม่สมควรได้รับและให้อภัยเราสำหรับความผิดที่เราได้ทำไป พระคุณพระเจ้าในองค์พระเยซูคริสต์ได้ช่วยเปลี่ยนแปลงตัวตนและความหวังของเราไปจากเดิม ตัวตนของเราไม่ได้อยู่ในความสำเร็จของเราหรือสิ่งที่คนรอบข้างคิดว่าเราทำสำเร็จ ไม่เลย แต่โดยพระคุณตัวตนของเรามีรากฐานมาจากความสำเร็จของผู้อื่น ความหวังของเราไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่าเราทำได้ดีเพียงใด แต่ขึ้นอยู่กับสิ่งที่พระเยซูได้ทำเพื่อเรา พระคุณเชิญชวนให้เราเป็นตัวตนที่แท้จริงของเราและสัตย์ซื่อ พระคุณช่วยให้เรามีชีวิตที่เป็นอิสระจากความหวังและตัวตนจอมปลอมแห่งการโกหกเสแสร้งของมนุษย์อย่างสมบูรณ์ที่สุด และพักพิงในตัวตนที่สัตย์ซื่อและมั่นคงที่เราพบในองค์พระเยซูคริสต์ และการงานที่พระองค์ทรงกระทำเพื่อเราและในเราตลอดนิรันดร์

อ่าน: มัทธิว 6:1-4 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

29 กรกฎาคม

ปลาถูกสร้างมาให้ว่ายน้ำ แสงอาทิตย์ถูกสร้างมาให้ส่องแสง
และเราถูกสร้างมาให้นมัสการพระเจ้า พระคุณต้อนรับเรากลับคืนสู่
สิ่งที่เราถูกสร้างและออกแบบมาให้เป็น

ถ้ามีบางคนถามเราว่าเป้าหมายสุดท้ายของพระคุณของพระเจ้าคืออะไร เราจะตอบว่าอย่างไร? ผลจากการงานของพระคุณของพระเจ้าคืออะไร? แน่นอนว่า พระคุณของพระเจ้าสามารถทำให้เราฉลาดทางการเงินมากขึ้น พระคุณของพระเจ้าทำให้เราเป็นพลเมืองและเพื่อนบ้านที่ดีขึ้นได้ พระคุณของพระเจ้าอาจทำให้เรามีความรับผิดชอบที่จะดูแลร่างกายและความสัมพันธ์ทางเพศอย่างบริสุทธิ์มากขึ้น พระคุณของพระเจ้าสามารถช่วยเราตัดสินใจในชีวิตได้ดีขึ้น พระคุณของพระเจ้าสามารถช่วยเราสื่อสารในแบบที่เห็นแก่ตัวน้อยลงและรักผู้อื่นมากขึ้น พระคุณของพระเจ้าสามารถช่วยให้เราคิดถึงอนาคตมากขึ้นและช่วยให้เราไม่ต้องใช้ชีวิตเพียงเพื่อโลกนี้และ ณ ตอนนี้เท่านั้น พระคุณของพระเจ้า สามารถทำให้เรารู้สึกขอบพระคุณมากขึ้นและดูแลสิ่งที่พระเจ้าทรงประทานให้ได้ดีขึ้น พระคุณของพระเจ้าอาจทำให้เราเป็นพ่อแม่ที่ฉลาดและอดทนมากขึ้น พระคุณของพระเจ้าสามารถช่วยเราให้ชีวิตแต่งงานของเรามีสุขภาพที่ดีขึ้นได้ พระคุณของพระเจ้าสามารถช่วยให้เราซื่อสัตย์ต่อตนเองมากขึ้นและให้อภัยตัวเองและผู้อื่นมากขึ้นเมื่อเราต้องอยู่ร่วมกัน พระคุณของพระเจ้าทำให้เรากังวลน้อยลงและกล้าหาญมากขึ้น พระคุณของพระเจ้าประทานเหตุผลในการที่จะตื่นขึ้นมาในตอนเช้าแก่เรา แม้ว่าเรารู้ว่าเราจะต้องตื่นขึ้นมาพบกับสิ่งที่ไม่ดีก็ตาม พระคุณของพระเจ้าสามารถนำเราผ่านความผิดหวังและทำให้เรามีความชื่นชมยินดีแม้ในยามที่ทุกข์ใจ พระคุณของพระเจ้าสามารถช่วยให้เราระลึกถึงสิ่งที่ควรค่าแก่การจดจำและละทิ้งสิ่งที่เราจำเป็นต้องลืม พระคุณของพระเจ้าสามารถทำให้เราเห็นอกเห็นใจมากขึ้นและขมขื่นน้อยลง พระคุณของพระเจ้าสามารถช่วยให้เรารู้ว่าเราเป็นที่รักแม้ในยามที่เราอยู่เพียงลำพัง และรู้ว่าเรามีกำลังของพระเจ้าแม้ในยามที่เราอ่อนแอ สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นผลผลิตที่งดงามแห่งพระคุณ ทั้งหมดนี้เป็นสิ่งที่เราควรขอบพระคุณพระเจ้าตลอดนิรันดร์ แต่ของประทานที่ดีเหล่านี้ไม่ได้เป็นเป้าหมายสูงสุดของพระคุณของพระเจ้า ให้เราพิจารณาจากพระธรรม โรม 1:18-23 :

> “เพราะว่าพระเจ้าทรงสำแดงพระพิโรธของพระองค์จากสวรรค์ ต่อความหมิ่นประมาทพระองค์ และความชั่วร้ายทั้งมวลของมนุษย์ ที่เอาความชั่วร้ายนั้นบีบคั้นความจริง เพราะการที่จะรู้จักพระเจ้าได้ก็แจ้งอยู่กับพวกเขา เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงสำแดงแก่เขาแล้ว ตั้งแต่เริ่มสร้างโลกมานั้น สภาพของพระเจ้าซึ่งตามนุษย์มองไม่เห็น คือฤทธานุภาพอันถาวรและเทวสภาพของพระองค์ ก็ได้ปรากฏชัดในสรรพสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้าง ฉะนั้นพวกเขาจึงไม่มีข้อแก้ตัวเลย เพราะถึงแม้ว่าเขาได้รู้จักพระเจ้าแล้ว เขาก็ไม่ได้ถวายพระเกียรติแด่พระองค์ให้สมกับที่ทรงเป็นพระเจ้า หรือขอบพระคุณพระองค์ แต่พวกเขากลับคิดในสิ่งที่ไม่เป็นสาระ และจิตใจโง่เขลาของเขาก็มืดมัวไป ในการอ้างตัวว่าเป็นคนมีปัญญา เขากลายเป็นคนโง่เขลาไป และเขาได้เอาพระสิริของพระเจ้าผู้เป็นอมตะมาแลกกับรูปมนุษย์ที่ต้องตาย หรือรูปนก รูปสัตว์สี่เท้า และรูปสัตว์เลื้อยคลาน”

ประเด็นที่สำคัญคือ: บาปลักพาตัวเราและการนมัสการของเราไป และพระคุณทำงานเพื่อคืนเราให้เจ้าของที่แท้จริงนั่นคือ พระเจ้า แต่ก็ต่อเมื่อพระเจ้าอยู่ในที่ที่เหมาะสมของพระองค์ในใจของเราเท่านั้นทางเดียวที่ทุกสิ่งทุกอย่างจะอยู่อย่างถูกที่ถูกตำแหน่งที่เหมาะสมในชีวิตของเรา และโดยฤทธิ์อำนาจแห่งพระคุณเท่านั้นที่สามารถทำได้

อ่าน: เฉลยธรรมบัญญัติ 10:12-22 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

30 กรกฎาคม

ไม่มีอะไรที่จะได้รับเกียรติยิ่งใหญ่และสูงส่งกว่าการได้รับเลือกให้เป็นเครื่องมือที่สำคัญที่สุด ของพันธกิจในการเปลี่ยนแปลงของจักรวาล นั่นคือพันธกิจในการไถ่บาปของพระเจ้า

"แต่สาวกสิบเอ็ดคนก็ไปยังกาลิลี ถึงภูเขาที่พระเยซูทรงกำหนดไว้ และเมื่อเห็นพระองค์เขาทั้งหลายจึงกราบนมัสการ แต่บางคนยังสงสัยอยู่ พระเยซูจึงเสด็จเข้ามาใกล้แล้วตรัสกับพวกเขาว่า "สิทธิอำนาจทั้งหมดในสวรรค์ก็ดี ในแผ่นดินโลกก็ดีทรงมอบไว้แก่เราแล้ว เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงออกไปและนำชนทุกชาติมาเป็นสาวกของเรา จงบัพติศมาพวกเขาในพระนามของพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ และสอนพวกเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดที่เราสั่งพวกท่านไว้ และนี่แน่ะ เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไปจนกว่าจะสิ้นยุค" (มัทธิว 28:16-20)

ภารกิจพระคริสต์ต่อเหล่าสาวกคือ การมอบหมายภาระกิจของพระองค์เพื่อส่งต่อให้คริสตจักรและเปิดเผยแผนการของพระองค์ต่อผู้เชื่อแต่ละคน ไม่มีใครได้รับเลือกให้เป็นเพียงผู้รับการไถ่บาปและได้อยู่ในอาณาจักรของพระองค์ แต่ยังได้รับมอบหมายภาระกิจให้เป็นเครื่องมือในพันธกิจของอาณาจักรพระองค์ด้วย คือ พันธกิจในการประกาศข่าวประเสริฐ ช่วยเหลือด้านการเติบโตฝ่ายวิญญาณ การอภิบาล และสร้างสาวกทั้งของคริสตจักร และพันธกิจทั่วโลก พันธกิจนี้ องค์พระผู้ไถ่ไม่ได้ออกแบบมาให้ผู้นำ ผู้เชี่ยวชาญศาสนา หรือผู้รับใช้กลุ่มเล็กๆ ที่ได้รับค่าจ้างเต็มเวลาแบกรับภาระนี้เท่านั้น พระเจ้าแยกและแต่ตั้งผู้รับใช้ไว้สำหรับทำพันธกิจหรือไม่? ใช่ทรงแยกพวกเขาไว้! แต่บทบาทหน้าที่ของพวกเขาไม่ใช่แค่ทำพันธกิจเท่านั้น แต่ยังระดมกำลัง ฝึกฝน และจัดเตรียมคนของพระเจ้าทุกคนให้ได้รับเกียรติ และสิทธิพิเศษอันยิ่งใหญ่ในการเผยแพร่พระคุณอันอัศจรรย์ของพระองค์ในที่ที่พวกเขาอยู่ เป็นเรื่องน่าเศร้าที่ผู้คนของพระเจ้าจำนวนมากมัวแต่รอหมายสำคัญจากพระเจ้าเพื่อที่จะพร้อมอุทิศตนให้พระองค์ และรับรู้ว่าพวกเขาได้รับเลือกให้เป็นส่วนหนึ่งของพันธกิจในการเปลี่ยนแปลงที่ทรงอิทธิพลที่สุดในประวัติศาสตร์ของจักรวาลครั้งนี้

ส่วนหนึ่งของปัญหาของเราคือ เรามักจะนำคำจำกัดความของการทำพันธกิจที่ไม่ถูกต้องตามหลักพระคัมภีร์มาใช้ มันทำให้เราดำเนินชีวิตเอื่อยๆเฉื่อยไม่เย็นไม่ร้อนตามสบายในฐานะคริสเตียนผู้บริโภค เรามักคิดถึงพันธกิจในแนวนี้: ชีวิตส่วนตัวเล็กๆ น้อยๆ นี้เป็นของเรา และเราออกมาร่วมทำพันธกิจบ้างเป็นครั้งคราว แล้วกลับเข้ามาในชีวิตเหมือนเดิมหลังจากทำพันธกิจเสร็จ แต่ข้อเท็จจริงที่เป็นประเด็นสำคัญของสิ่งนี้คือ เราได้ถูกซื้อไว้ด้วยพระโลหิตของพระเยซูแล้ว ชีวิตของเราไม่ได้เป็นของเราอีกต่อไป เราอยู่ภายใต้กรรมสิทธิ์ของพระเจ้าและพระองค์มีสิทธิ์ที่จะใช้เรา ซึ่งหมายความว่าชีวิตของเราคือ พันธกิจและพันธกิจคือชีวิตของเรา ไม่จริงที่มีการแยกออกระหว่างชีวิตและการทำพันธกิจ นั่นหมายถึงเราใช้ชีวิตในการทำงาน ความสัมพันธ์ เล่น และพักผ่อนด้วยความคิดแบบพันธกิจ หมายความว่า เราต้องคิดอยู่เสมอว่า เราจะสามารถเป็นส่วนหนึ่งพันธกิจที่พระเจ้ากำลังทำในที่ที่พระองค์ทรงวางเราไว้ได้อย่างไร นี่หมายถึงความสัมพันธ์ของเรากับงานพันธกิจในพระกายของพระคริสต์ ไม่ใช่ว่า เราสามารถเป็นแค่ผู้มีส่วนร่วมในบางพันธกิจ บางเวลา ตามความสะดวกของเรา แต่เป็นการเข้าร่วมในบางพันธกิจร่วมกับผู้อื่นๆ เราเป็นส่วนหนึ่งของ "คนของพระเจ้าทุกคน ทำพันธกิจของพระเจ้าตลอดเวลา" แผนการแห่งการทรงไถ่ ของพระเจ้า เกียรติสูงสุดในชีวิตของเรา คือ การที่เราได้รับเลือกให้เป็นทั้งผู้รับและเป็นเครื่องมือของการทรงไถ่ครั้งนี้ สิ่งนี้ทำให้ชีวิตของเรามีความหมายลึกซึ้งยิ่งกว่าสิ่งใดที่เราสามารถค้นพบได้ด้วยตัวเอง นี่คือสิ่งที่พระคุณเท่านั้น สามารถกระทำได้

อ่าน: มัทธิว 5:13-16 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

31 กรกฎาคม

พระคุณไม่เพียงแต่ให้อภัยเราเท่านั้น แต่ยังช่วยให้เรามีชีวิตอยู่เพื่ออาณาจักรที่ยิ่งใหญ่กว่า อาณาจักรของเราเอง แล้วเหตุใดเราจึงจะกลับไปที่ อาณาจักรเล็กๆ ของเราเล่า?

ทั้งหมดทั้งมวลมันเกี่ยวข้องกับการที่ชีวิตฝ่ายวิญญาณของเราทั้งหมดยังไม่เปลี่ยนแปลง มันเกี่ยวข้องแรงจูงใจภายในเกี่ยวข้องกับอาณาจักรต่างๆ เกี่ยวข้องกับสงครามฝ่ายวิญญาณ มันยิ่งใหญ่กว่า คือการที่คริสเตียนที่ไม่หยั่งรากลงในข่าวประเสริฐซึ่งมักจะหวั่นไหวในความเชื่อ เราสามารถอ่านพระคัมภีร์ทุกวันและอ่านพระคัมภีร์ทั้งเล่มในแต่ละปี แต่ยังคงมีชีวิตอยู่เพื่อตัวเราเอง เราอาจซื่อสัตย์ในการเข้าร่วมการนมัสการตามกำหนดการของคริสตจักรและยังคงมีชีวิตอยู่เพื่ออาณาจักร เล็กๆ ของตัวเราเอง เราอาจจะใส่เงินที่เราหามาได้ด้วยความลำบากเป็นประจำในถุงถวาย แต่กลับมองไม่เห็นอาณาจักรของพระเจ้า เราอาจเชี่ยวชาญในศาสนศาสตร์เกี่ยวกับพระวจนะ แต่ก็ยังคงลดความสำคัญของชีวิตลงและมีชีวิตอยู่เพื่อเพียงสิ่งที่เราต้องการและสิ่งที่เราบอกกับตัวเองว่าเราจำเป็นต้องมี เราสามารถมีส่วนร่วมในพันธกิจเพื่อคนจนและคนขัดสน แต่ยังไม่ได้มีชีวิตอยู่เพื่ออาณาจักรที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า เราสามารถทำกิจกรรมหรือพันธกิจเหล่านี้ได้ทั้งหมด แต่วิถีชีวิตของเรายังคงมุ่งสู่อาณาจักรแห่งตนเองมากกว่าอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้า

การแสดงชีวิตที่จำเป็นต้องสำแดงให้เห็นว่า ชีวิตฝ่ายวิญญาณที่แท้จริงที่เกี่ยวกับสิ่งที่มากกว่าเป็นการทำดี ทำกิจกรรมต่างๆทางศาสนาในอย่างเป็นทางการเปิดเผยในที่สาธารณะ เพราะการทำแค่กิจกรรมเหล่านั้นเราก็ไม่ต่างอะไรกับ พวกฟาริสี พระเยซูตรัสบางอย่างที่น่าประทับใจเกี่ยวกับศาสนาของพวกฟาริสี : “เพราะเราบอกพวกท่านว่า ถ้าความชอบธรรมของท่านไม่มากกว่าความชอบธรรมของพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี พวกท่านจะไม่มีวันได้เข้าสู่แผ่นดินสวรรค์” (มัทธิว 5:20) มีบางอย่างที่บกพร่องอย่างลึกซึ้ง บางอย่างที่หาย ไปอย่างน่าเศร้าในศาสนาของพวกฟาริสีที่ทำให้พระเยซูตรัสแรงมาก สิ่งที่ไม่ถูกต้องได้ถูกกล่าวไว้ในคำแช่งสาปต่อไปนี้:

> “วิบัติแก่พวกเจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด พวกเจ้าปิดประตูแผ่นดินสวรรค์ไว้จากมนุษย์เพราะพวกเจ้าเองไม่เข้าไป และเมื่อคนอื่นจะเข้าไปพวกเจ้าก็ไม่ยอม...
>
> “วิบัติแก่พวกเจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด เพราะพวกเจ้าถวายทศางค์ที่เป็นสะระแหน่ ลูกผักชี และยี่หร่า แต่เรื่องที่สำคัญกว่าในธรรมบัญญัติ คือความยุติธรรม ความเมตตาและความเชื่อนั้นพวกเจ้ากลับละเลย การถวายทศางค์นั้นเจ้าก็ควรปฏิบัติ แต่ไม่ควรละเลยเรื่องที่สำคัญนั้นด้วย โอ เจ้าพวกคนนำทางตาบอด เจ้ากรองลูกน้ำออกแต่กลืนตัวอูฐเข้าไป
>
> “วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด เพราะพวกเจ้าขัดชำระถ้วยชามแต่ภายนอก ส่วนภายในถ้วยชามนั้นเต็มด้วยการโจรกรรมและการมัวเมากิเลส โอ พวกฟาริสีตาบอด จงชำระถ้วยชามภายในเสียก่อน เพื่อข้างนอกจะได้สะอาดด้วย” (มัทธิว 23:13, 23-26)

กิจกรรมทางศาสนาของพวกฟาริสีในที่สาธารณะไม่ได้เป็นผลมาจากที่พวกเขาได้การอุทิศชีวิตอย่างเต็มที่ต่อพระเจ้าและพันธกิจแห่งอาณาจักรพระองค์ก็เลยทำให้พวกเขาดำเนินชีวิตอย่างที่พวกเขาทำ เปล่าเลย พวกเขาทำสิ่งเหล่านี้โดยไม่มีการอุทิศตนอะไรๆ ใดๆ ทั้งนั้น นั่นหมายความว่าพวกเขาไม่ได้ทำเพื่อพระเจ้าและอาณาจักรของพระองค์เลย พวกเขาทำด้วยความสวามิภักดิ์ต่ออาณาจักรแห่งตน เพื่อจุดประสงค์เพื่ออำนาจแห่งตนและเสียงชื่นชมจากสาธารณชน เป็นการกระทำที่ชอบธรรมที่ไม่ชอบธรรมเพราะไม่ได้มาจากใจที่เคารพบูชาต่อพระเจ้า ศาสนาคริสต์ที่แท้จริงเป็นเรื่องของใจที่ยอมจำนนต่อพระเจ้าเสมอเป็นสิ่งที่มีเพียงพระคุณเท่านั้นที่สามารถช่วยได้

อ่าน: มัทธิว 25:31-46 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

1 สิงหาคม

ความหวังสำหรับผู้เชื่อไม่ได้เป็นเพียงแค่ความฝันที่น่าจะเป็นไปได้
แต่เป็นความคาดหวังที่เราสามารถมั่นใจในผลลัพธ์ที่ได้รับประกันไว้แล้วว่า
ความหวังนี้ช่วยหล่อหลอมชีวิตของผู้คนที่เชื่อนั้น

เรามักพูดด้วยถ้อยคำความหวังอยู่สม่ำเสมอ:

- "เราหวังว่าบริษัทของเราเป็นไปได้ดี"
- "หวังว่าเขาจะไม่โกรธเรานะ"
- "เราหวังว่าพระเจ้าจะตอบคำอธิษฐานของเราจริงๆ"
- "เราหวังว่าพรุ่งนี้ฝนจะไม่ตก"
- "เราหวังว่าโรคที่เราเป็นนี้จะไม่ร้ายแรงอะไร"

ถ้าเราเป็นมนุษย์ เราก็จะหวังอยู่เสมอ เราวางความปลอดภัย ความรู้สึกสงบ และการพักผ่อนของเราไว้กับบางสิ่งบางอย่างทุกวัน คำถามไม่ได้อยู่ที่ว่าเรามีความหวังหรือไม่ แต่เราหวังว่าอะไร ใช้เวลาสักครู่เพื่อคิดเกี่ยวกับความหวังไปกับผม:

1. *เรามีความคาดหวังในบางอย่างหรือบางคน* เราอาจโต้แย้งว่า ก็ชีวิตของมนุษย์ขับเคลื่อนด้วยความหวัง ก็จริง แต่ จากความหวังชั่วคราวในสิ่งเล็กๆ น้อยๆ อย่างอาหารหรือของเล่นของเด็กเล็กไปจนถึงความหวังที่ใหญ่ขึ้นมาของเยาวชนที่เริ่มเป็นความหวังที่มีความหมายและวัตถุประสงค์ เราทุกคนต่างก็มีความหวัง เราทุกคนต่างฝากความหวังไว้กับใครบางคนหรือบางสิ่ง และเราขอให้บุคคลคนนั้นหรือสิ่งๆ นั้นให้บางสิ่งบางอย่างให้กับเรา แล้วตอนนี้คุณวางความหวังไว้กับสิ่งใด?
2. *ความหวังคือวิถีชีวิต* ความหวังของเราหล่อหลอมชีวิตเรา ความหวังของเราทำให้เราตัดสินใจแบบที่เราตัดสินใจไป การขาดความหวังทำให้เรารู้สึกติดขัดและไม่มีแรงจูงใจ ความหวังที่ให้ความมั่นใจทำให้เรากล้าตัดสินใจและกล้าหาญ ความหวังที่โอนเอนทำให้เราใจเสาะและไม่เด็ดขาด ความหวังไม่ใช่แค่สิ่งที่เราคิดได้ด้วยสมองของเราเอง เรามักจะใช้ชีวิตอย่างมีความหวังไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง
3. *ความหวังส่วนใหญ่ทำให้เราผิดหวัง* เราทุกคนฝากความหวังไว้กับสิ่งต่างๆ ในโลกที่แตกสลายใบนี้ซึ่งเป็นความหวังที่โลกไม่สามารถให้เราได้ คู่สมรสของเราไม่สามารถทำให้เรามีความสุขได้ งานของเราจะไม่ทำให้เราพอใจอิ่มใจได้ ทรัพย์สินของเราไม่สามารถตอบสนองใจของเราได้ สุขภาพร่างกายของเราไม่ได้ให้ความสงบภายในแก่เรา เพื่อนของเราไม่สามารถให้ความหมายและวัตถุประสงค์แก่เราได้ เมื่อความหวังของเราทำให้เราผิดหวัง มันเป็นสัญญาณว่าเราฝากความหวังไว้กับผิดที่และสิ่งผิด
4. *มีเพียงที่สองที่ที่เราจะสามารถมองหาความหวัง* ศาสนศาสตร์แห่งความหวังนั้นค่อนข้างเรียบง่ายและกล่าวว่า มีเพียงสองที่ที่เรามักฝากความหวังของเราไว้ในสิ่งๆ นั้น คือ ในพระหัตถ์ของพระผู้สร้างหรือสิ่งสร้างเพื่อความหวัง
5. *ความหวังในพระเจ้าคือความหวังที่แน่นอนและมั่นคง* เมื่อคุณหวังในองค์พระผู้เป็นเจ้า เราไม่เพียงแต่หวังในองค์ผู้ทรงสร้างและควบคุมจักรวาลเท่านั้น แต่ยังหวังในพระองค์ผู้ทรงสง่าราศีแห่งพระคุณและยังเปี่ยมล้นด้วยความรัก นี่เป็นความหวังที่ถูกรักษาไว้อย่างดีและจะไม่ทำให้ผิดหวัง

อ่าน: สดุดี 40 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

2 สิงหาคม

ก็จริงที่ เราอ่อนแอ มักจะโง่เขลา และมักจะเลือกหนทางของเราเอง
แต่พระคุณที่ช่วยไถ่เราของพระเจ้านั้นยิ่งใหญ่ และเพียงพอที่จะช่วยเหลือเรา

บางที อิสยาห์ 53:6 อาจเป็นการวินิจฉัยที่ถูกต้องที่สุดในพระคัมภีร์: "เราทุกคนหลงทางไปเหมือนแกะ ต่างคนต่างหันไปตามทางของตนเอง และพระยาห์เวห์ทรงวางความผิดบาป ของเราทุกคนลงบนตัวท่าน"

สิ่งที่เราต้องดูก่อนคือข้อพระคัมภีร์นี้แบ่งออกเป็นสองส่วนคือ การวินิจฉัยและการรักษา เราจะไม่สนใจการรักษาโรคหาก เราไม่ยอมรับการวินิจฉัยโรค และเราต้องรู้ว่าการรักษาของพระเจ้าเท่านั้นมีประสิทธิภาพพอๆ กับความแม่นยำของการวินิจฉัยโรคของพระองค์

การวินิจฉัยกล่าวว่า: เราทุกคนหลงทางไปเหมือนแกะ ต่างคนต่างหันไปตามทางของตนเอง

สิ่งแรกที่ควรสัมผัสใจเราในการวินิจฉัยนี้คือ การวินิจฉัยนี้ได้รวบรวมทุกอย่างไว้แล้ว ไม่มีข้อยกเว้นใดๆ เป็นการบรรยายบอกลักษณะของใจและชีวิตของมนุษย์ทุกคนที่มีชีวิตและลมหายใจอยู่ไว้อย่างถูกต้องและแม่นยำ คุณและผมต้องละทิ้งความพยายามของเราที่จะโน้มน้าวใจตนเองและคนอื่นๆ ว่าสภาพของใจและชีวิตที่พระคัมภีร์ตอนนี้ไม่พูดเกี่ยวกับเรา ทั้งหมดที่พระคำข้อนี้กำลังอธิบายคือสิ่งที่เราทุกคนทำ แล้วสิ่งๆ นี้คืออะไร? นั่นคือ ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง เราทุกคนหลงทางไปจากแผนการที่พระผู้สร้างได้ออกแบบไว้ให้เรา เราทุกคนหาวิธีที่จะก้าวออกจากขอบเขตที่พระองค์กำหนดไว้ เราทุกคนทำสิ่งที่พระองค์ไม่ต้องการให้เราทำและไม่ได้ทำในสิ่งที่พระองค์ทรงเรียกให้เราทำ ในความเป็นจริงที่ว่าคำพูด ความคิด ความประพฤติหรือการกระทำของเราอยู่ในความโง่เขลา อ่อนแอ และเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนของเรา เราก็หลงเจิ่นไปไกลจากความจริงของพระเจ้า

ข้อพระคัมภีร์กล่าวว่าเราเป็นเหมือนแกะ นั่นเป็นองค์ประกอบสำคัญของการวินิจฉัยนี้ แกะหลงทางเพราะพวกมันเป็นแกะ เป็นธรรมชาติของพวกมันที่จะทำเช่นนั้น ดังนั้นปัญหาการหลงทางมันเป็นปัญหาที่ใหญ่กว่าการเลือกสิ่งที่ผิดและพฤติกรรมที่ไม่ดี ปัญหาเป็นประเด็นสำคัญที่เป็นธรรมชาติของเรา มีบางอย่างในตัวเรา บางอย่างที่อยู่กับเรามาตั้งแต่เกิด ทำให้เราหลงไปจากพระประสงค์อันดีและชาญฉลาดของพระเมษบาลผู้ยิ่งใหญ่ และพระคัมภีร์เรียกมันว่า "บาป" ความบาปเป็นธรรมชาติของเราก่อนที่จะแสดงออกมาในพฤติกรรมของเรา และบาปนั้นมีอิทธิพลกับเราอย่างไรบ้าง? มันทำให้เราคิดว่าชีวิตต้องเป็นของเราทั้งหมด ต้องการหนทางของเรามากกว่าพระเจ้า และใช้ชีวิตเหมือนเราเป็นเจ้าของชีวิตเล็กนี้ของเรา หรือการใช้ชีวิตแบบอัตตาธิปไตย (คือ การถือตัวเองเป็นใหญ่อันได้แก่ การยึดถือความคิดของตนเองเป็นศูนย์กลาง และต้องการให้ทุกคนที่เกี่ยวข้องรอบข้างเชื่อถือและทำตามความคิดแห่งตน)

แล้วอะไรที่จะเป็นทางออกสำหรับคนอย่างเรา? ระบบการปฏิรูปพฤติกรรม (การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมภายนอก) ไม่สามารถช่วยเราได้อย่างแท้จริงเพราะปัญหาของเราอยู่ลึกลงไปกว่าแค่ในพฤติกรรม ระบบการช่วยเหลือตนเองหรือตนเป็นที่พึ่งแห่งตนจะเข้าไปจัดการกับปัญหานี้ไม่ได้เพราะตัวเรามีปัญหาและเป็นปัญหาที่ใหญ่ที่สุดของปัญหานี้ มีที่เดียวที่เราจะวิ่งไปขอความช่วยเหลือ ที่เดียวที่จะหาทางรักษาได้ คือในพระคุณแห่งการทรงไถ่บาปของพระเจ้าเท่านั้น พระคุณที่วางความชั่วช้าของเราไว้บนพระผู้ช่วยให้รอด เพื่อที่เราจะได้รับการอภัยและปลดปล่อยพระองค์เท่านั้นที่ทรงมีฤทธิ์อำนาจเหนือธรรมชาติบาปของเรา การรักษาบาปของเราไม่ใช่ระบบระบอบใด แต่คือในบุคคลผู้หนึ่งและชื่อของเขาคือ พระเยซู! จงวิ่งไปหาพระองค์ เพราะพระองค์คือสิ่งที่เราจำเป็นต้องมีจริงๆ

อ่าน: เอเสเคียล 34:11-16 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

3 สิงหาคม

จุดประสงค์ของไม้กางเขนคือการทำลายความภักดีของเราที่มีต่อรูปเคารพที่เย้ายวนใจ
และทรงพลังที่สุดในบรรดารูปเคารพทั้งหมด นั่นก็คือ ตัวเราเอง การที่ตนเป็นรูปเคารพแห่งตน

เราพบเห็นมันได้ในเสียงร้องไห้ของเด็กชายตัวเล็กๆ ได้ในการเรียกร้องสิทธิของวัยรุ่น ได้ในการโต้เถียงถึงเรื่องไม่เป็นเรื่องของคู่แต่งงาน และเราเห็นมันได้ในความขมขื่นของชายชรา พวกเราต่างก็ไม่มีใครรอดพ้นจากโรคนี้ได้ มันติดเชื้ออยู่ในใจของเราทุกคน มันเป็นสาเหตุของความแตกแยก ความทุกข์ใจ และความเจ็บปวดของสังคมมนุษย์ มันเป็นรากฐานของความทุกข์ยากและสงครามหลายชั่วอายุคน มันเป็นหายนะทั้งชีวิตส่วนตัวและในด้านศีลธรรม แต่มันก็ล่อลวงเราทุกคน พลังอำนาจของมันดึงดูดให้พวกเราทุกคนเข้าหา เราเห็นมันในผู้อื่นและมักปฏิเสธว่ามันไม่มีอยู่ในตัวเราทั้งๆ ที่มีอยู่ มันทำให้เกิดช่วงเวลาที่ไม่สบายใจในครอบครัว ความไม่ซื่อสัตย์ของมิตรภาพ และความรุนแรงบนท้องถนน มันทำให้เราอิจฉาและเรียกร้อง มันทำให้ความไม่พึงพอใจดูดีดูโอเคดูเป็นเรื่องของสิทธิและเป็นเรื่องธรรมชาติมากกว่าการขอบพระคุณ มันทำลายวันหยุดของเรา มันทำให้เราใช้ตัวเองเพื่อชดใช้หนี้ที่ไม่มีทางจ่ายได้ ล้มลงในการเสพติดมันจนเป็นอัมพาตฝ่ายวิญญาณ และทำให้เรากินมากกว่าที่ควร มันทำให้พี่น้องกลายเป็นศัตรู และทำให้การทำสงครามดูโอเคดูเป็นธรรมชาติมากกว่าการสร้างสันติ

สิ่งที่ลักพาเราทุกคนไปสิ่งๆนั้นคืออะไร? มันก็คือความเห็นแก่ตัวของ บาป รูปเคารพของรูปเคารพทั้งปวง ก็คือตัวเรานี่แหละ ที่เป็นรูปเคารพที่ใหญ่ที่สุดจริงๆ เราทำทุกอย่างเกี่ยวกับเรา เราเอาตัวเองเป็นศูนย์กลางของเรื่อง เราประเมินชีวิตจากมุมมองของ “การคำนึงถึงแต่ตัวเราเอง” ที่น่ากลัวและน่าเศร้า เราดึงขอบเขตของความกังวลไปสู่ขอบเขตแคบๆ เช่น สิ่งที่เราต้องการ สิ่งที่เรารู้สึก สิ่งที่เราใฝ่ฝันถึง และสิ่งที่เราคิดว่าเราจำเป็นต้องมี วันที่ดีคือวันที่มีความสุข หรือวันที่ง่ายสำหรับเรา สถานการณ์ที่ดี คือสถานการณ์ที่เราได้เปรียบ การแต่งงานที่ดีคือ การที่คู่ครองของเรากลายเป็นผู้ที่มาเติมเต็มความฝันที่จะเป็นแบบคู่ชีวิตในฝันที่เราฝันอยากมีในชีวิตให้กับเรา คริสตจักรที่ดี คือ คริสตจักรที่มีการนมัสการ โปรแกรมต่างๆ และการเทศนาที่ทำให้เราพึงพอใจ งานที่ดีคือ งานที่ทำให้เรามีความสุขและมีส่วนร่วมเป็น ชีวิตที่หล่อหลอมโดยอาณาจักรเล็กๆอาณาจักรหนึ่ง

แต่สี่คำแรกในพระคัมภีร์ทำให้เราพบกับความจริงที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ว่า ไม่ใช่เราที่เป็นศูนย์กลางของทุกสรรพสิ่ง ทุกสิ่งไม่ได้ขึ้นอยู่กับเรา ความจริงในพระคัมภีร์เปิดเผยแก่เราด้วยความจริงที่ว่าชีวิตมาจาก ควบคุม และดำรงอยู่เพื่อสิ่งอื่นที่ไม่ใช่เรา เราจะไม่ได้เป็นศูนย์กลาง เพราะพระเจ้าทรงเป็น สิ่งต่างๆ จะไม่ได้ขึ้นอยู่กับเราแต่ขึ้นอยู่กับพระองค์ ความประสงค์ของเราจะไม่สำเร็จแต่พระประสงค์ของพระองค์จะสำเร็จเสมอ เราจะไม่ได้เปกครองอยู่เพราะพระองค์ทรงปกครองทุกสรรพสิ่ง อาณาจักรของเราจะไม่มา แต่อาณาจักรของพระองค์จะมา ชีวิตจะไม่ยอมจำนนต่อเรา แต่ในวันสุดท้ายทุกสิ่งจะยอมจำนนก้มกราบลงต่อพระองค์ พระองค์เป็นศูนย์กลาง ทรงเป็นตัวละครที่โดดเด่น ชีวิตไม่ได้อยู่ที่การที่เราเอาตัวเองเป็นศูนย์กลาง นั่นมีแต่จะนำไปสู่ความผิดปกติ ความผิดหวัง และความแตกหัก พระเยซู มาเพื่อทำลายกำแพงแห่งความภักดีที่หายไปของเรา เพื่อเราจะได้พบอิสรภาพจากการเป็นทาสต่อตนเอง และรู้จักสันติสุขที่ผ่านความเข้าใจ ในการกบฏของอาดัมและเอวาจนกลายเป็นภาพลวงตาของเรา และด้วยเหตุนี้เราจึงต้องมีพระคุณที่คอยช่วยเหลือ!

อ่าน: อาโสม 6:1-9 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

4 สิงหาคม

เมื่อไม่มีอะไรหรือใครในชีวิตของเรา มั่นคง และซื่อสัตย์เสมอไป
แต่เราสามารถมั่นใจได้ว่า พระเจ้าจะทรงเป็นทั้งสองสิ่งนี้ให้เราได้ คือทรงมั่นคงและสัตย์ซื่อเป็นนิจ

ผมรักในความซื่อสัตย์ของพระคัมภีร์ ผมชอบที่ความเชื่อในพระเจ้าที่ไม่ได้กำหนดให้คุณและผมเล่นเกมลิง (หมายถึงสิ่งไร้สาระไม่มีที่มาที่ไป) กับความเป็นจริง ผมชอบที่คำบรรยายในพระคัมภีร์เกี่ยวกับชีวิตในโลกที่ตกลงสู่บาป สิ่งนี้ถูกต้องและคุ้นเคย สดุดี 90 เป็น หนึ่งในบทเพลงสดุดีที่สื่อความหมายและตรงไปตรงมาที่สุด ความซื่อสัตย์ได้อย่างไร? "อายุขัยของข้าพระองค์ทั้งหลายคือเจ็ดสิบ หรือหากแข็งแรงก็ถึงแปดสิบ แต่ช่วงชีวิตนั้นมีแต่ความลำบากและความเศร้าโศก ไม่ช้าก็สูญไปและพวกข้าพระองค์ก็จากไป" (ข้อ 10) นี่คือ สิ่งที่ผู้เขียนสดุดีกล่าวว่า "ชีวิตของเจ้าจะสั้นและลำบาก" ไม่ใช่ ข่าวดีใช่ไหม? แต่มันเป็นความจริง เราอาศัยอยู่ในโลกที่ตกสู่บาปซึ่งกำลังคร่ำครวญและรอการไถ่บาป เราอยู่กับมนุษย์ที่ คิด พูด และทำสิ่งผิดๆ เราอาศัยอยู่ในสถานที่ซึ่งการคอรัปชั่น การผิดศีลธรรม ความอยุติธรรม มลพิษ และ โรคภัยไข้เจ็บยังคงมีอยู่และทำงานที่น่าเกลียดน่าสยดสยองของมันเราอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่เป็นไปตาม แบบแผนดั้งเดิมของพระเจ้า ทุกๆ วันจะมีปัญหาเล็กๆ น้อยๆ และปัญหาใหญ่จะเข้ามาหาเราเช่นกัน

ด้วยเหตุผลทั้งหมดนี้ เราถูกล่อลวงให้รู้สึกโดดเดี่ยว ถูกทอดทิ้ง ยากจน และทนไม่ไหว ในทั้งปวงนี้ เราถูกล่อลวงให้ สงสัยว่าพระเจ้ามีอยู่จริงหรือไม่ นับประสาอะไรกับพระองค์ที่ได้ยินหรือสนใจ ในยามที่เราเดือดร้อนหรือคนรอบข้างบางคนเฉยชาและไม่รักเรา พวกเขาคิดว่าปัญหาของเราเป็นภาระหนักเกินไป และผู้คนที่มีความรักและอ่อนไหวง่ายก็มีอำนาจน้อยเกินไปไม่สามารถช่วยขจัดปัญหาของเราได้ นี่คือเหตุผลคำขึ้นต้นของเพลงสดุดีของปัญหานี้จึงสำคัญเป็นอย่างมาก เพลงสดุดีนี้ไม่ได้ขึ้นต้นด้วยปัญหา แต่ขึ้นต้นด้วยคำประกาศที่สำคัญที่สุดที่ผู้ใดก็ตามที่กำลังประสบปัญหาควรจะได้ยินว่า "ข้าแต่องค์เจ้านาย พระองค์ทรงเป็นที่พักพิงของข้าพระองค์ทั้งหลาย ทุกชั่วชาติพันธุ์ ก่อนที่ภูเขาทั้งหลายเกิดขึ้นมา ก่อนที่พระองค์ทรงให้กำเนิดแผ่นดินโลกและพิภพ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าตั้งแต่นิรันดร์กาลถึงนิรันดร์กาล" (สดุดี 90:1-2)

ถ้าเราเป็นลูกของพระเจ้า เราไม่ได้ถูกทิ้งไว้ลำพังอีกต่อไป พระคุณอันรุ่งโรจน์เชื่อมโยงเรากับพระองค์ผู้ทรงอำนาจและความรักที่ไม่เปลี่ยนแปลงตามกาลเวลา พระคุณเชื่อมโยงคุณและผมกับพระองค์ผู้ทรงประทับอยู่บนที่ประทับสูงสุด เป็นที่ที่เราสสมารถเราวิ่งไปหาพระองค์ได้ นั่นหมายความว่าเราไม่เคยถูกทิ้งให้พึ่งพาสิ่งที่เรามีไม่เคยถูกทิ้งให้คิดด้วยตัวเองและจัดการกับชีวิตด้วยตัวเอง ในฐานะลูกของพระเจ้า เราต้องไม่มองว่าตัวเราขัดสนหรือถูกทอดทิ้ง เราต้องไม่เชื่อคำโกหกที่ว่าเราไม่มีใครช่วยเหลือเราได้หรือไร้ซึ่งความหวัง เราต้องไม่คิดว่าชีวิตของเราถูกควบคุมโดยความทุกข์ยากของเรา เราต้องไม่ยอมแพ้ให้กับความท้อแท้หรือความสิ้นหวัง พระคุณเปิดประตูแห่งความหวังและเป็นที่ลี้ภัยให้เราโดยเชื่อมโยงเรากับพระองค์ผู้เป็นนิรันดร์กาลและผู้ทรงครอบครองอยู่เหนือสถานการณ์และความสัมพันธ์ทั้งหมดที่จะทำให้เรารู้สึกโดดเดี่ยวหรือถูกทอดทิ้งไว้ลำพัง

อ่าน: สดุดี 86 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

5 สิงหาคม

วันนี้เราอยากจะโน้มน้าวใจตัวเองว่าเราฉลาดกว่าพระเจ้า และเขียนกฎของเราเองขึ้นมา
หรืออยากจะยอมจำนนต่อการทรงเรียกอันชาญฉลาดของพระองค์ด้วยใจถ่อม

มันเป็นเรื่องละเอียดอ่อน มันดำเนินไปโดยเกือบไม่มีใครสังเกตเห็น แต่มีนัยสำคัญเป็นอย่างมากต่อวิถีชีวิตของเรา นั่นคือ คุณและผมก้าวข้ามเขตที่พระเจ้ากำหนดเพราะมีช่วงเวลาในชีวิตของเราที่เราคิดและโน้มน้าวใจตนไปว่าเราฉลาดกว่าพระเจ้า เราบอกตัวเองว่าสิ่งที่พระองค์ตรัสนั้นผิด แต่ความจริงสิ่งที่พระองค์ตรัสไม่ได้ผิดเลยแม้แต่น้อย เราบอกตัวเองว่าเราไม่ต้องเชื่อฟังพระเจ้าก็ได้และทุกอย่างจะโอเคและสำเร็จในที่สุด เราบอกตัวเองว่าทางของเราดีกว่าทางของพระเจ้า คำโกหกใหญ่ที่เติมเชื้อให้เราเชื่อว่า คำโกหกทั้งหมดนี้เป็นชีวิต คือชีวิตจริงที่จะพบได้ในอีกด้านหนึ่งนอกขอบเขตที่พระเจ้าผู้ทรงรอบรู้ และทรงฉลาด และรู้ทุกสิ่งได้กำหนดไว้ให้เรา มันเป็นเรื่องโกหกที่ได้รับการบอกเล่า โอบกอด และกระทำเป็นครั้งแรกตั้งแต่ในช่วงเวลาที่แสนเลวร้ายในสวนเอเดน และมนุษย์หลงเชื่อคำโกหกนั้นตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

ผู้ประพันธ์เพลงสดุดีกล่าวว่า "ข้าพระองค์จะไม่ลืมข้อบังคับของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงรักษาชีวิตของข้าพระองค์ไว้ด้วยข้อบังคับเหล่านั้น...ข้าพระองค์มีความเข้าใจยิ่งกว่าบรรดาครูของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ใคร่ครวญกฎเกณฑ์ของพระองค์... การเปิดเผยพระวจนะของพระองค์ให้ความสว่าง ทำให้คนรู้น้อยมีความเข้าใจ" (สดุดี 119:93, 99, 130) นั่นคือข้อบังคับของพระเจ้าที่ให้ชีวิต สามีบางคนอาจจะคิดว่า เขาสามารถวิพากษ์วิจารณ์และเรียกร้องจากภรรยาของเขา แล้วการแต่งงานของพวกเขาจะไม่มีปัญหา หรือเราอาจจะคิดว่าเราสามารถใช้จ่ายเกินตัวและการเงินของเราจะยังราบรื่นในที่สุด หรือเราอาจจะถูกล่อหลอกให้เชื่อว่า เราสามารถเปิดไฟเขียวให้กับราคะตัณหาได้โดยที่มันจะไม่ทิ้งร่องรอยความเสียหายไว้ในใจเรา เป็นพันๆ หน เราบอกตัวเองว่า ในบางที หรือในสิ่งที่เราเป็น หรือในช่วงเวลานี้อาจได้รับการยกเว้นจากกฎข้อบังคับของพระเจ้า ทั้งหมดนี้แสดงให้เห็นว่าเรายังมีใจที่สงสัยซึ่งอ่อนไหวต่อคำโกหกของศัตรูมากเหลือเกิน ใจที่สงสัยของเราไม่ได้รักสิ่งที่พระเจ้าตรัสว่าเป็นสิ่งที่ดี สิ่งที่ถูกต้อง สิ่งที่จริง สิ่งที่น่ารัก และสิ่งที่บริสุทธิ์เสมอไป บางครั้งสิ่งที่พระเจ้าตรัสว่าดีที่สุดก็อาจยังดูไม่ดีที่สุดสำหรับเรา และบางครั้งสิ่งที่พระเจ้าตรัสว่าชั่วร้ายก็ไม่ได้ดูเหมือนชั่วร้ายสำหรับเรา ในช่วงเวลาเหล่านั้น ความคิดความเชื่อของเราเป็นอันตรายต่อตนเองเพราะเราได้เราได้เชื่อในสิ่งที่ไม่เป็นจริงเลยสิ่งนี้แสดงให้เห็นว่า เราคิดว่ารู้มากกว่าและฉลาดกว่าพระเจ้า เป็นจุดสูงสุดของบาปแห่งการหลงผิด มันคือความไร้เหตุผลทางศีลธรรมที่อันตรายและมีอำนาจในการทำลายล้าง มันไม่เคยนำเราไปในทางที่ดีหรือเกิดผลในชีวิตตามในแบบที่เราแสวงหา สุภาษิต 16:25 จับใจความบาปของการหลงผิดนี้ด้วยถ้อยคำสั้นๆ แต่ทรงพลัง: "มีทางหนึ่งซึ่งคนเราคิดว่าถูก แต่ปลายทางคือความมรณา" (สุภาษิต 16:25)

การหลอกตัวเองว่า "เราฉลาดกว่าพระเจ้า" นี้ถือเป็นเหตุผลที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่เราต้องการพระคุณพระเจ้าในแต่ละวัน เป็นอีกสิ่งที่เราต้องได้รับการปลดปล่อยจากตัวเราเอง สิ่งนี้เตือนเราอีกครั้งว่าเราทั้งหลายไม่มีใครมีชีวิตอยู่โดยไม่ต้องพึ่งพาพระเมตตาที่ช่วยชีวิตขององค์พระผู้ไถ่พระเจ้าผู้ทรงสถิตอยู่กับเราเสมอ และเต็มใจที่จะช่วยไถ่เราตลอดไป จงวิ่งไปหาและพึ่งพาความเมตตาของพระเจ้าอีกครั้งในวันนี้

อ่าน: สุภาษิต 6:20-23 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

6 สิงหาคม

ความจริงต้องการให้เรารัก และความรักต้องการให้เราพูดความจริง

สิ่งที่ตรงกันข้ามกับความคิดเห็นที่เป็นที่นิยม ความรักและความจริงที่ไม่ได้ขัดแย้งกัน ในความเป็นจริงเราไม่สามารถมีความจริงนี้ได้หากไม่มีความรักนั้น หากเราต้องการเป็นผู้ที่รักความจริงนี้เราต้องยึดมั่นในความรักนั้น และจะหากเราอยากจะรักความรักนั้น เราก็ยึดมั่นในความจริงนั้นด้วยเช่นกัน ผู้หนึ่งที่มีความรักมากที่สุดที่เคยมีชีวิตอยู่ รักมากจนสามารถสละเสียชีวิตในที่สาธารณะด้วยวิธีการอันโหดร้าย และนองเลือดเพราะอาชญากรรมที่ผู้อื่นก่อขึ้น ในขณะเดียวกันนั้นพระองค์ก็เป็นผู้พูดความจริงที่ตรงไปตรงมาและตรงไปตรงมาที่สุดเท่าที่โลกเคยรู้จัก ผู้นั้นคือ พระเยซูคริสต์ มันไม่ใช่แค่ความรักของพระเยซูไม่เคยขัดแย้งกับความจริงใจของพระองค์ และความจริงไม่เคยขัดขวางความรักของพระองค์ และไม่ใช่แค่นั้น ยังมีบางอย่างที่ลึกซึ้งกว่านั้นเกิดขึ้น คือ ความมุ่งมั่นในการพูดความจริงของพระองค์ขับเคลื่อนด้วยความรักของพระองค์เช่นกัน

การพระคัมภีร์ที่พระคัมภีร์เรียกให้เรารักนั้นจะไม่บีบบังคับให้เราตัดทอน ปฏิเสธ หรือบิดเบือนความจริง และสิ่งที่พระคัมภีร์เรียกให้เรายึดความจริงนั้นจะไม่ทำให้เราละทิ้งการทรงเรียกของพระเจ้าที่เรียกเราให้รักเพื่อนบ้าน เราเห็นภาพนี้แสดงในชีวิตของพระเยซูคริสต์เป็นภาพที่เราอาจรู้จักกันดี บันทึกอยู่ใน ลูกา 18:18–30 เศรษฐีผู้หนึ่งมาหาพระเยซูเพื่อทูลถาม พระองค์เกี่ยวกับชีวิตนิรันดร์ เป็นคำถามที่ดีมากแต่เขาจะได้รับคำตอบที่เป็นความจริงยากที่จะฟัง (ความจริงที่ทำให้รู้สึกลำบากใจ)แต่จริงใจ ขณะที่คุณอ่านบทสนทนา ดู เหมือนว่าพระเยซูไม่ได้มีส่วนร่วมในการประกาศที่ประสบความสำเร็จอย่างมากตามมาตรฐานสมัยใหม่ ในความซื่อสัตย์ที่สมบูรณ์พระเยซูไม่ได้พยายามทำให้ข่าวประเสริฐน่าดึงดูดใจ แต่ชายคนนั้นกลับสนใจ และความจริงได้เปิดโปงการบูชารูปเคารพอันเป็นหัวใจสำคัญของชายผู้นี้ พระเยซูต้องบอกข่าวร้ายแก่เขาเพื่อให้เขาได้ยินและเข้าใจก่อนถ้าเขาต้องการข่าวดี และเพื่อที่เขาจะได้เข้าใจถูกต้องด้วยว่าความจริงนั้นข่าวดีสำคัญจำเป็นกับเขามากแค่ไหน ลูกาได้บันทึกบางสิ่งที่สำคัญมากไว้สำหรับเรา แต่เมื่อชายผู้นั้นได้พบกับความจริงใจของพระเยซู เขาก็เลือกที่จะเดินจากไป และขณะที่เขาเลือกเดินจากไปพระเยซูก็ทรงมองดูเขาด้วยเศร้าใจ เห็นไหมว่าพระเยซูไม่ได้เย็นชาหรือไม่แยแส พระองค์เจ้าไม่ขาดตกบกพร่องในความรัก การพูดดีความจริงที่ยากหรือลำบากใจที่จะพูดถูกกล่าวด้วยถ้อยคำแห่งรัก และความเศร้าของพระเยซูเมื่อสิ้นสุดการสนทนาเผยให้เห็นถึงความรักที่เป็นแรงขับเคลื่อนคำตรัสที่พระองค์ตรัส ไม่มีการประณามหยามเหยียดด้วยเจตนาร้ายในคำตรัสของพระคริสต์ ถ้อยคำที่เป็นความจริงที่หนักหน่วงและยากที่จะรับฟังเหล่านั้นคือถ้อยคำแห่งพระคุณ พระผู้ช่วยให้รอดแห่งความรักทรงตรัสเพื่อช่วยเรา

ความจริงไม่ได้แปลว่ามันจะไม่โหดร้ายและความรักไม่ได้แปลว่าการไม่ต้องพูดความจริงอย่างสัตย์ซื่อหรือตรงไปตรงมา ทั้งสองสิ่งนี้เป็นสองด้านของความชอบธรรมเดียวกันที่ถูกกำหนดไว้ในสวัสดิภาพฝ่ายวิญญาณเพื่อเสริมสร้างซึ่งกันและกัน ความจริงที่ไม่ได้พูดด้วยความรักนั้นไม่จริงใจและถูกทำให้บิดเบี้ยวโดยมนุษย์ผู้ที่กำหนดให้ความจริงบิดเบี้ยวไป และความรักที่ละทิ้งความจริงก็ไม่ได้เป็นความรักแท้ที่จริงใจอีกต่อไปเพราะมันทำให้เรามองข้ามสิ่งที่ดีที่สุดสำคัญที่สุดแก่ผู้ที่เรารัก ถ้าความจริงนั้นถูกเปลี่ยนแปลงโดยแรงจูงใจอื่น ที่ไม่ใช่ “การพูดความจริงด้วยความรักอย่างจริงใจ”

วันนี้เราถูกเรียกให้รักความสัตย์ซื่อและความรักอย่างสัตย์ซื่อ แต่เราอาจจะถูกล่อลวงให้ต้องยอมปล่อยอย่างใดอย่างหนึ่งทิ้งไป จงอธิษฐานทูลขอความช่วยเหลือจากพระองค์ผู้ซึ่งยังคงมุ่งมั่นที่จะสัตย์ซื่ออย่างเต็มที่ต่อทั้งสองสิ่งนี้จนกระทั่งต้องสละชีวิต พระคุณของพระองค์เป็นความหวังเดียวของเราที่จะยึดมั่นสำหรับวาระอันชอบธรรมของพระองค์

อ่าน: 1 โครินธ์ 13 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

7 สิงหาคม

ความเมตตาคือ สิ่งที่เราได้รับ และสิ่งที่เราถูกเรียกให้ส่งต่อ เหมือนที่พระคัมภีร์กล่าวว่า
ข้าพเจ้ามุ่งมั่นที่จะทนทุกข์ร่วมกับท่าน เช่นเดียวกับที่พระคริสต์ทนทุกข์เพื่อข้าพเจ้า

บางทีนี่อาจเป็นความขัดแย้งทางศีลธรรมที่ปกติที่สุดและเกิดขึ้นบ่อยที่สุดในชีวิตของเรา อาจเป็นจุดที่เราสะดุดมากที่สุด บางทีความล้มเหลวของเราจุดนี้แสดงให้เห็นว่า เรายังจำเป็นต้องมี สิ่งที่เรามักจะล้มเหลว เพื่อการส่งต่อให้ผู้อื่นมากเพียงใด เป็นไปได้อย่างไรที่เมื่อเราได้รับพรด้วยความรักนิรันดร์อย่างเต็มล้นมากเกินกว่าที่ทุกสิ่งที่เราคาดหวังไว้ว่าจะได้รับจะเป็นคนที่ไม่รักคนรอบข้างเรา? เราจะพลาดที่จะไม่ตอบสนองด้วยความเมตตาต่อผู้อื่นได้อย่างไรในเมื่อเราได้รับพระเมตตาใหม่ทุกเช้า? เหตุใดการตัดสินและการกล่าวโทษจึงมักเป็นการตอบสนองตามธรรมชาติของเราต่อความบาป ความอ่อนแอ และความล้มเหลวของผู้อื่น มากกว่าการส่งต่อพระคุณแบบเดียวกับที่เราได้รับจากพระเจ้าแก่พวกเขา? เหตุใดเราจึงใจร้อนในเมื่อความอดทนที่พระเจ้าทรงมีต่อเรายิ่งใหญ่มากในการไถ่บาปให้เรา? เหตุใดเราจึงพบว่าการให้อภัยเป็นเรื่องยากมากเมื่อเราได้รับการอภัยด้วยราคาสูงในการทนทุกข์และสิ้นพระชนม์ของพระเยซู? เหตุใดเราจึงเดินผ่านความทุกข์ด้วยการมีใจสงสารเพียงน้อยนิดได้ ในเมื่อชีวิตเราได้รับการช่วยเหลือโดยพระผู้ช่วยให้รอดที่ทรงเมตตา? เหตุใดเราจึงต่อต้านการรับใช้ซึ่งกันและกันในเมื่อพระเจ้าของทุกสรรพสิ่งทรงเต็มพระทัยเสด็จลงมาและปรนนิบัติเรากระทั่งสิ้นพระชนม์? เป็นไปได้อย่างไรที่เราจะนอกใจและไม่ภักดีต่อความสัตย์ซื่อที่ไม่เปลี่ยนแปลงของพระบิดาบนสวรรค์ของเรา? เราจะพูดโกหกใส่ร้ายเพื่อนบ้านได้อย่างไรในเมื่อเราได้รับพรด้วยความจริงที่ปลดปล่อยเราเป็นอิสระ? คำตอบสำหรับคำถามเหล่านี้แต่ละข้อนั้นช่างสุภาพและอ่อนโยน เราไม่ได้ตอบสนองต่อผู้อื่นเสมอเหมือนที่พระผู้ช่วยให้รอดทรงกระทำกับเรา เพราะเราไม่ได้มีใจเดียวกับกันพระเยซู ใจเราไม่ได้ถูกครอบครองโดยสิ่งที่ครอบครองใจพระองค์เสมอ ชีวิตเราไม่ได้ถูกกระตุ้นโดยสิ่งที่กระตุ้นพระองค์เสมอ เราไม่พบความชื่นชมยินดีในสิ่งที่ทำให้พระองค์มีความชื่นชมยินดีเสมอ ดังนั้นเราจึงขาดความเมตตาที่ผลักดันและหล่อหลอมชีวิตที่เป็นของพระองค์

ใจที่เห็นแก่ตัวของเรา มักมุ่งมั่นต่อจุดประสงค์ของอาณาจักรของเรามากกว่าของพระเจ้า ต้องการพระคุณมากมายมหาศาลเพื่อตัวเราเอง แต่ไม่ต้องการเสียสละส่งต่อพระคุณนี้แก่ผู้อื่น เราเห็นสิ่งนี้ในความโกรธที่คิดว่าตัวเองชอบธรรมของพ่อแม่ เราเห็นสิ่งนี้ในการไม่ให้อภัยอย่างขมขื่นของคู่สมรส ในการทะเลาะวิวาทที่ผิดปกติระหว่างเพื่อนบ้าน ในการแตกแยกกันของพระกายของพระคริสต์ หรือในความไม่ซื่อสัตย์ของเราในความสัมพันธ์ของเรา สงครามแห่งอาณาจักรกำลังเดือดดาลอยู่ในใจของเรา และหนึ่งในสิ่งแรกที่ได้รับผลกระทบและถูกทำลายคือ ความเมตตาปราณี มันเป็นเรื่องที่น่าเศร้าแต่เป็นความจริงคือ การที่เราปฏิเสธที่จะส่งต่อพระคุณแก่ผู้อื่นเผยให้เห็นว่าตัวเราเองนั้นยังต้องการพระคุณมากเพียงใด ความล้มเหลวในการให้อภัยแสดงให้เห็นว่าเรายังต้องการการให้อภัยจากพระเจ้าเป็นครั้งเป็นคราวมากเพียงใด ความอ่อนแอในความรักของเราเผยให้เห็นว่าความหวังของเรายังคงต้องอยู่ในพระเจ้าผู้จะทรงรักเราแม้ในวันที่เลวร้ายที่สุดของเรา การดิ้นรนเพื่อดำเนินชีวิตที่มีข่าวประเสริฐในความสัมพันธ์ของเรากับผู้อื่นทำให้เห็นภาพว่า เราต้องการข่าวประเสริฐมากเพียงใด และทั้งหมดนี้เป็นการย้ำเตือนว่า เรานั้นไม่สมควรได้รับความช่วยเหลือที่เราได้รับในทุกวัน และอย่าลืมว่าเราถูกเรียกให้ส่งต่อให้ผู้อื่นที่ไม่สมควรได้รับเช่นเดียวกับเราที่ไม่สมควรได้รับ

อ่าน: ยากอบ 2:1-13 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

8 สิงหาคม

สำหรับผู้เชื่อ การเชื่อฟังไม่ใช่ความเจ็บปวด แต่เป็นความสุข แต่ละการกระทำ
ที่เป็นผลของการเชื่อฟังเป็นการเฉลิมฉลองพระคุณที่เสริมสร้าง และให้พลังแก่การเชื่อฟัง

ผมจำได้ว่าเทดด์น้องชายของผมพูดสิ่งนี้กับผม แต่ตอนนั้นผมไม่รู้ว่าสิ่งที่เขาพูดมันถูกต้องมาก: "การเชื่อฟังเป็นรางวัลในตัวของมันเอง" เป็นไปได้ยากที่เราจะประเมินค่าพระคุณสูงเกินไป พระคุณที่เป็นแรงจูงใจของแต่ละท่าทีในการเชื่อฟังในชีวิตของคุณและผม:

- คนบาปไม่เคารพผู้มีอำนาจ
- คนบาปชอบเขียนกฎเกณฑ์ของเขาเอง
- คนบาปเก่งที่จะแก้ตัว และแก้ต่างว่าความผิดของตนนั้นไม่ผิด
- คนบาปมักเชื่อในอธิปไตยแห่งตน หรือสิทธิเสรีภาพแห่งตน เชื่อว่าชีวิตที่ไม่ขึ้นกับพระเจ้า
- คนบาปมักคิดว่าตนฉลาดกว่าที่เป็น
- คนบาปมักจะมีรหัสพันธุกรรมของศีลธรรมตามใจปรารถนาของตนมากกว่ากฎบัญญัติของพระเจ้า
- คนบาปมักคิดว่าพวกเขาไม่ต้องการสิ่งที่ใจของพวกเขาไม่ได้ปรารถนาหรือต้องการมัน
- คนบาปมักเอาแต่ใจตัวเองและชอบแก้ตัว
- คนบาปมักกระหายในสิ่งที่พระเจ้าห้าม
- คนบาปมักจะเลือกรับความสุขระยะสั้นมากกว่ากำไรระยะยาว
- คนบาปมักจะกบฏแทนที่จะยอมจำนน

เนื่องจากข้อความที่กล่าวมาข้างต้นทั้งหมดเป็นความจริง จึงเป็นการอัศจรรย์ที่พระคุณอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้ากระทำและช่วยเหลือเราทั้งหลายให้เลือกที่จะเชื่อฟังพระองค์ ยิ่งกว่านั้นเรายังพบความยินดีในการเชื่อฟังพระเจ้าผู้ที่เราไม่สามารถเห็น ได้ยิน หรือสัมผัสได้ด้วย เป็นเรื่องน่าอัศจรรย์ที่ของพระคุณที่ช่วยเปลี่ยนแปลงชีวิตของของมนุษย์ที่มีใจมุ่งเน้นแต่ตนเองให้สามารถละทิ้งการแสวงหาอาณาจักรเล็กๆ แห่งตนและอุทิศตนเพื่อรับใช้ตามพระประสงค์ของอาณาจักรของพระเจ้า เมื่อใดก็ตามที่เราปรารถนาด้วยคำพูด ความคิด หรือการกระทำ เพื่อทำในสิ่งที่พระเจ้าพอพระทัย รู้ไว้เถิดว่า เรากำลังได้รับการช่วยเหลือ ได้รับการเปลี่ยนแปลงชีวิต และได้รับกำลังจากพระคุณของพระองค์ เห็นไหมว่าการเชื่อฟังของเรายกย่องสรรเสริญพระคุณ แม้ในเวลาที่เราไม่ได้กล่าวยกคำสรรเสริญด้วยตัวเอง ในทุกช่วงเวลาของการยอมจำนนต่อพระประสงค์ของพระเจ้าเป็นยกย่องสรรเสริญพระองค์ตามความเป็นจริงนี้: "บาปจะไม่ครอบงำพวกท่านต่อไป เพราะว่าท่านไม่อยู่ใต้ธรรมบัญญัติ แต่อยู่ใต้พระคุณ" (โรม 6:14)

จงยิ้มและเชื่อฟังพระเจ้าด้วยใจยินดี เรากำลังมีประสบการณ์กับพระคุณอันอุดมของพระเจ้า จงขอบพระคุณเมื่อเรายอมจำนนต่อพระคุณพระองค์; เพราะเรากำลังได้รับการช่วยเหลือโดยพระคุณนั้น ให้เราเฉลิมฉลองสรรเสริญยกย่องพระเจ้าเมื่อเราเลือกสิ่งที่ถูก เรากำลังได้รับการเปลี่ยนแปลงโดยพระคุณ ให้เราโห่ร้องเพลงด้วยความยินดีเมื่อเราทำตามพระประสงค์หรือน้ำพระทัยของพระเจ้า เพราะชีวิตเราเพิ่งแสดงหลักฐานของการมีอยู่ของพระคุณที่ช่วยไถ่บาปให้เรา!

อ่าน: 1 โครินธ์ 6:1-11 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

9 สิงหาคม

ความรักเป็นมากกว่าการทำดีต่อผู้คน แต่เป็นการรักพระเจ้าเหนือสิ่งอื่นใด
สิ่งนี้จะช่วยให้เรารักผู้คนตามที่พระองค์เรียกให้เรากระทำ

ผมถูกโน้มน้าวใจมากขึ้นทุกวัน ขณะที่ผมตรวจสอบความสัมพันธ์ของตัวเองและขณะที่ผมสังเกตในความสัมพันธ์คนอื่นๆ ความสัมพันธ์นั้นถูกกำหนดสิ่งที่อยู่ในแนวตั้ง (พระเจ้า) เป็นอันดับแรกก่อนที่จะถูกกำหนดในแนวนอน (เพื่อนบ้าน) เปาโลจับประเด็นการทำงานของความสัมพันธ์อย่างเป็นระบบนี้ไว้อย่างน่าประหลาดใจใน กาลาเทีย 5:14 “เพราะว่าธรรมบัญญัติทั้งสิ้นนั้นสรุปได้เป็นคำเดียว คือว่า จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง”

ทีนี้ ลองคิดเรื่องนี้ไปกับผม ถ้าเราเป็นผู้เขียนและเพิ่งเขียนว่า “พระบัญญัติทั้งสิ้นนั้นสรุปได้เป็นคำเดียว” เราจะเขียนอะไรต่อไป ถ้าเป็นผมก็จะเขียนว่า “รักพระเจ้าเหนือสิ่งอื่นใด” เพราะมันดูเหมือนว่าถูกต้อง เพราะนี่เป็นคำสั่งนั้นใหญ่ที่สุดในบรรดาคำสั่งของพระเจ้าใช่ไหม? จาก (มาระโก 12:28–30) นี่เป็นคำสั่งที่ต้องมาก่อนเสมอและสำคัญที่สุดในใจของเราใช่หรือไม่? ดูเหมือนว่าศาสนศาสตร์ที่ดีต้องการให้ประโยคนี้คือ “ประโยคนี้คือประโยคเดียว” ที่เปาโลควรจะเขียน แต่นั่นก็ไม่ใช่สิ่งที่เปาโลเขียน เขาพูดว่าธรรมบัญญัติทั้งสิ้นนั้นสรุปได้เป็นประโยคเดียว จากนั้นเขาพูดว่าว่า “จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” สิ่งนี้เติมเต็มการที่พระเจ้าทรงเรียกเราให้เป็นบุตรของพระองค์สำเร็จได้อย่างไร? เปาโลกำลังพูดถึงสิ่งที่สำคัญมากตอนนี้ เขารู้สองสิ่งนี้คือ สิ่งแรก: เขารู้ว่าเฉพาะคนที่รักพระเจ้าเหนือสิ่งอื่นใดเท่านั้นที่จะ “รักเพื่อน บ้านเหมือนรักตนเอง” เรารักได้ก็ต่อเมื่อพระเจ้าอยู่ในที่ที่เหมาะสมของพระองค์ในใจของเราเท่านั้น เพื่อนบ้านถึงจะสามารถอยู่ในที่ที่เหมาะสมในชีวิตของเรา เพราะหากพระเจ้าไม่อยู่ในที่ที่ถูกต้องแล้ว ลองเดาดูสิครับว่าผมใส่ใครเข้าแทนที่? คำตอบนั้นง่ายมาก: คือตัวผมเอง ในชีวิตแต่งงานของผม ผมต้องสารภาพเรื่องนี้คือ นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ผมล้มเหลวในการรักลูเอลลาในแบบที่ควรจะเป็น แต่ปัญหาลึกๆ ในใจของผมคือผมไม่ได้รักพระเจ้าเท่าที่ควร และเพราะผมไม่ได้รักพระเจ้าเท่าที่ควร ผมจึงวางตัวเองให้อยู่ในฐานะของพระเจ้า ผมทำทุกสิ่งทุกอย่างให้ขึ้นอยู่กับผม ผมจึงไม่รักลูเอลลาอย่างที่ควรจะรัก

สิ่งที่สองที่เปาโลรู้คือ: สิ่งหนึ่งที่ทำให้เราขาดความรักต่อพระเจ้าคือ การขาดความรักที่กระตือรือร้นแก่คนรักที่มองเห็นทุกวันในความสัมพันธ์ของเรา ยอห์นกล่าวไว้ดังนี้ “ถ้าใครกล่าวว่า “ข้าพเจ้ารักพระเจ้า” แต่ใจยังเกลียดชังพี่น้องของตน เขาเป็นคนพูดมุสา เพราะว่าผู้ที่ไม่รักพี่น้องของตนที่มองเห็นแล้ว จะรักพระเจ้าที่มองไม่เห็นไม่ได้” (1 ยอห์น 4:20) ความรักต่อผู้อื่นเริ่มต้น ทำอย่างต่อเนื่อง และมีแรงจูงใจมาจากความรักที่เรามีต่อพระเจ้าในทุกๆ วัน เมื่อพระประสงค์ของพระองค์สำคัญกว่าความปรารถนาของเรา เมื่อพระสิริของพระองค์มีค่าสำหรับเรามากกว่าความรุ่งเรืองความมั่งคั่งชั่วคราวของเรา และเมื่อแผนการของพระองค์เปิดเผยกับเรา เราจะหลุดพ้นจากพันธนาการในการรักตนเอง และมีอิสระที่จะรักผู้อื่น มันเป็นความจริงจริงๆ ความสัมพันธ์ของเราต้องการมากกว่าการแก้ไขในแนวนอน พวกเขาต้องการความช่วยเหลือในแนวตั้ง (พระเจ้า) และเหตุนี้เองพระเจ้าจึงเตรียมพระคุณที่สำคัญที่สุดของพระผู้ช่วยให้รอดที่เต็มใจและอดทนแก่เรา

อ่าน: ยอห์น 13:1- 17 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

10 สิงหาคม

พระเจ้าทรงทราบทุกสิ่งตั้งแต่ต้นจนจบ
แต่ตัวเราเป็นเพียงผู้ที่มีประสบการณ์ที่แปดเปื้อนบาปมานานหลายปีแล้วใช่หรือไม่?
เหตุใดเราจึงถกเถียงกับพระองค์? พระองค์ทรงฉลาดกว่าเรา!

มันน่าทึ่งมากที่ผมเคยไม่รู้ว่า:

- ผมไม่รู้ว่าเด็กที่มาจากกลุ่มยีนเดียวกันจะแตกต่างกันได้อย่างไร
- ผมไม่รู้ว่าผึ้งบินได้อย่างไร
- ผมไม่รู้ว่าทำไมผมถึงทำทุกสิ่งที่ผมลงทำ
- ผมไม่รู้ว่าพรุ่งนี้จะเกิดอะไรขึ้น
- ผมไม่รู้ว่าชีวิตผมจะยืนยาวแค่ไหน
- ผมไม่รู้ว่าแม้แต่ใจของผม ผมก็ไม่รู้ว่ามีสิ่งใดเป็นแรงจูงใจ ไม่ต้องพูดถึงหัวใจของผู้อื่น
- ผมไม่รู้อะไรมากมายเกี่ยวกับศิลปะ วิทยาศาสตร์ และการเมือง
- ผมไม่รู้ว่าทำไมผมถึงตื่นขึ้นมาอย่างมีความสุขแค่ในบางวัน
- ผมไม่รู้หลายอย่างเกี่ยวกับต้นกำเนิดและอีกหลายอย่างเกี่ยวกับโชคชะตา
- ผมไม่รู้หลายอย่างเกี่ยวกับการทำงานของร่างกายตัวเอง
- ผมไม่รู้หลายอย่างเกี่ยวกับการทำงานของสมองของตัวเอง
- ผมไม่รู้ว่าทำไมวัชพืชถึงเกาะกินดอกไม้
- ผมไม่ค่อยเข้าใจว่าอะไรทำให้เกิดฝน
- ผมมักไม่เข้าใจแผนและพระประสงค์ของพระเจ้า
- ผมไม่รู้ว่าทำไมพระเจ้าถึงนำบางสิ่งบางอย่างเข้ามาในชีวิตผม

นี่เป็นแค่เพียงรายการสั้นๆ ส่วนหนึ่งที่ผมไม่รู้ ถ้าผมใช้เวลานานขึ้น ผมสามารถเขียนเพิ่มเติมได้อีกหลายร้อยหน้าเกี่ยวกับรายการของสิ่งที่ผมไม่รู้ และยังคงมีอีกนับไม่ถ้วนที่ไม่ได้เขียนเพราะตัวผมเองก็ไม่รู้ว่าผมไม่รู้ ในมุมนี้ทำให้ผมทึ่งที่รู้ว่าพระเจ้าทรงรอบรู้ทุกสิ่งอย่างแท้จริง ใช่ คุณอ่านถูกทุกอย่าง ความรู้ของพระองค์ไม่สามารถค้นหาได้ ความเข้าใจของพระองค์ในสิ่งที่ไม่มีจุดเริ่มต้นและไม่มีที่สิ้นสุด พระเจ้าไม่เคยสับสน พระเจ้าไม่เคยต้องอยู่กับความเข้าใจผิด ไม่มีอะไรที่ทำให้พระองค์ทรงประหลาดใจหรือสับสนงุนงง พระองค์ไม่เคยมีปัญหาในการประนีประนอมความจริงกับอีกความจริง พระองค์ต้องจัดการกับความว่างเปล่าในความรู้ของพระองค์ พระองค์ไม่เคยอยู่ในฐานะผู้ที่ปรารถนาให้ตนมีสติปัญญาของผู้อื่น “ใครที่พระองค์ทรงต้องปรึกษาเพื่อจะรู้แจ้ง และใครสอนทางแห่งความยุติธรรมให้พระองค์? ใครสอนความรู้แก่พระองค์ และสำแดงให้พระองค์รู้ทางแห่งความเข้าใจ?” (อิสยาห์ 40:14) ดังนั้นให้เราละทิ้ง และออกมาจากความคิดใดๆ ก็ตามที่ทำให้เราคิดว่า เราฉลาดกว่าพระเจ้า พึ่งพาสติปัญญาของพระองค์และขอบคุณสำหรับพระคุณของพระเจ้าที่ช่วยเราจากความโง่เขลาของเราเองและเชื่อมต่อเรากับผู้ที่นิยามว่าอะไรคือ สิ่งที่ฉลาดที่แท้จริง

อ่าน: อิสยาห์ 40 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

11 สิงหาคม

เราไม่เชื่อฟังเพราะเราขาดพระคุณที่พระเจ้าประทานให้เชื่อฟัง
และเรารักบางสิ่งมากกว่าพระเจ้าที่ประทานพระคุณนั้นแก่เรา

การไม่เชื่อฟังของเราไม่ใช่ความผิดของพระเจ้า บางทีเราอาจกำลังคิดว่า: “แน่นอนว่าไม่ใช่ พอล คุณไม่คิดว่า ฉัน/ผมคิดอย่างนั้นจริงๆ ใช่ไหม?” เท่าที่เรามีความรู้ในทางศาสนศาสตร์ว่า ไม่ใช่หน้าที่ของพระเจ้าที่จะต้องรับผิดชอบต่อพฤติกรรมของเรา เราใช้ข้ออ้างนี้ในการโยนความผิดไปที่พระองค์ เราพูดว่า:

- “หากในอดีตของฉัน/ผม หรือถ้ามีเวลามากกว่านี้ในเวลาที่ขัดสน ฉัน/ผม ก็คงจะ...”
- “หากตอนนั้นฉัน/ผมมีงานที่ดีกว่านี้ ฉัน/ผมคงไม่... ”
- “หากพ่อแม่เป็นแบบอย่างที่ดีกว่านี้ให้ฉัน/ผม ฉัน/ผมคงจะ...”
- “หากเพียงฉัน/ผมได้รู้จักพระคริสต์ตั้งแต่เนิ่นๆ ในชีวิตของ ฉัน/ผมแน่ใจว่าจะ...”
- “หากเพียงแต่ฉัน/ผมไม่ป่วย ก็คงจะมี... ”
- “หากสามีของฉัน/ผมโรแมนติกกว่านี้ ฉัน/ผมคงไม่มี...”
- “หากเพียงแต่ลูกๆ ของฉัน/ผมไม่ดื้อรั้น ฉัน/ผมก็คงไม่เป็น...”
- “หากไม่มีภาพโป๊อนาจารมากมายบนอินเทอร์เน็ต ฉัน/ผมคงไม่ถูกล่อลวงให้ทำเช่นนั้น ”
- “หากฉัน/ผมไม่ยุ่งมาก ฉัน/ผมคงใช้เวลามากกว่านี้เพื่อ... ”

ถ้าพระเจ้าสถิตอยู่กับเราในทุกที่ที่เราไป (ความจริงคือไม่ใช่ถ้า พระองค์ทรงสถิตอยู่กับเราจริงๆ) และถ้าพระองค์ทรงมีอำนาจเหนือทุก สถานการณ์ ความสัมพันธ์ และตำแหน่งในชีวิตของคุณ (และในความเป็นจริงคือ พระองค์มีอำนาจนี้จริงๆ ไม่ใช่ถ้า) ดังนั้นเมื่อเราโทษคนอื่นเกี่ยวกับสถานการณ์ของเรา หรือความผิดของเรา ที่จริงคือ เรากำลังกล่าวโทษพระเจ้า เรากำลังบอกว่าพระเจ้าไม่ได้ประทานสิ่งที่จำเป็นแก่เราเพื่อให้เป็นในสิ่งที่พระองค์ทรงเรียกให้เราเป็นและทำ นี่หมายความว่าโดยพื้นฐานแล้วเรากำลังพูดว่า: “ปัญหาของเราไม่ใช่ปัญหาเกี่ยวกับใจเรา แต่คือความขัดสนของพระคุณที่ไม่เพียงพอ คือ ถ้าพระเจ้าประทานให้เราเพียงพอ เราคงไม่ต้องทำสิ่งที่เราทำ” นี่คือข้อแก้ตัวสุดท้ายของวิถีชีวิตที่เอาแต่โทษคนอื่น ข้อแก้ตัวนี้เกิดขึ้นครั้งแรกในสวนเอเดนหลังจากการกบฏของอาดัมและเอวา อดัมอ้างว่า: “ผู้หญิงที่พระองค์สร้างให้ข้าบอกให้ข้าพระองค์กิน” เอวาอ้างว่า: “งูบอกให้ข้าพระองค์กิน” มันเป็นคำโกหกที่มนุษย์เราใช้ปกป้องตัวเองมาแต่โบราณของมนุษย์ที่ไม่ต้องการเผชิญกับความอัปลักษณ์ของบาปที่ยังคงอยู่ในใจของเขาหรือเธอ

เป็นเรื่องยากสำหรับเราที่จะยอมรับว่าคำพูด และพฤติกรรมของเราไม่ได้เกิดจากสิ่งที่อยู่ภายนอกเรา แต่เกิดจากสิ่งที่อยู่ภายในใจ (ดู ลูกา 6:43-45) พระคัมภีร์เขียนไว้อย่างชัดเจนว่าทุกความผิดที่คุณและผมกระทำนั้นมาจากความคิด และความปรารถนาในใจของเรา เมื่อเรายอมรับและสารภาพสิ่งนี้เท่านั้นที่เราจะเริ่มรู้สึกถึงความต้องการและตื่นเต้นกับพระคุณของพระเจ้า แต่หากเรากลับมั่นใจว่าตัวเราไม่ใช่ปัญหาของเรา ผู้คนและสถานการณ์ต่างหาก ที่เป็นปัญหา เราคงไม่ตื่นเต้นกับการจัดเตรียมของพระคุณที่ทรงอานุภาพและการช่วยเหลือในการเปลี่ยนแปลงชีวิตของพระเจ้า เพราะจริงๆ แล้วเราคิดว่าเราไม่ต้องการพระคุณเลย สำหรับพวกเราหลายคนรูปแบบที่ละเอียดอ่อนของการกล่าวโทษพระเจ้าคือ เวลาที่เรากำลังพยายามบอกกับตนเองว่า เราไม่ต้องการพระคุณ แต่ตอนนั้นก็คือ เวลาที่เราต้องการพระคุณมากที่สุด

อ่าน: เฉลยธรรมบัญญัติ 30 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

12 สิงหาคม

โปรดจำไว้ว่าสิ่งที่อยู่นอกเหนือการควบคุมของเรานั้นอยู่ภายใต้การควบคุมอย่างดีของพระเจ้า
ผู้ทรงรอบรู้ทุกสิ่ง ทรงเป็นความฉลาดของความฉลาดทั้งปวง ทรงเป็นความดีของความดีทั้งปวง

บางทีเราใช้พลังงานไปกับปัญหาด้านอารมณ์และความรู้สึกมากเกินไป เราใช้มันไปกับความกังวล พวกเราหลายคนถูกครอบงำด้วยความท้อแท้ใจ พวกเราหลายคนมักถูกกระตุ้นด้วยความกลัวมากเกินไป พวกเราหลายคนนอนไม่หลับเป็นประจำเพราะกังวล พวกเราหลายคนรู้สึกว่าชีวิตของเราไม่สามารถควบคุมได้ พวกเราหลายคนปรารถนาที่จะมีอำนาจที่เราจะไม่มีวันมีได้ พวกเราหลายคนเป็นตายด้านไร้ความรู้สึกนึกคิดเพราะความโศกเศร้าเสียใจ พวกเราหลายคนสงสัยว่าพระเจ้าอยู่ที่ไหนและกำลังทำอะไร พวกเราหลายคนรู้สึกโดดเดี่ยวและถูกเข้าใจผิดมากเกินไป พวกเราหลายคนอิจฉาชีวิตของผู้อื่นมากเกินไป พวกเราหลายคนคิดว่าเราคือผู้ที่ต่อสู้กับสิ่งต่างๆ ในโลก พวกเราหลายคนเมื่อเราต้องประเมินชีวิตของเรา เราได้ละเลยข้อเท็จจริงที่ยิ่งใหญ่ที่สามารถอธิบายได้ยาก นั่นคือการมีอยู่ของพระเจ้า พระลักษณะของพระเจ้า และแผนการของพระเจ้า ผมเชื่อว่าพวกเราหลายคนจำเป็นต้องรับหรือกลับไปสู่โลกทัศน์ที่พระคัมภีร์นำเสนอแก่เราในพระธรรม ดาเนียล โลกของดาเนียลเป็นโลกแห่งปัญหา มันคือโลกแห่งความอยุติธรรม การกดขี่ การกราบไหว้รูปเคารพ ภัยอันตราย การทุจริตทางการเมือง สงคราม และปัญหาอื่นๆ อีกมากมาย แต่มันไม่ใช่โลกที่อยู่เหนือการควบคุมที่จริง ดาเนียล เสนอสิ่งที่ตรงกันข้ามกับสิ่งที่เรามักจะคิด คือหากเราต้องประเมินโลกของดาเนียล ดาเนียลได้นำเสนอโลกที่ทุกวิถีทางและทุกสภาวะอยู่ภายใต้การควบคุมของพระเจ้าผู้ทรงอำนาจ สติปัญญา และผู้ทรงกุมเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ของมนุษย์ ไว้ในพระหัตถ์พระองค์ เหตุการณ์เกิดขึ้นตามแผนของพระองค์ ประวัติศาสตร์เคลื่อนไปตามพระประสงค์ของพระองค์ ชีวิตของแต่ละคนถูกกำหนดตามวัตถุประสงค์ของพระองค์ เป็นโลกที่อยู่ภายใต้การปกครองของพระองค์ พิจารณาถ้อยคำเหล่านี้: "... เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ทรงดำรงอยู่เป็นนิตย์ ราชอาณาจักรของพระองค์จะไม่ถูกทำลาย และการปกครองของพระองค์จะดำรงจนถึงที่สุด พระองค์ทรงช่วยกู้และช่วยให้พ้นภัย พระองค์ทรงทำหมายสำคัญและการอัศจรรย์ ในฟ้าสวรรค์และบนพื้นพิภพ ..." (ดาเนียล 6:26-27)

หลายสิ่งในชีวิตของเราอยู่นอกเหนือการควบคุมของเรา เราต้องเผชิญกับหลายสิ่งหลายอย่างที่ทำให้เรารู้สึกไม่พร้อม เล็กน้อย หรืออ่อนแอ แต่เราต้องไม่ปล่อยให้ความคิดที่ว่าชีวิตของเราอยู่เหนือการควบคุมของพระเจ้า เราต้องเตือนตัวเองถึงความจริงที่ดาเนียลเผชิญ ว่าเหนือปัญหาทั้งหมดที่สร้างความสับสนและทำให้เราท้อใจนั้น พระเจ้าแห่งสติปัญญา อำนาจ และพระคุณอันรุ่งโรจน์ ทรงปกครองอยู่ทุกช่วงเวลา ทุกสถานการณ์ เราไม่มีทางเห็น พระหัตถ์ของพระองค์ตลอดเวลา เรามักจะไม่เข้าใจว่าพระองค์กำลังทำอะไรอยู่ จะมีบางจุดที่ชีวิตดูเหมือนว่าไม่สมเหตุสมผลสำหรับเรา ในบางครั้งเราอาจต้องการให้ชีวิตแตกต่างออกไปจากที่มันเป็น จะมีบางช่วงเวลาที่เรารู้สึกไม่พร้อมสำหรับสิ่งที่พระเจ้าวางไว้ในชีวิตของเรา ในช่วงเวลาเหล่านี้ ให้เราเงยหน้าขึ้นมอง และจำไว้ว่า เหนือสิ่งอื่นใดมีบัลลังก์หนึ่งอยู่ และบนบัลลังก์นั้นมีพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ผู้ทรงอยู่เหนือความคิดและจินตนาการของเราทรงปกครองทุกสิ่งอยู่เพื่อพระสิริของพระองค์ และเพื่อประโยชน์ของแก่เราทั้งหลาย

อ่าน: ดาเนียล 6 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

13 สิงหาคม

ความชอบธรรมแห่งตนคือ การรู้ดีเกี่ยวกับบาปของผู้อื่นมากกว่าตัวเราเอง
และถูกกระตุ้นให้สนใจเรื่องบาปของผู้อื่นได้ง่ายมากกว่าบาปของตนด้วย

มันเป็นท่าทีฝ่ายวิญญาณของคำถามเก่าๆ ที่เรามักจะถามว่า "ไก่หรือไข่อะไรเกิดก่อนกัน?" ความชอบธรรมแห่งตนเป็นสาเหตุของการตาบอดฝ่ายวิญญาณในชีวิตส่วนตัว หรือความตาบอดฝ่ายวิญญาณในชีวิตส่วนตัวเป็นสาเหตุของความชอบธรรมแห่งตน? ไม่ว่าในกรณีใด ทั้งสองสิ่งนี้ก็เป็นแรงกระตุ้นและส่งเสริมซึ่งกันและกัน และเพราะทั้งสองสิ่งนี้เป็นเช่นนั้น สองสิ่งนี้เป็นเชื้อร้ายเสี่ยงต่อการก่อให้เกิดอันตรายร้ายแรงต่อใครก็ตามที่ยังมีบาปอยู่ในตัวเขาหรือเธอ (นั่นก็คือเราทุกคน)

ผมเคยเห็นสิ่งนี้มีอิทธิพลอย่างมากในชีวิตของคู่แต่งงาน จนมันขังชีวิตแต่งงานของพวกเขาให้เหมือนการเป็นอัมพาตฝ่ายวิญญาณอย่างถาวร ซึ่งมันขัดขวางความหวังในการเปลี่ยนแปลงที่ยั่งยืนที่แท้จริงไปหมดสิ้น หลายครั้งที่มีสามีมาขอคำปรึกษากับผม พร้อมพกเอาลิสรายการของความบาป ความอ่อนแอ และความล้มเหลวมากมายของภรรยามาด้วย แต่เขาไม่สนใจหรือกังวลแม้แต่เล็กเพื่อภรรยาของเขา และภรรยาของเขาก็มาหาผมพร้อมกับลิสรายการเกี่ยวกับความผิดของสามีที่พูดแจกแจงรายละเอียดไว้อย่างชัดเจนด้วยเช่นกัน แต่ไม่ได้พูดถึงตัวเธอเองเลย เมื่อผมถามสามีว่าเกิดอะไรขึ้นกับชีวิตแต่งงานของเขา เขาไม่พูดถึงตัวเองเลย เขาพูดถึงแต่เรื่องของภรรยา และเมื่อผมถามภรรยาว่าเกิดอะไรขึ้น เธอก็ไม่พูดถึงตัวเองเลยเหมือนกัน พูดถึงแต่เรื่องของสามี เป็นไปได้อย่างไรที่จะมีคนชอบธรรมถึงสองคนในชีวิตแต่งงานที่แตกหักและไม่สมบูรณ์? ที่นี้ให้เราตอบอย่างสัตย์ซื่อ ขณะที่เรากำลังอ่านบทเฝ้าเดี่ยวนี้ บาปของใครบั่นทอนคุณมากกว่ากัน: ของคุณเองหรือของคนใกล้ตัวคุณ? คุณอยากเห็นการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นกับใคร: คุณหรือคนอื่น?

ความชอบธรรมแห่งตน การตาบอดฝ่ายวิญญาณ การตัดสินผู้อื่นก่อให้เกิดความเสียหายทั้งฝ่ายวิญญาณและความสัมพันธ์อย่างมากระหว่าง "สิ่งที่พระเยซูทรงชำระแล้ว" และ "ความบริสุทธิ์ของเราที่ยังไม่สมบูรณ์เหมือนพระเจ้า" พระคริสต์ตรัสโดยตรงในมัทธิว 7:1–5:

> "อย่าพิพากษา เพื่อพระเจ้าจะไม่ทรงพิพากษาท่านทั้งหลาย เพราะว่าพวกท่านจะพิพากษาผู้อื่นอย่างไร พระเจ้าจะทรงพิพากษาท่านอย่างนั้น และท่านทั้งหลายจะตวงให้ผู้อื่นด้วยทะนานอันใด พระเจ้าจะทรงตวงให้พวกท่านด้วยทะนานอันนั้น ทำไมท่านมองเห็นผงในตาพี่น้องของท่าน แต่กลับมองไม่เห็นไม้ทั้งท่อนที่อยู่ในตาของท่าน? ท่านจะกล่าวกับพี่น้องได้อย่างไรว่า 'ให้ฉันเขี่ยผงออกจากตาของเธอ?' ทั้งๆ ที่มีไม้ทั้งท่อนอยู่ในตาของท่านเอง คนหน้าซื่อใจคด จงชักไม้ทั้งท่อนออกจากตาของท่านก่อน แล้วท่านจะเห็นได้ถนัดจึงจะเขี่ยผงออกจากตาพี่น้องของท่านได้"

ความชอบธรรมแห่งตนหมายความว่าเราไม่สามารถเห็นตัวเองหรือคนอื่นได้อย่างถูกต้อง หมายความว่าเราจะเห็นจุดตำหนิเล็กๆ ของผู้อื่นใหญ่เท่ากับท่อนซุง และตำหนิที่ใหญ่เท่าท่อนซุงของเราเล็กแค่จุดหนึ่งจุด ดังนั้น เราก็กำลังประณามผู้อื่นและแก้ตัวให้ตัวเอง เราปฏิบัติต่อผู้อื่นด้วยการที่เราไวในการตัดสินเขา ในขณะที่เราปฏิบัติต่อตัวเองด้วยใจอดทนนาน ลักษณะเฉพาะที่น่าหนักใจและสิ้นหวังนี้เป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่สำคัญ ที่เราใช้อ้างอิงได้ว่า เราต้องได้รับการช่วยเหลือจากพระคุณพระเจ้ามากเพียงใด และโดยพระคุณนี้เท่านั้นที่นำมาซึ่งการเปิดเผยและพันธกิจที่ช่วยตัดสินของพระวิญญาณสามารถช่วยเราให้เรามองเห็นตนเองได้อย่างถูกต้องและเห็นผู้อื่นด้วยความชัดเจน เห็นไหมว่าเราต้องได้รับการช่วยเหลือจากพระคุณพระเจ้า เพื่อให้เราตระหนักและยอมรับว่าเรายังต้องการพระคุณอีกมากแค่ไหน

อ่าน: มัทธิว 18:21-33 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

14 สิงหาคม

จะมีคำปลอบโยนใดที่ให้ความหวังที่ดีไปกว่าประโยคนี้
"พระเมตตาพระองค์มีมาใหม่ในทุกเช้า" ที่เราหลายคนรู้จักกันดีใช่หรือไม่?

เขียนประโยคนี้บนกระจกที่เราจะมองเห็นได้ในทุกเช้า ติดไว้มันที่ประตูตู้เย็นของเรา ติดเทปไว้ที่แผงหน้าปัดรถของเรา ติดกาวไว้ที่ด้านในของแว่นตา วางไว้ที่ไหนสักแห่งที่คุณจะได้เห็นประโยคนี้ทุกวัน อย่าปล่อยให้ตัวเองมีมุมมองเกี่ยวกับตนเอง ผู้อื่น สถานการณ์ของความสุขในแต่ละวันโดยสะดุดเกี่ยวกับพระเจ้า ความหมายและวัตถุประสงค์และความหมายของชีวิตที่ปราศจากความจริงเรื่องการไถ่บาปที่งดงามที่เป็น พระเมตตาของพระเจ้า

พระเมตตาเป็นแก่นของเรื่องราวของพระเจ้า พระเมตตาเป็นสายใยที่ไหลผ่านพระคัมภีร์ทั้งหมด พระเมตตาเป็นเหตุให้พระเยซูเสด็จมา พระเมตตาคือสิ่งที่ใจที่สิ้นหวังของเราจำเป็นต้องมี พระเมตตาเป็นผู้เยียวยาความสัมพันธ์ที่เราต้องการ พระเมตตาคือสิ่งที่ปลอบโยนเราในยามอ่อนแอและให้ความหวังในช่วงเวลาแห่งการทดลอง พระเมตตาสามารถทำในสิ่งที่กฎบัญญัติทำให้ไม่มีอำนาจในการทวยเหลือตนเอง พระเมตตาไม่เพียงตอบสนองต่อเราในการต่อสู้กับบาปของเราเท่านั้น แต่พระเมตตายังรับประกันว่า สักวันการต่อสู้กับบาปของเราจะสิ้นสุดลง พระเมตตาคือสิ่งที่โลกที่แตกสลายคร่ำครวญถึง พระเมตตามีชัยชนะในที่ซึ่งความยุติธรรมไม่สามารถทำได้ ถ้าพระเจ้าประทานความยุติธรรมที่ปราศจากพระเมตตาของพระองค์ให้เราเท่านั้น ก็จะคงไม่มีใครวิ่งเข้าหาพระองค์ การรู้ซึ้งถึงพระเมตตาของพระองค์ทำให้เรากล้าเผชิญหน้าอย่างจริงใจและยินดีวิ่งไปหาพระองค์ และเพราะพระเมตตานี้ที่เราจะร้องเพลงเพื่อเฉลิมฉลองและสรรเสริญพระเจ้าต่อไปเป็นล้านๆปียาวนานไปจนสู่นิรันดร์

ผมชอบพระคำของพระเจ้าในพระธรรมเพลงคร่ำครวญ 3:22–23: "ความรักมั่นคงของพระยาห์เวห์ไม่เคยหยุดยั้ง และพระกรุณาของพระองค์ไม่มีสิ้นสุด เป็นของใหม่ทุกเวลาเช้า ความเที่ยงตรงของพระองค์ใหญ่ยิ่งนัก" ให้พระคำที่แสนอัศจรรย์ใจเหล่านี้ฝังลงไปในจิตใจเรา ถ้าเราเป็นลูกของพระเจ้า พระคำตอนนี้ได้อธิบายถึงตัวตนและความหวังของเรา และให้เหตุผลที่เราจะตื่นขึ้นในตอนเช้าและสู้ต่อ ช่วยให้เราเผชิญหน้าและยอมรับว่าชีวิตเรายุ่งเหยิงแค่ไหน ช่วยให้เราสำแดงความเมตตาต่อผู้คนที่ล้มเหลวหรือตกลงในความบาปรอบตัวเรา และช่วยให้เราได้รับการปลอบโยนเมื่อพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับเรา แทนที่จะตื่นตระหนกเมื่อคิดว่าพระองค์เสด็จมาใกล้ ไม่เพียงแต่พระเจ้าจะทรงรักเราด้วยความรักที่ไม่ยั้งหยุดและพระคุณที่ไม่มีวันสิ้นสุด และไม่เพียงแต่พระองค์จะยิ่งใหญ่ในความสัตย์ซื่อเท่านั้น แต่พระเมตตาที่ทรงมีต่อคุณและผมได้รับการต่ออายุใหม่ในทุกเช้าวันใหม่ ไม่เหนื่อยหน่าย ไม่จืดจาง ตรงประเด็น ไม่ชำรุดทรุดโทรม เหมาะสมพอดี ไม่ใช่พระเมตตาเก่าจากเมื่อวาน แต่พระเมตตาของพระเจ้าใหม่ในทุกเวลาเช้าของวันใหม่ มารูปแบบที่เหมาะกับความต้องการในแต่ละวันของเรา มันถูกสร้างขึ้นให้พอดีกับรูปร่างของความอ่อนแอ ทุกกรณี และปัญหาของลูกๆ ทุกคนของพระองค์ ใช่ที่เราทุกคนได้รับพระเมตตาแบบเดียวกัน แต่มันไม่ได้มาถึงเราทุกคนในขนาดและรูปร่างที่เหมือนกัน พระเจ้าทรงทราบว่าเราเป็นใคร อยู่ที่ไหน และกำลังเผชิญอะไร และด้วยการผสมผสานความรู้ อำนาจ และพระเมตตาอันน่ายำเกรง พระองค์จึงลงมาหาเราด้วยพระเมตตาที่เหมาะสมในช่วงเวลาหนึ่ง หยุดปล่อยให้ตัวเองประเมินชีวิตของเราในแบบที่ปราศจากพระเมตตาในเช้าวันใหม่ การพิเคราะห์พิจารณาชีวิตของเราที่ไม่มีพระเมตตานั้นเป็นเรื่องน่าเศร้าที่ปราศจากความจริง

อ่าน: ดาเนียล 9:4-19 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

15 สิงหาคม

เลิกบ่นกับคนอื่น และนำสิ่งนั้นร้องทูลต่อพระเจ้าแทน
พระองค์จะไม่มีวันทำเป็นหูหนวก ต่อเสียงร้องของประชาชนของพระองค์

ชีวิตของเราถูกกำหนดโดยผู้ที่เราไปร้องไห้กับเขา หากการร้องไห้ของเราคือการบ่น เราจะพบว่าตัวเองอยู่กับคนที่ชอบบ่นคนอื่นๆ เพราะความทุกข์ระทมชอบหาพวก และมันจะทำให้ใจของเราจะท้อแท้และแข็งกระด้างมากขึ้น ถ้าเราร้องขอต่อมนุษย์แทนที่จะร้องขอต่อพระเจ้า เราจะขอให้คนเหล่านั้นทำในสิ่งที่พระเจ้าเท่านั้นที่จะทำได้ พวกเขาจะรู้สึกหนักใจและไม่สามารถช่วยได้ และเราก็จะหมดหวังมากขึ้น และถ้าเราเก็บเสียงร้องไห้ไว้ และเอาไปร้องไห้กับตัวเองคนเดียว เราจะรู้สึกโดดเดี่ยวมากขึ้น ไม่มีคนดูแลและเข้าใจ และเราก็จะรู้สึกหมดหวังไร้หนทางมากขึ้นเรื่อยๆ ข่าวดีของข่าวประเสริฐจากองค์พระเยซูคริสต์ คือ เราไม่ต้องเก็บเสียงร้องไห้ไว้คนเดียวอีกต่อไป เราไม่จำเป็นต้องละอายใจที่มีเหตุผลบางอย่างที่ทำให้เราร้องไห้ และแน่นอนว่าเราต้องไม่รู้สึกว่าพระเจ้ายิ่งใหญ่เกินไป ห่างไกลเกินไป หรือยุ่งกับสิ่งสำคัญมากเกินกว่าจะรับฟังเสียงร้องไห้เล็กๆ น้อยๆ เพื่อขอให้พระองค์ช่วยเหลือของเรา

ผมคิดว่าหนึ่งในเหตุผลที่พระคัมภีร์ให้เพลงสดุดีกับเราก็เพื่อที่เราจะกล้าที่จะร้องไห้และสอนเราว่าเมื่อไรที่เราควรร้องไห้:

- "ข้าแต่พระยาห์เวห์ คู่อริของข้าพระองค์ทวีขึ้นมากเหลือเกิน คนมากมายกำลังลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์ หลายคนกำลังกล่าวถึงข้าพระองค์ว่า "ไม่มีการช่วยกู้จากพระเจ้าสำหรับเขา "เส-ลาห์" (สดุดี 3:1–2)
- "ข้าแต่พระเจ้าผู้ทรงให้ข้าพระองค์เป็นฝ่ายชอบธรรม ขอทรงตอบเมื่อข้าพระองค์ร้องทูล เมื่อข้าพระองค์จนตรอก ขอประทานช่องทาง ขอทรงพระเมตตาข้าพระองค์ และขอทรงฟังคำอธิษฐานของข้าพระองค์" (สดุดี 4:1)
- "ข้าแต่พระยาห์เวห์ ไฉนทรงยืนอยู่ห่างไกล? ไฉนจึงซ่อนพระองค์เสียในยามลำบาก?" (สดุดี 10:1)
- "ข้าแต่พระยาห์เวห์ อีกนานเท่าใด? พระองค์จะทรงลืมข้าพระองค์เป็นนิตย์หรือ? พระองค์จะซ่อนพระพักตร์จากข้าพระองค์นานเท่าใด?" (สดุดี 13:1)
- "พระเจ้าข้า พระเจ้าข้า ไฉนทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย? เหตุใดพระองค์ทรงเมินเฉยต่อการช่วยกู้ข้าพระองค์และต่อถ้อยคำคร่ำครวญของข้าพระองค์?" (สดุดี 22:1)
- "ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงสู้ผู้ที่สู้กับข้าพระองค์ ขอทรงรบกับผู้ที่รบกับข้าพระองค์" (สดุดี 35:1)
- "ข้าพระองค์กินน้ำตาต่างอาหารทั้งวันคืน ขณะที่คนพูดกับข้าพระองค์วันแล้ววันเล่าว่า "พระเจ้าของเจ้าอยู่ที่ไหน?" (สดุดี 42:3)
- "ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์ทรงทะลวงแนวป้องกันของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์ทรงพระพิโรธ แต่บัดนี้ขอทรงให้ข้าพระองค์ทั้งหลายกลับคืนสู่สภาพดีเถิด"
- (สดุดี 60:1)

มีข้อความทำนองนี้อีกมากมายในบทเพลงสดุดี ที่มีไว้เพื่อให้กำลังใจเรา ให้ร้องหาพระองค์ผู้ซึ่งจะไม่เมินเฉยต่อเสียงร้องไห้ของเรา ผู้ทรงมีอำนาจ และเต็มใจที่จะตอบสนองความต้องการที่จำเป็นของเรา

อ่าน: สดุดี 46 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

16 สิงหาคม

ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง อาณาจักรเล็กๆ ของเราอาจดูน่าดึงดูดใจเรามาก ณ วันนี้
แต่อย่าลืมว่า มันเป็นสิ่งหนึ่งที่พระคุณกำลังทำงานอย่างไม่ลดละเพื่อปลดปล่อยเราจากอาณาจักรนั้น

พระคัมภีร์เป็นเรื่องราวของสองอาณาจักรที่มีความขัดแย้ง และการสู้รบนั้นเดือดดาลในใจของเรา มันเดือดดาล เพื่อควบคุมจิตใจของเรา อาณาจักรทั้งสองที่ขัดแย้งกันไม่สามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างสันติ จะไม่มีการพักรบ ไม่มีเขตปลอดทหารที่ปลอดภัยที่เราสามารถอาศัยอยู่ได้ แต่ละอาณาจักรต้องการความจงรักภักดีและใจที่เคารพบูชาของเรา แต่ละอาณาจักรสัญญาว่า เราจะได้รับชีวิต อาณาจักรหนึ่งนำเราไปสู่ราชาแห่งราชาทั้งปวง และอีกอาณาจักรหนึ่งตั้งให้เราเป็นราชาเอง อาณาจักรใหญ่ทำงานเพื่อโค่นล้มเราและทำลายอาณาจักรเล็กๆ ของเรา ในขณะที่อาณาจักรเล็กๆ ล่อลวงเราด้วยคำสัญญาลมๆ แล้งๆ ที่มันไม่สามารถให้ตามสัญญาได้ แม้ว่าอาณาจักรที่ยิ่งใหญ่แห่งรัศมีภาพและความสง่างามงดงามจากทุกมุมมอง แต่อาณาจักรนี้อาจไม่ได้อยู่ในมุมมองเช่นนั้นสำหรับเราเสมอไป อาณาจักรเล็กๆ นั้นหลอกลวงเก่งและมีดมน ทำให้ในบางจุดเรากลับเห็นว่ามันสวยงามและให้ชีวิต เราสามารถเลือกที่จะอธิษฐานว่าขอให้อาณาจักรของพระเจ้าลงมาตั้งอยู่ และขอให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จ หรือเราอาจจะพยายามทำทุกทางเพื่อให้แน่ใจว่า ความตั้งใจของเรา อาณาจักรเล็กๆของเรา และหนทางของเราจะชนะและมั่นคงอยู่ก็ได้จนถึงวันนั้น

ดังนั้น จึงสมเหตุสมผลที่พระเยซูต้องเสด็จมาในโลกในฐานะกษัตริย์เพื่อสถาปนาอาณาจักรของพระองค์ เช่นเดียวกับ กษัตริย์ผู้เป็นวีรบุรุษ พระองค์สละชีวิตเพื่อให้อาณาจักรของพระองค์คงอยู่ชั่วนิรันดร์ แต่พระองค์ไม่ได้เสด็จมาในฐานะกษัตริย์ของโลกนี้เพื่อตั้งอาณาจักรเพื่อปกครองในโลก แต่พระองค์เสด็จมาเพื่อสร้างอาณาจักรที่ดีกว่ายิ่งใหญ่กว่า และแพงยิ่งกว่าอาณาจักรที่ตั้งอยู่ด้วยตัวของเราเอง ในสถานที่และเวลาที่จำกัด พระองค์เสด็จมาเพื่อฉีกกฎอื่นทั้งหมด และตั้งราชาที่ทรงเปี่ยมด้วยพระคุณที่จะให้ชีวิตแก่เรา พระองค์มาเพื่อปลดปล่อยคุณและผมจากพันธนาการของบาปแห่งอาณาจักรของการรับใช้ตนเอง พระองค์มาเพื่อช่วยให้เราเข้าใจว่าพระคุณของพระองค์ไม่ได้ประทานมาเพื่อให้วัตถุประสงค์ของขออาณาจักรเล็กๆ ของเรา แต่เพื่อเชื้อเชิญเราไปสู่อาณาจักรที่ดีกว่ามาก

ดังนั้น จงบอกตัวเองอีกครั้งในวันนี้ว่า มีพระราชาที่แท้จริงแต่พระองค์ไม่ใช่เรา และมีอาณาจักรที่จะปกป้องและทำให้ใจเราอิ่มเอม แต่มันไม่ใช่อาณาจักรที่เราเป็นกษัตริย์ ดังที่พระเยซูตรัสไว้ มีอาณาจักรแห่งหนึ่งที่เราควรแสวงหา แต่เราจะไม่มีวันได้เป็นกษัตริย์ของอาณาจักรนั้นเลย อาณาจักรนี้ยิ่งใหญ่เกินกว่าที่เราสามารถจะครอบครอบ เอาชนะสำเร็จ เป็นเจ้าของ หรือสมควรที่จะได้รับแล้ว แต่เราได้รับอาณาจักรนี้แล้ว นี่คือของขวัญที่มีราคาสูง คือความทรมานและการตายขององค์ราชาที่แท้จริงของอาณาจักรนั้น แต่พระองค์ทรงมีชัยชนะเหนือความตาย และโดยพระคุณพระองค์เราจะได้รับการสถาปนาการปกครองของพระองค์ไว้ในใจของเรา ตอนนี้พระองค์ทรงปกครองอยู่แทนเราในใจเรา (ดู 1 โครินธ์ 15) และพระองค์จะทำเช่นนั้นต่อไปจนกว่าศัตรูตัวสุดท้ายของใจเรา และอาณาจักรของเราจะพ่ายแพ้ จากนั้นพระองค์จะเชิญเราเข้าสู่อาณาจักรสุดท้าย ที่ซึ่งสันติภาพและความชอบธรรมจะครอบครองตลอดไปเป็นนิตย์ นี่คือเรื่องราวความเชื่อของเรา เรื่องราวขององค์กษัตริย์ผู้ช่วยให้รอดนี้ได้เป็นชีวประวัติของเราแล้ว เหตุใดเราถึงยังอยากกลับไปสู่ความหวังที่เพ้อฝันในอาณาจักรเล็กๆ น้อยๆ ของเราอีก?

อ่าน: อพยพ 32 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

17 สิงหาคม

หนึ่งในบาปที่เป็นพื้นฐานที่สุดในความสัมพันธ์คือ การไม่ได้ตั้งใจ
บางที เราก็รักษาสัญญากับสวนของเราได้ดีมากกว่ากับคนที่เราบอกว่าเรารักซะอีก

เป็นเรื่องจริงที่เหตุผลอันดับหนึ่งที่ทำให้ความสัมพันธ์ทุกประเภทแย่ลงคือ การถูกทอดทิ้ง นี่คือโครงสร้างของทุกความสัมพันธ์ ในส่วนนี้ของชีวิตนิรันดร์มองว่านี่คือ คนที่มีข้อบกพร่อง (คนบาป) อยู่ในความสัมพันธ์กับคนที่มีข้อบกพร่อง (คนบาป) ในโลกที่ตกสู่บาปใบนี้ คือ บาป ต่อพระเจ้าผู้สัตย์ซื่อ เนื่องจากเป็นคนที่มีข้อบกพร่องอยู่ในความสัมพันธ์กับคนที่มีข้อบกพร่อง หากเราอยู่ในความสัมพันธ์ เราจะไม่สามารถปล่อยให้ความสัมพันธ์นั้นเลื่อนลอยและคาดหวังว่ามันจะไม่เป็นไร มันเหมือนกับการทำสวน เราเตรียมที่ดิน เราขุดและทุบดิน แล้วก็ปลูก รดน้ำ และบำรุงต้นดอกไม้ของเรา แต่ ณ จุดนั้น เราไม่มีสิทธิ์ที่จะเดินจากไป ถ้างานของเรายังไม่สิ้นสุด ซึ่งในความเป็นจริงมันเพิ่งเริ่มต้น เพราะเราปลูกดอกไม้ของเราในดินที่ไม่มีสิ่งเจอปนและในสภาพแวดล้อมที่ไม่สมบูรณ์แบบ วัชพืชจะเริ่มเติบโตทันที และหากเราไม่ดูแลพวกมัน ในไม่ช้าพวกวัชพืชก็จะขึ้นปกคลุมเต็มสนามหญ้า และทำให้ดอกไม้ที่สวยงามของเราขาดความมีชีวิตชีวาไปในที่สุด

เช่นเดียวกับความสัมพันธ์ เมื่อปลูกความสัมพันธ์แล้ว วัชพืชจะงอกอย่างรวดเร็ว วัชพืชแห่งความขัดแย้ง การควบคุม ความขมขื่น การไม่ให้อภัย ความโกรธ ความเห็นแก่ตัว ความจองหอง ความโลภ ความริษยา ความใจร้อน การไร้ความเมตตาปรานี และความหยิ่งยโสจะโตขึ้นและปิดกั้นชีวิตออกจากความสัมพันธ์ เราจำเป็นต้องให้ความใส่ใจทุกวัน เพราะทุกคนในความสัมพันธ์ต่างนำสิ่งที่อันตรายและบ่อนทำลายล้างมาสู่ความสัมพันธ์นั้น สิ่งที่ต่อต้านสังคมที่เป็นแกนหลักของพระคัมภีร์เรียกสิ่งนี้ว่า บาป ตราบใดที่ความบาปยังคงอยู่ในตัวเรา บาปก็มีอำนาจ ทำลายความสัมพันธ์ของเราได้ ดังนั้นเราจึงไม่สามารถละเลยการบำรุงเลี้ยงประจำวันที่ความสัมพันธ์ของเราต้องการ ความสัมพันธ์ที่ดีคือ ความสัมพันธ์ที่คนในความสัมพันธ์ไม่เคยเลิก หรือหยุดยุ่งเกี่ยวกับความสัมพันธ์

ฟังดูมืดมนสำหรับเราหรือไม่? มันทำให้เราต้องการหนีจากความสัมพันธ์หรือไม่? เราไม่ต้องกลัว เพราะถ้าเราเป็นลูกของพระเจ้า เรานำสิ่งอื่นเข้ามาสู่ความสัมพันธ์ที่ให้ความหวังแก่เรา เปโตรเตือนคู่แต่งงานใน 1 เป โตร 3:7 ว่าพวกเขาเป็นทายาทร่วมกันแห่งพระคุณแห่งชีวิต มีความหวังสำหรับความสัมพันธ์ของเรา มีทรัพยากรสำหรับการต่อสู้ เพราะเราได้รับมรดกยิ่งใหญ่ กว้างขวาง ทรงพลัง ช่วยชีวิต และพระคุณที่ช่วยเปลี่ยนแปลงชีวิต พระคุณนี้ยิ่งใหญ่และทรงพลังมากจนไม่มีวิธีใดที่จะเอาคำพูดใดของมนุษย์มาบิดบังไว้ได้ พระคุณนี้กระตุ้นและให้อำนาจแก่การทำงานหนักที่ทุกความสัมพันธ์ต้องการ ในยามคับขันเราต้องเข้าไปหาอีกฝ่ายหนึ่งโดยรู้ว่าเราได้รับมรดกในช่วงเวลาเช่นนี้แล้ว วันแล้ววันเล่า โดยรู้และซาบซึ้งถึงพระคุณที่เราได้รับ เรากำจัดวัชพืชแห่งความเห็นแก่ตัวและบาปเพื่อที่ดอกไม้แห่งสันติภาพและความรักจะเติบโต และท้ายที่สุด เราจะเลิกเฉลิมฉลองว่าเรามีความสัมพันธ์ที่ดีเพียงใด แต่เราจะเฉลิมฉลองและสรรเสริญแก่ผู้ให้พระคุณนั้น พระคุณที่ช่วยชีวิตเราทุกวันจากการเป็นทาส และพระคุณที่ประทานทุกสิ่งที่เพียงพอแก่เรา ในการเป็นคนที่จะรักผู้อื่นอย่างแท้จริง

อ่าน: เอเฟซัส 5:22-6:9 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

18 สิงหาคม

หากคุณเป็นลูกของพระเจ้า ข่าวประเสริฐไม่ใช่ส่วนหนึ่งของชีวิตเรา แต่เป็นชีวิตของเราเลย
หมายความว่า ข่าวประเสริฐเป็นหน้าต่างที่เรามองจะทุกอย่างผ่านหน้าต่างแห่งข่าวประเสริฐบานนี้

มันเป็นธีมของพันธกิจของผม การรับรู้ที่น่าเศร้าที่เป็นแรงบันดาลใจให้ผมพูด ในสิ่งที่ผมพูด และเขียนสิ่งที่ผมเขียน ผู้เชื่อที่จริงใจหลายต่อหลายพันคนมีช่องโหว่ขนาดใหญ่ขั้นอยู่ตรงกลางระหว่างตัวเขาและข่าวประเสริฐ พวกเขามักจะมองว่าข่าประเสริฐเป็นเรื่องของอดีตและเป็นเรื่องของอนาคต สิ่งที่เข้ามาและสิ่งออกไป แน่นอนที่ คริสเตียนเฉลิมฉลองการให้อภัยที่ได้รับและการต้อนรับเข้าสู่ครอบครัวของพระเจ้า และที่พวกเขามองอนาคตด้วยความหวังที่เราจะได้อยู่กับพระเจ้านิรันดร์ แต่บางคนไม่เข้าใจสิ่งต่างๆได้เปลี่ยนไปจากเดิมอย่างสิ้นเชิง เช่น จิตใจที่กำลังถูกสร้างใหม่ และข่าวประเสริฐขององค์พระเยซูคริสต์ที่เข้ามาเปลี่ยนแปลงชีวิตของผู้เชื่อทันที คริสเตียนบางคนไม่ได้เข้าใจว่า เมื่อพวกเขามาหาพระคริสต์ ไม่ใช่แค่อดีตและอนาคตเท่านั้นที่จะเปลี่ยนไป แต่ทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตของพวกเขาตอนนี้มันได้เปลี่ยนไปแล้ว

สำหรับผู้เชื่อ ไม่มีสิ่งใดในชีวิตของพวกเราที่ไม่ถูกเปลี่ยนแปลงโดยข่าวประเสริฐ ถ้าเรามองชีวิตจากมุมมอง ของประโยชน์ในปัจจุบันของชีวิตส่วนตัว การงาน การสถิตอยู่ด้วย และพระสัญญาของพระเจ้าพระเยซูคริสต์ ไม่มีสิ่งใดในชีวิตของเราที่เหมือนเดิม อัครสาวกเปโตรสนับสนุนผู้คนให้ดำเนินชีวิตในรูปแบบใหม่อย่างสิ้นเชิง เพราะพวกเขาได้รับ “ทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับชีวิตและความชอบธรรม” “... ที่จำเป็นต่อชีวิตและต่อการดำเนินตามทางพระเจ้า ...” (2 เปโตร 1:3) ดังนั้นคุณและผมจึงไม่เหลือความเป็นผู้ใหญ่ ลักษณะนิสัย ความเฉลียวฉลาด ความชอบธรรม สติปัญญา หรืออำนาจของเราเอง ไม่เพียงแค่นั้น ข่าวประเสริฐยังกำหนดนิยามใหม่ว่าเราจะเข้าใจเรื่องราวทั้งหมดของเราอย่างไร วิธีที่เราจะคิดเกี่ยวกับความหมายของชีวิต วิธีที่เราเข้าใจสิ่งที่เป็นปัญหาของมนุษย์ทุกคน เรามองหาตัวตนที่แท้จริงของเราได้จากที่ใด เราจะหาสันติสุขและความปลอดภัยได้จากที่ใด สิ่งใดที่เราควรรู้ว่า มันคือภัยอันตรายต่อชีวิต สิ่งใดคือผลสำเร็จในการดำรงชีวิต และอื่นๆ ในเป็นความจริงที่ว่าเมื่อพระเยซูประทับอยู่ในเรา ทุกสิ่งในชีวิตก็เปลี่ยนไป ไม่มีอะไรเหมือนเดิม

ตอนนี้ ถ้าเราไม่รู้ถึงสิ่งเหล่านี้ แสดงว่าเราเฉลิมฉลองสรรเสริญความรอดของเรา แต่สำหรับความช่วยเหลือเกี่ยวกับการแต่งงาน การเลี้ยงดู เพศ เงิน มิตรภาพ ความกลัว การเสพติด การตัดสินใจ และอื่นๆ เรายังไม่ได้มองไปที่ข่าวประเสริฐ เราเข้าสู่ระบบ Amazon.com และสแกนหาหนังสือช่วยเหลือตนเองเล่มล่าสุดที่กล่าวถึงหัวข้อที่เรากังวล เราทำเช่นนี้เพราะเรามีภาวะความจำเสื่อมเกี่ยวกับข่าวประเสริฐตาม เราลืมไปแล้วว่าเราเป็นลูกของพระเจ้า เราลืมพระคลังปัญญาฝ่ายวิญญาณอันรุ่งโรจน์ที่สามารถเราได้รับการช่วยเหลือ เราคิดว่าเรายากจนขัดสนทั้งๆ ที่จริงเรารวย เราคิดว่าเราต้องการปัญญาทั้งๆที่เราเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ผู้ทรงเป็นปัญญาผ่านทางพระคุณ แล้วเราคิดว่ามีบางอย่างที่เราต้องการและเรายังหาไม่ได้ ทั้งที่จริงแล้วเราได้รับทุกสิ่งที่เราจำเป็นต้องมีแล้วเพื่อเป็นสิ่งที่เราควรจะเป็น และทำในสิ่งที่เราควรจะทำในสิ่งที่ที่พระผู้ช่วยให้รอดทรงวางเราไว้ ข่าวประเสริฐได้ให้ทุกสิ่งแก่เรา และเปลี่ยนแปลงทุกสิ่งในชีวิตเราแล้ว เราได้ใช้ชีวิตแบบที่เราบอกว่าเราเชื่ออย่างนั้นจริงหรือไม่?

อ่าน: 1 โครินธ์ 2:1-5 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

19 สิงหาคม

การดูแลของพระเจ้ามีหลายรูปแบบ การสามัคคีธรรมคือ ความห่วงใยของพระเจ้า
ทรงห่วงใยมากพอที่จะวางคนต่างๆ ไว้ในชีวิตของเรา เพื่อที่จะหนุนใจ ตักเตือน และปลอบโยนเราได้

อ่านข้อพระคัมภีร์นี้ต่อไปนี้อย่างละเอียด และเมื่ออ่านจบแล้ว ให้อ่านอีกครั้ง:

"เพราะฉะนั้นในฐานะเป็นพวกที่พระเจ้าทรงเลือก พวกที่บริสุทธิ์ และพวกที่ทรงรัก จงสวมใจเมตตา ใจกรุณา ใจถ่อม ใจสุภาพอ่อนโยน ใจอดทน จงอดทนต่อกันและกัน และถ้าใครมีเรื่องราวต่อกัน ก็จงให้อภัยกัน องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงให้อภัยพวกท่านอย่างไร ท่านก็จงทำอย่างนั้นด้วย แล้วจงสวมความรักทับสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด ความรักผูกพันทุกสิ่งไว้อย่างสมบูรณ์" (โคโลสี 3:12-14)

ข้อพระคัมภีร์นี้ทำให้เราเผชิญหน้ากับความจริงที่ว่าความสัมพันธ์ของเราไม่ได้เป็นของเรา แต่เป็นของพระเจ้า เพื่อพระองค์จะใช้ตามพระประสงค์ของพระองค์ เราไม่สามารถปล่อยให้ตัวเองมีมุมมองที่เราเป็นเจ้าของความสัมพันธ์ของเราราวกับว่าความสัมพันธ์ของเรามีอยู่เพื่อจุดประสงค์เดียวคือเพื่อให้ความสุขแก่เรา มีการกล่าวถึงบางสิ่งที่ยิ่งใหญ่สำคัญ และสามารถช่วยเปลี่ยนแปลงชีวิตที่ได้เกี่ยวกับเราและความสัมพันธ์ของเรา สิ่งที่เราจำเป็นต้องรู้ เข้าใจ และดำเนินชีวิตตาม ข้อพระคัมภีร์นี้เป็นชี้แจงถึงความต้องการที่จำเป็น ตัวตน และการทรงเรียกสำหรับผู้เชื่อทุกคน

ประการแรก ข้อความนี้กำหนดความต้องการของเรา เราไม่ได้ถูกสร้างมาหรือถูกสร้างใหม่เพื่อให้อยู่ตามลำพัง การใช้ชีวิตที่อิสระและมุ่งความสนใจไปที่ตัวเองไม่เคยนำเราไปในสิ่งที่ดี เราทุกคนต้องเข้าใจและยอมรับความจริงว่าการดำเนินชีวิตกับพระเจ้าเป็นโครงการสำหรับชุมชน เราไม่ได้ถูกออกแบบมาให้ดำเนินชีวิตคริสเตียนตามลำพัง เหตุผลที่พระเจ้าทรงเรียกเราให้มีความสัมพันธ์ที่มีคุณภาพสูงเช่นนี้ เพราะความสัมพันธ์เป็นเครื่องมือที่ไม่อาจมีสิ่งใดใช้สิ่งอื่นมาทดแทนได้ในแผนแห่งการทรงไถ่บาปของพระองค์

ประการที่สอง ข้อพระคัมภีร์นี้กำหนดตัวตนของเรา ลองคิดไปด้วนกันกับผม เปาโลได้เขียนรายการลักษณะของผู้เชื่อเหล่านี้มาจากไหน? คำตอบคือ สิ่งเหล่านี้เป็นลักษณะของพระคริสต์ เปาโลกำลังบอกเราโดยการเขียนเชิงเปรียบเทียบว่าให้เราสวมพระคริสต์ และสวมลักษณะของพระองค์ เปาโลกำลังชี้แจงตรงนี้ว่า ตัวตนของเราอยู่ในพระเจ้า และสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำอยู่ตอนนี้ และเดี๋ยวนี้ ซึ่งคำที่ดีที่สุดที่จะใช้เรียกลักษณะของตัวตนนี้คือ ทูต ผู้เชื่อทุกคนได้รับเรียกให้เป็นทูตของกษัตริย์ผู้ช่วยให้รอด ทีนี้เรารู้แล้วว่างานเดียวที่ทูตทำคือ เป็นตัวแทนของกษัตริย์ที่ส่งเขามา นี่หมายความว่าพระเยซูทำให้ผู้คนที่มองไม่เห็นของพระองค์ มองเห็นพระองค์ได้ผ่านชีวิตของผู้เชื่อ (คนของพระองค์) ซึ่งเป็นตัวแทนของพระองค์ในชีวิตของกันและกัน เราคือหน้าตาของพระคริสต์ เราคือน้ำเสียงของพระองค์ เราคือสัมผัสจากมือของพระองค์ เราคือตัวแทนฝ่ายร่างกายของพระคุณของพระองค์ นี่คือ พันธกิจของเราในทุกความสัมพันธ์ในชีวิตของเรา นั่นคือการทำให้พระคุณของกษัตริย์ที่มองไม่เห็นปรากฏให้เห็นชัด

ประการที่สาม ข้อพระคัมภีร์นี้ชี้ถึง การทรงเรียกของเราคือ การถามคำถามนี้กับตัวเองว่า "คนๆ นี้ต้องการเห็นอะไรจากชีวิตของผู้เชื่อ และการงานที่พระเยซูกระทำในช่วงเวลานี้เป็นพิเศษในชีวิตของพวกเขา?" ทีนี้ พวกเราทุกคนไม่มีใครที่จะทำพันธกิจนี้ได้ด้วยตัวเราเอง ดังนั้น พระผู้ไถ่ที่เรียกเรามาให้ทำงานนี้ พระองค์จึงทรงเสด็จมากับเราด้วยเพื่อที่เราจะได้มีพระคุณที่เราจำเป็นต้องมีเพื่อทำหน้าที่เป็นตัวแทนของพระองค์ได้อย่างดี

อ่าน: เอเฟซัส 4:1-16 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

20 สิงหาคม

การนมัสการร่วมกันมีไว้เพื่อช่วยให้เราซาบซึ้งตรึงใจในพระคุณของพระเจ้าอย่างเต็มล้น
ที่ล้นเอ่อออกมาจนกลายเป็นใจที่อยากรับใช้ และอยากเป็นเครื่องมือของพระคุณนั้นในชีวิตของผู้อื่น

ชีวิตในโลกที่ตกสู่บาปนั้นยากเย็นแสนเข็ญ พันธกิจต่อคนที่ตกสู่บาปนั้นก็ยากไม่แพ้กัน พวกเขาทำให้เราเหน็ดอ่อนแรงล้า ท้อแท้ และถูกล่อลวงให้เรามักดูถูกเหยียดหยามผู้อื่น เราไม่สามารถอยู่ร่วมกับคนบาปและหลีกเลี่ยงที่จะเจอกับแรงต้านของบาปได้ เราไม่สามารถอยู่กับผู้คน โดยไม่ได้เห็นหัวใจที่แท้จริงของพวกเขาเปิดเผย

ผมเข้าใจว่า ทำไมหลังจากผู้คนประสบกับความเจ็บปวดและความผิดหวัง มักจะทำลายความสัมพันธ์บ่อยๆ ตัดสินใจที่จะอยู่อย่างโดดเดี่ยวลำพัง หรืออยู่ในกลุ่มความสัมพันธ์ที่ไม่เป็นทางการความสัมพันธ์แบบสบายๆ ผมเข้าใจว่าทำไมผู้คนถึงพูดกับตัวเองว่า “ผม/ฉันถูกเลือกไปแล้วครั้งหนึ่ง และจะไม่ยอมเป็นผู้ถูกเลือกอีก” ผมเข้าใจว่าทำไมคู่สมรสเลือกที่จะอยู่ในความสัมพันธ์ระยะยาวในสงครามเย็นที่ขาดมิตรภาพที่ใกล้ชิดและการเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ผมเข้าใจว่าทำไมผู้รับใช้ในงานพันธกิจจึงมักเลือกที่จะดำเนินชีวิตตามลำพังแยกจากพระกายของพระคริสต์ ผมเข้าใจว่า ทำไมเด็กที่เมื่อโตเป็นผู้ใหญ่จึงเลือกที่จะอยู่ห่างไกลจากพ่อแม่ ผมเข้าใจว่าทำไมหลายคนถึงกลัวการรวมตัวของครอบครัวครั้งใหญ่ที่มาพร้อมกับวันหยุด ผมเข้าใจว่าทำไมผู้คนถึงซ่อนความเจ็บปวดของพวกเขาและปฏิเสธที่จะพูดคุยเกี่ยวกับหัวข้อที่เจ็บปวดด้วยกัน ผมเข้าใจว่าทำไมผู้คนไม่ต้องการขอความช่วยเหลือหรือรับความช่วยเหลือเมื่อถูกถาม ผมเข้าใจว่าไม่มีใครในพวกเราเคยอยู่ในความสัมพันธ์ที่ไม่เคยทำให้เราผิดหวังเลยในทางใดทางหนึ่งเท่านั้น ผมเข้าใจดีว่าความสัมพันธ์นั้นเป็นเรื่องที่ยาก

แต่มีอีกอย่างที่ผมเข้าใจสำหรับผู้เชื่อ ความสัมพันธ์ไม่ใช่ทางเลือกในการดำเนินชีวิต แต่สิ่งนี้เป็นส่วนสำคัญของการทรงเรียกของพระเจ้าระหว่างความรอดของเราและการฟื้นคืนครั้งสุดท้ายของเรา ความเชื่อในพระคัมภีร์มีความสัมพันธ์กันโดยพื้นฐาน มันถูกหล่อหลอมและขับเคลื่อนโดยสองความสัมพันธ์หลัก ความสัมพันธ์แรกและสำคัญที่สุด คือชุมชนผู้เชื่อกับพระเจ้าซึ่งเป็นเหตุผลทั้งหมดของการมีอยู่ของเรา เมื่อเราพบชีวิตได้ในความสัมพันธ์กับพระผู้สร้าง จากนั้นพระองค์เจ้าได้ทรงเรียกให้เราให้ดำเนินชีวิตด้วยความรักและเสียสละต่อเพื่อนบ้าน และให้เราเป็นเครื่องมือของพระเจ้าทั้งในใจและชีวิตของเพื่อนบ้านด้วย คุณและผมไม่สามารถที่จะเลือกทำบางสิ่งหรือไม่ทำบางสิ่งได้ เพราะเราเป็นสิ่งมีชีวิตที่สัมพันธ์กัน ซึ่งถูกเรียกให้มีชีวิตและมีความสัมพันธ์ร่วมกับพระเจ้า และผู้เชื่อคนอื่นๆ ตลอดชีวิต เราต้องการความช่วยเหลือเพื่อเผชิญหน้ากับการทรงเรียกที่ยากจะต่อต้านในความสัมพันธ์ตามมาตรฐานที่สูงของพระเจ้า และไม่มีหนทางให้กับความปรารถนาที่จะหนีออกจากความสัมพันธ์นี้ จุดประสงค์ส่วนหนึ่งของพระเจ้าในการให้เหล่าผู้เชื่อนมัสการร่วมกัน คือการแก้ไขมุมมองของเราเกี่ยวกับความสัมพันธ์เหล่านั้น หากเราไม่มองความสัมพันธ์ของเราผ่านเลนส์แห่งพระคุณที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า เราก็จะไม่สามารถเห็นความสัมพันธ์เหล่านั้นอย่างถูกต้อง ดังนั้นการรวมตัวกันครั้งแล้วครั้งเล่าจึงมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยให้เราเข้าใจและซาบซึ้งอิ่มเอมใจในพระคุณอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าจนเราเต็มล้นในพระคุณจนเปี่ยมล้นออกมาเป็นใจที่พร้อมเป็นเครื่องมือแห่งพระคุณนั้นเพื่อเป็นพรในชีวิตของผู้อื่น

อ่าน: โรม 13:8-14 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

21 สิงหาคม

เราไม่ได้ถูกเรียกให้ทำงานเพื่อให้พระเจ้ายอมรับ
เราถูกเรียกให้ไว้วางใจผู้ที่ทำงานนั้นให้เสร็จในเรา

เรายังดึงดันที่จะพยายามทำต่อไป, แม้ว่าเราจะถูกจะบอกหลายครั้งแล้วว่ามันเป็นไปไม่ได้ มันทำให้เรามีความภาคภูมิใจที่หลงผิดหรือหวาดกลัวอย่างไร้เหตุผล มันทำให้เราซ่อนความรู้สึกผิดและความละอาย ความยำเกรงพระเจ้าเท่านั้นที่จะช่วยเราได้ ด้วยความยำเกรงพระเจ้านี้เองเราจึงแค่กระทำเพื่อสิ่งที่เราได้รับแล้ว ในความหวังเราอ่อนแรงลงเพราะเรามัวแต่แสวงหาสิ่งที่เรามีอยู่แล้ว ในความหลงผิดเรื่องการไถ่บาป พวกเราบางคนโอ้อวดเกี่ยวกับสิ่งที่เราไม่มีหรืออ้างว่าเราทำสำเร็จด้วยตัวเราเอง ในความเข้าใจผิดของเรา เราอิจฉาสิ่งที่เราคิดว่าคนอื่นมี และเราหวังว่าเราจะประสบความสำเร็จในสิ่งที่พวกเขาทำสำเร็จ เราใช้ชีวิตของเราไม่เพียงแต่รู้สึกว่าเรายังไม่ได้มาตรฐานเท่านั้น แต่ยังรู้สึกว่าเราจะไม่มีวันจะทำสำเร็จอีกด้วย เราสงสัยว่าแท้จริงแล้วพระเจ้าคิดอย่างไรกับเรา และความคิดเรื่องการทรงสถิตของพระองค์ สร้างความกลัวมากกว่าการปลอบประโลมใจเรา นี่คือความหมายและใจความสำคัญของข่าวร้ายที่เราต้องรู้จากข่าวประเสริฐ

พระเยซูทรงมีชีวิตที่สมบูรณ์แบบซึ่งคุณและผมไม่เคยมีชีวิตอยู่ได้ และตอนนี้ความชอบธรรมของพระองค์ก็เข้าสู่บัญชีของเราแล้ว ทรงตายอย่างที่เราควรจะตาย การสิ้นพระชนม์ของพระองค์ทำให้พระบิดาทรงพิโรธต่อบาปของเรา พระองค์ทรงฟื้นคืนพระชนม์อีกครั้ง ทรงพิชิตบาปและความตาย เพื่อเราจะได้รับชีวิตนิรันดร์ด้วย ทั้งหมดนี้ทำขึ้นเพื่อให้ช่องว่างระหว่างเรากับพระเจ้าเชื่อมถึงกัน เพื่อที่เราจะได้รับการยอมรับอย่างเต็มที่และตลอดไปในฐานะครอบครัวของพระองค์ จะไม่ต้องเผชิญการปฏิเสธของพระองค์อีก ไม่ต้องชดใช้ความผิดบาป ของเราอีก และเป็นอิสระจากการต้องไปให้ถึงมาตรฐานของพระเจ้าในการสะสมความรักของพระองค์ สิ่งที่จำเป็นที่เราต้องทำ พระเยซูทรงทำแทนเราเสร็จสมบูรณ์ จะว่าไปแล้วก็จริงอยู่ที่เราถูกเรียกตัวไปทำงานของพระองค์ เราได้รับการเรียกให้อุทิศตัวให้กับงานแห่งอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าและเชื่อฟังคำสั่งขององค์กษัตริย์ทุกวัน เราถูกเรียกให้รับรู้ว่าชีวิตของเราไม่ใช่ของเราอีกต่อไปเพราะเราถูกซื้อมาด้วยราคาที่แสนแพง แต่งานที่เราทำไม่ใช่การทำเพื่อที่จะได้รับค่าจ้าง งานที่เราได้รับเรียกให้ทำเพื่อเฉลิมฉลองและสรรเสริญ เราไม่ได้ทำงานเพื่อให้ได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้า แต่ทำงานเพื่อเป็นบทเพลงสรรเสริญขอบคุณพระองค์สำหรับความโปรดปรานที่พระคริสต์ทรงกระทำแทนเราและเพื่อเรา และเราไม่ต้องกังวลหรือสงสัยว่าเราจะทำงานได้เพียงพอหรือไม่ เราไม่ต้องกลัวว่าเราจะทำให้งานยุ่งเหยิงและถูกไล่ออกจากครอบครัวพระเจ้า เราไม่ต้องกลัวว่าพระเจ้าจะหันหลังให้เรา เราไม่ต้องถูกหลอกหลอนด้วยคำถามที่ว่า เราทำเพียงพอแล้วหรือยัง สะพานแห่งความเป็นไปไม่ได้สร้างสำเร็จแล้วโดยไม้กางเขนขององค์พระคริสต์ ทรงทำสำเร็จแล้ว ความสัมพันธ์ของคุณกับพระเจ้าจะมั่นคงตลอดไป ตั้งแต่นี้ไป จงออกไปทำงานของพระองค์ด้วยใจขอบพระคุณ

อ่าน: ลูกา 1:67-79 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

22 สิงหาคม

อย่าพอใจง่ายๆ กับสิ่งใดๆ ก็ตามที่เล็กน้อยกว่าสิ่งที่
พระคุณอันทรงฤทธิ์ของพระเจ้าจะกระทำในเราและผ่านเรา

ผมรู้ว่ามันเป็นปัญหาของผม และผมก็สงสัยว่ามันก็น่าจะเป็นปัญหาของคุณด้วยเหมือนกันคือ เรารู้สึกพอใจง่ายเกินไป ไม่ใช่ว่า เราต้องการมากเกินไปจากพระเจ้า แต่ความจริงก็คือบ่อยครั้งเราอิ่มเอมใจกับการเปลี่ยนแปลงของสิ่งเล็กๆ น้อยเกินไป เราพอใจกับการเปลี่ยนแปลงเล็กๆน้อยใน การเติบโตหรือวุฒิภาวะเล็กๆ น้อย เราพอใจที่ได้รับชำระด้วยความเข้าใจในพระคัมภีร์เล็กๆ น้อย และความรู้ทางศาสนศาสตร์เล็กๆ น้อย แล้วเราก็บอกว่า เรารักการไถ่บาปและขอบคุณพระเจ้าสำหรับพระคุณของพระองค์ แต่ถึงความพอใจเหล่านั้นก็ยังไม่ทำให้เราอิ่มใจฝ่ายวิญญาณได้นานพอจนถึงเวลาที่พระคุณจะทำงานเสร็จ

ถ้าการเลี้ยงดูของเราดูเหมือนว่าจะได้ผลดี ถ้าการแต่งงานของเราดี ถ้างานของเราไม่แย่ ถ้าการเงินของเราไม่เสียหาย และถ้าเรามีบ้านที่ดี มีโบสถ์ที่ดีและมีสุขภาพที่ดี พวกเราส่วนใหญ่ก็พอใจแล้ว แต่พระเจ้ายังไม่พอพระทัยแค่นั้น พระองค์ทรงทราบว่าเรายังต้องการพระคุณที่ช่วยเปลี่ยนแปลงชีวิตของพระองค์ต่อไปจนกว่าบาปของเราจะหมดไป เราจะต้องการการแทรกแซงจากพระองค์ต่อไปจนกว่าเราจะถูกสร้างให้เป็นเหมือนพระเยซูโดยสมบูรณ์ เรายังต้องการการให้อภัย การเปิดใช้งานโหมดการเปลี่ยนแปลงชีวิตจากพระคุณของพระองค์ต่อไป จนกว่าความคิดและความปรารถนาทุกอย่างในใจของเราจะเป็นที่พอพระทัยในสายพระเนตรของพระเจ้า เราจะต้องการการปลดปล่อยและการปกป้องจากพระองค์ต่อไปตราบเท่าที่เรายังคงอ่อนไหวต่อเสียงล่อลวงที่เย้ายวนใจที่อยู่รอบตัวเราในโลกที่ตกสู่บาปใบนี้ พระผู้ช่วยให้รอดทรงรักเรามากพอที่จะยังไม่พอพระทัยแม้ในช่วงเวลาที่เราพอใจกับสิ่งเล็กๆ น้อยๆ ที่ดูดีมากเกินไป พระองค์จะไม่ทรงละทิ้งพระราชกิจของพระองค์ที่ทรงกระทำ พระองค์จะไม่หันเหจากพระคุณของพระองค์ ทรงไม่ละทิ้งความกระตือรือร้นในการช่วยชีวิตเรา พระองค์จะทรงไม่ลดละจนกว่า พระคุณของพระองค์จะกระทำทุกสิ่งที่สามารถทำได้ในลูกๆ ของพระองค์แต่ละคนสำเร็จ

ดังนั้น บางครั้งเราจะพบว่าตัวเองอยู่ในสถานการณ์ที่เราไม่ชอบ เราจะพบว่าตัวเองต้องรับมือกับสิ่งที่เราไม่ได้วางแผนไว้ เราจะพบว่าตัวเองกำลังเผชิญกับปัญหาที่เราไม่เคยคิดว่าจะเข้ามาในชีวิต เราจะต้องเผชิญกับสิ่งที่ไม่ได้วางแผนไว้หรือสิ่งที่ไม่เคยคาดคิด และสิ่งที่ไม่ต้องการ เหตุผลที่เราจะเจอสิ่งเหล่านี้ก็เพราะพระเจ้าของเราจะใช้ช่วงเวลาที่ยากลำบากและอึดอัดเหล่านี้เพื่อช่วยเราจากความพึงพอใจง่ายๆ ของเรา ทำให้เราเคารพนับถือการไถ่บาปของพระองค์ และสร้างการเปลี่ยนแปลงทั้งในชีวิตและจิตใจที่จะไม่มีทางเกิดขึ้นได้เองถ้าไม่มีการช่วยเหลือจากพระคุณ พระเจ้าของเราทรงแข็งมือของเราออกแล้วเอาไม้ค้ำยันและสิ่งที่รบกวนโฟกัสของเราออกไป ทรงเปิดโปงความอ่อนแอของเราเพื่อที่เราจะร้องหาสิ่งที่พระองค์รู้ว่าเราจำเป็นต้องมี และละทิ้งสิ่งที่เราไม่เคยเต็มใจที่จะอยู่โดยปราศจากสิ่งๆ นั้น

ดังนั้น จงขอบคุณสำหรับทุกสิ่งที่พระองค์ทรงได้กระทำแก่เรา แต่อย่าไม่พอใจ อย่ายอมแพ้และล้มเลิกไปเสียก่อนที่พระคุณจะทำงานเสร็จ อธิษฐานทูลขอความช่วยเหลือ การเปลี่ยนแปลงชีวิต และการปลดปล่อยให้มากขึ้น และระลึกถึงพระคุณที่พระผู้ช่วยให้รอดของเรายังคงทำงานแม้ในช่วงเวลาที่เราไม่เห็นคุณค่าของงานที่จำเป็นแก่เราอย่างมาก

อ่าน: ฟิลิปปี 1:3-11 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

23 สิงหาคม

อย่าเสียเวลากับความอิจฉา เรามีสิ่งที่เราจำเป็นต้องมีพร้อมเสมอ
เพราะความสัตย์ซื่อของพระเจ้าไม่เคยปนเปื้อนด้วยอคติ หรือการลำเอียง

ในโลกที่ความยุติธรรมเปลี่ยนเป็นความเลวร้าย
เป็นที่ซึ่งความไม่ซื่อสัตย์นำมาซึ่งความเจ็บปวดอยู่เสมอ
ที่ที่มีรัฐบาลที่ทุจริตและคอรัปชั่น
และแม้กระทั่งเพื่อนที่ซื่อสัตย์ก็อาจไม่ได้เป็นดังที่เราคิด
ทำไมคนที่มีมากอยู่แล้วยิ่งมีมากขึ้น แต่คนที่ไม่มีหรือมีน้อยยิ่งมีน้อยลง
มันง่ายที่เมื่อเรามองออกไปนอกรั้วเห็นชีวิตของคนอื่น
และสงสัยว่าทำไมสิ่งดีมากมายเกิดขึ้นในชีวิตของเขา

แต่เป็นการดีที่จะรู้ว่าพระเจ้าไม่ได้โปรดปรานลูกๆคนใดเป็นพิเศษ
พระองค์ไม่ลำเอียงที่จะรักใครมากกว่าใคร
ทรงมีพระคุณอย่างล้นเหลือแก่ลูกๆของพระองค์แต่ละคน
พระคุณที่เพียงพอต่อความต้องการที่จำเป็นของลูกๆ ทุกคนของพระองค์
และทรงกระทำด้วยความสัตย์ซื่อไม่เสื่อมสลาย
ดังนั้น ข้าพระองค์จะเลิกคิดเล็กคิดน้อย
ข้าพระองค์จะเลิกกล่าวหาความดีของพระองค์
แต่ข้าพระองค์จะพักพิงในพระเมตตาอันอุดมของพระองค์

อ่าน: สดุดี 84 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

24 สิงหาคม

ก็จริงที่ เราอยู่ในโลกที่ยังคงมีความชั่วร้ายอยู่
แต่ผู้พิชิตความบาป และความตายนั้นอยู่กับเราด้วย

มันเป็นคู่หูของความหายนะ คือ ความชั่วร้ายภายนอกเรา และความชั่วร้ายที่ยังคงอยู่ในตัวเรา ไม่ใช่แค่ว่าเราอยู่ในโลกที่ยังมีความชั่วร้ายอยู่ ถ้านั่นเป็นปัญหาเดียวของเรา ชีวิตคงสบายและง่ายขึ้นมาก และไม่มีความอันตรายจากความชั่วร้าย ความชั่วร้ายภายนอกที่เราเผชิญอยู่ทุกวันนั้นยิ่งใหญ่ขึ้นอย่างไม่น่าเชื่อโดยมาจากความชั่วร้ายที่อยู่ในตัวเรา เห็นไหมว่ามีเพียงความชั่วร้ายในตัวเราเท่านั้นที่ดึงดูดเราไปสู่ความชั่วร้ายภายนอกตัวเรา ความบาปเป็นสิ่งที่ดึงดูดใจผู้ที่มีบาปเท่านั้น นี่เป็นเรื่องจริง "สำหรับบรรดาผู้บริสุทธิ์นั้น ทุกสิ่งก็บริสุทธิ์" (ทิตัส 1:15) ปัญหาคือ ไม่มีใครในพวกเราที่บริสุทธิ์สมบูรณ์ ก็จริงแต่ โดยพระคุณอันทรงฤทธิ์ของพระเจ้า เราจึงบริสุทธิ์กว่าที่เคยเป็น แต่นี่คือภาวะที่กลืนไม่เข้าคายไม่ออกของเรา: การทำให้เราบริสุทธิ์จากบาปคือ การงานที่จะไม่สิ้นสุดจนกว่าเชื้อบาปจะถูกกำจัดออกจากทุกเซลล์ของทุกดวงใจของผู้เชื่อทุกคน สิ่งนี้เป็นกระบวนการที่ยาวนานตลอดชีวิตและไม่ใช่เหตุการณ์เดียว กระบวนการชำระจิตใจให้บริสุทธิ์เกิดขึ้นในสภาพของโลกที่แตกสลายอย่างรุนแรง และมันไม่ได้ทำงานตามที่พระเจ้าทรงประสงค์ และความชั่วร้ายแฝงตัวอยู่ทุกซอกทุกมุม และไม่มีทางที่ในชีวิตของเราที่ความชั่วร้ายภายในและภายนอกนี้จะไม่มาบรรจบกันในทางใดทางหนึ่ง

คุณรู้สึกท้อแท้เมื่ออ่านข้อความนี้หรือไม่? สำหรับคุณแล้ว ดูเหมือนว่าพระประสงค์ของพระเจ้านั้นทั้งไร้เหตุผลและเป็นไปไม่ได้ ราวกับว่าชีวิตในโลกที่ตกสู่บาปนั้นเป็นอุบายที่เลวร้ายที่สุดหรือไม่? เราต้องจำไว้ว่า เราส่งตัวเราออกไปในโลกนี้ด้วยตัวเราเอง เราไม่ได้ถูกเรียกให้ทำในสิ่งที่เป็นไปไม่ได้โดยพึ่งพากำลังของเราเอง เราไม่ได้ถูกเรียกให้เดินทางผ่านโลกมืดใบนี้ด้วยตัวคนเดียว และแน่นอนว่าเราไม่ได้ถูกเรียก ให้ปลอบใจตัวเองด้วยการปฏิเสธการมีอยู่และอำนาจของความชั่วร้ายทั้งภายในและภายนอกที่เรากำลังเผชิญอยู่ทุกวัน ขณะที่พระเยซูกำลังส่งสาวกออกไปในโลกมืดนี้เพื่อนำข่าวสารแห่งข่าวประเสริฐไปยังผู้ที่ถูกความชั่วร้ายภายนอกปกคลุม และถูกควบคุมโดยความชั่วร้ายภายใน พระองค์ตรัสบางอย่างที่เปลี่ยนแปลงทุกสิ่งจริงๆ ว่า "...และนี่แน่ะ เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นยุค"(มัทธิว 28:20) พระเยซูไม่ได้ส่งเราออกไปพร้อมกับหลักการและคำสัญญา พระองค์ไม่ได้เพียงแค่แนะนำการเดินทาง ของเราโดยโยนกฎข้อบังคับชุดหนึ่งให้เราเท่านั้น แต่ทรงทำมากกว่านั้นคือ ทรงเสด็จมากับเรา! ทรงรู้ว่าเราจะไม่มีวันทำสำเร็จเว้นแต่ พระองค์จะอยู่กับเราในทุกช่วงเวลาของทุกสถานการณ์ สถานที่และทุกความสัมพันธ์ พระองค์ไม่ใช่หน่วยกู้ภัยที่จะกระโจนเข้าช่วยเหลือในช่วงเวลาที่เรามีปัญหา แต่ทรงอยู่ที่นั่นกับเราในยามลำบาก และเพราะพระองค์อยู่กับเรามาตลอด ในการ ต่อสู้กับความชั่วร้าย พระองค์ทรงมอบของประทานชิ้นเดียวที่จะช่วยเรานั่นคือ พระองค์ทรงประทานพระองค์เองแก่เรา เพราะพระองค์ทรงทราบว่าในพระองค์นั้นเราพบทุกสิ่งที่ต้องการจริงๆ จนกว่า การเดินทางของเราจะสิ้นสุดลง พระเยซูคริสต์คือ ของประทานที่ดีที่สุดจากพระคุณของพระองค์

อ่าน: อิสยาห์ 7:10-17 และ มัทธิว 1:23 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

25 สิงหาคม

ความเชื่อที่แท้จริงไม่เคยเรียกร้องให้เราหลอกตัวเองว่าทุกสิ่งดีกว่าที่มันเป็น
ความเชื่อในพระคัมภีร์นั้นสัตย์ซื่ออย่างน่าอัศจรรย์ และในความเชื่อนี้มีความหวังด้วย

ความเชื่อในพระคัมภีร์ไบเบิลไม่เหมือนการฝันยิ้มที่ยิ้มข้างนอกแต่ในใจไม่ได้เห็นด้วย ถ้าเราปฏิเสธความจริงตามความเชื่อตามพระคัมภีร์อยู่ตลอดเวลา(เราก็ปฏิเสธสภาพที่แท้จริงฝ่ายวิญญาณของเรา) ความเชื่อในพระคัมภีร์มันไม่ใช่การพยายามปกปิดความจริงที่แท้จริง หรือปกปิดความจริงที่มืดมนของโลกที่ตกสู่บาปด้วยการใช้ความจริงในพระคัมภีร์ไม่ครบถ้วน ความเชื่อในพระคัมภีร์ไม่ใช่รูปแบบการอธิษฐานที่ต้องอ่านในพระคัมภีร์ภาคภาษาอังกฤษฉบับเก่าแก่อย่าง ฉบับคิงเจมส์ เพื่อที่จะทำให้เรารู้สึกเข้าถึงฝ่ายวิญญาณมากขึ้น ไม่ใช่ความภูมิใจในความสามารถของเราในการรักษากฎข้อบังคับของพระเจ้าได้ หรือคิดว่าเรากำลังจะได้รับการชำระให้บริสุทธิ์มากขึ้นเพราะเรากำลังจะอ่านพระคัมภีร์ทั้งเล่มอีกครั้งในปีนี้ ไม่ใช่การชำระตนในวันอาทิตย์ที่จะทำให้ตัวตนของเราในที่สาธารณะจะถูกปกปิดรายละเอียดที่แท้จริงของชีวิตฝ่ายวิญญาณส่วนตัวของเราไว้ ไม่ใช่การสะสมคะแนนความประพฤติโดยที่เราไม่พลาดการนมัสการเลยทุกอาทิตย์ไม่ว่าจะผ่านไปกี่ปี ไม่ใช่การขัดเกลาความชอบธรรมของเราเพื่อให้เราดูดีขึ้นทั้งในสายตาของเราและผู้อื่น ไม่ใช่การบอกว่าเราไม่เป็นไรเมื่อมีหลักฐานให้เราเห็นชัดเจนอยู่ทุกวันว่าชีวิตเรามีความบกพร่องมากมาย หากคุณกำลังทำ พูด หรือคิดเรื่องหลักทางศาสนาที่มีไว้เพื่อปกป้องเราจากความเป็นจริง แสดงว่าเราไม่ได้ดำเนินชีวิตตามความเชื่อของศาสนาคริสต์ที่เป็นไปตามพระคัมภีร์เลย เราอาจรู้สึกดีขึ้น แต่หัวใจของเรายังไม่สงบด้วยความเชื่อในพระคัมภีร์ ความเชื่อในพระคัมภีร์จะไม่เรียกร้องให้เราปฏิเสธความเป็นจริงแต่อย่างใด ความเชื่อในพระคัมภีร์ยำเกรงความยิ่งใหญ่และพระสิริของพระเจ้ามากจนสามารถมองความเป็นจริงที่มืดมนที่สุดในชีวิตและไม่ต้องกลัว

อับราฮัมไม่จำเป็นต้องปฏิเสธความเป็นจริงเพื่อที่จะออกจากบ้านโดยไม่รู้ว่าพระเจ้าพาเขาไปที่ใด โนอาห์ไม่ จำเป็นต้องปฏิเสธความเป็นจริงเพื่อใช้เวลา 120 ปีในการสร้างเรือลำนั้น ลูกหลานของอิสราเอลไม่จำเป็นต้อง ปฏิเสธความเป็นจริงเพื่อเดินรอบเมืองเยรีโคเป็นเวลาเจ็ดวัน ดาวิดไม่จำเป็นต้องปฏิเสธความเป็นจริงเพื่อเผชิญหน้ากับโกลิอัทในสนามรบ ชัดรัค เมชาค และอาเบดเนโกไม่จำเป็นต้องปฏิเสธความเป็นจริงเพื่อที่จะก้าวเข้าไปในเตาหลอมที่ร้อนระอุ เปโตรไม่จำเป็นต้องปฏิเสธความเป็นจริงเพื่อที่จะยืนอยู่ต่อหน้าสภาซันเฮดรินและปฏิเสธที่จะเลิกสั่งสอนพระกิตติคุณ คุณเห็นไหมว่า ความเชื่อที่ไร้เดียงสาไม่ได้เป็นตัวขับเคลื่อนคนเหล่านี้ แต่มันเป็นความชัดเจนของความเชื่อที่ทำให้พวกเขาทำในสิ่งที่พวกเขาทำ

เราจะทำได้ก็ต่อเมื่อเรามองโลกอันมืดมิดนี้ผ่านเลนส์ของการมีอยู่ ฤทธิ์อำนาจ สิทธิอำนาจ พระปัญญา ความสัตย์ซื่อ ความรัก และพระคุณของราชาแห่งราชาและเจ้านายเหนือเจ้านายทั้งปวงเท่านั้นที่เราจะเห็นความจริงอย่างชัดเจน เราไม่สามารถประเมินและเข้าใจสิ่งที่เรากำลังเผชิญอยู่ได้ หากเรามองข้ามความจริงเกี่ยวกับข้อเท็จจริงของการมีอยู่ของพระเจ้า อันที่จริงผู้เขียนฮีบรูนิยามความเชื่อไว้ดังนี้: “แต่ถ้าไม่มีความเชื่อแล้ว จะไม่เป็นที่พอพระทัยเลย เพราะว่าผู้ที่จะมาเฝ้าพระเจ้านั้น ต้องเชื่อว่าพระองค์ทรงดำรงพระชนม์อยู่ และพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานบำเหน็จแก่คนเหล่านั้นที่แสวงหาพระองค์” (ฮีบรู 11:6)

คุณขาดความเชื่อหรือไม่? วิ่งไปหาพระองค์ผู้ที่จะทรงประทานให้ฟรีแบบที่ทรงประทานพระคุณแก่เรา

อ่าน: ดาเนียล 3:8-30 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

26 สิงหาคม

เหตุใดเราจึงกลัวในเมื่อพระเจ้าได้ประทานทุกสิ่งที่จำเป็นแก่เราแล้วในพระคริสต์
เพื่อที่เราจะเป็นอย่างที่ควรจะเป็น และทำในสิ่งที่ถูกเรียกให้ทำ

ผมคิดว่าเป็นความลับหนึ่งของความไม่บริสุทธิ์ของคริสตจักรของพระเยซูคริสต์ที่หลายสิ่งที่เราทำ เราทำด้วยความกลัวและไม่ได้ทำด้วยความเชื่อ ความกลัวเกิดขึ้นเมื่อเรามองดูตัวเอง ประเมินทุกสิ่งตามที่เรามี และสรุปเอาว่าเราไม่มีความสามารถพอที่จะทำในสิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกให้เราทำหรือเผชิญกับสิ่งที่เราต้องเผชิญ ความกลัวในผู้เชื่อเป็นผลมาจากการหลงลืม ในขั้นที่เราลืมไปว่าพระเจ้าคือใคร เราเป็นใครในฐานะลูกของพระองค์ และเราได้รับอะไรจากพระคุณของพระองค์ ความกลัวคืออารมณ์ที่ผันแปรของเรา ผมเชื่ออย่างสุดใจว่า วิธีเดียวที่จะแก้ปัญหา ความกลัว คือ ความกลัวที่น่ายำเกรงกว่า กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ความกลัวจะพ่ายแพ้ต่อความกลัวในการยำเกรงสิ่งที่น่ากลัวกว่าและยิ่งใหญ่กว่าเท่านั้น คือผมหมายถึง เมื่อความยำเกรงพระเจ้าครอบครองและควบคุมใจของเรา มันจะปกป้องเราจากความกลัวสิ่งๆ อื่นที่ทำให้เรากลัวจนไม่กล้าทำอะไรและบั่นทอนจิตใจ แต่จะเป็นแบบนี้ได้ก็ต่อเมื่อ พระเจ้าทรงเปิดเผยพระองค์เองที่ทรงยิ่งใหญ่กว่าสิ่งใด ๆ ที่เราเคยพบในโลกที่ตกสู่บาปใบนี้เท่านั้น ที่ใจของเราจะสามารถสัมผัสกับสันติสุขได้ แม้ว่าเราจะไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น (และเราไม่มีอำนาจที่จะต่อสู้ได้)

จงใคร่ครวญข้อความเหล่านี้:

- “แม้ข้าพระองค์จะเดินฝ่าหุบเขาเงามัจจุราช ข้าพระองค์ไม่กลัวอันตรายใดๆ เพราะพระองค์สถิตกับข้าพระองค์ คทาและธารพระกรของพระองค์ปลอบโยนข้าพระองค์” (สดุดี 23:4)
- “พระยาห์เวห์ทรงเป็นความสว่างและความรอดของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะกลัวผู้ใดเล่า? ... (สดุดี 27:1)
- “ความยำเกรงพระยาห์เวห์นำไปสู่ชีวิต และผู้ยำเกรงพระองค์จะอยู่อย่างผาสุก...” (สุภาษิต 19:23)
- “อย่ากลัวเลย เพราะเราอยู่กับเจ้า อย่าขยาด เพราะเราเป็นพระเจ้าของเจ้า เราจะเสริมกำลังเจ้า เราจะช่วยเจ้า เราจะชูเจ้าด้วยมือขวาอันชอบธรรมของเรา” (อิสยาห์ 41:10)
- “ข้าพเจ้าได้แสวงหาพระยาห์เวห์ และพระองค์ทรงตอบข้าพเจ้า และทรงช่วยกู้ข้าพเจ้าให้พ้นจากความกลัวทั้งสิ้น” (สดุดี 34:4)
- “คนที่เกรงกลัวพระเจ้าอยู่เสมอก็เป็นสุข...” (สุภาษิต 28:14)

แล้วเราจะเข้าสู่ประสบการณ์ของความกลัวในแนวตั้ง (ความยำเกรงพระเจ้า) ล้มล้าง และทำให้ความกลัวในแนวนอน (การกลัวสิ่งต่างๆ ที่ไม่ใช่พระเจ้า) เงียบลง และหยุดส่งเสียงของมันได้อย่างไร? ก่อนอื่นให้เราวิ่งไปหาพระเจ้า และอธิษฐานขอพระองค์ประทานพระคุณแก่เรา เปิดดวงตาที่มองเห็น และใจที่ระลึกถึงพระสิริอันน่ายำเกรงของพระองค์ จากนั้นขอให้พระองค์ช่วยเราให้เลิกกังวลถึงปัญหาของเรา และหันมาใคร่ครวญถึงพระสิริของพระเจ้าผู้ทรงเป็นพระบิดาของเราและผู้ทรงอยู่กับเราเสมอแทน เราไม่ควรปฏิเสธปัญหาต่างๆของเรา แต่ถ้าเราปล่อยให้มันเป็นเรื่องของเรา ปัญหาเหล่า นั้นจะขยายใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ และเราก็จะกลัวมากขึ้นเรื่อยๆ วันนี้ เมื่อเราเผชิญกับความเป็นจริง ให้เราใคร่ครวญถึงพระสิริที่น่ายำเกรงของพระเจ้า

อ่าน: สดุดี 111 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

27 สิงหาคม

พระเจ้าทรงเรียกเราให้ดำเนินชีวิตอย่างชาญฉลาด และชอบธรรม
และทรงเชื่อมสนิทเรากับผู้ทรงเป็นสติปัญญา และความชอบธรรม นั่นคือองค์พระเยซูคริสต์

ผมขอถามอย่างจริงจังว่า เราคิดว่า เราคือผู้ใด? อะไรคืออัตลักษณ์ ลักษณะ (หรือตัวตน) ที่เราเลือกหรือบอกให้กับตัวเองเพื่อที่กำหนดว่าเราเป็นใคร และเราควรจะทำอะไร? ที่สำคัญยิ่งกว่านั้นคือ เราบอกกับตัวเองว่าพระเจ้าเป็นใคร และสิ่งๆ นี้ กำหนดวิธีที่เราคิด และการตอบสนองต่อวาระต่างๆ ความรับผิดชอบต่างๆ และการล่อลวงต่างๆ ในชีวิตประจำวันของเราอย่างไร มีหนทางที่แท้จริงหนทางเดียวที่ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์เป็นหนึ่งในเอกลักษณ์ของตัวตนที่ยิ่งใหญ่ของเรื่อง

พระคัมภีร์เขียนขึ้นเพื่อฉีกม่านที่บังอยู่ออก และเปิดเผยให้เราเห็นพระองค์ผู้ประทับอยู่ใจกลางของทุกสรรพสิ่ง พระคัมภีร์ไม่เพียงแค่เปิดเผยตำแหน่ง สิทธิอำนาจ และแผนการของพระองค์เท่านั้น คัมภีร์ไบเบิลยังได้เปิดเผยให้เราเห็นถึงพระลักษณะของพระองค์ด้วยเช่นกัน พระคัมภีร์บอกเราว่าพระเจ้าเป็นผู้สร้าง ผู้ควบคุม และเป็นกษัตริย์เหนืออยู่ทุกสรรพสิ่ง สิ่งนี้บอกเราว่า พระเจ้าทรงมีฤทธิ์อำนาจ สติปัญญา และฤทธานุภาพอย่างไร้ขอบเขตหรือไร้ความจำกัด อย่างไรก็ตาม คัมภีร์ไบเบิลยังบอกเราด้วยว่า องค์ผู้สูงสุดและทรงอานุภาพพระองค์นี้ ทรงกริ้วช้าและมีความรักบริบูรณ์เหลือล้น เหตุที่พระองค์ทรงเมตตา อ่อนโยน ใจดี และให้อภัย สิ่งนี้บอกเราว่าพระองค์คือผู้ประทานพระคุณอันอัศจรรย์ที่อดนาน

และพระคัมภีร์ยังเปิดเผยตัวตนของเราด้วย พระคัมภีร์บอกเราว่า เราไม่เพียงแต่เป็นสิ่งทรงสร้างของพระเจ้าผู้น่ายำเกรงองค์นี้เท่านั้น แต่เพราะเรามีบาป เราจึงเป็นสิ่งทรงสร้างที่ตกสู่บาป พระเจ้าทรงสร้างเราให้พึ่งพาพระองค์ แต่บาปทำให้ เราดื้อรั้น บาปทำให้เราแสวงหาความเป็นอิสระและความพอเพียง บาปทำให้เรารักสิ่งที่โง่เขลาในขณะที่เราคิดว่าเราฉลาด ความบาปทำให้เราคิดว่าเรามีความสามารถในสิ่งที่เราไม่สามารถทำได้ บาปทำให้เราคิดว่า เราเป็นคนชอบธรรม ทั้งที่ใจเราเสียหายจริงๆ แต่บาปปลอบเราว่า เราไม่เป็นไรในขณะที่เรากำลังเผชิญกับหายนะ ความรักในพระคัมภีร์ทำให้เราต้องเผชิญกับความจริงของทุกสิ่งที่เราไม่ได้เป็น ที่เป็นเช่นนี้ก็เพื่อที่ช่วยให้เราที่จะวิ่งตามทุกอย่างที่ควร พระคัมภีร์ช่วยเปิดเผยความจริงที่แท้จริงที่เราต้องเผชิญกับความโง่เขลาและความล้มเหลวของเรา เพื่อที่เราจะรู้ว่าเราต้องการความช่วยเหลือ และจะวิ่งไปหาพระองค์ผู้ทรงเป็นสติ ปัญญาและความชอบธรรม และพบความหวังของเราในพระองค์

เป็นความจริงที่ พระคัมภีร์เรียกให้เราทำสิ่งที่เกิดขีดจำกัดความสามารถของเรา แต่จะไม่ได้ปล่อยเราทิ้งไว้อย่างนั้น พระคัมภีร์ได้แนะนำเราให้รู้จักกับผู้ที่ประทานทุกสิ่งที่จำเป็นแก่เราอย่างแท้จริงนี่คือ ความหมายของข่าวประเสริฐ ไม้กางเขนเป็นหนทางให้พระเจ้าผู้ทรงเป็นทุกสิ่งที่เราไม่ได้เป็น พระเยซูทรงเป็นและกระทำเพื่อเรา และเข้ามาเป็นทุกสิ่งที่จำเป็นแก่เราในเรา "โดยพระองค์ ท่านทั้งหลายจึงอยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นพระปัญญาจากพระเจ้าสำหรับเรา ทรงเป็นผู้ทำให้เราชอบธรรม ทรงเป็นผู้ชำระเราให้บริสุทธิ์ และทรงเป็นผู้ไถ่บาป" (1 โครินธ์ 1:30)

อ่าน: ยอห์น 15:1-8 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

28 สิงหาคม

พระคุณของพระเจ้าเรียกร้องให้คุณยอมจำนน
แต่พระคุณก็ประทานอิสระที่แท้จริงแก่เราในแบบที่เราไม่เคยรู้มาก่อน

ผมคิดว่าเราเข้าใจผิดทั้งเรื่องเสรีภาพที่แท้จริงและพันธนาการที่บั่นทอน อิสรภาพที่เติมเต็มและทำให้เราพอใจ ไม่เคยพบได้ในการตั้งตนเป็นผู้มีอำนาจเอง อิสรภาพที่แท้จริงไม่ได้อยู่ที่การได้กระทำสิ่งที่เราอยากทำเมื่อใดก็ได้ที่เราต้องการ อิสรภาพที่แท้จริงไม่เคยพบได้ในการเอาตัวเองเข้าไปเป็นศูนย์กลางของโลกและทำให้ทุกอย่างเชื่อมโยงกับเรา อิสรภาพที่แท้จริงไม่สามารถพบได้ในการต่อต้านต่อผู้มีอำนาจคนใดแต่ต่อต้านตัวเราเอง เราไม่สามารถพบอิสรภาพที่แท้จริงในการเขียนกฎแห่งศีลธรรมขึ้นมาเอง อิสรภาพที่แท้จริงไม่ใช่ว่าตอนสุดท้ายเราจะได้ใช้ทุกอย่างตามใจของเราเอง เมื่อเราพยายามทำสิ่งเหล่านี้ เราจะไม่มีวันได้รับอิสรภาพ แต่เราจะลงเอยด้วยการเป็นทาสของสิ่งใดหนึ่งเท่านั้น

เหตุใดสิ่งนี้ถึงเป็นจริง? เพราะคุณและผมต่างก็เกิดมาในโลกแห่งอำนาจ ประการแรกเลยในโลกถูกครอบครองโดยสิทธิอำนาจของพระเจ้า ไม่มีสิ่งใดที่ดำรงอยู่จะไม่อยู่ภายใต้อำนาจอธิปไตยและการปกครองที่ไม่สั่นคลอนของพระองค์ ถ้าพระเจ้าสร้างโลกนี้ (และพระองค์เป็นผู้สร้างจริงๆ) และถ้าพระองค์เป็นเจ้าของสิ่งที่พระองค์สร้าง (ซึ่งพระองค์ก็เป็นเจ้าของจริงๆ) เราก็ไม่ได้มีความเป็นอิสระภาพที่ขึ้นอยู่ตนเองเท่านั้น (คืออยู่ในการปกครองของพระองค์) ซึ่งหมายความว่าในฐานะสิ่งมีชีวิตที่พระองค์ทรงสร้างและเราของเป็นพระองค์ เราก็ได้ถูกสร้างขึ้นเพื่อให้ดำเนินชีวิตด้วยความเต็มใจยอมจำนนต่อพระประสงค์ของพระองค์ที่มีต่อเรา ดังนั้น เสรีภาพจึงไม่พบในการปลุกปั่นให้เป็นอิสระจากอำนาจของพระเจ้า ไม่ใช่เลย เสรีภาพพบได้จากการยอมจำนนต่ออำนาจของพระองค์ด้วยความเต็มใจ จากนั้นจึงจะมีอำนาจของมนุษย์ทุกระดับที่พระเจ้าทรงวางไว้บนโลก เพื่อทำให้อำนาจที่มองไม่เห็นด้วยตาของพระองค์ปรากฏให้เห็น เสรีภาพส่วนบุคคลไม่สามารถพบได้ในการต่อต้านอำนาจ และเช่นกันเดียว เสรีภาพและสิทธิอำนาจไม่ใช่เหล่าศัตรู

ประเด็นก็คือ: คุณและผมอยู่ภายใต้อำนาจบางอย่างเสมอ เราเต็มใจยอมจำนนต่อการปกครองของพระเจ้าและอำนาจที่พระองค์วางไว้ในชีวิตเรา หรือเราตั้งตนเป็นผู้มีอำนาจปกครองชีวิตของเราตามที่เห็นสมควร แต่เราทั้งหลายไม่ได้มีใครฉลาดพอ เข้มแข็งพอ ชื่อสัตย์พอ หรือชอบธรรมพอที่จะปกครองตนเองได้ดี เราไม่ได้ถูกสร้างมาเพื่อควบคุมชีวิตของเราเองนั่นก็เป็นการหลอกตัวเอง เช่นเดียวกับที่จะพูดว่าสุนัขพันธุ์บีเกิ้ลที่เป็นสิ่งทรงสร้างนั้นสามารถมีชีวิตและอาศัยอยู่ในตู้ปลาที่เต็มไปด้วยน้ำเช่นเดียวกับปลาซึ่งมันก็เป็นไปไม่ได้เช่นกัน สิ่งต่างๆ ก็ไม่ได้รับการออกแบบมาตามความคิดของเราเช่นกัน เพราะฉะนั้นการที่เราจะพูดได้ว่าเรารู้ว่าอะไรดีที่สุดสำหรับเรานั่นก็ไม่จริงเลย และการปกครองตนเองไม่เคยนำไปสู่สิ่งดีใด

ดังนั้น เป้าหมายของพระคุณจึงไม่ใช่การสร้างความสามารถในการใช้ชีวิตอย่างอิสระในตัวเรา วาระแห่ง พระคุณ คือ การเข้ามาช่วยเปลี่ยนแปลงเราให้เป็นคนที่ถ่อมใจยอมรับความต้องการอำนาจที่แท้จริงของพระเจ้าแก่เรา และเฉลิมฉลองสิทธิอำนาจ อันศักดิ์สิทธิ์ ความรัก และความเมตตาของพระเจ้า "แต่บัดนี้ท่านได้รับการปลดปล่อยจากบาปและกลายเป็น ทาสของพระเจ้าแล้ว ผลที่ท่านได้รับนำไปสู่การชำระให้บริสุทธิ์และสิ้นสุดบาป คือชีวิตนิรันดร์" (รม. 6:22) เป็นความบาปที่ทำให้เราต้องการปกครองตัวเราเอง และเป็นพระคุณที่ดึงเราไปสู่การเป็นทาสที่ดีที่สุดตลอดกาล—การเป็นทาสที่ได้รับชีวิต เป็นทาสของผู้สร้าง กษัตริย์ผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงรู้ว่าอะไรดีที่สุดและพระองค์ทรงประทานสิ่งที่ดีที่สุดเสมอ

อ่าน: โรม 13:1-7 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

29 สิงหาคม

ฤทธิ์อำนาจแห่งการเปลี่ยนแปลงของพระคุณจะเป็นหนึ่งในความอัศจรรย์ของพระเจ้าสูงสุด
ที่เราจะเฉลิมฉลองสรรเสริญตลอดไป เมื่อสวรรค์นิรันดร์ คือบ้านหลังสุดท้ายของเรา

พระคัมภีร์ไม่ใช่การรวบรวมเรื่องราวของวีรบุรุษของมนุษย์ แต่เป็นเรื่องราวของ วีรบุรุษผู้ทรงไถ่บาปที่ช่วยเปลี่ยนแปลงคนที่ธรรมดาและอ่อนแอด้วยพระคุณอันทรงฤทธิ์ของพระองค์ ให้เราพิจารณาไปด้วยกันเกี่ยวกับลักษณะของบุคคลที่อยู่ในหน้าพระคัมภีร์:

- โมเสสไม่ใช่ผู้นำโดยกำเนิด เขาอ้อนวอนพระเจ้าให้ส่งคนอื่นไปยังอียิปต์ แต่การเปลี่ยนแปลงโดยพระคุณไม่มีผู้เผยพระวจนะในอิสราเอลคนใดเหมือนเขา
- โยชูวากลัวแทบตายในสิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกให้เขาทำ แต่ด้วยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า เขาได้นำชาวอิสราเอลเข้าสู่ดินแดนแห่งพันธสัญญา
- กิเดโอนมั่นใจว่าพระเจ้าทรงวางเขาไว้ในที่ที่พาเขาเกินขอบเขตของตัวตน ความเข้มแข็ง และสติปัญญาของเขา เขาคิดว่าพระองค์ไม่ได้ตั้งใจเรียกเขาให้นำกองทัพอิสราเอลต่อสู้กับชาวมีเดียน แต่เมื่อกิเดโอนไม่มั่นใจ เขาได้เห็นฤทธิ์เดชอันน่าเกรงขามของพระเจ้าที่ทรงเรียกเขา
- แซมซั่นละทิ้งการทรงเรียกของพระเจ้าโดยการรักหญิงหลอกลวง แต่เขาก็ทำลายวิหารแห่งดาโกนด้วยอำนาจของพระเจ้า
- ดาวิดเป็นบุตรชายที่มีโอกาสน้อยที่สุดที่จะได้ขึ้นครองบัลลังก์แห่งอิสราเอล แต่พระคุณของพระเจ้าทำให้เขามีจิตใจที่กล้าหาญ
- เอลียาห์ เมื่อถูกทิ้งให้อยู่กับตัวเองในช่วงเวลาแห่งความท้อแท้ เขาขอให้พระเจ้าปลิดชีวิตเขา แต่เขาทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่โดยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า
- เปโตรกลัวมากจนปฏิเสธว่าไม่รู้จักพระเยซู แต่เขากลับเป็นคนที่ยืนอยู่ต่อหน้าสภาแซนเฮดรินเพื่อสอนและประกาศข่าวประเสริฐ
- และโดยพื้นฐานแล้วกล่าวว่า “ท่านจะขู่ฆ่าข้าพเจ้าก็ได้ แต่ข้าพเจ้าจะไม่หยุดประกาศข่าวประเสริฐ” (ดู กิจการของอัครทูต 4:19–20)
- เปาโลเป็นผู้ที่มีโอกาสน้อยที่สุดในบรรดาอัครสาวก เขามีความเกลียดชังสาวกของพระเยซูอยากฆ่าให้ตาย แต่โดยพระคุณเขาจึงกลายเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐที่พูดเก่งที่สุด

พระคัมภีร์ไบเบิลไม่ได้เฉลิมฉลองสรรเสริญให้กับจิตวิญญาณอันเด็ดเดี่ยวของบุคคลต่างๆที่กล้าหาญ แต่พระคัมภีร์แสดงให้เห็นถึงมนุษย์ที่เหมือนกับคุณและผมอยู่ พวกเขาอ่อนแอ และหวาดกลัว พวกเขาถูกหลอกและง่ายที่จะไม่สัตย์ซื่อ พวกเขาสงสัยในพระเจ้ามากเท่ากับที่พวกเขาวางใจในพระองค์ บางครั้งพวกเขาก็เดินตามทางของพระเจ้าและบางครั้งก็เดินในทางของตนเอง พวกนี้ไม่ใช่ฮีโร่โดยกำเนิด บุคคลเหล่านี้ไม่ใช่บุคคลที่สมควรได้รับการสรรเสริญ กระนั้นพวกเขาก็ได้มีส่วนในการกระทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่ให้สำเร็จ ซึ่งสำคัญยิ่งต่อพระประสงค์ของพระเจ้าให้ก้าวหน้า แล้วสิ่งใดที่สร้างการเปลี่ยนแปลงที่แตกต่าง? มีเพียงคำตอบเดียว นั่นคือ: พระคุณพระเจ้า พระคุณที่เปลี่ยนแปลงจิตใจพวกเขา มอบความปรารถนา กำลัง และสติปัญญาให้ทำในสิ่งที่พวกเขาไม่สามารถทำได้ด้วยตนเอง พระคุณหมายความว่าเมื่อพระเจ้าทรงเรียกเรา พระองค์จะเสด็จไปกับเราโดยจัดหาสิ่งที่จำเป็นสำหรับงานที่เราทำอยู่ สิ่งเหล่านี้ไม่ได้เป็นธรรมชาติของมนุษย์ แต่ถูกเปลี่ยนแปลงโดยพระคุณ

อ่าน:วิวรณ์19 พิจารณาว่ามีเสียงอะไรที่ตรงข้ามกับการสรรเสริญบนสวรรค์:
เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

30 สิงหาคม

พระคุณคอยช่วยจัดการและทำลายความหยิ่งยโสของเรา
และทำให้เรามีเหตุผลมากขึ้นที่จะมั่นใจมากขึ้นในพระคุณนั้นยิ่งว่าแต่ก่อน

นี่คือข้อความตอนท้ายในพระธรรมดาเนียลบทที่ 4 ถูกพูดโดยบางคนที่พระเจ้าได้ทำให้เขาถ่อมลงโดยอย่างสิ้นเชิง จนเขาสามารถพูดด้วยความมั่นใจอย่างเต็มที่และเป็นความมั่นใจหลังจากที่ถูกทำให้ถ่อมใจลงแล้ว

เนบูคัดเนสซาร์เป็นกษัตริย์ที่เย่อหยิ่งของชาติบาบิโลนผู้ พระองค์ไม่เพียงทำลายล้างยูดาห์และจับประชาชนเป็นเชลยของพระองค์เท่านั้น แต่ยังออกคำสั่งให้นำอุปกรณ์เครื่องใช้จากพระวิหารไปใช้ใส่อาหารเพื่อบูชารูปเคารพ โดยพระองค์ออกสั่งให้ทุกคนในอาณาจักรของพระองค์เลือกที่จะยอมกระทำตามคำสั่งพระองค์หรือตาย ความเย่อหยิ่งของเขาถูกครอบงำด้วยถ้อยคำเหล่านี้: "แล้วกษัตริย์ตรัสว่า "นี่เป็นมหาบาบิโลน ซึ่งเราได้สร้างไว้ด้วยอำนาจใหญ่ยิ่งของเรา ให้เป็นพระราชฐานและเพื่อเป็นศักดิ์ศรีอันสูงส่งของเรามิใช่หรือ?"(ดาเนียล 4:30) แต่ในขณะที่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์กำลังพูดอยู่ พระองค์ก็ถูกทำให้อับอายขายหน้าและอัปยศอดสูอย่างมาก โดยพระเจ้าผู้ทรงมีสง่าราศีและความยิ่งใหญ่ที่แท้จริงแต่เพียงผู้เดียวเท่านั้น และด้วยพระเดชานุภาพของพระองค์ เนบูคัดเนสซาร์ก็ถูก "...พระองค์ทรงถูกขับไล่ไปจากท่ามกลางมนุษย์ และเสวยหญ้าอย่างกับโค และพระกายก็เปียกน้ำค้างจากฟ้าสวรรค์ จนขนงอกยาวอย่างกับขนนกอินทรี และเล็บก็เหมือนเล็บนก" (ข้อ 33)

ความเย่อหยิ่งของกษัตริย์ถูกทำลายโดยพระหัตถ์ของพระเจ้า แม้ว่าเราไม่รู้แน่ชัดว่า กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์อยู่ในสภาพที่ต่ำต้อยและเหมือนสัตว์มานานแค่ไหน แต่เรารู้ว่าเมื่อเขาตื่นขึ้นจากมันและสติกลับคืนมาจากการจมอยู่ในความเย่อหยิ่ง ความเย่อหยิ่งนั้นก็ได้ถูกแทนที่ด้วยความมั่นใจ คุณสับสนกับความแตกต่างของการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นหรือไม่? อ่านพระธรรมตอนนี้และเปรียบเทียบกับสิ่งที่เนบูคัดเนสซาร์ได้กล่าวไว้ก่อนหน้านี้:

> "ในเวลานั้นเองจิตใจของเราก็กลับคืนเป็นปกติ ความสูงส่งและสง่าราศีกลับมาสู่เราอีก เพื่อศักดิ์ศรีแห่งราชอาณาจักรของเรา พระสหายและข้าราชบริพารของเรากลับมาหาเรา และเราก็รับการสถาปนาไว้ในราชอาณาจักรของเรา ความยิ่งใหญ่กลับเพิ่มพูนแก่เราขึ้นอีก บัดนี้ตัวเราคือเนบูคัดเนสซาร์ ขอสรรเสริญ ยกย่องและถวายพระเกียรติแด่พระมหาราชาแห่งสวรรค์ เพราะว่าพระราชกิจของพระองค์ถูกต้อง และพระมรรคาของพระองค์ก็เที่ยงธรรม บรรดาผู้ดำเนินอยู่ในความเย่อหยิ่ง พระองค์ก็ทรงสามารถให้ต่ำลง" (ดาเนียล 4:36-37)

กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์มั่นใจในตำแหน่งและอำนาจที่ได้รับคืนมา และความเย่อหยิ่งเดิมของพระองค์ได้ถูกทำลายไปแล้ว เราสามารถเห็นสิ่งนี้ได้จากข้อเท็จจริงของผู้ที่พระองค์เคยให้เกียรติในการสร้างมหาบิโลน แต่ตอนหลังพระองค์เปลี่ยนคำสรรเสริญที่สรรเสริญตัวเองเป็นการสรรเสริญพระเจ้าแทน และกล่าวว่าพระองค์ทรงเป็นผู้สถาปนาตัวเขาไว้ กษัตริย์ เนบู คัดเนสซาร์ไม่ได้ลดทอน หรือปฏิเสธอำนาจ และความยิ่งใหญ่แห่งรัชกาลของพระองค์ แต่พระองค์ไม่ได้ตรัสอย่างที่เคยตรัสว่า "สิ่งนี้มาจากเรา เกี่ยวกับเรา และเพื่อเรา" คุณคงเห็นแล้วว่า ความหยิ่งยโสชอบขโมยเกียรติของผู้อื่นหรือจากสิ่งที่เราไม่สามารถทำได้ด้วยตัวเอง ในขณะที่ความเชื่อมั่นยืนหยัดมั่นคงอยู่ได้เพราะการยอมรับรู้ถึงฤทธิ์อำนาจและการมีอยู่ของผู้ทรงยิ่งใหญ่กว่า พระคุณของพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถนำเราจากจุดหนึ่งไปยังอีกจุดหนึ่งได้

อ่าน: เอเฟซัส 3:7-8 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

31 สิงหาคม

หากเราเป็นลูกของพระเจ้า เราก็ได้รับพรจากการงานขององค์พระวิญญาณบริสุทธิ์
คำถามก็คือ แล้วเราได้ฟังเสียงขององค์พระวิญญาณอยู่หรือไม่?

มีความเป็นไปได้ที่เราจะเป็นผู้เชื่อในองค์พระเยซูคริสต์ ได้รับความรอดโดยพระโลหิตของพระองค์ แต่ยังคงมีใจที่ปิดหรือแข็งกระด้าง ดังนั้นคำเตือนในฮีบรู 3:12–13 จึงจำเป็นมากสำหรับพวกเราทุกคน: "นี่แน่ะ พี่น้องทั้งหลาย จงระวังให้ดี เพื่อจะไม่มีคนหนึ่งคนใดในพวกท่านมีใจชั่วและไม่เชื่อ คือใจที่พาท่านหลงไปจากพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ แต่จงหนุนใจกันและกันทุกวัน ตลอดเวลาที่เรียกกันว่า "วันนี้" เพื่อจะไม่มีใครในพวกท่านมีใจดื้อรั้นไป เพราะการล่อลวงของบาป"

เรามักหลงลืมที่จะไม่ฟังการกระตุ้นเตือนของพระวิญญาณบริสุทธิ์เกี่ยวกับบาปของเรา เพราะเรามักคิดว่าเรามีมุมมองที่ถูกต้องแม่นยำเกี่ยวกับตัวเองมากกว่าที่เราเป็นหรือที่เรามี เนื่องจากบาปยังหลอกลวงและยังคงอยู่ในเราทุกคน เราจึงยังมีบางส่วนในชีวิตของเราที่ถูกหลอกให้คิดว่าเรามีชีวิตฝ่ายวิญญาณดีกว่าที่เป็นจริงๆ

มันง่ายมากที่เราจะต่อต้านพันธกิจของพระวิญญาณในการเปิดเผยบาปหรือความผิดกับเรา เพราะน้อยมากที่เราบางคนเชื่อจริงๆ ว่าเราต้องการให้ผู้อื่นเปิดเผยความบาปที่เราอาจจะยังมองไม่เห็นแก่เรา และเพราะเราไม่เชื่อ ดังนั้น เราจึงไม่ยอมเปิดตัวเองกับกลุ่มผู้เชื่อคนอื่นที่พระวิญญาณทรงใช้ชุมชนผู้เชื่อนี้เป็นเครื่องมือหลักของความมั่นใจอันเต็มเปี่ยม

มันง่ายมากที่เราจะปิดใจและทำใจด้านชาต่อต้านพันธกิจของพระวิญญาณในการเปิดเผยบาปหรือความผิดกับเราโดยอ้างถึงความชอบธรรมของตนเองเมื่อถูกเปิดเผยบาป ความอ่อนแอ หรือความล้มเหลว

มันง่ายมากที่เราจะปฏิเสธและไม่ฟังสิ่งที่พระวิญญาณเปิดเผยบาปหรือความผิดของเราแก่เราและโดยการเปรียบเทียบตัวเองกับผู้เชื่อคนอื่นๆ และโต้แย้งว่าตัวเราชอบธรรมมากกว่าผู้เชื่อคนอื่นอย่างแน่นอน

มันง่ายมากที่เราจะต่อต้านพันธกิจของพระวิญญาณในการเปิดเผยบาปหรือความผิดกับเราอย่างเป็นส่วนตัวโดยความสับสนในการศึกษาคัมภีร์ไบเบิล และเรื่องความรู้ทางศาสนศาสตร์ หลักฐานของชีวิตที่เปลี่ยนแปลง และชีวิตที่พระเจ้าพอพระทัย

มันง่ายมากที่เราจะหนีจากการงานแห่งการฟื้นฟูและการปกป้องของพระวิญญาณโดยเขียนประวัติชีวิตของเราใหม่เอง และหลอกตัวเองให้เชื่อว่าความผิดต่างๆ ของเรานั้นไม่ผิดเลย

มันง่ายมากที่เราจะต่อต้านการงานแห่งรักขององค์พระวิญญาณในการเปิดเผยบาปหรือความผิดของเราเพราะรักโดยความสับสนและเข้าใจผิดว่า ถ้าเราหรือผู้อื่นที่มีทักษะ ประสบการณ์ และความสำเร็จในการทำพันธกิจ คือการเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณ

มันง่ายมากที่เราที่เราจะต่อต้านพันธกิจของพระวิญญาณในการเปิดเผยบาปหรือความผิดของเราแก่เรา โดยเฉพาะเมื่อพระองค์ใช้ผู้ที่คุณคิดว่าไม่มีคุณสมบัติหรือมีเด็กกว่าเราเป็นเครื่องมือในการเปิดเผยความจริงกับเรา

แต่สบายใจได้ เรารับใช้องค์พระผู้ไถ่ที่จะไม่ทรงพอพระทัย ผู้ไม่หันเหจากการงานแห่งพระคุณพระองค์ แม้ว่าในเวลาที่เราไม่เชื่อฟังและพยายามต่อต้าน ด้วยพระคุณที่อดทนนาน เมื่อพระองค์เรียกให้เราฟังเสียงตักเตือนขององค์พระวิญญาณอีกครั้งหนึ่ง เราจะฟังพระองค์หรือไม่?

อ่าน: ยอห์น 16:1-15 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

1 กันยายน

อย่าย่อท้อเพียงเพราะว่าอ่อนแอ เพราะโดยพระคุณพระเจ้าพระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงสถิตอยู่ในเรา และพระองค์จะทรงเป็นกำลังของเรา

คุณพึ่งพาสิ่งใดเมื่อคุณรู้สึกท้อใจ คุณหันไปพึ่งพาสิ่งใดเมื่อคุณเผชิญกับความอ่อนแอ คุณพูดกับตัวเองว่าอย่างไรเมื่อความผิดพลาดอยู่ตรงหน้า คุณทำอย่างไรเมื่อคุณรู้สึกว่าคุณไม่สามารถทำสิ่งที่พระเจ้าเรียกให้คุณทำได้ ผมมักจะอ่านโรม 8:1-11 เมื่อความอ่อนแอของผมแสดงออกมาเป็นพฤติกรรมในชีวิต ข้อพระคัมภีร์นี้ช่วยเป็นเหมือนเพื่อนสนิทของผมและช่วยปลอบโยนผมครั้งแล้วครั้งเล่า:

> "เพราะฉะนั้นไม่มีการลงโทษคนที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ เพราะว่ากฎของพระวิญญาณแห่งชีวิตในพระเยซูคริสต์ได้ทำให้ท่านพ้นจากกฎแห่งบาปและความตาย เพราะว่าสิ่งซึ่งธรรมบัญญัติทำไม่ได้ เพราะเนื้อหนังทำให้มันอ่อนกำลังไปนั้น พระเจ้าได้ทรงทำแล้ว โดยพระองค์ทรงใช้พระบุตรของพระองค์เองมา ในสภาพเสมือนเนื้อหนังที่บาป และเพื่อไถ่บาป พระบุตรในเนื้อหนังจึงได้ทรงลงโทษบาป เพื่อความชอบธรรมของธรรมบัญญัติจะได้สำเร็จในตัวเราผู้ไม่ดำเนินตามเนื้อหนัง แต่ตามพระวิญญาณ" (โรม 8:1-4)

ประการแรก ข้อพระคัมภีร์นี้ช่วยปลอบโยนผมด้วยความจริงของการไถ่ถอนเราที่ลึกซึ้งว่า เราจะไม่ต้องเผชิญการกล่าวโทษสำหรับบาปของเราอีกต่อไป พระเยซูทรงรับโทษบาปทั้งหมดของเราไปแล้ว แม้ในวันที่เราอ่อนแอ และล้มลงในบาป หรือล้มเหลวในแผนงานของพระองค์ซ้ำแล้วซ้ำเล่า โดยพระคุณพระเยซูทรงชดใช้ให้เราทั้งหมดแล้ว ซึ่งหมายความว่าในช่วงเวลาเหล่านั้น เราไม่ต้องซ่อนหรือวิ่งหนีจากพระองค์ แต่เราสามารถวิ่งเข้าไปหาพระองค์เพื่อขอความช่วยเหลือและขอการให้อภัยจากพระองค์ได้ แต่ไม่ใช่เพียงแค่นี้ที่เราได้รับ

> "ถ้าพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตอยู่ในพวกท่านแล้ว ท่านก็ไม่อยู่ในเนื้อหนัง แต่อยู่ในพระวิญญาณ ใครไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ คนนั้นก็ไม่เป็นของพระองค์ และถ้าพระคริสต์อยู่ในท่านทั้งหลายแล้ว ถึงแม้ว่าร่างกายของท่านจะตายไปเพราะบาป แต่วิญญาณจิตของท่านก็จะดำรงอยู่เพราะความชอบธรรม ถ้าพระวิญญาณของพระองค์ ผู้ทรงให้พระเยซูเป็นขึ้นมาจากตายสถิตอยู่ในท่านทั้งหลาย พระองค์ผู้ทรงให้พระเยซูคริสต์เป็นขึ้นมาจากตายแล้วนั้น จะทรงทำให้กายซึ่งต้องตายของพวกท่านเป็นขึ้นมาใหม่ โดยพระวิญญาณของพระองค์ซึ่งสถิตอยู่ในท่าน" (โรม 8:9-11)

พระคุณของพระเจ้าได้ไม่เพียงแต่ช่วยจัดการกับความผิดบาปของเราเท่านั้น แต่ยังช่วยจัดการกับอำนาจของบาปด้วย ความบาปทำให้เราอ่อนแอ เป็นอัมพาตฝ่ายวิญญาณ และไม่สามารถทำสิ่งต่างที่พระเจ้าทรงเรียกให้ทำได้ เรารักษากฎบัญญัติของพระเจ้าด้วยกำลังของตัวเองเท่านั้นไม่พอ แต่การให้อภัยบาปของพระเจ้านั้นเพียงพอสำหรับเราแม้ว่าการให้อภัยที่พระองค์ทรงกระทำนั้นเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่มากสำหรับเรา พระเจ้าสถิตอยู่เราผ่านทางพระวิญญาณทำให้เรามีชีวิตใหม่และเสริมกำลังให้เราช่วยให้เราปรารถนาและทำสิ่งที่เราไม่สามารถทำได้หากไม่มีการทรงสถิตของพระองค์ ซึ่งหมายความว่าเราไม่ต้องกลัวหรือปฏิเสธความอ่อนแอของเรา เราไม่จำเป็นต้องหลอกตัวเองโดยคิดว่าเราแข็งแกร่ง เราสามารถเผชิญกับความอ่อนแอของตัวเราด้วยความชื่นชมยินดี เพราะเรารู้ว่าเราได้รับพระคุณพระเจ้าแล้วสำหรับความอ่อนแอนั้น พระคุณที่ได้ไม่ใช่สิ่งของแต่ คือองค์พระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงทำให้เราสามารถเป็นที่ประทับของพระเจ้าได้ และพระองค์ทรงสถิตอยู่กับเราด้วยฤทธานุภาพพระองค์

อ่าน: เอเฟซัส 3:14-20 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

2 กันยายน

พระคุณทำให้เรามีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้าและเปิดตาใจของเราให้ยอมรับความจริงฝ่ายวิญญาณ
ที่เราไม่เคยมีความสามารถในการมองเห็นและรับรู้ได้ด้วยตัวเองมาก่อน

"ถึงกระนั้นเรากล่าวถึงปัญญาในท่ามกลางคนที่เป็นผู้ใหญ่แล้ว แต่ไม่ใช่ปัญญาของยุคนี้ หรือของอำนาจครอบครองยุคนี้ ซึ่งกำลังเสื่อมสูญไป แต่เรากล่าวถึงพระปัญญาของพระเจ้าซึ่งเป็นความลำลึก คือพระปัญญาที่ทรงซ่อนไว้นั้น และที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ก่อนปฐมกาล เพื่อการรับศักดิ์ศรีของเรา ไม่มีอำนาจครอบครองใดๆ ในยุคนี้รู้จักพระปัญญานี้ เพราะว่าถ้ารู้จักแล้ว จะไม่เอาองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งพระสิริตรึงกางเขน ดังที่มีเขียนไว้ว่า

"สิ่งที่ตาไม่เห็น หูไม่ได้ยิน และสิ่งที่ใจมนุษย์คิดไม่ถึง
คือสิ่งที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้สำหรับคนทั้งหลายที่รักพระองค์"

พระเจ้าได้ทรงสำแดงสิ่งเหล่านี้แก่เราทางพระวิญญาณ เพราะว่าพระวิญญาณทรงหยั่งรู้ทุกสิ่งแม้เป็นความลำลึกของพระเจ้า อันความคิดของมนุษย์นั้น จะมีใครหยั่งรู้ได้ถ้าไม่ใช่จิตวิญญาณของมนุษย์คนนั้นเอง พระดำริของพระเจ้าก็ไม่มีใครหยั่งรู้ได้เว้นแต่พระวิญญาณของพระเจ้าเช่นกัน เราไม่ได้รับวิญญาณของโลก แต่ได้รับพระวิญญาณซึ่งมาจากพระเจ้า เพื่อจะได้รู้ถึงสิ่งต่างๆ ที่พระเจ้าประทานแก่เรา และเรากล่าวถึงเรื่องเหล่านี้ด้วยถ้อยคำซึ่งไม่ใช่ปัญญาของมนุษย์สอนไว้ แต่พระวิญญาณทรงสอนไว้ คือเราได้อธิบายความหมายของเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณ ให้คนฝ่ายจิตวิญญาณฟัง

แต่คนทั่วไปจะไม่รับสิ่งเหล่านี้ซึ่งเป็นของพระวิญญาณแห่งพระเจ้า เพราะว่าเขาเห็นว่าเป็นเรื่องโง่ และเขาไม่สามารถเข้าใจ เพราะจะเข้าใจสิ่งเหล่านี้ได้ก็ต้องวินิจฉัยโดยพึ่งพระวิญญาณ แต่คนฝ่ายจิตวิญญาณวินิจฉัยสิ่งสารพัดได้ ทว่าไม่มีใครวินิจฉัยเขาได้ เพราะว่า "ใครเล่ารู้พระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า? เพื่อจะแนะนำสั่งสอนพระองค์ได้" แต่เราก็มีพระทัยของพระคริสต์" (1 โครินธ์ 2:6-16)

นี่เป็นหนึ่งในข้อพระคัมภีร์ที่เราจะพูดว่า "ตามนั้นแหละ!" ตามความจริงที่เราก็รู้กันอยู่แล้วว่าเราไม่สามารถมองเห็นหรือเข้าใจทุกสิ่งเกี่ยวกับพระเจ้าทั้งหมดได้ ประเด็นที่สำคัญนั้นคือไม่เพียงแต่การรู้จักพระเจ้าเท่านั้นที่เราไม่สามารถมองเห็นหรือรับรู้ได้ด้วยตัวเอง แต่ยังรวมถึงการใช้ชีวิตตามที่พระองค์ทรงสร้างให้เราเป็นด้วย เป็นธรรมดาที่คุณและผมไม่สามารถรู้ทุกสิ่งได้ในสิ่งที่เราจำเป็นต้องรู้ตามลำดับ เพื่อจะเป็นในอย่างที่เราควรจะเป็น และทำในสิ่งที่เราควรจะทำโดยใช้ประสบการณ์ส่วนตัว และการค้นคว้าร่วมด้วยตามลำดับ แต่มีผู้หนึ่งผู้ทรงเป็นสติปัญญาอันล้ำเลิศทรงเข้ามาช่วยเปิดเผยสิ่งนี้แก่เรา พระเจ้าทรงเปิดเผยสติปัญญานี้แก่เราก่อนถึงแผนการของการทรงไถ่อันยิ่งใหญ่ของพระองค์ในพระคัมภีร์ไบเบิล จากนั้นพระองค์ทรงเปิดตาและใจของเราเพื่อที่เราจะสามารถยอมรับและเข้าใจสิ่งที่พระองค์ทรงเปิดเผย หากปราศจากพระราชกิจแห่งพระคุณที่ช่วยส่องสว่างให้เราเข้าใจ กรณีที่แย่ที่สุดที่จะเกิดกับเราคือสิ่งเหล่านี้ก็จะถูกปกปิดซ่อนเร้นจากเราตลอดไป หรืออย่างดีที่สุดเราก็แค่ติดอยู่กับความโง่เขลาของเราตลอดนิรันดร์ พระคริสต์จึงต้องเสด็จมา และทรงประทานพระวิญญาณแก่เราเพื่อช่วยเปิดเผยความคิดของพระองค์แก่เรา และเราจะสามารถทำตามน้ำพระทัยพระองค์ได้

ทั้งหมดนี้มีสำคัญเป็นอย่างยิ่งเพราะสิ่งหนึ่งที่บาปกระทำกับเราคือทำให้เราทุกคนกลายเป็นคนโง่เขลา บาปนำมาซึ่งภาวะที่ไม่ปกติซึ่งเราทุกคนจำเป็นต้องได้รับการปลดปล่อยจากมันก่อน ดังนั้น นี่คือการส่งมอบพระคุณที่ช่วยเปิดตาใจและเพื่อที่เราจะเข้าใจใจของเราเอง และเพื่อเราจะได้รู้จักพระเจ้า รู้จักพระคุณของพระองค์ แสวงหา และรับเอาชีวิตที่มีเพียงพระองค์ผู้เดียวเท่านั้นที่สามารถประทานแก่เราได้

อ่าน: ยอห์น 14:15-31 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

3 กันยายน

ความหวังในพระคัมภีร์ เป็นมากกว่าแค่การที่เราได้สิ่งต่างๆสมหวังดังใจ หรือความปรารถนาลมๆ แล้งๆ ในบางสถานการณ์หรือบางสิ่ง ได้รับตามที่เราคาดหวังหรือสิ่งที่อยากให้เป็นความหวังที่แท้จริง แต่ความหวังที่แท้จริงนั้น ต้องขึ้นอยู่กับพระเจ้าผู้ทรงยึดทุกสรรพสิ่งเข้าไว้ด้วยกันโดยพระปัญญาและพระหัตถ์อันทรงฤทธานุภาพของพระองค์

เราใช้คำว่าความหวังในหลากหลายสถานการณ์หลากหลายความหมาย บางครั้งก็หมายถึงความปรารถนาเกี่ยวกับสิ่งที่เราไม่สามารถควบคุมได้ เช่นเรามักจะพูดว่า “ผมหวังว่ารถไฟจะมาเร็วๆ นี้” หรือ “ฉันหวังว่าวันที่ไปปิกนิกฝนจะไม่ตก” สิ่งเหล่านี้เป็นแค่ความปรารถนาในสถานการณ์ต่างๆ แต่เราจะไม่ได้เชื่อวางใจในสถานการณ์เหล่านั้น คำว่า ความหวัง ยังแสดงถึงความหมายของสิ่งที่เราคิดว่าควรจะเกิดขึ้น เช่น เรามักจะพูดว่า “ผมหวังว่าเขาจะเลือกพูดอย่างตรงไปตรงมาในครั้งนี้” หรือ “ฉันหวังว่าผู้พิพากษาจะตัดสินว่าเขามีความผิด” ในบริบทนี้ความหวังคือความคาดหวังที่ใช้ในความหมายที่เผยให้เห็นความรู้สึกภายในของศีลธรรมหรือความยุติธรรม เรายังใช้ความหวังในแง่ที่สร้างแรงบันดาลใจได้อีกด้วย เช่น ในเวลาที่เราพูดว่า “ผมทำสิ่งนี้โดยหวังว่าจะได้ผลในท้ายที่สุด” หรือ “ฉันแต่งงานโดยหวังว่าเขาจะปฏิบัติต่อฉันในชีวิตแต่งงานเหมือนที่เขาปฏิบัติต่อฉันในตอนที่จีบฉันค่ะ” ทั้งหมดนี้เป็นการอธิบายถึงคำว่าคำว่า ความหวัง ได้ถูกนำไปใช้ในหลากหลายสถานการณ์และหลากหลายความหมาย มันจึงสำคัญสำหรับเราที่จะต้องเข้าใจว่าคำๆนี้ถูกใช้ในพระคัมภีร์หรือมีความหมายในข่าวประเสริฐว่าอย่างไรบ้าง

ความหวังในพระคัมภีร์โดยพื้นฐานแล้วเป็นมากกว่าความปรารถนาลมๆ แล้งๆ ในบางสิ่ง ความหวังในพระคัมภีร์ลึกซึ้งกว่าแค่ความคาดหวังด้านศีลธรรม แม้ว่าจะรวมถึงสิ่งนั้นด้วยก็ตาม ความหวังในพระคัมภีร์เป็นมากกว่าแรงจูงใจในการเลือก การตัดสินใจ หรือกระทำ แม้ว่าจะเป็นเช่นนั้นก็ตาม ดังนั้นความหวังในพระคัมภีร์คือ ความคาดหวังที่มั่นใจในผลลัพธ์ที่ได้รับการประกันว่าจะช่วยเปลี่ยนแปลงชีวิตและชะตาชีวิตของเรา ให้เรามาแยกความหมายนี้ออกจากกัน ดังต่อไปนี้

ประการแรก ความหวังในพระคัมภีร์มีความมั่นใจ มีความมั่นใจเพราะไม่ได้ขึ้นอยู่กับสติปัญญา ความสัตย์ซื่อหรือพลังอำนาจของเรา แต่ขึ้นอยู่กับพระราชอำนาจอันยิ่งใหญ่ ความรัก ความสัตย์ซื่อ พระคุณ ความอดทน และพระปัญญาขององค์พระผู้เป็นเจ้าสูงสุด เพราะพระเจ้าทรงเป็นอย่างที่พระองค์เป็นและจะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง ความหวังในพระองค์จึงเป็นความหวังที่ดีและมั่นคง

ความหวังยังเป็นความคาดหวังถึงผลลัพธ์ที่สามารถรับประกันได้ เป็นการแน่ใจว่าพระเจ้าจะทรงทำทุกสิ่งที่ตามแผนการที่ทรงวางไว้และทรงสัญญาว่าจะทำ เห็นไหมว่าพระสัญญาของพระองค์ดีพอๆ กับขอบเขตของการครอบครองของพระองค์ แต่เนื่องจากพระองค์ทรงปกครองทุกสรรพสิ่งในทุกส่วนทุกพื้นที่ในชีวิต ผมรู้ว่าการพักพิงในพระสัญญาแห่งพระคุณของพระองค์จะไม่ทำให้ผมไร้ค่าหรืออับอาย ผมอาจไม่เข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้นและผมอาจไม่รู้ว่ากำลังจะเกิดอะไรขึ้น แต่ผมรู้ว่าพระเจ้าทรงทราบและพระองค์ทรงควบคุมในทุกสถานการณ์ ดังนั้น แม้เมื่อผมสับสนผมก็มีความหวังได้ เพราะความหวังของผมไม่ได้อยู่ที่ความเข้าใจ แต่อยู่ที่ความดีของพระเจ้าและการครอบครองของพระองค์

ในที่สุดความหวังที่แท้จริงก็เปลี่ยนแปลงชีวิตและชะตาชีวิตของเรา เมื่อเรามีความหวังที่รับประกันความมั่นคงได้ เราก็จะดำเนินชีวิตด้วยความมั่นใจและความกล้าหาญที่เราไม่เคยมี ความมั่นใจและความกล้าหาญนั้นทำให้เราเลือกความเชื่อที่อาจดูโง่เขลาสำหรับผู้ที่ไม่มีความหวังในพระเจ้า หากเราเป็นลูกของพระเจ้า เราก็ไม่ต้องอยู่อย่างสิ้นหวัง เพราะความหวังได้เข้ามาครองครองชีวิตของเราโดยพระคุณ และในพระนามพระเยซู!

อ่าน: สดุดี 20 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

4 กันยายน

บาปเป็นมากกว่ากว่าการทำชั่ว เป็นภาวะของใจที่ส่งผลออกมาพฤติกรรมที่ไม่ดี
นี่จึงเป็นเหตุผลที่เราไม่สามารถเอาชนะความบาปได้

ในคำสอนของพระเยซูที่เราเรียกว่า "คำเทศนาบนภูเขา" ใน (มัทธิว 5–7) พระเยซูทรงชี้ประเด็นว่าบาปเป็นปัญหาของจิตใจ แต่เรายังคงพบว่ามันยากที่จะยอมรับและเชื่อ เรามักต้องการที่จะยึดถือความเชื่อที่เป็นเท็จสองประการนี้คือ

ความเท็จประการแรกคือ เรามักเชื่อว่า บาปเป็นเพียงเรื่องของพฤติกรรมที่ไม่ดี บางทีที่เราก็อยากเชื่อแบบนี้ เพราะความหมายของบาปดูเหมือนจะบาปน้อยกว่าที่มันเป็น มันอาจไม่ได้มากจากข้อบกพร่องด้านมืดในตัวเรา หรือบางทีอาจเป็นเพียงพฤติกรรมเราแสดงออกมา นี่ก็ทำให้ดูเหมือนว่า เรามีอำนาจที่เป็นอิสระมากขึ้นในการปลดปล่อยตนเองจากบาปของเรา และคิดว่าสิ่งที่เราต้องทำคือควบคุมให้ตนเองมีระเบียบวินัยต่อระบบการปฏิรูปพฤติกรรมของเรา และเราสามารถปลดปล่อยหรือชดใช้บาปที่เป็นเพียงการกระทำด้วยตนเองได้ แต่ความจริงก็คือ บาปไม่ได้เป็นเพียงเรื่องของพฤติกรรมที่แสดงออกมาเท่านั้น

ความเท็จประการที่สองคือ ความจริงที่เราทุกคนมักอยากจะเชื่อคือ การเชื่อว่าบาปของเราเกิดจากสิ่งที่อยู่ภายนอกตัวเรามากกว่าในตัวเรา หากคุณถามเด็กชายตัวเล็กๆ ในสนามเด็กเล่นที่โรงเรียนว่า ทำไมเขาถึงตีเด็กหญิงตัวเล็กๆ เขาคงไม่พูดว่าเป็นความผิดของผมเอง แต่เขาจะพยายามโยนความผิดไปให้บางคนหรือสิ่งภายนอกที่เขาคิดว่าเป็นสาเหตุของพฤติกรรมของเขา ความจริงก็คือ เราไม่ต้องการเผชิญกับความจริงของบาปที่ จริงๆ แล้วบาปนั้นอยู่ภายในตัวเรา เราทุกคนมักจะคิดว่าเราชอบธรรมมากกว่าที่เป็นจริง

ดังนั้น พระเยซูจึงทรงเผชิญกับความเข้าใจผิดของเราเกี่ยวกับความบาป และสิ่งที่ทำให้เราทำบาปด้วยถ้อยคำเหล่านี้:

> "ท่านทั้งหลายได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้แก่คนโบราณว่า "อย่าฆ่าคนและถ้าผู้ใดฆ่าคนจะถูกตัดสินลงโทษ" แต่เราบอกท่านว่าถ้าผู้ใดโกรธเคืองพี่น้องของตนจะถูกตัดสินลงโทษ ..." (มธ. 5:21–22)

> "ท่านทั้งหลายได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้ว่า "อย่าล่วงประเวณี" แต่เราบอกท่านว่าผู้ใดมองดูผู้หญิงด้วยใจกำหนัดก็ได้ล่วงประเวณีกับนางในใจของเขาแล้ว" (มธ. 5:27–28)

จากพระคำตอนนี้พระคริสต์ไม่ได้นิยามกฎบัญญัติใหม่ พระองค์กำลังอธิบายให้เราเข้าใจถึงเจตนาดั้งเดิมของกฎบัญญัติ กฎบัญญัติของพระเจ้ามีไว้เพื่อช่วยแก้ไขและเปิดเผยบาปในใจแก่เรา เพราะบาปเป็นเรื่องของจิตใจเสมอก่อนที่มันจะแสดงออกมาเป็นการกระทำ ความเกลียดชังในใจของผมทำให้ผมใช้อวัยวะต่างๆ ในร่างกายทำอันตรายต่อร่างกายของผู้อื่น ตัณหาราคะในใจของผมที่นำผมไปสู่บาปทางเพศ ด้วยเหตุนี้การได้รับพระคุณของพระคริสต์จึงสำคัญและจำเป็นเป็นที่สุด เราอาจหลบหนีหลายสิ่งหลายอย่างได้ แต่ไม่มีทางหนีใจของเราพ้น พระเจ้าทรงช่วยกู้เราจากบาปในตัวเราด้วยพระเมตตาคุณที่งดงาม

อ่าน: โรม 3:9-20 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

5 กันยายน

เป็นความจริงที่พระเจ้าทรงห่วงใยเรา แต่ทำไมเราจึงยังจะวิ่งไปหาพระอื่นหรือสิ่งอื่น
ในเวลาที่เราต้องการหรือมองหาความหวัง และการปลอบโยน แทนที่จะวิ่งไปหาพระเจ้า

พระเจ้าทรงเชื้อเชิญให้เราหันพึ่งพาพระองค์ผ่านทางพระสัญญาของพระองค์:

- "จงละความกังวลทุกอย่างของพวกท่านไว้กับพระองค์ เพราะว่าพระองค์ทรงห่วงใยท่านทั้งหลาย" (1 เปโตร 5:7)
- "...เพราะว่าพระองค์ได้ตรัสว่า "เราจะไม่ละท่านหรือทอดทิ้งท่านเลย" (ฮีบรู 13:5)
- "บรรดาผู้เหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก จงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายได้หยุดพัก จงเอาแอกของเราแบกไว้ แล้วเรียนจากเรา เพราะว่าเราสุภาพอ่อนโยนและใจอ่อนน้อม และจิตใจของพวกท่านจะได้หยุดพัก ด้วยว่าแอกของเราก็พอเหมาะ และภาระของเราก็เบา"(มัทธิว 11:28-30)
- "พระยาห์เวห์ทรงเป็นความสว่างและความรอดของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะกลัวผู้ใดเล่า? พระยาห์เวห์ทรงเป็นที่กำบังอันแข็งแกร่งแห่งชีวิตข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะเกรงผู้ใดเล่า?"(สดุดี 27:1)
- "พระองค์ประทานกำลังแก่คนอ่อนเปลี้ย และผู้ไม่มีพลังนั้นพระองค์ทรงให้มีเรี่ยวแรงมาก แม้คนหนุ่มๆ จะอ่อนเปลี้ยและเหน็ดเหนื่อย และชายฉกรรจ์จะล้มลงทีเดียว แต่เขาทั้งหลายผู้รอคอยพระยาห์เวห์ จะได้รับกำลังใหม่ เขาจะบินขึ้นด้วยปีกเหมือนนกอินทรี เขาจะวิ่งและไม่อ่อนเปลี้ย เขาจะเดินและไม่เหน็ดเหนื่อย"(อิสยาห์ 40:29-31)
- "และพระเจ้าของข้าพเจ้าจะประทานทุกสิ่งที่จำเป็นแก่พวกท่านจากทรัพย์อันรุ่งโรจน์ของพระองค์ ในพระเยซูคริสต์" (ฟีลิปปี 4:19)
- "จงมอบภาระของท่านไว้กับพระยาห์เวห์ และพระองค์จะทรงค้ำจุนท่าน พระองค์จะไม่ทรงยอมให้คนชอบธรรมคลอนแคลนเลย" (สดุดี 55:22)

นี่เป็นเพียงตัวอย่างเล็กๆ น้อยๆ ของคำเชื้อเชิญและการต้อนรับจากพระเจ้า พระองค์ทรงเป็น "...พระบิดาผู้ทรงพระเมตตากรุณา พระเจ้าแห่งการหนุนใจทุกอย่าง" (2 โครินธ์ 1:3) จริงๆ พระองค์ผู้ทรงสามารถกระทำในสิ่งที่พระอื่นๆ ไม่สามารถทำได้ พระองค์ทรงฤทธิ์อำนาจที่ไม่อาจมีใครครอบครอง พระองค์ผู้ทรงสามารถและเต็มใจที่จะพบเราในทุกเวลาที่เราต้องการ แม้ว่าความต้องการนั้นเป็นความต้องการส่วนตัวของเรา พระองค์ไม่ทรงเยาะเย้ยเราในความอ่อนแอของเรา พระองค์จะเพียงไม่ทอดพระเนตรดูเราโดยไม่ช่วยและพูดอย่างประชดประชันว่า "เราบอกท่านแล้วใช่ไหม" พระองค์ผู้ทรงไม่มีความสุขในความทุกข์ของคุณ ทรงเปี่ยมด้วยพระเมตตาและพระกรุณาคุณ พระองค์จะไม่ทรงเมินหน้าหนีจากเราไปอย่างเบื่อหน่าย พระองค์จะไม่ปฏิเสธเราเพียงเพราะความอ่อนแอของเรา พระองค์ไม่เลือกที่รักมักที่ชังและไม่ลำเอียง พระองค์ไม่เคยเหน็ดเหนื่อย ไม่เคยรีบร้อน พระองค์จะไม่มีวันท้อถอยหรือล้มเลิกเพราะพระองค์ทรงมีทุกสิ่งเพียงพอ พระองค์จะไม่ทรงปฏิเสธที่จะให้สิ่งที่ทรงสัญญาไว้กับเราเพียงเพราะเราทำทุกอย่างพังและล้มเหลว พระองค์ผู้ทรงสัตย์ซื่อต่อพระสัญญาทั้งหมดของพระองค์และไม่เปลี่ยนแปลงทั้งในวันที่เลวร้ายที่สุดของเราและในวันที่ดีที่สุดของเรา พระองค์ไม่ได้ขอให้เราแบกรับความรักพระเมตตากรุณาคุณของพระองค์แทนหรือทำสิ่งต่างๆ เพื่อรับความเมตตาจากพระองค์ พระองค์รู้ดีว่าใจของเราทั้งหลายอ่อนแอและไม่แน่นอนขนาดไหนแต่พระองค์ก็ยังคงมาหาและช่วยเราด้วยพระคุณที่เสริมกำลังให้เราอย่างไม่ลดละ ทรงพอพระทัยที่จะช่วยเหลือเราในความต้องการของเรา พระองค์ทรงยินดีในการนำสันติสุขมาสู่ใจเรา เหตุใดเราจึงยังคงหันไปพึ่งพาพระอื่นในเวลาที่เราอ่อนแอหรือมีปัญหา ทั้งๆที่พระองค์ทรงเป็นและมีทุกสิ่งที่เราต้องมีแล้วในพระองค์

อ่าน: อิสยาห์ 12 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

6 กันยายน

เรากำลังต้องการพระเยซูแบบไหนอยู่ เราต้องการพระเยซูที่เป็นแบบแอพสั่งสินค้า หรือสั่งอาหาร โดยที่พระองค์จะทรงอวยพรตามรายการความปรารถนาที่เรากดสั่ง ที่พระองค์จะรีบนำสินค้าหรืออาหารมาส่งอย่างรวดเร็วทันใจ และคอยอำนวยความสะดวกต่างๆ ในชีวิตอยู่หรือไม่?

อย่าลืมว่า พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ผู้ช่วยให้รอดของเรา เราให้คำนิยามคำว่า "พระพร" ว่าอย่างไร? อะไรเป็นสิ่งที่แสดงถึงความสัตย์ซื่อและความห่วงใยของพระเจ้าในชีวิตเรา? อะไรเป็นสิ่งที่เติมเต็มภาพของ "ชีวิตที่ดี" ของเรา? เมื่อเรากล่าวว่า "ถ้าเพียงแต่ฉันมี...ฉันก็พอใจแล้ว" คุณจะใส่อะไรลงในช่องว่างนั้น? เมื่อคุณถูกล่อลวงให้อิจฉาชีวิตของคนอื่น อะไรเป็นสิ่งที่คุณรู้สึกอิจฉาบ้าง? อะไรที่ทำให้เราสงสัยในความดีและความรักของพระเจ้า? อะไรทำให้เราผิดหวังกับชีวิต? ถามจริงๆ ก็คือจริงๆ แล้วเราต้องการอะไรจากพระเจ้ากันแน่? หรือถ้าจะผมถามแบบตรงๆ ไปตรงมาเลยก็คือ เราอยากให้พระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์แบบไหนกันแน่?

ผมคิดว่าเราหลายคนไม่ได้อยู่ในเป้าหมายเดียวกับที่พระเยซูทรงกำหนดไว้ สิ่งที่เราฝันและหวังไว้นั้นไม่เป็นเหมือนกับสิ่งที่พระองค์ทรงสัญญาและทรงกระทำโดยพระคุณอันยิ่งใหญ่เพื่อประทานพระเยซูให้กับเรา บางทีพวกเราหลายคนต่อสู้กับความรู้สึกผิดหวังในพระเจ้าอยู่ก็ได้ เพราะในชีวิตประจำวันของเรานั้นเราไม่ได้ให้ค่าในสิ่งที่พระเจ้าทรงเห็นความสำคัญ เป็นไปได้ที่เราหลายคนไม่เห็นค่าที่พระเจ้าทรงเป็นผู้ควบคุมทุกสรรพสิ่งในธรรมชาติ และควบคุมแม้แต่สถานการณ์ในประวัติศาสตร์ของมนุษย์เพื่อที่จะประทานพระเยซูให้กับเรา? บางทีพวกเราหลายคนไม่ต้องการอะไรมากไปกว่าพระเยซูที่เป็นแบบแอพสั่งสินค้า หรือสั่งอาหาร โดยที่พระองค์จะทรงอวยพรตามรายการความปรารถนาที่เรากดสั่ง ที่นำมาสินค้าหรืออาหารมาส่งอย่างรวดเร็วทันใจ และคอยอำนวยความสะดวกต่างๆ ในชีวิต เพื่อที่เราจะขอบคุณพระองค์และเรียกพระองค์ว่าสัตย์ซื่อได้

บางทีเราหลายคนอาจมีใจที่ต้องการที่จะควบคุมสิ่งต่างๆในชีวิตได้มากกว่า การที่จะได้รับความรอดบาป เรามักหวังว่าเราจะสามารถควบคุมผู้คน และสถานการณ์ในชีวิตของเราได้มากขึ้น และถ้าเป็นไปได้นั่นก็จะเป็นชีวิตที่ดีสำหรับเรา

บางทีเราหลายคนอาจมีใจที่หิวกระหายความสำเร็จมากกว่าปรารถนาการความรอดบาป เราเต็มใจที่ทำเกือบทุกสิ่งเพื่อให้ตนประสบความสำเร็จและยึดติดกับความสำเร็จ ในขณะเดียวกันก็ละเลยสิ่งที่พระเจ้าตรัสว่า มีค่านิรันดร์

บางทีเราหลายคนอาจมีใจที่ให้ค่าหรือยึดติดกับการได้รับการยอมรับจากภายนอกมากกว่าการรับความรอดบาป เราอยากพบความสุขในการถูกยอมรับจากผู้คนรอบตัวเรามากกว่าที่เราได้รับในความรักยิ่งใหญ่จากองค์พระผู้เป็นเจ้า

บางทีเราหลายคนอาจมีใจที่ต้องการการปลอบโยนและยึดติดอยู่กับความสุขชั่วคราวมากกว่าการรับความรอดบาป เรายึดเอาว่าถ้าชีวิตของเราง่ายขึ้นและคาดเดาได้มากขึ้น เราถึงจะพอใจ

บางทีเราหลายคนอาจมีใจที่ยึดติดกับปัจจัยในชีวิตที่เป็นวัตถุมากกว่าการความรอดบาป เรามักจะตัดสินคุณภาพชีวิตของเราจากขนาดของสิ่งที่เราได้มา ความจริงก็คือสิ่งเหล่านี้ไม่ได้เลวร้ายในตัวมันโดยเนื้อแท้ และก็ไม่ผิดที่เราจะต้องการสิ่งเหล่านี้ แต่คำถามก็คือ: "ความปรารถนาอะไรแบบไหนที่ควรครอบครองใจเรา" มันสำคัญมากเนื่องจากความปรารถนาที่ครอบครองใจของเราเป็นตัวกำหนดว่าเราจะประเมินค่าชีวิตของเราอย่างไร เราตัดสินใจทั้งเรื่องเล็กและเรื่องใหญ่ในชีวิตอย่างไร และที่สำคัญที่สุดคือ เราคิดอย่างไรเกี่ยวกับความดีและความสัตย์ซื่อของพระเจ้า พระเมสสิยาห์ของเราทรงซื่อสัตย์เสมอ บางทีปัญหาด้านความเชื่อของเราอาจมาจากข้อเท็จจริงที่ว่าเราไม่ได้ให้ค่ากับสิ่งที่พระเจ้ากำลังพยายามสร้างขึ้นในใจและชีวิตของเรา พระเยซูไม่ได้เป็นแค่ แอพสั่งสินค้า หรือแอพสั่งอาหาร แต่ทรงเป็นพระเจ้าที่มาเพื่อช่วยทำให้เรารู้สึกสบายใจขึ้นหรือช่วยอำนวยความสะดวกในชีวิตเราเท่านั้น พระองค์ทรงเป็นมากกว่านั้น มากกกกกกกว่านั้น; พระองค์คือ กษัตริย์ผู้ช่วยให้รอดของเรา

อ่าน: ลูกา 12:13-21 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

7 กันยายน

เรากำลังต้องการพระเยซูที่เป็นแค่นักวางแผนสำหรับวันหยุดที่จะพาเราไปยัง
วันและเวลาต่างๆ หรือสถานที่ต่างๆที่จะทำให้ชีวิตมีความสุขเพียงชั่วคราวอยู่หรือไม่?
อย่าลืมนะว่า พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ผู้ช่วยให้รอดของเรา

ถ้าเราตัดสินความดีของพระเจ้าจากจำนวนความทุกข์ยากในชีวิตของเรา เราจะลงเอยด้วยข้อสรุปที่ว่า "พระเจ้าไม่ดี" ถ้าเราตัดสินความรักของพระเจ้าที่ระดับความลำบากในชีวิต เราจะลงเอยด้วยความคิดที่ว่า "พระเจ้าไม่รักเรา" หากเราตัดสินความสัตย์ซื่อของพระเจ้าจากความผิดหวังและความทุกข์ที่เราต้องเผชิญ เราก็จะลงเอยที่การตั้งคำถามต่อความสัตย์ซื่อของพระองค์ สิ่งสำคัญที่สุดคือเราจะต้องประสบความทุกข์ในชีวิตเพราะพระเจ้าใช้ความทุกข์เป็นส่วนสำคัญในแผนการที่ดีที่ช่วยเรา

ช่วงเวลาที่ชีวิตดูเหมือนจะไม่เป็นอย่างที่ควรจะเป็น ในช่วงเวลาที่เราผิดหวังและขมขื่น ต้องประสบกับการสูญเสียหรือที่การทดลองที่คาดไม่ถึงเกิดขึ้นในชีวิตของเรา สิ่งนี้ไม่ได้หมายความว่าแผนการของพระเจ้านั้นล้มเหลว ช่วงเวลาเหล่านี้ไม่ได้แสดงว่าพระองค์ลืมเราไปแล้ว ไม่ได้แสดงว่าพระเจ้าไม่สัตย์ซื่อต่อคำสัญญาของพระองค์ สถานการณ์แย่ๆเหล่านี้ไม่ได้แสดงให้เราเห็นว่าพระเจ้าทรงเลือกที่รักมักที่ชัง และไม่ได้แสดงให้เห็นว่า บางครั้งพระเจ้าก็ไม่ตอบคำอธิษฐานของเรา นี่คือสิ่งที่คุณและผมต้องเข้าใจและต้องดำเนินชีวิตในความสว่าง: ช่วงเวลาที่ยากลำบากของชีวิตไม่ได้เป็นเพราะแผนการของพระเจ้าหรือทางของพระเจ้านั้นล้มเหลว นี่เป็นส่วนหนึ่งของแผนการของพระองค์ สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นในชีวิตเราเพื่อเป็นเครื่องมือที่ช่วยในการทำงานของพระเจ้าอย่างต่อเนื่องในการช่วยกู้เรา เปลี่ยนแปลงชีวิตเรา และประทานพระคุณ มันอยู่ในชีวิตของเราเพราะพระเจ้าที่เรารับใช้เทิดทูนความบริสุทธิ์มากกว่าความสุขชั่วคราวในโลกของเรา พระองค์ไม่ได้มาทำงานเพื่อให้เรารู้สึกดีสบายใจมากขึ้นตามสถานการณ์ที่ชั่วคราวต่างๆ แต่ทรงกำลังทำงานเพื่อทำสิ่งที่ดีกว่านั้นมากนั่นคือความชื่นชมยินดีถาวรนิรันดร์

ความจริงก็คือ พระเจ้าไม่ได้อุทิศพระองค์เพื่อประทานตามรายการความปรารถนาเล็กๆ น้อยๆ ที่เห็นแก่ตัวของผม พระเจ้าไม่ได้ทำพระสัญญาโดยพระคุณของพระองค์เพื่อประทานสิ่งต่างๆตามใจผมหรือประทานแต่สิ่งที่ผมคิดว่าจะทำให้ผมมีความสุข พระองค์ไม่ได้มีเป้าหมายที่จะให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่ผมคิดว่าจำเป็น พระองค์ไม่ได้ทำงานเพื่อให้ชีวิตของผมระหว่าง "ผ่านพ้นมาแล้ว" และ "ยังไม่มาไม่ถึง" เป็นให้เรื่องง่ายเท่าที่จะเป็นไปได้ พระเจ้าไม่เคยทำให้มันสั้นลงหรือเร็วขึ้นเมื่อลูกคนหนึ่งของพระองค์กำลังอดทนต่อความยากลำบากดังกับว่ามีบางสิ่งที่แปลกประหลาดเกิดขึ้น ไม่เลย การเดินกับพระเยซูไม่ใช่วันหยุดพักผ่อนที่ยิ่งใหญ่ หรือการมีชีวิตที่ปราศจากความรับผิดชอบหรือการทดลอง การเดินกับพระเยซูไม่ใช่อย่างนั้น เพราะการดำเนินชีวิตกับพระองค์ในโลกนี้ยังไม่ใช่จุดหมายปลายทางของเรา พระเยซูไม่ใช่นักวางแผนวันหยุด พระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา ดังนั้น ชีวิตปัจจุบันนี้พระเจ้าจึงทรงกำหนดให้เป็นช่วงเวลาแห่งการเตรียมชีวิตสำหรับจุดหมายปลายทางอันรุ่งโรจน์สุดท้ายและที่นั่นจะเป็นบ้านนิรันดร์ของเรา ดังนั้นชีวิตของเราในตอนนี้จึงยังไม่เป็นดังสวรรค์ ตอนนี้ พระเจ้าผู้ทรงพระคุณกำลังทำงานเพื่อเตรียมเราให้พร้อมผ่านความยากลำบากของชีวิตในโลกที่ตกสู่บาปนี้เพื่อสิ่งที่ทรงรับประกันไว้ให้กับลูกๆหลานๆ ของเขาทุกคน

อ่าน: กิจการอัครทูต 20:17-24 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

8 กันยายน

บางทีเราอาจต้องการพระเยซูที่เป็นกล่องคำแนะนำที่คอยรับความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะจากเรา
มากกว่าที่เราจะทำตามคำสั่งในกฎบัญญัติหรือกฎหมายของพระองค์
แต่พระองค์ไม่อาจเป็นอะไรที่ด้อยลงไปกว่าการเป็นกษัตริย์ผู้ช่วยให้รอดของเรา

พิจารณาว่าข้อพระคำเหล่านี้ว่าพระคัมภีร์บรรยายถึงกฎบัญญัติและกฎหมายของพระผู้เป็นเจ้าว่าอย่างไร:

"ธรรมบัญญัติของพระยาห์เวห์ดีพร้อม และฟื้นฟูชีวิต พระโอวาทของพระยาห์เวห์นั้นแน่นอน ทำให้คนรู้น้อยมีปัญญา ข้อบังคับของพระยาห์เวห์นั้นถูกต้อง ทำให้ใจยินดี พระบัญญัติของพระยาห์เวห์นั้นบริสุทธิ์ ทำให้ดวงตากระจ่างแจ้ง ความยำเกรงพระยาห์เวห์นั้นสะอาดหมดจด ถาวรเป็นนิตย์ กฎหมายของพระยาห์เวห์ก็สัตย์จริง และชอบธรรมทั้งสิ้น น่าปรารถนามากกว่าทองคำ ยิ่งกว่าทองบริสุทธิ์มากนัก หวานยิ่งกว่าน้ำผึ้งที่หยดลงจากรวง อนึ่ง สิ่งเหล่านี้เป็นที่ตักเตือนผู้รับใช้ของพระองค์ การรักษาข้อความเหล่านั้นก็ได้บำเหน็จยิ่งใหญ่" (สดุดี 19:7-11)

"โอ ข้าพระองค์รักธรรมบัญญัติของพระองค์จริงๆ เป็นคำภาวนาของข้าพระองค์เสมอ พระบัญญัติของพระองค์ทำให้ข้าพระองค์ฉลาดกว่าศัตรูของข้าพระองค์ เพราะพระบัญญัตินั้นอยู่กับข้าพระองค์เป็นนิตย์ ข้าพระองค์ฉลาดกว่าครูทั้งหมดของข้าพระองค์ เพราะพระโอวาทของพระองค์เป็นคำภาวนาของข้าพระองค์" (สดุดี 119:97-99)

กฎบัญญัติของพระเจ้าไม่ใช่คำแช่งสาป แต่เป็นพระคุณ ไม่ใช่ภาระหนัก แต่เป็นของขวัญแห่งรักของพระองค์ ทันทีหลังจากที่ทรงไถ่ลูก ๆ ของพระองค์จากการเป็นทาสของอียิปต์ พระองค์ทรงพาพวกเขาไปที่ภูเขาซีนายเพื่อมอบกฎบัญญัติของพระองค์ให้กับพวกเขาเหล่านั้น ที่พระองค์ทรงทำเช่นนี้ก็เพราะพวกเขาเหล่านั้นเป็นบุตรที่รักของพระองค์ เป็นเป้าหมายของพระสิริแห่งการทรงไถ่ของพระองค์ ในฐานะผู้สร้างของเรา พระองค์ทรงรู้จักเรา พระองค์ทรงรู้จักโลกที่เราอาศัยอยู่ และทรงทราบแผนการที่พระองค์มีไว้เพื่อเรา เพราะพระองค์รอบรู้ทุกสิ่ง พระองค์จึงมีคุณสมบัติเพียบพร้อมในการกำหนดขอบเขตชีวิตของเรามากกว่าที่เราเป็น พระองค์เป็นกษัตริย์ผู้ช่วยให้รอดสูงสุดของเรา พระเยซู ไม่ใช่ กล่องคำแนะนำที่คอยรับความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะจากผู้คน หนึ่งในความปรารถนาที่น่าเศร้าและความปรารถนาที่อันตรายที่เป็นธรรมชาติของบาปก็คือการปรารถนาที่จะปกครองตนเอง หนึ่งในความเข้าใจผิดด้านมืดของบาปก็คือ บาปทำให้เราเลือกเชื่อความคิดไร้สติที่บอกว่าเรานั้นอาจจะฉลาดกว่าพระเจ้า

พระคุณของพระองค์ทำงานในใจที่ยอมจำนนของเรา ด้วยเหตุนี้เราจึงมีใจที่ภักดีต่ออำนาจของพระเจ้าและพบความยินดีในธรรมบัญญัติของพระองค์

อ่าน: 2 พงศ์กษัตริย์ 22:3–23:25 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

9 กันยายน

บางทีวันนี้เราอาจต้องการให้พระเยซูที่เป็นแบบอัยการศาลสูงสุด
ที่จะสู้กับทุกคนที่ทำให้ชีวิตเราลำบาก แต่อย่าลืมว่าพระองค์จะเป็นกษัตริย์ผู้ช่วยให้รอดให้เราเท่านั้น

มีใครบ้างในพวกเราที่ในชีวิตที่ผ่านมาไม่เคยต้องการแก้แค้นเลย? เพราะพระเจ้าทรงใส่ปรารถนาความยุติธรรมในใจของเราแต่ละคน ดังนั้น เมื่อเราเผชิญกับความอยุติธรรม จึงทำให้เราอยากได้รับความยุติธรรม เราเห็นในเด็กน้อยที่เมื่อถูกตี เขาก็โต้กลับทันที เช่นเดียวกันในวัยรุ่นที่เมื่อถูกเพื่อนทำให้อับอายในที่สาธารณะ เขาไม่เพียงตัดเพื่อนคนนั้นออกจากชีวิตเท่านั้น แต่ยังหาทางสร้างความอับอายและแก้แค้นอีกด้วย เราเห็นสิ่งนี้ในชีวิตแต่งงาน เมื่อคู่สมรสฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งทำลายอีกฝ่ายด้วยการเงียบเป็นเวลาสองสามวันเพราะเขาหรือเธอถูกทำร้าย เราพบว่าการทำสงครามนั้นง่ายกว่าการสร้างสันติภาพ และเรามักปรารถนาให้พระเจ้าทำสงครามกับผู้อื่นแทนเรา

ให้เราพิจารณาดูว่าท่านเปาโลให้แนวทางอย่างไรบ้างในพระธรรม โรม 12:14–21:

> “จงอวยพรแก่คนที่เคี่ยวเข็ญท่าน จงอวยพร อย่าแช่งด่าเลย จงชื่นชมยินดีกับผู้ที่มีความชื่นชมยินดี จงร้องไห้กับผู้ที่ร้องไห้ จงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน อย่าใฝ่สูง แต่ยอมสมาคมกับคนต่ำต้อย อย่าถือว่าตัวฉลาด อย่าทำชั่วตอบแทนชั่วแก่ใครเลย แต่จงมุ่งทำสิ่งที่ใครๆ ก็เห็นว่าดี ถ้าเป็นได้ เท่าที่เรื่องขึ้นอยู่กับท่าน จงอยู่อย่างสงบสุขกับทุกคน นี่แน่ะ ท่านผู้เป็นที่รักของข้าพเจ้า อย่าแก้แค้น แต่จงมอบการนั้นไว้ แล้วแต่พระเจ้าจะทรงลงโทษ เพราะมีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “การแก้แค้นเป็นของเรา เราเองจะตอบแทน” แต่ว่า “ถ้าศัตรูของท่านหิว จงให้อาหารเขารับประทาน ถ้าเขากระหายน้ำก็จงให้น้ำเขาดื่ม เพราะว่าการทำเช่นนั้น จะทำให้เขารู้สึกตัวและกลับมาคืนดี” อย่าให้ความชั่วชนะเราได้ แต่จงชนะความชั่วด้วยความดี”

รากฐานของพระคำตอนนี้คือ พระสัญญาของพระเจ้าที่ พระองค์จะทรงกระทำตามชอบธรรมของพระองค์ในการตัดสินและแก้แค้นอย่างยุติธรรม นี่ไม่ได้หมายความว่าพระเยซูจะเป็นอัยการของเรา พระเจ้าไม่ได้สัญญาว่าพระองค์จะทรงกระทำการตัดสินอย่างยุติธรรมในสถานที่หรือในลักษณะในสภาพที่เรารู้เข้าใจหรือมองเห็น พระองค์ไม่ได้สัญญาว่าจะทำตามกำหนดเวลาของเรา พระองค์ไม่ได้สัญญาว่าจะละทิ้งพระเมตตาเพื่อความยุติธรรมของพระองค์ แต่พระองค์สัญญาว่าจะทำการตอบแทน เมื่อท่านเปาโลกล่าวว่า “ปล่อยให้เป็นไปตามพระพิโรธของพระเจ้า” เปาโลกำลังพูดว่า “อย่าพยายามทำงานของพระเจ้า และวางใจให้พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่พระองค์สัญญาว่าจะกระทำ” เราสามารถไว้วางใจพระองค์ได้เพราะพระองค์คือกษัตริย์ผู้ช่วยให้รอดของเรา

แล้วหน้าที่ของเราคืออะไร? มีคำแนะนำที่ง่ายๆ และสามารถปฏิบัติได้ดังนี้:

1. อย่าทำชั่วตอบแทนชั่วแก่ใครเลย
2. มุ่งทำสิ่งที่ใครๆ ก็เห็นว่าดี อยู่อย่างสงบสุขกับทุกคน
3. เอาชนะความชั่วด้วยความดี

พวกเราไม่มีใครมีลักษณะที่แข็งแกร่งที่จะดำเนินชีวิตแบบนี้ได้ แม้แต่ความชั่วร้ายก็เปิดเผยให้เรารู้ถึงเหตุผลที่ต้องการพระคุณของพระเจ้าไว้อย่างลึกซึ้ง ขอบคุณพระเจ้าที่พระคุณของพระองค์ถ่ายโอนมาเป็นของเราได้!

อ่าน: มัทธิว 5:38-48 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

10 กันยายน

บางทีวันนี้เราอาจจะต้องการพระเยซูผู้เป็นดังแอพหาคู่ match.com *Jesus ที่จะมอบใครบางคนให้กับเรา เพื่อที่จะรัก กษัตริย์ผู้ช่วยให้รอดของเรา พระองค์ทรงเพียงพอต่อความต้องการของเรา*

เราได้รับการออกแบบให้เป็นสิ่งมีชีวิตที่มีชีวิตทางสังคมในแนวตั้งกับพระเจ้า และแนวนอนกับผู้อื่น แต่เราจะรู้จักความสุขที่แท้จริงจากความรักของมนุษย์ได้ก็ต่อเมื่อเราให้พระเจ้าเป็นที่หนึ่งในใจ และครอบครองใจเราทั้งใจไว้ก่อน เมื่อพระเจ้าได้อยู่ในที่ที่พระองค์ควรอยู่ในใจเราแล้วเท่านั้นผู้คนถึงจะสามารถอยู่พื้นที่ที่เหมาะสมในชีวิตของเราได้ หากความรักที่มีต่อพระเจ้าไม่ได้ทำให้เรารู้สึกพอใจแล้วละก็ เราก็จะเรียกร้องให้ผู้อื่นทำเพื่อเรามากเกินไปในความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ และเราก็กำลังขอให้มนุษย์ทำในสิ่งที่พระผู้ช่วยให้รอดเท่านั้นที่ทำได้เพื่อเราได้ เราคอยมองหาตัวตนและความหมายของชีวิตจากการได้รับการยอมรับและความรักจากมนุษย์ ซึ่งมันไม่ได้ช่วยเราเลย เพราะในชีวิตเราไม่มีมนุษย์คนใดที่สมบูรณ์แบบพระเจ้า ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง คนรอบข้างจะทำให้เราผิดหวัง ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง ทุกๆ ความสัมพันธ์ในชีวิตของเราจะทำให้เราผิดหวัง ไม่ทางใดก็ทางหนึ่งเราจะต้องต่อสู้กับบาป ไม่มีมนุษย์คนใดที่มีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะเป็นพระเมสสิยาห์ในชีวิตเราได้!

เห็นไหมว่า ถ้าพระเจ้าไม่ได้อยู่ในที่ที่พระองค์ควรอยู่ในใจและชีวิตของผม ลองเดาสิว่า ผมจะใส่ใครหรือแทนที่พระองค์? แน่นอนว่าคำตอบก็คือ ตัวผมเอง ผมทำให้ความสัมพันธ์ทั้งหมดขึ้นอยู่กับกับตัวผม ผมให้ความรักในตัวผมเป็นแรงขับเคลื่อนความสัมพันธ์ แทนที่จะยินดีให้พระเจ้าช่วยดูแลปั้นแต่งขับเคลื่อนในความสัมพันธ์ทั้งคำพูด ความคิดและการกระทำสิ่งต่างๆ แทนที่จะเป็นผู้รับใช้ที่อดทนในความสัมพันธ์เหล่านั้น ผมกลับอยู่ในความสัมพันธ์เหล่านั้นในฐานะกษัตริย์ที่ไร้ประโยชน์ เพราะพระเจ้าไม่ได้เป็นศูนย์กลางของความคิดและความปรารถนาผม แล้วผมก็คาดหวังว่าจะได้รับสิ่งที่พระเจ้าเท่านั้นจะมอบให้ได้จากผู้คนในชีวิตของผม สิ่งนี้นำผมไปสู่ความผิดหวังและความร้าวฉานในความสัมพันธ์ของผมเสมอ และทำให้ผมอธิษฐานหนักขึ้นทำงานหนักขึ้นเพื่อให้ความสัมพันธ์เหล่านั้นเป็นอย่างที่มันไม่มีวันจะเป็นได้ ผมมองหามันใน Match.com Jesus และขอให้พระเจ้าแทนที่พระองค์ด้วยพระเมสสิยาห์อื่นๆในชีวิตของผม พระเมสสิยาห์ที่ผมเห็น ได้ยิน และสัมผัสได้ และมันคือที่มาของความสัมพันธ์ที่ผิดปกติและปวดใจ

แต่ภาพนี้ก็ยังเป็นข้อโต้แย้งหลักสำหรับความต้องพระคุณของเรา ความบาปทำให้เราจดจ่อที่ตัวเรามากเกินไป ความบาปทำให้เรามีชีวิตอย่างกษัตริย์มากกว่าผู้รับใช้ในความสัมพันธ์ ความบาปทำให้เราลืมพระเจ้าและยกระดับผู้คนในชีวิตของเราให้มีบทบาทเป็นผู้ช่วยให้รอด ความบาปทำให้เราสงสัยในความดีของพระเจ้า เพราะพระองค์ไม่ได้ให้พระเมสสิยาห์ที่สมบูรณ์แบบองค์เล็กๆเหล่านี้ในชีวิตเรา ความบาปทำให้เราโหยหาความรักจากมนุษย์มากกว่าที่จะฉลองกับความรักนิรันดร์ของพระเจ้า จนกว่าเราจะค่อยๆ เป็นอิสระจากพันธนาการที่ผูกเราติดกับตัวเองเท่านั้น เราจึงจะรักพระเจ้าอย่างที่ควรจะเป็น และเมื่อเรารักพระเจ้าเท่าที่ควรจะเป็น เราจึงจะสามารถรักผู้คนในแบบที่พระเจ้าได้ออกแบบไว้ได้ แต่สำหรับการต่อสู้ครั้งนี้เรามีพระคุณอันยิ่งใหญ่และมั่นคงของพระเจ้าที่พระองค์ทรงประทานความรักนิรันดร์ที่ช่วยเปลี่ยนแปลงชีวิตให้เรา และโดยหนทางของความรักนี้ เราจะได้พักสงบในรักของพระองค์ และเพราะเช่นนั้น เราจึงสามารถรักผู้อื่นได้เช่นกัน

อ่าน: มาระโก 12:28-34 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

11 กันยายน

บางทีตอนนี้เรากำลังต้องการพระเยซูที่เป็นอย่างเจ้าพ่อสินค้าแบรนด์เนมอย่างคุณ นีมาน มาร์คัส
ที่จะมอบชีวิตในฝันที่หรูหราหมาเห่าให้กับเรา
แต่พระเยซูจะไม่เป็นอะไรไปที่เล็กไปกว่ากษัตริย์ผู้ช่วยให้รอดของเรา

ชีวิตของเราขึ้นอยู่กับคนบางคนหรือบางสิ่งว่าที่เราจะมองหาความพึงพอใจในสิ่งๆนั้นหรือคนนั้น รูปร่างและทิศทางชีวิตของเราถูกกำหนดโดยสิ่งที่เราบอกกับตัวเองว่าสิ่งๆนั้นจะทำให้เราพอใจหรือมีความสุข ไม่ทางใดก็ทางหนึ่งเราทุกคนมักจะพูดว่า "ถ้าเพียงฉันมีสิ่งนี้เท่านั้น ฉันคงมีความสุขได้และเลิกมองหาสิ่งอื่นๆ หรือคนอื่นๆ อีก" คำถามก็คือ แล้วอะไรที่อยู่อีกฝากหนึ่งของคำว่า "ถ้า...เท่านั้น" ของเรากันล่ะ

เราทุกคนเป็นนักล่าฝัน เราทุกคนไล่ตามความฝันที่ว่าเราต้องการให้ชีวิตเป็นอย่างไร เราทุกคนปรารถนาที่จะมีอำนาจเหนือชีวิตของเรา เพื่อฝันของเราจะเป็นจริง เราทุกคนมีความฝันที่สวยงามและจินตนาการ แต่ความสามารถนี้ไม่ได้ชั่วร้ายด้วยตัวของมันเอง แต่เมื่อมันรวมเข้ากับความเห็นแก่ตัวของบาปในเรา มันจะสร้างปัญหาให้คุณและผมอย่างแน่นอน

และนี่คือสิ่งที่เกิดขึ้นคือ: มันไม่ใช่แค่ว่า เรามีความฝัน แต่หัวใจของเราถูกความฝันของเราครอบงำ จนมันกลายเป็น "นิยามหรือจุดหมายปลายทางชีวิตของเรา" เราไม่ได้จับความฝันของเราไว้โดยไม่ยึดติดกับมันได้อีกต่อไป ความฝันที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นความปรารถนาได้แปรเปลี่ยนเป็นปีศาจร้าย และไม่นานนักในสายตาของเราปีศาจร้ายนี้ก็กลายเป็นสิ่งที่เราต้องการที่ยึดติดใจของเรา ฝันนี้ที่เราเคยปรารถนาได้กลายมาเป็นสิ่งยึดติดใจเราทำให้เราไม่สามารถต่อรองกับมันหรือไม่มีมันในชีวิตได้ เราไม่ต้องการจะมีชีวิตอยู่โดยปราศจากมัน และในไม่ช้าเราก็ไม่พอใจและไม่มีความสุขไม่ใช่เพราะชีวิตลำบากหรือพระเจ้าไม่ซื่อสัตย์ แต่เป็นเพราะสิ่งนี้มีอิทธิพลและควบคุมหัวใจของเราอย่างมีประสิทธิภาพเป็นฝันที่เราเอื้อมไม่ถึง เราท้อแท้และหมดกำลังใจ เราอิจฉาผู้คนที่ดูเหมือนจะประสบความสำเร็จตามความฝัน เราสงสัยว่าทำไมเราถึงถูกแยกออกไปจากคนกลุ่มนั้น เราสงสัยว่าทำไมพระเจ้าถึงลืมเรา คุณอาจสงสัยว่า ความฝันเนียะนะ?! ใช่ครับ ความฝันของเรานี่แหละ เพราะเมื่อความฝันของเรากลายเป็นสิ่งครอบงำใจและชีวิตเรา มันก็จะสร้างความเสียหายให้กับชีวิตฝ่ายวิญญาณของเรา

สังเกตให้ดีว่าเกิดขึ้นอะไรขึ้นกับความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้าในขณะที่ความฝันของเราได้หุบเอาพื้นที่ในใจเราที่เป็นของพระเจ้าไป ไม่นานนักพระเจ้าก็ไม่ได้เป็นแรงจูงใจ เป็นที่หนุนใจและเป็นความหวังแก่เราอีกต่อไป พระเจ้าไม่ได้เป็นแหล่งพลังแห่งความชื่นชมยินดีอันมั่นคงของเราอีกต่อไป พระสิริของพระเจ้าไม่ใช่สิ่งที่คุณมีชีวิตอยู่เพื่อมันอีกต่อไป ความยำเกรงพระเจ้าไม่ใช่เหตุผลในการกระทำสิ่งต่างๆของเราอีกต่อไป น่าเศร้าที่พระเจ้าถูกลดระดับให้เป็นเพียงระบบขนส่ง พระผู้ช่วยให้รอดของเราถูกลดระดับให้กลายเป็นแค่เจ้าพ่อสินค้าแบรนด์เนมอย่าง Neiman Marcus Jesus (เป็นแบบร้าค้าออนไลน์ต่างๆในไทย) เพราะหากเขาส่งสิ่งต่างๆ มาให้เรา เราจะนมัสการและปรนนิบัติเขา แต่ถ้าเขาทไม่สำเร็จ เราก็จะสงสัยในความดีและความรักของพระเจ้า และเราจะมีแรงจูงใจเพียงเล็กน้อยมากที่จะถวายชีวิตแด่พระองค์

ผมคิดว่ามีคริสเตียนจำนวนหลายพันคนอยู่ในสถานะที่น่าเศร้านี้ บางทีนี่อาจเป็นภาพที่พระคัมภีร์กล่าวถึงคนประเภทนี้ เมื่อกล่าวว่า "เจ้าละทิ้งความรักครั้งแรกของเจ้า" (วิวรณ์ 2:4) อย่างไรก็ตาม พระเจ้ามีพระคุณสำหรับอุปสรรคปัญหาในเรื่องนี้ให้กับเราแล้ว พระคุณที่ช่วยต่อสู้เพื่อใจของเรา พระคุณที่ทรงพลังยิ่งกว่าการตามหาความฝันใดๆ เราต่อสู้กับใจที่ไม่แน่นอนที่เป็นเจ้าของความฝันที่อันตรายต่างๆของเราได้ โดยการเข้าหาพระเยซูและรับเอาพระคุณจากพระองค์

อ่าน: มัทธิว 6:19-24 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

12 กันยายน

พระคุณหมายความว่าเราจะไม่มีทางพูดว่ามันยากเกินไป เราถูกทอดทิ้งให้อยู่ลำพัง
หรือว่าเรายังขาดอะไรหรือมีไม่เพียงพอ

เราทำเป็นร้อยเป็นนันครั้งเมื่อวานนี้ เราก็จะทำมันอีกในวันนี้ และในวันพรุ่งนี้ ส่วนใหญ่เราไม่รู้ตัวเลยว่าเรากำลังทำอะไร ซึ่งเป็นส่วนสำคัญของการเป็นมนุษย์ที่มีหลักการเหตุผล เราไม่เคยปล่อยให้ชีวิตของเราเป็นไปอย่างที่ควรเป็น เราพยายามที่จะทำความเข้าใจกับสถานการณ์และประสบการณ์ในชีวิตของเราอยู่เสมอ เราทุกคนเป็นนักศาสนศาสตร์และนักปรัชญา ไม่ว่าเราจะทำงานอะไรแบบไหน พวกเราทุกคนเป็นนักโบราณคดี เราขุดคุ้ยกองดินแห่งชีวิตเล็กๆ ของเรา เพื่อทำความเข้าใจกับ “อารยธรรม” ที่หล่อหลอมเราขึ้นมา เนื่องจากเราทุกคนต่างมีแรงผลักดันภายในที่ต้องการให้ชีวิตมีความหมาย เราจึงอยู่ในการสนทนากับตัวเองอยู่ตลอดเวลา เราคุยกับชีวิตของเราวันละร้อยครั้งพันครั้งเสมอ พวกเราส่วนใหญ่ได้เรียนรู้ว่าเป็นการดีที่สุดที่ขยับปากตอนที่เราพูดกับตัวเอง ไม่อย่างนั้นคนอื่นคงจะคิดว่าเราบ้า แต่เราทุกคนก็คุยกับตัวเองเสมอ

สิ่งที่เราพูดกับตัวเราเองเกี่ยวกับเรานั้น ในส่วนที่เราพูดถึงกับพระเจ้า และชีวิตนั้นสำคัญมาก เพราะสิ่งนี้มีส่วนในการกระทำและการตอบสนองต่อสิ่งต่างๆ ที่พระเจ้าใส่ไว้ในชีวิตเรา ในการสนทนาส่วนตัวแบบเงียบๆ นั้น เราอาจจะกำลังระลึกถึงหรือไม่ระลึกพระคุณของพระเจ้าก็ได้ แต่เมื่อเราระลึกถึงพระคุณของพระเจ้า เราก็จะบอกตัวเองว่าเราไม่ได้อยู่เพียงลำพัง เราไม่ได้ถูกทิ้งพึ่งพาเพียงทรัพยากรเล็กๆ น้อยๆ ที่เรามี และพระเจ้าประทานทุกสิ่งเพียงพอที่จะมีชีวิตในโลกนี้ และในตอนนี้ที่พระเจ้าทรงเรียกให้เราเป็นและทำตามที่พระองค์ทรงเลือกให้ เมื่อเราระลึกถึงพระคุณของพระเจ้า เราก็จะได้รับการเตือนถึงการประทับอยู่และพระสัญญาของพระองค์ด้วย ท้ายที่สุดการพักผ่อนที่แท้จริงของมนุษย์ไม่สามารถวัดขนาดได้จากความชอบธรรม กำลัง และสติปัญญาของเรากับขนาดของสิ่งที่เรากำลังเผชิญอยู่ แต่เราสามารถพบการพักผ่อนที่แท้จริงได้เมื่อเราเปรียบเทียบขนาดของสิ่งที่คุณกำลังเผชิญกับผู้ทรงสภาพมนุษย์ พระเจ้าผู้ทรงสถิตอยู่ พระลักษณะ ฤทธานุภาพ และพระคุณของพระองค์ผู้ทรงสถิตอยู่กับเราในทุกที่ที่เราไป

อะไรคือของประทานแห่งพระคุณที่ดีที่สุด? คำตอบนั้นง่ายมาก—คือตัวพระองค์เอง พระเจ้าทรงทราบว่าความต้องการของเราจะมากเสียจนของประทานเพียงชิ้นเดียวที่จะตอบสนองความต้องการของเราจะไม่ใช่สิ่งของหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ไม่ พระคุณหมายความว่าพระองค์ทรงตอบสนองความต้องการอันลึกซึ้งที่สุดของเราด้วยของประทานที่ยิ่งใหญ่และเปลี่ยนแปลงได้มากที่สุด และพระองค์ทรงเต็มใจที่จะประทานแก่เราเอง วันนี้ ขณะที่เรากำลังสนทนากับตัวเองอีกครั้ง ให้เราเตือนตัวเองถึงของประทานชิ้นนั้น และขณะที่เรากระทำสิ่งใดก็ตามให้เราวางใจในข้อเท็จจริงที่ว่าเพราะเราได้รับของประทานชิ้นพิเศษจากพระเจ้าแล้ว เราจึงไม่เคยโดดเดี่ยวและไม่เคยขาดทรัพยากรที่จำเป็นใดในชีวิต

อ่าน: สดุดี 23 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

13 กันยายน

การอธิษฐานคือการละทิ้งสิ่งอื่นที่เราเคยนมัสการกราบไหว้บูชา
และให้ตัวเรานั้นนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าแต่เพียงผู้เดียว

ผมไม่ควรจะพูดสิ่งนี้ แต่ผมคิดว่ามันสำคัญมากที่จะพูดว่า การอธิษฐานคือ การแสดงออกถึงการนมัสการกราบไหว้บูชา มันเป็นมากกว่าแค่การนำลิสต์รายการของสิ่งต่างๆที่เราต้องการมาวางต่อพระเจ้า และนี่คือ 7 วิถีทางที่รูปแบบของการอธิษฐานมีรากฐานมาจากการนมัสการกราบไหว้บูชา:

1. การอธิษฐานเป็นการแสดงออกว่าพระเจ้ามีอยู่จริง นี่เป็นประเด็นที่สำคัญของการอธิษฐานที่แท้จริง ผมเริ่มต้นและจบลงโดยการรับรู้ว่ามีบางสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่าเราอยู่ในจักรวาล การอธิษฐานถูกเน้นย้ำไว้ในพระคัมภีร์ 4 คำแรก: "ในปฐมกาล พระเจ้าทรง..." ดังนั้นการอธิษฐานคือการรับรู้ว่าพระเจ้าทรงเป็นพระผู้สร้างและทรงครอบครอง มีรากฐานมาจากการยอมรับในพระราชอำนาจ พระปัญญา และการปกครองของพระองค์ เป็นการไม่สมเหตุสมผลเลยที่เราจะอธิษฐานถ้าเราคิดว่าพระเจ้าอยู่ในฐานะที่เท่าเทียมกับเรา
2. การอธิษฐานคือการหมอบลงต่อพระสิริของพระเจ้า นี่คือข้อกำหนดที่ไม่เปลี่ยนของการอธิษฐาน เราไม่สามารถอธิษฐานอย่างถูกต้องได้หากเราไม่รับรู้ว่ามีพระเจ้าที่ยิ่งใหญ่บริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ในจักรวาลที่ยิ่งใหญ่กว่าตัวเราหรือสิ่งต่างๆ ที่ถูกสร้างขึ้นในโลกนี้ การอธิษฐานคือการรับรู้ว่าไม่มีสิ่งทรงสร้างใดๆสามารถที่จะช่วยหรือที่จะช่วยทำให้ใจของผู้ที่อธิษฐานเหล่านั้นพอใจได้ คำอธิษฐานนั้นพรั่งพรูออกมาจากความเข้าใจว่าเพียงการมีชีวิตอยู่เพียงพระสิริของพระเจ้าเท่านั้นที่ใจของเราสามารถจะพักสงบได้
3. การอธิษฐานคือการอุทิศตัวต่อแผนการของพระเจ้า การอธิษฐานไม่ใช่การขอให้พระเจ้าทำตามแผนการของเราสำเร็จหรือยื่นพระหัตถ์เข้ามาช่วยตามแผนของเราในชีวิตของเรา การอธิษฐานคือการรับรู้ถึงพระองค์ผู้ทรงสร้างโลกรวมถึงสร้างเราด้วย รับรู้ว่าอะไรดีที่สุดสำหรับเรา ดังที่ผู้เขียนบทเพลงสดุดีกล่าวไว้ว่า "...กฎหมายของพระยาห์เวห์ก็สัตย์จริง และชอบธรรมทั้งสิ้น การอธิษฐานไม่ใช่การเอาลิสต์รายการต่างของเรามาให้พระเจ้าดูและให้พระองค์เซ็นต์ชื่อเพื่ออนุมัติด้านล่าง การอธิษฐานเป็นเหมือนการนำเอากระดาษเปล่ายื่นให้กับพระเจ้า กระดาษเปล่าที่เราได้เซ็นชื่อไว้ด้านล่างแล้วเพื่อยืนยันว่าเราเชื่อวางใจในพระองค์ที่จะเป็นผู้เขียนสิ่งต่างๆ ที่พระองค์ทรงเห็นว่าเหมาะสมลงในกระดาษแผ่นนั้น
4. การอธิษฐานคือการสารภาพที่จงรักภักดีต่ออาณาจักรของพระเจ้า การอธิษฐานคือการรับรู้ว่าในส่วนของชีวิตนิรันดร์นั้นมีสงครามระหว่างอาณาจักรของพระเจ้าและอาณาจักรของตัวเรา ในคำอธิษฐานเราไม่ได้ขอให้พระเจ้ารับรองความฝันเล็กๆ ของอาณาจักรที่คับแคบไม่มีเหตุมีผลของเรา แต่เป็นการอุทิศใจของเราให้กับแผนการและวัตถุประสงค์ของอาณาจักรของพระเจ้า และแสวงหาพระคุณเพื่อเป็นส่วนหนึ่งของสิ่งที่พระเจ้ากำลังกระทำ ไม่ใช่ขัดขวางทางพระองค์
5. การอธิษฐานคือการวางใจในการจัดเตรียมของพระเจ้า การอธิษฐานที่แท้จริงไม่ได้พูดด้วยความกังวลและตื่นตระหนก แต่ด้วยไว้วางใจและพักสงบในองค์พระวิญญาณ เรารู้ว่าพระองค์ที่เรากำลังอธิษฐานวิงวอนนั้นทรงสถิตอยู่ใกล้ สัตย์ซื่อ และเต็มใจที่จะประทานทุกสิ่งที่จำเป็นและดีสำหรับเรา
6. การอธิษฐานคือการเฉลิมฉลองพระคุณพระเจ้า การอธิษฐานที่แท้จริงเกิดขึ้นได้เมื่อเราถูกชำระโดยพระคุณ ก็เพราะพระคุณพระเจ้านั่นแหละที่ทำให้เราปรารถนาที่จะอธิษฐาน ได้รับเชิญที่จะเข้ามาอธิษฐานกับพระองค์ และพระสัญญาที่พระองค์สัญญาว่าจะตอบ
7. การอธิษฐานคือการอุทิศตัวเข้าร่วมกับการงานของพระองค์ ตอนท้ายของการอธิษฐานคือการยอมรับรู้ว่า "สิ่งที่เกิดขึ้นแล้ว" และ "ยังไม่เกิดขึ้น" ล้วนเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำ และเราต้องการสติปัญญาและกำลังสำหรับการงานของพระองค์

การอธิษฐานคือ การวางรูปเคารพและคุกเข่าลงต่อพระพักตร์พระเจ้าด้วยใจถ่อมและนมัสการพระเจ้าด้วยความชื่นชมยินดี

อ่าน: สดุดี 77 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

14 กันยายน

ความผิดหวังในความสัมพันธ์นั้นมีมากมาย แต่พระคุณของพระเจ้านั้นเพียงพอสำหรับเรา
เป็นความจริงที่พระคุณพระเจ้านั้นถูกออกแบบมาอย่างดีเพื่อช่วยในความอ่อนแอของเรา

นี่คือความจริงที่เราทุกคนต้องเผชิญ คือที่เราทุกคนไม่มีใครที่จะมีความสัมพันธ์ที่ดีตลอดเวลาและไม่เคยทำให้ผิดหวังเลยในชีวิต ไม่เป็นไปอย่างที่เราฝันไว้ เราควรจะตั้งคำถามว่า ทำไมเราจึงมีปัญหาในความสัมพันธ์ และทำไมเราจึงต้องพยายามอย่างมากที่จะอยู่อย่างสันติสุขและปรองดองกับคนที่เรารักกัน ทำไมความสัมพันธ์ต่างก็ทิ้งร่องรอยแห่งความขัดแย้งไว้มากมายในชีวิตเรา ทำไมเราจึงมีประสบการณ์มากมายเกี่ยวกับความขุ่นเคือง ความเจ็บปวด รวดร้าว และหมดซึ่งความอดทน ทำไมกัน

คำตอบของคำถาด้านบนมีทั้งความชัดเจนและยากที่จะยอมรับคือ ความสัมพันธ์ของเรามีปัญหาก็เพราะเราต่างก็แบกเอาบางอย่างที่เป็นภัยอันตรายเข้าไปในความสัมพันธ์ต่างๆ ของเรา ซึ่งพระคัมภีร์เรียกมันว่า ความบาป บาปทำให้เราหมกมุ่นอยู่กับความรู้สึก ความสนใจ หรือสถานการณ์ของตนเอง และจดจ่อที่ตัวเองเท่านั้น เพราะบาปทำให้เรามีชีวิตอยู่เพื่อตัวเอง (ดู 2 โครินธ์ 5:15) คือพระคัมภีร์กำลังบอกเราว่าบาปทำให้เราแต่ละคนต่างก็เห็นแก่ตัว ทำให้เราเรียกร้องมากกว่ารับใช้ กล่าวหามากกว่าให้อภัย ตั้งสู้มากกว่าพยายามเข้าหา และวิพากษ์วิจารณ์มากกว่าเข้าใจและอดทน คุณและผมไม่ควรจะแปลกใจที่ที่ความสัมพันธ์ต่างๆของเราทิ้งร่องรอยแห่งปัญหาไว้มากมาย แต่สิ่งที่เราควรแปลกใจก็คือความสัมพันธ์ของเรากับผู้อื่นยังคงอยู่ได้อย่างไรต่างหาก

ความจริงอันโหดร้ายของบาปเคยทำให้เราอยากยอมแพ้หรือไม่? มันทำให้เราโหยหาเกาะกลางทะเลในตำนานที่เราสามารถอยู่ที่นั่นอย่างสงบสุขได้ด้วยตัวของเราเองหรือไม่? อย่าตื่นตระหนกไป ไม่จำเป็นต้องกลัว และแน่นอนว่าเราไม่จำเป็นต้องละทิ้งความหวังสำหรับความสัมพันธ์ที่เรามีในตอนนี้ไป ก็เพราะมีพระคุณที่คอยช่วยเรา ความหวังสำหรับความสัมพันธ์ต่างๆเหล่านี้ไม่สามารถพบได้ในตัวเราเองหรือในผู้คนต่างๆ ความหวังพบได้ในบุคคลที่สามพระองค์ผู้ทรงสามารถบุกรุกเข้ามาในความสัมพันธ์ของคุณโดยพระคุณพระองค์ เราไม่มีทางโดดเดี่ยวในความสัมพันธ์ของเรา พระองค์ทรงอยู่กับเรา พระองค์อยู่ในเรา พระองค์อยู่เพื่อเรา ซึ่งพระองค์ประทานพระคุณให้กับเราตามการใช้งานต่างๆแม้ว่าเราจะไม่สมควรที่จะได้รับหรือทำได้

ยากอบ 4 เริ่มต้นด้วยการสนทนาอย่างตรงไปตรงมาที่สุดตอนหนึ่งในพันธสัญญาใหม่เกี่ยวกับความขัดแย้งในความสัมพันธ์ของเรา ข้อพระคำนี้ตรงไปตรงมาและตรงไปตรงมาเกี่ยวกับสิ่งที่เราเผชิญและสาเหตุที่เราต้องเผชิญกับมัน แต่พระคำไม่ได้ทิ้งเราไว้ตรงนั้น ในตอนกลางของพระคำตอนนี้เป็น วลีเล็กๆ นี้ที่เปลี่ยนแปลงทุกสิ่ง: “แต่พระองค์ก็ประทานพระคุณมากยิ่งขึ้น...” (ข้อ 6) มีพระคุณสำหรับเพียงพอสำหรับทุกความเจ็บปวด มีพระคุณเพียงพอสำหรับบาปหรือการต่อสู้กับบาปทุกครั้ง และมีพระคุณที่พระเจ้าประทานไว้เพียงพอสำหรับความสัมพันธ์ของเราที่จะไม่มีใครแยกคุณออกจากพระองค์ได้ และมีพระคุณมากยิ่งขึ้นเสมอสำหรับสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น เราสามารถถวายตัวให้กับความรัก การให้อภัย การสารภาพบาป การเผชิญหน้า การไว้วางใจ และความอดทนบากบั่นในยามยาก เพราะ “พระองค์ประทานพระคุณที่มากขึ้น” ในช่วงเวลาเหล่านั้น

อ่าน: ยากอบ 4:1-10 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

15 กันยายน

เราจะเผชิญกับการสูญเสีย ปัญหา และความผิดหวัง แต่ไม่มีสิ่งใดหรือใครที่จะมีอำนาจแยกเรา ออกจากความรักที่แน่วแน่มั่นคง ไม่อ่อนข้อหรือยอมจำนนขององค์พระผู้ไถ่ได้

อย่างที่ผมกล่าวไปก่อนหน้านี้ ผมชอบความจริงใจของพระคัมภีร์จริงๆ ผมไม่ต้องการคำพูดซ้ำๆ ซากๆ ทางศาสนาที่ล่อหลอกให้ผมคิดว่าชีวิตของผมดีกว่าที่มันเป็นอยู่จริงๆ ผมไม่ต้องการความเชื่อรูปแบบหนึ่งที่ทำให้ผมต้องปฏิเสธความจริงบางส่วนไปเพื่อที่จะมีความสงบในใจ ผมไม่ต้องการที่จะอยู่ในตำแหน่งที่ต้องปิดตาของผมต่อหลายสิ่งและเชื่อว่าสิ่งเหล่านั้นไม่มีอยู่จริง หรือสงสัยว่าพระคัมภีร์มีความซื่อตรงหรือไม่ พระโลหิต ความกล้าหาญ และร่องรอยของมลทินที่เปราะเปื้อนของโลกที่ตกลงสู่บาปถูกบันทึกไว้ในทุกหน้า พระคัมภีร์เต็มไปด้วยเรื่องราวที่ตรงไปตรงมา ไม่พยายามดัดแปลงพูดให้เบาลงเกี่ยวกับเรื่องราวของคนที่มีข้อบกพร่องและเป็นบทวิเคราะห์ที่เจาะจงถึงความแตกสลายของโลก และพระคัมภีร์ก็ยังเรียกร้องให้เราทุกคนซื่อสัตย์ด้วยเช่นกัน

ยอห์น 13–17 เล่าถึงชั่วโมงสุดท้ายของพระเยซูกับเหล่าสาวกก่อนถูกตรึงที่กางเขน พระองค์กำลังเตรียมพวกเขาให้พร้อมสำหรับชีวิตที่ปราศจากการมองเห็นวรกายพระองค์ พระองค์กำลังเตือนพวกเขาถึงสิ่งที่พวกเขาจะต้องเผชิญในโลกที่แตกสลายใบนี้ ข้อพระคำนี้เป็นมากกว่าคำว่า “ลาก่อน เรารักเจ้า” มันตรงไปตรงมาจนน่ากลัว พระเยซูตรัสว่า “ถ้าพวกเขาข่มเหงเรา เขาก็จะข่มเหงพวกท่านด้วย” (15:20) พระองค์ตรัสว่า “อันที่จริงวันนั้นจะมาถึง เมื่อทุกคนที่ประหารชีวิตของพวกท่านจะคิดว่าเขากำลังปรนนิบัติพระเจ้า” (16:2) แน่ะวันนั้นจะมา... ที่พวกท่านจะต้องกระจัดกระจายไป...” (16:32 in Eng version is wrong it should be 6:32 not 31) มันไม่ใช่ภาพอนาคตของเหล่าสาวกที่สดใสมากนัก คำพูดของพระเยซูเพียงพอที่จะทำให้เหล่าสาวกตื่นตระหนก แต่นี่ไม่ใช่ทั้งหมดที่พระเยซูตรัส ข้อความนี้ถูกย้อมไปด้วยพระคุณอันน่าอัศจรรย์ พระคุณนี้มีขึ้นมาทุกสิ่งที่เหล่าสาวกจะต้องเผชิญ (และทุกสิ่งที่เราจะต้องเผชิญด้วย) พระองค์เตือนเหล่าสาวกครั้งแล้วครั้งเล่าถึงการประทับอยู่และฤทธานุภาพของพระองค์ พระองค์ทรงรับรองกับพวกเขาว่าเราจะไม่ละทิ้งพวกท่านไว้ให้เป็นลูกกำพร้า (14:18) พระองค์ทรงปลอบโยนพวกสาวกโดยสัญญาว่าพระองค์จะทำพันธกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างต่อเนื่อง (14:25 และข้อต่อมา)

สิ่งที่ช่วยเหล่าสาวกให้ยังมีความหวังแม้พวกเขาจะต้องเผชิญกับการทดลอง(และความหวังสำเราทุกวัน) ได้ถูกย้ำในการบันทึกสุดท้ายของยอห์น 16: “เราบอกเรื่องนี้กับพวกท่าน เพื่อท่านจะได้มีสันติสุขในเรา ในโลกนี้ท่านจะประสบความทุกข์ยาก แต่จงมีใจกล้าเถิด เพราะว่าเราชนะโลกแล้ว” (ข้อ 33) โลกนี้อาจเป็นที่ที่อยู่ยาก และจริงที่จะมีบางครั้งที่เรารู้สึกว่าเราไม่รู้จะพึ่งพาใครหรือสิ่งใดเพื่อที่จะจัดการกับสิ่งที่เรากำลังเผชิญอยู่ ก็จริงที่เราจะถูกล่อลวงให้คิดว่าเราถูกแยกออกมาให้อดทนต่อความยากลำบากเป็นพิเศษ ก็จริงที่เราจะมีช่วงเวลาที่คุณมองย้อนกลับไปด้วยความเสียใจ หรือช่วงเวลาที่คุณมองไปข้างหน้าด้วยความกลัว แต่ทั้งหมดนี้มันมีความหมายและเหตุผลที่แท้จริงเพื่อสันติสุขและความหวัง ไม่ใช่แค่เพื่อความสงบสุขที่เกิดขึ้นเมื่อชีวิตดูเหมือนไปได้ดี เมื่อคนรอบข้างชื่นชมเรา หรือเมื่อสุขภาพและการเงินของเราดี เราจะพบความสงบสุขที่แข็งแกร่งกว่านั้น เราพบได้จากการรู้ว่า พระบิดาบนสวรรค์ขอเราไม่เกรงกลัวหรือจะไม่พ่ายแพ้ต่อสิ่งที่ทำให้เรากลัวหรือมีอำนาจที่จะเอาชนะเราได้ สันติสุขเกิดขึ้นเมื่อเราพึ่งพาในข้อเท็จจริงที่ว่าพระคุณเชื่อมโยงเรากับพระองค์ผู้ทรงเอาชนะทุกสิ่งที่อาจทำให้ใจเราเป็นทุกข์ และไม่มีสิ่งใดมาตัดขาดเรากับพระองค์ได้

อ่าน: โรม 8:31-39 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

16 กันยายน

ทุกครั้งที่เราพยายามทำให้ความผิดที่เราทำนั้นถูกต้อง
เราก็ปฏิเสธข่าวประเสริฐแห่งพระคุณขององค์พระเยซูคริสต์

เราถูกดึงดูดใจที่จะทำสิ่งนี้สิ่งนั้น บางทีเราทุกคนทำมากกว่าที่เรารู้ ถ้าสิ่งที่เราพูดที่เราเชื่อนั้นเป็นความจริง ก็ไม่ใช่ปัญหาแต่สำหรับพวกเราหลายคน มันเป็นสัญชาตญาณแรกของเราเมื่อเผชิญกับความผิดพลาด เราจะกระทำแบบนี้โดยสัญชาตญาณและไร้ความยั้งคิด โดยไม่ได้ตระหนักถึงอันตรายที่ตัวเรามีต่อตัวเราเองเมื่อมันกลายเป็นความเคยชินในชีวิตเรา เมื่อเราเผชิญหน้ากับความผิด ถูกจับเมื่อกระทำผิด หรือรู้สึกไม่สบายใจรู้สึกผิดกับความผิดที่เราได้กระทำ แล้วเราก็ลุกขึ้นมาปกป้องตัวเอง ปฏิเสธที่จะรับรู้สิ่งที่เราทำผิดทำเป็นมองไม่เห็นและพยายามทำใจให้สบายกับความผิดที่เราได้กระทำ—เราก็ไม่ได้เพียงแก้ประวัติของเราเองใหม่ ไม่ได้แค่หยิ่งยโส และไม่ได้แค่หลอกตัวเอง เรากำลังต่อสู้กับพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่อยู่ในเรา ผู้ซึ่งกำลังช่วยประทานความเข้าใจ ความเชื่อมั่น การปกป้องและการช่วยชีวิตแก่คุณ ด้วยพระคุณ ในขณะที่พระองค์กำลังช่วยเราทำลายกำแพงแห่งความมืดบอดทางฝ่ายวิญญาณและความชอบธรรมแห่งตนเพื่อช่วยให้เราเห็นตัวเองอย่างที่เราเป็น และมองตัวเองอย่างถูกต้อง เพื่อแสวงหาพระคุณที่เป็นของเราในพระเยซูคริสต์

ช่วงเวลาแห่งความเจ็บปวดไม่สะดวกสบายใจเหล่านี้ไม่ใช่สิ่งเลวร้าย แต่เป็นช่วงเวลาที่พิเศษมากที่เป็นหลักฐานถึงการดูแลอย่างเมตตากรุณาและอดทนของพระผู้ช่วยให้รอดของเรา พระองค์ทำงานครั้งแล้วครั้งเล่าเพื่อให้สายตากับเราที่จะมองเห็นและทรงทำให้ใจหินของเรากลายเป็นใจเนื้อ เพื่อที่เราจะได้เป็นอิสระจากความบาปที่ครอบงำความคิด จิตใจ ความปรารถนาในใจ และการกระทำของเรา นี่ช่วงเวลาแห่งความเลื่อมใสศรัทธาส่วนบุคคลเป็นช่วงเวลาที่พระคุณอันดีของพระเจ้ากระทำการงานในชีวิตเรา แต่คุณและผมก็ไม่ได้มองว่ามันเป็นคุณเสมอไป เรามักไม่ชอบการเผชิญกับบาปแบบหน้าต่อหน้า เรามักเผชิญกับความจริงได้ยากเมื่อเรากระทำผิด เราไม่อยากขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับสถานการณ์ที่เราจะต้องสารภาพบาป เรามักต้องการหลีกเลี่ยงที่จะเผชิญกับความจริงที่ว่าเรายังต้องการพระคุณมากเพียงใด ดังนั้นเราจึงอุทิศตนให้กับสิ่งที่ไม่สมเหตุสมผลกับที่ข่าวประเสริฐได้ส่องสว่างเราปฏิเสธความผิดของเราและโต้เถียงเพื่อความชอบธรรมของเรา ดูเหมือนเราจะกลัวหรือกังวลถึง สถานที่ที่คำสารภาพด้วยใจถ่อมจะนำเราไป

ความจริงก็คือเราไม่ต้องกลัวที่จะเผชิญต่อบาปและความต้องการฝ่ายวิญญาณของเรา เพราะที่นั่นไม่มีสิ่งใดที่เราจะต้องจัดการและเผชิญหน้าอย่างตรงไปตรงมากับสิ่งที่พระคุณพระเจ้าอาจไม่เพียงพอเพราะพระคุณพระเจ้านั้นเพียงพอ เป็นพระคุณที่เราทั้งหลายได้รับแล้วโดยชีวิต การตาย และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ ไม่มีทางอื่นที่เราทำได้นอกจากพึ่งพาพระคุณนั้น ไม่มีอะไรที่เราจะทำแล้วทำให้พระเจ้าหันหลังให้เรา ไม่มีเหตุผลใดที่เราจะปฏิเสธและแก้ต่างให้ตัวเองนั้นเป็นผู้ชอบธรรมในเมื่อความบาปทุกอย่างถูกแบกไว้บนไม้กางเขนโดยพระเยซูแล้วจงเปิดใจให้การงานของพระวิญญาณ การแก้ต่างให้ตัวเองตัวเองจากความเจ็บปวดที่พระวิญญานกระตุ้นเตือนไม่เคยนำสิ่งดีมาให้เรา

อ่าน: 1 ยอห์น 1 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

17 กันยายน

โลกนี้ไม่ใช่สวรรค์ คุณไม่สามารถทำให้มันกลายเป็นสวรรค์ได้
แต่สวรรค์กำลังมา และคุณได้รับรองว่ามีพื้นที่สำหรับเราโดยไม้กางเขนของพระเยซูคริสต์

เราพยายามเปลี่ยนโลกปัจจุบันนี้ให้เป็นดังสวรรค์อย่างที่เราใฝ่ฝัน เราทุกคนทำอย่างนั้นเพราะความปรารถนาได้ถูกใส่ไว้ในเราโดยพระเจ้าพระผู้สร้าง ทำไมเราถึงพยายามทำในสิ่งที่เป็นไปไม่ได้สิ่งนี้? เพราะส่วนลึกในหัวใจของมนุษย์ทุกคนบนโลกนี้ต่างก็โหยหาสวรรค์ ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง เราทุกคนต่างปรารถนาให้สิ่งต่างๆ เป็นไปตามที่ผู้สร้างตั้งใจให้เป็น เราต่างไม่พอใจกับในแบบที่โลกเป็นอยู่ในมุมมองต่างๆของเรา เราต่างก็รู้สึกเจ็บปวดกับการมีชีวิตอยู่บนโลกที่เลวร้ายนี้ เราต่างก็โอนไปเอนมามาจากความผิดหวังหนึ่งไปสู่อีกความผิดหวังหนึ่งเพราะความจริงดูเหมือนจะไม่เป็นตามใจฝันของเรา เราทุกคนเผชิญกับสิ่งต่าง ๆ ในชีวิตที่เราหวังว่าจะเปลี่ยนแปลงมันได้ เราทุกคนตรวจสอบสิ่งต่างๆ ในชีวิตและหวังว่าจะช่วยให้มันจะดีขึ้น เราแต่ละคนพยายามที่จะเปลี่ยนชีวิตตอนนี้ให้เป็นดังสวรรค์อย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน แต่เราแต่ละคนก็ต้องเผชิญกับความรู้สึกขัดใจที่เป็นผลมาจากความพยายามที่ล้มเหลวของเรา

เสียงร้องของทารกที่ต้องรับมือกับความเจ็บปวดที่เขาไม่เข้าใจคือเสียงร้องแห่งความต้องการสวรรค์ น้ำตาของเด็กชายตัวเล็กๆ ที่ถูกล้อเลียนในสนามเด็กเล่นคือน้ำตาของความต้องการสวรรค์ ความโกรธของวัยรุ่นที่ไอแพดถูกขโมยไปคือเสียงร้องแห่งความต้องการสวรรค์ ความผิดหวังของมืออาชีพรุ่นใหม่กับเจ้านายที่ดูเหมือนจะไม่เคยพอใจคือเสียงร้องแห่งความต้องการสวรรค์ ความเศร้าโศกของภรรยาสาวที่คิดถึงสามีที่เหินห่างคือเสียงร้องแห่งความต้องการสวรรค์ ความบูดบึ้งของชายชราที่ร่างกายไม่แข็งแรงเหมือนเคยคือเสียงร้องแห่งความต้องการสวรรค์ เราทั้งหลายต่างก็คร่ำครวญ และการคร่ำครวญเหล่านั้นคือเสียงร้องแห่งความต้องการโลกที่ดีกว่านี้

แต่นี่คือความจริงที่คุณต้องเผชิญคือ เพื่อประโยชน์ของเราและพระสิริของพระองค์ พระเจ้าได้เลือกที่จะเก็บเราไว้ชั่วขณะหนึ่งในโลกที่แตกสลายใบนี้ พระองค์เลือกที่จะใช้ความยากลำบากของโลกนี้เพื่อทำงานของพระองค์ที่ได้เริ่มขึ้นในตัวเราให้สำเร็จ พระองค์ไม่ได้ทิ้งเราให้อยู่บนโลกนี้อย่างโดดเดี่ยว พระองค์ไม่ได้ปล่อยให้เราไม่มีเครื่องมือใด พระองค์อวยพรเราด้วยพระเมตตาในทุกเช้าวันใหม่ แต่พระองค์ให้เราอยู่ในที่ที่พระองค์ต้องการให้เราอยู่ นี่หมายถึงการแต่งงาน งาน คริสตจักร ครอบครัว และสายสัมพันธ์ต่างๆ ของเรา แต่สิ่งเหล่านี้จะไม่มีวันเป็นสวรรค์ที่เราต้องการให้มันเป็นในใบโลกนี้ได้

แต่มีอีกหลายสิ่งที่ผมต้องกล่าวถึง ในพระคุณของพระเจ้า พระองค์ได้จัดเตรียมสถานที่ในสวรรค์แก่เรา หากเราเป็นลูกของพระเจ้า บทสุดท้ายของเรื่องราวของเราจะอยู่ในสรวงสวรรค์อันเป็นนิรันดร์ซึ่งเกินที่เราจะคาดฝันถึงได้ ให้เราดูในถ้อยคำของพระเยซูด้วยกัน: "ในพระนิเวศของพระบิดาเรามีที่อยู่มากมาย ถ้าไม่มีเราคงบอกท่านแล้ว เพราะเราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับพวกท่าน" (ยอห์น 14:2) ในขณะที่คุณเผชิญกับความยากลำบากในวันนี้ จำไว้ว่าพระคุณได้ซื้อตั๋วให้คุณสำหรับสวรรค์ที่จะมาถึงไว้แล้ว

อ่าน: ยอห์น 14:1-14 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

18 กันยายน

วันนี้ อย่าลืมว่าเวลานี้ไม่ได้มีเป้าหมายไว้เพื่อเป็นจุดหมายปลายทาง
แต่เป็นเวลาที่พระเจ้าใช้เพื่อเตรียมเราให้พร้อมสำหรับจุดหมายปลายทางสุดท้ายที่เป็นบ้านที่แท้จริงของเรา

หากเรามีชีวิตอยู่เพื่อทำตามเป้า เราจะผิดหวังเป็นประจำ หากเรามีชีวิตอยู่เพื่อทำตามเป้า เราจะมีความคาดหวังที่ไม่สมจริงและเราจะไม่ป้องกันตัวเองจากสิ่งล่อใจเท่าที่ควร หากเรามีชีวิตอยู่เพื่อทำตามเป้า ก็ยากที่เราจะเชื่อว่าพระเจ้าทรงรัก ทรงดี ทรงสัตย์ซื่อ และพระกรุณาคุณ หากเรามีชีวิตอยู่เพื่อทำตามเป้า เราจะบ่นได้ง่ายกว่าที่จะพอใจ หากเรามีชีวิตอยู่เพื่อทำตามเป้า เราจะถูกล่อลวงให้อิจฉาชีวิตของคนอื่น หากเรามีชีวิตอยู่เพื่อทำตามเป้า เราก็มักจะไขว่คว้าความสุขของเราให้อยู่ในระดับที่ง่ายดายและสบายใจที่เราพบได้ในสถานการณ์ปัจจุบันและความสัมพันธ์ของเรา หากเรามีชีวิตอยู่เพื่อทำตามเป้า เราก็จะไม่ได้อยู่ในหน้ากำหนดการของพระเจ้าเลย

การใช้ชีวิตตามเป้า หมายความว่า เราบรรจุเอาความหวังและความฝันทั้งหมดของเราใส่ไว้ในเป้านั้น เราพยายามเสาะแสวงหาเป้าหมายที่จะนำเราไปสู่ชีวิตที่ดีและสุขภาพใจที่ดีในเวลานี้ หมายความว่าไม่ว่าศาสนศาสตร์ของคุณจะพูดอะไรเกี่ยวกับชีวิตนิรันดร์ เราก็จะดำเนินชีวิตราวกับว่าเวลาในโลกตอนนี้คือช่วงเวลาทั้งหมดของชีวิตเรา และเพราะเราใช้ชีวิตราวกับว่า เวลาในโลกนี้คือช่วงเวลาทั้งหมดของชีวิต เราจึงพยายามเปลี่ยนช่วงเวลาปัจจุบันในโลกที่ตกสู่บาปให้กลายเป็นสวรรค์ที่มันไม่มีวันเป็น ก็จริงที่ ถ้าเราเป็นลูกของพระเจ้า เราได้รับพระสัญญาเกี่ยวกับสวรรค์ที่เกินกว่าความสามารถของเราจะเอื้อมถึงได้ แต่เราต้องเข้าใจว่าโลกนี้ก็ไม่ใช่สวรรค์นั้น โลกที่แตกสลายจากบาปและเต็มไปด้วยผู้คนที่มีแผลเป็นจากบาปนี้ จะไม่มีวันเป็นสวรรค์ที่คุณและผมมักจะปรารถนามันให้เป็น

คุณเห็นไหมว่าหลักคำสอนที่ถูกต้องตามพระคัมภีร์เกี่ยวกับอนาคตคือวิธีเดียวที่จะบรรลุความเข้าใจที่ถูกต้องตามพระคัมภีร์ในปัจจุบัน หากมีจุดหมายอันรุ่งโรจน์ในตอนสุดท้ายสำหรับบุตรธิดาทุกคนของพระผู้เป็นเจ้า เวลานี้ก็ไม่ใช่จุดหมายปลายทางของเรา แต่เป็นการเตรียมพร้อมสำหรับบทสุดท้ายของชีวิต มันก็มีความหมายและจุดประสงค์ในทุกสิ่งที่เรากำลังเผชิญ ในความเป็นจริง พระเจ้ากำลังใช้ความยากลำบากทั้งหมดของชีวิตในโลกที่ตกสู่บาปนี้เพื่อเปลี่ยนแปลงและทำให้เราเติบโต เตรียมเราพร้อมสำหรับโลกที่กำลังจะมาถึง

แต่ยังมีอีกมากหลายสิ่งที่คุณและผมยังต้องเข้าใจ ไม่ใช่แค่ว่า ตอนนี้คือช่วงเวลาแห่งการจัดเตรียม ในความเป็นจริง เราได้รับการรับรองถึงสถานที่ของชีวิตที่กำลังจะมาถึงว่า มันจะเปิดเผยกับเราว่าเราคือใครและเราได้รับอะไรแล้วในโลกนี้และตอนนี้ เราคือใคร? เราก็เป็นคริสเตียนที่กำลังอยู่ในการเดินทางโดยมีจุดหมายอันรุ่งโรจน์ที่เราได้รับประกันว่าเราจะได้รับ แล้วเราได้รับอะไรแล้วบ้าง? เราได้รับการรับประกันพระคุณของชีวิตนิรันดร์ในอนาคตทำให้เรามั่นใจว่าเราจะได้รับพระคุณทั้งหมดที่เราจำเป็นต้องมีในปัจจุบัน มิฉะนั้นเราก็คงจะไม่มีสิ่งที่เราต้องมีเพื่อสิ้นสุดการเดินทาง ดังนั้นอย่าพยายามเปลี่ยนวันนี้ให้เป็นดังสวรรค์ แต่จงขอบคุณพระเจ้าที่ที่ทรงกำลังจัดเตรียมเราโดยพระคุณเพื่อสวรรค์ และที่สวรรค์จะเป็นบ้านนิรันดร์ของเรา

อ่าน: 2 โครินธ์ 5:1-10 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

19 กันยายน

การนมัสการร่วมกันออกแบบมาเพื่อทำให้เรารู้สึกขอบพระคุณพระเจ้า
ไม่ใช่แค่เพื่อทรัพย์สมบัติในสวรรค์และความสำเร็จเท่านั้น
แต่เพื่อสิ่งที่เราได้รับแล้วในพระคริสต์ด้วย

ผมแบกเอาทั้งสิ่งยั่วยวนใจและสิ่งดึงดูดใจต่างๆของชีวิตในโลกแห่งบาปเข้าสู่การนมัสการพระเจ้าในเช้าวันนั้น ผมจำเป็นต้องปรับค่านิยมของผมใหม่และเปลี่ยนความคิดของผมเกี่ยวกับการเฉลิมฉลองใหม่ ผมต้องกลายเป็นคนขอบคุณอีกครั้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผมไม่เพียงแต่ต้องขอบพระคุณสำหรับความสะดวก ความสบาย และความสำเร็จของชีวิตเท่านั้น แต่ยังต้องขอบพระคุณสำหรับสิ่งที่มีค่านิรันดร์ด้วย ผมต้องการเห็น เข้าใจ ร้องทูล และเฉลิมฉลองกับพระคุณอีกครั้งหนึ่ง ในเป็นเพลงที่สองของการนมัสการที่ทำให้การเสียใจต่อบาปและความชื่นชมยินดีในพระคุณกลับเข้ามาในใจของผม:

ไม่มีบาปที่ข้าไม่ได้ทำ ไม่มีความดีที่ข้าแสวงหา
ไม่มีสิ่งใดที่ข้ากล่าวอ้างถึงความดีของข้าต่อพระองค์ได้ โอ้พระเจ้า!
ขอทรงเมตตาข้า ข้าเป็นคนบาปเสมอและตลอดมา
ความหวังเดียวของความชอบธรรมไม่ได้อยู่ในตัวข้า แต่พระองค์เท่านั้น

ไม่มีความถ่อมใจใด การอธิษฐานที่ร้อนรนใด การซูมือใด การร้องเพลงคร่ำครวญด้วยน้ำตา
ไหลใด การท่องสวดความจริงใด สามารถทำให้ผิดเป็นถูกได้
ชีวิตพระเยซูเป็นความชอบธรรมของข้า พระองค์สิ้นพระชนม์เพื่อจ่ายหนี้บาปข้า
ภาระอันหนักอึ้งของข้า พระองค์ทรงแบกรับไว้ และพระองค์ผู้เดียวสามารถช่วยข้าได้

ไม่มีการละทิ้งทางโลกใด บุญกรรมใดของข้า การให้ใดของข้า
สามารถชำระจิตใจบาป มือของคนบาปอย่างข้าได้ ข้าไม่มอบให้ชีวิตแก่จิตวิญญาณข้าได้
แต่เพราะพระเยซูสิ้นพระชนม์และฟื้นคืนพระชนม์ อำนาจความตายจึงถูกโค่นลง!
ผ่านองค์พระคริสต์ทางเดียว ที่พระเจ้าของข้าทรงเมตตาต่อข้า

ชีวิตพระเยซูเป็นความชอบธรรมของข้า พระองค์สิ้นพระชนม์เพื่อจ่ายหนี้บาปข้า
ภาระอันหนักอึ้งของข้าพระองค์ทรงแบกรับไว้ และพระองค์ผู้เดียวสามารถช่วยข้าได้
พระองค์ผู้เดียวสามารถช่วยข้าได้

ขณะที่ผมฟังพี่น้องทั้งหลายร้องเพลง และขณะที่ผมรับรู้ในแต่ละท่อนของเพลง ผมเริ่มจำได้ถึงความบาปที่ไร้ทางออกของผม และสุดท้ายบาปของผมได้รับการแก้ไขในพระเยซูคริสต์เพียงผู้เดียว ใจของผมถูกดึงให้ร้องไห้และหัวเราะ ความโศกเศร้าถาโถมเข้าใส่การเฉลิมฉลองเมื่อพระคุณช่วยให้ผมจดจำและความจริงนี้ได้ท่วมท้นในใจของผม

การหลงลืมดูเหมือนเป็นเรื่องเล็กน้อย เราลืมสิ่งเล็กน้อยทุกวัน เราหงุดหงิดชั่วครู่ แล้วนึกถึงสิ่งที่เราลืมไป แล้วหัวเราะออกมาและใช้ชีวิตต่อได้ แต่การหลงลืมไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยเมื่อพูดถึงในแง่การหลงลืมพระคุณพระเจ้า เพราะสิ่งนี้จะปล้นการเคารพบูชา ตัวตน ความถ่อมใจ ความกล้าหาญ และความหวังของเรา ขอบคุณพระเจ้าที่พระองค์กำหนดให้เรามาอยู่รวมกันและระลึกถึงพระคุณพระองค์

อ่าน: โคโลสี 1 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

20 กันยายน

ความสิ้นหวังเป็นประตูสู่ความหวัง เราต้องเลิกวางความหวังของเราไว้กับตัวเองก่อน
เพื่อที่เราสามารถจะรู้สึกตื่นเต้นกับความหวังของเราในพระเยซูคริสต์ได้

เรามีแนวโน้มที่จะให้เครดิตกับตัวเองมากเกินไป ดังนี้:

เรามีแนวโน้มที่จะอ้างความชอบธรรมในตัวเองมากเกินไป
เรามีแนวโน้มที่จะคิดว่าเรามีปัญญามากกว่าที่เรามี
เรามีแนวโน้มที่จะภูมิใจในตัวเองที่มีลักษณะที่ตัวเรา "ถูกต้อง"
เรามีแนวโน้มที่จะคิดว่าตัวเองมีความอดทนมากกว่าที่เป็นอยู่
เรามีแนวโน้มที่จะคิดว่าตัวเองมีความอดทนสูง
เรามีแนวโน้มที่จะคิดว่าเรายอมจำนนและเชื่อฟัง
เรามีแนวโน้มที่จะเชื่อว่าเราผูกพันกับอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้ามากกว่าที่เป็นอยู่
เรามีแนวโน้มที่จะมองว่าตนเองชอบธรรมในทางของพระเจ้ามากกว่าที่เป็นอยู่

และนี่คือปัญหาต่างๆของแนวโน้มเหล่านี้: เมื่อเราเรียกตัวเองว่าชอบธรรม เมื่อเราถือว่าตัวเองมีวุฒิภาวะมากกว่าที่เรามีจริงๆ เราก็ไม่ได้แสวงหาพระคุณที่เป็นความหวังเดียวของเรา เราไม่คิดว่าเราลดคุณค่าของพระคุณ แต่นั่นคือสิ่งที่พวกเราหลายคนกำลังทำ เนื่องจากเรามองดูตัวเองและสรุปว่าเราโอเคฝ่ายวิญญาณ เราจึงไม่มีแนวโน้มที่จะเชื่อฟังพระคุณอย่างลึกซึ้งและซาบซึ้งในพระคุณที่เป็นความหวังเดียวของเราทั้งในชีวิตและความตาย เห็นไหม เฉพาะคนที่ยอมรับว่า เขาต้องการพระคุณ ความต้องการนั้นลึกซึ้งมากและไม่มีความสามารถใดๆ จากตัวของเรา จะทำให้เราตื่นเต้นกับพระคุณที่ตอบสนองความต้องการฝ่ายวิญญาณของเราได้ ในทางกลับกัน เราไม่ชอบคิดว่าตัวเองขัดสน ดังนั้นเรามักจะทำบาปให้น้อยที่สุด น่าเศร้าที่พวกเราหลายคนกังวลเกี่ยวกับบาปของผู้อื่นมากกว่าความผิดบาปของตนเอง เราให้ความสำคัญกับความต้องการฝ่ายจิตวิญญาณของผู้อื่นมากกว่าตัวของเราเอง

เพราะว่าเรามองว่าบาปของเราเล็กน้อยและมองว่าตนชอบธรรม เราจึงไม่ร้องหาและวิ่งตามพระคุณที่กำลังช่วยเหลือและเปลี่ยนแปลงชีวิตที่เป็นของเราในฐานะบุตรธิดาของพระผู้เป็นเจ้า ตราบใดที่เรายังมีความหวัง—ผมพูดถึงความหวังในความสามารถของเราที่จะเป็นคนชอบธรรมได้ด้วยตัวของเราเอง—เราจะไม่วิ่งตามพระคุณที่พระเจ้าประทานแก่เราในพระเยซูคริสต์ แต่มีทางเดียวเท่านั้นคือ เต็มใจที่จะละทิ้งความหวังในความรู้ความสามารถของตนแล้วแสวงหาการช่วยกู้ที่พระเจ้าประทานแก่เรา

ใช่ มันเป็นความจริงที่ความสิ้นหวังเป็นประตูสู่ความหวัง การมองว่าตัวเองสิ้นหวังและช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ถ้าเราปล่อยให้ตัวเราชักนำแล้วก็เริ่มการแสวงหาพระคุณของพระเจ้าแทน ความจริงก็คือ พระเจ้าให้หลักฐานกับเราทุกวันว่าเราต้องการพระคุณอย่างต่อเนื่อง พูดง่ายๆ ก็คือ เราไม่สามารถสร้างมันขึ้นมาเองได้ เรายังคงอยู่ในสภาพที่ต้องการความช่วยเหลือจากพระเจ้า คำถามก็คือ คุณเต็มใจที่จะยอมรับมันและไปในที่ที่คุณจะพบกับพระคุณพระเจ้าได้หรือไม่?

อ่าน: ฮีบรู 4:14-16 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

21 กันยายน

แค่ความดีนั้นยังดีไม่พอ; ที่จะเป็นตามภาพที่สมบูรณ์ของแผนแห่งพระคุณขององค์พระคริสต์

ปัญหาคือ พวกเราส่วนใหญ่รู้สึกพอใจกับสิ่งต่างๆ ในชีวิตง่ายเกินไป ทำให้เราไม่ทูลขอพระผู้ช่วยให้รอดของเราอย่างที่ควร ทำให้เราแก้ปัญหาไม่ถูกทาง—มาตราฐานความหวังของเราต่ำไป ไม่ว่าจะเป็นเป้าหมายในชีวิตส่วนตัว ความปรารถนา และความฝันของเรานั้นล้มเหลวอยู่ห่างไกลจากแผนการและพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับเรามาก พระเจ้าจะไม่ยอมปล่อยเราเป็นอะไรที่น้อยไปกว่าการที่เราทุกคนจะได้เป็นเหมือนพระบุตรของพระองค์อย่างสมบูรณ์ เพราะพระองค์ได้ทรงเอาชนะบาปและความตายอย่างสมบูรณ์แล้ว พระองค์จะไม่ทรงละทิ้งวัตถุประสงค์ของพระองค์ ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใดก็ตาม ปัญหาของเราคือบ่อยครั้งที่เราไม่ได้คิดเข้าใจหรือทำตามวัตถุประสงค์ของพระองค์ เพราะเรามีความคิดจิตใจของเราในด้านอื่นๆ ที่ฉุดดึงเราไว้ ดังนี้:

1. ความคิดจิตใจแบบผู้บริโภค ใจเราส่วนนี้เป็นเหมือนผู้ที่กำลังเลือกชอปศาสนาต่างๆ ใจเราไม่ได้ภักดีต่อแผนของพระเจ้า ใจเรากำลังมองหาประสบการณ์ทางศาสนาที่สะดวกกายสบายใจและตรงกับความต้องการของเรา และยินดีที่จะโยกย้ายเปลี่ยนแปลงเมื่อเราไม่ชอบหรือพอใจ
2. ความคิดจิตใจที่ คิดที่ว่า "ความดี นั้นดีพอ" ใจเราส่วนนี้เรารู้สึกขอบคุณสำหรับการเปลี่ยนแปลงที่พระคุณเข้ามาในชีวิตเราแต่เราแค่รู้สึกพอใจง่ายไปหน่อย เช่น เราพอใจกับแค่ความรู้ด้านพระคัมภีร์หรือศาสนศาสตร์เพียงเล็กน้อย ชีวิตแต่งงานที่ดีขึ้นเล็กน้อย การเติบโตทางจิตวิญญาณส่วนบุคคลเล็กน้อย ฯลฯ แล้วมันก็ทำให้เราเลิกแสวงหาน้ำพระทัยพระเจ้าแต่พระเจ้าไม่ได้ทรงพอพระทัยแค่นั้น สิ่งเหล่านี้ยังไกลจากความพอพระทัยพระองค์ในการที่จะบรรลุเป้าหมายในการเปลี่ยนแปลงโดยพระคุณ
3. ความคิดจิตใจที่คิดว่า "เราสามารถจัดการกับความชั่วร้ายได้" ในใจส่วนนี้เราพยายามจัดการกับสิ่งที่พระเจ้าตรัสว่าไม่ดีเพื่อให้มันออกมาดูดีที่สุด ตัวอย่างเช่น คู่แต่งงานที่พยายามอยู่ด้วยกันอย่างสงบแต่เขาก็พอใจกับการเพิกเฉย การมองข้ามบางสิ่งเพื่อที่จะไม่ทะเลาะกัน เรียนรู้ที่จะต่อรองกันเรื่องรูปเคารพของแต่ละคนเป็นอย่างดีแทนที่จะทำชีวิตแต่งงานให้เป็นไปตามความจริงที่บริสุทธิ์อย่างผู้เชื่อพระเจ้าควรจะทำ
4. ความคิดและจิตใจที่การรักความสะดวกสบายสู้กับความบริสุทธิ์ในชีวิตส่วนตัว สิ่งที่ฉุดดึงใจเราในส่วนนี้คือการอยากมีชีวิตที่สะดวกสบาย เพลิดเพลิน คาดเดาได้ และปราศจากปัญหา เรามักจะตัดสินความดีของพระเจ้าโดยพิจารณาจากชีวิตของเราที่ดำเนินไปได้ด้วยดีมากกว่าความกระตือรือร้นที่จะทำสิ่งที่ดีตามพระสัญญาในการทรงไถ่ที่ทรงทำเพื่อเรา
5. ความคิดจิตใจที่หวังว่าพระพรหรือพระสัญญาที่พระเจ้าให้ไว้จะเกิดขึ้นทันทีทันใดต่อสู้กับกระบวนการที่พระเจ้าทรงกระทำตามเวลาของพระองค์ ใจของเราในส่วนนี้แค่ไม่อยากต้องอดทนรอ เราแค่ต้องการให้พระเจ้าทำสิ่งดี ๆ ที่พระองค์ทรงสัญญากับเราและไม่ต้องอดทนรอผ่านกระบวนการที่ยาวนานตลอดชีวิต เราต้องการให้งานของพระเจ้าเป็นแค่การที่พระเจ้าจะอวยพรให้มันเกิดขึ้นแบบทันทีมากกว่าเกิดขึ้นอย่างเป็นกระบวนการ และเมื่อมันไม่เป็นดังใจเรา ความมุ่งมั่นของเราก็เริ่มถดถอยลง

ถามตัวเองในวันนี้ว่า "จริงแล้วเราต้องการอะไรจากพระเจ้ากันแน่" เราได้ให้วัตถุประสงค์ของพระคุณของพระเจ้าเป็นเป้าหมายชีวิตของเราแล้วหรือยัง? เราต้องการในสิ่งที่พระเจ้าต้องการหรือ?

อ่าน: ฟิลิปปี 2:1-18 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

22 กันยายน

เราไม่จำเป็นต้องเป็นเพิกเฉยต่อความคิดเห็นของผู้อื่น
เพราะพระเจ้าประทานเครื่องมือที่สมบูรณ์แบบที่สุดให้เราคือ
พระวจนะของพระองค์ที่จะเป็นดังกระจกสะท้อน

จดหมายที่ยาวประมาณสิบสองหน้า มันเป็นจดหมายที่ไม่มีใครอยากได้รับ ผมไม่อยากอ่าน แต่ผมรู้ว่าต้องอ่านมัน ผู้หญิงคนหนึ่งกำลังชันสูตรส่วนต่างๆ ของชีวิตผมเหมือนเจ้าหน้าที่กำลังชันสูตรพลิกศพ แต่ละย่อหน้าในจดหมายของเธอเหมือนคมมีดที่กรีดลงอวัยวะต่างๆ ของผมเพื่อค้นหาโรค การตัดสินของเธอนั้นรุนแรงและไม่ผ่อนปรน ตัวอย่างความล้มเหลวของผมในสายตาของเธอมีมากมาย มีการพูดถึงพระคุณเล็กน้อยที่จะพบในจดหมายสิบสองหน้านั้น เมื่อผมอ่านจดหมายจบ ผมรู้สึกว่าผมไม่เหลืออะไรแล้ว ผมนั่งอึ้งอยู่ที่โต๊ะทำงาน ผมเป็นศิษยาภิบาลของเธอ แต่เธอไม่เคารพผมเลย ผมไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่ผมเพิ่งได้อ่านไปและรู้สึกเหมือนเป็นอัมพาตเมื่อคิดว่าคนอื่นๆ จะรู้สึกแบบเดียวกันกับเธอ ผมรู้สึกเหมือนตัวผมติดอยู่กับที่นั่ง ขยับตัวไม่ได้ ไม่มีเรี่ยวแรงที่จะไปต่อ ในเช้าวันรุ่งขึ้น ผมยิ่งแย่ลง ผมตื่นขึ้นมาพร้อมกับอาหารท้องไส้ปั่นป่วนเพราะความกังวลใจ ผมอยากจะวิ่งออกไป แต่ความคิดเห็นของผู้คนอื่นไม่ควรมีอำนาจนั้น แต่บ่อยครั้งมันก็มีอำนาจมาก เรามักวางตัวตนและความสงบภายในของเราไว้ในมือของผู้คนรอบตัวเราโดยที่ไม่รู้ตัว เรามองเขาเป็นอย่างมนุษย์ที่ไม่มีข้อบกพร่องใดๆ เพื่อจะส่งมอบสิ่งต่างๆ ให้เราได้ เรายอมนั่งรถไฟเหาะในมุมมองของผู้คนที่มีต่อเรา แล้วเราก็เริ่มทำสิ่งต่างๆ ไม่ใช่เพียงเพราะมันถูกต้อง แต่เพราะเรารู้ว่าสิ่งเหล่านี้จะทำให้คนเหล่านั้นพอใจในความคิดเห็นของเราและยอมรับเรา เราทำให้ความคิดเห็นของผู้อื่นมีความหมายในชีวิตเรามากกว่าที่มันควรจะเป็น ทำให้ผมคิดว่า ความกลัวของมนุษย์ใหญ่กว่าแรงจูงใจสำหรับเราหลายคนเกินว่าที่เราควรยอมรับ

ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ช่วยปลดปล่อยเราจากสิ่งนี้ สิ่งแรกและสำคัญที่สุด คือข่าวประเสริฐได้เสนอมาตรฐานเดียวที่เชื่อถือได้ในการประเมินตนเองแก่เรา ซึ่งเป็นการสะท้อนที่สมบูรณ์แบบของพระวจนะของพระเจ้า จากนั้นมันทำให้ผมเป็นอิสระจากการแสวงหาตัวตนของผมในแนวนอน (ฝ่ายโลกหรือจากผู้คนรอบข้าง) เพราะผมได้รับตัวตนที่เป็นนิรันดร์ในพระคริสต์ นอกจากนี้ยังทำให้ผมไม่ต้องกังวลเกี่ยวกับถูกการรับรู้หรือถูกเปิดเผย เพราะผมรู้ว่าไม่มีสิ่งใดสามารถเปิดเผยเกี่ยวกับตัวผมที่ยังไม่ได้รับการปกปิดโดยพระโลหิตอันมีค่าของพระเยซู นอกจากนี้ยังช่วยให้ผมเข้าใจและเข้าถึงได้เมื่อมีคนนำสิ่งต่างๆ มาให้ผมต้องฟังและประเมิน ผมทำได้เพราะผมรู้ว่าผมเป็นคนบาป และผมรู้ว่าพระคุณที่มอบให้ผมนั้นยิ่งใหญ่กว่าบาปทั้งหมดของผม และสุดท้าย สิ่งที่คุณคิดกับผมไม่ทำให้ผมกังวลหรือตามหลอกหลอนผม เพราะผมไม่ได้มองรับรู้ในใจว่าคุณคุณสมบูรณ์แบบ ไม่ว่าคนรอบข้างจะชื่นชมผมมากน้อยเพียงใด เข้าใจผมมากน้อยเพียงใด เขารักผมมากน้อยเพียงใด และไม่ว่าเขาเคารพบมจะมากน้อยเพียงใด ผมก็เข้านอนอย่างสงบได้เมื่อรู้ว่า มีพระองค์ผู้หนึ่งที่รู้จักผมอย่างถ่องแท้ แต่พระองค์จะไม่หันหลังให้กับผมแม้ในสิ่งที่พระองค์รู้อย่างถ่องแท้เกี่ยวกับบาป ความอ่อนแอ และความล้มเหลวของผม นั่นเป็นความจริงที่สามารถปลดปล่อยเราจากการเป็นทาสต่อความคิดเห็นของผู้อื่น

อ่าน: ยอห์น 16:32 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

23 กันยายน

การดูแลของพระเจ้ามีมาในหลายรูปแบบ ในความอดทนนานของพระองค์
พระเจ้าทรงห่วงใยเรามากพอที่จะประทานเวลาให้พระคุณของพระองค์ทำงานเปลี่ยนแปลงเราอย่างเพียงพอ

ครั้งสุดท้ายที่เราใคร่ครวญถึงความอดทนนานอันน่าทึ่งของพระบิดาบนสวรรค์ของเราคือเมื่อไร? ครั้งสุดท้ายที่คุณขอบคุณพระองค์ที่ทรงเต็มใจรอเราคือเมื่อไร? คุณรู้หรือไม่ว่าหากไม่มีพระทัยที่อดทนนานที่น่าเหลือเชื่อของพระองค์ คุณและผมคงหมดความหวัง ความอดทนนานของพระเจ้าช่วยให้เวลากับพระคุณที่จะทำงานของมัน

เมื่อผมอ่านพระคัมภีร์เดิม ผมทึ่งกับความอดทนนานของพระเจ้า ผมมักคิดว่า ถ้าผมเป็นผู้ควบคุมรีโมทเกมส์ตามระดับความอดทนน้อยของผม ผมคงให้อาดัมและเอวาล้มลงในบาปตอนเช้า แล้วให้พระเยซูมาในตอนบ่าย จากนั้นก็สิ้นพระชนม์และฟื้นคืนชีพในเย็นวันนั้นเลย แต่วิถีทางของพระเจ้าไม่เหมือนทางของผม ปีแล้วปีเล่า ทศวรรษแล้วทศวรรษเล่า ศตวรรษแล้วศตวรรษเล่าจนกระทั่งเวลาผ่านไปหลายพันปีก่อนที่พระเยซูจะเสด็จมาจัดการกับหายนะจากการล้มลงในความบาป แต่พระคัมภีร์กล่าวว่า "...พระคริสต์สิ้นพระชนม์เพื่อคนอธรรมในเวลาที่เหมาะสม" (โรม 5:6) ซึ่งหมายความว่าตลอดหลายปีที่ผ่านมา พระเจ้ากำลังเตรียมโลกให้พร้อมรับการเสด็จมาของพระผู้ช่วยให้รอด

และผมก็ยังประทับใจในความอดทนนานของพระเจ้าที่มีต่ออิสราเอล เราต่างก็ถูกตีสอนในเรื่องนี้เมื่อเราอ่านผ่านเรื่องราวผู้เผยพระวจนะ พระเจ้าไม่ได้ส่งผู้เผยพระวจนะมาเพียงคนเดียวเพื่อเตือนเพียงครั้งเดียว เปล่าเลย ในการสำแดงถึงความอดทนนานอย่างน่าอัศจรรย์พระองค์ พระองค์ได้ส่งผู้เผยพระวจนะผู้เผยพระวจนะมาครั้งแล้วครั้งเล่าให้โอกาสลูกหลานของพวกเขาครั้งแล้วครั้งเล่าเพื่อตอบสนองต่อพระเมตตาของพระองค์

ผมยังรู้สึกผิดเพราะความอดทนนานของพระเยซูต่อเหล่าสาวกของพระองค์ เพราะดูเหมือนว่าพวกเขาไม่เคยทำอะไรอะไรถูกต้องเลย แม้ในตอนที่พระองค์กำลังจะกลับขึ้นสู่ฟ้าสวรรค์ เหล่าสาวกก็ยังคงถามคำถามผิดๆ แต่พระเยซูไม่เคยเบื่อหน่ายที่จะตอบคำถามของพวกเขา พระองค์ไม่ได้ตอบอย่างไม่พอใจว่า พอทีเถอะไม่ต้องถามแล้ว เรากำลังจะไปแล้ว แล้วก็จบด้วยการเลือกสาวกใหม่มาแทนพวกเขา แต่พระองค์กลับให้เวลาที่พระคุณของพระองค์จะช่วยเปลี่ยนแปลงชีวิตและจิตใจของเหล่าสาวกที่อวดดีและสับสนวุ่นวายเหล่านี้

เป็นไปได้อย่างไรที่คุณและผมไม่รู้สึกซาบซึ้งกับความอดทนนานของพระเจ้าที่มีต่อเรา? ทั้งที่พระองค์ไม่ได้ทรงเรียกร้องให้เราเป็นผู้ใหญ่ในทันที ไม่ได้ต้องการให้เราแก้ไขสิ่งต่างๆอย่างรวดเร็ว ไม่ได้สอนบทเรียนให้เราเพียงครั้งเดียว และทรงอยู่กับเราในสถานการณ์แล้วสถานการณ์เล่าและควบคุมสถานการณ์เหล่านั้นด้วยพระเมตตาคุณ และแต่ละสถานการณ์ก็ได้รับถูกออกแบบจัดวางให้เป็นเครื่องมืออย่างดีในการช่วยเปลี่ยนแปลงชีวิตและจิตใจเรา ทรงทำอย่างนั้นซ้ำแล้วซ้ำเล่าหลายครั้งอย่างอดทนนาน ผมเองเป็นคนไม่ชอบที่จะต้องทำซ้ำหลายๆครั้ง และมักจะอยากให้คนรอบข้างเข้าใจผมอย่างรวดเร็ว ผมเองก็เสียใจที่ใจผมยังไม่เป็นเหมือนองค์พระผู้ช่วยให้รอด

ดังนั้นความห่วงใยของพระเจ้าไม่ได้แยกออกจากความอดทนนานของพระองค์ มันเป็นความตั้งใจอย่างอ่อนโยนของพระองค์ที่ทรงรอให้ฤทธิ์อำนาจของพระคุณได้กระทำงานในการเปลี่ยนแปลงให้สำเร็จ วันนี้ให้เราขอบคุณพระเจ้าสำหรับความอดทนนานของพระองค์ ความอดทนนานที่เป็นความหวังของเรา และในขณะที่เรากำลังขอบคุณพระองค์อธิษฐานขอให้พระองค์ช่วยเราเป็นเหมือนพระองค์มากขึ้นๆ และยอมอย่างเต็มใจที่จะให้เวลาสำหรับพระเมตตาของพระเจ้าได้ทำงานในชีวิตและจิตใจเรา

อ่าน: 2 เปโตร 3:8-9 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

24 กันยายน

ในยามระหกระเหินหลงทางเคว้งคว้าง พระเจ้าทรงติดตามและนำมาซึ่งการคืนดี
ในยามสะดุดและล้มลง พระเจ้าทรงยกโทษ เยียวยารักษาและฟื้นฟู
ในยามเริ่มเหน็ดเหนื่อยและอ่อนล้า พระเจ้าทรงเสริมกำลังและเรี่ยวแรงโดยพระคุณพระองค์

มันเป็นการถ่อมใจและการรับรู้สำคัญอย่างยิ่ง ที่คุณและผมไม่ค่อยได้มีความสัมพันธ์กับพระเจ้า และเติบโตในพระคุณที่เราได้รับจากพระองค์มากนัก ข้อเท็จจริงของที่สำคัญคือเราได้รับการพิสูจน์ให้ทราบอยู่ในทุกวันถึงความต้องการพระคุณพระเจ้าอย่างต่อเนื่องในชีวิตแต่ละวัน และเราต้องรับรู้ความจริงที่ว่าถ้าเราติดตามพระเยซูเป็นระยะเวลาหนึ่งพันปี เราก็ต้องการพระคุณของพระองค์ในทุกๆวันมากพอๆ กับวันแรกที่เราเชื่อ

พระองค์คือดวงตะวันที่ให้แสงสว่างแก่เรา พระองค์เป็นที่ลี้ภัยที่เราหลบซ่อนได้ พระองค์ทรงเป็นดังน้ำและอาหารที่หล่อเลี้ยงชีวิตเรา พระองค์ทรงเป็นดังศิลาที่เข้มแข็งที่เรายืน ทรงเป็นผู้คุ้มครองที่ปกป้องกันภัยให้เราจากศัตรู พระองค์ทรงพระปรีชาญาณ ทรงประทานพรแก่เราด้วยการหยั่งรู้ความจริง พระองค์ทรงเป็นพระเมษโปดกที่รับโทษบาปแทนเรา ทรงเป็นมหาปุโรหิตหลวงผู้ทรงทูลเรื่องต่างๆของเราต่อพระบิดาทุกวัน ทรงเป็นเพื่อนที่สัตย์ซื่อที่จะไม่ทอดทิ้งเราแม้ในช่วงเวลาที่เลวร้ายที่สุด พระองค์คือผู้ประทานพรแก่เราด้วยความมั่งคั่งฝ่ายวิญญาณในแบบที่เราไม่เคยได้รับ พระองค์ช่วยให้เราตระหนักถึงบาปของเราและนำความเชื่อมาสู่ใจเรา พระองค์คือผู้เลี้ยงแกะที่ตามหาเราเมื่อเราหลงทางและหลงหาย และทรงนำเรากลับสู่คอกที่ทรงเลี้ยง การกระทำเหล่านี้อาจดูไม่หรูหราสำหรับเรา แต่ล้วนเป็นส่วนที่จำเป็นต่อชีวิตฝ่ายวิญญาณของเรา และไม่ใช่สิ่งที่เราจะจัดหาให้ตนเองได้ เราดังทารก ไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ และต้องพึ่งพาความรักของพระบิดาอย่างเต็มที่สำหรับชีวิต การดูแลค้ำจุน และสุขภาพ

ความคิดที่ว่าเราเป็นอิสระโดยชอบธรรมจากพระเจ้านั้นเป็นความคิดที่ผิดมหันต์ การขโมยเครดิตในสิ่งที่พระคุณเท่านั้นที่สามารถทำได้ คือจุดสูงสุดของความเย่อหยิ่งฝ่ายวิญญาณ การคิดว่าพระคุณที่เราเคยต้องการนั้นไม่จำเป็นสำหรับเราอีกต่อไปนั้นนำไปสู่หนทางแห่งหายนะ หากปราศจากความอดทนนาน การให้อภัย การช่วยให้รอด การจัดเตรียม การเปลี่ยนแปลงชีวิตและจิตใจ และการไถ่โดยพระคุณพระเจ้า เราก็ไม่อาจมีความหวังฝ่ายวิญญาณใดๆได้เลย เราไม่ได้เป็นอิสระฝ่ายจิตวิญญาณในทางใดทางหนึ่ง ตรงข้ามความเป็นจริง เช่นเดียวกับในตอนแรกที่เราเชื่อ เราพึ่งพาพระคุณของพระผู้ช่วยให้รอดอย่างเต็มที่สำหรับทุกความต้องการฝ่ายวิญญาณ เราไม่สามารถทำได้ด้วยตัวเอง เราไม่ได้เกิดผลด้วยความชอบธรรมและกระทำได้ด้วยกำลังของเราเอง ไม่มีสิ่งดีใดที่เรามีเองได้ โดยที่ไม่ได้รับจากพระหัตถ์อันทรงพระคุณของพระเจ้า

ดังนั้นเราจึงไม่มีเหตุผลที่จะอวดอ้าง ไม่มีอะไรที่เราสามารถอ้างเครดิตของเราได้ ทุกการสรรเสริญ ทุกเกียรติ์ ทุกการนมัสการ และทุกการรับใช้ล้วนแต่เพื่อพระเจ้าและแด่พระเจ้าเท่านั้น พระองค์ทรงตามหาเรา พระองค์ทรงให้เราเกิดมา พระองค์ทรงค้ำจุนเรา ช่วยให้เราเติบโต ปกป้องคุ้มครองเรา และพระองค์ทรงไถ่เราจากบาป ขอพระสิริจงมีแด่องค์พระเจ้าเสมอไป อาเมน

อ่าน: ลูกา 15:11-32 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

25 กันยายน

ความท้อแท้มุ่งความสนใจไปที่ความแตกสลายของการทรงสร้างมากกว่าการื้อฟื้น
ของความบริสุทธิ์ของพระเจ้า พระลักษณะ การทรงสถิต และพระสัญญา

สิ่งที่ดึงดูดใจเราจะควบคุมความคิดและครอบงำความปรารถนาในใจของเรา นอกเหนือช่วงเวลาแห่งการนมัสการในที่สาธารณะหรือส่วนตัวอย่างสติหรือใจที่จดจ่อกับพระเจ้า มีสิ่งใดที่ยึดครองพื้นที่ของสติหรือจิตที่จดจ่อกับพระเจ้าของเราหรือไม่? สิ่งต่างๆที่มีอิทธิพลต่อสติหรือจิตที่จดจ่อต่อพระเจ้าของเรากำหนดวิธีที่เรามองตัวเอง ชีวิต และพระเจ้า และมุมมองของเราต่อสิ่งเหล่านั้น และมันจะเป็นตัวกำหนดทางเดินที่เราจะเลือกและการกระทำที่เราจะทำ

สติหรือใจที่จดจ่อต่อพระเจ้าของเราอาจหลุดหรือถูกสถาการณ์ต่างๆเหล่านี้ลักพาไปในบางครั้งบางคราวเช่น:

- ความไม่ซื่อสัตย์ของมิตรสหาย
- ปัญหาทางการเงิน
- ความผิดหวังกับคริสตจักร
- ความไม่สมบูรณ์ของครอบครัวใหญ่ขึ้น
- ปัญหาต่างๆในชีวิตสมรส
- ปัญหาประจำวันในการเป็นพ่อและแม่
- ตารางงานที่เร่งรีบและเรียกร้องมากเกินควร
- โรคภัยไข้เจ็บทางฝ่ายร่างกาย
- ความยากลำบากในชีวิตประจำวันในโลกที่แตกสลายนี้

ตอนนี้ คุณอาจจะคิดว่า: “พอล แล้วเราจะทำอย่างไรดี? หืม...ผมจะตอบอย่างไรดีล่ะ” เอาเป็นว่าความจริงที่สำคัญประการหนึ่งของบทเฝ้าเดี่ยวนี้คือความเชื่อตามหลักการพระคัมภีร์—นี่คือความเชื่อที่แท้จริงในที่การมีอยู่จริง การทรงสถิต พระสัญญา และการจัดเตรียมของพระเจ้า—ความเชื่อที่แท้จริงไม่เคยเรียกร้องให้เราต้องปฏิเสธความจริงใด ความเชื่อที่พยายามให้เราโน้มน้าวใจตนเองว่าสิ่งต่างๆนั้นดีกว่าที่มันเป็นจริงๆ ไม่ใช่ความเชื่อที่ตรงตามหลักพระคัมภีร์ การพยายามทำให้เรารู้สึกดีกับสิ่งเลวร้าย(ความบาปความชั่ว)ไม่ใช่ความเชื่อที่ตรงตามหลักพระคัมภีร์ ความเชื่อที่ตรงตามหลักพระคัมภีร์กล้าเผชิญหน้ากับความจริงและไม่ต้องกลัวจนตัวสั่นหรือถอยหนี

ในทางกลับกัน มีความแตกต่างกันที่สำคัญระหว่างการเผชิญหน้ากับความจริงที่แสนลำบากและการยอมให้ความจริงเหล่านั้นครอบงำแทนที่จะมีสติและจดจ่อที่พระเจ้าอยู่เสมอ (ให้เราดูจากคำแนะนำของพระเจ้าต่อโยชูวา 1:1–9) นี่คือสิ่งที่ความเชื่อที่ตรงตามหลักพระคัมภีร์จะทำตาม คือ: ตรวจสอบความเป็นจริง แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้ทรงกระทำไม่ใช่ตัวเราเอง เพราะในเวลาที่เรามองดูชีวิตของเราผ่านสายตาอันบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธ์ของพระองค์ผู้ทรงเป็นสติหรือใจที่จดจ่อของเราเท่านั้นที่เราจะสามารถมองเห็นความเป็นจริงอย่างถูกต้องได้ ยิ่งเราจดจ่อที่ปัญหาของเรามากเท่าไหร่ ปัญหาเหล่านั้นก็ดูเหมือนจะใหญ่ขึ้นและยากที่จะเอาชนะได้ด้วยตัวเราเอง การมีสติจดจ่อที่พระเจ้าท่ามกลางปัญหาของเราเป็นการเตือนเราอีกครั้งว่า พระเจ้ามีพระคุณอันยิ่งใหญ่ที่เพียงพอต่อเราตามความสูงส่งและบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ พระองค์ยิ่งใหญ่กว่าปัญหาใดๆ ที่เราเคยพบเจอมา ฉะนั้นจำให้ดีว่า คำตอบของปัญหาของเราขึ้นอยู่ในความบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์กำลัง และความยิ่งใหญ่ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่ขนาดปัญหา

อ่าน: สดุดี 143 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

26 กันยายน

ความเชื่อที่แท้จริงอยู่บนพื้นฐานของความจริงที่มั่นคงไม่สั่นคลอน
ความจริงที่ว่าพระเจ้าทรงดำรงอยู่
และพระองค์เป็นผู้ประทานบำเหน็จแก่คนเหล่านั้นที่แสวงหาพระองค์

พระคุณได้วางข้าไว้ บนฐานศิลาสองฐาน
ที่ช่วยนิยามตัวตน ของข้าใหม่
ปรับจูนวัตถุประสงค์ ปรับแต่งความปรารถนา
ปกป้องคุ้มครองความคิด และเปลี่ยนแปลงชีวิตข้าใหม่
ให้ข้าได้มีเหตุผลใหม่ที่จะตื่นขึ้นมาเวลาเช้า
รู้สึกเข้มแข็ง มีความหวัง ชื่นชมยินดี มั่นใจ
และวางใจที่จะพักสงบได้
ในแต่ละวัน พระคุณพระองค์
เปลี่ยนแปลงทุกสิ่ง และให้ข้าพระองค์แน่ใจว่า
"...พระองค์ทรงดำรงอยู่
และทรงเป็นผู้ประทานบำเหน็จ
แก่คนเหล่านั้นที่แสวงหาพระองค์"
(ฮีบรู 11:6)

อ่าน: ฮีบรู 11 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

27 กันยายน

ไม่ต้องกลัวว่าพระเจ้าจะทรงเรียกให้เราทำอะไร เพราะในการทรงเรียกเหล่านั้น
เป็นพระสัญญาแห่งพระคุณที่จะเสริมกำลังใจและเรี่ยวแรงให้เราเสมอ

ให้เราพิจารณาการทรงเรียกของพระเจ้าที่เรียกให้โมเสสนำชาวอิสราเอลออกจากการถูกจองจำอันโหดร้ายในอียิปต์ ในคำตอบของโมเสส เราเห็นภาพสะท้อนของการตอบสนองบ่อยครั้งของเราเมื่อพระเจ้าทรงเรียกเราให้ทำบางอย่างด้วย:

> "พระยาห์เวห์ตรัสว่า "เราเห็นความทุกข์ของประชากรของเราที่อยู่ในอียิปต์แล้ว เราได้ยินเสียงร้องของพวกเขา เพราะการกดขี่ของพวกนายทาส เรารู้ถึงความทุกข์ร้อนต่างๆ ของเขา เราลงมาเพื่อจะช่วยเขาให้รอดจากมือชาวอียิปต์ และนำเขาออกจากแผ่นดินนั้น ไปยังแผ่นดินที่อุดม กว้างขวาง เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ คือไปยังที่อยู่ของคนคานาอัน คนฮิตไทต์ คนอาโมไรต์ คนเปริสซี คนฮีไวต์ และคนเยบุส บัดนี้เสียงร้องของชนชาติอิสราเอลมาถึงเราแล้ว ทั้งเราได้เห็นการบีบคั้นซึ่งคนอียิปต์ทำต่อพวกเขา และบัดนี้จงไปเถิด เราจะใช้เจ้าไปเข้าเฝ้าฟาโรห์ เพื่อจะได้พาประชากรของเราคือชนชาติอิสราเอลออกจากอียิปต์" โมเสสจึงทูลพระเจ้าว่า "ข้าพระองค์เป็นใคร? ที่จะไปเข้าเฝ้าฟาโรห์และนำชนชาติอิสราเอลออกจากอียิปต์" พระองค์ตรัสว่า "เราจะอยู่กับเจ้าแน่ นี่เป็นหมายสำคัญให้เจ้ารู้ว่าเราใช้เจ้าไป คือเมื่อเจ้านำประชากรออกจากอียิปต์แล้ว เจ้าทั้งหลายจะมานมัสการพระเจ้าบนภูเขานี้" อพยพ 3:7-12

"แต่โมเสสทูลพระยาห์เวห์ว่า "องค์เจ้านาย ข้าพระองค์ไม่ใช่นักพูด ทั้งในอดีต และตั้งแต่เมื่อพระองค์ตรัสกับผู้รับใช้ของพระองค์ ข้าพระองค์เป็นคนพูดไม่คล่อง" พระยาห์เวห์จึงตรัสกับโมเสสว่า "ใครเล่าสร้างปากมนุษย์หรือทำให้เป็นใบ้ หูหนวก ตาดี หรือตาบอด? เรา ยาห์เวห์ เป็นผู้ทำไม่ใช่หรือ? บัดนี้ ไปเถิด เราจะช่วยเจ้าให้พูด และจะสอนคำซึ่งควรจะพูด" แต่ท่านทูลว่า "องค์เจ้านาย โปรดใช้คนอื่นไปเถิด" อพยพ 4:10-13

ตลอดการเผชิญหน้าอย่างอัศจรรย์กับพระเจ้าในตอนนี้ โมเสสทำสิ่งที่เราทุกคนมักจะทำเมื่อเราประเมินจากสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าทรงใส่ไว้ในชีวิตและวิธีที่พระองค์ทรงเรียกเราให้ตอบสนอง โมเสสลืมความจริงยิ่งใหญ่ที่เปลี่ยนแปลงทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับวิธีคิดของเราและลืมว่าควรตอบสนองต่อการทรงเรียกของพระเจ้า ความจริงนั้นไม่ใช่การทรงเรียกให้ทำสิ่งที่ยากหรือความสามารถของเราที่จะตอบสนองต่อการทรงเรียกนั้น ไม่ขึ้นกับขนาดของสถานการณ์ สติปัญญา และกำลังของเรา ความจริงที่เปลี่ยนแปลงชีวิตในตอนนี้คือ พระเจ้าแห่งพระสิริและพระคุณเป็นผู้ทรงเรียกคนของพระองค์ให้ทำตามพระประสงค์ของพระองค์ในโลกนี้นั้นทรงเสด็จไปพร้อมกับพวกเขาเสมอ ตราบใดที่พวกเขาเหล่านั้นเชื่อฟังการทรงเรียกของพระองค์ พระองค์ไม่เคยส่งเราทั้งหลายโดยไม่เสด็จไปด้วย เมื่อพระองค์ส่งเราไปพระองค์ไม่ได้ให้เครื่องมือต่างๆมากมายตามที่เราต้องการเพื่อช่วยเราระหว่างทาง พระองค์มักจะประทานพระองค์เองแก่เรา เพราะพระองค์คือเครื่องมือที่ดีที่สุดที่เราต้องการและพระองค์ผู้เดียวเท่านั้นที่สามารถให้สิ่งที่จำเป็นแก่เราได้

ในที่สุดเมื่อโมเสสกล่าวว่า "องค์เจ้านาย โปรดใช้คนอื่นไปเถิด" เห็นได้ชัดว่าเขาไม่เข้าใจอำนาจของตนเองในฐานะลูกของพระเจ้า เพราะเขาเป็นลูกที่พระเจ้าทรงเลือก เขาจึงไม่โดดเดี่ยว เพราะเขาเป็นลูกของพระเจ้า พระเจ้าจึงจะไม่ส่งเขาไปทำงานคนเดียวลำพัง ความหวังสำหรับความสำเร็จของโมเสสไม่ได้ขึ้นอยู่ที่ความแข็งแกร่งและสติปัญญาส่วนตัวของเขา แต่อยู่ในความยิ่งใหญ่ขององค์ผู้ทรงส่งเขาไป จำไว้ว่าวันนี้เมื่อพระเจ้าส่งเราไป พระองค์ก็ทรงไปกับเราด้วย!

อ่าน: เฉลยธรรมบัญญัติ 31:1-8 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

28 กันยายน

ความเกียจคร้านมีรากฐานมาจากการรักตนเอง มันคือการเอาตัวเองออกจากสิ่งที่ยาก
เลือกความสะดวกสบายแทนที่จะเลือกสิ่งที่ดีที่สุด แต่ พระคุณ ไม่ได้แปลว่า ไม่เกียจคร้าน

เป็นสิ่งที่ยากที่จะได้ยิน เป็นสิ่งเราต้องการให้คนอื่นประยุกต์ใช้ในชีวิตแต่ไม่ใช่เรา มันคือข่าวร้ายที่เราต้องรู้ แต่เราไม่ต้องการพิจารณาเกี่ยวกับมันอย่างจริงจัง นั่นคือ—ตราบใดที่ความบาปยังคงอยู่ในตัวเรา ความเกียจคร้านก็จะสร้างปัญหาให้เราทุกคน ก่อนที่คุณจะหยุดอ่านบทนี้แล้วข้ามไป ผมขออธิบายก่อนว่า

2 โครินธ์ 5:15 กล่าวว่าพระเยซูเสด็จมาเพื่อ "...บรรดาคนที่มีชีวิตอยู่จะไม่อยู่เพื่อตัวเองอีกต่อไป..." การวินิจฉัยที่ฝังลึกในวลีนี้คือการวินิจฉัยสำหรับมนุษย์ทุกคน เปาโลกำลังกล่าวอ้างว่าการเสด็จมาและการเสียสละของพระเยซูนั้นจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะ DNA ของความบาปคือความเห็นแก่ตัว ความบาปทำให้ผมเพิกเฉยต่อการมีอยู่ของพระเจ้าและการอ้างสิทธิ์ที่เป็นพระเยซูในทุกด้านของชีวิตผม เพราะพระเยซูไม่ได้อยู่ในที่ที่ถูกต้องในชีวิตของผมคือในศูนย์กลางของทุกสิ่ง ผมจึงแทรกตัวเข้าไปอยู่แทนที่พระองค์ ทำให้ชีวิตผมขึ้นอยู่กับตัวผมเองแทนที่จะเป็นพระเจ้า ขอบเขตของความกังวลของผมนำหน้าความกังวลต่างๆสำหรับผมเล็กน้อย ผมจึงลดความสนใจลงไปยังพื้นที่เล็กๆ อย่างความต้องการต่างๆ สิ่งจำเป็นในชีวิต และความรู้สึกของผม ผมทำทุกอย่างเพื่อตัวเอง ความปรารถนาในใจของผมถูกครอบงำด้วยความสะดวกของผม ความสบายใจของผม ความยินดีของผม และความสำเร็จของผม อยากได้อะไรก็ต้องได้ ผมก็ดีใจ เมื่อผมได้ทุกสิ่งดังใจหวัง

และเพราะว่าผมเป็นคนบาป ผมจึงมักทำให้ชีวิตมีแต่เรื่องของผม ผมพยายามทำทุกสิ่งเพื่อหลีกเลี่ยงทุกสิ่งที่ยากหรือสิ่งที่ผมไม่อยากหรือไม่สบายใจที่จะทำ ผมมักจะสาปแช่งการทำงานหนัก ความจำเป็นในการรับใช้ผู้อื่น การทรงเรียกให้มานะอดทน ความจริงของความทุกข์ที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ การที่ต้องตรากตรำทำงานในแต่ละวัน การทรงเรียกที่ให้ผมอุทิศตนที่จะมีส่วนร่วมในงานของอาณาจักรของพระเจ้าที่ใหญ่กว่าของผม หรือข้อกำหนดทางศีลธรรม เพื่อใช้ประทานของผมเพื่อเกียรติ์และผลดีแก่ผู้อื่น มีหลายวิถีทางที่บาปทำให้เราทั้งหลายกลายเป็นคนที่หนีหน้าที่การงาน มันทำให้เราทุกคนคิดว่าชีวิตที่ดีคือชีวิตที่ไม่ต้องลำบากตรากตรำ แต่ความเป็นจริงคือเราต่างถูกสร้างมาเพื่อทำงานและไม่ใช่เพียงเพื่อประโยชน์ผลดีแก่ความเป็นอยู่ของเราเท่านั้น แต่เพื่อทำตามน้ำพระทัยพระเจ้าและยินดีที่จะจำนนต่อพระองค์ผู้ทรงสร้างเรา งานไม่ใช่คำสาปแช่ง มันเป็นตัวตนของเราที่ถูกสร้างมา เหตุผลประการหนึ่งที่ทำให้เราเกิดมาบนโลกนี้คือเพื่อดูแลโลกฝ่ายเนื้อหนังที่พระเจ้าสร้าง เป็นความจริงที่ว่างานที่เราได้รับการทรงเรียกให้ทำโดยใจที่ยอมจำนนต่อพระองค์ผู้ทรงสร้างเรานั้นยากขึ้นเพราะตอนนี้เรากำลังทำงานในโลกที่แตกสลาย แต่ก่อนที่โลกจะแตกสลายนั้นอาดัมและเอวาก็ได้รับคำสั่งจากพระเจ้าให้ทำงานเช่นกัน อย่างไรความเกียจคร้านก็เป็นข้ออ้างหนึ่งสำแดงความต้องการพระคุณของเราในปัจจุบัน จนกว่าพระคุณจะช่วยทำงานของพระเจ้าให้เสร็จสิ้น เราจึงมักมองว่างานเป็นภาระของเรามากกว่าการทรงเรียกและความสุข พระคุณและพระคุณเท่านั้นที่สามารทำให้คนที่เกียจคร้านเลิกขี้เกียจและทำงานเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าได้

อ่าน: ปฐมกาล 1-3 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

29 กันยายน

พระเจ้าทรงเรียกเราให้เติบโตในความเชื่อของเรา
แล้วเลี้ยงเราด้วยอาหารที่ช่วยให้เติบโตโดยพระคุณและความจริงของพระองค์

เราเติบโตในความเชื่อของเราหรือไม่? เราสนใจไหมถ้าเราไม่ได้เติบโต เรารู้สึกพอใจกับความรู้เพียงเล็กน้อยในพระคัมภีร์และความเข้าใจในหลักคำสอนหรือไม่? เราเลิกกินอาหารฝ่ายวิญญาณแห่งพระคุณของพระเจ้าไปแล้วหรือไม่ ทั้งๆ ที่พระคุณนั้นยังทำงานในเราไม่เสร็จ? เราได้กระหายหาพระคุณที่คุณได้รับอย่างต่อเนื่องเพื่อช่วยทำงานในการเปลี่ยนแปลง ในส่วนที่มีหลักฐานว่ามีงานอีกเยอะที่พระคุณต้องทำ? คุณพอใจกับการที่ดูเหมือนว่าเป็นคนที่เชื่อศาสนาหรือฝ่ายวิญญาณมากขึ้นเล็กน้อยหรือไม่? เป็นไปได้ไหมที่เราอ้างว่าเป็นเราผู้เชื่อพระเจ้า แต่พอใจที่จะให้ชีวิตของเราในบางส่วนหล่อหลอมด้วยคุณค่าอื่นๆ ที่ไม่เป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า? ความสัมพันธ์ของคุณกับพระเจ้า กำหนดวิธีคิดและการกระทำของคุณในชีวิตสมรส มิตรภาพ การเลี้ยงดู การงาน การเงิน การเป็นพลเมืองหรือเพื่อนบ้าน สิ่งแสวงหา และความปรารถนา หรือความคิดลับๆ ของเราจริงๆ หรือไม่? ขณะที่เราตรวจสอบตัวเอง คุณสามารถรู้สึกพอใจที่พระเจ้าไม่ได้อยู่ในชีวิตได้หรือไม่? เรากำลังไล่ตามพระคุณที่เราได้รับเป็นประจำนี้ เพราะเรารู้ว่าเรายังไม่ได้เรียนจบการศึกษาเรื่องพระคุณหรือไม่?

เมื่อผมคิดถึงหัวข้อนี้ ใจของผมนึกถึงที่ข้อพระคัมภีร์สองข้อนี้ทันที:

> “เพราะฉะนั้น พวกท่านจงละทิ้งความชั่วทุกอย่าง และการล่อลวงทุกรูปแบบ ความไม่จริงใจ ความอิจฉาริษยา และการใส่ร้ายทุกชนิด เช่นเดียวกับทารกแรกเกิด จงปรารถนาน้ำนมฝ่ายวิญญาณที่ไร้สิ่งเจือปน เพื่อโดยน้ำนมนั้นพวกท่านจะเติบโตขึ้นสู่ความรอด ในเมื่อพวกท่านได้ชิมแล้วว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงดีเลิศ จงมาหาพระองค์ พระศิลาที่มีชีวิต ที่แม้ถูกมนุษย์ปฏิเสธแล้ว แต่กลับเป็นศิลาที่ทรงเลือกสรร และล้ำค่าในสายพระเนตรพระเจ้า และพวกท่านเองเป็นดังศิลาที่มีชีวิต จงรับการสร้างขึ้นเป็นพระนิเวศฝ่ายวิญญาณ เพื่อเป็นปุโรหิตบริสุทธิ์ เพื่อถวายเครื่องบูชาฝ่ายวิญญาณ อันเป็นที่ชอบพระทัยของพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์” (1 เปโตร 2:1-5)

> “เรามีหลายอย่างที่จะกล่าวเกี่ยวกับเรื่องนี้ แต่ยากที่จะอธิบายเพราะพวกท่านเรียนรู้ได้ช้ามาก ถึงแม้ว่าขณะนี้ท่านทั้งหลายควรจะเป็นครูได้แล้ว แต่ท่านก็ต้องให้คนอื่นสอนท่านอีกในเรื่องหลักธรรมเบื้องต้นแห่งพระวจนะของพระเจ้า ท่านต้องการน้ำนมไม่ใช่อาหารแข็ง เพราะว่าทุกคนที่ยังกินน้ำนมนั้นยังไม่เข้าใจในเรื่องความชอบธรรม เพราะเขายังเป็นทารกอยู่ อาหารแข็งนั้นสำหรับผู้ใหญ่ สำหรับคนที่ฝึกฝนจนมีความสามารถแยกแยะดีชั่วได้แล้ว” (ฮีบรู 5:11–14)

ให้เราพูดกันอย่างตรงไปตรงมาในวันนี้—ข้อใดต่อไปนี้อธิบายตัวคุณได้ดีที่สุด คุณเป็นทารกที่หิวโหยที่ไม่ได้รับนมแม่อย่างเพียงพอหรือเป็นคนที่ควรจะโตพอที่จะย่อยอาหารแข็งได้ แต่ยังไม่พร้อมที่จะโตหรือไม่? จำไว้ว่า คุณไม่จำเป็นต้องปกป้องตัวเองหรือปฏิเสธหลักฐานในชีวิตจริง เพราะพระคุณของพระเยซูได้ไถ่เราจากความจริงนั้นแล้ว กางเขนของพระเยซูยินต้อนรับเราให้เป็นสามารถซื่อสัตย์ได้เพราะในส่วนที่เราต้องซื่อสัตย์นั้นถูกชำระด้วยพระโลหิตของพระเยซูแล้ว และให้เราจำไว้ด้วยว่าเราต้องพึ่งพาพระคุณพระเจ้าที่จะเข้าสู่การยอมรับว่า ตัวเรายังต้องการพระคุณมากเพียงใด พระคุณนั้นเป็นของเราได้ผ่านทางพระเยซู

อ่าน: ฮีบรู 5:11-6:12 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

30 กันยายน

การมีชีวิตอย่างที่เรามีเองไม่ได้ พระองค์มีชีวิตเพื่อเรา ความตายที่เราสมควรจะตาย
พระองค์ตายเพื่อเรา ชีวิตใหม่ที่เราต้องการ พระองค์ทรงประทานให้เรา

มีเพียงพระคุณอันน่าอัศจรรย์ของพระเจ้าเท่านั้นที่มีพลังในนำเราจากความตายไปสู่ชีวิต ไม่มีกำลังของมนุษย์คนใดที่จะทำสิ่งนี้ให้สำเร็จได้ ความรอดอยู่เหนือความเข้าใจของเรา ความสัมพันธ์กับพระเจ้านั้นเกินที่เราจะเอื้อมถึงได้ ความสมบูรณ์แบบทางศีลธรรมเป็นดังภูเขาสูงเกินกว่าที่เราจะปีนไหว การมีชีวิตอยู่เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้านั้นอยู่สูงเกินกว่าแรงจูงใจที่ดีที่สุดของเรา ความชอบธรรมและสติปัญญาของพระเจ้านั้นอยู่นอกขอบเขตความสามารถตามธรรมชาติของเรา หากเพียงพึ่งพากำลังของเราเท่านั้น ไม่มีทางที่เราจะเป็นสิ่งที่เราถูกสร้างให้เป็นหรือจะทำสิ่งที่เราถูกกำหนดให้ทำ เราทุกคนขาดและไปไม่ถึงมาตรฐานที่สมบูรณ์แบบของพระเจ้าและทุกคนสมควรได้รับการลงโทษจากพระองค์

หากเราไม่เข้าใจและยอมรับแรงดึงดูดตามสภาพของเรา ไม่เข้าใจสภาพที่สู้ไม่ไหวของเรา ไม่เข้าใจพระคัมภีร์และโดยเฉพาะอย่างยิ่งไม่เข้าใจพระราชกิจของพระคริสต์ทุกอย่างก็จะดูไม่เป็นเหตุเป็นผลสำหรับเราเลย ที่เหตุใดพระเจ้าจึงส่งพระบุตรมายังแผ่นดินโลกในประวัติศาสตร์? เหตุใดพระเยซูจึงจำเป็นต้องดำเนินชีวิตที่สมบูรณ์แบบเป็นเวลาสามสิบสามปี? เหตุใดการที่พระองค์ต้องรับโทษบาปแทนเราและสัมผัสกับการล่อลวงต่างๆ ที่เราเผชิญทำไมพระองค์ถึงต้องทนทุกข์และตายทำไมสิ่งที่พระเยซูทรงกระทำเหล่านี้จึงสำคัญกับเรามาก? เหตุใดจึงต้องมีการฟื้นคืนพระชนม์ ทำไมกัน คำตอบสำหรับคำถามเหล่านี้สามารถพบได้โดยความเชื่อมโยงต่างๆ ที่อยู่ในพระคัมภีร์ไบเบิลทั้งเล่ม พระเจ้าต้องเข้าสู่เขตแดนที่รุนแรงนี้ (ต้องตายเพื่อไถ่บาปให้เรา) เพราะไม่มีทางอื่น เราไม่เพียงแต่ติดบ่วงบาปอย่างสิ้นหวังและรู้สึกผิดอย่างน่าสังเวชจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าเท่านั้น แต่เรายังไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้เลยด้วย เราตายแล้วในบาปของเรา เช่นเดียวกับภาพของ ศพที่ไม่สามารถขยับหรือทำอะไรเพื่อช่วยให้ตนพ้นจากสภาพที่เป็นอยู่จากการแค่นอนเฉยๆเพราะตายแล้วได้ ทำได้แค่นอนอยู่ในโลงนิ่งๆอย่างนั้น

ต้องมีผู้ช่วยให้รอดเพราะเราไม่มีความสามารถใดๆ เลยที่จะช่วยตัวเองได้ เราสามารถหนีจากสถานการณ์สถานที่ และความสัมพันธ์ได้ แต่เราไม่สามารถหลีกหนีจากตัวของเราได้ เราไม่สามารถหนีจากสิ่งที่เราเป็น สิ่งที่เรากระทำ และสิ่งที่เราสมควรได้รับ พระเจ้าเป็นความหวังเดียวที่ทรงรักและทรงไถ่เรา ทำให้พระคุณอันรุ่งโรจน์ของพระองค์เข้ามาหาเรา กระทำสิ่งต่างๆ เพื่อเราในสิ่งที่เราไม่สามารถทำเพื่อตัวเราเองได้

พระเจ้าจึงส่งพระบุตรมาเป็นอาดัมคนที่สอง เพื่อจะเผชิญกับการล่อลวงเช่นเดียวกับที่อาดัมเผชิญ แต่พระองค์จะไม่ล้มลงในบาป ทรงเชื่อฟังอย่างสมบูรณ์ในสิ่งที่อดัมไม่เชื่อฟัง และทรงจะเต็มใจที่รับการลงโทษของอดัมเอง อาดัมคนที่สองจะตายแทนอดัมและลูกหลานของเขา พระองค์นั้นเพียงพอต่อความต้องการทางศีลธรรมของพระเจ้าและพระพิโรธของพระองค์ และในสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำนั้น พระองค์จะเปิดทางให้เรามีความสัมพันธ์นิรันดร์กับพระเจ้าอีกครั้ง ทุกสิ่งที่พระเยซูทรงกระทำ พระองค์ทรงกระทำแทนเรา ทุกสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำ พระองค์ทรงทำเพื่อเราทุกคน

อ่าน: โรม 5:12-21 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

1 ตุลาคม

เพราะพระองค์ตั้งใจจริงที่จะช่วยกู้คุณจากตัวคุณเอง ความห่วงใยของพระเจ้าอาจรุนแรงได้
พระองค์ทรงตัดคุณจากสิ่งที่อันตรายเพื่อมอบสิ่งที่ดีกว่าให้กับคุณ

เมื่อคุณนึกถึงความห่วงใยของพระเจ้า คุณนึกถึงภาพอะไรกันบ้าง? เมื่อคุณพิจารณาถึงพระคุณของพระเจ้า คำว่าพระคุณทำให้เกิดภาพอะไรในใจของคุณบ้าง? เป็นไปได้ไหมว่ามีหลายครั้งในชีวิตของคุณที่คุณร้องหาพระคุณของพระเจ้าในตอนที่คุณกำลังได้รับมัน พระคุณของพระเจ้าไม่ได้มาในรูปแบบของการปลอบโยนและการให้กำลังใจเสมอไป การดูแลของพระองค์ไม่ได้หมายถึงการบรรเทาและการปลดปล่อยเสมอไป เป็นไปได้ไหมว่า “การดูแลเอาใจใส่” ที่เรามักจะเรียกร้องนั้นไม่จำเป็นและสำคัญต่อเราเลย?

วัฏจักรชีวิตของชาวอิสราเอลนั้นเป็นบทเรียนที่ดีมาก จำไว้ว่าพวกเขาก็เป็นมนุษย์เหมือนกับเรา และเรื่องราวเกี่ยวกับพวกเขาเขียนขึ้นเพื่อเป็นแบบอย่างและคำสั่งสอนหรับเรา เพื่อเราจะไม่ตกอยู่ในข้อผิดพลาดเดียวกันในพระคุณนั้น พระเจ้าทรงบันทึกการพยายามต่อต้านกับพระคุณของพวกเขาให้เราได้เห็น เพื่อเราจะได้เชื่อและวิ่งไปหาพระคุณที่เราได้รับ ให้เราค่อยๆ อ่านและใคร่ครวญข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ด้วยกัน:

> “คนอิสราเอลทำสิ่งชั่วในสายพระเนตรพระยาห์เวห์ และปรนนิบัติบรรดาพระบาอัล พวกเขาละทิ้งพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษ ผู้ทรงนำพวกเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ พวกเขาไปติดตามพระอื่นซึ่งเป็นพระของชนชาติทั้งหลายที่อยู่ล้อมรอบ และกราบไหว้พระเหล่านั้น ทำให้พระยาห์เวห์กริ้ว เขาทั้งหลายละทิ้งพระยาห์เวห์ไปปรนนิบัติพระบาอัล และพระอัชทาโรท “ดังนั้นพระพิโรธของพระยาห์เวห์จึงพลุ่งขึ้นต่ออิสราเอล พระองค์จึงทรงมอบพวกเขาไว้ในมือพวกโจรผู้ปล้นเขา และทรงขายเขาไว้ในมือของบรรดาศัตรูที่อยู่ล้อมรอบ ดังนั้นเขาทั้งหลายจึงไม่สามารถต่อต้านศัตรูได้...
>
> แล้วพระยาห์เวห์ทรงให้เกิดผู้วินิจฉัย ผู้ช่วยเขาทั้งหลายให้พ้นมือผู้ที่ปล้นเขา แต่เขาทั้งหลายก็ยังไม่เชื่อฟังบรรดาผู้วินิจฉัยของเขา เพราะพวกเขาเล่นชู้กับพระอื่น และกราบไหว้พระเหล่านั้น ไม่ช้าเขาก็หันไปจากทางซึ่งบรรพบุรุษของเขาผู้ได้เชื่อฟังพระบัญญัติของพระยาห์เวห์ได้ดำเนิน แต่เขาทั้งหลายไม่ได้ทำอย่างนั้น พระยาห์เวห์ทรงตั้งผู้วินิจฉัยขึ้นเมื่อไร พระยาห์เวห์ก็สถิตกับผู้วินิจฉัยเมื่อนั้น และทรงช่วยเขาทั้งหลายให้พ้นจากเงื้อมมือของศัตรูตลอดชีวิตของผู้วินิจฉัย เพราะพระยาห์เวห์ทรงสงสารเขาทั้งหลาย เมื่อทรงฟังเสียงคร่ำครวญของเขาเนื่องด้วยผู้ข่มเหงและบีบบังคับ แต่เมื่อผู้วินิจฉัยนั้นสิ้นชีวิต เขาทั้งหลายก็หันกลับไปทำชั่วร้ายยิ่งกว่าบรรพบุรุษของเขาโดยติดตามปรนนิบัติ และกราบไหว้พระอื่นๆ เขาไม่เคยละความชั่วที่เคยทำหรือทิ้งทางดื้อดึงของเขา” (ผู้วินิจฉัย 2:11-19)

ชาวอิสราเอลไม่ได้อยู่ในหน้าวาระของความห่วงใยที่อ่อนโยนของพระเจ้า พระเจ้าทรงใช้ความรุนแรงในการจัดการปัญหาเพื่อช่วยแยกใจของพวกเขาออกจากการบูชารูปเคารพ แต่สิ่งที่ลูกของพระเจ้าต้องการคือความห่วงใยดูแลตามสถานการณ์ในการปกป้องพวกเขาให้พ้นจากศัตรู และเมื่อพวกเขาได้รับแล้ว พวกเขาก็หันกลับไปสู่วิถีบาปของตนดังเดิม วันนี้ คุณรอคอยการดูแลเอาใจใส่แบบไหนจากพระหัตถ์ของพระเมสสิยาห์แห่งพระคุณของคุณ?

อ่าน: ผู้วินิจฉัย 2-3 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

2 ตุลาคม

คุณจะต้องไม่ประเมินบาปต่ำเกินไป
และคุณจะต้องไม่ประเมินค่าพระคุณสูงเกินไปด้วย

คิดใคร่ครวญสักครู่: บาปของผู้ใดที่คุณมักมองว่ามันเล็กน้อย? บาปของเพื่อนไหม? ของคู่สมรสหรือไม่? บาปของลูกๆ ของคุณหรือเปล่า? ของเพื่อนบ้านหรือเปล่า? ของสมาชิกในครอบครัวที่ขยายใหญ่ขึ้นหรือไม่? ของพ่อหรือแม่หรือเปล่า? ของเจ้านายหรือเปล่า? สำหรับพวกเราส่วนใหญ่แล้ว เรามักจะคิดว่าปัญหาไม่ได้อยู่ที่เรา เราไม่ประมาทเกี่ยวกับบาปของผู้อื่น ไม่เลย แต่เรามักจะทำตรงกันข้าม คือเรามักให้ความสำคัญกับความล้มเหลวของผู้อื่นมากเกินไป เราพบว่ามันมากที่จะชี้ให้เห็นข้อบกพร่องของผู้อื่น เราทุกคนถูกล่อลวงให้จดบันทึกความบาปที่เฉพาะเจาะจงของผู้คนรอบตัวเรา พูดตามตรงก็คือ พวกเราส่วนใหญ่จะต้องยอมรับด้วยใจถ่อมว่าเรามักจะกังวลเกี่ยวกับบาปของผู้คนรอบข้างมากกว่าของตัวเอง เรามักจะรับรู้ถึงจุดอ่อนของผู้ที่อาศัยอยู่ใกล้เรามากเกินจริง ในขณะเดียวกันเราก็ดูเหมือนจะมองไม่เห็นหน้าที่ของเราเอง ด้วยเหตุนี้ เราจึงเริ่มลืมว่าเราเหมือนพวกเขาเหล่านั้นมากกว่าที่จะไม่เหมือน มีบางสิ่งที่เราเห็นในชีวิตของผู้อื่นแต่กลับมองไม่เห็นในชีวิตของเราไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง

ความกังวลภายนอกที่ปฏิเสธบาปภายในในนั้นไม่ถูกต้องเลย การตาบอดต่อบาปของเราคือการปฏิเสธความต้องการฝ่ายวิญญาณของเรา การปฏิเสธดังกล่าวนำไปสู่การลดคุณค่าและต่อต้านพระคุณของพระเจ้าเสมอ การปฏิเสธความต้องการพระคุณของเราและมองพลังอำนาจที่พระคุณกระทำว่าไม่ได้นั้น ไม่เคยนำไปสู่สิ่งที่ดีเลย

ปัญหาก็คือ—ด้านนี้ในชีวิตนิรันดร์ของเรา เราทุกคนเก่งมากในการทำสิ่งนี้ เราทุกคนเก่งมากในการมองดูบาปของเราและเรียกมันว่าเป็นสิ่งเล็กน้อยกว่าที่บาปเป็น และเราทุกคนมักจะลดเกียรติของสิ่งที่พระคุณได้กระทำ กำลังกระทำ และจะทำ ผู้ที่ปฏิเสธบาปมักจะไม่สามารถชนะมันได้ และผู้ที่ลดคุณค่าของพระคุณมักจะไม่วิ่งไปขอความช่วยเหลือจากพระคุณกัน สิ่งที่เรากำลังจะพูดถึงนี้คือสองด้านของชีวิตคริสเตียนที่แข็งแรง คือเราจะสารภาพว่าแม้ว่าเราจะอยู่ในพระคริสต์ แต่ความบาปยังคงอยู่ในตัวเรา แต่อย่างไรก็ตาม มันกำลังค่อยๆ พ่ายแพ้ลงเรื่อยๆ และเราจะน้อมรับความจริงที่ว่าเราได้รับพระคุณอันยิ่งใหญ่ซึ่งสามารถกระทำเพื่อเราอย่างที่เราไม่เคยทำเพื่อตัวเราเองได้อย่างถ่อมใจ

การยอมรับบาปไม่ได้นำเราไปสู่ความมืดมนและความน่าสังเวช เพราะเรารู้ว่าเราได้รับพระคุณที่มากกว่าบาปของเรา และการเฉลิมฉลองพระคุณของเราเป็นเรื่องจริงและต้องจริงใจ เพราะเราต้องทำในบริบทของการสารภาพบาปของเราต่อบาปที่พระคุณกล่าวถึง การสารภาพบาปที่ปราศจากการเฉลิมฉลองและขอบคุณสำหรับพระคุณนั้นนำเราไปสู่ความรู้สึกผิด ความเกลียดชังตนเอง ความขี้ขลาด และเป็นอัมพาตฝ่ายวิญญาณ การน้อมรับพระคุณโดยปราศจากการยอมรับบาปนำไปสู่ศาสนศาสตร์ที่มีความมั่นใจว่า “เราชอบธรรมเสมอ” แต่ไม่ได้ส่งผลให้ชีวิตและจิตใจของคุณเปลี่ยนแปลง ดังนั้น จงปฏิเสธที่จะมองบาปว่าเล็กกว่าที่เป็นในวันนี้ ปฏิเสธการล่อลวงที่ทำให้เราลดคุณค่าของพระคุณลง และวิ่งไปหาพระเยซูพร้อมกับร้องทูลด้วยน้ำตาไหลและเฉลิมฉลองในเวลาเดียวกัน

อ่าน: 1 ยอห์น 2:1–17 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

3 ตุลาคม

คุณไม่จำเป็นต้องเข้าใจทุกสิ่งในชีวิต
เพราะพระเจ้าแห่งพระปัญญาและพระคุณทรงเข้าใจทุกสิ่ง

มันเป็นสิ่งที่ดูเหมือนจะขัดแย้งที่พวกเราหลายคนรับมือได้ไม่ดีนัก เราถูกสร้างโดยพระเจ้าให้เป็นมนุษย์ที่มีเหตุผล และเรามีความปรารถนาที่จะรู้และเข้าใจติดตัวมาด้วย แต่เราต้องไม่ลืมว่าเราจะไม่มีทางมีความสงบภายในได้เพียงเพราะเมื่อคำถามที่เรามีทั้งหมดได้รับคำตอบ ความเชื่อในพระคัมภีร์ไม่ใช่เรื่องไร้สาระไม่มีเหตุผล แต่อยู่เหนือความสามารถในการใช้เหตุและผลของเรา ในฐานะผู้เชื่อที่มีตัวตน ในฐานะพระฉายของพระเจ้าและความจริงแห่งพระวจนะของพระองค์ เราตระหนักดีว่าการศึกษา เรียนรู้ ตรวจสอบ ประเมิน และรู้จักพระเจ้าเป็นสิ่งสำคัญ แต่เราไม่ใช่ผู้ที่เป็นแหล่งของเหตุและผล เราจะไม่วางใจในเหตุและผลของเรามากไปกว่าวางใจในพระเจ้า เราจะต้องไม่ปฏิเสธสิ่งที่พระเจ้าตรัสว่าเป็นความจริงเมื่อมันดูไม่สมเหตุสมผลสำหรับเรา และเรารู้ดีว่าความลับของพระเจ้าทำให้ชีวิตของเรามีสิ่งที่ซ่อนอยู่ เป็นความลึกลับซับซ้อนที่แม้แต่ศาสนศาสตร์ที่ดีที่สุดก็ไม่สามารถเปิดเผยหรือเข้าใจทั้งหมดได้ ความรู้ในพระคัมภีร์ไม่ได้ขจัดความสับสนและสิ่งที่ถูกปิดซ่อนไว้ทั้งหมดออกจากชีวิตของเรา เพราะแม้ว่าพระเจ้าจะทรงเปิดเผยน้ำพระทัยของพระองค์ที่มีต่อเราในพระคัมภีร์ แต่พระองค์ก็ไม่ได้ทรงเปิดเผยทุกสิ่งที่พระองค์จะทำในชีวิตของเราเพื่อผลดีแก่เราและพระเกียรติสิริพระองค์ พระองค์ทรงกระทำให้เราประหลาดใจ

คำถามก็คือ "แล้วเราจะพบสันติสุขได้อย่างไร" คำถามนี้ถูกตอบไว้อย่างชัดเจนและทรงพลังในอิสยาห์ 26:

> "พระองค์จะทรงพิทักษ์ผู้มีใจแน่วแน่ไว้ในสวัสดิภาพที่สมบูรณ์
> เพราะเขาวางใจในพระองค์
> จงวางใจในพระยาห์เวห์เป็นนิตย์
> เพราะยาห์คือพระยาห์เวห์ ทรงเป็นศิลานิรันดร์" (ข้อ 3–4)

ข้อความนี้บอกเราว่าจะพบสันติสุขได้จากที่ใด เราไม่มีทางพบได้ในการพยายามเข้าใจพระประสงค์ที่ลึกลับของพระเจ้า การวางแผนของเรา การพยายามที่จะควบคุมสถานการณ์ หรือผู้คนในชีวิต เราสามารถพบสันติสุขได้โดยการไว้วางใจผู้ที่ควบคุมทุกสิ่งที่เราไม่เข้าใจและผู้ทรงรอบรู้ทุกสิ่งที่ไม่มีสิ่งใดถูกซ่อนไว้จากพระองค์เพราะพระองค์ทรงเป็นเจ้าของแผนการทั้งหมด เราจะพบกับกับสันติสุขที่มั่นคงนี้ได้อย่างไร—สันติสุขที่ไม่หายไปเมื่อเราต้องพบกับความผิดหวัง เมื่อผู้คนไม่น่ารักกับเรา หรือเมื่ออยู่ในสถานการณ์ที่ยากลำบาก เราสามารถมีประสบการณ์กับสันติสุขของพระเจ้าได้โดยการวางใจในพระเจ้า ยิ่งเราใคร่ครวญพิจารณาถึงความบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ ฤทธานุภาพ พระปัญญา พระคุณ ความสัตย์ซื่อ ความชอบธรรม ความอดทน ความบากบั่นที่ทรงไถ่บาปเพื่อเรา และพระสัญญานิรันด์ของพระองค์ที่มีต่อเรา เราก็ยิ่งจัดการกับความลึกลับซับซ้อนในชีวิตได้มากเท่านั้น ทำไมนะเหรอ? ก็เพราะเรารู้ว่าผู้อยู่เบื้องหลังความลึกลับซับซ้อนนั้นแสนประเสริฐ ไม่เพียงแต่ทรงควรค่าแก่ความไว้วางใจเท่านั้น แต่ทรงควรค่าแก่การเทิดทูนบูชาด้วยใจของเราด้วย เป็นความจริงที่สันติสุขไม่สามารถพบได้ในยามยากลำบากโดยการที่เราพยายามจะเข้าใจชีวิต แต่พบได้จากการวางใจและนมัสการพระองค์ผู้ทรงเป็นทางออกของทุกปัญหา

อ่าน: สดุดี 139 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

4 ตุลาคม

ปัญหาบาปของเราฝังลึกมากจนไม่เพียงพอที่พระเจ้าจะทรงแค่อภัยให้แก่เรา
ทำให้พระองค์ต้องลงมาช่วยเรา โดยเข้ามาสถิตในเราโดยพระวิญญาณของพระองค์

บางทีศาสนศาสตร์ที่ดีทั้งหมดควรเป็นทั้งความถ่อมใจและการปลอบโยนในเวลาเดียวกัน ทำไมถึงเป็นเช่นนั้น? เพราะพระเจ้ามิได้ทรงประสงค์ให้ศาสนศาสตร์พระคัมภีร์เป็นจุดสิ้นสุดของทุกสิ่งในตัวมันเอง แต่เพื่อที่ความรู้ทางศาสนศาสตร์จะชี้ไปถึงเป้าหมายที่แท้จริงของพระคุณ ถ้าเรากล่าวว่า ไม่จริง ทุกส่วนของคำสอนในคัมภีร์ออกแบบมาเพื่อเป็นหนทางไปสู่จุดสิ้นสุด และจุดสิ้นสุดคือชีวิตที่ถูกเปลี่ยนแปลงไปอย่างสิ้นเชิง ถ้าเช่นนั้นแล้ว เราก็ทำให้ศาสนศาสตร์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในพันธสัญญาใหม่นั้นถูกทำให้ด้อยค่าลงไปอย่างมากเลยทีเดียว

ทำไมพระเจ้าไม่ช่วยผมให้รอดตั้งแต่แรก และต้อนรับผมให้อยู่ในที่ประทับของพระองค์ในตอนท้าย แล้วก็แค่ปล่อยให้ผมอยู่ด้วยตัวเองในระหว่างนั้นกันล่ะ? เหตุใดการทรงสถิตอยู่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงเป็นของขวัญที่จำเป็นอย่างยิ่งสำหรับผู้เชื่อทุกคน? คำตอบคือเพราะสภาพของแรงดึงดูดที่แรงมากในสถาพคนบาปของผมนั่นเอง เราเห็นความชอบธรรมเข้ามาจัดการกับความรู้สึกผิดบาป และการได้รับเกียรติครั้งสุดท้ายของพระเจ้าได้ทำการเอาชนะบาปครั้งใหญ่ทั้งหมด แต่บาปและอำนาจของบาปในระหว่างนั้นเราจะต้องกล่าวถึง ไม่อย่างนั้น การงานของพระคุณจะไม่เสร็จครบถ้วย

ความบาปไม่ได้ทำให้เราเพียงรู้สึกผิด มันยังทำให้เราไม่สามารถต่อสู้หรือทำอะไรได้ มันทำให้เราขาดความสามารถในการดำเนินชีวิตในแบบที่พระเจ้าพอพระทัย บาปลักพาความปรารถนาในใจของเราและบิดเบือนความคิดของเราไป มันควบคุมลิ้นของเราและควบคุมพฤติกรรมของเรา มันบั่นทอนความตั้งใจและทำให้เราสิ้นแรงไร้กำลัง มันทำให้เราเป็นดังคนอัมพาต อ่อนแอ และไร้ความสามารถ เราไม่เพียงต้องการการให้อภัยและการช่วยเหลือที่เปลี่ยนแปลงชีวิตอย่างจริงจังเท่านั้น เรายังต้องการความช่วยเหลือที่เป็นปัจจุบัน—การช่วยเหลือที่จะช่วยให้เรามีใจปรารถนาและกำลังที่จะทำสิ่งที่ดีในสายพระเนตรของพระผู้เป็นเจ้าด้วย บาปที่ฝังลึกในเรานั้นลึกมากจนมีเพียงทางเดียวคือให้พระเจ้าผู้มีชีวิตและสถิตอยู่ในเราเท่านั้น ที่สามารถจะทำให้เราสามารถขอความช่วยเหลือและรับพระเมตตาในชีวิตของเราได้ ฉะนั้นพระเจ้าจึงไม่เพียงแต่ยกโทษให้เรา แต่ยังทรงเรียกเราให้ทำสิ่งที่ถูกต้องและสัญญาว่าเราจะมีบ้านบนสวรรค์นิรันดร์และได้อยู่กับพระองค์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เข้ามาเป็นคนกลางระหว่างเรากับพระเจ้า พระองค์ทรงเข้ามาภายในเรา ทำงานภายในเรา เพราะไม่มีทางที่เราจะปรารถนาและทำในสิ่งที่ถูกต้องโดยปราศจากการทำงานภายในของพลังของพระองค์ด้วยตัวเราเอง

เราต้องถ่อมใจอย่างมาก! เพราะทั้งหมดเป็นผลจากพระคุณอันชอบธรรมของพระเจ้า ไม่ใช่แค่สิ่งนี้เท่านั้นที่เราสามารถอ้างถึงความชอบธรรมที่เป็นของเรา แต่เรายังไม่สามารถอ้างถึงเครดิตจากการเชื่อฟังใดๆ ของเราได้อีกด้วย เพราะถ้าปราศจากการทรงสถิตของพระวิญญาณแล้ว เราจะไม่มีทางมีแรงจูงใจหรือกำลังที่จะเชื่อฟังพระเจ้าได้เลย เป็นความจริงที่เราถูกสร้างใหม่แล้วในพระคริสต์ และเป็นความจริงที่เรามีชีวิตอยู่ในพระองค์ แต่ถ้าปราศจากพระวิญญาณแล้ว เราก็ไม่มีอำนาจที่จะเอาชนะบาปได้

แล้วความสะดวกสบายอยู่ที่ไหนกันล่ะ? ก็คือ ถ้าคุณเป็นลูกของพระเจ้า แสดงว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงอยู่ในตัวคุณแล้ว คุณไม่จำเป็นต้องหวังและอธิษฐานว่าพระองค์จะอยู่ตรงนั้น เพราะพระองค์เสด็จมาแล้ว และพระคุณแห่งการทำให้รู้แจ้งและให้ความสามารถนั้น เป็นของประทานทุกช่วงเวลาสำหรับคุณของพระองค์

อ่าน: ฟิลิปปี 2:1-13 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

5 ตุลาคม

ความเชื่อในพระเจ้าเป็นมากกว่าการเชื่อสิ่งที่ถูกต้อง
มันคือการดำเนินชีวิตในทางที่ถูกต้องเพราะคุณเชื่อในสิ่งที่ถูกต้อง

ฮีบรู 11:1–7 เป็นคำอธิบายทั้งหมดว่าความเชื่อคืออะไรและความเชื่อทำอะไร:

"ความเชื่อคือความมั่นใจในสิ่งที่หวังไว้ เป็นความแน่ใจในสิ่งที่มองไม่เห็น โดยความเชื่อนี้เองคนสมัยก่อนจึงได้รับการรับรองจากพระเจ้า โดยความเชื่อ เราจึงเข้าใจว่า พระเจ้าได้ทรงสร้างจักรวาล ด้วยพระดำรัสของพระองค์ ดังนั้นสิ่งที่มองเห็นจึงเป็นสิ่งที่เกิดจากสิ่งที่ไม่ปรากฏให้เห็น

โดยความเชื่อ อาเบลจึงนำเครื่องบูชาที่ดีกว่าของคาอินมาถวายแด่พระเจ้า โดยทางความเชื่อนั้นท่านได้รับการรับรองว่าเป็นคนชอบธรรม พระเจ้าทรงรับรองของถวายของท่าน แม้ว่าอาเบลตายไปแล้ว แต่โดยทางความเชื่อท่านจึงยังพูดอยู่ โดยความเชื่อ เอโนคจึงถูกรับขึ้นไปเพื่อไม่ให้ท่านประสบกับความตาย ไม่มีผู้ใดพบท่านเพราะพระเจ้าทรงรับท่านไปแล้ว เพราะก่อนที่จะรับท่านขึ้นไปนั้น ท่านได้รับการรับรองแล้วว่าท่านเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า แต่ถ้าไม่มีความเชื่อแล้ว จะไม่เป็นที่พอพระทัยเลย เพราะว่าผู้ที่จะมาเฝ้าพระเจ้านั้น ต้องเชื่อว่าพระองค์ทรงดำรงพระชนม์อยู่ และพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานบำเหน็จแก่คนเหล่านั้นที่แสวงหาพระองค์ โดยความเชื่อ เมื่อโนอาห์ได้รับพระดำรัสเตือนเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่ยังมองไม่เห็น ท่านจึงยำเกรงและต่อเรือใหญ่ เพื่อช่วยครอบครัวของตนให้ปลอดภัย และโดยทางความเชื่อนั้น ท่านจึงกล่าวโทษชาวโลก และกลายเป็นทายาทแห่งความชอบธรรมซึ่งมาโดยความเชื่อ"

ความคิดและจิตใจที่เชื่อเป็นองค์ประกอบสำคัญของความเชื่อ แต่ก็ไม่ได้สรุปว่านั่นคือความเชื่อทั้งหมด ความเชื่อที่แท้จริงในพระคัมภีร์คือสิ่งที่เราใช้มีชีวิตอยู่ด้วยความเชื่อนั้นเสมอ ถ้าความเชื่อของเราไม่ได้เปลี่ยนแปลงชีวิตของเรา นั่นก็ไม่ใช่ความเชื่อที่แท้จริง ความเชื่อไม่ใช่แค่การยอมรับทางปัญญาต่อเรื่องราวแห่งความจริงเท่านั้น ผมเกรงว่านั่นคือลักษณะของความเชื่อในแวดวงวิชาการทางด้านการประกาศ แต่ความเชื่อที่แท้จริงได้เปลี่ยนแปลงชีวิตของเราอย่างสิ้นเชิง นี่คือเหตุผลที่ฮีบรู 11 เน้นสิ่งที่ผู้คนดำเนินชีวิตมากกว่าสนใจรายละเอียดของศาสนศาสตร์ของความเชื่อที่เป็นศาสนศาสตร์ที่ลึกซึ้ง แต่มันยังมีความหมายที่ใหญ่กว่าและมากกว่านั้นมากเลยทีเดียว

ดังที่ผู้เขียนฮีบรูนิยามความหมายของความเชื่อ เขาได้ยกตัวอย่างของความเชื่อที่แท้จริงสามตัวอย่างทันทีว่าความเชื่อที่แท้จริงในพระเจ้าได้เปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตของเราอย่างไร ประการแรก ความเชื่อได้นำทางและจัดการกับรูปเคารพในใจเรา (คาอิน) ประการที่สอง ความเชื่อก่อให้เกิดใจที่เชื่อฟังพระเจ้าในเรา (เอโนค) ประการที่สาม ความเชื่อทำให้เรายอมจำนนต่อการทรงเรียกของพระเจ้า (โนอาห์) ตอนนี้ให้เราลองพิจารณาถึงชีวิตของคนทั้งหลายที่ได้ถูกหล่อหลอมด้วย... สิ่งที่ชายคนนี้เคารพกราบไหว้บูชา กฎบัญญัติที่หญิงเหล่านั้นได้เชื่อฟัง และจากการทรงเรียกที่ชายคนโน้นถวายชีวิตให้ ความจริง การดำเนินชีวิต ความเชื่อในพระคัมภีร์ทำให้เรายอมอุทิศชีวิตตามความเชื่อที่แท้จริงที่มีอิทธิพลในการตัดแต่งหล่อหลอมชีวิตของเราเพื่อพระเจ้า พระองค์กลายเป็นเป้าหมายของการเทิดทูนเคารพและการไหว้บูชาของใจเรา กฎบัญญัติของพระองค์ช่วยกำหนดขอบเขตทางศีลธรรมในชีวิตของเรา และงานแห่งอาณาจักรของพระองค์กลายเป็นการทรงเรียกที่ปีติยินดีของเรา แน่นอนว่ามันเป็นเรื่องแตกต่างจากความคิดของสังคมโดยทั่วไปที่จะเชื่อว่าพระเจ้ามีอยู่จริงและประทานรางวัลแก่ผู้ที่แสวงหาพระองค์ และเป็นความเชื่อที่ต่างไปจากเดิมอย่างสิ้นเชิงทำให้เราใช้ชีวิตแตกต่างไปจากเดิมโดยสิ้นเชิง แต่จงจำไว้ว่าเราไม่สามารถไปถึงหรือสร้างความเชื่อที่ตัดแต่งและหล่อหลอมชีวิตนี้ได้ด้วยตัวเราเองได้ ไม่เลย มันคือของประทานจากพระคุณของพระเจ้า

อ่าน: ปฐมกาล 6-9 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

6 ตุลาคม

หากปราศจากความเป็นนิรันดร์ในใจกลางความคิดของเรา
ก็เหมือนกับภาพจิ๊กซอว์ชีวิตของเราที่ขาดชิ้นส่วนที่สำคัญไป

ประเด็นสำคัญประการหนึ่งของบทเฝ้าเดี่ยวนี้คือมนุษย์ทุกคนมีความโน้มเอียงทางศาสนศาสตร์ ไม่ว่าพวกเขาจะถือว่าตนเองเคร่งศาสนาหรือไม่ก็ตาม ทุกคนต้องการให้ชีวิตมีเหตุและผล ทุกคนอุทิศและทุ่มเทให้กับการตีความไม่มีใครปล่อยให้ชีวิตของเขาหรือเธอเป็นไปอย่างที่ควรเป็น เราทุกคนต่างก็แยกชีวิตเป็นชิ้นส่วนและต่างพยายามทำความเข้าใจอย่างเป็นเหตุเป็นผลกับมัน เราทุกคนพัฒนาระบบศาสนศาสตร์ของเราเอง ไม่ว่าจะเป็นในทางพระคัมภีร์หรือด้านอื่นๆ เราทุกคนพัฒนาปรัชญาชีวิตอย่างเฉพาะเจาะจง เราทุกคนต่างก็พกพาเอาโลกทัศน์ที่หล่อหลอมวิธีคิด สิ่งที่เราปรารถนา ทางเลือกที่เราทำ คำพูดที่เราพูด และการกระทำที่เราทำไปกับเราในทุกที่ พวกเราต่างก็ไม่อยู่เฉยๆ เราทุกคนต่างก็ผู้จัดการกับแนวทางชีวิตของเราให้ออกมาเป็นอย่างที่เราอยากให้มันเป็น

พระเจ้าทรงรู้ว่าเราเป็นใครและรู้ว่าเราถูกสร้างมาเพื่อที่จะเป็นเหตุเป็นผลของชีวิตของเรา จึงได้ประทานพระวจนะของพระองค์แก่เรา ซึ่งในพระวจนะนั้น พระองค์ได้ทรงเปิดเผยว่าพระองค์เป็นใคร ทรงนิยามว่าเราเป็นใคร ทรงอธิบายความหมายและวัตถุประสงค์ของชีวิตเรา ทรงตีแผ่ปัญหาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของมนุษยชาติ—ความบาป—และชี้ให้เราเห็นถึงความหวังในพระคุณอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ พระองค์ไม่ได้บอกเราทุกอย่าง เพราะเราไม่สามารถเข้าใจทุกสิ่งหรือจัดการกับมันในชีวิตประจำวันของเราได้ แต่พระองค์ทรงประทาน "โลกทัศน์จากจุดเริ่มต้นสู่ชะตากรรม" ที่จำเป็นทั้งหมดแก่เรา เพื่อให้เราดำเนินชีวิตได้อย่างที่เราเป็น อย่างที่เราถูกสร้างเพื่อให้มีชีวิตอยู่

สิ่งที่จำเป็นสำหรับมุมมองในพระคัมภีร์นี้คือชีวิตนิรันดร์นิรันดร์ พระคัมภีร์ช่วยให้เราเผชิญหน้ากับความจริงที่ว่าชีวิตในโลกนี้ไม่ใช่ทั้งหมดเราที่มีอยู่ พระคัมภีร์กำลังบอกเราว่าโลกนี้กำลังเดินไปสู่บทสรุปสุดท้าย คุณและผมเป็นสิ่งมีชีวิตนิรันดร์ที่จะใช้ชีวิตชั่วนิรันดร์ที่ไหนสักแห่ง เราจะได้อยู่ในที่ประทับของพระเจ้าตลอดนิรันดร์หรือแยกจากพระองค์และไปสู่สถานที่แห่งการลงโทษชั่วนิรันดร์

ความเป็นจริงของชีวิตนิรันดร์มีอิทธิพลต่อชีวิตที่นี่และตอนนี้ของเราด้วยความจริงจังและความหวัง วิธีที่เราใช้ชีวิตนั้นสำคัญเพราะว่าชีวิตเรามีส่วนที่เป็นนิรันดร์กาลที่จะตามมา การตัดสินใจเลือกของเรามีความสำคัญเพราะมีชีวิตส่วนที่เป็นนิรันดร์กาล สิ่งที่เราเชื่อนั้นสำคัญเพราะเรามีโลกส่วนกำลังเคลื่อนเข้าสู่นิรันดร์กาล สิ่งที่ใจเรายอมจำให้นั้นสำคัญเพราะมีวันพรุ่งนี้ที่เป็นนิรันดร์กาล เราไม่สามารถยึดมั่นในมุมมองของชีวิตที่เชื่อว่า "สิ่งสำคัญต่างๆ ที่มีค่าแค่ในเวลานี้ตอนนี้" และเชื่อในชีวิตนิรันดร์ได้ในเวลาเดียวกัน ในการเปิดเผยของชีวิตนิรันดร์มันไม่สมเหตุสมผลเลยที่จะหลงลืมพระเจ้าและใช้ชีวิตเพื่อตัวเอง ในการเผชิญหน้าต่อชีวิตนิรันดร์ มันไม่สมเหตุสมผลที่เราจะเขียนกฎบัญญัติของเราเองและต้องการแนวทางของเราเอง เพราะว่าในส่วนชีวิตนิรันดร์จะเรียกร้องให้เราจริงจังกับชีวิต

แต่ชีวิตนิรันดร์ช่วงเติมเต็มช่วงเวลานี้ด้วยความหวัง เพราะผมรู้ว่าชีวิตเราไม่ใช่มีเพียงแค่ชีวิตในโลกปัจจุบันนี้เท่านั้น ผมรู้ด้วยว่าบาป การทดลอง และความทุกข์ทรมานในปัจจุบันจะไม่คงอยู่ตลอดไป สำหรับลูกของพระผู้เป็นเจ้า พระสัญญานิรันดร์ว่าบาปจะถูกกำจัด ความทุกข์ทรมานจะสิ้นสุดลง การทดลองจะไม่มีอีกต่อไป และเราจะอยู่กับพระเจ้าอย่างสงบสุขบริบูรณ์ตลอดนิรันดร์ เราไม่สามารถเข้าใจชีวิตได้อย่างถูกต้องหากไม่ได้มองจากมุมมองของชีวิตนิรันดร์

อ่าน: ยอห์น 5:19-29 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

7 ตุลาคม

สิ่งที่ผมขาดไม่ได้ สิ่งที่ทำให้ผมสงสัยในความรักของพระเจ้าเมื่อไม่มีสิ่งนั้น
กลายเป็นสิ่งที่เข้ามาแทนที่พระเจ้า ครอบงำครอบครองใจของผมแทนพระองค์

ให้เราพูดกันอย่างตรงไปตรงมาว่า อะไรเป็นสิ่งที่เรากำลังบอกกับตัวเองว่าเราไม่มีตอนนี้? อะไรคือสิ่งที่เรามั่นใจว่าเราจะขาดมันไม่ได้? อะไรเป็นสิ่งที่เราคิดว่า "ขอเพียงแค่..." ที่เราพกติดตัวเพื่อกำหนดวิธีคิดเกี่ยวกับตัวเราเอง ชีวิตของเราเอง และความดีงามของพระเจ้า เราถูกล่อลวงให้สงสัยในความสัตย์ซื่อของพระเจ้าหรือไม่? เมื่อเรามองย้อนกลับไปด้วยความชื่นชมยินดีที่สิ่งต่างๆ หายไปในบางสถานการณ์หรือบางความสัมพันธ์ สิ่งใดทำให้เรามีความชื่นชมยินดีนั้น?

นี่คือที่มาของคำถามเหล่านี้: สิ่งใดในโลกนี้มักจะดึงดูดใจคุณและควบคุมความคิด คำพูด และพฤติกรรมของคุณ อัครทูตเปาโลกล่าวถึงประเด็นการสู้รบที่เรากำลังพิจารณาใคร่ครวญอยู่นี้ เขากล่าวว่า: "เพราะฉะนั้นเมื่อพระเจ้าทรงทำให้พวกท่านเป็นขึ้นมาด้วยกันกับพระคริสต์แล้ว ก็จงแสวงหาสิ่งที่อยู่เบื้องบนในที่ซึ่งพระคริสต์สถิตอยู่ คือประทับอยู่เบื้องขวาของพระเจ้า จงเอาใจใส่สิ่งที่อยู่เบื้องบน ไม่ใช่สิ่งที่อยู่บนแผ่นดินโลก" (คส.3:1–2) ทันทีหลังจากเขียนบรรยายข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์อย่างสวยงามแล้ว คุณคิดว่าเหตุใดเปาโลจึงกล่าวเช่นนี้? เขากล่าวเช่นนี้เพราะเปาโลรู้จักผู้ฟังของเขาดี เขารู้ว่าแม้พวกเขาจะเป็นลูกของพระเจ้า แต่สงครามฝ่ายวิญญาณนั้นยังไม่สิ้นสุด มีการต่อสู้อย่างต่อเนื่องเพื่อที่ช่วงชิงการครอบครองใจของพวกเขาเหล่านั้น มุมมองจากภาพรวมใจสามารถถูกยึดครองหรือปกครองได้ด้วยสองสิ่งนี้เท่านั้น ผมอ้างจากที่เปาโลกล่าวไว้คือ ใจของเรามักจะอยู่ภายใต้กฎบัญญัติจาก "เบื้องบน" หรือกฎ "บนโลก"

ภายใต้การถูกครอบครอง คุณและผมเรากำลังนมัสการและรับใช้สิ่งทรงสร้างหรือไม่ก็พระผู้สร้าง ภายในการต่อสู้ฝ่ายวิญญาณเราทุกคนมักจะสับสนระหว่างทั้งสองสิ่งนี้ มีหลายครั้งที่เรานมัสการและรับใช้ได้ถูกต้อง และมีแรงจูงใจและความชื่นชมยินดีในใจส่วนที่ลึกมาจากการที่ได้ใช้ชีวิตในแบบที่พระเจ้าพอพระทัย แต่ก็มีหลายครั้งที่เราบอกกับตัวเองว่ามีสิ่งทรงสร้างบางสิ่งที่เราอยากได้แล้วเราก็หลงลืมพระเจ้าผู้ทรงสร้างและประทานสิ่งเหล่านั้น และปล่อยให้ใจที่อยากได้สิ่งเหล่านั้นครอบงำความคิด จิตใจ และหล่อหลอมใจปรารถนาของเรา

"เบื้องบน" และ "โลกนี้" มีปัญหาของสงครามฝ่ายวิญญาณที่ยิ่งใหญ่ระหว่างการกลับใจเชื่อและการเดินทางกลับบ้านหลังสุดท้ายของเรา มันปล้ำสู้กับเราในทุกสถานการณ์ สถานที่และความสัมพันธ์ในชีวิตประจำวันของเราไม่ใช่เรื่องผิดที่จะเฉลิมฉลองความสำเร็จที่รุ่งโรจน์ที่เราได้สร้างมันขึ้นมาด้วยหยาดเหงื่อของเรา ไม่ผิดที่จะต้องการสิ่งนี้สิ่งนั้นหรือความสำเร็จเหล่านี้เหล่านั้นในชีวิต ไม่ผิดที่จะลงแรงทำงานหนักเพื่อให้ได้มา แต่เราต้องไม่ปล่อยให้มันครอบครองและครอบงำแทนที่พระเจ้าในใจเรา ไม่เพียงปัญหาครั้งนี้เท่านั้นที่เป็นการต่อสู้ฝ่ายวิญญาณครั้งใหญ่ของชีวิตคริสเตียน แต่ยังเป็นหลักการที่เราใช้อ้างอย่างต่อเนื่องถึงความจำเป็นที่เราต้องมีพระคุณด้วย—คือพระคุณที่สามารถปลดปล่อยเราจากความบาปในการอยากได้บางสิ่ง ซึ่งมันจะที่ไม่เคยให้สิ่งที่พระเจ้าเท่านั้นสามารถประทานแก่เราได้: นั่นคือชีวิต

อ่าน: ฟิลิปปี 1 ทิโมธี :17-19 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

8 ตุลาคม

การมานมัสการร่วมกันช่วยย้ำเตือนเราว่าความหวังไม่ใช่แค่สถานการณ์ สถานที่ แนวคิด หรือสิ่งของ ความหวังคือบุคคลคนหนึ่งที่ชื่อว่าพระเยซู

"แต่เมื่อความดีเลิศและความรักของพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของเรามาปรากฏ พระองค์ก็ทรงช่วยเราให้รอด ไม่ใช่เพราะความชอบธรรมที่เราทำเอง แต่ด้วยพระเมตตาของพระองค์โดยผ่านการชำระให้บังเกิดใหม่และสร้างใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระวิญญาณองค์นี้แหละที่พระเจ้าประทานให้แก่เราอย่างบริบูรณ์ผ่านทางพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา เพื่อว่าเมื่อเราถูกชำระให้ชอบธรรมโดยพระคุณของพระองค์แล้ว ก็จะได้เป็นผู้รับมรดกตามที่หวังไว้คือชีวิตนิรันดร์ คำกล่าวนี้สัตย์จริง ข้าพเจ้าปรารถนาให้ท่านเน้นเรื่องเหล่านี้ เพื่อพวกที่เชื่อในพระเจ้าแล้วจะได้มุ่งทำการดี การกระทำเหล่านี้ดีและเป็นประโยชน์กับทุกคน" ทิตัส 3:4-8

เราทุกคนต้องการสิ่งนี้ เป็นสิ่งที่เสริมกำลังให้เราในการทำสิ่งต่างๆ เป็นสิ่งที่กระตุ้นความหวังกำลังใจและความอดทนบากบั่น เป็นสิ่งที่ช่วยให้เราผ่านช่วงเวลาที่ยากลำบากในชีวิตและทำให้เราไม่ย่อท้อ เป็นการยากที่จะมีความสุขและยากที่จะลุกขึ้นสู้และมีชีวิตต่อไปด้วยกำลังของเราเองเพราะเราไม่สามารถหาสิ่งๆ นี้ได้จากตัวเรา แล้วสิ่งนั้นคืออะไรกันล่ะ? แน่นอน มันคือความหวัง เราทุกคนต่างโหยหาความหวัง

ในข้อพระคัมภีร์ทิตัสตอนนี้ อธิบายความได้ดีถึงเรื่องความหวังที่มั่นคง ความหวังที่จะไม่ทำให้เราผิดหวังหรืออับอาย ความหวังที่เราจะพบได้ในจากเบื้องบนเท่านั้น สถานการณ์ สถานที่ ประสบการณ์ และความสัมพันธ์ในชีวิตประจำวันในโลกนี้เป็นที่ที่อันตรายที่เราจะมองหาความหวัง ทำไมน่ะเหรอ? เพราะสิ่งเหล่านั้นจะทำให้เราล้มเหลวและผิดหวัง อย่างแรก ทุกที่คุณมองเห็นได้ในโลกนี้ได้รับผลกระทบจากการล้มลงในบาปไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง ไม่มีสิ่งใดเป็นไปตามที่ใจฝันหรืออุดมคติที่สมบูรณ์ ไม่มีที่ใดที่เป็นดังสวรรค์ที่สมบูรณ์ ไม่มีความพอใจที่สมบูรณ์และแน่นอนว่าไม่มีใครที่สมบูรณ์แบบอย่างในสวรรค์นิรันดร์ และความเป็นจริงอีกอย่างก็คือสิ่งต่างๆ ในโลกล้วนเป็นหมอกที่จะจางหายไปและเป็นกับดักแห่งความตาย ไม่มีสิ่งใดที่คงอยู่ ทุกสิ่งในด้านนี้ของนิรันดรกาลอยู่ในกระบวนของความเสื่อมสลาย ดังนั้น ความหวังเดียวที่จะตอบสนองความต้องการส่วนลึกที่สุดของใจเรา ทำให้เรามีเหตุผลที่จะเดินหน้าต่อไปไม่ว่าชีวิตนั้นจะยากลำบากเพียงใด และความหวังนั้นสัญญาว่าคุณจะพบความดีนิรันดร์ได้จากสิ่งที่มาจากเบื้องบนเท่านั้น

บางทีเราอาจยังพูดไม่พอถึงความหวังในพระผู้เป็นเจ้าและพระสัญญาต่างๆ แห่งพันธสัญญาของพระองค์ นั่นก็จริง แต่สิ่งที่จำเป็นและต้องพูดมากกว่านั้นคือ ความหวังถูกวางไว้บนบ่าของผู้ที่ทำให้พระสัญญาต่างๆ แห่งพันธสัญญาทั้งหมดเป็นจริง ความหวังที่เรามั่นใจและเชื่อถือได้นั้นคือความหวังในพระเยซู สิ่งนี้เกินกว่าที่เราจะอธิบายออกมาเป็นคำพูดได้อย่างเพียงพอ พระคัมภีร์กล่าวไว้อย่างมีพลังและตรงประเด็นยิ่งกว่านั้นว่า ความหวังที่วางใจได้คือพระเยซู! ในชีวิต ความตาย และการฟื้นคืนชีพของพระองค์ล้วนทำให้ชีวิตของเราเติมเต็มด้วยความหวัง พระคุณของไม้กางเขนไม่ได้เป็นเพียงพระคุณที่ให้อภัยและยอมรับ แต่พระคุณยังจัดหาทุกสิ่งที่จำเป็นสำหรับเราจนกว่าเราจะไม่ขัดสนอีกต่อไป แล้วในพระธรรมทิตัสกล่าวว่าความหวังนี้ก่อให้เกิดอะไร? ความหวังสร้างวิถีชีวิตใหม่ เพราะพระองค์ผู้ทรงเป็นความหวังทำให้ชีวิตผมเต็มไปด้วยความหวัง ผมไม่ต้องไขว่คว้าหาความหวังอีกต่อไป และตอนนี้ผมก็สามารถอุทิศชีวิตให้กับการงานที่ดีได้แล้ว คุณรู้จักความหวังนี้หรือไม่? ถ้าไม่ ก้าวแรกที่ดีในการค้นหาคือ การเข้าร่วมการนมัสการพระเจ้ากับเหล่าผู้เชื่อคนอื่นๆ ในวันอาทิตย์ที่คริสตจักรใกล้บ้านคุณ เพื่อที่จะนมัสการพระองค์ผู้ทรงเป็นความหวังของเราและเป็นที่ที่จะพบความหวังและพระเจ้าได้

อ่าน: โรม 5:1-11 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

9 ตุลาคม

วันนี้คุณถูกเรียกให้ละทิ้งเป้าหมายของอาณาจักรของคุณ
แล้วยอมจำนนตัวต่อพระประสงค์ของกษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่กว่า
พระคุณทำให้ทุกสิ่งเป็นไปได้

เป็นมุมมองแห่งชีวิตระหว่าง “แล้ว” และ “ยังไม่” ที่คริสเตียนทุกคนต้องมี อัครทูตเปาโลกล่าวถึงสิ่งนี้ได้อย่างทรงพลังในเอเฟซัส 6:10–18:

> “สุดท้ายนี้ จงเข้มแข็งขึ้นในองค์พระผู้เป็นเจ้า และในอานุภาพอันทรงพลังของพระองค์ จงสวมยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้าเพื่อจะสามารถต่อสู้กับอุบายของมารได้ เพราะเราไม่ได้ต่อสู้กับเนื้อหนังและเลือด แต่ต่อสู้กับพวกภูตผีที่ครอบครอง พวกภูตผีที่มีอำนาจ พวกภูตผีที่ครองพิภพในยุคมืดนี้ ต่อสู้กับพวกวิญญาณชั่วในสวรรคสถาน เพราะเหตุนี้จงรับยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้าไว้ เพื่อท่านจะสามารถต่อสู้ในวันชั่วร้ายนั้น และเมื่อทำทุกอย่างแล้วจะยังยืนหยัดอยู่ได้ เพราะฉะนั้นจงยืนหยัดไว้ เอาความจริงคาดเอว เอาความชอบธรรมเป็นเกราะป้องกันอก และเอาความพร้อมในการประกาศข่าวประเสริฐแห่งสันติสุขมาสวมเป็นรองเท้า และพร้อมกับสิ่งทั้งหมดนี้ จงเอาความเชื่อเป็นโล่ ด้วยโล่นี้พวกท่านจะสามารถดับลูกศรเพลิงทั้งหมดของมารร้าย จงเอาความรอดเป็นหมวกเหล็กป้องกันศีรษะ และจงถือพระแสงของพระวิญญาณคือพระวจนะของพระเจ้า จงอธิษฐานในพระวิญญาณทุกเวลาโดยการอธิษฐานและการวิงวอนทุกๆ อย่าง เพราะเหตุนี้จงเฝ้าระวังด้วยความเพียรและด้วยการวิงวอนเผื่อธรรมิกชนทุกคนอยู่เสมอ”

เหตุใดเปาโลจึงลงท้ายจดหมายถึงชาวเอเฟซัสด้วยวิธีนี้? เขาทำเช่นนั้นเพราะเขาเข้าใจว่าในส่วนนี้ของนิรันดร์กาลในชีวิตของเรานั้นมีศึกสงคราม เมื่อเขาบอกผู้อ่านให้สวมชุดเกราะแห่งข่าวประเสริฐและเตรียมพร้อมสำหรับสงคราม เปาโลไม่ได้กำลังแนะนำสิ่งใหม่ แต่เขากำลังสรุปทุกสิ่งที่เขาเริ่มพูดตั้งแต่ต้นจนถึงตรงนี้ ทุกคำแนะนำที่เปาโลให้ไว้นั้นคือการประยุกต์ใช้ตามความหมายของ “การดำเนินชีวิตตามความสว่างแห่งข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์” ในทุกรูปแบบที่เราต้องดำเนินในด้านของการต่อสู้ฝ่ายวิญญาณครั้งใหญ่ สงครามครั้งนี้คืออะไร? มันก็คือสงครามครั้งใหญ่ของบาปที่ยังอยู่ในตัวเรา มันยังคงทำงานอยู่เพื่อที่จะครอบครองใจเรา เรายังคงสองจิตสองใจอยู่ในการเลือกระหว่างความรักที่มีต่ออาณาจักรเล็กๆ ที่น่ากลัวของตัวเองกับพระประสงค์อันยิ่งใหญ่และความบริบูรณ์แห่งอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้า เรายังคงถูกล่อลวงให้อยากเลือกเอาแนวทางของตัวเองและเขียนกฎขึ้นเอง เรายังคงให้ความสำคัญกับความสะดวกสบายและความสุขมากกว่าที่จะรักการไถ่บาป เราถูกล่อลวงให้ตื่นเต้นต่อสิ่งต่างๆ ในโลกนี้มากกว่าเรื่องความเป็นจริงที่เราได้กลายเป็นลูกของพระเจ้า เรายังคงพร่ำบ่นเมื่อการชำระให้บริสุทธิ์มาถึงเรา และเรายังมักจะให้เครดิตพระเจ้าด้วยความสัตย์ซื่อได้ก็ต่อเมื่อเวลาที่สิ่งต่างๆ ในชีวิตของเราดูเหมือนจะเป็นไปด้วยดีเท่านั้น

สงครามใหญ่ฝ่ายวิญญาณครั้งนี้ไม่ใช่ประสบการณ์ที่หาได้ยากและแปลกใหม่ของการเต้นรำบนโต๊ะของเหล่าปีศาจแบบที่เรามักจะคิดกัน ไม่ใช่เลย แต่เป็นการต่อสู้ที่ดุเดือดอย่างต่อเนื่องเพื่อจะพิชิตใจเราระหว่างพระเจ้ากับศัตรูที่ชอบพูดพล่ามไร้สาระและหลอกลวงจนกว่าศัตรูตนนี้จะอยู่ใต้พระบาทของพระเยซู เอเฟซัส 6:10–18 ย้ำเตือนคุณว่าคุณได้รับพระคุณอย่างล้นเหลือเพื่อการต่อสู้ครั้งนี้

อ่าน: 1 ยอห์น 2:15-17 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

10 ตุลาคม

หากคุณเป็นลูกของพระเจ้า คุณก็ถูกเรียกให้ละทิ้ง "ชีวิตของฉัน"
ที่เป็นความคิดและชีวิตประจำวันด้วยความคิดที่จะรับใช้ทีละเล็กทีละน้อย

อะไรเป็นสิ่งที่คุณต้องการสำหรับชีวิต? จริงๆแล้วคุณมีชีวิตอยู่เพื่ออะไร? ถ้าเราสามารถมี "ชีวิตที่ดี" ได้ ชีวิตเราจะเป็นอย่างไร? ถ้าคุณจะพูดว่า "ถ้าเพียงแค่ฉันมี_____ชีวิตฉันก็คงจะ_____" เราจะเติมคำว่าอะไรในช่องว่าง? เป็นไปได้ไหมว่าแม้เราเป็นลูกของพระเจ้า แต่เราก็ยังคิดว่าชีวิตเราเป็นของเราเอง? เมื่อเราคิดถึงชีวิตของคุณในลักษณะนี้ งานรับใช้ก็เกี่ยวกับการเดินออกมาจากชีวิตของคุณโดยการให้เวลา พลังงาน และเงินของคุณให้กับพระเจ้าเพียงเล็กน้อย แล้วก็กลับไปอยู่ในชีวิตของตัวเองอย่างเดิม การคิดแบบนี้ทำให้งานรับใช้เป็นสิ่งที่ถูกแยกออกจากชีวิตประจำวันของคุณ และมีแนวโน้มว่ามันจะถูกกำหนดโครงสร้างและเวลาขึ้นโดยผู้นำของคริสตจักรของคุณ แล้วคุณก็สนับสนุนมันระยะหนึ่งด้วยกำลังของคุณเอง เบื้องหลังของมุมมองการทำพันธกิจนี้คือความคิดที่ว่าชีวิตของคุณยังคงเป็นของคุณเอง และคุณก็ให้เวลากับมันเพียงเล็กน้อยให้พระเจ้าและงานของพระองค์

มุมมองของการรับใช้ในพันธสัญญาใหม่นั้นแตกต่างไปอย่างสิ้นเชิง (ดู อฟ. 4:1–16; 1 โครินธ์ 12; คส. 3:12–17) พันธสัญญาใหม่ค่อนข้างชัดเจนในการเรียกร้องให้เราเข้าใจว่าชีวิตเราไม่ได้เป็นของเราอีกต่อไป เราไม่ได้เป็นเจ้าของร่างกายของเรา เราไม่ได้เป็นเจ้าของความรู้สึกของเรา เราไม่ได้เป็นเจ้าของจิตวิญญาณของเรา เราไม่ได้เป็นเจ้าของความคิดของเรา เราไม่ได้เป็นเจ้าของจิตวิทยาของเรา เราไม่ได้เป็นเจ้าของความสามารถในการสื่อสารของเรา เราไม่ได้เป็นเจ้าของความสัมพันธ์ของเรา เราไม่ได้เป็นเจ้าของพรสวรรค์ (ของประทาน) หรือประสบการณ์ของเรา เราไม่ได้เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในความหมายที่ลึกซึ้งที่สุดของความหมายของความเป็นเจ้าของ เปาโลเข้าใจสิ่งนี้เมื่อเขากล่าวในตอนท้ายของการพูดถึงเรื่องเพศใน 1 โครินธ์ 6 ว่า "ท่านรู้แล้วไม่ใช่หรือว่า ร่างกายของพวกท่านเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้สถิตในท่าน ผู้ซึ่งพวกท่านได้รับจากพระเจ้า และท่านทั้งหลายไม่ใช่เจ้าของตัวท่านเอง?" (ข้อ 19) เราเริ่มเข้าใกล้สิ่งที่พระเจ้าออกแบบชีวิตของเราให้เป็นเหมือนลูกคนหนึ่งของพระองค์ เมื่อเราเข้าใจว่าไม่มีอะไรที่ประกอบตัวเราและชีวิตของเราเป็นของเราเอง เราและทุกสิ่งที่ประกอบขึ้นเป็นเพราะเราถูกซื้อด้วยราคาที่ต้องจ่าย ดังนั้น เราจึงถูกเป็นเจ้าของโดยผู้ที่จ่ายในราคานั้นแล้ว

แต่มีสิ่งที่สองที่พระคัมภีร์ใหม่ได้ระบุไว้อย่างชัดเจน พระเจ้าไม่ได้ทรงเรียกลูกๆ ทุกคนของพระองค์ให้เป็นเพียงผู้รับอาณาจักรของงานแห่งพระคุณของพระองค์เท่านั้น แต่ให้เป็นเครื่องมือของงานแห่งพระคุณนั้นด้วย นี่คือสิ่งที่ผมเรียกว่า "กระบวนทัศน์ (หรือระบบความคิด ความเชื่อพื้นฐาน)ในการมีส่วนร่วมทั้งหมด" นั่นคือคนของพระเจ้าทั้งหมดและเวลาทั้งหมด ลูกของพระเจ้าทั้งหมดถูกเรียกให้รับใช้และเราทุกคนต้องคิดถึงตัวเองในแง่นั้น

ประการสุดท้าย พันธสัญญาใหม่ไม่ได้สอนให้เราแยกระหว่างชีวิตและการรับใช้ออกจากกัน ทุกมิติในชีวิตของเราเป็นเวทีสำหรับการรับใช้ การแต่งงานคือการรับใช้ มิตรภาพคือการรับใช้ การเลี้ยงดูเป็นการรับใช้ การเป็นเพื่อนบ้านคือการรับใช้ สถานที่ทำงานเป็นสถานที่แห่งการรับใช้

เราถูกเรียกให้เป็นตัวแทนของพระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงสง่าราศี ผู้ซึ่งประทานทุกสิ่งที่เราต้องมีเพื่อดำเนินชีวิตตามแนวคิดในการรับใช้

อ่าน: ซูกา 17 :7-10 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

11 ตุลาคม

พระเจ้าไม่ได้พอพระทัยกับการที่คุณเป็นเพียงแค่พยานถึงการงานแห่งพระคุณของพระองค์
พระองค์ทรงเรียกคุณให้เป็นเครื่องมือของพระคุณนั้นต่อผู้อื่น

ตำแหน่งหน้าที่ที่พระเจ้าทรงเลือกให้เราในงานแห่งอาณาจักรของพระองค์นั้นเป็นสิ่งที่อัศจรรย์ ลูกทุกคนของพระองค์มีการทรงเรียกที่ยากที่จะเข้าใจ น่าเศร้าที่พวกเขาหลายคนไม่เข้าใจจุดยืนของตนเอง และเพราะเหตุที่พวกเขาไม่เข้าใจ พวกเขาจึงค่อนข้างสบายใจที่จะเป็นเพียงผู้รับและค่อนข้างอายเมื่อต้องเป็นเครื่องมือแห่งพระคุณ

ผู้คนจำนวนมากที่เข้าร่วมการประกาศข่าวประเสริฐของคริสตจักรในวันอาทิตย์อุทิศตัวต่องานของคริสตจักรน้อยมาก ศิษยาภิบาลส่วนใหญ่จะตื่นเต้นถ้าคนส่วนใหญ่ของพวกเขาเป็นผู้เข้าร่วมประชุมทุกวันอาทิตย์และมุ่งมั่นที่จะสนับสนุนทางการเงินแก่งานของคริสตจักรเหล่านั้น แต่ช่างน่าเศร้าที่งานพันธกิจเหล่านี้มีมาตรฐานต่ำกว่าแผนการอันชาญฉลาดของพระเจ้าที่มีเพื่อคริสตจักรของพระองค์ ลองคิดดูสิ เราจะไม่มีทางจ้างคนทำพันธกิจที่เป็นมืออาชีพมาทำงานได้มากพอที่จะครอบคลุมความต้องการในงานรับใช้ทั้งหมดในสัปดาห์ที่กำหนด ไม่ว่าคริสตจักรของเราจะมีขนาดเท่าใดก็ตาม ไม่น่าแปลกใจที่ผู้คนต่างก็ออกไปขอความช่วยเหลือภายนอกพระกายของพระคริสต์ ไม่น่าแปลกใจที่ปัญหาต่างๆเติบโตขึ้นเรื่อยๆจนถึงความซับซ้อนในระดับสูงและยากที่จะอธิบาย

ลูกของพระเจ้าทุกคนได้รับเรียกให้ประจำการในตำแหน่งหน้าที่เดียวกัน เราทุกคนถูกเรียกให้เป็นทูตของพระองค์ จงจำไว้ว่าสิ่งเดียวที่ทูตทำคือเป็นตัวแทน แผนการของพระเจ้าคือการทำให้การทรงสถิตและพระคุณที่มองไม่เห็นของพระองค์ปรากฏเห็นได้ผ่านคนของพระองค์ ผู้ที่พระเจ้าสถิตอยู่กับเขาและนำพระคุณนั้นไปให้ผู้อื่น นั่นคือการทรงเรียกของพระเจ้าต่อลูกๆ ทุกคนของพระองค์ที่ไม่พึงพอใจในตนเองที่เป็นเพียงแค่ผู้รับหรือผู้บริโภค พระกายของพระคริสต์ถูกออกแบบโดยพระเจ้าเพื่อให้เป็นชุมชนที่รักการประกาศอย่างเป็นธรรมชาติเสมอต้นเสมอปลาย

การที่คริสตจักรจะเป็นเช่นนี้ได้ คนของพระเจ้ามีสามสิ่งนี้ 1) เราต้องมีวิสัยทัศน์ เราต้องได้รับการเตือนครั้งแล้วครั้งเล่าถึงตำแหน่งหน้าที่ของเราในงานขององค์พระผู้ไถ่ 2) เราความมุ่งมั่นในงาน เราต้องได้รับการสนับสนุนให้ตัดสินใจอย่างเฉพาะเจาะจงและเป็นรูปธรรมเพื่อวางตำแหน่งตัวเราให้ดีขึ้นสำหรับงานที่พระเจ้าทรงเรียกเราให้ทำ และ 3) เราต้องการการฝึกอบรม เราต้องเข้าใจว่าการเป็นตัวแทนแห่งพระคุณของพระผู้ไถ่ในชีวิตของผู้คน ที่พระองค์ทรงวางเขาเหล่านั้นไว้ในชีวิตของเรานั้นเป็นอย่างไร เราจำเป็นต้องได้รับการฝึกฝนไม่ให้มองว่าความสัมพันธ์เหล่านั้นเป็นของเราเพื่อความสุขของเรา แต่ให้มองว่าเป็นห้องทำงานที่พระเจ้าทรงสามารถทำงานในการเปลี่ยนแปลงชีวิตโดยพระคุณพระองค์

ช่างเป็นการใช้ชีวิตที่น่าทึ่งจริงๆ! เราได้รับเลือกจากพระเจ้าให้เป็นส่วนหนึ่งของภาระกิจที่สำคัญสุดยอดแห่งจักรวาล เราได้รับเลือกให้นำเรื่องราวข่าวดีที่ช่วยเปลี่ยนแปลงชีวิตเกี่ยวกับพระคุณของกษัตริย์ผู้ช่วยให้รอดติดตัวเราไปในทุกที่ และเราได้รับพระคุณเช่นเดียวกันเพื่อให้เราเป็นทูตอย่างที่เราได้รับการทรงเลือกให้เป็น

อ่าน: 1 พงศาวดาร 16:8-27 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

12 ตุลาคม

การอธิษฐานเป็นการละทิ้งชีวิตที่เอาแต่เรียกร้องและพร่ำบ่น
และตระหนักถึงพระพรที่เราไม่สมควรได้รับ และให้ตัวเองมีชีวิตที่ขอบคุณพระเจ้า

เมื่อพูดถึงการอธิษฐานคุณนึกถึงอะไร? เมื่อคุณอธิษฐานคุณต้องการอะไรจากพระเจ้า? คำขออะไรครอบงำชีวิตแห่งการอธิษฐานของคุณ?

คำอธิษฐานที่แท้จริงเกิดขึ้นที่จุดบรรจบกันของการยอมจำนนและการเฉลิมฉลอง การอธิษฐานเป็นมากกว่าการยื่นรายการสิ่งที่ปรารถนาให้กับพระเจ้าและบอกให้พระองค์รู้ว่าคุณรู้สึกขอบคุณที่พระองค์มีอยู่จริงและมีอำนาจที่จะปลดปล่อย การอธิษฐานในลักษณะนี้ทำให้เราวางตัวเองเป็นศูนย์กลางของทุกสิ่งและลดระดับความสำคัญของพระเจ้าลง และให้พระองค์เป็นแค่พระที่ศักดิ์สิทธิ์ที่คอยบริการอย่างแท้จริง นี่ไม่ใช่พระเจ้าที่คุณต้องการ ไม่ใช่สติปัญญาของพระองค์ที่คุณต้องการ ไม่ใช่พระคุณของพระองค์ที่ใจของคุณปรารถนา คำอธิษฐานในรายการสิ่งที่ปรารถนากล่าวว่า "ข้าพระองค์รู้ว่าอะไรดีที่สุดสำหรับชีวิตของข้าพระองค์ และข้าพระองค์จะขอบคุณพระองค์ ถ้าพระองค์จะใช้กำลังของพระองค์เพื่อทำให้สิ่งนี้สิ่งนั้นเกิดขึ้น" คุณอธิษฐานแบบนี้เมื่อเราลืมไปว่าพระเจ้าพระผู้สร้างและพระผู้ช่วยให้รอดทรงรู้มากกว่าที่คุณรู้เกี่ยวกับสิ่งที่คุณต้องการอย่างแท้จริง ยิ่งไปกว่านั้น คำอธิษฐานแบบนี้ทำให้ชีวิตเรามีเพียงสิ่งที่เราต้องการ สิ่งที่เป็นปัจจัยภายนอกต่างๆ ในชีวิตและอารมณ์ความรู้สึกของเรา นี่ไม่ใช่คำอธิษฐานที่แท้จริง ในการอธิษฐานที่แท้จริงเราจะยอมสละสิทธิ์ในชีวิตของเราเพื่อแผนการและพระประสงค์ที่ยิ่งใหญ่กว่าและชาญฉลาดกว่าของพระผู้เป็นเจ้า คือการยอมจำนนและทำตามพระประสงค์ของพระองค์ ไม่ใช่การที่พระเจ้ายอมลงนามในรายชื่อของคุณ แต่คุณสละชีวิตของคุณให้กับพระองค์

ถ้าอย่างนั้นการอธิษฐานก็คือการเฉลิมฉลอง ในการอธิษฐานเราพบกับความสุขได้ในความประหลาดใจถึงความหมายที่แท้จริงของการที่เรามีพระบิดาในสวรรค์ เราได้พบกับความชื่นชมยินดีในความจริงที่ว่าพระองค์ทรงเลือกที่จะมอบอาณาจักรของพระองค์ให้เรา ทรงประทานฤทธิ์อำนาจยิ่งใหญ่ของพระองค์อย่างเพียงพอต่อสิ่งจำเป็นต่างๆ ในชีวิตของเรา เราเฉลิมฉลองที่ทรงให้อภัยเรา ช่วยเหลือเรา เปลี่ยนแปลงชีวิตเรา ช่วยเราให้ทำสิ่งต่างๆ ได้ และกำลังประทานพระคุณให้เรา เราพบความปีติยินดีเมื่อเราได้มีส่วนร่วมในงานแห่งการทรงไถ่ของพระองค์ เราพบความหวังได้ในอนาคตอันรุ่งโรจน์ที่กำลังจะมาถึง เราประหลาดใจกับความเป็นจริงที่เพราะอิมมานูเอลเข้ามาในชีวิตของเราด้วยพระคุณของพระองค์ เราจึงไม่ต้องอยู่ลำพังอีกต่อไป เราพบสันติสุขในข้อเท็จจริงที่ว่าเพราะพระคุณเราจึงไม่ถูกทิ้งให้อยู่ในแหล่งความรู้เล็กๆ แห่งสติปัญญาของเรา หรือทิ้งให้พึ่งพาความชอบธรรมและกำลังของเรา เราต่างใคร่ครวญถึงพระสิริและความดีงามของพระเจ้าและเฉลิมฉลอง เราชื่นชมยินดีในความจริงที่ว่าเราไม่ต้องมองหาชีวิตจากผู้คน สถานการณ์ และสถานที่รอบตัวเราอีกต่อไป แต่เราได้รับชีวิตใหม่—ชีวิตที่เป็นนิรันดร์

การอธิษฐานที่แท้จริงนั้นรวมถึงการทูลขอจากพระเจ้าด้วยหรือไม่? แน่นอนว่าใช่ พระเจ้าสนับสนุนเราให้พึ่งพาพระองค์เพราะพระองค์ห่วงใยเราทั้งหลาย แต่คำอธิษฐานทูลขอที่แท้จริงอยู่บนท่าทีที่ยอมจำนนและเฉลิมฉลอง การยอมจำนนและเฉลิมฉลองป้องกันไม่ให้คำขอของคุณเป็นความต้องการที่เห็นแก่ตัวหรือการพร่ำบ่นที่ขื่นขม การอธิษฐานเหล่านี้เป็นเครื่องมือแห่งพระคุณของพระเจ้าในชีวิตของคุณ เมื่อคุณระลึกถึงพระเจ้าอย่างเหมาะสมและเฉลิมฉลองในฐานะที่คุณเป็นลูกของพระองค์ สิ่งนี้จะช่วยให้การอธิษฐานของคุณกลายเป็นเครื่องมือที่พระเจ้าใช้เพื่อปลดปล่อยคุณจากการเป็นทาสของจิตใจของคุณ และนี่คือผลงานแห่งพระคุณ!!

อ่าน: มัทธิว 6:5-15 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

13 ตุลาคม

คุณไม่ได้ยินพระองค์ แต่พระองค์ฉลาดกว่า คุณมองไม่เห็นพระองค์ แต่พระองค์สัตย์ซื่อกว่า
คุณไม่สามารถสัมผัสพระองค์ได้ แต่พระองค์ทรงอยู่ใกล้กว่าสิ่งอื่นใดที่คุณไว้วางใจ

เป็นความจริงพื้นฐานที่น่าทึ่งที่สุดข้อหนึ่งที่จะกล่าวถึงสิ่งที่พระคุณเท่านั้นที่ทำได้ บนแผ่นดินโลกมันดูไม่สมเหตุสมผลเลย ถ้าสิ่งนี้ไม่ได้อยู่บนรากฐานความจริงที่สำคัญที่สุดของจักรวาลที่เราสามารถพิจารณาได้ เราจะเรียกคนที่เกี่ยวข้องเหล่านั้นว่า "บ้า" มันเป็นเส้นแบ่งพื้นฐานของความเป็นมนุษย์ของมนุษย์ทุกคน อัครทูตเปโตรกำลังพูดถึงผู้เชื่อที่อยู่ระหว่าง "สิ่งที่เป็นขึ้นแล้ว" และสิ่งที่ "ยังไม่เกิดขึ้น" เมื่อท่านกล่าวถึงความสัมพันธ์ของเขาเหล่านั้นกับพระเยซูคริสต์ว่า "พระองค์ผู้ที่พวกท่านไม่เคยเห็น แต่พวกท่านยังรักพระองค์อยู่ แม้ว่าขณะนี้พวกท่านไม่เห็นพระองค์ แต่พวกท่านยังเชื่อและชื่นชมยินดี ด้วยความยินดีเป็นล้นพ้นสุดจะพรรณนา เพราะได้รับความรอดแห่งวิญญาณจิตอันเป็นผลจากความเชื่อของพวกท่าน" (1 ปต. 1:8–9)

ทีนี้ ให้เราลองปล่อยให้ตัวเองพิจารณาถึงความหมายที่ลึกซึ้งของสิ่งที่ข้อพระคัมภีร์ตอนนี้ที่กล่าวถึงแรงจูงใจส่วนที่ลึกที่สุดในใจของคนของพระเจ้า พวกเขาถูกเชื่อมโยงกับความรัก ความเชื่อ ความยินดี และศรัทธาที่อยู่ในส่วนลึกที่สุดกับพระเจ้าที่พวกเขาไม่เคยเห็น ได้ยิน หรือสัมผัสมาก่อน พวกเขาฝากความหวังและความฝันต่างๆ ในชีวิตไว้กับพระเจ้าที่เขาเหล่านั้นมองไม่เห็นพระองค์ ความสัมพันธ์ของพวกเขากับพระองค์เป็นหนึ่งในความรักที่เปลี่ยนแปลงชีวิต เมื่อพวกเขาระลึกถึงพระองค์ก็เกิดความชื่นชมยินดี ด้วยความยินดีเป็นล้นพ้นสุดจะพรรณนา

หากข้อเท็จจริงนี้ไม่ได้เป็นข้อเท็จจริงพื้นฐานของการดำรงอยู่ของมนุษย์—หรือเป็นข้อเท็จจริงที่มอบความหมายที่แท้จริงกับการที่พระเจ้ามีอยู่จริง พระลักษณะของพระเจ้า และแผนการของพระองค์ มันก็จะไม่สมเหตุสมผลเลย เราก็จะถอยกลับมามองดู "ผู้เชื่อ" เหล่านี้ แล้วสรุปว่าพวกเขากำลังหลงผิดหรือบ้าไปแล้ว แต่พวกเขาไม่ได้บ้า แต่คือผู้ได้รับพระพร ผู้ที่รู้ทุกสิ่งชัดเจน ผู้ที่ใจของเขาได้เปิดรับสิ่งที่สำคัญที่สุดไว้แล้ว

นี่คือสิ่งที่พระคุณกระทำ พระคุณช่วยเราจากความมืดบอดฝ่ายวิญญาณ ปลดปล่อยเราจากการเป็นทาสของเหตุผลนิยมหรือวัตถุนิยม พระคุณทำให้เรามีความเชื่อความมั่นใจในสิ่งที่เรามองไม่เห็น ปลดปล่อยเราจากการปฏิเสธที่จะเชื่อในสิ่งที่เราไม่สามารถสัมผัสได้ด้วยระบบสัมผัสทางกายภาพของเรา แต่พระคุณยังทำมากกว่านั้นคือเชื่อมโยงเรากับพระเจ้าที่เรามองไม่เห็นให้เราอยู่ในความรักนิรันดร์ที่เติมเต็มเราด้วยความชื่นชมยินดีที่เราไม่เคยพบเจอมาก่อน และให้ใจเราสงบอย่างที่เราไม่เคยคิดว่าจะเป็นได้

และพระคุณพระเจ้ายังช่วยชีวิตเรา เพราะเรามักจะลืมสิ่งที่สำคัญ ความเป็นจริง และความจริงแท้ เรายังคงมองหาสิ่งต่างๆ ฝ่ายโลกเพื่อความสะดวกสบายในชีวิต เรามักหลงลืมว่าเรามีพระบิดาในสวรรค์จริงๆ พระคุณได้กระทำสิ่งที่แสนดีแลดีที่สุดให้กับเราและมากขึ้นเรื่อยๆ

อ่าน: 1 เปโตร 1:1-12 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

14 ตุลาคม

การต่อสู้เพื่อการชำระให้บริสุทธิ์มีมากมาย
แต่พระเมตตาของพระเจ้ามีมาใหม่ในทุกเช้า เช้าแล้วเช้าเล่าไม่เคยยั้งหยุด

การต่อสู้ในใจของเรายังคงดำเนินต่อไป สิ่งล่อใจมีอยู่รอบตัวเรา ศัตรูซุ่มอยู่ดุจสิงโตคำราม ความเห็จต่อสู้กับความจริง ผู้คนของพระเจ้าใช้ชีวิตอย่างคนกลุ่มน้อยที่มักถูกเข้าใจผิด ความเจ็บป่วยและความทุกข์ทรมานเข้ามาที่หน้าประตู เราจำเป็นต้องเติบโตในพระคุณ ในความอ่อนแอเราหลีกทางให้กับสิ่งที่เราควรยืนหยัดและต่อสู้ เราทำบาปต่อผู้อื่น ความหวัง ความฝัน และแผนการต่างๆ ในชีวิตของเราล้มเหลว เรามีประสบการณ์กับการทุจริตและความอยุติธรรม มีหลายครั้งที่เราถูกล่อลวงให้สงสัยว่าในสถานการณ์ที่ยากลำบากต่างๆ เหล่านี้มันคุ้มค่าหรือเปล่า แต่พระเจ้ายังคงทำงานของพระองค์ในการถลุงและหล่อหลอมเราให้เป็นเหมือนพระบุตรของพระองค์ในสถานการณ์ต่างๆ เหล่านี้ ในหลายหนทางหลายแง่มุมของชีวิตที่ยากลำบาก มันคือจุดตัดของความยากลำบากของชีวิตในโลกที่ตกลงสู่บาปกับการฟื้นฟูโดยพระคุณ

บางทีคุณอาจกำลังอ่านและคิดว่า "โอ้...พอล นี่ก็ช่วยหนุนใจเรามาแล้วทีเดียว" แต่เดี๋ยวก่อน ผมขอให้คุณลองวิเคราะห์ถึงบางสิ่งที่หนุนใจอย่างน่าเหลือเชื่อยิ่งกว่าท่ามกลางความทุกข์ยากลำบาก คือพระคุณความรักของพระเจ้าจะไม่มีสิ้นสุดจนกว่าเราจะอยู่ได้ไปอยู่กับพระองค์ ซึ่งได้ถูกย้ำไว้ในข้อพระคัมภีร์นี้: "ความรักมั่นคงของพระยาห์เวห์ไม่เคยหยุดยั้ง และพระกรุณาของพระองค์ไม่มีสิ้นสุด เป็นของใหม่ทุกเวลาเช้า ความเที่ยงตรงของพระองค์ใหญ่ยิ่งนัก" (เพลงคร่ำครวญ 3:22-23)

พิจารณาว่าข้อพระคัมภีร์นี้กำลังบอกว่าเราอยู่ในฐานะอะไร และบอกอะไรถึงสิ่งที่เราได้รับในฐานะลูกของพระเจ้า พระเจ้าได้มอบความรักที่มั่นคง เที่ยงตรง และที่ไม่มีวันเสื่อมสลายให้แก่เรา แม้ว่าเราได้มันมาเปล่าๆ หรือแม้แต่จะไม่สมควรได้รับมันเลยก็ตาม แต่ยังมีอีกมากที่ผมจะพูดเกี่ยวกับความรักนี้ คือ ความรักมั่นคงของพระองค์ไม่เคยยั้งหยุด พระองค์จะไม่ทอดทิ้งเรา ไม่มีวันเดินจากเราไปด้วยความรังเกียจเดียจฉัน ทรงไม่เสียพระทัยและยินดีที่จะมอบความรักที่มั่นคงนี้ให้กับเรา พระองค์จะยังรักเรามากในวันที่แย่ที่สุด พอๆ กับวันที่ดีที่สุดของเรา และของประทานแห่งรักชิ้นนี้จะเป็นของเราตลอดไป

แต่ข้อพระคัมภีร์นี้กล่าวมากกว่านั้น ข้อนี้ได้ประกาศว่าในฐานะที่เราเป็นลูกของพระเจ้า เราได้รับพระเมตตาใหม่ในทุกเวลาเช้าตลอดนิรันดร์ ลองตรึกตรองดูว่าสิ่งนี้หมายความว่าอย่างไร วันนี้มีความเมตตาใหม่สำหรับเรา ที่ได้จัดเตรียมไว้สำหรับทุกสิ่งที่เราจะต้องเผชิญ ทั้งสิ่งที่เรารู้เกี่ยวกับมันแล้ว สิ่งที่เรากังวลเกี่ยวกับมันและสิ่งที่เรายังไม่รู้เกี่ยวกับมัน ความเมตตาของพระเจ้าไม่ใช่เรื่องธรรมดาทั่วไป มันเป็นพระคุณแบบเฉพาะบุคคล การดูแลในแต่ละสถานการณ์ และความช่วยเหลือที่เป็นรูปธรรม พระเมตตาเพียงพอสำหรับทุกสถานการณ์และให้สิ่งจำเป็นที่เพียงพอต่อชีวิตเราเสมอ เราได้รับเพียงพอที่เท่าเราต้องการและได้รับมากเท่าที่เราจำเป็นต้องต้องมี เราไม่ต้องสงสัยเกี่ยวกับของประทานแห่งพระเมตตาพระเจ้า เพราะพระเมตตาหลั่งไหลมาจากพระเมตตาใหม่แห่งพระคุณที่ไม่มีวันสิ้นสุด แน่นอน ชีวิตในด้านนิรันดร์กาลอาจเป็นเรื่องยาก แต่เราไม่ได้อยู่เพียงลำพัง เราได้รับความรักมั่นคงและพระเมตตาใหม่ในทุกเวลาเช้าและเพียงเพียงต่อความต้องเราของเราในวันนี้และตอนนี้

อ่าน: เพลงคร่ำครวญ 3:22-27 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

15 ตุลาคม

วันนี้สงครามแห่งรักจะเกิดขึ้นบนสนามรบในใจของคุณ
แล้วคุณจะถูกครอบครองด้วยการรักพระเจ้าหรือสิ่งอื่นกันล่ะ?

เป็นเรื่องง่ายที่คุณจะคำตอบฝ่ายวิญญาณด้านบนอย่างถูกต้อง: "ไม่ต้องสงสัยเลยว่าใจของผมจะถูกควบคุมโดยความรักที่มีต่อพระเจ้าเหนือสิ่งอื่นใด" ปัญหาก็คือนี่มันแค่เริ่มต้น ในใจของเรายังคงมีสงครามแห่งรักอยู่ เราหลงทางการรักโลกและสิ่งของในโลกยังคงลักพาใจของเราไป เราหลงลืมพระเจ้าและบอกตัวเองว่าเราต้องมี_____. การรักพระเจ้าต่อสู้กับการรักตนเอง การรักพระเจ้าต่อสู้กับความหิวกระหายในการรักสิ่งอื่นๆ เรารักสิ่งของและเรารักประสบการณ์ทางกายภาพ สิ่งเหล่านี้เข้ามาอิทธิพลและคอยสั่งการตอบสนองและแรงจูงใจของเรา และแน่นอนว่าการต่อสู้ยังคงดำเนินต่อไป

ผมอยากจะพูดเหลือเกินว่า สิ่งนี้ไม่เป็นจริงสำหรับชีวิตผมและเป็นจริงสำหรับชีวิตผมด้วย บางครั้งผมต้องการการปลอบโยนมากเกินไปจนผมก็กลายเป็นคนขี้หงุดหงิดและขี้บ่น เพราะผมไม่ได้รับสิ่งที่ผมคิดว่าผมนั้นสมควรได้รับ บางครั้งผมอยากเป็นฝ่ายถูกมากเกินไป ผมก็เลยกลายเป็นคนก้าวร้าวและชอบโต้แย้ง บางครั้งผมต้องการความเคารพและความรักจากผู้อื่นมากเกินไป และเพราะผมเป็นเช่นนั้น ผมก็เลยถูกควบคุมโดยความคิดเห็นของผู้อื่น บางครั้งผมทุ่มเทให้กับสิ่งใดสิ่งหนึ่งมากเกินไป และผมมักรู้สึกสูญเสียไร้ค่านอกจากจะสามารถหาวิธีที่จะทำให้ได้มาซึ่งสิ่งนั้นได้ บางครั้งผมต้องการที่จะเป็นผู้ควบคุมมากเกินไป ทำให้ผมมักเรียกร้องมากกว่าการรับใช้ บางครั้งผมให้ความสำคัญกับความสุขส่วนตัวมากเกินไป และผมมักใช้เวลามากเกินไปในการแสวงหามัน บางครั้งผมก็อยากกินอาหารเพียงเพราะมันดูน่าเอร็ดอร่อย และผมก็กินมันเข้าไปมากกว่าที่ควร

ผมพบว่าสิ่งใหญ่ที่อ้างสิทธิ์ในใจของผมและสิ่งใหญ่ที่ต่อสู้เพื่อพื้นที่ที่การรักพระเจ้าเท่านั้นควรอยู่ในตำแหน่งนั้นแต่สิ่งนี้ก็ไม่ได้ชั่วร้ายในตัวของมันเองและด้วยตัวมันเอง ความปรารถนาที่ต้องการจะเป็นฝ่ายถูก ต้องการที่จะได้รับความเคารพ ต้องการที่จะเป็นเจ้าของ ต้องการที่จะมีอำนาจควบคุม ต้องการที่จะสัมผัสความสุข หรือกินของเอร็ดอร่อย มันอาจจะไม่ได้ชั่วร้ายเลวร้ายอะไรขนาดนั้น แต่สิ่งหนึ่งที่คุณและผมต้องจำให้ขึ้นใจก็คือ สงครามแห่งรักในใจของเรานั้นมันเกี่ยวกับอะไรบ้าง: ความปรารถนาในสิ่งที่ดีนั้นกลับกลายเป็นสิ่งที่ไม่ดีได้เมื่อความปรารถนานั้นกลายเป็นความต้องการที่จะครอบครอง เมื่อสิ่งที่ดีควบคุม พวกมันจะสั่งการความรักในใจเรา จากนั้นก็หล่อหลอมคำพูดและพฤติกรรมของเรา เมื่อเป็นแบบนี้ และพวกมันก็จะเข้ามาแทนที่ที่ซึ่งพระเจ้าเท่านั้นที่ควรจะมีอำนาจครอบครองในใจเรา

เห็นไหมว่าเรามักจะมอบความรักของเราให้กับบางสิ่ง และสิ่งสำคัญคือต้องจำไว้ว่ามันมีเพียงสองสิ่งเท่านั้นที่เราสามารถลงทุนที่จะรักเพื่อฝึกฝนชีวิตได้คือการมอบความรักให้กับผู้สร้างหรือสิ่งทรงสร้าง ไม่ผิดที่จะรักผลงานการทรงสร้างอันรุ่งโรจน์ของพระเจ้า แต่การถูกครอบงำโดยความรักในด้านนี้นั้นเป็นหายนะฝ่ายวิญญาณนี่ยังเป็นเหตุผลอีกข้อหนึ่งที่เราจะกล่าวอ้างว่าเราจำเป็นต้องมีพระคุณเจ้า และเราทุกคนล้วนมีใจที่โลเล เราทุกคนจึงยังคงต้องการพระคุณที่ปกป้องคุ้มครองและคอยช่วยเหลือ ขอบคุณพระเจ้าที่พระองค์ทรงประทานพระคุณให้เรา!

อ่าน: 2 ทิโมธี3:22-26 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

16 ตุลาคม

ความยากลำบากในชีวิตไม่ใช่แผนการแห่งหนทางที่จะรับพระคุณของพระเจ้า
แต่พระองค์ทรงใช้ความยากลำบากของชีวิตเป็นเครื่องมือแห่งพระคุณ
เพื่อช่วยสร้างสรรค์งานแห่งพระคุณให้เดินหน้าและสร้างอุปนิสัยใหม่ในตัวเรา

บางทีสองคำถามที่สำคัญที่สุดที่เราควรถามระหว่างการกลับใจเชื่อและการเป็นขึ้นจากตายของเราในท้ายที่สุดคือ:

1. พระเจ้ากำลังทำอะไรในโลกนี้ตอนนี้?
2. เราควรตอบสนองต่อสิ่งที่พระเจ้ากำลังทำ(การงาน)ในโลกนี้อย่างไร?

วิธีที่คุณตอบคำถามเหล่านี้จะกำหนดลักษณะของความเชื่อและทิศทางชีวิตของคุณอย่างแท้จริง พิจารณาวิธีที่ยากอบตอบคำถามเหล่านี้ในส่วนแรกของจดหมายของเขา:

> พี่น้องทั้งหลาย จงถือว่าเป็นเรื่องที่น่ายินดี เมื่อท่านพบกับการทดลองต่างๆ นานา เพราะท่านรู้ว่าการทดสอบความเชื่อของท่านก่อให้เกิดความแน่วแน่ และจงให้ความแน่วแน่มีผลเต็มที่เพื่อท่านจะสมบูรณ์พร้อมสมบูรณ์ไม่มีสิ่งใดขาดตกบกพร่องเลย
>
> "พี่น้องของข้าพเจ้า เมื่อพวกท่านพบกับการทดลองใจต่างๆ ก็จงถือว่าเป็นเรื่องน่ายินดียิ่ง เพราะพวกท่านรู้ว่าการทดสอบความเชื่อของท่านนั้น ทำให้เกิดความทรหดอดทน และจงให้ความทรหดอดทนนั้นมีผลอย่างสมบูรณ์ เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เป็นคนที่สมบูรณ์และดีพร้อม โดยไม่ขาดสิ่งใดเลย
>
> แต่ถ้าใครในพวกท่านขาดสติปัญญา ให้คนนั้นทูลขอจากพระเจ้าผู้ประทานให้กับทุกคนด้วยพระทัยกว้างขวางและไม่ทรงตำหนิ แล้วเขาก็จะได้รับตามที่ทูลขอ แต่จงขอด้วยความเชื่อและไม่สงสัย เพราะว่าคนที่สงสัยนั้นเป็นเหมือนคลื่นในทะเลที่ถูกลมพัดซัดไปมา คนๆ นั้นจงอย่าคิดเลยว่าจะได้รับสิ่งใดจากองค์พระผู้เป็นเจ้า เขาเป็นคนสองจิตสองใจไม่มั่นคงในบรรดาทางของตน
>
> ให้พี่น้องที่ต่ำต้อยภาคภูมิใจเมื่อได้รับการเชิดชู และคนมั่งมีก็ภาคภูมิใจเมื่อต่ำต้อยลง เพราะเขาจะร่วงโรยไปเหมือนดอกหญ้า เพราะว่าเมื่อดวงอาทิตย์ขึ้นพร้อมกับความร้อนแรงกล้าก็ทำให้หญ้าเหี่ยวแห้ง และดอกหญ้าก็ร่วงหล่น แล้วความงามของมันก็สูญสิ้น คนมั่งมีก็เช่นกัน เขาจะสูญสลายไปในระหว่างที่เขากำลังวุ่นวายอยู่กับการดำเนินธุรกิจ
>
> คนที่สู้ทนต่อการทดลองใจก็เป็นสุข เพราะเมื่อเขาผ่านการทดสอบแล้ว เขาจะได้รับมงกุฎแห่งชีวิตที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้กับคนทั้งหลายที่รักพระองค์" (1:2-12)

พระเจ้ากำลังทำอะไรอยู่ที่นี่และตอนนี้? พระองค์ทรงใช้ความยากลำบากของชีวิตเป็นเครื่องมือแห่งพระคุณเพื่อสร้างอุปนิสัยในตัวเราที่จะไม่เติบโตในทางอื่น ดังนั้น บททดสอบในชีวิตของเราจึงไม่ใช่สัญญาณที่บอกว่าพระเจ้าลืมคุณหรือทรงไม่สัตย์ซื่อต่อพระสัญญาของพระองค์ แต่เป็นเครื่องเตือนใจว่าพระองค์ทรงยึดมั่นในพระคุณของพระองค์และจะไม่ละทิ้งเรา—และจะทำงานของพระองค์ให้สำเร็จลุล่วง พระองค์ไม่ได้ใช้ฤทธิ์อำนาจของพระองค์เพื่อทำให้ชีวิตของเราง่ายขึ้น พระองค์ไม่ได้ทำงานเพื่อพยายามประทานความสุขตามนิยามความสุขนิยมของเรา พระองค์ประทานมากกว่านั้น—พระคุณที่สัตย์ซื่อนิรันดร์ พระคุณที่ให้อภัย และพระคุณที่ช่วยเปลี่ยนแปลงชีวิต

และเราควรตอบสนองต่อพระคุณพระองค์อย่างไร? ยากอบกล่าวว่า "สู้ทนต่อการทดลองใจ" อย่าท้อแท้และอย่ายอมแพ้ อย่าฟังคำโกหกของศัตรู อย่าละทิ้งความเชื่อที่ดีของคุณ อย่าสงสัยในความดีของพระเจ้า มองการทดลองใจของเราและเห็นถึงพระคุณ เบื้องหลังความยากลำบากเหล่านั้นคือพระผู้ไถ่ผู้ทรงสถิตอยู่ตลอดกาลซึ่งกำลังทำงานของพระองค์ให้สำเร็จ

อ่าน: ฮีบรู 12:3-11 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

17 ตุลาคม

การบูชารูปเคารพเกิดขึ้นเมื่อเราสร้างสิ่งใดก็ตามขึ้นมาเพื่อแทนที่พระเจ้าในใจ
และสิ่งที่เราสร้างขึ้นมาเพื่อตอบสนองตามความปรารถนาในใจเรา

เราสามารถย้อนกลับไปถึงจุดเริ่มต้นของปัญหาปัญหาครั้งนี้ในสวนเอเดน และมนุษยชาติได้ถูกทำเครื่องหมายไว้ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา สิ่งใดก็ตามที่ถูกออกแบบมาเพื่อแทนที่พระเจ้าในใจเรา สิ่งนั้นเป็นความเลวร้ายของของบาป โดยพื้นฐานแล้วบาปคือการบูชารูปเคารพ ด้วยเหตุนี้ เราจึงรักบางสิ่งมากกว่าพระเจ้า เราหวังให้สิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นมาทำในสิ่งที่พระองค์เท่านั้นจะทำได้ เรายอมจำนนต่อสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นมาแทนที่จะยอมจำนนต่อพระองค์ผู้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่ง เราเฉลิมฉลองฝ่ายเนื้อหนังโดยลืมพระองค์ผู้ทรงสร้าง เราบูชาของประทานที่พระเจ้าให้แต่ละเลยพระองค์ผู้ทรงประทาน

ให้เราพิจารณาว่าเรื่องราวของอาดัมและเอวาอธิบายการไม่เชื่อฟังไว้อย่างไรในปฐมกาล: "เมื่อหญิงนั้นเห็นว่าต้นไม้นั้นดีน่ากิน ทั้งเป็นต้นไม้น่าปรารถนาที่ทำให้เกิดปัญญา จึงเก็บผลไม้นั้นมากิน แล้วส่งให้สามีที่อยู่กับเธอกินด้วย เขาก็กิน" (ปฐมกาล 3:6) แน่นอนว่าเอวารู้กฎเกณฑ์ที่พระเจ้ากำหนดไว้ สวนเอเดนเป็นสถานที่ที่งดงามเกินจะบรรยายสัมผัสได้ทั้งรูป รส กลิ่น เสียง และสามารถมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า ยากเหลือเกินที่จะจินตนาการได้ว่าโลกที่พระเจ้าทรงสร้างนั้นงดงามบริบูรณ์พูนสุขมากเพียงใด อาดัมและเอวาได้รับพระพรจากพระเจ้าให้ได้อยู่ในความบริบูรณ์พูนสุขเฉกเช่นนั้น ทุกสิ่งที่อัศจรรย์ที่มองเห็นหรือสัมผัสได้ทางกายภาพที่พระเจ้าสร้างนั้นพระองค์ทรงตั้งใจให้สิ่งเหล่านั้นชี้ไปถึงพระองค์ ต้นไม้ ดอกไม้ นก ลำธาร ผลไม้ และสัตว์ทุกชนิดมีขึ้นเพื่อเตือนอาดัมและเอวาถึงการดำรงอยู่ การทรงสถิต ความรัก และสิทธิอำนาจของพระเจ้า พระเจ้าทรงฝังเครื่องเตือนใจไว้ในทุกสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างเพื่อให้อาดัมและเอวาจำได้ว่าพระองค์เป็นใคร พวกเขาเป็นใคร และชีวิตนั้นเกี่ยวกับอะไร

เมื่อเอวากินผลไม้และส่งให้อดัมกิน พวกเขาไม่ได้มีประสบการณ์ที่สับสนถึงกฎเกณฑ์ที่พระเจ้าสั่งไว้ ไม่ใช่เพราะว่าพวกเขาไม่แน่ใจเกี่ยวกับสิ่งที่พระเจ้าทรงสั่งให้ทำและห้ามทำในสวนเอเดน พวกเขารู้ดีว่าต้นไม้อยู่นอกเหนือขอบเขตที่เขาจะกินได้ แต่ในขณะที่กินพวกเขาต่างก็ไม่สนใจถึงกฎเกณฑ์ของพระเจ้า เมื่อถึงเวลาที่พวกเขากัดเข้าไปในผลไม้ที่หวานฉ่ำ พวกเขาได้มอบความรักและความภักดีจากหัวใจของพวกเขากับมันไปแล้ว ความรักที่พวกเขามีต่อพระเจ้าควรให้แรงจูงใจและกำลังกับพวกเขาที่จะปฏิเสธการล่อลวงและหนีออกจากต้นไม้นั้น แต่สิ่งที่ครอบงำจิตใจของพวกเขาในขณะนั้นคือการรักสิ่งอื่นที่ไม่ใช่พระเจ้า หัวใจของพวกเขาที่ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อรักพระองค์ผู้สร้างถูกลักพาไปโดยการหันไปรักสิ่งทรงสร้าง นี่เป็นจุดเริ่มต้นของการที่บาปเข้ามาแทนที่ในใจ—"...การนมัสการและปรนนิบัติสิ่งที่ทรงสร้างแทนพระเจ้าผู้ทรงสร้าง ..." (โรม 1:25) น่าเศร้าที่การนมัสการและปรนนิบัติสิ่งที่ทรงสร้างแทนที่พระเจ้าเกิดขึ้นนับล้านครั้งนับตั้งแต่สวนแห่งนี้ มันเป็นความบกพร่องฝ่ายวิญญาณที่ยิ่งใหญ่ของมนุษยชาติเรายอมให้สิ่งทรงสร้างมาแทนที่ผู้ทรงสร้างในใจของเรา ไม่น่าแปลกใจที่พระเยซูต้องมา ไม่น่าแปลกใจที่พระคุณของพระองค์มีความสำคัญมาก ไม่น่าแปลกใจที่พระเจ้าทรงทราบว่าพระองค์ไม่สามารถปล่อยให้เราพึ่งพาตัวเราเองและนี่คือเหตุผลที่พระองค์ต้องส่งพระผู้ไถ่มาช่วยชีวิต

อ่าน: 1 โครินธ์ 10:14-31 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

18 ตุลาคม

อย่ามัวจมอยู่กับความท้อแท้ ความรู้สึกไร้ค่าไร้ประโยชน์ หรือคลื่นยักษ์แห่งความกลัว
เพราะว่าพระบิดาของพวกท่านชอบพระทัยจะประทานแผ่นดินนั้นให้แก่ท่าน!

มีเหตุผลมากมายที่ทำให้เรารู้สึกท้อแท้สิ้นหวัง แต่ก็น่าประหลาดใจที่หลายคนยังมีคงความสุขในโลกที่แตกสลายใบนี้ มันช่างน่าท้อใจและผิดหวังที่ต้องเฝ้าดูชีวิตแต่งงานของเราเย็นชาลงและห่างเหิน ช่างปวดใจที่ถูกเพื่อนรักหักหลัง ช่างน่าผิดหวังที่ต้องสูญเสียงานที่เราทำด้วยความมุ่งมั่นตั้งใจ ช่างน่าหดหู่ใจที่ต้องเผชิญหน้ากับความเจ็บป่วยที่เราไม่รู้ว่าจะรักษาได้ไหม ช่างเป็นการยากที่จะเผชิญกับความดื้อรั้นไม่เชื่อฟังและการปฏิเสธจากลูกๆ ของเรา ช่างน่าสลดใจที่เรามักได้ยินเกี่ยวกับการคดโกงในการเมืองและรัฐบาล ช่างน่าสลดใจที่ต้องกังวลเกี่ยวกับอาชญากรรมและความอยุติธรรม และยากที่จะต่อสู้กับความอ่อนแอของความแก่ชรา ช่างเป็นสิ่งที่ยากลำบากเมื่อถูกเยาะเย้ยถากถางและถูกปฏิเสธเพราะความเชื่อที่เรามี ช่างน่าเศร้าที่ต้องเห็นคริสตจักรของเรากลายเป็นสถานที่แห่งความขัดแย้งมากกว่าการเยียวยารักษาด้วยข่าวประเสริฐ นี่ก็อาจดูราวกับว่าทุกสิ่งในชีวิตขอเรากำลังอยู่ในกระบวนการที่กำลังแตกสลายและร่วงหล่นหรือตกอยู่ในอันตรายที่กำลังจะเลวร้าย ผู้คน ความฝัน และดอกไม้ใบหญ้าที่ต้องตาย ชีวิตคู่ คริสตจักร งาน และมิตรภาพที่แย่ลง หากเรามองไปรอบๆ ตัวเรา จะเห็นว่าโลกใบเก่าที่พระเจ้าสร้างขึ้นนี้ไม่ได้ดีมากนัก ในหลาย ๆ ด้านที่นี่เป็นที่ที่ยากลำบากและช่างน่าท้อแท้หดหู่ใจที่จะอาศัยอยู่ ก้นบึ้งของโลกที่ล่มสลายจะถึงเรา ดูเหมือนว่าทุกสิ่งนั้นไม่เที่ยงหรือกำลังแตกและร่วงหล่นเป็นชิ้น

แต่นี่ก็ไม่ใช่ทั้งหมดของสิ่งที่น่าท้อใจ บางทีดูเหมือนว่าเราไม่มีอำนาจที่จะเปลี่ยนแปลงอะไรได้มากนัก เราทำทุกอย่างที่ทำได้เพื่อฟื้นฟูชีวิตแต่งงานของเรา แต่ดูเหมือนว่ามันจะยังติดขัด เราเรียนรู้ว่าเราไม่มีอำนาจที่จะไปเปลี่ยนแปลงคนอื่น และเรามีอำนาจอย่างจำกัดในการเปลี่ยนแปลงสถานการณ์ บ่อยครั้งที่ดูเหมือนว่าเราเป็นพยานหรือได้รับผลกระทบจากสิ่งที่เราสามารถเปลี่ยนแปลงได้เพียงเล็กน้อย

แล้วเราจะหากำลังใจได้จากที่ไหนกัน? คำตอบคือเราสามารถพบได้ในพระคุณดังที่ลูกาได้พรรณนาไว้ในพระคัมภีร์ที่แสนไพเราะข้อนี้: "ฝูงแกะเล็กน้อยเอ๋ย อย่ากลัวเลย เพราะว่าพระบิดาของพวกท่านชอบพระทัยจะประทานแผ่นดินนั้นให้แก่ท่าน" (ลูกา 12:32) เพราะพระคำตอนนี้ ทุกสิ่งจึงเปลี่ยนไป พระคำตอนนี้กำลังบอกว่าไม่ใช่คุณที่ต่อสู้กับโลกเลวร้าย แน่นอนว่าเราเป็นพลเมืองของโลกนี้และได้รับผลกระทบจากความแตกสลายของมัน แต่ในขณะที่เราอยู่ที่นี่ เราต้องเตือนตัวเองว่าเรานั้นเป็นพลเมืองของอาณาจักรอื่น เรามีกษัตริย์ของเราทรงครอบครองทุกสรรพสิ่งนั่นจึงทำให้เรารู้สึกท้อแท้และผิดหวังกับโลกนี้ และพระองค์ทรงปกครองเพื่อผลดีแก่เราและเพื่อพระเกียรติสิริพระองค์ สิ่งที่อยู่นอกเหนือการควบคุมของเราอยู่ภายใต้การปกครองของพระองค์ สิ่งที่เราไม่เข้าใจอยู่ภายใต้การบริหารอย่างระมัดระวังของพระองค์ แต่มากกว่านั้น ในขณะทุกสิ่งรอบตัวเราจะดูเหมือนมีอยู่ชั่วคราวและอนิจจัง แต่อาณาจักรของพระองค์นั้นมั่นคงและถาวรนิรันดร์ นานเท่านานตราบจนที่อาณาจักรของโลกนี้ถูกทำลาย เราจะได้ครอบครองร่วมกับกษัตริย์ของเราในอาณาจักรของพระองค์ตลอดไปเป็นนิตย์

อ่าน: ลูกา 12:22-34 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

19 ตุลาคม

ข่าวประเสริฐต้อนรับสู่ชีวิตนิรันดร์โดยทรงเรียกให้คุณยอมตายต่อตัวเองทุกวัน
ตรงข้ามกับความคิดเห็นที่เป็นที่นิยม ความตายเป็นประตูสู่ชีวิตที่แท้จริง

มันเป็นหนึ่งในหลักการปัญหาความขัดแย้งของพระคุณ เมื่อมองจากระยะไกล มันดูเหมือนว่าไม่สมเหตุสมผล เอาเสียเลย แต่เราไม่อาจเข้าใจการงานแห่งพระคุณของพระเจ้าในชีวิตของเราได้หากเราไม่เผชิญกับปัญหาความขัดแย้งนี้ สิ่งนี้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนในคำตรัสของพระเยซูคริสต์:

"พระองค์จึงตรัสกับพวกเขาทุกคนว่า "ถ้าใครต้องการจะมาติดตามเรา ให้คนนั้นปฏิเสธตนเอง รับกางเขนของตนแบกทุกวันและตามเรามา เพราะว่าใครต้องการจะเอาชีวิตรอด คนนั้นจะเสียชีวิต แต่ใครยอมเสียชีวิตเพราะเห็นแก่เรา คนนั้นจะได้ชีวิตรอด เพราะเขาจะได้ประโยชน์อะไร ถ้าได้สิ่งของสิ้นทั้งโลกแต่ทำลายหรือสูญเสียตัวเองไป ถ้าใครมีความอายเพราะเราและถ้อยคำของเรา บุตรมนุษย์ก็จะมีความอายเพราะคนนั้นเมื่อท่านมาด้วยพระรัศมีของท่านและของพระบิดา และรัศมีของเหล่าทูตสวรรค์บริสุทธิ์ แต่เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า มีบางคนที่ยืนอยู่ที่นี่จะยังไม่พบความตายจนกว่าจะได้เห็นแผ่นดินของพระเจ้า" ลูกา 9:23-27

ความตายในการปฏิเสธตนเองนำไปสู่ชีวิต—อาจดูเหมือนจะว่ามีบางอย่างไม่ถูกต้องเกี่ยวกับเรื่องนี้ แต่สิ่งนี้ถูกต้องแล้ว มันสมเหตุสมผลอย่างยิ่งเมื่อเราเผชิญกับความเป็นจริงที่ว่า คุณและผมไม่สามารถมีชีวิตอยู่เพื่อตนเองและเลือกที่จะมีชีวิตอยู่พระเจ้าพร้อมกันได้ เราไม่สามารถมีชีวิตอยู่เพื่ออาณาจักรพระองค์และอาณาจักรแห่งตนได้พร้อมกัน เราไม่สามารถตั้งกฎบัญญัติของตนเองและเลือกที่จะยอมทำตามกฎของพระเจ้าพร้อมกันได้ เราไม่สามารถเลือกที่จะภูมิใจในความชอบธรรมที่เป็นอิสระและยึดมั่นในความชอบธรรมของพระเจ้าพร้อมกันได้ เราไม่สามารถมีชีวิตอยู่เพื่อสง่าราศีของตนเองและมีชีวิตเพื่อสง่าราศีของพระเจ้า เราไม่สามารถรักโลกพร้อมกับรักพระเจ้าเหนือสิ่งอื่นใดพร้อมกันได้ เราไม่สามารถให้ตนเองเป็นศูนย์กลางของชีวิตและให้พระเจ้าเป็นศูนย์กลางของชีวิตพร้อมกันได้

เห็นไหมว่าการมาหาพระเยซูไม่ใช่การต่อรอง การมาหาพระเยซูไม่ใช่การทำข้อตกลง การมาหาพระเยซูไม่ใช่การทำสัญญาซื้อหรือเช่า การมาหาพระเยซูคือการปฏิเสธตนเองหรือการยอมตายต่อตัวเอง พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อให้เรามีชีวิตอยู่ ตอนนี้พระองค์เรียกร้องให้เราสละชีวิตเพื่อที่เราจะได้พบชีวิตใหม่ในพระองค์

และนี่คือสิ่งที่เราต้องเข้าใจคือ : ในคำสั่งที่เรียกร้องให้เราปฏิเสธตนเองหรือตายต่อตนเอง พระเยซูกำลังให้ชีวิตนิรันดร์แก่เราด้วย นี่เป็นหนทางเดียวที่พระองค์จะให้ชีวิตของพระองค์แก่เราได้ ทรงเรียกให้เราตายเพราะเราอยู่ในทางที่เราจะได้รับชีวิต ความเย่อหยิ่งของเรา การกบฏของเรา การรักอิสระและให้ทุกอย่างขึ้นอยู่กับตนเองของเรา ความโง่เขลาของเรา และการปฏิเสธของเรากำลังขวางทางชีวิตที่พระองค์ทรงเสนอแก่เรา เราบอกกับตัวเองว่าเราไม่เป็นไร ทำราวกับว่าเราฉลาดกว่าพระเจ้า เรารักอาณาจักรเล็กๆ ของเรามากกว่ารักพระองค์ เราคิดว่ากฎบัญญัติของเราดีกว่าของพระองค์ เราบอกตัวเองว่าความสุขในปัจจุบันดีกว่าการได้รับชีวิตนิรันดร์ ถ้าไม่มีใครช่วยเราให้พ้นจากความหลงผิดเกี่ยวกับชีวิตของเรา เราก็จะสูญเสียชีวิต ใช่ ที่เราต้องตายต่อตัวเก่าที่บาปของเราถ้าเราต้องการจะมีชีวิต พระคุณจึงมาเพื่อฆ่าตัวเก่าของเรา แต่ในการที่พระคุณมีอำนาจเหนือความตายของเรา พระคุณได้ประทานชีวิตแก่เราด้วย—ชีวิตที่แท้จริงนั้นมีความบริบูรณ์และเป็นนิรันดร์ ไม่ต้องต่อสู้กับความตายของชีวิตเก่าของเราอีกต่อไป ให้เราเฉลิมฉลองชีวิตใหม่ที่เป็นของเราที่ได้รับมาโดยพระคุณและพระคุณเท่านั้น และจำไว้ว่าพระผู้ช่วยให้รอดของคุณจะยังคงเรียกร้องให้เรายังคงตายต่อตัวเองต่อไป เพราะนี่คือหนทางแห่งชีวิตนิรันดร์

อ่าน: ยอห์น 12:23-26 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

20 ตุลาคม

การเรียกพระเยซูว่าเป็นพระเจ้าคือจุดเริ่มต้นของการอุทิศตนทางศาสนศาสตร์
การดำเนินชีวิตในแต่ละวันโดยรู้ว่าพระองค์คือพระเจ้า
เป็นการทำตามข้อเรียกร้องของพระคุณในการให้อภัย ช่วยกู้ และเปลี่ยนแปลง

ผมรักศาสนศาสตร์ของพระคัมภีร์ ผมคงคิดและใคร่ครวญไม่เป็นถ้าไม่มีศาสนศาสตร์ที่ช่วยผม สมัยเรียนที่พระคริสตธรรมช่วงแรกๆ ผมจะนั่งรถไฟใต้ดินกลับบ้าน วิ่งขึ้นบันไดไปอพาร์ทเมนต์ชั้นสามของเรา และพูดกับลูเอลลาว่า "ผมกำลังฝึกหัดคิด ผมกำลังเรียนรู้ที่จะคิดและใคร่ครวญ" มันละเอียดยิ่งกว่าฝุ่นธุลี ศาสนศาสตร์วิชาการนั้นยากที่จะเข้าใจ มันเป็นมากกว่าการรวบรวมองค์ประกอบของระบบศาสนศาตร์เข้าด้วยกัน มันลึกซึ้งยิ่งกว่าการได้รู้จักความเชื่อของผมดีขึ้น ผมได้รับมากกว่าความรู้ด้านพระคัมภีร์ขั้นสูง ผมได้รับวิธีคิดและใคร่ครวญเกี่ยวกับทุกสิ่ง และระบบทั้งหมดยืนอยู่บนคำพื้นฐานสี่คำที่ต่างไปจากเดิมอย่างสิ้นเชิง ซึ่งเป็นสี่คำแรกของพระคัมภีร์: "ในปฐมกาล พระเจ้าทรง..."

ผมไม่เพียงแค่ได้รับการศึกษา ผมไม่ได้เพียงแค่จัดรวบรวมข้อมูลทางศาสนศาตร์จำนวนมากเท่านั้น ไม่เลย มีบางอย่างที่ลึกซึ้งกว่านั้นกำลังเกิดขึ้น ผมกำลังผ่านกระบวนการเปลี่ยนแปลงจิตใจและชีวิตที่ลึกซึ้งและเป็นรูปเป็นร่างมากกว่าที่ผมสามารถคาดคิดเข้าใจได้ในขณะนั้น ผมกำลังเปลี่ยนแปลง และทิศทางทั้งหมดของชีวิต ความคิดของผมเกี่ยวกับตัวตนผม คำจำกัดความของความหมายและจุดประสงค์ในชีวิตของผม และที่ที่ผมจะมองหาที่ยึดเหนี่ยวจิตใจเพื่อจะช่วยให้ผมมีสุขภาพใจที่ดีก็เปลี่ยนแปลงไปเช่นกัน ทุกสิ่งที่ผมเขียนได้เขียนออกมาจากมุมมองของการเปลี่ยนแปลงชีวิตที่ผมได้รับความช่วยเหลือจากพระวจนะของพระเจ้าทั้งในช่วงต้นและในวันที่น่าตื่นเต้นต่างๆ แต่ผมก็ยังคงเห็นตัวเองอยู่ในแถวหลังของชั้นเรียนศาสนศาสตร์และพูดกับตัวเองว่า "ผมคิดว่าจิตใจของผมกำลังถูกหล่อหลอม" สิ่งเหล่านี้หล่อหลอมและช่วยชี้แนวทางชีวิตให้ผม ช่วยจัดเตรียมการตัดสินใจทั้งหมดของผมต่อสถานการณ์ต่างๆ ทำให้ผมมีเหตุผลที่จะตื่นนอนในตอนเช้า และพบว่าตัวผมนั้นต้องการพระคุณมากเพียงใด

นี่คือสิ่งที่ศาสนศาสตร์พระคัมภีร์มุ่งหมายที่จะทำ จุดประสงค์หลักคำสอนที่เปิดเผยในพระวจนะของพระเจ้าไม่ใช่เพื่อสร้างสิ่งที่ผมเรียกว่า "theo-geeks" "นักศาสนศาสตร์ภาษากรีก" คุณรู้ไหมว่าผมหมายถึงอะไร: ผมหมายถึงนักวิชาการพระคัมภีร์ที่ชาญฉลาดที่คิดเกี่ยวกับสิ่งที่ไม่มีใครทำ พูดในภาษาที่ไม่มีใครเข้าใจ และไม่ได้ทำประโยชน์มากมายให้กับคนส่วนมาก นี่คือสิ่งที่เราต้องย้ำเตือนซ้ำแล้วซ้ำอีก: ศาสนศาสตร์พระวจนะของพระเจ้าไม่ได้มุ่งหมายให้เป็นจุดจบในตัวของมันเอง แต่หมายถึงจุดจบและจุดจบนั้นคือชีวิตที่เปลี่ยนแปลงอย่างสิ้นเชิง จุดประสงค์ของศาสนศาสตร์ไม่ใช่ความรู้ แต่เป็นความบริสุทธิ์

ทีนี้ ลองคิดดูว่าแท้จริงแล้วพระคัมภีร์คืออะไร? เป็นเรื่องราวที่ยิ่งใหญ่ของการไถ่บาป บางทีมันอาจจะดีกว่าถ้าจะบอกว่ามันเป็นเรื่องที่มีคำอธิบายประกอบตามหลักศาสนศาสตร์ เป็นเรื่องราวที่มีบันทึกสำคัญของพระเจ้าเป็นเรื่องราวของพระเยซูผู้มาเพื่อเสนอสิ่งหนึ่งที่คุณต้องการอย่างยิ่งนั่นคือ พระคุณ ศาสนศาสตร์ที่ไม่กระตือรือร้นที่จะส่งเสริมการให้อภัยและพระคุณที่เปลี่ยนแปลงชีวิต และไม่ใช่กลุ่มพระคุณที่เปลี่ยนแปลงชีวิตของคุณ เป็นหลักศาสนศาสตร์ที่เลวร้าย

อ่าน: 2 ทิโมธี 3:10-17 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

21 ตุลาคม

การนมัสการร่วมกันถูกออกแบบมาเพื่อเตือนคุณถึงตัวตนของคุณในพระคริสต์
เพื่อคุณจะได้ไม่เสียเวลาไปกับการมองหาตัวตนของคุณจากที่อื่น

มันง่ายมากที่จะเป็น*คนสูญเสียความจำของสถานะตัวตน* มันง่ายมากที่จะลืมว่าคุณเป็นใครในพระคริสต์และสิ่งที่คุณได้รับในฐานะลูกของพระองค์ มันง่ายมากที่เราจะแสวงหาสิ่งที่เป็นแนวนอน (โลก) แทนสิ่งที่เราได้รับในแนวตั้ง (พระเจ้า) มันง่ายมากที่จะยอมจำนนต่อความกลัว ความละอายใจ หรือปล่อยให้ตัวเองอ่อนแอท้อแท้ใจเพราะความรู้สึกผิด เพราะเราลืมสิ่งดีที่ในปัจจุบันคือเราได้รับเพราะพระเยซูได้ทรงทำสำเร็จแล้ว มันเกิดขึ้นง่ายมากเมื่อชีวิตเผชิญกับความยากลำบาก มันง่ายมากที่จะลืมว่าไม่มีสิ่งใดมีพลังมากพอที่จะแยกเราออกจากความรักของพระเจ้าได้เมื่อเราต้องเผชิญปัญหา มันง่ายมากที่จะลืมว่าถ้าพระเจ้าประทานพระบุตรให้กับเรา พระองค์ก็จะประทานทุกสิ่งที่จำเป็นแก่เราเช่นกัน มันง่ายมากที่เราจะล้มเหลวในการดำเนินชีวิตในความสว่างโดยความจริงที่ว่าพระเยซูไม่ได้เพียงสิ้นพระชนม์เพื่อการให้อภัยในอดีตของเราเท่านั้น (ให้เราสรรเสริญพระเจ้าในสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำ) หรือการที่เราจะได้ฟื้นจากความตายกับพระองค์ในอนาคต (นี่คือความหวังที่แสนวิเศษ!) และยังรวมถึงทุกสิ่งที่เรากำลังเผชิญอยู่ที่นี่และตอนนี้ด้วย

เป็นเรื่องง่ายมากที่จะหลงลืมว่าทุกบททดสอบที่ถูกส่งเข้ามาในชีวิตของเรานั้น ถูกส่งมาจากพระผู้ช่วยให้รอดแห่งพระคุณเพื่อเป็นเครื่องมือแห่งพระคุณที่จะขับเคลื่อนการงานแห่งพระคุณในชีวิตและจิตใจของเรา เป็นเรื่องง่ายมากที่จะหลงลืมว่าเพราะชีวิตของเราถูกรุกรานโดยพระคุณของพระองค์ผู้ทรงเป็น “เราเป็น” จึงเป็นไปไม่ได้ที่เราจะถูกปล่อยให้อยู่ในสถานการณ์ ความสัมพันธ์ หรือสถานที่ใดๆ อย่างโดดเดี่ยว เป็นเรื่องง่ายมากที่จะหลงลืมว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่ในเราจริงๆ ทรงมีฤทธิ์อำนาจมหาศาลในการพิพากษา ปกป้อง และการทรงสถิตย์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เป็นเรื่องง่ายมากที่จะหลงลืมว่าพระเจ้าทรงรักและยอมรับเราในวันที่แย่ที่สุดไม่น้อยไปกว่าในวันที่ดีที่สุดของเรา เป็นเรื่องง่ายมากที่จะหลงลืมว่าเพราะพระคุณแห่งชีวิตในการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู เราจึงไม่เคยถูกทิ้งให้อยู่ในทรัพยากรอันจำกัดของสติปัญญา ความชอบธรรม และพละกำลังของตัวเราเอง เป็นการง่ายมากที่จะตกอยู่ในความกลัวในสิ่งที่พระคุณเอาชนะแทนเราแล้ว

เป็นเรื่องง่ายมากที่จะรู้สึกอ่อนแอและท้อใจเมื่อเผชิญกับการล่อลวงและหลีกทางให้กับสิ่งที่พระคุณให้พลังแก่เราในการต่อต้าน มันง่ายมากที่จะสงสัยว่าพระเจ้าทรงอยู่ใกล้เราหรือไม่ และพระองค์ทรงได้ยินเราหรือไม่ มันง่ายมากที่จะสงสัยในความดีของพระเจ้าในยามลำบาก มันง่ายมากที่จะถามตัวเองว่าพระเจ้าทรงลืมเราแล้วหรือไม่ เมื่อเราเปรียบเทียบปัญหาในชีวิตของเรากับความสะดวกสบายในชีวิตของคนรอบข้าง มันง่ายมากที่จะคิดว่าชีวิตสามารถพบได้ที่ไหนสักแห่งนอกเหนือจากพระเมสสิยาห์ เมื่อดูเหมือนว่าชีวิตอยู่เหนือการควบคุม มันง่ายมากที่จะลืมว่าพระเยซูคริสต์ทรงปกครองอยู่เหนือทุกสิ่งเพื่อพระสิริของพระองค์และเพื่อประโยชน์ของเรา มันง่ายมากที่จะลืมว่าเราเป็นใครและมองหาตัวตนที่อื่น

พระเจ้าจึงทรงกำหนดให้เรามาอยู่ร่วมกันครั้งแล้วครั้งเล่าเพื่อจะระลึกว่าเราเป็นใครและเราได้รับอะไรอย่างสม่ำเสมอ เพราะคริสตจักรของพระองค์เป็นเครื่องมือแห่งพระคุณ เป็นสื่อกลางในการจดจำเพื่อที่เราจะได้เฉลิมฉลองและเติบโต

อ่าน: ฮีบรู 10:19-25 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

22 ตุลาคม

เมื่อคุณไม่เชื่อฟัง พระเจ้าพิพากษาบาปและสร้างใหม่
เมื่อคุณสงสัย พระเจ้าทำงานเพื่อช่วยให้คุณเป็นคนที่มีความเชื่อ
เมื่อคุณหิว พระเจ้าเลี้ยงดูคุณด้วยความบริบูรณ์แห่งพระคุณ

พระคุณอันล้นเหลือ
คือสิ่งที่เราได้รับ พระคุณอันล้ำลึกกว่า
บริบูรณ์กว่า อุดมสมบูรณ์กว่า
และยิ่งใหญ่กว่าบาปของเรา
พระคุณนี้ไม่ได้ระงับการดำเนินการ
เมื่อมาบรรจบกับการไม่เชื่อฟังของเรา
พระคุณจะไม่หันหลังกลับ
เมื่อเราเผชิญกับความสงสัย
พระคุณจะไม่ยืนเฉย
เมื่อเราเผชิญกับความหิวโหย
ไม่เลย เพราะนี่พระคุณอันอุดมของพระเจ้า
พระคุณที่อดทน พระคุณที่อ่อนโยน พระคุณที่ทรงพลัง
มีอะไรเปรียบเหมือนพระคุณพระเจ้าได้
เพราะพระคุณที่ได้รับการประทานผ่านทางพระเยซู

อ่าน: 1 ทิโมธี 1:12-17 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

23 ตุลาคม

เมื่อเราตื่นตระหนก พระเจ้าทรงแน่วแน่ต่อแผนการอันอธิปไตยของพระองค์
เมื่อเราสงสัย พระเจ้าทรงรู้ถึงจุดจบตั้งแต่ต้น
เมื่อเราอธิษฐาน พระเจ้าทรงตอบด้วยสติปัญญาและพระคุณ

เป็นธรรมดาที่ไม่มีความตื่นตระหนกวิตกกังวลในสวรรค์ พระเจ้าไม่เคยกังวล ในตรีเอกานุภาพนั้นไร้ซึ่งความสับสน พระเจ้าไม่เคยวิตกกังวลและหวังว่าจะทรงเลือกสิ่งที่ดีกว่านี้ พระเจ้าไม่เคยกังวลเกี่ยวกับสิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อไปหรือกังวลว่าผลที่ออกมาจะเป็นอย่างไร พระเจ้าไม่เคยประหลาดใจหรือทำอะไรไม่ถูก พระองค์ไม่เคยอยู่ในสถานการณ์ที่ทรงหวาดหวั่นครั่นคร้าม พระเจ้าไม่เคยรู้สึกว่าขัดสนหรือไม่พร้อม พระเจ้าไม่เคยเสียใจที่พระองค์ไม่ได้ทำให้ดีกว่านี้ พระเจ้าไม่เคยทำงานผิดพลาด พระองค์ไม่เคยให้สัญญาที่พระองค์รักษาสัญญาไม่ได้ พระองค์ไม่เคยลืมสิ่งที่พระองค์พูดหรือสิ่งที่พระองค์ต้องการจะทำต่อไป พระเจ้าไม่เคยย้อนแย้งในสิ่งที่พระองค์เป็นหรือล้มเหลวในการเป็นอย่างที่ทรงตรัส พระองค์ทรงเป็นผู้ทรงอำนาจ สมบูรณ์แบบในทุกด้าน ซื่อสัตย์ต่อทุกถ้อยคำ มีอำนาจเหนือทุกสิ่งที่เป็นนิยามของความรัก และพระองค์ทรงชอบธรรม เที่ยงธรรม อ่อนโยน และอดทนในเวลาเดียวกัน ทรงไม่ตกใจครั่นคร้ามหรือเสียสมาธิกับความตื่นตระหนกและคำถามของเรา ไม่เลย การเคลื่อนไหวอันยิ่งใหญ่แห่งพระคุณของพระองค์ยังคงดำเนินต่อไป!

> “สาธุการแด่พระเจ้าพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ประทานพรฝ่ายจิตวิญญาณทุกอย่างแก่เราในสวรรคสถานโดยพระคริสต์ ดังเช่น ในพระคริสต์ พระเจ้าทรงเลือกเราตั้งแต่ก่อนทรงสร้างโลก เพื่อให้เราบริสุทธิ์และปราศจากตำหนิในสายพระเนตรของพระองค์ พระองค์ทรงกำหนดเราไว้ล่วงหน้าด้วยความรัก ให้เป็นบุตรของพระองค์โดยทางพระเยซูคริสต์ ตามความชอบพระทัยและพระประสงค์ของพระองค์ เพื่อเป็นที่ยกย่องพระคุณอันรุ่งโรจน์ของพระองค์ที่ทรงให้แก่เราเปล่าๆ ในพระเยซูที่พระองค์ทรงรักในพระเยซูนั้น เราได้รับการไถ่โดยพระโลหิตของพระองค์ คือได้รับการยกโทษจากการละเมิดโดยพระคุณอันอุดมของพระเจ้า ซึ่งประทานแก่เราอย่างเหลือล้นด้วยปัญญาและความเข้าใจทุกอย่าง พระเจ้าโปรดให้เรารู้ความลำ้ลึกแห่งพระประสงค์ของพระองค์ตามความชอบพระทัยของพระองค์ที่ทรงดำริไว้แล้วในพระคริสต์ ทรงประสงค์ที่จะทำให้แผนงานสำเร็จเมื่อเวลาครบบริบูรณ์แล้ว คือที่จะทรงรวบรวมทุกสิ่งทั้งที่อยู่ในสวรรค์และในแผ่นดินโลกให้อยู่ในพระคริสต์
>
> และในพระคริสต์นั้น เราก็ได้รับการทรงเลือกด้วย คือถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าตามพระเจตนารมณ์ของพระเจ้าผู้ทรงทำกิจทุกอย่างตามพระดำริแห่งพระทัยของพระองค์ เพื่อเราผู้มีความหวังในพระคริสต์ก่อนผู้อื่นจะอยู่เพื่อยกย่องพระเกียรติของพระองค์” เอเฟซัส 1:3-12

พระเจ้าจึงไม่ทรงย่อท้อเมื่อเผชิญกับความอ่อนแอและความสงสัยของเรา แผนการของพระองค์ไม่ได้ถูกขัดขวางโดยความไม่แน่นอนทางวิญญาณของเรา ทรงไม่จ้องมองเราและถามว่าคุ้มไหม? เปล่าเลย เมื่อต้องเผชิญกับการต่อสู้อย่างต่อเนื่องของเรา แผนของพระองค์ก็ดำเนินต่อไป ทำไมน่ะหรือ? ที่มันเดินต่อไปได้ก็เพราะมันไม่ได้ขึ้นอยู่กับตัวประกอบอย่างเราแต่ขึ้นอยู่กับพระองค์ การไถ่ถอนไม่ได้ขึ้นอยู่กับความตั้งใจของเราแต่ขึ้นอยู่กับพระองค์ ความรอดไม่ได้ขึ้นอยู่กับกำลังของเราแต่ขึ้นอยู่กับกำลังของพระองค์ เรามีความหวังเพราะทุกอย่างมาจากพระองค์และวางอยู่บนพระองค์ เราต้องยอมรับอย่างด้วยใจถ่อม นี่เป็นทางเดียวที่เป็นหนทางแห่งความหวังที่แท้จริง ความรอดของเราไม่มีสิ่งใดขึ้นอยู่กับเรา ทั้งหมดนี้ขึ้นอยู่กับพระมหากรุณาธิคุณของพระเจ้า สิ่งนี้สำคัญมาก: พระองค์ผู้ทรงสามารถ ทรงเต็มใจ และทนงซื่อสัตย์ พระคุณจัดเตรียมทุกสิ่งที่จำเป็นแก่เรา พระคุณชนะทุกสิ่ง!

อ่าน: ฟิลิปปี 4:19-20 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

24 ตุลาคม

เมื่อคุณกลัว การทรงสถิตอยู่ของพระเจ้าทำให้เกิดความกล้าหาญ
เมื่อเรายังเป็นคนต่างชาติความรักของพระองค์ดึงเราเข้ามาใกล้
เมื่อเรากำลังสงสัย พระสัญญาของพระองค์ทำให้เรามีความหวัง

พระเจ้าทรงถ่อมพระองค์ลงมาหาเราในที่ที่เราอยู่ นี่คือสิ่งที่สวยงามและการได้รับความหวังโดยพระคุณที่แท้จริง ถ้าพระเจ้าเรียกร้องให้เราเข้าไปพบพระองค์ในที่ที่พระองค์อยู่ เราทุกคนคงถูกสาปแช่ง ไม่มีตัวอย่างใดที่ดีไปกว่าการตอบสนองของพระเยซูต่อเปโตรหลังจากที่เปโตรปฏิเสธพระองค์:

> "เมื่อรับประทานอาหารเสร็จแล้ว พระเยซูตรัสกับซีโมนเปโตรว่า "ซีโมนบุตรยอห์นเอ๋ย ท่านรักเรามากกว่าพวกนี้หรือ?" เขาทูลพระองค์ว่า "ใช่ องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงทราบว่าข้าพระองค์รักพระองค์" พระองค์ตรัสสั่งเขาว่า "จงเลี้ยงดูลูกแกะของเราเถิด" พระองค์ตรัสกับเขาครั้งที่สองว่า "ซีโมนบุตรยอห์นเอ๋ย ท่านรักเราหรือ?" เขาทูลตอบพระองค์ว่า "ใช่ องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงทราบว่าข้าพระองค์รักพระองค์" พระองค์ตรัสกับเขาว่า "จงดูแลแกะของเราเถิด" พระองค์ตรัสกับเขาครั้งที่สามว่า "ซีโมนบุตรยอห์นเอ๋ย ท่านรักเราหรือ?" เปโตรเสียใจมากที่พระองค์ตรัสถามเขาครั้งที่สามว่า "ท่านรักเราหรือ?" เขาจึงทูลพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง พระองค์ทรงรู้ดีว่าข้าพระองค์รักพระองค์" พระเยซูตรัสกับเขาว่า "จงเลี้ยงดูแกะของเราเถิด เราบอกความจริงกับท่านว่า เมื่อท่านยังหนุ่ม ก็คาดเอวของท่านเองและเดินไปไหนๆ ตามที่ท่านปรารถนา แต่เมื่อแก่แล้ว ท่านจะเหยียดมือออก และจะมีคนมาคาดเอวของท่านและพาไปที่ที่ท่านไม่ปรารถนาจะไป" (ที่พระองค์ตรัสอย่างนั้นก็เพื่อชี้ให้เห็นว่าเปโตรจะถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าด้วยการตายแบบใด) เมื่อตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์จึงตรัสกับเปโตรว่า "จงตามเรามาเถิด" ยอห์น 21:15-19

หากมีใครสักคนที่คุณคาดหวังให้พระเยซูห้นหลังให้เขาตลอดไป คนๆ นั้นก็คงจะเป็นเปโตร เขาปฏิเสธพระเยซูได้อย่างไรกัน หลังจากที่เขาได้รับคำเตือนแล้ว? นี่เป็นเรื่องที่ไม่น่าให้อภัยเสียจริงๆ! แต่สิ่งที่เปโตรทำไม่ใช่ภาพความพ่ายแพ้ของไม้กางเขน ไม่ใช่เลย! ตรงข้ามกันนี่เป็นเรื่องจริง นั่นก็คือการปฏิเสธของเปโตรเป็นภาพที่ชัดเจนอย่างน่าตกตะลึงถึงความสำคัญของไม้กางเขนของพระเยซูคริสต์ ชีวิต ความตาย และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูเป็นสิ่งจำเป็นต่อเรา เพราะเราเป็นคนเช่นเดียวกับเปโตร เราไม่มีอำนาจในตัวเราที่จะซื่อสัตย์เสมอ ฉลาดเสมอ เป็นคนดีเสมอ และชอบธรรมเสมอไป เราไร้ความสามารถในการช่วยเหลือตัวเองให้รอดพ้นจากบาปได้ เราต่างก็เป็นคนที่ต้องการความช่วยเหลือ หากปราศจากความช่วยเหลือจากพระคุณเราก็เป็นอันตรายต่อตนเองและผู้อื่น มีชีวิตที่ไร้ความหวังและปราศจากพระเจ้า

ดังนั้น ด้วยพระคุณที่ถ่อมตนอย่างน่าอัศจรรย์ พระเจ้าจึงทรงลงมาพบกับเราในที่ที่เราอยู่ เช่นเดียวกับที่ทรงพบเปโตร พระองค์ทรงมาหาเราผ่านทางความกลัวของเรา พระองค์ทรงดึงเราเข้ามาใกล้เมื่อเราแยกออก พระองค์มาพบเราในความสงสัยของเรา ทรงติดตามเราเมื่อเราหลงทาง เมื่อเราทำบาป พระองค์มาหาเราด้วยความเชื่อมั่นและการให้อภัย พระองค์เสริมกำลังแก่เราในยามอ่อนแอ ทรงฟื้นฟูและสร้างใหม่เมื่อเราไม่สัตย์ซื่อ เมื่อเราปฏิเสธ พระองค์ไม่ไปปฏิเสธเรา พระองค์เสด็จมาหาเราในช่วงเวลาแห่งความรอดของเรา และพระองค์เสด็จมาหาเราครั้งแล้วครั้งเล่าเมื่อเราเดินทางจากสิ่งที่ "เกิดขึ้นแล้ว" ไปสู่สิ่งที่ "ยังไม่เกิดขึ้น" ทรงนั่งลงกับเรา รับรองเราอีกครั้งถึงความรักของพระองค์ ดึงเอาความรักของพระองค์ออกมาจากเรา และส่งเราไปตามทางเพื่อทำงานที่ทรงเรียกทรงเลือกให้เราทำ พระองค์ไม่ได้รอให้เราเข้ามาหาพระองค์ พระองค์เสด็จมาหาเรา ทรงเป็นหนทางแห่งพระคุณ

อ่าน: ยอห์น 18:15-18 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

25 ตุลาคม

กำหนดการของพระเจ้าคือเพื่อเปลี่ยนแปลง ความต้องการของคุณคือการเปลี่ยนแปลง
พระสัญญาแห่งพระคุณคือการเปลี่ยนแปลง
ความหวังนิรันดร์คือความสำเร็จของการงานแห่งการเปลี่ยนแปลง

เราทุกคนมีแนวโน้มที่จะมีส่วนในปัญหาส่วนตัวที่ใหญ่โตและเลวร้าย เป็นปัญหาที่ไม่ค่อยมีใครกดดันหรือกล่าวถึงบนธรรมาสน์สักเท่าไร แต่ปัญหานี้เป็นตัวขัดขวางการเติบโตฝ่ายวิญญาณของเราเป็นอย่างมาก ถ้าเรามีปัญหานี้ เราก็ไม่อยากพูดถึงว่าเรามีปัญหานี้ซะทีเดียว นั่นก็เพราะเรามีปัญหานี้! ผมขอสารภาพว่าปัญหานี้ก็เป็นปัญหาใหญ่สำหรับผมเช่นกัน ซึ่งปัญหาก็คือเราพึงพอใจกับสิ่งเหล่านี้ เราพอใจในสภาพที่เราเป็นอยู่ในฝ่ายวิญญาณ ยิ่งตอนที่ผมได้เดินทางจากคริสตจักรหนึ่งไปอีกคริสตจักรหนึ่ง ตอนผมได้มีส่วนร่วมกับผู้นำมากขึ้นและตอนที่ผมได้มีโอกาสสัมภาษณ์ผู้คนมากขึ้น ผมก็ยิ่งเชื่อมั่นมากขึ้นว่าวิกฤตที่แท้จริงในคริสตจักรแห่งการประกาศสมัยใหม่ไม่ใช่ความไม่พอใจ แต่กลับกลายเป็นตรงกันข้าม เราทุกคนพอใจกับมันมากเกินไป เราทุกคนต่างก็พอใจในสิ่งที่เราเป็น ที่ที่เราอยู่ และสิ่งที่เรากำลังทำอยู่ เราพอใจกับความรู้ในพระคัมภีร์เพียงเล็กน้อยของเรา เราพอใจกับช่วงเวลาแห่งการปฏิบัติศาสนกิจเป็นครั้งคราวของเรา เราพอใจกับหนี้ที่จัดการได้ซึ่งเรามีส่วนเพียงเล็กน้อยในการจัดการ เราพอใจที่เราแต่งงานมาระยะหนึ่งแล้วและดูเหมือนว่าเราจะไม่เลิกกันเร็วๆ นี้ เราพอใจกับความเข้าใจเล็กน้อยเกี่ยวกับศาสนศาสตร์ในพระคัมภีร์ เราพอใจกับการเข้าร่วมอย่างซื่อสัตย์ของเราในการประชุมสุดสัปดาห์ของคริสตจักร เราพอใจกับการเฝ้าเดี่ยวอย่างรวดเร็วในตอนเช้าของเรา เราพอใจกับประสบการณ์งานรับใช้เพียงเล็กน้อยของเรา เราพอใจที่เราไม่แสดงตัณหาส่วนใหญ่และความอิจฉาส่วนใหญ่ของเราออกมา เราพอใจที่เราไม่เดินหนีไปเมื่อเรารู้สึกผิดหวังต่อพระเจ้า เราพอใจที่เราสามารถควบคุมความกลัวของคนได้ดี เราพอใจที่จะใช้ทรัพยากรส่วนใหญ่เพื่อสร้างและทำให้ตัวเองรู้สึกสะดวกสบายได้ เราพอใจที่จะเป็นเพียงผู้รับบริการจากการงานของคริสตจักรแทนที่จะเป็นมีส่วนร่วมที่มุ่งมั่นในนั้น เราพอใจกับใจที่หลงทางและความคิดที่ขัดแย้งกับสิ่งที่พระคัมภีร์ใบเบิลกล่าวว่าดีและเป็นความจริงเป็นครั้งคราว เราพอใจกับจำนวนของความขัดแย้งมากมายในชีวิตของเรา

ไม่มีใครสักคนในพวกเราเรียนรู้เรื่องพระคุณจบแล้ว แต่เราต่างก็รู้สึกพอใจแล้ว เราทุกคนได้รับการแสดงหลักฐานจากพระคัมภีร์ว่าเรายังคงต้องเติบโตแต่เราก็พอใจแล้ว และเพราะพวกเรารู้สึกพอใจแล้ว เราจึงกำลังต่อต้านพระคุณที่เป็นความหวังเดียวของเรา หากเราอ้างว่าเรามีสุขภาพที่ดี แม้จะมีสัญญาณที่บ่งชี้ว่าเรานั้นไม่แข็งแรง เราก็คงไม่ไปหาหมอเพื่อขอให้หมอวินิจฉัยและรับการการรักษาจากเขา

แต่นี่คือสิ่งที่คุณและผมต้องจำไว้: เรารับใช้พระผู้ไถ่ที่ทรงยังไม่พอใจ พระองค์ทรงทราบว่าเรายังต้องพึ่งพาการงานของพระคุณอันทรงพลังของพระเจ้าที่ช่วยเปลี่ยนแปลงชีวิต มันช่างน่าพิศวงมิใช่หรือที่ด้วยความไม่พอใจอย่างยิ่ง ของพระเจ้าพระองค์จึงจะไม่ลดละจนกว่าบาปเล็กๆ น้อยๆ จะถูกขจัดออกจากทุกส่วนของหัวใจลูกๆ ของพระองค์

อ่าน: 1 เปโตร 2:1-12 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

26 ตุลาคม

พระเจ้าทรงนับคนอธรรมเป็นคนชอบธรรม
ซึ่งก็หมายความว่ามีความหวังที่แท้จริงสำหรับคนอย่างเรา

ผมอยากจะพูดได้ว่าการกระทำทั้งหมดของผมนั้นอยู่ในทางพระเจ้า แต่ก็ไม่เป็นเช่นนั้น ผมอยากจะพูดได้ว่าผมใช้ชีวิตโดยมองไปที่อาณาจักรของพระเจ้าอยู่เสมอ แต่ผมทำไม่ได้ ผมอยากจะพูดได้ว่าการตอบสนองทั้งหมดของผมต่อผู้คนในชีวิตของผมได้รับแรงบันดาลใจจากความรักที่มีต่อพระเจ้าและต่อพวกเขา แต่ไม่ใช่เลย ผมหวังว่าความยำเกรงพระเจ้าเป็นแรงจูงใจหลักสำหรับทุกสิ่งที่ผมทำ แต่บ่อยครั้งก็ไม่เป็นเช่นนั้น ผมอยากจะพูดว่าผมรักพระเกียรติสิริของพระเจ้ามากกว่าศักดิ์ศรีของตนเอง แต่ยังมีบางช่วงเวลาที่ผมใช้ชีวิตในฐานะผู้ที่ขโมยพระเกียรติของพระองค์ ผมอยากจะพูดว่าความเห็นแก่ตัวและความโลภอยู่ในกระจกมองหลังของผม แต่มีหลักฐานว่าไม่ได้เป็นเช่นนั้น ผมอยากจะพูดว่าผมมีหัวใจที่ยอมจำนนอย่างบริสุทธิ์ แต่น่าเศร้าที่บางครั้งผมต้องการหนทางของตนเอง ผมอยากจะพูดได้ว่าชีวิตผมแสดงผลของพระวิญญาณอยู่เสมอ แต่มีหลายครั้งที่ผมทำไม่ได้ ผมอยากจะพูดได้ว่าผมใช้ชีวิตอยู่ในกรอบสติปัญญาแห่งพระวจนะของพระเจ้าเสมอ แต่ก็มีบางครั้งที่ผมคิดว่าตัวเองฉลาดกว่าพระเจ้าอย่างโง่เขลา

ผมอยากจะพูดว่าวัตถุนิยมไม่ได้เข้ามาลักพาตัวหัวใจของผมอีกต่อไปแล้ว แต่ก็ยังมีบางครั้งที่ยังเป็นเช่นนั้น ผมอยากจะพูดว่าผมยอมอยู่ในการควบคุมของพระเจ้าเสมอ แต่ก็มีบางครั้งที่ผมอยากเป็นผู้ควบคุม ผมอยากจะพูดว่าไม่เคยมีสักครั้งที่ผมหงุดหงิดหรือใจร้อน แต่ผมก็ยังต่อสู้กับทั้งสองความรู้สึกนี้ในบางครั้งอยู่ ผมอยากจะพูดว่าการนมัสการพระเจ้าครอบครองใจของผมโดยไม่เคยสงสัยหรือท้าทายพระเจ้า แต่ความจริงก็คือการบูชารูปเคารพยังคงกัดกินใจผมอยู่ ผมหวังว่าผมจะพูดได้ว่าผมวางใจในความชอบธรรมของพระคริสต์เสมอ แต่ก็ยังมีบางครั้งที่ผมปล่อยให้ความเย่อหยิ่งในใจยกย่องความชอบธรรมว่าเป็นของผมต่อหน้าผู้อื่น ผมอยากจะพูดได้ว่าการต่อสู้ทางวิญญาณครั้งใหญ่สำหรับผมได้จบลงแล้ว แต่มีหลักฐานในพระคัมภีร์ที่ชัดเจนและสำแดงให้ผมรู้อยู่เสมอว่ามันไม่ได้เป็นเช่นนั้น

ทั้งหมดนี้หมายความว่าผมเข้าใจว่าพระคุณที่ชอบธรรมของพระเจ้านั้นมีค่ามากสำหรับผม ผมเฉลิมฉลองที่ในพระคริสต์ พระเจ้าทรงพบหนทางที่จะเป็น "...ผู้ชอบธรรม และทรงให้ผู้ที่เชื่อในพระเยซูเป็นผู้ชอบธรรมด้วย" (โรม 3:26) ผมขอบพระคุณพระเจ้าทุกวันสำหรับชีวิตที่สมบูรณ์แบบของพระเยซู ผมขอบคุณพระองค์ที่ทรงยอมลงมาเป็นมนุษย์เพื่อเข้าสู่การทดลองต่างๆ ของโลกที่แตกสลายนี้ ผมขอบคุณที่บนไม้กางเขนพระองค์ทรงรับเอาการถูกเฆี่ยนตีของผมไป และแบกรับความรู้สึกผิดและความละอายใจของผมไป ผมขอบคุณที่พระองค์ยอมรับคำปฏิเสธของพระบิดา ผมรู้สึกขอบคุณที่พระองค์ทรงออกมาจากอุโมงค์ฝังศพและเอาชนะความตายได้ ผมขอบคุณที่ความชอบธรรมของพระองค์ถูกใส่เข้ามาในบัญชีของผม ผมรู้สึกขอบคุณที่การตายของพระองค์เพียงพอเพียงพอต่อความชอบธรรมตามบัญญัติและพระพิโรธของพระบิดา และผมก็ยังเฉลิมฉลองในความจริงที่ผมนั้นได้รับการยอมรับจากพระเจ้าอย่างเต็มบริบูรณ์ และเป็นนิรันดร์ด้วย

ผมเฉลิมฉลองพระคุณที่ชอบธรรมของพระเจ้า เพราะผมรู้ดีว่าผมไม่สามารถยืนต่อพระพักตร์พระเจ้าได้โดยอาศัยความชอบธรรมของผมเอง ผมยังไร้ซึ่งความบริสุทธิ์และพระสิริของพระองค์ ดังนั้น ผมจึงรู้สึกขอบพระเจ้าคุณพระเจ้ามากที่ได้รับพระคุณที่ชอบธรรม ซึ่งทำให้ผมมั่นใจได้ว่าผมจะได้รับการยอมรับให้เป็นหนึ่งในคนชอบธรรมของพระองค์ตลอดไป แม้ว่าผมจะยังไม่โตก็ตาม แน่นอนว่าวันนี้ผมได้พบกับเหตุผลที่จะขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับพระคุณที่ชอบธรรมแล้ว

อ่าน: กาลาเทีย 5:4-5 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

27 ตุลาคม

ความเชื่อไม่ใช่แค่การทำงานของสมอง เปล่าเลย
มันคือการลงทุนของหัวใจที่จะเปลี่ยนแปลงการดำเนินชีวิตพื้นฐานของเรา

มันคือภาพลวงตาทางด้านวิชาการ เป็นความรู้ทางปัญญาถูกใช้ทดแทนสิ่งที่จริง แต่ผมไม่รู้เลย เนื่องจากผมมีรายละเอียดเกี่ยวกับศาสนศาสตร์ของพระวจนะของพระผู้เป็นเจ้าที่เต็มสมองไปหมด ในระหว่างศึกษาที่พระคริสตธรรม เพื่อผมจะพึ่งพาตนเองได้ในการพูดคุยถกเถียงกันเกี่ยวกับศาสนศาสตร์ ผมคิดว่าตนเองเป็นคนที่เชื่อในพระเจ้า เนื่องจากผมมีความรู้พระคัมภีร์ในระดับสูง ผมอุทิศตนในการจดจำข้อพระคัมภีร์ให้ได้หลายๆ ข้อ ผมจึงมองว่าผมเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณแล้ว เพราะผมมีของประทานในงานพันธกิจและการทรงเรียกให้ทำงานรับใช้ ผมจึงคิดว่าตัวเองกำลังดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ แต่ความเชื่อของผมก็เหมือนรถหรูที่ไม่มีเครื่องยนต์ ภายนอกดูสวยงาม แต่ขาดพลังที่จำเป็นในการทำสิ่งที่ควรทำ หากคุณสงสัยในความเชื่อของผม ผมคงไม่พอใจอย่างมาก ถ้าคุณพบว่าผมยังไม่โตเป็นผู้ใหญ่ ผมคงรีบลุกขึ้นมาเถียงปกป้องตนเองทันที แต่ก็อย่างที่ว่าบ้านที่สร้างด้วยไพ่ฝ่ายวิญญาณของผมหลังนี้กำลังจะพังทลายลงมา

แต่ข่าวดีก็คือ: พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อและพระองค์จะทรงกระทำสิ่งที่จำเป็นเพื่อสร้างความเชื่อที่แท้จริงให้เราในเรา ความเชื่อแบบนี้ไม่ใช่ธรรมชาติของเรา การที่เราจะวางอดีต ปัจจุบัน และอนาคตทั้งหมดไว้กับผู้ที่เราไม่สามารถที่จะได้ยิน มองเห็น หรือสัมผัสได้นั้นไม่เป็นธรรมชาติสำหรับเราเลย แต่ความสงสัย ความอิจฉาริษยา ความกลัว ความกังวล ความพยายามคาดเดาว่าอะไรจะเกิดขึ้นต่อไปเป็นธรรมชาติของเรา การรู้สึกเชื่อมั่นในกำลังและสติปัญญาของเรานั้นเป็นธรรมชาติของเรา แต่การเชื่อในพระเจ้านั้นไม่เป็นธรรมชาติสำหรับเรา ดังนั้นพระเจ้าจึงต้องทำงานในการชำระเราผ่านทางพระคุณที่ชอบธรรมเพื่อเปลี่ยนผู้เชื่อที่เป็นเด็กทารกในความเชื่อให้เป็นผู้เชื่อที่โตเป็นผู้ใหญ่ พระองค์จะไม่ทรงลดละจนกว่าการงานของพระองค์นั้นจะสำเร็จลุล่วง ไม่มีสิ่งใดสามารถหยุดการงานแห่งพระคุณในการช่วยเปลี่ยนแปลงชีวิตเราของพระองค์ได้ นี่คือสิ่งที่เราต้องเข้าใจ: ความเชื่อที่เราพยายามปฏิบัติตนเพื่อเชื่อด้วยกำลังความสามารถ ความรู้ หรือที่มาจากตัวเรานั้นไม่ใช่ความหวังที่แท้จริงสำหรับเรา แต่ในพระคุณอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าต่างหากเป็นแหล่งแห่งความหวังที่แท้จริงเพียงแหล่งเดียวสำหรับคนบาปที่มีความเชื่อที่ไม่มั่นคงอย่างเรา

ดังนั้น พระเจ้าจึงใช้การแต่งงานและการทำพันธกิจเพื่อเปิดเผยความเชื่อที่อ่อนแอกับผม ความเชื่อของผมนั้นตื้นเขิน และยังไม่โตเป็นผู้ใหญ่ ผมทำทุกสิ่งเพื่อต่อสู้อย่างจริงจังเพื่อปฏิเสธหลักฐานการแต่งงานและการทำพันธกิจแสดงออกมา ผมยึดเอาการกระทำที่ดีที่ชอบธรรมของผมก้มหน้าก้มตาสนับสนุนในความหลงผิดของผมอย่างจริงจัง แต่พระเจ้าจะไม่ทรงเมินเฉย ผมเป็นคนขี้โมโหมาก แต่ผมมักจะปฏิเสธความโกรธความโมโหและรากของมันที่อยู่ในใจของผม และผมก็เป็นคนหยิ่งยโสมาก แต่ผมปฏิเสธที่จะมองมัน และผมก็มีแนวคิดที่ตัวผมเป็นผู้ควบคุมโดยสมบูรณ์ ซึ่งผมสามารถทำอะไรก็ได้กับชีวิตผม แต่เมื่อผู้อื่นจะทำอะไรก็ตามกับชีวิตของผมก็จำเป็นจะต้องได้รับการอนุญาตจากผมก่อน และผมก็อ้างว่ามันเป็นเพียงใช้ของประทานในการเป็นผู้นำที่พระเจ้าประทานให้ผม และมันก็ทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างแย่ลง แทนที่จะดีขึ้น ลูเอลลาภรรยาของผมต้องพูดคุยเรื่องที่ยากอย่างเผชิญหน้ากับผมเกี่ยวกับเรื่องความโกรธของผมครั้งแล้วครั้งเล่า คนในองค์กรของเราต้องพูดคุยอย่างเผชิญหน้าเกี่ยวกับเรื่องที่ยากอย่างความเย่อหยิ่งของผมกับผม เป็นหนึ่งในหัวข้อการเทศนาที่ผมคิดว่าเทศน์ที่ดีที่สุดถ้าเกี่ยวกับเรื่องความหยิ่งผยอง มันเป็นกรณีศึกษาเรียนรู้ในเรื่องเดียวกันที่พระเจ้าทรงใช้พันธกิจและปัญหาครอบครัวในการเริ่มเสริมสร้างความเชื่อแบบผู้ใหญ่ในตัวผม ทำให้วันนี้ผมจึงเป็นผมที่แตกต่างไปจากเดิมมาก พระองค์ผู้เป็นช่างฝีมือยังคงกระทำงานของพระองค์ ที่จะช่วยบ่มเพาะความเชื่อในเราที่มีแต่พระคุณของพระองค์เท่านั้นที่สามารถสรรสร้างให้เราได้

อ่าน: 1 ยอห์น 3:1-10 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

28 ตุลาคม

คุณจะตอบสนองในวันนี้โดยการถูกหล่อหลอมโดยความกลัวของความไร้ความสามารถของคุณ หรือจะเฉลิมฉลองความเพียงพอของพระคริสต์?

เราไม่ได้แค่ใช้ชีวิตไปวันๆ ไม่มีใครที่มีท่าทีหรือตอบสนองอย่างไม่ลำเอียงเป็นกลางและยุติธรรมได้เสมอ ไม่มีใครไม่มีอคติ ไม่มีใครอยู่เฉยๆ โดยไม่ดิ้นรน คุณและผมใช้ตารางมาตรฐานในการตีความของเรามาใช้เป็นหลักเกณฑ์ในการมองตนเอง พฤติกรรมของเรา ผู้อื่น พระเจ้า และชีวิต การตอบสนองของเราต่อข้อเท็จจริงต่างๆ ไม่ได้มาจากประสบการณ์โดยตรงของเราในการตีความข้อเท็จจริงต่างๆ เหล่านั้น ข่าวประเสริฐที่กล่าวว่าพระเยซูคริสต์เป็นใครและทรงทำอะไรควรจะเป็นมาตรฐานในการตีความเพื่อผู้เชื่อในการใช้ชีวิต นี่คือสิ่งที่เปาโลหมายถึงเมื่อเขากล่าวว่า "จงให้พระวจนะของพระคริสต์อยู่ในพวกท่านอย่างบริบูรณ์ ..." (คส.3:16)

ทำไมเปาโลถึงพูดว่า "พระวจนะของพระคริสต์" สิ่งที่เปาโลหมายถึงคือข่าวประเสริฐ ข่าวสารที่ครอบคลุมของพระคัมภีร์คือข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ พระคัมภีร์ไม่ใช่ชุดเรื่องราวหรือบทสรุปของปัญญา พระคัมภีร์ไม่ใช่ตำราของศาสนศาสตร์ที่เป็นระบบ พระคัมภีร์เป็นชีวประวัติที่ยิ่งใหญ่ของพระเยซูคริสต์ บางทีอาจถูกต้องกว่าหากกล่าวว่าพระคัมภีร์เป็นเรื่องราวพระเยซูคริสต์ที่มีคำอธิบายประกอบ นั่นคือเรื่องราวของพระองค์พร้อมกับคำชี้แจงหลักสำคัญที่จำเป็นและคู่มือการนำใช้ของพระเจ้า ถือว่าเป็นทำการหมิ่นประมาทอย่างรุนแรงต่อพระวจนะของพระเจ้าหากเราลดความสำคัญของพระวจนะให้เป็นเพียงหนังสือเกี่ยวกับศาสนศาสตร์ หลักการทางศาสนา ศีลและกฎบัญญัติ เราไม่สามารถจะเข้าใจพระคัมภีร์ได้หากปราศจากบุตรมนุษย์และการงานของพระองค์—และพระคุณของพระเยซูคริสต์

แล้วพระคุณของพระเจ้านี้นำเราไปที่ใด? เราสามารถเลือกมองชีวิตได้สองวิธี วิธีแรกคือ เราดูความท้าทายภายในและภายนอกทั้งหมดของเราจากประวัติการทำงานและรายการความสามารถปัจจุบันของเรา หรือวิธีที่สอง มองจากของการงานของพระคุณที่มีอย่างเพียงพอขององค์พระเยซูที่อยู่ในเรา พระคัมภีร์ไม่ได้ถูกมอบไว้ให้เราเพียงเพื่อเปลี่ยนแปลงตัวตนและศักยภาพของเราอย่างสิ้นเชิงเท่านั้น แต่ยังช่วยเปลี่ยนวิธีคิดและการตีความในชีวิตของเราอย่างสิ้นเชิงอีกด้วย และเราจะไม่ถูกทิ้งให้พึ่งสรรพกำลังอันน้อยนิดและที่มีอย่างไม่เพียงพอของเราอีกต่อไป เนื่องจากเราอยู่ "ในพระคริสต์" ศักยภาพของเราจึงอยู่เหนือผลของบาปกรรมที่เราควรได้รับในอดีต เราจะไม่ถูกทิ้งไว้ลำพังในสถานการณ์หรือสถานที่ใดๆ อีกต่อไป เพราะเรามีพระเจ้าที่ต่อสู้กับความบาปเพื่อเรา แม้ในยามที่เราไร้เรี่ยวแรงหรือกำลังใจที่จะต่อสู้เพื่อตัวเอง

ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ต้องไม่เป็นเพียงแค่แง่มุมด้านศาสนศาสตร์มุมหนึ่งของเรา จะต้องไม่ให้ด้อยไปกว่า "ทางศาสนา" ในชีวิตของเรา ความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้าผ่านทางพระเยซูคริสต์เป็นชีวิตของเรา ความสัมพันธ์นี้แตะต้องและเปลี่ยนแปลงทุกส่วนของชีวิตเรา และช่วยกำหนดตัวตนของเราใหม่ ช่วยเติมเต็มชีวิตของเราด้วยความหมายและวัตถุประสงค์ใหม่ในชีวิตเรา และช่วยเปลี่ยนลิขิตหรือชะตาชีวิตของเราทั้งหมดใหม่ ดังนั้นพระราชกิจของพระเยซูในเราจึงต้องเป็นเหมือนหน้าต่าง(หรือแว่นขยาย)ที่จะช่วยเรามองเห็นทุกสิ่งในชีวิตของเราผ่านหน้าต่างหรือเลนส์นั้นได้อย่างชัดเจน อย่าให้ความกลัวที่จะไม่สามารถทำได้เมื่อพระราชกิจขององค์พระเยซูคอยประทานสิ่งที่จำเป็นแก่เราแล้ว

อ่าน: 2 เปโตร 1:1-11 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

29 ตุลาคม

หากคุณวางใจเฉพาะยามที่คุณเข้าใจเท่านั้น คุณก็จะมีชีวิตที่มีแต่ความสงสัยมากมาย
สติปัญญาของพระเจ้ายิ่งใหญ่มากกว่าอะไรก็ตามที่ความคิดของคุณจะรับได้

เป็นความถ่อมใจในการยอมรับ อย่างไรก็ตามมันเป็นสิ่งที่สำคัญด้วย เราจะไม่มีทางเข้าถึงความจริง ความมั่นคง สันติสุขที่ยั่งยืน และหยุดพักในใจด้วยวิธีการของความเข้าใจได้ ทำไมล่ะ? ก็เพราะจะมีบางสิ่งในชีวิตของเราที่เราจะยังไม่เข้าใจอยู่เสมอ พระเจ้าทรงเปิดเผยทุกสิ่งที่เราจำเป็นต้องรู้ในพระวจนะของพระองค์ แต่พระองค์ไม่ได้บอกทุกสิ่งที่เราอาจรู้ได้ พระองค์เปิดเผยแผนการของพระองค์สำหรับประชาชนของพระองค์ในพระวจนะของพระองค์ แต่พระองค์ไม่ได้บอกเราถึงแผนการของพระองค์ที่เป็นพิเศษเฉพาะบุคคลของพระองค์สำหรับเรา คุณและผมไม่สามารถบรรจุแผนการทั้งหมดของพระเจ้าสำหรับเราและเหตุผลทั้งหมดสำหรับแผนการเหล่านั้นไว้ในสมองอันจำกัดของเราได้

ต่อไปนี้เป็นประเด็น: พระเจ้าสร้างเราให้เป็นมนุษย์ที่มีเหตุผล พระองค์ออกแบบเรามาให้รู้จักคิดเพื่อจะเข้าใจชีวิตและโลกของเรา และมันได้ได้เลวร้ายในตัวของมันเอง อันที่จริง มันเป็นสิ่งที่ดีมาก ความสามารถของเราในการคิด ตีความ ตรวจสอบ กำหนด อธิบาย และทำความเข้าใจมีไว้เพื่อขับเคลื่อนเราไปสู่พระเจ้า ความคิดของเราหมายถึงการนำเราไปถึงพระองค์และเพื่อให้เราเข้าใจการเปิดเผยของพระองค์กับเรา ดังนั้น ความเชื่อในพระคัมภีร์จึงไม่ใช่เรื่องไร้เหตุผล แต่เราต้องเผชิญสิ่งนี้: คือ มันเกินความสามารถของเราในการใช้หลักการและเหตุผล คุณและผมไม่มีทางเริ่มต้นได้ตั้งแต่การล้มลงของอาดัมและเอวา และใช้หลักการและเหตุผลที่จะพยากรณ์ถึงการเสด็จมาของพระเยซูและการสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน ผู้เชื่อในพันธสัญญาเดิมรู้ว่าพระเจ้ากำลังจะจัดการกับความบาปและให้ชีวิตใหม่แก่ประชากรของพระองค์ เพราะพระเจ้าบอกพวกเขาว่านี่คือสิ่งที่พระองค์กำลังจะทำ แต่พวกเขาไม่รู้ว่าการสิ้นพระชนม์ของพระบุตรของพระเจ้าจะเป็นหนทางที่สิ่งนี้จะเกิดขึ้น ในทำนองเดียวกัน เมื่อเรายืนอยู่ระหว่างสิ่งที่ “เกิดขึ้นแล้ว” และสิ่งที่ “ยังไม่เกิดขึ้น” เราสามารถมั่นใจได้ในทุกสิ่งที่พระเจ้าบอกเราในพระวจนะของพระองค์ และเรายังแน่ใจได้ด้วยว่ามีอีกหลายสิ่งที่พระองค์ยังไม่ได้บอกเรา เกี่ยวกับสิ่งที่กำลังจะมาถึง ทั้งเป็นส่วนตัวและส่วนรวม ดังนั้น จะมีสิ่งที่ยังลึกลับและสร้างความประหลาดใจในชีวิตของเรา หากคุณและผมระงับความเชื่อไว้ทุกครั้งที่พบกับความลึกลับของพระองค์ เราก็จะใช้ชีวิตส่วนใหญ่โดยการไม่เชื่อ หากเราสงสัยในความดีและความรักของพระเจ้าทุกครั้งที่พระองค์ทำสิ่งที่เราคาดไม่ถึง เราก็จะจบลงโดยการสรุปว่าพระองค์ไม่ดี หากเราปฏิเสธที่จะหยุดพักเมื่อเราไม่เข้าใจ เราก็จะไม่ได้พักและมีชีวิตอยู่ด้วยความทุกข์ใจ และจบลงด้วยความทุกข์ระทม

แล้วเราจะพบกับสันติสุขและความสงบของจิตใจได้จากที่ใด? ก็โดยการยึดข้อเท็จจริงที่ว่า พระวจนะของพระเจ้าได้บอกคุณถึงทุกสิ่งที่คุณจำเป็นต้องรู้ และจากนั้นคุณก็จะพักอยู่ในพระปัญญาที่สมบูรณ์แบบและพระลักษณะของพระองค์ คุณสามารถพักสงบได้ไม่ใช่เพราะคุณรู้ทุกสิ่ง แต่เพราะพระองค์ผู้ทรงรอบรู้ทุกสิ่ง ทรงเป็นคำจำกัดความของสิ่งที่ฉลาดที่สุดและสิ่งที่ดีที่สุด

อ่าน: 1 โครินธ์ 1:18-31 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

30 ตุลาคม

ผู้คนต่างสร้างความสัมพันธ์กับเพื่อนๆ ที่ดีและสร้างความสัมพันธ์กับคนที่เขารัก
แต่กลับสร้างพระเมสสิยาห์ที่ไม่ดีซะงั้น ทั้งที่ชีวิตสามารถหาได้ในพระเยซูเท่านั้น

เรามักจะให้ผู้คนเข้ามาแทนที่พระเจ้าและขอให้พวกเขาทำสิ่งต่างๆ เพื่อเราในสิ่งที่พระองค์เท่านั้นที่ทำได้ เรามองดูผู้คนที่ทนทุกข์ทรมานจากสภาพบาป ความอ่อนแอ และความล้มเหลวเช่นเดียวกับเรา ราวกับว่าพวกเขาเป็นพระบุคคลที่สี่ของตรีเอกานุภาพ เราขอให้คนที่เรารักให้ตัวตนกับเรา เราขอให้พวกเขารักษาความเจ็บปวดให้เรา เราขอให้พวกเขาทำให้เรามีความสุข แต่พวกเขาไม่สามารถให้สิ่งเหล่านั้นแก่เราได้ พวกเขาไม่มีทางและไม่เคยที่จะไปถึงระดับความคาดหวังของเราได้เลย ในความสัมพันธ์ของเรา เรามักจะพยายามดื่มน้ำจากบ่อที่แห้ง แล้วเราก็สงสัยว่าทำไมเราถึงกระหายน้ำ ไม่มีมนุษย์คนใดที่สามารถเป็นพระผู้ช่วยให้รอดส่วนตัวของเราได้ จากข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้เราจะได้เผชิญหน้ากับความจริงที่นำเราไปสู่จุดที่จะพบชีวิตจริงที่นี่ ตอนนี้ และตลอดนิจนิรันดร์:

"ในปฐมกาลพระวาทะทรงดำรงอยู่ และพระวาทะทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาทะทรงเป็นพระเจ้า ในปฐมกาลพระองค์ทรงอยู่กับพระเจ้า พระเจ้าทรงสร้างสรรพสิ่งขึ้นมาโดยพระวาทะ ในบรรดาสิ่งที่เป็นอยู่นั้น ไม่มีสักสิ่งเดียวที่เป็นอยู่นอกเหนือพระวาทะ พระองค์ทรงเป็นแหล่งชีวิต และชีวิตนั้นเป็นความสว่างของมนุษย์ ความสว่างส่องเข้ามาในความมืด และความมืดไม่อาจเอาชนะความสว่างได้

มีชายคนหนึ่งที่พระเจ้าทรงใช้มาชื่อยอห์น ท่านมาในฐานะสักขีพยานเพื่อเป็นพยานให้แก่ความสว่างนั้น เพื่อว่าทุกคนจะได้เชื่อเพราะท่าน ท่านไม่ใช่ความสว่างนั้น แต่ท่านมาเพื่อเป็นพยานให้แก่ความสว่างนั้น

ความสว่างแท้ที่ทำให้มนุษย์ทุกคนเห็นความจริงได้นั้นกำลังเข้ามาในโลก พระองค์ทรงอยู่ในโลกที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นมาทางพระองค์ แต่โลกไม่รู้จักพระองค์ พระองค์เสด็จมายังบ้านเมืองของพระองค์ แต่ชาวบ้านชาวเมืองของพระองค์ไม่ต้อนรับพระองค์ แต่ทุกคนที่ยอมรับพระองค์ คือคนที่เชื่อในพระนามของพระองค์นั้น พระองค์ก็จะประทานสิทธิให้เป็นลูกของพระเจ้า ซึ่งในฐานะนั้นพวกเขาไม่ได้เกิดจากเลือดเนื้อหรือกาม หรือความประสงค์ของมนุษย์ แต่เกิดจากพระเจ้า

พระวาทะทรงเกิดเป็นมนุษย์และทรงอยู่ท่ามกลางเรา เราเห็นพระสิริของพระองค์ คือ พระสิริที่สมกับพระบุตรองค์เดียวของพระบิดา บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง ยอห์นเป็นพยานให้กับพระองค์ และร้องประกาศว่า "นี่แหละ คือพระองค์ผู้ที่ข้าพเจ้ากล่าวถึงว่า พระองค์ผู้เสด็จมาภายหลังข้าพเจ้าทรงเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนข้าพเจ้า" เพราะเราได้รับพระคุณซ้อนพระคุณจากความบริบูรณ์ของพระองค์ คือว่าเราได้ธรรมบัญญัตินั้นมาทางโมเสส ส่วนพระคุณและความจริงมาทางพระเยซูคริสต์ ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้าเลย แต่พระบุตรองค์เดียวผู้สถิตในพระทรวงของพระบิดา ทรงสำแดงพระเจ้าแล้ว" ยอห์น 1:1-18

ต่อไปนี้คือใจความที่สำคัญที่สุดที่มาจากข้อพระคัมภีร์นี้คือ: พระเยซูคือชีวิต ในฐานะพระผู้สร้างพระองค์ประทานชีวิตทางกายภาพแก่ฝ่ายร่างกายของเรา ในฐานะพระเจ้านิรันดร์พระองค์ทรงเป็นแหล่งชีวิตของสิ่งที่มีชีวิตทุกชนิด แต่มากกว่านั้นคือ ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดพระองค์คือผู้เดียวที่ให้ชีวิตฝ่ายวิญญาณแก่ใจที่ตายแล้วของเราได้ ข้อพระคัมภีร์กล่าวว่าเราไม่ได้บังเกิดใหม่จากเลือดเนื้อหรือกาม หรือความประสงค์ของมนุษย์ แต่เกิดจากพระเจ้า สิ่งที่เราได้รับคือความบริบูรณ์ของพระองค์ พระคุณที่ให้ชีวิตนที่อยู่เหนือพระคุณที่ให้ชีวิต อย่าเอาภาระต่างในชีวิตไปฝากคนข้างๆ เพราะมันจะบดขยี้ทำลายคนๆ นั้นและทำให้คุณผิดหวัง นอกจากนี้ เราไม่จำเป็นต้องให้เขาหรือเธอคนนั้นให้ชีวิตแก่เรา เพราะเราได้รับชีวิตแล้วในพระเยซูและพระราชกิจของพระองค์

อ่าน: ยอห์น 20:30-31 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

31 ตุลาคม

จงตระหนักว่าอาณาจักรของตนเองคืออาณาอาภรณ์จอมปลอม อาณาจักรปลอมนี้
จะทำงานอย่างดีที่สุดที่จะเข้ามาใส่ชุดที่คล้ายอาณาจักรของพระเจ้า

การปลอมแปลงสวมรอยฝ่ายวิญญาณเป็นหนึ่งในเครื่องมือหลักของศัตรูของพระเจ้า มันเป็นหนึ่งในองค์ประกอบสำคัญของความตาบอดฝ่ายวิญญาณ นี่คือเหตุผลที่เราอ่านคำเตือนในมัทธิว 7:15 “ท่านทั้งหลายจงระวังพวกผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จ ที่มาหาท่านนุ่งห่มเหมือนแกะ แต่ภายในนั้นร้ายกาจเหมือนหมาป่า” อาณาจักรของตนเองนั้นเชี่ยวชาญมากในการสวมรอยแห่งอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้า ดังนั้น:

- การให้ความสำคัญกับของวัตถุที่เป็นของนอกกายอาจถูกสวมรอยหรือปลอมตัวเป็นการเข้าใจว่าข้าพเจ้ากำลังดูแลทรัพย์สินเป็นอย่างดีก็เป็นได้
- การรักในที่จะควบคุมโดยอำนาจส่วนตัวอาจถูกสวมรอยหรือปลอมตัวเป็นการเข้าใจว่าข้าพเจ้ากำลังใช้ของประทานในการเป็นผู้นำที่พระเจ้าประทานให้ก็เป็นได้
- ความโกรธอาจถูกสวมรอยหรือปลอมตัวเป็นการเข้าใจว่าข้าพเจ้ากำลังมอบใจให้กับความถูกต้องก็เป็นได้
- ลัทธิหรือความเชื่อที่ถือกฎที่คิดว่าตนนั้นชอบธรรมอาจถูกสวมรอยหรือปลอมตัวเป็นการเข้าใจว่าข้าพเจ้าเป็นผู้ที่รักกฎบัญญัติของพระเจ้าก็เป็นได้
- การสร้างอาณาจักรพันธกิจของตนเองอาจถูกสวมรอยหรือปลอมตัวเป็นการเข้าใจว่าข้าพเจ้ามุ่งมั่นในการที่จะขยายอาณาจักรของพระเจ้าก็เป็นได้
- ความกลัวของมนุษย์อาจถูกสวมรอยหรือปลอมตัวเป็นการเข้าใจว่าข้าพเจ้ามีหัวใจที่ไวต่อความต้องการของผู้อื่นก็เป็นได้
- การแสวงหาหรือสร้างความสนใจที่เห็นแก่ตัวอาจถูกสวมรอยหรือปลอมตัวเป็นการเข้าใจว่าข้าพเจ้ากำลังแสดงความต้องการของข้าพเจ้าอย่างตรงไปตรงมาก็เป็นได้
- การตัดสินและการวิพากษ์วิจารณ์อาจถูกสวมรอยหรือปลอมตัวเป็นการเข้าใจว่าข้าพเจ้ามุ่งมั่นที่จะกล่าวหรือพูดอย่างสัตย์ซื่อก็เป็นได้
- ความเย่อหยิ่งทางศาสนศาสตร์อาจถูกสวมรอยหรือปลอมตัวเป็นความเข้าใจว่าข้าพเจ้ามีความมุ่งมั่นต่อความจริงของพระเจ้าก็เป็นได้
- ความอยากเป็นที่รู้จักและที่เคารพนับหน้าถือตาอาจถูกสวมรอยหรือปลอมตัวเป็นการเข้าใจว่าข้าพเจ้ากำลังอุทิศตนต่อพันธกิจของพระเจ้าก็เป็นได้
- การผูกมัดกับความคิดเห็นของผู้อื่นอาจถูกสวมรอยหรือปลอมตัวเป็นการเข้าใจว่าข้าพเจ้าลังอุทิศให้กับชุมชนก็เป็นได้
- ตัณหาอาจถูกสวมรอยหรือปลอมตัวเป็นการเฉลิมฉลองความงามที่พระเจ้าทรงสร้างมาก็เป็นได้
- การพูดเรื่องซุบซิบนินทาอาจถูกสวมรอยหรือปลอมตัวเป็นการเข้าใจว่านี่เป็นความห่วงใยในการที่จะอธิษฐานเผื่อผู้อื่นก็เป็นได้

มันเป็นความจริง—ที่อาณาจักรของตนเองคืออาณาจักรอาภรณ์จอมปลอม ที่เป็นแบบนี้ก็เพราะว่านี่เป็นเครื่องมือที่เป็นประโยชน์มากที่สุดอย่างหนึ่งของศัตรูของพระเจ้า นั่นคือความสามารถมันในการใช้สิ่งผิดเลียนแบบสิ่งที่ถูกและทำให้เราเข้าใจผิดได้ เมื่อจับคู่สิ่งนี้เข้ากับแนวโน้มตามธรรมชาติของเราที่มีแนวโน้มที่จะตาบอดฝ่ายวิญญาณ เราก็จะลงเอยด้วยความสับสนทางฝ่ายวิญญาณในชีวิตส่วนตัวของเรา เป็นเรื่องน่ากลัวที่จะนึกถึงจำนวนครั้งที่เราคิดว่าเรากำลังรับใช้พระเจ้า ซึ่งแท้ที่จริงแล้วเรากำลังรับใช้ตนเอง หรือจำนวนครั้งที่เราคิดว่าเรากำลังนมัสการพระเจ้าทั้งที่จริงๆแล้วเรากำลังนมัสการและรับใช้สิ่งพระองค์ทรงสร้างอยู่

ลักษณะที่การสวมรอยอย่างเป็นธรรมชาติของบาปเล่นงานใจที่ผันแปรที่เป็นผลจากการหลงใหลในรูปเคารพของเรา ดังนั้น สิ่งที่มักไม่เป็นอย่างที่เราคิด และรูปเคารพที่ปลอมตัวเพื่อสวมรอยแทนที่พระเจ้าไม่มีอำนาจใดๆ ที่จะมอบสิ่งที่มีแต่พระเยซูเพียงผู้เดียวที่สามารถมอบให้แก่ใจที่หิวกระหายของเราได้ มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถให้เราเข้าใจถึงจิตใจของเราและปลดปล่อยเราจากการเป็นทาสในอาณาจักรอาภรณ์จอมปลอมเล็กๆ ของเรา

อ่าน: เยเรมีย์ 10:1-16 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

1 พฤศจิกายน

จริงอยู่ที่พระเจ้าทรงลงวินัยตีสอนลูกๆ ของพระองค์ แต่วางใจเถิด
โทษบาปทั้งสิ้นของคุณพระคริสต์ทรงแบกรับเอาไว้แล้ว คุณไม่ต้องแบกรับมักอีกต่อไป

ผมเป็นพ่อมีลูกสี่คน และผมพูดได้อย่างเต็มปากว่าไม่มีช่วงเวลาไหนเลยที่ลูกๆ ของผมรู้สึกขอบคุณสำหรับการอบรมสั่งสอนที่ซื่อสัตย์ของพ่อแม่ของพวกเขา พวกเขามักจะมองว่าการลงวินัยสั่งสอนเป็นความอาฆาตพยาบาท ความรุนแรง การลงโทษ และการที่พ่อแม่ไม่รัก (น่าเศร้าที่การอบรมสั่งสอนของมนุษย์ก็มักเป็นเช่นนี้) ลูกๆ ของเราดูเหมือนจะไม่เข้าใจว่าการอบรมสั่งสอนของเราไม่ได้เป็นการระงับความรักของเราที่มีต่อพวกเขา แต่เป็นเพราะเรารักพวกเขา ดูเหมือนพวกเขาจะไม่เข้าใจว่าเราตีสอนพวกเขาไม่ใช่เพราะเราตกใจที่พวกเขาทำหรือพูดสิ่งต่างๆ ที่ไม่ดี แต่เพื่อที่จะเป็นส่วนหนึ่งของผลงานพระคุณของพระเจ้าที่จะเปลี่ยนพวกเขาให้เป็นคนที่ชื่นชมยินดีในการทำสิ่งดี เราไม่ได้ลงวินัยและตีสอนพวกเขาเพื่อระบายอารมณ์หรือด้วยเหตุผลที่เราต้องติดแหงกอยู่กับพวกเขาในฐานะที่เขาเป็นครอบครัวของเรา แต่เพราะว่าพวกเขาเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวที่มั่นคงโดยพระคุณพระเจ้า เราไม่ได้ตีสอนพวกเขาเพื่อเตือนสอนพวกเขาว่าพวกเขายังดีไม่พอที่จะได้รับความรักจากเรา แต่เป็นเพราะเรารักพวกเขาเราจึงต้องตีสอนและลงวินัย

ผมคิดว่าเช่นเดียวกับที่เราประสบกับความยากลำบากจากการลงวินัยด้วยความรักของพระบิดาในสวรรค์ของเรา พระองค์ทรงตีสอนเราไม่ใช่เพื่อสอนเราว่าเราต้องไปให้ไกลแค่ไหนจึงจะมีสิทธิเป็นลูกของพระองค์ แต่เพราะเราเป็นลูกของพระองค์ ในการลงวินัยนั้นพระองค์ไม่ได้บังคับให้เราชดใช้ความผิดบาปของเราด้วยตัวเรา แต่เป็นการปลดปล่อยเราจากบาปที่พระคริสต์ได้ทรงจ่ายไปแล้ว ดังนั้น การตีสอนและลงวินัยของพระองค์จึงไม่ได้มาจากผลจากการที่พระองค์ปฏิเสธเรา แต่จากผลที่พระองค์ยอมรับของเรา เนื่องจากพระเยซูได้จ่ายค่าโทษบาปทั้งหมดของเราบนไม้กางเขนอย่างครบถ้วนกระบวนความแล้ว เราจึงไม่จำเป็นต้องจ่ายอีกต่อไป!

ลองใคร่ครวญกับผมสักครู่ เมื่อเราเข้าใจอย่างถี่ถ้วนว่าเราได้รับความชอบธรรมมาอย่างไร (โทษของเราได้รับการจ่ายชำระแล้ว และเราถูกนับเป็นผู้ชอบธรรมนิรันดร์กับพระเจ้าโดยชีวิตและความตายของพระเยซู) เท่านั้น ที่เราจะสามารถพักสงบในการตีสอนและการลงวินัยอย่างต่อเนื่องเพื่อชำระให้เราบริสุทธิ์ได้ การตีสอนนั้นไม่ใช่เพื่อทำให้เราชอบธรรมต่อพระเจ้า แต่เป็นการแสดงถึงความเป็นจริงที่ว่า คุณถูกนับเป็นผู้ชอบธรรมต่อพระเจ้าแล้ว และเมื่อเราถูกนับเป็นผู้ชอบธรรมแล้ว เราจึงกลายเป็นผู้ที่พระบิดาทรงรัก เราอาจคาดหวังการตีสอนและการลงวินัยของพระองค์ได้ แต่เราไม่จำเป็นต้องกลัวพระพิโรธของพระองค์ เราจะพบเจอกับการแก้ไขสิ่งผิดจากพระองค์ แต่เราจะไม่มีวันพบการปฏิเสธของพระองค์อีก พระองค์ทรงตีสอนบลูกทุกคนของพระองค์เพื่อที่จะได้เก็บเกี่ยวความชอบธรรม แต่พระองค์จะไม่ลงโทษเราเพราะบาปของเรา “เพราะพระคริสต์ทรงทนทุกข์ครั้งเดียวเป็นพอเพราะบาป คือพระองค์ผู้ชอบธรรมเพื่อผู้ไม่ชอบธรรม เพื่อจะนำพวกท่านไปถึงพระเจ้า ฝ่ายกายพระองค์จึงสิ้นพระชนม์ แต่ฝ่ายจิตวิญญาณทรงคืนพระชนม์” (1 ปต.3:18) อาเมนและอาเมน!

อ่าน: สดุดี 106 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

2 พฤศจิกายน

ไม้กางเขนของพระเยซูคริสต์เป็นเครื่องเตือนแห่งความหวังในโลกที่เลวร้าย
ชีวิต ความหวัง การให้อภัย และการเปลี่ยนแปลงสามารถเกิดขึ้นได้จริงๆ!

ไม้กางเขนไม่ได้เปื้อนด้วยโลหิตแห่งความตายของพระเมสสิยาห์ในความมืดมนแห่งการพ่ายแพ้ในการต่อสู้ทางศีลธรรม ไม้กางเขนไม่ใช่สัญลักษณ์แห่งความโศกสลดของแผนการที่ผิดพลาด ไม้กางเขนไม่ได้สอนว่าความดีจะถูกทำลายด้วยน้ำมือของความชั่ว มันไม่ได้ดูดเอาความหวังแห่งความรอดไปจากผู้ที่เชื่อ ไม้กางเขนไม่ใช่สัญลักษณ์อันยิ่งใหญ่ของความอายความลำบากใจในการไถ่บาป ไม้กางเขนไม่ควรทำให้เรารู้สึกละอาย แต่มันควรเป็นศูนย์กลางเป็นเป้าหมายของสิ่งที่เราอยากจะอวดมากที่สุดในชีวิต ให้เราอ่านคำกล่าวของอัครทูตเปาโลที่ว่า "ข้าพเจ้าไม่ขออวดอะไรนอกจากเรื่องกางเขนของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ซึ่งโดยกางเขนนั้นโลกได้ตายจากข้าพเจ้าและข้าพเจ้าก็ได้ตายจากโลก" (กท.6:14) ในโลกที่มีแผลเป็นจากบาป ไม่มีอะไรมากมายที่ควรค่าแก่การอวดอ้าง ในฐานะคนบาปที่ได้รับการช่วยเหลือจากให้พ้นจากตัวเก่าที่บาปของเราโดยฤทธานุภาพอันเหลือล้นของพระคุณ เราไม่อาจกล่าวอ้างถึงเหตุผลใดๆ ในการที่จะหยิ่งผยอง เราทุกคนล้วนเป็นกรณีศึกษาเกี่ยวกับพระเมตตาของพระเจ้ามากกว่าการเป็นวีรบุรุษ โลกรอบตัวเราต่างคร่ำครวญภายใต้การทุกข์ใจของความแตกสลาย ประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติคงจะเป็นเรื่องราวที่น่าทุกข์ใจและโศกสลดใจหากไม่ใช่เพราะไม้กางเขนแห่งความตายที่บนเนินเขากลโกธา เป็นสถานที่ที่ไม่น่าเป็นไปได้ที่จะฉากแห่งชัยชนะที่เปลี่ยนแปลงประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ สถานที่ที่พวกเขาใช้ประหารชีวิตเหล่าอาชญากรต่างๆ และดูเหมือนว่าที่นี่จะเป็นสถานที่สุดท้ายที่จะสามารถพบกับความหวังได้ ฉากที่พวกเขาฆ่าชายผู้บริสุทธิ์เพียงคนเดียวในโลกดูเหมือนจะไม่ใช่สถานที่ที่น่าตื่นเต้นสำหรับการเฉลิมฉลอง แต่นั่นดูเหมือนเป็นความย้อนแย้งแห่งพระคุณ ความตายกลับเป็นประตูสู่ชีวิต ความสิ้นหวังกลับเป็นหนทางสู่ความหวัง ความอ่อนแอกลับเป็นที่มาของความแข็งแกร่ง ความอยุติธรรมกลับเป็นที่ที่ความเมตตาได้หลั่งไหลลงมา ชีวิตได้มาถึงผู้ที่สมควรตาย ความพ่ายแพ้ได้กลายเป็นชัยชนะที่แท้จริง จุดจบคือจุดเริ่มต้นที่แท้จริง ความโศกเศร้านำมาสู่การเฉลิมฉลองนิรันดร์ หลุมฝังศพกลับเป็นที่ที่เริ่มต้นชีวิตใหม่

ความย้อนแย้งต่างๆ ที่ดูเป็นไปไม่ได้กลับเป็นไปได้ การไถ่บาปได้กลายเป็นการขับเคลื่อนปกติของการเปลี่ยนแปลงโดยพระคุณ ความหวังถูกปรับจูนให้โห่ร้องด้วยท่วงทำนองแห่งความทุกข์ใจ ชีวิตถูกบรรเลงขับขานด้วยเครื่องดนตรีแห่งความตายชิ้นต่างๆ พระคุณกระทำตามกฎกติกาที่จะได้รับคะแนน พระเจ้าสร้างความหวังจากบันทึกแห่งโศกนาฏกรรม ดังนั้น เราจึงมองไปที่กลโกธา เนินเขาที่พระเยซูถูกตรึงกางเขนและเราไม่ได้ร้องเพลงคร่ำครวญเพราะโศกเศร้า—แต่เรากำลังร้องเพลงแห่งชัยชนะและการเฉลิมฉลอง ความหวังและความรอด ผู้เล่นของฝ่ายซาตานไม่หยุดบทเพลงแห่งความรอดได้ บทเพลงแห่งความหวังจากคณะผู้ไถ่จะไม่มีวันสิ้นสุด เสียงของพวกเขาดังกึกก้องแผ่ขยายไป เพื่อเฉลิมฉลอง และสรรเสริญ โดยมีไม้กางเขนเป็นเนื้อหาของบทเพลงต่างๆ เหล่านั้นและมีพระเมตตาที่ให้ชีวิตอยู่ในท่อนร้องรับ

กางเขนของพระเยซูคริสต์ทำให้เรามีความหวัง ร้องเพลงสรรเสริญ เฉลิมฉลอง และมีชีวิตอยู่ ไม่มีสิ่งใดสามารถรบกวนหรือหยุดแผนการช่วยให้รอดของพระเจ้าบนกางเขนได้ กางเขนของพระเยซูเป็นสิ่งที่สำคัญและจำเป็นเป็นความหวังที่ไม่เคยพ่ายแพ้และชนะเสมอไป

อ่าน: วิวรณ์ 5 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

3 พฤศจิกายน

เราวัดความสามารถของเราจากอะไร—จากความสำเร็จและความล้มเหลวก่อนหน้านี้ของเรา
หรือจากทรัพยากรแห่งพระคุณอันยิ่งใหญ่ไร้ขอบเขตที่เป็นของเราในพระคริสต์

มันคือสิ่งที่มนุษย์ทุกคนทำกันหลายครั้งต่อวัน เราใช้เวลาส่วนมากของเราไปกับมัน บางทีเราทำมันอย่างไม่รู้ตัว วิธีที่เราคิดและการกระทำของเราแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าเราเป็นใคร และเราคิดว่าเรากำลังเผชิญกับอะไรอยู่ เด็กเล็กที่กำลังเรียนรู้ที่จะหัดเดินทำมัน เช่นเดียวกันกับหญิงชราที่กำลังเผชิญกับความป่วยไข้ที่รุนแรงและอันตราย ข้อสรุปที่เราหาได้หลังจากที่ทำมันแล้ว จะเป็นตัวกำหนดว่าเราจะตอบสนองต่อปัญหาต่างๆ ในชีวิตของเราอย่างไร ผมกำลังพูดถึงการวัดความสามารถของเรา เวลาเราวัดความสามารถของเรา เรามักจะพิจารณาประเมินจากสิ่งต่างๆ ที่เรามีและสิ่งที่เราทำที่ผ่านมา สิ่งที่เรามีส่วนร่วม ความสามารถของเราหรือคุณภาพงาน กิจกรรมต่างๆ หรือความพยายามที่จัดการบางสิ่งที่สำคัญต่างๆ ที่เพิ่งผ่านมาไม่นาน

ตอนนี้ ไม่ใช่เรื่องโง่เขลาและไร้เหตุผลอะไรที่จะวัดศักยภาพของเราด้วยการตรวจสอบว่าเรามาได้ไกลแค่ไหนแล้วด้วยความสามารถตนเอง เราผ่านสิ่งเหล่านั้นมาได้อย่างไร? อะไรคือสิ่งที่ทำให้เราสะดุดหรือล้มเหลว? จุดอ่อนอะไรที่ถูกเปิดเผย? อะไรบ้างที่เราได้เรียนรู้ว่าจะช่วยให้เราทำได้ดีขึ้นในครั้งต่อไป ทั้งหมดนี้เป็นคำถามที่ดี แต่ยังขาดบางสิ่งบางอย่างที่สำคัญอย่างมากไป นั่นก็คือข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ เห็นไหมว่าข่าวดีในการเพิ่มเติมส่วนที่จำเป็นอย่างพระคุณของพระเจ้านั้น คือเราจะไม่ถูกทอดทิ้งให้ต้องพึ่งพาแค่ความสามารถและศักยภาพของเราเองดังที่ผ่านมา เราไม่ได้ถูกกำหนดขอบเขตไว้แค่ในศักยภาพฝ่ายวิญญาณที่จำกัดของเราเอง แต่ในพระคริสต์เราได้รับทั้งตัวตนใหม่และศักยภาพใหม่ ศักยภาพใหม่นี้ลึกซึ้งและทรงพลังอย่างไร? ให้เราดูในคำพูดของอัครทูตเปาโล "ข้าพเจ้าเองไม่มีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า ..."(กท. 2:20)

พระเจ้าทรงรู้ดีว่าว่าเราเผชิญกับอะไรมาบ้างเมื่อเราต้องเดินทางไกลผ่านโลกที่แตกสลายนี้ พระองค์ทรงรู้ว่าการทดลองจะเข้ามาทักทายเราทุกวัน พระองค์รู้ว่าความบาปที่ยังอยู่ในตัวเราจะทำให้ซูหัวน่าเกลียดของมันออกมา พระองค์รู้ว่าความโศกเศร้าและความทุกข์ทรมานจะทำให้เราผิดหวัง พระองค์ทรงทราบทุกสิ่งที่เราจะต้องเผชิญในโลกที่พระองค์ทรงกำหนดให้เราอาศัยอยู่นั้น ดังนั้น พระองค์จึงมอบสิ่งที่จำเป็นแก่เราเพื่อช่วยเป็นสิ่งที่เราควรจะเป็นและทำในสิ่งที่พระองค์ทรงเรียกให้เราทำแม้จะอยู่ในสภาพแวดล้อมแตกสลายที่เราอาศัยอยู่ พระองค์ทรงให้อะไรกับเรา? พระองค์ทรงประทานพระองค์เองแก่เรา! พระคุณของพระองค์ไม่ใช่ชุดข้อมูลความรู้หรือการหยั่งรู้ ไม่ใช่การเปลี่ยนโยกย้ายสถานที่ ไม่ใช่การเปลี่ยนแปลงสถานการณ์ พระคุณของพระองค์เป็นรากฐานที่สำคัญและบริสุทธิ์งดงามยิ่งใหญ่กว่านั้นมาก พระคุณของพระองค์มากเกินกว่าที่เราจะกล้าทูลขอหรือสามารถทูลขอด้วยความคิดและจินตนาการของเราเองได้ ดีที่สุดที่จะพูดว่า: พระองค์เองคือพระคุณที่พระเจ้าประทานแก่เรา ของขวัญแห่งพระคุณที่ดีที่สุดของพระเจ้าคือพระองค์เอง พระองค์ทรงลงมาหาเรา พระองค์ทำให้เราเป็นที่ที่แห่งการทรงสถิตอยู่ของพระองค์ ซึ่งหมายความว่าฤทธิ์อำนาจอันบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าอยู่ในตัวเรา ศักยภาพของเราในฐานะลูกของพระผู้เป็นเจ้ามีมากเกินกว่าของประทานตามธรรมชาติและประวัติของเราจะทำนายไว้ เพราะอิมมานูเอล พระเมษโปดก พระผู้ช่วยให้รอด องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพ กษัตริย์ผู้ทรงฤทธานุภาพทำให้เราเป็นที่พำนักของพระองค์ ตัวตนใหม่และศักยภาพใหม่ที่น่าเหลือเชื่อได้เป็นของเราผ่านทางพระคริสต์ ตอนนี้ให้เราออกไปและใช้ชีวิตราวกับว่าเราเชื่ออย่างนั้นจริงๆ

อ่าน: กาลาเทีย 2:15-21 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

4 พฤศจิกายน

หากคุณเป็นลูกของพระเจ้า จงอย่ากล่าวกับตัวเองว่าคุณอยู่ตามลำพัง
สำหรับคุณ คำว่า "ตามลำพัง" เป็นการทรงไถ่ที่เป็นไปไม่ได้

เมื่อกำลังเดินออกจากงานศพของคนที่เรารัก เราจะรู้สึกโดดเดี่ยวมาก การต้องเผชิญและรับมือกับความเจ็บป่วยในระยะยาวเป็นประสบการณ์ที่โดดเดี่ยวมาก การเผชิญกับปัญหาทางการเงินที่คุณไม่มีทางแก้ไขได้อาจทำให้คุณรู้สึกอ่อนแอและโดดเดี่ยว เป็นประสบการณ์ที่เปล่าเปลี่ยวที่ต้องรับมือกับการถูกปฏิเสธโดยบุคคลอันเป็นที่รัก การยืนหยัดเพื่อสิ่งที่ถูกต้องในวัฒนธรรมที่ล้อเลียนศีลธรรมที่เรายึดมั่นอาจทำให้เรารู้สึกหวาดกลัวและโดดเดี่ยว การประเมินสถานการณ์ว่าเรามีไม่เพียงพอที่จะเผชิญกับสิ่งที่เราไม่สามารถหลีกหนีได้อาจทำให้เรารู้สึกไม่พร้อมและโดดเดี่ยว ความเหงาบางประเภทเป็นประสบการณ์สากลของผู้ที่ใช้ชีวิตในด้านนี้ของนิรันดร์กาล ความบาปนำความแปลกแยกมาสู่โลก เริ่มแรกมันทำลายมิตรภาพระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ และเพราะมันทำลายมิตรภาพระหว่างผู้คนกับสมาชิกในครอบครัว เพื่อน และเพื่อนบ้านด้วย ความโดดเดี่ยวนี้เป็นจิตวิญญาณ อารมณ์ ความสัมพันธ์ และวัฒนธรรม แทบจะเป็นไปไม่ได้เลยที่จะหลบหนีหรือหลีกเลี่ยง

อัครทูตเปาโลได้กล่าวถึงความโดดเดี่ยวของมนุษย์เอาไว้ แต่มันมีมากกว่านั้น เขายังอธิบายด้วยว่าพระคุณของพระเยซูคริสต์ทำให้เราคืนดีกับพระเจ้าได้อย่างไร และในการทำเช่นนั้น ยังทำให้เราได้คืนดีกันเพื่อที่เราจะไม่โดดเดี่ยวอีกต่อไป:

> "จงระลึกว่าตอนนั้นพวกท่านเป็นคนไม่มีพระคริสต์ ถูกตัดขาดจากการเป็นพลเมืองอิสราเอล เป็นคนนอกในเรื่องพันธสัญญาทั้งหลายที่ทรงสัญญาไว้ อยู่ในโลกนี้อย่างไม่มีความหวังและปราศจากพระเจ้า แต่บัดนี้ในพระเยซูคริสต์ ท่านทั้งหลายซึ่งเมื่อก่อนอยู่ไกล ได้เข้ามาใกล้โดยพระโลหิตของพระคริสต์ เพราะว่าพระองค์เองทรงเป็นสันติภาพของเรา โดยร่างกายของพระองค์ ทรงทำให้ทั้งสองฝ่ายเป็นหนึ่งเดียวกัน และทรงรื้อกำแพงที่แยกระหว่างสองฝ่ายคือการเป็นศัตรูกัน ทรงทำให้ธรรมบัญญัติซึ่งประกอบด้วยบัญญัติและคำสั่งต่างๆ นั้นเป็นโมฆะ เพื่อสร้างให้เป็นคนใหม่คนเดียวกันในพระองค์จากคนสองฝ่ายนั้น เช่นนั้นแหละพระองค์จึงทรงทำให้เกิดสันติภาพ และทำให้ทั้งสองฝ่ายคืนดีกับพระเจ้าเป็นกายเดียวโดยทางกางเขน จึงเป็นเหตุให้การเป็นศัตรูกันหมดสิ้นไป พระองค์ทรงมาประกาศสันติภาพแก่พวกท่านที่อยู่ไกล และแก่บรรดาคนที่อยู่ใกล้ เพราะว่าโดยทางพระคริสต์เราทั้งสองฝ่ายมีโอกาสเข้าเฝ้าพระบิดาโดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน เพราะฉะนั้น พวกท่านจึงไม่ใช่คนนอกและคนต่างด้าวอีกต่อไป แต่เป็นพลเมืองเดียวกับบรรดาธรรมิกชนและเป็นครอบครัวของพระเจ้า ท่านทั้งหลายถูกก่อร่างสร้างขึ้นบนรากฐานของบรรดาอัครทูตและบรรดาผู้เผยพระวจนะ มีพระเยซูคริสต์เป็นศิลาหัวมุม ในพระองค์นั้นทุกส่วนของโครงสร้างถูกเชื่อมต่อกันและเจริญขึ้นเป็นวิหารอันบริสุทธิ์ในองค์พระผู้เป็นเจ้า และในพระองค์นั้น พวกท่านก็กำลังถูกก่อร่างสร้างขึ้นด้วยกันให้เป็นที่สถิตของพระเจ้าโดยพระวิญญาณ" (เอเฟซัส 2:12-22)

ให้พระคัมภีร์ตอนนี้ฝังลึกลงไปในใจของเรา: จาก "อยู่ในโลกนี้อย่างไม่มีความหวังและปราศจากพระเจ้า" ไปจนถึง "...คืนดี กับพระเจ้า" และ "ถูกก่อร่างสร้างขึ้นด้วยกันให้เป็นที่สถิตของพระเจ้าโดยพระวิญญาณ" การงานของพระคุณในชีวิตเราคืออะไร? เราได้เปลี่ยนจากความสิ้นหวังและโดดเดี่ยวไปสู่การคืนดีกับพระเจ้า และด้วยเหตุนี้เราจึงไม่โดดเดี่ยวอีกต่อไป! วันนี้อย่าลืมเตือนตัวเองอีกครั้งว่าในฐานะลูกของพระเจ้า เราไม่จะโดดเดี่ยว ไม่ว่าเราจะรู้สึกอย่างไร

อ่าน: ความแตกต่างระหว่าง ปฐมกาล 3 และ เอเฟซัส 2 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

5 พฤศจิกายน

คุณจะไม่มีทางเปลี่ยนสิ่งที่ถูกสร้างแล้วให้กลายเป็นพระเมสสิยาห์ส่วนตัวของคุณได้
พระเมสสิยาห์ที่แท้จริงมีเพียงพระองค์เดียว และชีวิตพบได้ในพระองค์เท่านั้น

ผมอยากจะพูดว่าผมไม่เคยพยายามมองหาชีวิตในแบบที่ไม่มีทางหาเจอ แต่การล่อลวงให้ทำสิ่งนี้ยังคงหลอกล่อผมอยู่ เท่าที่เราทุกคนรู้คือมีพระเจ้าเที่ยงแท้เพียงองค์เดียว แต่เรายังคงแสวงหาพระอื่นมาแทนที่ เราทุกคนมักจะมองพระองค์ในแนวนอน (สิ่งทรงสร้าง) เพื่อหาสิ่งที่เราจะพบในแนวตั้ง(พระเจ้า)เท่านั้น มีหลายครั้งที่เราขอให้สิ่งสร้างเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา:

- เราวางตัวตนของเราไว้กับความเคารพของผู้อื่น
- เราถูกดึงความสนใจของการมีชีวิตที่ดีจากรูปลักษณ์ภายนอกมากเกินไป
- เราคิดว่าทรัพย์สินทางวัตถุมีพลังมากพอที่จะทำให้เรามีความสุข
- เราวางความหมายและวัตถุประสงค์ของชีวิตเราไว้กับความสำเร็จในชีวิตของเรา
- เราร้องขอให้งานของเราทำให้เราพอใจ
- เราพยายามยึดความเป็นตัวตนของเราไว้ในลูกของเรา
- เราวางความรู้สึกของความผาสุกฝ่ายวิญญาณไว้กับคริสตจักรที่ "สมบูรณ์แบบ"
- เรายึดเอาตัวตนของเราจากระดับการศึกษาของเรา
- เราร้องขอให้คู่สมรสของเราทำให้เรามีความสุข
- เราแสวงหาอาหารและเครื่องดื่มที่ดีเพื่อให้อิ่มใจและมีใจที่สงบ
- เราพูดกันอยู่เสมอว่า “ถ้าฉันแค่มี____. ชีวิตของฉันก็จะ____.”
- เรายึดติดกับความหรูหราของรถยนต์ของเราหรือความมั่งคั่งของเพื่อนบ้านของเรา

นี่คือรายการที่ไม่มีสิ้นสุดจริงๆ ไม่มีสิ่งทรงสร้างใดที่คุณไม่สามารถพยายามเปลี่ยนมันให้เป็นพระเมสสิยาห์ส่วนตัวของคุณได้ แต่เราก็รู้ว่ามันไม่เคยได้ผลเลย สิ่งทรงสร้างไม่สามารถให้สิ่งที่ผู้สร้างเท่านั้นสามารถให้แก่เราได้ มันไม่สมเหตุสมผลเลยที่จะมองหาและสิ้นหวังในสิ่งที่เราได้รับแล้วจากพระผู้ช่วยให้รอดของเราจากที่อื่น

สิ่งทรงสร้างที่ดีและงดงามทั้งหมดที่พระเจ้าใส่ไว้ในชีวิตของเราคือสิ่งที่พระองค์ทรงออกแบบและวางไว้ที่นั่นเพื่อชี้ให้เราไปถึงที่ที่เดียวที่จะพบชีวิตได้—คือในพระองค์ ทุกสิ่งที่ทรงสร้างเป็นเครื่องหมายที่แสดงให้เราเห็นว่าอะไรอยู่ในพระองค์ รู้ไหมว่าสิ่งนี้ทำงานเช่นเดียวกับสถานการณ์ที่เราขับรถ หรือจากการเดินทางไปเที่ยว ป้ายบอกทางชี้คุณไปที่ที่คุณอยากไป แต่ป้ายบอกทางไม่ใช่สถานที่นั้น เช่นเดียวกับการที่สิ่งทรงสร้างมีหน้าที่ชี้ไปถึงพระผู้สร้าง แต่ไม่สามารถให้สิ่งที่ผู้สร้างสามารถให้กับเราได้ สถานการณ์ที่ดี สถานที่ การครอบครอง ความสัมพันธ์ ความสำเร็จ และความงามตามธรรมชาติของโลกทางกายภาพนี้เป็นพรอันวิเศษจากงานแห่งฝีพระหัตถ์ของพระผู้เป็นเจ้า แต่สิ่งเหล่านี้ไม่สามารถให้สิ่งหนึ่งที่ใจเราปรารถนาอย่างยิ่งแก่เราได้ สิ่งนั้นคือชีวิต พระเยซูตรัสดังนี้ว่า “...เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต...” (ยอห์น 14:6) ด้วยพระคำข้อนี้ พระองค์ทรงเป็นคำตอบของสิ่งที่เราค้นหา พระองค์คือชีวิต ดังนั้นเราจึงไม่จำเป็นต้องแสวงหาจากที่อื่นอีกต่อไป

อ่าน: สดุดี 115 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

6 พฤศจิกายน

พระเจ้าทรงรักมากจนยอมละทิ้งอาณาจักรแห่งพระคุณอันรุ่งโรจน์ของพระองค์
เพื่ออาณาจักรเล็กๆ ที่หมกมุ่นอยู่กับตัวเองของคุณ

ในด้านนี้ของจุดหมายปลายทางสุดท้ายของเรา การต่อสู้ที่ยิ่งใหญ่ฝ่ายวิญญาณเป็นเรื่องเกี่ยวกับอาณาจักรที่มีความขัดแย้ง ความบาปทำให้เราทุกคนแต่งตั้งตัวเองให้เป็นดังกษัตริย์และดำเนินชีวิตตามวัตถุประสงค์ของอาณาจักรนั้น เราทุกคนตั้งตนเป็นผู้มีอำนาจเหนืออาณาจักรของตนเองเราทุกคนต้องการให้ทุกสิ่งเป็นดังใจของเรา เราทุกคนรู้ว่าเราต้องการอะไร เมื่อไร อย่างไร ที่ไหน และเรายินดีส่งมอบมันให้กับใคร พระเจ้าจึงประทานพระคุณแก่เรา แต่พระคุณของพระองค์ได้ประทานสิ่งที่จำเป็นแก่เราเพื่อเป็นกษัตริย์หรือไม่? พระคุณของพระองค์ประทานแก่เราเพื่อให้อาณาจักรเล็ก ๆ ของเราเป็นจริงรึเปล่า? คำตอบคือไม่ใช่เลย พระคุณของพระเจ้าปลดเราออกจากอาณาจักรเล็กๆ ของเรา และยินดีต้อนรับเราสู่อาณาจักรที่ดีกว่าที่เราเคยปรารถนาเพื่อตัวเราเองเสียอีก แต่ในอาณาจักรนี้เราจะไม่มีทางที่จะเป็นศูนย์กลางของทุกสิ่ง ทั้งหมดไม่ได้ขึ้นอยู่กับเราและเราไม่มีอำนาจที่จะปกครอง เพราะในอาณาจักรนี้ ทุกสิ่งเป็นของพระเจ้าและโดยพระเจ้าเท่านั้น

กลไกของในความขัดแย้งในอาณาจักรนั้นคือฤทธิ์อำนาจยิ่งใหญ่ที่ทรงสำแดงพระคุณ เคยเกิดขึ้นในช่วงเวลาที่น่าเจ็บปวดรวดร้าวครั้งหนึ่งในความสัมพันธ์ของพระเยซูกับพวกสาวก:

> “พระองค์กับพวกสาวกเสด็จออกจากที่นั่น และเดินทางผ่านแคว้นกาลิลี แต่พระองค์ไม่ทรงประสงค์จะให้ใครรู้ เพราะว่าพระองค์ทรงกำลังสอนสาวกของพระองค์ว่า “บุตรมนุษย์จะถูกมอบไว้ในมือของคนทั้งหลาย และพวกเขาจะฆ่าท่าน หลังจากถูกประหารแล้วสามวัน ท่านจะเป็นขึ้นมาใหม่” แต่พวกสาวกไม่เข้าใจถ้อยคำนี้ และไม่กล้าทูลถามพระองค์
>
> พระองค์จึงเสด็จมายังเมืองคาเปอรนาอุม และเมื่อเข้าไปในบ้านแล้ว พระองค์ตรัสถามพวกสาวกว่า “ระหว่างทางพวกท่านโต้แย้งกันเรื่องอะไร?” พวกสาวกก็นิ่งอยู่ เพราะในระหว่างทางพวกเขาเถียงกันว่าใครจะเป็นใหญ่กว่ากัน เมื่อพระองค์ทรงนั่งลงแล้ว ทรงเรียกสาวกสิบสองคนนั้นมาและตรัสกับพวกเขาว่า “ถ้าใครต้องการจะเป็นคนแรก ก็ให้คนนั้นเป็นคนสุดท้าย และเป็นคนปรนนิบัติคนทั้งหลาย” แล้วพระองค์จึงทรงเอาเด็กเล็กๆ คนหนึ่งมายืนท่ามกลางพวกสาวก และทรงอุ้มเด็กคนนั้นไว้ ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “ใครก็ตามที่ยอมรับเด็กเล็กๆ เช่นนี้คนหนึ่งในนามของเรา คนนั้นยอมรับเรา และใครก็ตามที่ยอมรับเรา คนนั้นก็ไม่เพียงแต่ยอมรับเราเท่านั้น แต่ยอมรับพระองค์ผู้ทรงใช้เรามาด้วย” (มาระโก 9:30-37)

การวางเรื่องราวต่อๆ กันของภาพเล็กทั้งสองส่วนในพระคัมภีร์ตอนนี้น่าทึ่งมากทีเดียว ทั้งเฉียบแหลมและสะเทือนใจเป็นที่สุด พระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ เห็นได้ชัดว่าเหล่าสาวกไม่เข้าใจสิ่งที่พระองค์ทรงตรัสอย่างถ่องแท้ แต่พวกเขาก็ไม่ได้ถามพระองค์อะไร ไม่มีการแสดงความเศร้าโศกหรือความกังวล แต่พวกเขากลับรีบเปลี่ยนไปพูดคุยถึงหัวข้อที่สำคัญมากสำหรับพวกเขาและเผยให้เห็นธาตุแท้ของความปรารถนาในใจที่แท้จริงของพวกเขา หลังจากพระคริสต์ประกาศเรื่องความตายและความรุนแรงซึ่งจะเกิดขึ้นกับพระองค์ พวกเขาก็กลับไม่แยแสและเริ่มเถียงกันทันทีว่าใครเป็นใหญ่ที่สุด ในช่วงเวลานี้ อาณาจักรของใจคับแคบต่างๆ ของพวกเขาต่อสู้กับอาณาจักรที่บริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าและพระคุณของพระองค์ และเป็นเช่นเดียวกันกับใจของเราในวันนี้ พระคุณเท่านั้นที่สามารถทำให้เรารักอาณาจักรของพระเจ้ามากกว่ารักตนเอง

อ่าน: ลูกา 1:1-13 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

7 พฤศจิกายน

พระเจ้าทรงเรียกให้คุณปฏิเสธตนเองและอวยพรคุณด้วยการทรงสถิตอยู่
ของพระวิญาญบริสุทธิ์ เพื่อคุณจะมีพลังอำนาจในการพูดว่า "ไม่ได้"

พระองค์ทรงเรียกข้าให้พูดว่า "ไม่ได้"
ไม่ใช่ "ไม่ได้" กับพระองค์และผู้อื่น
แต่กับตัวข้าเอง
ข้าจะต้องพูดว่า "ไม่ได้"
กับความปรารถนาที่เห็นแก่ตัว
ความคิดที่ผิด ความรู้สึกที่อันตรายของข้าพระองค์
ข้าจะต้องพูดว่า "ไม่ได้"
กับคุณค่าทางโลก
การทดลองของบาป
และความปรารถนาที่จะควบคุม
สิ่งที่พระเจ้าเท่านั้นที่ครอบครองได้
แต่ว่าข้าพระองค์มีความปรารถนา
และอำนาจเพียงเล็กน้อยที่จะพูดว่า "ไม่ได้"
ฉะนั้น พระองค์ทรงประทานสิ่งที่จำเป็นสำหรับข้า
เป็นสิ่งเดียวที่จะแก้ปัญหาของข้าได้
พระองค์ทรงได้ประทาน
พระวิญญาณของพระองค์แก่ข้า
ดังนั้น ในยามจำเป็น
ข้าพระองค์จึงสามารถพูด "ไม่ได้" กับตนเองได้

อ่าน: มัทธิว 16:24-28 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

8 พฤศจิกายน

วันนี้เราสามารถหลีกทางให้กับความกลัวที่สร้างคำถาม "ถ้าหากว่า..."
หรือพักในการดูแลของกษัตริย์ผู้ช่วยให้รอดที่ชาญฉลาดและสง่างามของเรา

สิ่งสำคัญคือถ้าเราเป็นลูกของพระเจ้า ชีวิตของเราจะไม่มีวันอยู่นอกเหนือการควบคุมหรือไม่มีผู้ควบคุม ชีวิตเราไม่ได้หมุนไปรอบๆ โดยไม่รู้ทิศทางและไร้การบริหารที่ชาญฉลาด ไม่ได้ถูกควบคุมโดยความสิ้นหวังที่เฉื่อยชาของสิ่งไร้ตัวตนไม่มุ่งมั่น ถูกต้อง ชีวิตส่วนใหญ่ของเราอยู่เหนือการควบคุมและเกินกำลังที่เราจะเปลี่ยนแปลงได้ แต่เราต้องไม่สรุปว่าชีวิตของเราอยู่เหนือการควบคุมหรือไม่มีผู้ควบคุม

มีสองเหตุผลสำหรับเรื่องนี้ เหตุผลแรก เรื่องของเราได้ถูกนับรวมไว้ในการไถ่บาปที่ยิ่งใหญ่โดยพระคุณแล้ว เรื่องนี้เกี่ยวกับพันธสัญญาเก่าแก่ของพระเจ้าที่จะทรงเรียกผู้คนมาหาพระองค์ และได้ทรงแก้ไขทุกสิ่งที่บาปได้ทำลายให้เสียหายโดยทรงพิชิตบาปและความตาย สร้างสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ และเชิญชวนบลูกทกคนของพระองค์ที่จะเข้ามาอยู่ที่นั่นร่วมกับชุมชนของพระองค์และพระองค์ตลอดไป เรื่องราวอันยิ่งใหญ่นี้ได้เริ่มขึ้นก่อนที่โลกจะถูกสร้างขึ้น และไม่มีสิ่งใดจะหยุดยั้งได้ เราได้ถูกนับรวมไว้ตั้งแต่ก่อนที่จะได้รับลมหายใจแรกของเรามา อันที่จริงมันเกิดขึ้นก่อนที่มนุษย์คนใดก็ตามจะได้สูดลมหายใจของเขาเข้าไปซะด้วยซ้ำ เนื่องจากเรื่องของเราได้ถูกเรียงร้อยถักทอให้อยู่ในโครงสร้างของการทรงไถ่ มันจึงมีความหมาย วัตถุประสงค์ และได้ถูกกำหนดทิศทางของทุกส่วนในเรื่องไว้แล้ว การดำเนินไปของการไถ่ถอนยังคงไม่เปลี่ยนแปลงและจะแบกเอาเรื่องของเราไปพร้อมกัน การไถ่ถอนช่วยรับประกันชะตาชีวิตของเรา พระคุณนิรันดร์ในอนาคตจะปกป้องและรับประกันพระคุณทั้งหมดที่เราจำเป็นต้องได้รับในระหว่างทางแต่เราก็จะไม่ได้เข้าใจทุกสิ่งที่เราเผชิญ และก็จริงที่น้ำพระทัยหรือพระประสงค์ของพระเจ้าจะทำให้เราสับสนในบางจุด แต่รู้ไว้เถอะว่าเรื่องของเราก็เต็มไปด้วยความหมายและวัตถุประสงค์เพราะได้ถูกนับไว้ในเรื่องการทรงไถ่และการฟื้นฟูของพระเจ้าแล้ว

ในความจริงที่ว่าชีวิตของเราอยู่ภายใต้การควบคุมของบางสิ่ง จริงๆแล้วมันลึกซึ้งเกี่ยวกับชีวิตเรามากกว่านั้น พระเจ้าได้ทรงแต่งตั้งพระบุตรของพระองค์ คือพระเยซูคริสต์ให้เป็น "ประมุขเหนือทุกสิ่งเพื่อคริสตจักร" (อฟ. 1:22) พระคัมภีร์ตอนนี้กล่าวว่าพระเยซูทรงปกครองทุกสิ่งอยู่ นั่นหมายความว่าในทุกสถานการณ์ ทุกความสัมพันธ์ และทุกตำแหน่งในชีวิตของเราได้ถูกปกครองโดยกษัตริย์ที่ชื่อพระคริสต์ ฉะนั้นเราจึงไม่มีทางที่อยู่ในที่ที่ไม่ได้อยู่ภายใต้การครอบครองของพระองค์ได้ เปาโลยังกล่าวในบทอื่นอีกว่าพระองค์จะยังคงต้องครอบครองในลักษณะนี้ต่อไป "จนกว่าพระเจ้าจะทรงปราบศัตรูทั้งหมดให้อยู่ใต้พระบาทของพระคริสต์" (1 คร. 15:25) วลี "เพื่อคริสตจักร" หมายความว่าไม่เพียงแค่ทุกอย่างจะอยู่ภายใต้การครอบครองอย่างระมัดระวังของพระเยซูผู้ทรงเป็นขึ้นจากตายและทรงครอบครองอยู่เฉยๆ ที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดาบนฟ้าสวรรค์เท่านั้น แต่พระองค์ยังทรงเร่งรัดการครอบครองของพระองค์เพื่อประชาชนของพระองค์อีกด้วย กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ พระองค์ทรงครอบครองทุกสิ่งเพื่อช่วยเหลือเราและเพื่อผลประโยชน์ของเรา พระองค์ทรงปกครองทุกสิ่งเพื่อให้พระคุณของพระองค์สามารถทำพระราชกิจของพระองค์ให้สำเร็จในตัวเราอย่างไม่ลดละ เห็นไหมว่าพระสัญญาแห่งพระคุณของพระองค์นั้นมั่นคงปลอดภัยภายในขอบเขตของการปกครองของพระองค์เท่านั้น การครอบครองของพระองค์นั้นทั้งอ่อนโยนและดี กฎบัญญัติของพระองค์นั้นเมตตากรุณาคุณ มีสิ่งที่ยิ่งใหญ่และสง่างามคอยควบคุมในทุกด้านของชีวิตของเรา

อ่าน: อิสยาห์ 43:1-13 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

9 พฤศจิกายน

แม้ว่าความบาปยังคงเป็นความจริงที่น่าเศร้าและมีอยู่จริงในชีวิตของเราแต่ละคน
แต่ก็เทียบไม่ได้กับพระคุณที่ยิ่งใหญ่ของพระเยซูคริสต์

สาระสำคัญประการหนึ่งของบทเฝ้าเดี่ยวนี้คือความเชื่อในพระคัมภีร์ไม่เคยสั่งให้เราปฏิเสธความเป็นจริง หากเราต้องหันหลังให้กับสิ่งที่เป็นจริงและความเป็นจริงเพื่อที่จะมีความสงบสุขชั่วครั้งชั่วคราวในชีวิต เราก็อาจรู้สึกดีขึ้น แต่สิ่งที่เรายึดถือปฏิบัติไม่ใช่ความเชื่อของพระคัมภีร์ สัจนิยมนี้ (ความจริงของเรื่องราวตามที่ปรากฏในชีวิตประจำวัน โดยปราศจากการสร้างเสริมหรือการตีความหมายทั้งด้านที่ดีและไม่ดีตามที่เป็นจริง) ประยุกต์ใช้กับบาปที่ยังคงอยู่ในตัวเราและกำลังถูกกำจัดให้สิ้นซากโดยพระคุณอันทรงพลังของพระเจ้า มีการล่อลวงอย่างมากที่จะทำให้เราปฏิเสธหรืออย่างน้อยก็พยายามลดขนาดบาปของเราลง อย่างไรก็ตาม เราไม่เคยขับเคลื่อนชีวิตอย่างกระตือรือร้นไปในทิศทางที่จะเกิดผลฝ่ายวิญญาณ เราทำให้บาปของเราเล็กลงกว่าที่มันเป็นโดยคำกล่าวอ้างเรื่องการลบมลทินบาปต่างๆ ของเรา เราไม่ได้ปกป้องความจริงของข่าวประเสริฐโดยการปฏิเสธปัญหาฝ่ายวิญญาณของเราเอง และแน่นอนว่าพระเจ้าไม่ต้องการให้เราปกป้องชื่อเสียงเกียรติยศของพระองค์ด้วยการโกหกหลอกลวง

นี่ไม่ได้หมายความว่าเราควรทำให้บาปเป็นศูนย์กลางของการอธิษฐานและใคร่ครวญ มันเป็นเพียงการปฏิเสธว่าสิ่งพระคุณอันอัศจรรย์ของข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์กระทำกับเรานั้นไม่คู่ควร ไม่บริสุทธิ์ และเรากระทำกับตนเองอย่างหนอนฝ่ายวิญญาณที่ดูไม่สำคัญ ไม่คู่ควรกับข่าวประเสริฐของพระองค์ และบอกกับตัวเองว่าเราต้องไม่ใคร่ครวญถึงการพิพากษาของพระเจ้า เราต้องไม่รู้สึกอึดอัดไม่สบายใจเมื่อนึกถึงการมีอยู่ของพระองค์ เราต้องไม่สงสัยว่าทำไมพระเจ้าทรงรักเรา เราต้องไม่มองว่าตัวเองไม่คู่ควรกับการใส่ใจห่วงใยของพระองค์ เราต้องไม่ทำอะไรเพื่อพิสูจน์ในสายพระเนตรพระองค์ เราต้องไม่คิดว่าพระองค์พอพระทัยเมื่อเราเชื่อฟังพระองค์มากกว่าเมื่อเราทำบาป เราต้องไม่พยายามที่จะเอาชนะตัวเองเมื่อเราล้มลงในความบาป เราต้องไม่กระทำเหมือนว่าเราต้องชดใช้ค่าบาปและสารภาพบาปหลังจากที่เราทำผิดบาปในสายพระเนตรของพระเจ้า เราต้องไม่อิจฉาในความดีงามของผู้คนที่อยู่รอบข้างเราที่เขาหรือเธอได้รับการยอมรับจากพระเจ้าเพราะเขาหรือเธอเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณมากกว่าเรา เราต้องไม่หนีจากพระเจ้าด้วยความกลัว เมื่อเราคิดถึงหลักฐานที่แสดงให้เห็นและให้รับรู้ว่าบาปในเราที่ยังคงอยู่ทุกๆ วัน

สิ่งที่คุณและผมต้องใคร่ครวญทุกวันคือความสมบูรณ์แบบและพระราชกิจที่ทรงกระทำสำเร็จโดยสมบูรณ์ของพระเยซูคริสต์ พระองค์ทรงสมบูรณ์อย่างยิ่งในชีวิต การตายของพระองค์และการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์ไม่มีสิ่งใดที่เราสามารถจะนึกถึงได้ ปรารถนาถึงได้ พูดถึงได้ หรือทำแบบพระองค์ได้เพื่อที่จะเพิ่มเข้าไปในการให้อภัยและการยอมรับที่เราได้รับจากพระเจ้านอกจากพึ่งพาสิ่งพระคริสต์ทรงกระทำ เราสามารถสมบูรณ์แบบในสายพระเนตรของพระเจ้าได้เพราะความชอบธรรมที่สมบูรณ์แบบของพระเยซูถูกนับเป็นบัญชีฝ่ายวิญญาณของเรา เราเป็นคนชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้าแม้ในช่วงเวลานั้นเราไม่ชอบธรรม เราดีพอในสายพระเนตรของพระเจ้าแม้ในวันที่เราดีไม่พอ เพราะทรงวัดค่าความดีของพระเยซูแทนเรา จริงอยู่ที่เราควรยอมรับความจริงที่น่าเศร้าของบาปที่คงอยู่ในเรา แต่เราต้องไม่ทำให้บาปนั้นเป็นศูนย์กลางของการใคร่ครวญ แต่ให้เราหันมาใคร่ครวญและเฉลิมฉลองในพระคุณอันยิ่งใหญ่ที่ได้เข้ามาเปลี่ยนอัตลักษณ์ ศักยภาพ และชะตาชีวิตของเราไปอย่างสิ้นเชิง

อ่าน: กาลาเทีย 3 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

10 พฤศจิกายน

พระเจ้าไม่ได้ปรารถนาที่จะแจ้งให้เราทราบเกี่ยวกับการงานของอาณาจักรของพระองค์
แต่พระองค์ทรงเปลี่ยนแปลงเราให้มีส่วนในงานของอาณาจักรของพระองค์

พระเจ้าไม่ได้เปิดเผยความจริงของพระองค์แก่เราเพื่อที่เราจะได้เป็นผู้ชม ผู้ดูงานแห่งการทรงไถ่บาปของพระองค์ พระเจ้าทรงเรียกลูกๆ ทุกคนให้มีส่วนร่วมในงานของอาณาจักรของพระองค์ ทุกคนที่ถูกนำเข้าสู่ความสัมพันธ์กับพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์ก็ได้รับการเกณฑ์ให้เข้าร่วมในการทำพันธกิจขององค์พระเยซูคริสต์ด้วย พระองค์ตั้งใจจะใช้ลูกๆ ทุกคนในงานแห่งการทรงไถ่บาปจริงๆ ใช่ คุณอ่านถูกต้องแล้วลูกๆ ทุกคนของพระองค์ แบบแผนในการให้ทุกคนมีส่วนร่วมเป็นแผนการของพระองค์สำหรับคริสตจักร

พระคัมภีร์ตอนนี้กล่าวว่าพระกายของพระคริสต์เติบโตเมื่อทุกส่วนทำหน้าที่ของมัน “และเมื่อแต่ละส่วนทำงานตามหน้าที่แล้ว ก็ทำให้ร่างกายเจริญและเสริมสร้างตนเองขึ้นด้วยความรัก” (อฟ. 4:11–16) หรือลูกของพระเจ้าทุกคนควรเตรียมพร้อมที่จะสั่งสอนและเตือนสติกัน (คส. 3:12–17) มันอาจจะฟังดูรุนแรงมากสำหรับเรา แต่ข้อพระคัมภีร์นี้ไม่ได้รุนแรงต่อสถานการณ์ที่พวกเขากำลังเผชิญ เปาโลไม่ได้แนะนำพวกเขาโดยแจ้งว่าปัจจัยที่รุนแรงกำลังมา แต่อธิบายถึงแผนการที่ปกติของพระเจ้าสำหรับคนของพระองค์และคริสตจักรของพระองค์ มันฟังดูรุนแรงสำหรับเราเพราะเราได้ล่องลอยออกไปไกลจากบรรทัดฐานของพระเจ้าสำหรับคริสตจักรของพระองค์ การไปเข้าร่วมคริสตจักรของคริสเตียนจำนวนมากเป็นการไปดูคอนเสิร์ตฝ่ายจิตวิญญาณ พวกเขามักจะไปสัมผัสกับประสบการณ์การแสดงทางศาสนาของมืออาชีพด้านพันธกิจ แต่พวกเขาอุทิศชีวิตเพียงเล็กน้อยต่อสุขภาพของคริสตจักรหรืองานที่คริสตจักรทำในโลก ความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขากับคริสตจักรเป็นแบบที่จดจ่อไปที่ตนเอง (“ที่หลายคนมักคิดว่า...นี่แหละคือคริสตจักรในแบบที่ผมอยากไป”) และเฉื่อยๆ (“และนี่แหละคือคริสตจักรที่ผมรู้สึกขอบพระคุณพระเจ้าเป็นอย่างมากสำหรับผลงานที่ยอดเยี่ยมที่ผู้รับใช้ในคริสตจักรของเราทำได้ดีมาก”)

แต่แผนการของพระเจ้าสำหรับคริสตจักรของพระองค์แตกต่างจากรูปแบบของคริสตจักรที่ผมกล่าวมาข้างต้นมาก พระองค์ทรงเรียกลูกๆ ทุกคนให้เป็นทูต ก็คือเป็นตัวแทนของข่าวสารและตัวแทนลักษณะของพระองค์ในสภาพแวดล้อมใดก็ตามที่พระองค์ทรงวางพวกเขาไว้ และนี่คือแผน: พระเจ้าแห่งพระคุณทำให้พระคุณที่มองไม่เห็นของพระองค์ปรากฏให้เห็นโดยส่งประชากรแห่งพระคุณของพระองค์ไปเพื่อสะท้อนถึงพระคุณของพระองค์ไปยังผู้ที่ต้องการพระคุณ เราถูกเรียกให้เป็นภาพแห่งพระพักตร์ พระสุรเสียงของพระองค์ และสัมผัสจากพระหัตถ์ของพระองค์ เราต้องเป็นตัวแทนของการทรงสถิตและความรักของพระเจ้า เราอยู่ในที่ที่เราอยู่เพื่อทำให้พระเมตตาและความสัตย์ซื่อของพระองค์เป็นที่ประจักษ์และเป็นรูปธรรม

ซึ่งทั้งหมดนี้ก็หมายความว่าชีวิตของเราไม่ได้เป็นของเราเองอีกต่อไป เราถูกซื้อด้วยราคาแพง ความคิดของเรา บุคลิกภาพของเรา อารมณ์ของเรา สภาพร่างกายของเรา ทรัพย์สมบัติของเรา และความสัมพันธ์ทั้งหมดของเราที่เป็นของเรานั้นมาจากพระเจ้าเพื่อให้พระองค์ได้ใช้ ดังนั้น ประชากรแห่งพระคุณของพระเจ้าจึงถูกผลักดันไปยังบัลลังก์แห่งพระคุณ เพื่อพวกเขาจะสามารถสะท้อนถึงพระคุณของพระองค์ในสถานที่ซึ่งพระองค์ทรงเรียกให้พวกเขาไป คุณและผมไม่มีความสามารถที่จะเป็นตัวแทนของพระเจ้าได้ดี การทรงเรียกของพระองค์ผู้ทรงเป็นเอกอัครราชทูตผลักดันให้เราไปหาพระองค์เพื่อรับพระคุณที่เราต้องมีเพื่อเป็นตัวแทนของพระคุณในชีวิตของผู้อื่น ช่างเป็นแผนที่ดีเยี่ยมอะไรเช่นนี้!

อ่าน: มาระโก 6:14-18 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

11 พฤศจิกายน

อย่ารอคอยพระคุณ แต่จงทำสิ่งที่พระเจ้าบอกให้คุณทำ
คุณได้รับพระคุณในการลงมือทำ

โมเสสไม่เข้าใจเรื่องนี้ กิเดโอนก็ไม่เข้าใจ กองทัพอิสราเอลผู้หวาดกลัวก็ไม่เข้าใจ พวกสาวกที่ซ่อนตัวหลังจากการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูก็ไม่เข้าใจ พวกเราหลายคนตื่นตระหนกในวันนี้ก็เพราะเราเองก็ไม่เข้าใจ พระคุณของพระเจ้าจัดเตรียมทุกสิ่งที่เราจำเป็นต้องมี พระคุณของพระเจ้าช่วยเติมเต็มในยามที่เราต้องการ พระคุณของพระเจ้ามีหลายด้านหลายมุมและแผ่ขยายได้ทั้งลึกและกว้าง แต่ก็มั่นคงไม่หวั่นไหวและเป็นของเราด้วย ในพระคุณพระเจ้าไม่เพียงแต่ยกโทษให้เราเท่านั้น แต่พระองค์ยังมอบอำนาจให้เราทำในสิ่งที่พระองค์ทรงเรียกให้เราทำอีกด้วย พระองค์ทรงประทานพระคุณแก่เราเมื่อเราติดตามพระองค์และในเวลาที่เราต้องการ

เป็นการยากเสมอสำหรับประชากรของพระเจ้าที่จะพักสงบในความเป็นจริงของพระคุณในการลงมือทำ ไม่มีตัวอย่างที่ดีไปกว่านี้ ในขณะที่ชาวอิสราเอลพบว่าตนนั้นอยู่ในทะเลแดงกับกองทัพที่โกรธแค้นเกรี้ยวกราดของชนชาติอียิปต์ที่กำลังพุ่งตรงเข้ามาหาพวกเขาอย่างรวดเร็วและน่ากลัว:

> “เมื่อฟาโรห์ทรงเข้ามาใกล้ ชนชาติอิสราเอลก็เงยหน้าขึ้นดู และนี่แน่ะ ชาวอียิปต์ยกติดตามมา พวกเขาก็หวาดกลัวยิ่งนัก จึงร้องทูลพระยาห์เวห์ พวกเขาบอกโมเสสว่า “หลุมฝังศพในอียิปต์ไม่มีหรือ? ท่านจึงพาพวกเราออกมาตายในถิ่นทุรกันดาร ทำไมท่านจึงทำกับเราเช่นนี้คือพาพวกเราออกมาจากอียิปต์? เราบอกท่านในอียิปต์แล้วไม่ใช่หรือว่า ปล่อยพวกเราแต่ลำพัง ให้พวกเรารับใช้คนอียิปต์เถิด เพราะการทำเช่นนั้นก็ยังดีกว่ามาตายในถิ่นทุรกันดาร” โมเสสกล่าวกับประชากรว่า “อย่ากลัวเลย จงยืนนิ่งอยู่ คอยดูความรอดจากพระยาห์เวห์ ซึ่งทรงทำเพื่อพวกท่านในวันนี้ เพราะคนอียิปต์ที่เห็นในวันนี้ พวกท่านจะไม่ได้เห็นอีกตลอดไป พระยาห์เวห์จะทรงรบแทนท่านทั้งหลาย พวกท่านจงสงบอยู่เถิด”
>
> พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “ทำไมเจ้าจึงมาร้องทุกข์ต่อเรา? จงสั่งชนชาติอิสราเอลให้เดินหน้าต่อไป ส่วนเจ้าจงยกไม้เท้าของเจ้า แล้วยื่นมือออกไปเหนือทะเลและทำให้ทะเลนั้นแยกออก เพื่อคนอิสราเอลจะเดินผ่านทะเลบนดินแห้งได้ ส่วนเราก็จะบันดาลให้ใจคนอียิปต์กระด้างและตามพวกเขามา แล้วเราจะได้รับเกียรติเพราะฟาโรห์ กองกำลัง รถรบ และพลม้าทั้งหมดของเขา เมื่อเราได้รับเกียรติเพราะฟาโรห์ รถรบและพลม้าของเขาแล้ว คนอียิปต์ก็จะรู้ว่า เรานี่แหละคือยาห์เวห์” (อพยพ 14:10–18)

แม้ว่าพวกเขาจะเพิ่งประสบกับการอัศจรรย์ของพระเจ้าที่ช่วยให้พวกเขารอดพ้นจากการเป็นทาสในอียิปต์ แต่ขณะนี้ชาวอิสราเอลกำลังติดอยู่ระหว่างทะเลแดงกับกองทัพอียิปต์ และไร้ซึ่งหนทางที่จะทางแก้ไขสถานการณ์ ณ ขณะนั้น และพวกเขาก็กำลังอยู่ในความตื่นตระหนกกลัวอย่างที่สุด พวกเขาเชื่อมั่นว่าโมเสสนำพวกเขาออกไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อที่จะตาย แต่พระเจ้าทรงรู้ดีว่าพระองค์กำลังกระทำอะไรอยู่ พระองค์ทรงอนุญาตให้สถานการณ์ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นเพื่อจะทรงสำแดงพระสิริของพระองค์ต่อประชากรของพระองค์และเพื่อเอาชนะกองทัพอียิปต์ และหากจำเป็นต้องแยกทะเลแดง พระองค์ก็จะทรงทำเพื่อลูกๆ ของพระองค์ สิ่งที่พระองค์ไม่ได้ทำคือบอกพวกเขาก่อนว่าจะเกิดอะไรขึ้นล่วงหน้า ทำไมนะหรือ? ก็เพราะพระองค์ทรงกระทำงานของพระองค์ในพวกเขาเช่นเดียวกับที่ทรงทำงานในเรา เพื่อหล่อหลอมพวกเขาให้เป็นผู้ที่มีความเชื่อที่มั่นคงและเข้มแข็ง พระองค์ทรงเรียกพวกเขาให้ทำตามและพระองค์ก็ทรงพอพระทัยที่จะประทานพระคุณของพระองค์เมื่อพวกเขาเชื่อฟังและทำตาม

อ่าน: สดุดี 136 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

12 พฤศจิกายน

คุณจะไม่มีทางพบกับการเติมเต็มของหัวใจในอีกด้านหนึ่งของการกบฏที่ไกลออกไป
ใจที่สงบสุขอย่างแท้จริงสามารถพบได้ในการยอมจำนนต่อพระผู้ช่วยให้รอดเสมอ

วันนี้เป็นวันเกิดของผม ผมพูดถึงเรื่องนี้ไม่ใช่เพราะผมหวังว่าคุณจะรีบเข้าไปซื้อของในแอป Amazon.com แล้วส่งของขวัญให้ผม (แม้ระบบขนส่งของ Amazon จะค่อนข้างมีประสิทธิภาพมาก ถ้าคิดแบบนี้คุณก็ค่อนข้างจะชอบ Amazon มากเลยทีเดียว) ผมได้ดำเนินกับพระเจ้าและศึกษาพระวจนะของพระองค์เป็นเวลาหลายปีนานกว่าที่ผมจะคาดเดาได้ ตลอดหลายปีที่ผ่านมา ผมมีความรู้พระคัมภีร์ในระดับสูงและมีความเข้าใจอย่างมั่นคงเกี่ยวกับหลักศาสนศาสตร์ของพระคำของพระเจ้า แน่นอนว่าผมเติบโตขึ้นในความเชื่อของผม ผมมีความเข้าใจในพระสิริแห่งการทรงไถ่โดยพระคุณซึ่งผมไม่มีมาหลายปีในฐานะลูกของพระเจ้า ผมได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับพันธกิจขององค์กรหลายแห่งในหลายพื้นที่ สิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกให้ผมทำพาผมไปเกือบทุกทวีปเพื่อสานสัมพันธ์และรับใช้กับคนของพระเจ้าในที่นั้นๆ ผมมีห้องสมุดที่เต็มไปด้วยหนังสือเรื่องราวแห่งพระคุณ ผมชอบนมัสการและชอบนั่งฟังคำเทศนาที่เต็มไปด้วยพระคุณที่มีพระคริสต์เป็นศูนย์กลาง ผมแต่งงานกับภรรยาที่นับถือพระเจ้าซึ่งสนับสนุนความเชื่อของผม วันเกิดปีนี้ก็เหมือนกับวันเกิดในหลายๆ ปีที่ผ่านมา มันกระตุ้นให้ผมนับพรที่ผมได้รับ และพระพรของพระเจ้านั้นมีมากมายเสียจริงๆ แต่วันนี้มีสิ่งหนึ่งที่ผมต้องเผชิญหน้าเหมือนปีที่แล้วนั่นคือ: ผมไม่ใช่บัณฑิตที่เรียนรู้จนจบการศึกษาเรื่องพระคุณพระเจ้าและเข้าใจมันทั้งหมดแล้ว

ผมยังคงถูกล่อลวงให้คิดว่าวิธีของผมดีกว่า ไม่ใช่เลย มันไม่ใช่การยอมรับบาปที่ใหญ่หลวงร้ายแรงอะไรต่อที่สาธารณะ แต่เป็นการยอมรับบาปแห่งความเย่อหยิ่ง ความใจร้อน การไม่สามารถจะสุภาพอ่อนโยนได้ การรักตัวเองมากกว่ารักเพื่อนบ้าน และรักสิ่งทรงสร้างมากกว่าที่ควร เป็นเรื่องน่าอายที่จะยอมรับว่าทั้งหมดนี้ว่าเกิดจากความหลงผิดครั้งใหญ่ที่ผมคิดว่าผมได้เอาชนะมันมานานแล้ว มันเป็นความเข้าใจผิดที่ผมได้อธิบายมากมายในการเขียนและการพูดของผม มันคือคำโกหกหลอกลวง คำโกหกที่พูดกันตั้งแต่ครั้งแรกในสวนเอเดน และพูดซ้ำกันเป็นพันล้านครั้งตั้งแต่นั้นมา การเชื่อคำโกหกนี้ไม่เพียงทำให้เรากลายเป็นคนโง่เขลา แต่ยังทำให้เรากบฏต่อพระบิดาในสวรรค์ของเราด้วย แล้วเรื่องโกหกนี้คืออะไรกันล่ะ? ก็คือการกล่าวว่าเราสามารถพบชีวิตได้ภายนอกพระผู้สร้าง

เราทุกคนล้วนต้องการการพักสงบที่ยั่งยืนและสันติสุขในใจที่มั่นคง เราอยากจะหยุดแสวงหาและมีใจที่อิ่มเอม แต่เราลืมไปว่าการพักสงบที่แท้จริงนั้นไม่เคยพบในอีกฝากหนึ่งนอกเขตของพระผู้สร้าง สันติสุขและการพักสงบจะพบได้เสมอเมื่อเราเชื่อฟังและยอมจำนนต่อพระผู้ช่วยให้รอดของเรา เราสามารถพบการพักสงบในพระคำตอนนี้: "ขอให้แผ่นดินของพระองค์มาตั้งอยู่ ขอให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์ ในสวรรค์เป็นอย่างไรก็ให้เป็นไปอย่างนั้นในแผ่นดินโลก" (มธ. 6:10) เราทูลพระเจ้าว่า "ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตามที่ผมคิด ปรารถนา และพูดทุกประการ ขอให้อาณาจักรของพระองค์เข้ามาในชีวิตแต่งงานและครอบครัวของผม ขอให้อาณาจักรของพระองค์เข้ามาในงานของผม ขอให้อาณาจักรของพระองค์เข้ามาในเวลาว่างของผม ขอให้อาณาจักรของพระองค์ครอบครองใจของผมจนการพยายามออกนอกเขตของพระองค์จะไม่ดึงดูดใจผมอีกต่อไป" นี่คือคำอธิษฐานของผมสำหรับตัวผมและสำหรับทุกคนที่อ่านบทเฝ้าเดี่ยวนี้อยู่

อ่าน: มาระโก 8:34-38 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

13 พฤศจิกายน

การอธิษฐานคือการที่เรากำลังละทิ้งความชอบธรรมของตนเอง
เป็นการยอมรับความต้องการในการให้อภัย
และพักสงบในพระคุณแห่งไม้กางเขนของพระเยซูคริสต์

"สำหรับบางคนที่เชื่อมั่นในตัวเองว่าเป็นคนชอบธรรมและดูหมิ่นคนอื่นนั้น พระองค์ตรัสอุปมานี้ว่า "มีสองคนขึ้นไปอธิษฐานในบริเวณพระวิหาร คนหนึ่งเป็นฟาริสีและคนหนึ่งเป็นคนเก็บภาษี คนที่เป็นฟาริสีนั้นยืนอยู่คนเดียวอธิษฐานว่า 'ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ที่ข้าพระองค์ไม่เหมือนคนอื่นที่เป็นคนฉ้อโกง เป็นคนอธรรม และเป็นคนล่วงประเวณี และไม่เหมือนคนเก็บภาษีคนนี้ ข้าพระองค์ถืออดอาหารสองวันต่อสัปดาห์ และสิ่งสารพัดที่ข้าพระองค์หาได้ ข้าพระองค์ก็เอาทศางค์มาถวายเสมอ 'ส่วนคนเก็บภาษีนั้นยืนอยู่แต่ไกล ไม่ยอมแม้แต่แหงนหน้าดูฟ้า แต่ตีอกชกตัวกล่าวว่า 'ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเมตตาแก่ข้าพระองค์ผู้เป็นคนบาปเถิด 'เราบอกพวกท่านว่า คนนี้แหละเมื่อกลับลงไปถึงบ้านของตนก็ถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรม ไม่ใช่อีกคนหนึ่งนั้น เพราะว่าทุกคนที่ยกตัวขึ้นจะต้องถูกเหยียดลง แต่ทุกคนที่ถ่อมตัวลงจะได้รับการยกขึ้น" (ลูกา 18:9-14)

เป็นคำอธิษฐานที่น่าตกใจที่พวกฟาริสีพูดในคำอุปมาที่เป็นการเผชิญหน้าของพระคริสต์ ไม่ใช่เรื่องน่าตกใจเพียงเพราะเขาเปรียบเทียบตัวเองกับคนบาปที่แย่กว่าเขา เราทุกคนถูกล่อลวงให้ทำเช่นเดียวกัน เพื่อบรรเทาความรู้สึกผิดชอบชั่วดีของเราโดยชี้ไปที่คนที่เราประเมินว่าคนนั้นไม่ชอบธรรมน้อยกว่าเรา ไม่ใช่เรื่องน่าตกใจอะไรถ้าพวกฟาริสีเพียงแค่เขียนรายการความดีของเขาไว้ในคำอธิษฐานของเขา เราทุกคนมักจะทำให้ตนเองรู้สึกดีขึ้นเกี่ยวกับสภาพทางฝ่ายวิญญาณของเราโดยบันทึกสิ่งดีๆ ที่เราได้ทำลงไปเช่นกัน แต่เป็นที่น่าตกใจเพราะว่าพวกเขากำลังกล่าวสิ่งเหล่านั้นต่อพระเจ้าผู้ทรงรู้จักเราทุกคนเป็นอย่างดี แม้กระทั่งในส่วนลึกที่สุดของหัวใจของเรา แต่พวกฟาริสีก็ยังรู้สึกค่อนข้างสบายใจเมื่ออยู่ต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้า นั่นก็เพราะเขาเชื่อมั่นอย่างสุดใจว่าตัวเขาอยู่ในฐานะผู้ชอบธรรมและเขาสมควรและคู่ควรที่จะได้อยู่ตรงนั้น

สิ่งที่น่าตกใจเกี่ยวกับคำอธิษฐานนี้คือ มันไม่ใช่คำอธิษฐานที่แท้จริงเลย ไม่มีอะไรเหมือนคำอธิษฐานที่แท้จริงที่ชายคนนี้กำลังทำ สิ่งที่เขาพูดไม่ใช่การอธิษฐานอ้อนวอน ไม่ว่าจะเป็นท่าทาง ท่าที หรือเนื้อหาใจความที่เขากล่าวในใจ เขากล่าวมันด้วยความมั่นใจในตนเองอย่างน่าประหลาด เขาแหงนมองพระพักตร์พระเจ้า โดยพื้นฐานแล้วการกล่าวว่า: "ข้าพระองค์ไม่ต้องการพระองค์ ข้าพระองค์ไม่ต้องการความเห็นใจเมตตาจากพระองค์ ข้าพระองค์ไม่ต้องการการให้อภัยบาปจากพระองค์ ข้าพระองค์ไม่ต้องการกำลังและความเข้มแข็งของพระองค์ ข้าพระองค์ไม่ต้องการสติปัญญาของพระองค์ ข้าพระองค์ไม่ต้องการความช่วยเหลือจากพระองค์ ข้าพระองค์ทำทุกสิ่งด้วยตัวข้าพระองค์ได้ดีทีเดียว" หากเราต่างอธิษฐานอ้อนวอนโดยบอกพระเจ้าว่าเราไม่ต้องการพระองค์เลยจริงๆ นี่ก็คืออธิษฐานที่เสแสร้ง จอมปลอม หน้าซื่อใจคด และหลอกลวง (a pseudo-religiou) ไม่ใช่การอธิษฐานที่แท้จริง

การอธิษฐานที่แท้จริงคือการอธิษฐานด้วยท่าทีที่คริสเตียนนพิวริตันเรียกว่า "*การร้องขออย่างไม่ลดละ*" ซึ่งเป็นสภาวะของการเป็นผู้รบกวน เป็นภาระ เป็นทุกข์ เจ็บปวด ยุ่งยาก สร้างปัญหาหรือยืนกราน ดึงดัน กระตือรือล้น ตื่นตัว เพราะความต้องการอย่างลึกซึ้งและฉุกเฉิน มันคือการตกใจจนร้องขอความช่วยเหลือ เป็นสภาวะของใจที่ได้รับอิทธิพลจากพระคุณเท่านั้น เพราะพระคุณทำให้เรายอมรับบาปของเรา เพราะพระคุณที่ทำให้เราหวาดกลัวว่าบาปนั้นจะนำเราไปที่ใด เป็นพระคุณที่เปิดใจเราให้รับความช่วยเหลือที่มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่สามารถช่วยได้ คำอธิษฐานที่แท้จริงได้รับการกระตุ้นโดยพระคุณนี้และรับรู้ถึงความต้องการของเราต่อพระคุณนี้ การอธิษฐานไม่ใช่การประกาศความชอบธรรมของตัวเรา แต่เป็นการร้องขอความช่วยเหลือที่อยู่ในความชอบธรรมของอีกคนหนึ่ง (พระเยซู) วันนี้คุณอธิษฐานแล้วหรือยัง?

อ่าน: ลูกา 18:1-14 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

14 พฤศจิกายน

เราใฝ่ฝันที่จะมีความสัมพันธ์ที่สมบูรณ์แบบ
แต่ในความเป็นจริงแล้วความสัมพันธ์นั้นมักจะยุ่งเหยิง
พระเจ้าทรงมีพระเมตตาสำหรับความยุ่งเหยิงนั้น

ผมแต่งงานมาหลายปีแล้ว ผมมีภรรยาที่น่ารักมาก (ผมมีความหวังมาหลายปีแล้วว่าเธอจะไม่ตระหนักรู้ว่าเธอได้รับข้อตกลงที่เลวร้ายอะไรบ้าง!) มองจากระยะไกล คุณจะสรุปได้ว่าโดยพื้นฐานแล้วครอบครัวผมมีชีวิตสมรสที่ปราศจากปัญหา แต่ความสัมพันธ์ของเรายังคงยุ่งเหยิง เรามักจะใช้เวลาในวันจันทร์ด้วยกัน เรารักวันเหล่านี้และมีความสุขกับความสามารถในการใช้เวลาร่วมกัน แต่ที่ไหนสักแห่งในช่วงกลางวันจันทร์ที่ผ่านมา ความเข้าใจผิดก็ปะทุขึ้นระหว่างเรา เราทั้งสองมีการตั้งป้อมป้องกันตัวเองกันเล็กน้อย ความตึงเครียดนั้นชัดเจน ความเงียบเกิดขึ้นมากเกินไปจนกระทั่งเราต้องขออภัยซึ่งกันและกัน คุณอาจคิดในใจว่า "นี่ก็เป็นเพียงเรื่องเล็กน้อยเกินไปที่จะต้องกังวล" แต่มันคือช่วงเวลาที่เราใช้ชีวิตอยู่ในเรื่องราวเหล่านั้น

ผมบอกทุกคนตลอดเวลาว่าเราไม่ได้มีชีวิตอยู่ในช่วงเวลาที่สำคัญและยิ่งใหญ่เท่านั้น ผมทำการตัดสินใจครั้งยิ่งใหญ่เพียงไม่กี่ครั้งในชีวิตทั้งชีวิตของเราทั้งคู่ ผู้คนส่วนใหญ่ไม่อยากเขียนชีวประวัติเกี่ยวกับตัวเองมากนัก หลังจากที่เราล้มหายตายจากโลกนี้ไปแล้ว ประวัติส่วนตัวของเราส่วนใหญ่ก็จะตายไปพร้อมกับเราด้วย แล้วมันก็ถูกลืมเลือนไป เราเพียงมีชีวิตอยู่ในช่วงเวลาสั้นๆ ดังนั้น ลักษณะของความสัมพันธ์ของเราจึงไม่ได้ถูกกำหนดขึ้นในช่วงเวลาสามหรือสี่ช่วงเวลาที่สำคัญๆ แต่เกิดขึ้นและอยู่เพียงในช่วงเวลาสั้นๆ หนึ่งหมื่นครั้งของชีวิต ช่วงเวลาสั้นๆ ในความสัมพันธ์ของเราเป็นอย่างไร? แล้วเราจะจัดการกับความยุ่งเหยิงที่อยู่ตรงนั้นได้อย่างไรบ้าง?

ความจริงก็คือคุณและผมไม่เคยมีความสัมพันธ์ในชีวิตที่ไม่ได้ทำให้เราผิดหวังไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง เหตุใดสิ่งนี้จึงเป็นความจริงในระดับสากล? เป็นเรื่องจริงเพราะเราทุกคนมีบางสิ่งที่เป็นอันตรายต่อความสัมพันธ์ของเรา มันเป็นสิ่งที่สร้างสัญชาตญาณต่อต้านสังคมในตัวเราทุกคน มันเป็นสิ่งที่ทำให้เราใจร้อน เอาแต่ใจ ขี้หงุดหงิด หยิ่งยโส วิจารณ์ และเรียกร้อง สิ่งที่ทำลายความสัมพันธ์ของเรานี้คือ ความบาป ใน 2 โครินธ์ 5:15 บอกเราว่าพระเยซูเสด็จมา "เพื่อบรรดาคนที่มีชีวิตอยู่จะไม่อยู่เพื่อตัวเองอีกต่อไป" ใช่ นี่เป็นความจริง—ดีเอ็นเอของความบาปคือความเห็นแก่ตัว มันทำให้เราทุกคนมุ่งความสนใจไปที่ตัวเองและหมกมุ่นอยู่กับตัวเองมากเกินไป มันลดความกังวลตามปกติของเราลงไปที่ความต้องการ ความจำเป็น และความรู้สึกของเรา มันทำให้เราทุกคนมองว่าเรามีสิทธิ์มากเกินไปและเรียกร้องสิทธิ์มากเกินไป มันทำให้เราตัดสินได้เร็วกว่าที่จะเมตตา ทำให้เราไม่เต็มใจที่จะมองข้ามความผิดเล็กๆ น้อยๆ ทำให้เรายึดติดในสิ่งที่เราควรจะให้อภัยมาตั้งนานแล้ว มันทำให้เราพยายามปกป้องตัวเองโดยชอบธรรมแทนที่จะสารภาพผิด ความยุ่งเหยิงของความสัมพันธ์คือความยุ่งเหยิงของบาปนั่นเอง

การยอมรับว่าความยุ่งเหยิงของความสัมพันธ์คือ ความยุ่งเหยิงของบาปที่เป็นก้าวสำคัญสู่ความหวังคือ "การคิดถึงแต่ตัวเอง" มากขึ้นเกี่ยวกับบาปที่พระเยซูมาเพื่อปลดปล่อยเราโดยในชีวิตพระองค์ การสิ้นพระชนม์ และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ ซึ่งหมายความว่ามีพระคุณของพระเจ้าในทุกช่วงเวลาที่ยุ่งเหยิง เราสามารถเข้าสู่พระคุณนั้นได้โดยยอมรับว่า พระคุณจำเป็นต่อชีวิตเรามากแค่ไหน

อ่าน: เอเฟซัส 4:17-32 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

15 พฤศจิกายน

วันนี้คุณมีความหวังไม่ใช่เพราะมีคนชอบคุณหรือเพราะสถานการณ์ของคุณเรียบง่าย
แต่เพราะพระเจ้าทรงมอบความรักที่มั่นคงไม่ผันแปร ไม่สั่นคลอนให้กับคุณ

การรอคอยความหวังของโลกที่แตกสลายนี้เพื่อจะเดินต่อไปนั้นไม่ได้ช่วยอะไรมากนัก ลองคิดถึงที่อยู่อาศัยของคุณในตอนนี้:

- เราอาศัยอยู่กับคนที่ล้มลงในบาปเช่นเดียวกับเราซึ่งจะทำให้เราผิดหวังไม่ทางใดก็ทางหนึ่งอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้
- เราอาศัยอยู่ในโลกที่แตกสลายซึ่งการคดโกงและความอยุติธรรมถือเป็นเรื่องธรรมดา
- เราเผชิญกับการล่อลวงไม่ทางใดก็ทางหนึ่งทุกวัน
- ร่างกายของเรามีอายุมากขึ้นและอาจติดโรคได้
- พายุและมลพิษทำให้ชีวิตของเรายุ่งยาก
- ซาตานเดินจ้องมองคอยที่จะทำงานชั่วร้ายของมันเมื่อมีโอกาส
- สิ่งทรงสร้างทางกายภาพคร่ำครวญรอการไถ่ถอน
- สงครามและการปะทะกันระหว่างประเทศนี้กับประเทศนั้น
- ความลำเอียงและอคติทำให้เราแตกแยกกัน

ความบาปสร้างความไม่แน่นอนและสิ่งคาดเดาไม่ได้รอบตัวเรา เพราะโลกที่เราอาศัยอยู่นั้นไม่ได้ทำงานตามที่พระผู้สร้างต้องการ มีหลายครั้งที่ชีวิตทำงานได้ดีและดูเหมือนง่าย แต่ก็มีหลายครั้งที่ความเจ็บป่วย การทรยศหักหลัง ความอยุติธรรม การสูญเสียทางการเงิน การคดโกงของเจ้าหน้าที่ การก่ออาชญากรรม หรือการสูญเสียคนที่เรารักทำให้ชีวิตมีแต่ความเศร้าโศกและทุกข์ใจ

เป็นเรื่องดีมากที่ได้รู้ว่าเราไม่ต้องลนลานมองหาความหวังที่มั่นคงในแนวนอน (สิ่งต่างๆ โลก) ซึ่งจะไม่มีวันหาเจอ ถูกต้อง เราเป็นอิสระจากการค้นหานี้เพราะพระคุณอันยิ่งใหญ่ที่ช่วยเชื่อมโยงเรากับความหวังที่แท้จริง เห็นแล้วใช่ไหมว่าความหวังไม่ใช่สถานการณ์ สถานที่ ความรู้สึก หรือความสัมพันธ์ ความหวังคือบุคคลหนึ่ง และชื่อของพระองค์คือพระเยซู พระองค์ตายเพื่อให้คุณได้รู้จักชีวิตอันแท้จริง พระองค์ทรงอยู่กับเราเพื่อให้แน่ใจว่าเรามีทุกสิ่งที่จำเป็น พระองค์ทรงยกโทษบาปทั้งสิ้นของเราและช่วยให้เราทำสิ่งที่ดีกว่าบาปมาก พระองค์ไม่เคยทอดทิ้งหรือหันหลังไปจากเรา พระองค์ตอบเราเสมอด้วยพระเมตตาอ่อนโยนและความยุติธรรมอันชอบธรรม พระองค์ไม่เคยเยาะเย้ยความอ่อนแอของเราหรือโยนบาปใส่หน้าเรา ทรงไม่เคยเบื่อหน่ายหรือเลิกรักกับเรา ทรงไม่ขอให้เราได้รับในสิ่งที่เรานั้นควรจะได้รับ และพระองค์ไม่เคยทำให้เรารู้สึกผิดกับของประทานดีๆ ที่จำเป็นต่อเราจากพระองค์ ความรักของพระองค์ไม่มีเงื่อนไขและพระคุณของพระองค์ไม่ใช่เพียงชั่วคราว พระเยซูทรงเป็นความหวังของเราในขณะที่เราอยู่ในโลกที่ความหวังเป็นสิ่งล้ำค่าและหายาก และจำไว้ว่าเราเชื่อมติดกับพระองค์ตลอดนิรันดร์ นั่นหมายความว่าจะมีวันหนึ่งที่เราไม่ต้องหวังอีกต่อไป เพราะสวรรค์ที่เราหวังไว้จะเป็นความจริงชั่วนิรันดร์ที่เราจะได้อาศัยอยู่

อ่าน: สดุดี 42 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

16 พฤศจิกายน

ถ้าคุณเป็นลูกของพระเจ้า วันนี้เราคุณเป็นที่รักของพระองค์ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม
แม้ว่าในความสัมพันธ์กับมนุษย์นั้น คุณจะถูกทิ้งให้โดดเดี่ยวก็ตาม

แล้วเราจะทำอย่างไรกันดี จะวิ่งไปพึ่งใครที่ไหนกันดี จะบอกกับตัวเองอย่างไรดี หรือเราจะตอบสนองอย่างไรดีเมื่อในโลกที่แตกสลายใบนี้เราถูกทิ้งไว้ตามลำพัง ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง มันเกิดขึ้นกับเราทุกคน เราถูกสร้างให้อยู่ในชุมชนกับคนของพระเจ้าและอยู่ด้วยกันกับพระองค์ เราพบว่าตัวเองแปลกแยกและโดดเดี่ยว ความโดดเดี่ยวดังกล่าวบาดลึกและเจ็บปวดอย่างมาก เพราะเราถูกออกแบบมาให้เป็นสิ่งมีชีวิตที่มีสังคม เราถูกสร้างมาให้อยู่ในความรักของเสียสละและสันติซึ่งกันและกัน คำพูดที่รุนแรง การกระทำที่ไม่ซื่อสัตย์ เจตนาใส่ร้าย และเหตุการณ์รุนแรงไม่ควรแพร่เชื้อและทำลายชุมชนที่เราสร้างขึ้น แต่ทันทีหลังจากที่อาดัมและเอวาไม่เชื่อฟังพระเจ้า ความสัมพันธ์ของพวกเขาก็ตึงเครียดและถูกกล่าวโทษ และจากนั้นมันก็เลวร้ายมากอย่างรวดเร็ว คาอินบุตรของอาดัมและเอวาฆ่าพี่ชายของตนด้วยความอิจฉาพี่น้อง

เนื่องจากความบาปได้แพร่เชื้อมาในโลกของเรา ความผิดจึงแพร่ระบาดในความสัมพันธ์ของเรา มันทำลายชุมชนที่พระเจ้าตั้งใจให้เราอาศัยอยู่และทิ้งพวกเราหลายคนไว้เพียงลำพัง ความโดดเดี่ยวนี้มีมาในหลายรูปแบบ ดังนี้:

- เพื่อนหันหลังให้เพื่อน
- สามีภรรยาหย่าร้าง
- เพื่อนบ้านย้ายออกไป
- พนักงานถูกไล่ออก
- ลูกปฏิเสธพ่อแม่
- คริสตจักรแตกแยก
- ปัญหาชีวิตสร้างช่องว่างระหว่างเรา
- เพื่อนและญาติขาดการติดต่อ
- ความชราทำให้เราโดดเดี่ยว
- ความตายพรากคนที่รักไปจากเรา

ใช่ ที่ไหนสักแห่งในชีวิตคุณ คุณจะถูกทิ้งให้อยู่ลำพัง แต่ในประสบการณ์แห่งความโดดเดี่ยวนี้คุณต้องระลึกถึงข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ พระเยซูทรงเน้นถึงความงดงามของความโดดเดี่ยวลำพังนี้ไว้ในชีวิตของพระองค์เอง เมื่อขณะที่พระองค์เผชิญกับความตาย พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "นี่แน่ะ วันนั้นจะมา และเวลานั้นก็มาถึงแล้ว ที่พวกท่านจะต้องกระจัดกระจายไปยังที่อยู่ของท่านแต่ละคนและจะทิ้งเราไว้คนเดียว แต่เราไม่ได้อยู่คนเดียว เพราะพระบิดาสถิตอยู่กับเรา" (ยอห์น 16:32) ใช่ ผู้คนและสถานการณ์ทำให้เราโดดเดี่ยวลำพัง ถึงกระนั้นเป็นไปไม่ได้ที่บลูกของพระเจ้าจะอยู่คนเดียวได้อย่างสมบูรณ์ เพราะเรามีพระบิดาในสวรรค์ผู้ทรงอยู่กับเราเสมอและพระองค์จะไม่ทอดทิ้งเราไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม เตือนตัวเองในวันนี้ว่า ในฐานะลูกของพระเจ้า ไม่ว่าจะมีกี่คนที่เดินออกจากชีวิตเราไป ความโดดเดี่ยวโดยพื้นฐานก็เป็นเรื่องของอดีตของเรา

อ่าน: สดุดี 94 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

17 พฤศจิกายน

เนื่องจากบาปอยู่ลึกกว่าการประพฤติชั่ว การพยายามทำดีมากขึ้นไม่ใช่ทางออก
พระคุณที่เปลี่ยนแปลงหัวใจเท่านั้นที่สามารถช่วยกู้เราได้

มีความแตกต่างระหว่างคนที่ความผิดหวังของเขานำไปสู่การเปลี่ยนแปลงตนเองและคนที่ความเศร้าโศกนำไปสู่การสารภาพอย่างจริงใจ ผมคิดว่าเรามักจะมีความสับสนกับทั้งสองเรื่องนี้ คนแรกเชื่อในความแข็งแกร่งส่วนบุคคลและความเป็นไปได้ในการช่วยเหลือตนเองหรือเชื่อว่าตนเป็นที่พึ่งแห่งตน ในขณะที่คนที่สองยอมแพ้ต่อความชอบธรรมของตนเองและร้องขอความช่วยเหลือจากผู้อื่น คนหนึ่งตื่นขึ้นในตอนเช้าและบอกตัวเองว่าเราต้องจะทำวันนี้ให้ดีกว่าเดิม แต่อีกคนหนึ่งเริ่มต้นวันใหม่ด้วยการวิงวอนทูลขอพระคุณจากพระเจ้า คนหนึ่งมุ่งเป้าไปที่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมภายนอก และอีกคนหนึ่งสารภาพจากส่วนลึกของใจที่หลงหาย คนหนึ่งประเมินว่าเขามีกำลังมากพอในการเปลี่ยนแปลงตนเอง ในขณะที่อีกคนหนึ่งรู้ว่าเขาจำเป็นต้องได้รับกำลังที่จะช่วยเหลือในการต่อสู้ คนหนึ่งต้องยึดมั่นในความเป็นไปได้ในการที่จะเปลี่ยนแปลงตนเอง แต่อีกคนหนึ่งละทิ้งความหวังในการพึ่งพาตนนั้นและหันไปขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าแทน

การปฏิวัติตนเองโดยการที่พึ่งพาตนเองและการสำนึกผิดที่ตามมาเป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามกับการสารภาพจากใจจริงกับการกลับใจที่ตามมา คนที่ยอมรับว่าสิ่งที่พวกเขาทำนั้นผิดแล้ววางแผนที่จะทำสิ่งที่ดีกว่าทันทีโดยไม่ได้ตั้งใจจะปฏิเสธสิ่งที่ข่าวของพระเยซูคริสต์ตรัสเกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้น ไม่มีทางที่การเปลี่ยนแปลงอย่างแท้จริงจะเกิดขึ้นได้ และไม่มีทางที่เขาจะพบความช่วยเหลือได้จากที่ใด สิ่งที่พวกเขาปฏิเสธที่จะทำหรือเพิกเฉยคือการสารภาพบาป เมื่อเราสารภาพบาปต่อพระเจ้า เราไม่เพียงยอมรับว่าเราทำบาปเท่านั้น ไม่ใช่เลย เราสารภาพด้วยว่าเราไม่มีอำนาจที่จะปลดปล่อยตัวเองจากบาปที่เราเพิ่งสารภาพไปนั้น การสารภาพที่แท้จริงจะรวมการยอมรับผิดเข้ากับการขอความช่วยเหลือด้วยเสมอ จากนั้นใจของเราที่ซึ่งได้รับการหนุนใจจากการให้อภัยและการทรงพระชนม์อยู่ของพระเยซูจะปรารถนาที่จะดำเนินชีวิตในทางใหม่ที่ดีกว่าอย่างเป็นธรรมชาติ (การกลับใจ)

คนที่แสดงออกถึงการยอมรับความบาปผิดของตนและหันไปพึ่งพาตนเองนั้น คือการตัดสินใจและกระทำที่ผิดพลาด หลังจากนั้นเขาก็จะการออกคำสั่งให้ตัวเองต้องมีกำลังที่จะพยายามทำชีวิตให้ดีขึ้น จากนั้นก็สั่งให้ตัวเองทำการสำนึกผิดฝ่ายวิญญาณที่ทำให้เขานั้นเริ่มรู้สึกดีกับตัวเองและรู้สึกดีกับความเป็นไปได้ที่เขาเชื่อว่าตนนั้นมีความสามารถในการทำชีวิตให้ดีขึ้น แต่ในขณะที่เขายอมรับบาป สิ่งที่เขากำลังทำอยู่นั้นไม่ได้พึ่งพาพระเจ้าในแนวตั้ง ผมหมายถึงว่าเขาไม่ได้ทำการสารภาพต่อพระเจ้า ไม่มีการยอมรับว่าเขาต้องการความช่วยเหลือจากพระเจ้าและสิ้นหวังและไม่มีการกลับใจที่มีใจเปี่ยมไปด้วยความสำนึกในพระคุณและนมัสการพระเจ้า เชื่อในวิธีการจัดการกับความบาปที่เชื่อว่า “ผมสามารถช่วยเหลือตัวเองได้” นั้นก็เป็นวิธีที่แพร่หลายในคริสตจักรของพระเยซูคริสต์มากกว่าที่เราคิดมาก แต่สิ่งนี้ไม่เคยส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่มั่นคงและยั่งยืน สิ่งนี้ไม่เคยก่อให้เกิดการปกป้องและป้องกันความอ่อนน้อมถ่อมใจในใจเรา ไม่เคยกระตุ้นให้เกิดการนมัสการและการรับใช้พระผู้ช่วยให้รอดมากขึ้น มันไม่ช่วยเลยจริงๆ ถ้าเรามีอำนาจที่จะเปลี่ยนแปลงตัวเองโดยไม่ได้รับความช่วยเหลือจากพระเจ้าพระเยซูก็คงไม่ต้องมา เรื่องราวทั้งหมดของข่าวประเสริฐของพระเยซูในพระคัมภีร์ก็เป็นเรื่องราวของผู้คนที่ติดอยู่ในบาปอย่างสิ้นหวังและไม่มีความหวังใดๆ นอกจากพระคุณของพระผู้ไถ่จะได้ช่วยชีวิตเขาเหล่านั้นและเราไว้แล้ว เมื่อบาปของคุณถูกเปิดเผยในวันนี้ คุณจะเลือกทางใดในสองทางนี้?

อ่าน: ลูกา 15:1-10 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

18 พฤศจิกายน

พระเจ้าทรงบริสุทธิ์ แต่เราไม่ใช่ พระเยซูกลายเป็นความชอบธรรมของเรา
เพื่อที่เราจะยืนอยู่ต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้าได้ และบริสุทธิ์ในพระองค์

บาปทำให้เราอยู่ในสภาพที่สิ้นหวัง—ไม่ชอบธรรมในทุกทาง ลักษณะทั่วไปของความไม่ชอบธรรมของเราทำให้พระเจ้าเสียพระทัย สิ่งนี้ถูกบันทึกไว้อย่างลึกซึ้งใน ปฐมกาล 6:5-8

> "พระยาห์เวห์ทรงเห็นว่าความชั่วร้ายของมนุษย์มีมากบนแผ่นดิน และทรงเห็นว่าเค้าความคิดในใจทั้งหมดของเขาล้วนเป็นเรื่องชั่วร้ายตลอดเวลา พระยาห์เวห์เสียพระทัยที่ทรงสร้างมนุษย์ไว้บนแผ่นดินและโทมนัสยิ่งนัก พระยาห์เวห์จึงตรัสว่า "เราจะกวาดล้างมนุษย์ที่เราได้สร้างมานี้ไปเสียจากแผ่นดิน ทั้งมนุษย์และสัตว์ใช้งาน กับสัตว์เลื้อยคลานและนกในอากาศด้วย เพราะว่าเราเสียใจที่ได้สร้างพวกเขา" แต่โนอาห์เป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์"

นี่เป็นความจริงที่น่าตกใจเกี่ยวกับสภาพที่น่าเศร้าของสิ่งต่างๆ อันเป็นผลมาจากบาป โดยเรามักจะคิดว่าบาปนั้นไม่บาป คิดว่าความคิด จิตใจ และการกระทำที่ไม่ชอบธรรมของเราไม่ได้ไม่ชอบธรรมอย่างแท้จริง แต่วลีเล็กๆ หนึ่งประโยคในข้อพระคัมภีร์นี้บอกไว้ทั้งหมด และประกาศอย่างหนักแน่นว่าเหตุใดความหวังเดียวของเราคือความชอบธรรมของพระเจ้าพระเยซูคริสต์ วลีนี้เป็นพระคำที่ประกอบด้วยฤทธิ์อำนาจและสติปัญญาเพราะเป็นการประเมินจิตใจมนุษย์โดยพระองค์ผู้ทรงเป็นผู้สร้างและทรงทราบทุกสิ่งที่อยู่ในใจของเรา นั่นคือ: "และทรงเห็นว่าเค้าความคิดในใจทั้งหมดของเขาล้วนเป็นเรื่องชั่วร้ายตลอดเวลา"

พระเจ้าไม่ได้ทรงเสียพระทัยที่เพราะผู้คนที่พระองค์ทรงสร้างบางครั้งทำสิ่งผิดหรือบางครั้งมีความคิดที่ไม่ดี พระองค์ไม่ได้เสียพระทัยเพราะบางครั้งการตอบสนองของพวกเขาก็เต็มไปด้วยเจตนาร้าย แต่แค่นี้ก็น่าจะแย่มากพอแล้ว แต่สิ่งต่างๆ มันแย่กว่านั้นโดยพื้นฐาน บาปมีผลต่อผู้คนทั้งหมด มันบิดเบือนทุกสิ่งที่ผู้คนต้องการและคิด ผลก็คือทุกสิ่งที่พวกเขาพูดและทำเป็นเรื่องน่าอายที่จะเข้าใจ แต่ความบาปทำให้เราอยู่ในสภาพเดียวที่ไม่มีพวกเราอยากจะเชื่อว่าเราอยู่ในสภาพที่น่าสมเพชนี้ ผลของบาปคือไม่มีสิ่งใดเลยที่เกี่ยวกับตัวเรานั้นชอบธรรม ไม่มีอะไรที่น่ายกย่องโดยธรรมชาติ ไม่มีสิ่งใดที่เราสามารถยึดถือไว้ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าเพื่อเป็นเหตุผลในการระงับความเสียพระทัยของพระองค์และทำให้การยอมรับของพระองค์เกิดขึ้นได้ ไม่มีเลย

แต่ข้อพระคัมภีร์นี้บอกเรามากขึ้นว่า พระเจ้ามีแผนการที่จะจัดการกับบาป—การพิพากษาและการไถ่บาป พระองค์จะทรงกวาดล้างผู้คนทั่วพื้นพิภพด้วยการพิพากษาอันชอบธรรม แต่พระองค์จะทรงไถ่ชีวิตชายคนหนึ่งและครอบครัวของเขา และต่ออายุพันธสัญญาที่ทรงสัญญาไว้กับพวกเขา การไถ่บาปให้โนอาห์จะต้องเป็นเหมือนนิ้วที่ชี้ไปยังการไถ่บาปอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งเป็นไปตามแบบแผนเดียวกัน โดยพระเจ้าจะส่งพระบุตรของพระองค์คือพระเยซูคริสต์ พระเยซูทรงชอบธรรมในทุกด้าน แต่การพิพากษาจะตกอยู่ที่พระองค์ พระองค์จะประสบกับพระพิโรธของพระเจ้าพระบิดาที่มีต่อความบาปอย่างเต็มที่จนกระทั่งถึงแก่ความตาย เพื่อที่เราจะได้ไม่ต้องรับโทษบาปเช่นนั้น การตายของพระองค์นั้นเพียงพอที่จะตอบสนองพระพิโรธของพระเจ้า ความชอบธรรมของพระองค์จะตกเป็นของเรา การฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์จะรับประกันชีวิตของเรา ความชอบธรรมของพระองค์เป็นความหวังเดียวของเราเนื่องจากเป็นความจริงที่บาปในเราได้ทำให้เราทุกคนเป็นคนอธรรมอย่างหลีกหนีไม่ได้ด้วยการพึ่งพาตนเอง

อ่าน: โรม 3:21-31 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

19 พฤศจิกายน

คุณจะต้องไม่ปล่อยให้ความกระตือรือร้นต่อของประทาน
มาแทนที่การนมัสการและการรับใช้พระองค์ผู้ทรงประทานของคุณ

พระเจ้าทรงถามคำถามอันเจ็บปวดกับชาวอิสราเอลในตอนต้นของหนังสือเยเรมีย์ ซึ่งเป็นคำถามที่ทำให้เราทุกคนต้องกลับไปสำรวจจิตใจของตนเอง:

> "มีชนชาติใดเคยเปลี่ยนพระของตน แม้ว่าพระเหล่านั้นไม่ได้เป็นพระ?
> แต่ประชากรของเราได้เอาศักดิ์ศรีของเขา แลกกับสิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์
> โอ ฟ้าสวรรค์ จงตกตะลึงด้วยสิ่งนี้
> จงสยดสยองและจงร้างเปล่า" พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้แหละ
> "เพราะว่าประชากรของเราได้ทำความชั่วถึงสองประการ
> เขาได้ทอดทิ้งเรา
> ซึ่งเป็นน้ำพุที่มีน้ำแห่งชีวิต
> แล้วสกัดบ่อน้ำไว้สำหรับตนเอง เป็นบ่อแตกที่ขังน้ำไม่ได้" เยเรมีย์ 2:11-13

เป็นเรื่องสำคัญฝ่ายวิญญาณที่ต้องพิจารณา มันเป็นรากฐานของความล้มเหลวฝ่ายวิญญาณของอิสราเอล มันเป็นภัยคุกคามฝ่ายวิญญาณสำหรับพวกเราทุกคนด้วยเช่นกัน พระพรของพระเจ้าที่เราเฉลิมฉลองสามารถกลายเป็นรูปเคารพที่ปกครองและชี้นำจิตใจของเราได้ มันเกิดขึ้นได้ง่ายและละเอียดอ่อนมาก การเชื่อฟังอย่างแท้จริงซึ่งเป็นผลมาจากการงานของพระคุณเปลี่ยนแปลงชีวิต กลายเป็นความหยิ่งจองหองที่ได้รับความชอบธรรมซึ่งผมอวดอ้างต่อหน้าคนอื่น บ้านของผมที่ผมเคยมองว่านี่เป็นของขวัญจากพระเจ้าที่ไม่สมควรได้รับ กลับกลายเป็นรูปเคารพที่กลืนกินความคิดและความปรารถนาในใจของผมไป ความสัมพันธ์ที่ผมเคยมองว่าเป็นพระพรจากพระหัตถ์ของพระเจ้า กลับเข้ามาแทนที่พระองค์ในฐานะที่เป็นแหล่งที่มาของเอกลักษณ์ที่แท้จริงของตัวตนของผม ความรู้ทางศาสนศาสตร์ที่เป็นของประทานจากการทำพันธกิจในการประกาศของพระวิญญาณบริสุทธิ์กลายเป็นเหตุผลที่ทำให้ผมดูถูกคนที่ไม่รู้ว่าผมรู้อะไรบ้าง

ผมไม่เพียงเข้าไปแทนที่พระเจ้าในฐานะที่พระองค์ทรงเป็นศูนย์กลางของความหวังฝ่ายวิญญาณของผมเท่านั้น แต่ผมยังมองหาความหวังฝ่ายวิญญาณในสิ่งที่ว่างเปล่าอีกด้วย ซึ่งมันไม่มีทางแทนที่กันได้เลย ผมได้แทนที่น้ำพุแห่งชีวิตด้วยบ่อน้ำที่แห้งสนิท และผมอาจไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าผมได้ทำมันลงไป นี่คือหลักการในพระคัมภีร์ ไม่ใช่ว่าผมต้องการแต่สิ่งชั่วร้าย เปล่าเลย การต่อสู้นั้นแยบยลยิ่งกว่านั้น คือสิ่งดีนั้นสามารถทดแทนพระเจ้าผู้ที่ทรงประทานสิ่งเหล่านั้นในใจผมได้ ความปรารถนาในสิ่งที่ดีจะกลายเป็นสิ่งที่ไม่ดีเมื่อความปรารถนานั้นกลายเป็นสิ่งที่ครอบครองใจเราแทนที่พระเจ้า ไม่ผิดที่จะปรารถนาความรู้ทางศาสนศาสตร์ ความสะดวกสบายส่วนตัว หรือการให้ความเคารพจากผู้อื่น แต่สิ่งเหล่านี้ต้องไม่ครอบงำจิตใจของเรา นี่เป็นข้อโต้แย้งอีกประการหนึ่งสำหรับความล้ำลึกของความจำเป็นที่เราต้องมีพระคุณของพระเจ้าในชีวิต เราทุกคนยังมีใจที่หลงเจิ่นไปได้ง่าย เราทุกคนยังคงถูกล่อลวงให้วางของประทานที่พระเจ้ามอบให้ไว้ในที่ที่พระองค์เท่านั้นควรมีสิทธิ์ครอบครอง

อ่าน: เยเรมีย์ 2 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

20 พฤศจิกายน

ไม่จำเป็นต้องปฏิเสธ หาเหตุผลเข้าข้างตนเอง มิฉะนั้นมันจะเป็นข้ออ้างต่อหลักฐานบาปของคุณ เพราะหากบาปของเราไม่เป็นจริงพระเจ้าคงไม่ส่งพระบุตรมาช่วย

- "ผมคิดว่าคุณเข้าใจผมผิดไป"
- "ผมไม่ได้โกรธ ผมแค่ย้ำประเด็นที่สำคัญ"
- "มันไม่ใช่ความต้องการทางเพศ ผมเป็นแค่ผู้ชายที่ชอบความสวยงาม"
- "ผมรู้สึกไม่ค่อยสบาย"
- "ผมแค่เป็นคนที่บุคคลิกแข็งกระด้าง"
- "ผมคิดว่าคุณตัดสินมากเกินไป"
- "ไม่เสียหายร้ายแรงอะไร ไม่เป็นไรหรอก"
- "มันไม่ใช่เรื่องโกหก แค่มองอีกแง่หนึ่ง"
- "บางครั้งคุณต้องเลือกสิ่งที่ดีกว่าจากความชั่วร้ายสองอย่าง"
- "ผมต้องตั้งใจแก้แค้นเอาคืน ต้องเอาชนะ"
- "มันไม่ใช่การซุบซิบนินทา ผมแค่ขอให้พวกเขาอธิษฐาน"
- "ผมไม่ได้หยิ่งยโส แค่ใช้ของประทานความเป็นผู้นำที่พระเจ้าประทานให้"
- "ผมต้องปกป้องตัวเอง"

รายการข้อแก้ตัวเหล่านี้สามารถเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องไปเรื่อยๆ ไม่มีสิ้นสุด เราทุกคนเก่งและเชี่ยวชาญในการทำมัน เช่น การโน้มน้าวใจตนเองว่าบาปของเราเล็กน้อยกว่าที่บาปเป็นจริงและเราชอบธรรมมากกว่าที่เราเป็นจริงในท้ายที่สุด ทั้งหมดนี้ก็เป็นการดูหมิ่นพระเจ้าผู้ทรงควบคุมทุกสถานการณ์ ทุกสถานที่ และเราทุกคนในทุกช่วงเวลาของประวัติศาสตร์ของมนุษย์ เพื่อที่ว่าในเวลาที่เหมาะสมที่สุดพระบุตรของพระองค์จะเสด็จมาเพื่อทำตามพระประสงค์อันแน่วแน่ที่จะยกโทษบาปและปลดปล่อยเราจากบาปที่เรามองว่ามันเล็กน้อย หรือบาปในการกล่าวอ้างว่าตนนั้นชอบธรรมของผู้ที่ไม่เชื่อพระเจ้า เพื่อเป็นการปฏิเสธที่จะยอมรับและเชื่อฟังพระเจ้าที่ทรงตรัสไว้ในพระคัมภีร์ว่า เรามีสภาพของบาปที่เลวร้ายอยู่ในเราและเราอยู่ห่างไกลจากพระคุณพระองค์ มันเป็นความเลวร้ายที่ถูกซ่อนไว้ในใจที่เย่อหยิ่ง ทำไมพระองค์ต้องจัดการกับใจที่เย่อหยิ่งของเรา? ใจที่เย่อหยิ่งจะถูกกำจัดได้ก็ต่อเมื่อเรายอมรับอย่างถ่อมใจถึงหนี้บาปของความไม่ชอบธรรมของเราและความเป็นไปไม่ได้ที่เราจะรับสภาพนั้นได้ด้วยตัวเราเอง โดยไม่พึ่งพาพระเยซูที่จะช่วยให้เราร้องไห้และตื่นเต้นกับพระคุณของพระองค์ที่ช่วยให้รอด

ทีนี้ สิ่งที่เราต้องทำจริงๆ เพื่อโน้มน้าวใจตัวเราเองถึงหนี้บาปและความร้ายแรงของบาปก็คือ ไม้กางเขนของพระเยซูคริสต์ การที่พระเจ้าทำถึงขนาดที่ทรงยอมสละพระบุตรองค์เดียวของพระองค์เพื่อยืนยันและแสดงให้เห็นมากพอที่จะเชื่อได้ว่าโศกนาฏกรรมทางศีลธรรมของความบาปนั้นมีอยู่จริง เป็นจริงอย่างมากที่พระบุตรที่แท้จริงของพระเจ้าต้องลงมาบังเกิดในโลก มีชีวิต ตาย และเสด็จออกจากหลุมฝังศพจริงโดยสมบูรณ์เพื่อที่เราจะได้ได้รับการอภัยโทษบาปและความหวังที่แท้จริงต่อบาปของเราที่มีอยู่จริงในเรา เมื่อบาปมีจริง พระคุณที่แท้จริงก็เป็นเพียงความหวังเดียวของเรา!

อ่าน: สดุดี 32 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

21 พฤศจิกายน

การนมัสการร่วมกันออกแบบมาเพื่อให้คุณถ่อมใจโดยการย้ำเตือนคุณถึงความจำเป็นของคุณ
และการขอบพระคุณโดยย้ำเตือนคุณถึงของประทานของพระเจ้า

สำหรับโลกที่ไม่เชื่อ มันเป็นเพียงความโง่เขลาจำนวนหนึ่ง "บาปน่ะเหรอ? ใครสนกัน? พระคุณพระเจ้าเหรอ? ใครต้องการกัน? กฎศีลธรรมเหรอ? เดี๋ยวฉันจะตั้งกฎของตัวเองขึ้นมาเอง สวรรค์เหรอ? นรกเหรอ? ไม่มีใครเชื่อเรื่องนั้นอีกต่อไป ถูก-ผิดเหรอ? ใครจะไปรู้? จริง-เท็จอะไร? ใครมีสิทธิ์ตัดสินกัน? แค่มีใช้ชีวิตความสุขและอย่าทำให้ตนเองหรือคนอื่นเดือดร้อนก็พอไหม" คุณและผมอาศัยอยู่ในโลกที่บอกเราว่ามันเป็นเรื่องโง่เขลา นั่นเป็นสาเหตุที่เราต้องได้รับการเตือนครั้งแล้วครั้งเล่า ไม่มีทางที่ผมจะกล่าวได้ดีไปกว่าท่านอัครทูตเปาโลแล้ว:

"เพราะว่าคนทั้งหลายที่กำลังจะพินาศก็เห็นว่าเรื่องกางเขนเป็นเรื่องโง่ แต่เราที่กำลังจะรอดเห็นว่าเป็นฤทธานุภาพของพระเจ้า เพราะมีคำเขียนไว้ว่า

"เราจะทำลายสติปัญญาของคนมีปัญญา
และจะทำให้ความฉลาดของคนฉลาดสูญสิ้นไป"

คนมีปัญญาของยุคนี้อยู่ที่ไหน?บัณฑิตของยุคนี้อยู่ที่ไหน? นักโต้ปัญหาของยุคนี้อยู่ที่ไหน? พระเจ้าทรงทำให้ปัญญาฝ่ายโลกเป็นความโง่แล้วไม่ใช่หรือ? เพราะตามที่ทรงกำหนดไว้ตามพระสติปัญญาของพระเจ้า โลกไม่อาจรู้จักพระเจ้าได้โดยปัญญาของตน พระเจ้าจึงพอพระทัยจะช่วยพวกที่เชื่อให้รอดโดยคำเทศนาโง่ๆ พวกยิวขอหมายสำคัญ และพวกกรีกเสาะหาปัญญา แต่เราประกาศเรื่องพระคริสต์ทรงถูกตรึงที่กางเขนนั้น อันเป็นสิ่งที่พวกยิวสะดุด และพวกต่างชาติถือว่าเป็นเรื่องโง่ แต่สำหรับพวกที่พระเจ้าทรงเรียกนั้น ทั้งพวกยิวและพวกกรีก ต่างถือว่าพระคริสต์ทรงเป็นฤทธานุภาพและพระปัญญาของพระเจ้า เพราะความเขลาของพระเจ้ายังมีปัญญายิ่งกว่าปัญญาของมนุษย์ และความอ่อนแอของพระเจ้าก็ยังมีกำลังมากยิ่งกว่ากำลังของมนุษย์

พี่น้องทั้งหลาย จงพิจารณาดูสภาพพวกท่านเมื่อได้รับการทรงเรียก มีน้อยคนที่โลกถือว่ามีปัญญา มีน้อยคนที่มีอำนาจ มีน้อยคนที่มีตระกูลสูง แต่พระเจ้าได้ทรงเลือกพวกที่โลกถือว่าโง่ เพื่อทำให้พวกมีปัญญาอับอาย และได้ทรงเลือกพวกที่โลกถือว่าอ่อนแอ เพื่อทำให้พวกที่แข็งแรงอับอาย พระเจ้าได้ทรงเลือกพวกที่โลกถือว่าต่ำต้อยและดูหมิ่น และเห็นว่าไม่สำคัญ เพื่อทำลายสิ่งซึ่งโลกเห็นว่าสำคัญ เพื่อไม่ให้มนุษย์สักคนหนึ่งโอ้อวดเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้ โดยพระองค์ ท่านทั้งหลายจึงอยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นพระปัญญาจากพระเจ้าสำหรับเรา ทรงเป็นผู้ทำให้เราชอบธรรม ทรงเป็นผู้ชำระเราให้บริสุทธิ์ และทรงเป็นผู้ไถ่บาป เพื่อให้เป็นไปตามคำเขียนไว้ว่า "ให้ผู้โอ้อวด อวดองค์พระผู้เป็นเจ้า"

"พี่น้องทั้งหลาย เมื่อข้าพเจ้ามาหาท่านเพื่อประกาศความลำ้ลึกของพระเจ้าแก่พวกท่านนั้น ข้าพเจ้าไม่ได้มาด้วยถ้อยคำหวานหูหรือด้วยความฉลาดปราดเปรื่อง เพราะข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะไม่แสดงความรู้เรื่องใดๆ ในหมู่พวกท่านเลย เว้นแต่เรื่องพระเยซูคริสต์และการที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขน และข้าพเจ้ามาหาท่านทั้งหลายด้วยความอ่อนแอ ด้วยความกลัวและความหวาดหวั่นมาก คำพูดและคำเทศนาของข้าพเจ้าไม่ใช่เป็นการพูดชักชวนด้วยปัญญาแต่เป็นการสำแดงพระวิญญาณและฤทธานุภาพ เพื่อความเชื่อของพวกท่านจะไม่ขึ้นกับปัญญาของมนุษย์ แต่ขึ้นกับฤทธิ์เดชของพระเจ้า" (1 โครินธ์ 1:18-31 , 2:1-5)

ดีไหมที่พระเจ้าทรงวางแผนเพื่อที่เราจะระลึกถึงและจดจำสิ่งที่โลกรอบตัวเราเพิกเฉยหรือเยาะเย้ยอยู่เป็นนิจ และขณะที่เราระลึกถึง ใจของเราเปี่ยมด้วยความสำนึกในพระคุณพระเจ้าและถูกกระตุ้นให้นมัสการพระองค์อีกครั้ง เราออกไปพร้อมกับความรู้ใหม่ว่าพระคุณไม่ใช่ความโง่เขลา แต่คือ รากฐานของความหวังของเรา

อ่าน: 1 โครินธ์ 2:6-16 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

22 พฤศจิกายน

คุณไม่มีสิ่งที่คุณต้องการจำเป็นได้อย่างไร ในเมื่อพระผู้ช่วยให้รอดของคุณ
ทรงสัญญาไว้แล้วว่าพระองค์จะไม่กีดกันสิ่งดีๆ ไว้จากคุณ?

ความต้องการ—เป็นคำที่น่าสนใจมาก เป็นหนึ่งในคำที่ใช้บ่อยที่สุดในวัฒนธรรมของมนุษย์และเป็นหนึ่งในคำที่ใช้อย่างเลอะเทอะที่สุด เราใช้คำนี้เพื่ออ้างถึงหมวดหมู่ที่กว้างขวางและขยายออกไปเรื่อยๆ ซึ่งรวมถึงทุกสิ่งที่เราเชื่อมั่นว่าขาดไม่ได้ พวกเราส่วนใหญ่คิดว่าตัวเองขัดสนไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง และพวกเราส่วนใหญ่กังวลว่าจะไม่มีวันได้รับการตอบสนองตามความต้องการของเรา และเราทุกคนมีช่วงเวลาเหล่านั้นคือ เมื่อเราสงสัยว่าพระเจ้าทรงทราบหรือไม่ว่าในชีวิตเราต้องการอะไรจริงๆ และทรงตั้งใจที่จะจัดเตรียมให้ มันช่างน่าดึงดูดเหลือเกินเมื่อเราถูกล่อลวงให้มองข้ามไปในรั้วชีวิตของผู้อื่นและสรุปเอาเองว่าความต้องการของพวกเขาได้รับการตอบสนองทั้งหมดแล้ว ซึ่งทำให้เราสงสัยว่าทำไมชีวิตของเราถึงไม่เป็นเช่นนั้น จริงที่คำว่า "ความต้องการ" เป็นคำที่น่าสนใจและน่าหนักใจ

ปัญหาคือ หากความต้องการหมายถึง "สิ่งจำเป็นหรือปัจจัยที่สำคัญสำหรับชีวิต" สิ่งที่เรารวมอยู่ในหมวดหมู่ความต้องการส่วนใหญ่มักไม่ใช่ความต้องการที่แท้จริง แต่เป็นความปรารถนาในใจต่างหากที่กลายเป็นสิ่งที่เราคิดว่ามีค่าและสำคัญต่อเรามากเสียจนเรามาถึงจุดที่เราไม่สามารถเข้าใจถึงความสุขได้หากไม่มีสิ่งๆ นั้น ณ จุดนี้ มันเข้าไปยึดเอาความคิดของเรา คอยควบคุมความปรารถนาของเรา กำหนดวิธีที่เราคิดเกี่ยวกับชีวิตของเรา และท้ายที่สุดกำหนดวิธีที่เราคิดเกี่ยวกับพระเจ้า

ต่อไปนี้เป็นสามสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อเรากล่าวว่าเราต้องการบางอย่าง:

1. หากเรามั่นใจว่าบางสิ่งเป็นความต้องการ เราจะรู้สึกว่าเรามีสิทธิ์ได้รับสิ่งนั้น ซึ่งหมายความว่าเราแน่ใจว่าเป็นสิทธิ์ของเราที่จะมีในชีวิตของเราไหม
2. หากเรามั่นใจว่าบางสิ่งเป็นความต้องการ เราจะคิดว่ามันเป็นสิทธิ์ของเราที่จะเรียกร้องที่จะได้รับสิ่งๆ นั้น คุณไม่รู้สึกอึดอัดที่จะขอแล้วขออีก
3. หากเรามั่นใจว่าบางสิ่งเป็นความต้องการ แสดงว่าเราก็ตัดสินความรักของพระเจ้าจากน้ำพระทัยของพระองค์ที่จะส่งสิ่งนั้นมาให้เรา

นี่คือเส้นทางที่น่ากลัวซึ่งแนวคิดเรื่อง "ความต้องการ" นี้นำทางเราไป หากเรามั่นใจว่าบางสิ่งเป็นความต้องการที่จำเป็นและพระเจ้าไม่ทรงประทานให้ เราก็เริ่มสงสัยในความดีของพระองค์ สิ่งที่ร้ายแรงเกี่ยวกับการสงสัยในความดีของพระเจ้าคือคุณมักจะไม่ขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าที่คุณสงสัย ถ้าให้ความหมาย "ความต้องการ" ผิดอาจส่งผลเสียต่อการมีส่วนร่วมของเรากับพระเจ้า ผมเชื่อว่าหลายคนต่อสู้กับความสงสัยเกี่ยวกับความดีและความสัตย์ซื่อของพระเจ้า ด้วยเหตุผลนี้เอง พวกเขาจึงไม่สามารถเชื่อได้ว่าพระเจ้าจะล้มเหลวในการส่งมอบสิ่งที่ดูเหมือนจะเป็นไปไม่ได้สำหรับพวกเขาหากไม่มีสิ่งนั้น พระเจ้าไม่ได้สัญญาว่าจะประทานสิ่งที่ตามใจปรารถนาของเรา แต่พระองค์ตั้งใจที่จะตอบสนองทุกความต้องการที่จำเป็นของเรา นั่นเป็นเหตุผลที่รู้สึกสบายใจมากที่จะรู้ว่าเรามีพระบิดาในสวรรค์ผู้ทรงทราบแน่ชัดว่าเรามีความต้องการที่จำเป็นอะไรบ้าง และพระองค์กำลังส่งมอบให้เราอย่างแข็งขัน

อ่าน: สดุดี 84:11 และ มัทธิว 6:25-32 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

23 พฤศจิกายน

การเชื่อฟังเป็นการนมัสการด้วยความขอบพระคุณ
ไม่ใช่วิธีอันน่ากลัวในความพยายามที่จะได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้า

ไม่มีอะไรที่เราสามารถทำเพื่อให้ได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้ามากขึ้นหรือน้อยลงได้ เราต้องยอมรับความจริงนี้และจำมันไว้ให้ดี เราไม่มีทางเป็นผู้ชอบธรรมเพียงพอและนานพอที่จะเพียงพอต่อข้อเรียกร้องอันบริสุทธิ์ของพระเจ้าได้ ความคิด ความปรารถนา และคำพูดของเราจะไม่มีวันที่จะบริสุทธิ์ได้เพียงพอ การเลือกและการกระทำของเราจะไม่เป็นที่ถวายเกียรติแด่พระเจ้าได้เพียงพอ ระดับของความบริสุทธิ์นี้อยู่สูงเกินกว่าที่คุณและผมจะไปถึงได้ด้วยตนเอง ไม่มีข้อยกเว้นใดๆ เราทุกคนดำเนินชีวิตภายใต้น้ำหนักของกฎบัญญัติเดียวกันและเราไม่มีความสามารถใดในการต่อกรกับบาปด้วย เราทุกคนเป็นกบฏได้ดีกว่าที่จะยอมจำนน เราทุกคนมีความหยิ่งผยองโดยธรรมชาติมากกว่ามองว่าตนต่ำต้อย เราทุกคนให้ความสำคัญกับการบูชารูปเคารพมากกว่าการนมัสการพระเจ้า เราถนัดในการทำสงครามกับเพื่อนบ้านของเรามากกว่าการที่จะรักพวกเขา เราทุกคนพบว่าความอิจฉาเป็นธรรมชาติของเรามากกว่าความพึงพอใจ เราทุกคนเป็นหัวขโมยไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง เราทุกคนอยากได้สิ่งที่ผู้อื่นมี เราบิดเบือนความจริงมากกว่าปกป้องมัน เราประณามหยามเหยียดด้วยคำพูดของเราได้ดีกว่าแทนที่จะพูดด้วยใจเมตตากรุณา ชีวิตของเราสำแดงถึงหลักฐานอยู่ทุกวันว่าเราจะไม่มีทางบรรลุถึงมาตรฐานของพระเจ้าหากทุกสิ่งขึ้นอยู่กับตัวเราเอง

นี่คือข้อพระคัมภีร์ที่พูดว่า “สิ่งเหล่านี้คือทั้งหมดที่เป็น” ของเรา: “เพราะว่าในสายพระเนตรของพระเจ้า ไม่มีใครถูกชำระให้ชอบธรรมได้โดยการประพฤติตามธรรมบัญญัติ เพราะว่าธรรมบัญญัตินั้นทำให้เรารู้จักบาป” (โรม 3:20) และทำไมสิ่งนี้ถึงเป็นจริง? เป็นความจริงก็ “เพราะว่าทุกคนทำบาป และเสื่อมจากพระสิริของพระเจ้า” (โรม 3:23) ภาษานี้รวมทุกอย่างแล้ว ไม่มีที่ว่างสำหรับข้อยกเว้นใดๆ เป็นข่าวร้ายที่น่าเศร้าสลดใจที่ทุกคนต้องยอมรับ เข้าใจ และสำนึกถึงตัวตนของเรา แม้ข่าวร้ายที่ยากจะยอมรับนี้เป็นประตูแห่งความเกลียดชังตนเองอันน่าสลดหดหู่ และจะนำไปสู่ความหวังและความสุขนิรันดร์ ก็ต่อเมื่อเรายอมรับว่าเราเป็นใครและเป็นผู้ที่ไร้ความสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงหรือทำอะไรเพื่อเปลี่ยนแปลงมันได้ เราจึงจะเริ่มเข้าใจถึงความจำเป็นของของประทานจากพระเจ้า เราเอารวมข่าวร้ายและข่าวดีมาเข้าด้วยกันเหมือนที่เปาโลได้ทำและกล่าวไว้ในโรมบทที่ 3 เขาเขียนว่า “เพราะว่าทุกคนทำบาป และเสื่อมจากพระสิริของพระเจ้า” แต่นั่นไม่ใช่จุดจบของเรื่องราวทั้งหมด เขายังกล่าวต่อไปอีกว่าเรา “แต่พระเจ้าทรงมีพระคุณให้เขาเป็นผู้ชอบธรรมโดยไม่คิดมูลค่า โดยที่พระเยซูคริสต์ทรงไถ่เขาให้พ้นบาปแล้ว พระเจ้าได้ทรงตั้งพระเยซูไว้ให้เป็นเครื่องบูชาไถ่บาปโดยพระโลหิตของพระองค์ ความเชื่อจึงได้ผล ...” (ข้อ 23–25)

เครื่องเผาบูชาเป็นการเสียสละเพื่อลบมลทิน การเสียสละของพระเยซูทำให้พระพิโรธของพระเจ้าสงบลงและสร้างความสมานฉันท์ระหว่างพระเจ้ากับทุกคนที่เชื่อในพระองค์ เนื่องจากพระเจ้าเกลียดความบาป วิธีเดียวที่คนบาปอย่างพวกเราจะมีความสัมพันธ์กับพระองค์ได้ก็คือ การที่พระคริสต์สละชีวิตของพระองค์เพื่อชดใช้ความผิดบาปแทนเรา เราไม่จำเป็นต้องเชื่อฟังเพื่อให้ได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้า พระคริสต์ได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้าแทนเราแล้ว ดังนั้น การเชื่อฟังของเราจึงไม่ใช่การชดใช้ที่น่ากลัว แต่เป็นบทเพลงสรรเสริญที่แสดงถึงใจที่ขอบพระคุณต่อพระเจ้าที่ได้ทรงยอมถ่อมพระองค์ลงมาพบเราในที่ที่เราอยู่ และกระทำเพื่อเราในสิ่งที่เราไม่สามารถทำเพื่อตัวเราเองได้

อ่าน: ฮีบรู 3 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

24 พฤศจิกายน

การมีชีวิตอยู่โดยไม่มีความเกรงกลัวพระเจ้าในใจเป็นสิ่งที่อันตราย
เพราะความเกรงกลัวพระเจ้าจะถูกแทนที่ด้วยความกลัวของคุณอย่างรวดเร็ว

มันคือสงครามที่เกิดขึ้นทุกๆ วัน
โดยปราศจากอาวุธ,
พรรคการเมือง,
และเขตแดนของประเทศชาติ
มันคือสงครามอย่างดุเดือดที่เกิดขึ้นตั้งแต่ในสวนเอเดน
และจะไม่มีวันหยุดจนกว่าสงครามจะได้รับชัยชนะในที่สุด
สงครามครั้งนี้ไม่ใช่สงครามระหว่างมนุษย์
มันคือสงครามภายในมนุษย์
การต่อสู้นี้
อันตรายยิ่งกว่าสงครามระหว่างประเทศชาติใดๆ
ที่เคยเกิดขึ้นสำหรับเราแต่ละคน
มันคือสงครามของความเกรงกลัว
เราถูกสร้างให้มีชีวิตอยู่ในความเป็นจริงของความเกรงกลัวพระเจ้า
ด้วยหัวใจที่กระตือรือร้น,
วาระที่กำหนดไว้แล้ว,
และพฤติกรรมที่ถูกสร้างไว้
แต่ความเกรงกลัวอื่นๆ ลักพาตัวหัวใจของเราไป
ความเกรงกลัวสิ่งทรงสร้าง
ความเกรงกลัวมนุษย์
ความเกรงกลัวตัวเอง
ได้ขับไล่ความเกรงกลัวพระเจ้าออกไปจากใจของเรา
ดังนั้น เราจึงต้องการพระคุณเพื่อจะมองเห็นอีกครั้ง
และเพื่อก้มกราบลงอีกครั้ง
ที่แทบพระบาทของพระองค์ผู้ทรงสมควรแก่ความเกรงกลัวของเรา

อ่าน: อพยพ 19 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

25 พฤศจิกายน

คำถามไม่ใช่ เราจะนมัสการหรือไม่ แต่อะไรเป็นสิ่งที่เราจะนมัสการ
—พระผู้สร้างผู้ทรงพระสิริรุ่งโรจน์หรือสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง

เมื่อวานนี้ผมรู้สึกผิดหวังกับตัวเอง ผมล้มเหลวที่จะดำเนินชีวิตตามมาตรฐานของตัวเอง ผมมาเกิดความเข้าใจทีหลังว่าถ้าผมไม่สามารถดำเนินชีวิตตามมาตรฐานของตัวเอง แล้วผมจะมีความหวังที่จะรักษาพระบัญญัติของพระเจ้าได้อย่างไร? ให้ผมชี้แจงสิ่งที่เกิดขึ้นให้คุณฟัง

ผมกำลังอ่านบางสิ่งที่ผมจะต้องอ่านเพื่อทำตามสิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกให้ผมมาทำ ผมกำลังเพลิดเพลินกับความสงบและความสบายของผม ขณะที่ผมกำลังอ่านอยู่นั้น ลูเอลล่าก็เข้ามาขัดจังหวะผมเพื่อถามคำถาม ผมตะคอกใส่เธอทันทีว่า ผมไม่ว่างอย่ามารบกวน เธอเดินจากไปอย่างเงียบ ๆ เพียงครู่เดียวเธอก็กลับมาเพื่อถามว่า “คุณอธิบายให้ฉันฟังได้ไหมว่าทำไมคุณถึงพูดกับฉันอย่างนั้น” นาทีที่เธอพูดคำนี้ ผมรู้สึกสะเทือนใจ และมีใจที่เต็มไปด้วยความโศกเศร้า ผมทำมันอีกแล้ว ผมเป็นสามีที่ผมไม่อยากเป็น ผมปฏิบัติต่อคนที่ผมรักด้วยความหงุดหงิดและใจร้อน

ทำไมสิ่งนี้จึงเกิดขึ้น? ผมยอมรับด้วยใจถ่อม แต่ปัญหาของผมไม่ใช่ปัญหาความสัมพันธ์ ไม่ใช่ปัญหาตารางงาน และไม่ใช่ปัญหาความเข้าใจผิด ไม่ใช่เลย ที่ผมทำอย่างนั้นเพราะผมยังมีปัญหาในการนมัสการอยู่ คุณเห็นไหมว่าหัวใจของเราทั้งหมดมีชีวิตและสะท้อนออกมาภายใต้การถูกครอบครองโดยบางสิ่งบางอย่าง และมีเพียงสองอย่าง คือ: เรากราบนมัสการพระเจ้าหรือบางสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง ผมขอพูดแบบนี้ว่า—ต่อเมื่อพระเจ้าอยู่ในสถานที่ที่เหมาะสมที่ทรงครอบครองในใจของเรา ผู้คนก็จะอยู่ในที่ที่เหมาะสมในชีวิตของเราเช่นกัน คุณและผมสามารถรักษาพระบัญญัติข้อที่สองที่ยิ่งใหญ่ที่สุดคือ (“จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” มาระโก 12:31) ไว้ได้ก็ต่อเมื่อเรารักษาพระบัญญัติข้อใหญ่ (“พวกท่านจงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าด้วยสุดใจของท่าน ด้วยสุดจิตของท่าน ด้วยสุดความคิดของท่านและด้วยสุดกำลังของท่าน” ข้อ 30) ถ้าพระเจ้าไม่อยู่ในที่ที่ถูกต้อง คิดดูสิว่าเราได้เอาใครมาแทนที่พระองค์ ในช่วงเวลาแห่งความเสียใจสำนึกผิดอยู่กับลูเอลล่า ผมหลีกทางให้กับรูปเคารพที่เย้ายวน เสพติด และหลอกลวงที่สุด—นั่นคือตัวผมเอง

การบูชารูปเคารพที่ทำร้ายเรา โดยทั่วไปแล้วมันไม่ใช่การกราบไหว้บูชารูปเคารพของศาสนาต่างๆ แต่มันคือทุกการบูชากราบไหว้บูชาที่เรากราบไหว้แทนที่พระเจ้าที่แท้จริงทั ซึ่งตัวการสำคัญของปัญหานี้คือตัวเราเอง นี่คือเหตุผลที่ผมต้องการพระผู้ไถ่ในชีวิตเป็นอย่างมากที่พระองค์ไม่เพียงแต่สามารถปกป้องผมจากรูปเคารพภายนอกเท่านั้น แต่ยังสามารถช่วยผมครั้งแล้วครั้งเล่าจากตัวผมเองด้วย

เราไม่สามารถแบ่งแยกผู้คนออกเป็นผู้ที่นมัสการและผู้ที่ไม่นมัสการ กลุ่มคนที่ไม่มีศาสนามีจำนวนมากที่สุดในโลกเขาบูชากราบไหว้บางสิ่ง เพราะการนมัสการกราบไหว้บูชาเป็นตัวตนของมนุษย์ทุกคนก่อนที่จะกลายเป็นกิจกรรมที่มนุษย์ทำ ทุกสิ่งที่เรากระทำและพูดมีรากฐานมาจากการนมัสการ การเลือกหรือการตัดสินใจทุกอย่างมาจากการนมัสการ การนมัสการบูชาเป็นอาชีพที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ของมนุษย์ทุกคน คำถามไม่ใช่ "เราบูชาไหม?" แต่เป็น "เรานมัสการบูชาอะไร"

เพราะเรานมัสการสิ่งอื่นที่ไม่ใช่พระเจ้า เราจึงไม่สามารถรักษาพระบัญญัติของพระเจ้าได้ ดังนั้น พระเยซูจึงมาเพื่อเอาชนะความบาปที่ทำให้เราหยุดนมัสการทุกสิ่งยกเว้นพระเจ้า จุดประสงค์ของไม้กางเขนของพระคริสต์ไม่ใช่เพียงเพื่อยกโทษในการกราบไหว้บูชารูปเคารพของเราเท่านั้น แต่ยังเพื่อให้เราหันกลับมานมัสการสิ่งเดียวที่มนุษย์ทุกคนถูกสร้างขึ้นมาให้นมัสการ นั่นคือการนมัสการพระเจ้าที่แท้จริง พระคุณที่ควรเคารพบูชาสิ่งที่เราควรบูชาคือพระคุณที่เราทุกคนต้องการ

อ่าน: โรม 1 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

26 พฤศจิกายน

เราสามารถเล่าเรื่องการไถ่บาปในประโยคเดียวได้หรือไม่?
ความบาปได้ขับไล่เราออกจากสวน แต่พระคุณได้ผลักดันเราไปสู่พระหัตถ์ของพระบิดา

นับเป็นการพลิกผันที่น่าทึ่งที่สุดในประวัติศาสตร์มนุษยชาติ เป็นการหักมุมที่คาดไม่ถึง เราไม่สามารถที่จะคาดเดาได้เลย การประกาศนี้เป็นการทำนายหรือคาดเดาเกี่ยวกับทุกสิ่งทุกอย่างที่กำลังจะเกิดขึ้นในเรื่องราวของเรื่องนี้ ผมกำลังพูดถึงการประกาศของพระเจ้าเกี่ยวกับวิธีที่พระองค์จะจัดการกับบาปที่อุกอาจของอาดัมและเอวา และเป็นผลแห่งความชั่วร้ายที่ตามมาและได้ท่วมทันเข้ามาในโลก

อาดัมและเอวามีครบทุกสิ่ง: พวกเขาเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบที่อาศัยอยู่ในโลกที่สมบูรณ์แบบและมีความสุขกับความสัมพันธ์ที่สมบูรณ์แบบกับพระเจ้า ไม่มีความตึงเครียดระหว่างพวกเขาและไม่มีการแบ่งแยกระหว่างพวกเขากับพระเจ้า ไม่มีมลพิษหรือโรค ไม่มีความอยุติธรรมหรือการทุจริต ไม่มีความเกลียดชังหรือความรุนแรง พวกเขาอาศัยอยู่ในโลกที่อยู่ในสภาพคงที่ได้รับการ “ชาโลม” ชาโลมมีความหมายมากกว่าคำว่า “สันติสุข” มันเกี่ยวโยงถึงสิ่งต่างๆ ที่อยู่ในสถานะที่พระเจ้าต้องการให้พวกมันอยู่หรือเป็น; กล่าวอีกนัยหนึ่งชาโลมคือสิ่งที่ควรจะเป็น เป็นโลกที่เราไม่เคยสัมผัสมาก่อน—ไม่มีสิ่งเจือปนและไม่เป็นอันตราย ชีวิตสำหรับอาดัมและเอวานั้นสมบูรณ์แบบสุดๆ ในทุกด้าน

แต่มันก็ยังไม่เพียงพอสำหรับใจของพวกเขา พวกเขาต้องการมากกว่านั้น ดังนั้นพวกเขาจึงก้าวข้ามเขตแดนที่พระเจ้ากำหนดไว้สำหรับพวกเขา พวกเขากินผลไม้ที่พระเจ้าห้ามกิน เป็นการกระทำที่เป็นการกบฏโดยเอาความต้องการของตนเองเป็นที่ตั้ง มันเป็นการแสวงหาอิสระภาพแห่งตน เผยให้เห็นถึงความปรารถนาที่จะปกครองตนเองที่ชั่วร้ายและน่าเกลียด พระเจ้าทรงโดยชอบธรรมทุกประการที่จะตัดสินลงโทษพวกเขา และพระองค์ก็ทรงทำเช่นนั้น แต่ที่น่าตกใจก็คือ การพิพากษานั้นจะไม่ใช่จุดจบของเรื่องราว หากเรื่องราวของอาดัมและเอวาเป็นภาพยนตร์ เราคงคาดหวังการพิพากษาของพระเจ้า การขับไล่พวกเขาออกจากสวน และจากนั้นก็จบลงและจางหายไปในความมืดดำ แต่พระเจ้าผู้เขียนบทคือพระเจ้าแห่งพระคุณอันรุ่งโรจน์

พระคุณได้นำเรื่องราวในพระคัมภีร์ไปในทิศทางที่แตกต่างจากที่เราคาดคิดไว้มาก พระเจ้าทรงประกาศทันทีหลังจากการกบฏของอาดัมและเอวาว่าพระองค์ไม่เพียงแต่จะพิพากษาความบาปเท่านั้น พระองค์จะทรงเอาชนะความบาปนั้นตลอดไป ทรงตรัสกับงูว่า “เราจะให้เจ้ากับหญิงนี้เป็นศัตรูกัน ทั้งพงศ์พันธุ์ของเจ้า และพงศ์พันธุ์ของนางด้วย เขาจะทำให้หัวของเจ้าแหลก และเจ้าจะทำให้ส้นเท้าของเขาฟกช้ำ” (ปฐก.3:15) ใครคือพงศ์พันธุ์ที่พระเจ้าพูดถึง? เป็นบุตรของนางมารีย์ บุตรของกษัตริย์ดาวิด บุตรมนุษย์ บุตรพระเจ้า พระเยซูชาวนาซาเร็ธ พระเมสสิยาห์ รอยฟกช้ำนี้เกิดขึ้นที่ไหนกัน? ก็เกิดขึ้นบนเนินเขาที่เรียกว่ากลโกธานอกกำแพงกรุงเยรูซาเล็ม บนไม้กางเขน พระเยซูถูกทำให้ฟกช้ำ แต่ศัตรูพ่ายแพ้จะตลอดกาล ก็จริงที่ พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ แต่หลุมฝังศพไม่สามารถกักพระองค์ไว้ได้ และด้วยพลังแห่งการฟื้นคืนพระชนม์ พระองค์ทรงครอบครองจนกว่าศัตรูตัวสุดท้ายจะอยู่ใต้ฝ่าเท้าของพระองค์ เป็นเรื่องราวของความเมตตาอันน่าประหลาดใจที่ประทานแก่พวกกบฏ เป็นพระคุณอันน่าอัศจรรย์ที่ประทานแก่คนเขลา เป็นเรื่องราวแห่งความหวังและความช่วยเหลือที่คาดไม่ถึงสำหรับคนบาปทุกคน มันเป็นเรื่องราวที่ทำให้ผมตื่นขึ้นในตอนเช้า และผมหวังว่าคุณก็เป็นเช่นเดียวกัน

อ่าน: กิจการอัครทูต 2:22-41 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

27 พฤศจิกายน

วันนี้คุณจะอิจฉาพระพรของคนอื่น
หรือคุณจะชื่นชมยินดีอัศจรรย์ใจในพระคุณอันมหัสจรรย์ที่คุณได้รับ

ผมอยากจะพูดได้ว่าผมเป็นคนพึงพอใจเสมอ ผมอยากจะพูดได้ว่าผมเป็นคนไม่เคยบ่น ผมอยากจะพูดได้ว่าผมไม่เคยอยากได้สิ่งของที่คนอื่นมี ผมอยากจะพูดได้ว่าผมไม่เคยอิจฉาชีวิตของคนอื่น ผมอยากจะพูดได้ว่า ผมไม่เคยคิดว่าพระเจ้าทรงประทานบางสิ่งบางอย่างให้กับคนอื่นที่พระองค์ควรให้กับผม ผมอยากจะพูดได้ว่าผมนับพระพรของตัวเองได้ดีกว่าการมองถึงสิ่งที่ผมไม่มี ผมอยากจะพูดได้ว่าผมไม่ใช่คนโลภอยากได้หลายสิ่งอยาก ผมอยากให้หัวใจของผมเกิดความพึงพอใจในที่สุด ความปรารถนาเหล่านี้ยังเป็นแค่ความปรารถนาเพราะสิ่งเหล่านี้ยังไม่เป็นจริงสำหรับผม ความอิจฉายังวนเวียนอยู่ในใจ ความอิจฉาเป็นหนึ่งในผลลัพท์ด้านมืดของความบาปที่ยังอยู่ในเรา

ทำไมพระคัมภีร์จึงต่อต้านความอิจฉาอย่างมาก? เหตุผลก็คือ เมื่อความอิจฉาครอบงำจิตใจของเรา ความรักของพระเจ้าก็จะไม่ได้ครอบครองใจเรา ลองคิดดูว่าความอิจฉานั้นทำอะไรได้บ้าง ทำให้เราถือว่าเราสมควรได้รับพรที่เราไม่สมควรได้รับ เมื่อใจของเราถูกครอบงำด้วยความอิจฉา ทัศนคติที่ว่า “ฉันได้รับพระพรแล้ว” จะถูกแทนที่ด้วยทัศนคติที่ว่า “ฉันสมควรได้รับ” ความอิจฉาริษยาคือความเห็นแก่ตัว ความอิจฉาทำให้เราเป็นศูนย์กลางของโลกเสมอ มันทำให้เราคิดว่าทุกสิ่งต้องหมุนรอบอยู่ตัวเรา มันทำให้เราพิจารณาสิ่งต่างๆ ในชีวิตจากมุมมองเดียวของความอยากได้ ความต้องการ และความรู้สึกของเรา

น่าเศร้าที่ความอิจฉาริษยาทำให้เราสงสัยในความดี ความสัตย์ซื่อ และสติปัญญาของพระเจ้า ความอิจฉากล่าวหาว่าพระเจ้าไม่รู้ว่าพระองค์กำลังทำอะไรอยู่หรือไม่ซื่อสัตย์ต่อสิ่งที่สัญญาไว้ เมื่อคุณกล่าวว่าพรที่คนอื่นได้รับควรเป็นของคุณ คุณไม่ได้กำลังมีปัญหากับแค่คนๆ นั้น แต่คุณมีปัญหากับพระเจ้าด้วย เมื่อคุณเริ่มสงสัยในความดีของพระเจ้า คุณก็เลิกขอความช่วยเหลือจากพระองค์ ทำไมนะหรือ? ก็เพราะคุณจะไม่ขอความช่วยเหลือจากคนที่คุณสงสัยยังไงล่ะ

ความอิจฉาริษยายังทำสิ่งอื่นที่อันตรายถึงตายฝ่ายวิญญาณด้วย นี่เป็นความเข้าใจที่ไม่มีมนุษย์คนไหนมี ความอิจฉาไม่เพียงแต่ถือเอาว่าเรารู้มากกว่าเกี่ยวกับที่ชีวิตของคนอื่นมากกว่าที่ความสามารถของเราที่จะรู้ได้ และยังถือว่าเรามีความเข้าใจที่ชัดเจนเกี่ยวกับสิ่งที่ดีที่สุดมากกว่าที่พระเจ้าทรงรู้ นอกจากนี้ ความอิจฉาริษยายังทำให้เราลืมการช่วยเหลือที่พระเจ้าทรงเป็นผู้ช่วยชีวิตเราไว้ได้อย่างอัศจรรย์ ทรงช่วยเปลี่ยนแปลงชีวิต ประทานฤทธิ์อำนาจ รวมถึงประทานพระคุณอันน่าอัศจรรย์ของของพระองค์ ใจของเราถูกครอบครองด้วยความคิดที่คอยแต่จะหมกมุ่นกับการคิดวนเวียนถึงสิ่งที่เราไม่มีจนมันใหญ่โตกว่าพระพรจากพระคุณขององค์พระผู้เป็นเจ้า คือพระพรที่เราไม่แม้แต่สมควรที่จะได้รับ ไม่สมควรเป็นของเรา ไม่ควรได้ไปถึงความชอบธรรมความพอใจของพระเจ้า หรือไม่สมควรจะได้รับ—เพราะเราไปในทางที่ไม่ได้รับการยอมรับและเฉลิมฉลองในพระคุณ และเพราะความอิจฉาทำให้เรามุ่งไปสู่สิ่งที่เราต้องการมากกว่าชีวิตที่พระเจ้าทรงเรียก ความอิจฉาริษยาทำให้เราไม่สนใจคำสั่งและคำเตือนของพระเจ้า ดังนั้น เราจึงตกอยู่ในอันตรายทางศีลธรรม

ทางออกเดียวสำหรับความอิจฉาของเราคือ ผ่านทางพระคุณแห่งการช่วยกู้ของพระเจ้า—พระคุณที่เปลี่ยนคนบาปที่มีตัวเองเป็นศูนย์กลางของทุกสิ่งให้กลายเป็นผู้ที่มีความสุขและพึงพอใจในการเป็นผู้นมัสการพระเจ้าเพราะพระเจ้าเป็นศูนย์กลางของชีวิตเขา

อ่าน: 1 ซามูเอล 12 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

28 พฤศจิกายน

คนที่อยู่ข้างคุณไม่ได้ต้องการข่าวประเสริฐมากไปกว่าคุณ เขาแค่ต้องการไม่เหมือนกับคุณ
ทุกคนทำบาปและเสื่อมจากพระสิริของพระเจ้า

คำฟ้องร้องในพระธรรมโรมบทที่ 3 ทำให้มนุษย์ทุกคนอยู่ในเรือลำเดียวกัน:

"ถ้าเช่นนั้นจะว่าอย่างไร? พวกยิวเราจะได้เปรียบกว่าหรือ? เปล่าเลยเพราะเราได้ชี้แจงให้เห็นแล้วว่า มนุษย์ทุกคนทั้งพวกยิวและพวกกรีกต่างก็อยู่ใต้อำนาจบาป ตามที่พระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า

"ไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมสักคนเดียวไม่มีเลย ไม่มีคนที่เข้าใจ
ไม่มีคนที่แสวงหาพระเจ้า เขาทุกคนหลงผิดไปหมด
พวกเขาเลวทรามเหมือนกันสิ้น ไม่มีสักคนเดียวที่ทำดี ไม่มีเลย
ลำคอของพวกเขาคือหลุมฝังศพที่เปิดอยู่
เขาใช้ลิ้นของเขาในการล่อลวง พิษงูร้ายอยู่ใต้ริมฝีปากของเขา
ปากของพวกเขาเต็มด้วยคำแช่งด่าอันขมขื่น
เท้าของเขาว่องไวในการทำให้นองเลือด
ในทางเดินของเขามีความพินาศและความทุกข์
และเขาไม่รู้จักทางแห่งสันติสุข เขาไม่เคยคิดจะยำเกรงพระเจ้า"(โรม 3:9-18)

เป็นความจริงที่เราทุกคนเป็นคนบาป เราทุกคนอยู่ในสภาพสิ้นหวังเช่นเดียวกัน พวกเราไม่มีใครดีไปกว่าใคร พวกเราไม่มีใครชอบธรรมไปกว่าใคร พวกเราไม่มีใครสมควรได้รับพระคุณและพระพรมากกว่ากัน ไม่มีอะไรในพวกเราที่จะเป็นสิ่งที่น่ายกย่องสำหรับพระเจ้า เราทุกคนต้องได้รับการช่วยเหลือจากการจลาจลในด้านมืดของจิตใจของเราเอง และมีเพียงความหวังเดียวสำหรับพวกเราทุกคน—พระคุณอันอัศจรรย์ ให้อภัย ช่วยกู้ เปลี่ยนแปลงชีวิต และปลดปล่อยให้เป็นไทของพระเยซู ปัญหาก็คือ เรามักจะไม่เข้าใจแบบนี้

ส่วนหนึ่งของความมืดบอดของความบาปคือ แนวโน้มของเราที่จะหงุดหงิดและกังวลเกี่ยวกับบาปของผู้คนที่อยู่ถัดจากเรามากกว่าบาปของเราเอง เนื่องจากเรามีตาที่มืดบอดต่อบาปของตัวเองและตาของเราสามารถมองเห็นเพื่อนบ้าน เราจึงมักจะมองว่าเพื่อนบ้านของเราทำบาปมากกว่าเรา และเมื่อเราเปรียบเทียบตัวเองกับคนอื่น เรามักจะสรุปเอาเองว่าเราชอบธรรมมากกว่าพระเจ้า และเมื่อเราสรุปว่าเราชอบธรรมมากกว่าพระเจ้า เราก็จะเริ่มลดความต้องการพระคุณของตัวเองให้เหลือน้อยที่สุด ด้วยวิธีนี้ การเปรียบเทียบผิดๆ ฝ่ายวิญญาณนี้จึงทำให้เราตกอยู่ในภาวะอันตรายฝ่ายวิญญาณ ทำให้เราคิดว่าเราดีกว่าที่เราเป็นอยู่ และทำให้ความตั้งใจถดถอยอ่อนแอลงในที่การแสวงหาพระคุณและเฉลิมฉลองพระคุณที่ช่วยไถ่ชีวิตเราจากความบาปและความตาย เราต้องร้องหาพระคุณเพื่อช่วยเราให้พ้นจากภาวะที่อันตรายนี้

ใช่แล้ว เราทุกคนสามารถยืนอยู่ต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้าที่เราสมควรได้รับพระพิโรธของพระองค์ได้ ฉะนั้นเราจึงควรซาบซึ้งถึงพระคุณของพระเยซูคริสต์มากสักเพียงใด ที่พระองค์ทรงยอมแบกรับโทษของเรา เพื่อเราจะได้ชื่นชมยินดีในพระคุณของพระเจ้า

อ่าน: เอเฟซัส 4:17-24 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

29 พฤศจิกายน

โลกของคุณแตกสลายอย่างเลวร้าย และคุณยังคงเต็มไปด้วยข้อบกพร่อง
แต่พระเยซูทรงพระชนม์อยู่ ทรงพระคุณ และสัตย์ซื่อ

คุณและผมมีปัญหาใหญ่อยู่สองปัญหา ปัญหาแรก คือ เราอยู่ในโลกที่แตกสลายและเลวร้ายซึ่งไม่เป็นไปตามที่พระเจ้าทรงประสงค์ให้เป็น เราจะไม่สามารถอยู่ในโลกที่แตกสลายนี้โดยปราศจากความทุกข์ได้ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง บางทีมันอาจเป็นสถานการณ์ของความอยุติธรรมที่ทำให้ใจสลาย บางทีเราอาจตกเป็นเหยื่อของการกระทำที่รุนแรง บางทีเราอาจประสบกับการหย่าร้างหรือการทรยศของเพื่อน บางทีเราอาจจะถูกจี้ปล้น เราอาจต้องทนทุกข์ทรมานภายใต้ความหนักใจที่มีรัฐบาลที่ฉ้อโกง หรือแม้แต่บางคนก็เผชิญกับอาการเจ็บป่วยที่เชื้อโรคได้แพร่ไปในร่างกายและทำให้ร่างกายป่วยหรืออ่อนแอลง แต่แม้ว่าจะไม่มีสิ่งเหล่านี้มาเป็นอุปสรรคขวางกั้นเรา เราก็ยังจะต้องทนทุกข์ทรมานกับความยากลำบากและความลำบากในการใช้ชีวิตในโลกที่สิ่งต่างๆ ไม่เป็นไปตามที่พระเจ้าออกแบบไว้ และนี่ไม่ใช่ทั้งหมด เราจะต้องรับมือกับสิ่งล่อใจไม่รู้จบที่รอเราอยู่ทุกซอกทุกมุมในชีวิตอีกด้วย สิ่งที่พระเจ้าบอกว่าน่าเกลียดจะถูกนำเสนอให้เรามองว่ามันสวยงาม โดยเสียงที่เย้ายวนใจจะกระซิบเรื่องโกหกอยู่ในหูของเรา เราจะถูกล่อลวงให้ปรารถนาสิ่งที่อยู่นอกเหนือแผนการของพระเจ้าสำหรับเรา หากเราไม่ให้ความสำคัญกับความแตกสลายของโลกของเราอย่างจริงจัง เราก็จะมีชีวิตอยู่กับความคาดหวังที่ไม่สมจริงและไร้เดียงสาต่อสิ่งล่อใจ

แต่เรามีปัญหาที่สองด้วยและเป็นปัญหาพื้นฐานยิ่งกว่านั้น เป็นปัญหามากยิ่งกว่าความชั่วร้ายที่อยู่ภายนอกตัวเราเสียอีก มันเป็นความชั่วร้ายในเรา หากเราเป็นลูกของพระเจ้า อำนาจของความบาปได้ถูกทำลายลงแล้วด้วยพระคุณอันชอบธรรมของพระเจ้า แต่ความบาปยังคงอยู่และกำลังถูกกำจัดออกไปเรื่อยๆ โดยพระคุณที่ชำระให้บริสุทธิ์ ซึ่งหมายความว่าบาปยังคงอยู่ในตัวเรา ปัญหาของเราไม่ใช่แค่ภายนอกเท่านั้น แต่ยังเป็นปัญหาภายในเราด้วย ถ้าเรามีจิตใจที่บริสุทธิ์ ชีวิตในโลกที่แตกสลายและตกสู่บาปนี้จะง่ายขึ้นอย่างไม่มีสิ้นสุด แต่ถ้าเรายอมรับศาสนศาสตร์สภาวะของใจตามในพระคัมภีร์ เราจะรู้ว่าความบาปเป็นปัญหาอันดับแรกในใจเรา ก่อนที่จะเป็นปัญหาที่แสดงออกมาทางพฤติกรรมของเรา

นี่คือสิ่งที่คุณและผมต้องเข้าใจและไม่ลืม: มีแต่ความชั่วร้ายภายในตัวเราเท่านั้นที่ดึงดูดเราไปสู่ความชั่วร้ายภายนอกตัวเรา ความบาปทำให้ผมอ่อนไหวต่อการถูกล่อลวง การล่อลวงหลอกล่อกับความปรารถนาชั่วร้ายของผมและใจที่อยากบูชารูปเคารพที่ยังคงอยู่ในใจของผม สิ่งล่อใจดึงดูดความเห็นแก่ตัวและความโลภของผม การล่อลวงมุ่งเป้าไปที่ความเกียจคร้านและความใจร้อนของผม การล่อลวงดึงดูดใจที่รักในวัตถุนิยมและความไม่พอใจของผม สิ่งล่อใจติดตามความปรารถนาในใจของผมที่อยากจะทำตามหนทางของตัวเองและมีชีวิตตามกฎกติกาที่ผมเขียนขึ้นเอง แต่ด้วยพระคุณของพระเจ้า พระเยซูทรงอยู่กับเราเพื่อช่วยเราให้เอาชนะปัญหาทั้งสองนี้ “แต่ที่ใดมีบาปมากขึ้น พระคุณก็มีมากขึ้นยิ่งกว่านั้น” (โรม 5:20) เป็นข่าวดีไม่ใช่หรือที่ได้รู้ว่า “เพื่อว่าบาปได้ครอบครองในความตายฉันใด พระคุณจะได้ครอบครองผ่านทางความชอบธรรมเพื่อชีวิตนิรันดร์จะมาทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราฉันนั้น” (ข้อ 21)

อ่าน: โรม 8:1-17 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

30 พฤศจิกายน

คุณถูกสร้างมาให้พึ่งพา พระเจ้าทรงยินดีให้คุณพึ่งพาพระองค์ผ่านพระคุณของพระองค์
คำถามก็คือ แล้วทำไมคุณยังอยากจะพึ่งพาแต่ตนเองกันล่ะ?

การล่อลวงอันชั่วร้ายของงูในสวนเอเดนแสดงถึงพื้นฐานสองประการของคำโกหก คำโกหกเหล่านี้ได้ถูกเชื่อไม่ทางใดก็ทางหนึ่งโดยมนุษย์ทุกคนที่มีชีวิต หากเราเป็นพ่อแม่ เราคงเคยเห็นและยอมรับความจริงนี้เราเห็นมันในตัวลูกๆ ของเราตั้งแต่พวกเขาอายุยังน้อย

คำโกหกแรกคือคำโกหกเรื่อง*การมีอิสรภาพในการปกครองตนเอง* คำโกหกนี้บอกเราว่าเราเป็นมนุษย์ที่มีอิสระเสรี ชีวิตของเราเป็นสิทธิ์ของเรา และเราคิดว่าตัวเองมีสิทธิ์ที่จะใช้ชีวิตตามที่ใจเราต้องการ มันเป็นเรื่องโกหกที่น่าดึงดูดใจและเย้ายวนใจ การเชื่อคำโกหกนี้ทำให้เด็กน้อยรู้จักประท้วงเมื่อเขาถูกสั่งให้เข้านอนหรือกินอาหารของเขา อย่างไรก็ตาม หลักคำสอนเรื่องการทรงสร้างได้ทำลายคำโกหกเรื่องการมีอิสรภาพในการปกครองตนเอง ให้คุณลองคิดพร้อมไปกับผม การทรงสร้างของพระเจ้าแสดงความเป็นเจ้าของพระองค์ ถ้าผมมีอาชีพเป็นจิตรกร เมื่อผมระบายสีตกแต่ง ออกแบบ และวาดภาพเสร็จ ภาพนั้นจะเป็นผลงานของผมเพราะผมเป็นผู้สร้างผลงานนี้ขึ้นมา คุณจะซื้อมันจากผมหรือถ้าผมอยากจะให้ใครเป็นของขวัญกับใครก็ได้ ตราบจนกว่าผมจะยอมสละความเป็นเจ้าของ มันจะยังคงเป็นของผมเพราะผมสร้างมันขึ้นมา เนื่องจากพระเจ้าทรงสร้างคุณและผม เราจึงเป็นของพระองค์ เราไม่ได้เป็นเจ้าของความคิด จิตวิญญาณ อารมณ์ ความรู้สึก จิตใจ บุคลิกภาพ หรือร่างกายของเรา เราไม่ใช่สิ่งมีชีวิตที่เป็นอิสระและไม่ได้อยู่ภายใต้การปกครองของพระเจ้า และเราจึงไม่มีสิทธิ์ตามธรรมชาติที่จะทำอะไรก็ได้กับตัวเราทั้งทางร่างกาย จิตใจ และวิญญาณของเราหรือแม้แต่ในสิ่งที่เราปรารถนาจะทำ การมีอิสรภาพในการปกครองตนเองเป็นเรื่องโกหกที่ทำลายชีวิต

การโกหกอย่างที่สองคือการโกหกเรื่องตนเป็นที่พึ่งแห่งตน คำโกหกนี้บอกเราว่าเราพบ มี และหาทุกสิ่งทุกอย่างได้ภายในตัวเราเอง เพื่อที่จะเป็นอย่างที่เราถูกสร้างมาให้เป็นและทำในสิ่งที่เราถูกสร้างมาให้ทำ คำโกหกนี้อธิบายว่าทำไมเด็กตัวเล็กๆ ที่กำลังพยายามผูกเชือกรองเท้าจึงปัดมือแม่เมื่อแม่พยายามช่วยเขา แม้ว่าเขาจะไม่รู้วิธีผูกโบว์ก็ตาม ไม่ว่าจะอย่างไร หลักคำสอนเรื่องการทรงสร้างก็ล้มล้างคำโกหกนี้ด้วย การทรงสร้างนั้นแสดงถึงการพึ่งพาอาศัย ดอกไม้ที่คุณปลูกในสวนของคุณไม่ได้อยู่โดยพึ่งพาตัวเองหรือไม่มีผู้เลี้ยงดู หากไม่กำจัดวัชพืชและไม่รดน้ำมันก็จะไม่เติบโต คุณและผมถูกสร้างมาให้พึ่งพาอาศัยกัน อันดับแรกพึ่งพาพระเจ้า และพึ่งพาผู้อื่นในความสัมพันธ์ที่พึ่งพาซึ่งกันและกัน ทันทีหลังจากที่สร้างอาดัมและเอวา พระเจ้าทรงเริ่มตรัสกับพวกเขาเพราะทรงรู้ว่าพวกเขาไม่มีความสามารถที่จะเข้าใจชีวิตได้ด้วยตนเอง คำโกหกเรื่องตนเป็นที่พึ่งแห่งตนยังทำลายชีวิตอีกด้วย เพราะมันทำให้เราต่อต้านความช่วยเหลือจากพระผู้สร้างของเรา—ความช่วยเหลือที่เราถูกออกแบบมาให้ต้องการมันและพระองค์ก็ทรงยินดีที่จะประทานให้

การทำตามวิถีทางของตนนั้นไม่ได้ผล การสร้างตัวเองขึ้นมาถูกสร้างมาอย่างไม่สมบูรณ์เสมอ และนี่คือเหตุผลสำคัญที่เราต้องการพระคุณของพระเจ้า จะต้องใช้พระคุณของพระเจ้าในการปลดปล่อยเราจากการเป็นทาสของคำโกหกเหล่านี้ เพื่อที่เราจะสารภาพได้ว่าเราต้องการพระคุณ และแสวงหาพระคุณที่เป็นความหวังเดียวของเราในชีวิตและความตายของพระเยซู ต้องใช้พระคุณจริงๆ เพื่อที่จะรู้ว่าเราต้องการพระคุณมากเพียงใด

อ่าน: ยอห์น 15:1-17 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

1 ธันวาคม

คุณมีที่สถานที่ความหวัง ความปลอดภัย และที่พักพิง
ซึ่งพบได้ในถ้อยคำนี้คือ: "พระเจ้าทรงเป็นความรัก"

นี่เป็นสิ่งที่มนุษย์ทั้งหลายกระทำ มันแยกเราทั้งหลายออกจากส่วนอื่นๆ ของการทรงสร้างของพระเจ้า มันทำให้เราทั้งกังวลและมีความสุข มันกำหนดการตัดสินใจและการลงทุนของเรา มันอาจทำให้เราใจเย็นเมื่อเผชิญกับความกลัวหรือทิ้งความกลัวให้เรา และทำให้เรารู้สึกโดดเดี่ยว สิ่งนี้เปลี่ยนพวกเราทุกคนให้เป็นนักศาสนศาสตร์และนักปรัชญา เราจะไปสู่จุดลงเอยที่การแสวงหานี้จะเป็นตัวกำหนดวิถีที่เรามองชีวิตและตีความสิ่งที่เกิดขึ้นกับเรา และมันพิสูจน์ได้ว่าเราไม่ได้ดำเนินชีวิตตามสัญชาตญาณหรือชะตากรรม นี่ก็เป็นการเปิดเผยถึงความจริงที่ว่าเราเป็นสิ่งมีชีวิตที่มีชีวิตฝ่ายวิญญาณอย่างแท้จริง เป็นหนึ่งในคำถามพื้นฐานของเราส่วนใหญ่ ในฐานะที่เราเป็นส่วนหนึ่งของกันที่แตกต่าง สิ่งนี้ก็ได้แสดงให้เห็นด้วยว่าแท้จริงแล้วเราทุกคนก็ไม่ต่างกัน เราทุกคนต่างก็กำลังมองหาบางสิ่งบางอย่างที่จะวางความหวังของเราไว้ในสิ่งๆ นั้น นั่นคือ เราทุกคนกำลังมองหาความมั่นคงและความปลอดภัย

ผมไม่รู้ว่าคุณเคยคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้หรือไม่ แต่มีเพียงสองที่ที่เราจะมองหาความหวังที่แท้จริงได้ คือ เราสามารถค้นหาได้ในเบื้องล่าง(สิ่งทรงสร้าง) โดยคิดว่าบางสิ่งในสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างจะให้ความปลอดภัย ความสงบสุข และความรู้สึกสุขใจจากการมีชีวิตที่ดีที่เราแสวงหา หรือเราสามารถมองหาจากเบื้องบนโดยมอบชีวิตของคุณไว้ในพระหัตถ์แห่งพระผู้สร้างที่รักเรา ผู้คนฝากความหวังไว้กับสิ่งทรงสร้างเสมอ เราต่างก็แสวงหาความพึงพอใจจากความรักจากมนุษย์ หรือในความสำเร็จในอาชีพการงาน เราต่างก็คิดว่าใจของเราจะพึงพอใจกับความสำเร็จหรือรายการทรัพย์สมบัติบางอย่าง แต่สิ่งเหล่านี้ไม่มีสิ่งใดที่มีอำนาจมากพอที่จะเติมเต็มใจเราได้ แต่สิ่งเหล่านี้มีขึ้นเพื่อชี้ให้เราเห็นว่าที่ที่เดียวที่เราจะได้พักสงบที่มั่นคง คุณและผมยังต้องเผชิญกับความจริงนี้คือ—สิ่งทรงสร้างจะไม่มีวันเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเราได้!

แล้วจะเราจะมองหาความหวังที่แท้จริงได้จากที่ไหน? ความหวังที่จะไม่ทำให้เราผิดหวังหรืออับอาย มีในสามคำที่ยอดเยี่ยมที่สุดที่เคยถูกเขียนในภาษามนุษย์ ข้อพระคัมภีร์นี้มีพลังที่จะเปลี่ยนแปลงเราและทุกสิ่งเกี่ยวกับตัวเราและสามารถเติมเต็มการค้นหา ยุติการค้นหาที่บ้าคลั่ง และทำให้ใจที่เหนื่อยล้าของเราได้หยุดพัก ข้อพระคัมภีร์นี้อธิบายถึงพระเจ้าผู้เดียวที่แบกรับความหวังของคุณได้: "พระเจ้าทรงเป็นความรัก" (1 ยอห์น 4:16) เพราะพระองค์คือความรักและเพราะพระองค์มอบความรักให้กับเรา เราจึงมีความปลอดภัยที่มั่นคงและความหวังที่แท้จริงได้แม้ในช่วงเวลาที่น่ากลัว หรือเมื่อเรารู้สึกราวกับว่าเราไม่มีความปลอดภัยมั่นคงและความหวังที่แท้จริงเลย เพราะพระองค์ผู้ทรงเป็นความรักได้ส่งพระบุตรแห่งรักมาเป็นเครื่องบูชาแห่งรัก เพื่อคุณและผมจะได้รับการช่วยเหลือจากความรักของพระองค์และได้พักอยู่ในความรักนั้นตลอดนิรันดร์

อ่าน: ยอห์น 1:1-4 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

2 ธันวาคม

หากคุณไม่ได้ถูกสร้างตามพระฉายาของพระเยซูอย่างสมบูรณ์ พระผู้ไถ่ของคุณ
ก็จะยังไม่ทรงพอพระทัยหรือยังทำไม่สำเร็จ และคุณก็ไม่ควรเป็นเช่นกัน

เราไม่ได้พูดถึงมากนัก มันไม่พบหนทางในโครงร่างศาสนศาสตร์ของเรา ไม่ใช่สิ่งปกติที่เราคิดเกี่ยวกับองค์พระผู้ไถ่ของเรา ยังคงเป็นการสังเกตที่ไม่เพียงให้ความหวังแก่เรา แต่ยังเปิดเผยให้แก่เราว่าพระเจ้าของเรากำลังทำอะไรอยู่ ณ ที่นี่ขณะนี้ และนี่คือสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำ—เรารับใช้พระผู้ไถ่ที่ทรงไม่พอพระทัยและหันเหง่ายๆ เราควรจะขอบพระคุณเป็นอย่างยิ่งที่พระเจ้าของเราไม่พอพระทัยและหันเหไปกับอะไรโดยง่ายดาย พระองค์ไม่ได้กระทำพระราชกิจของพระองค์ได้ไม่ดีหรือไม่สมบูรณ์ พระองค์จะไม่เดินจากสิ่งที่พระองค์ได้เริ่มไว้แล้วจนกว่ามันจะเสร็จสิ้นอย่างสมบูรณ์ ทรงไม่เบื่อหน่าย อ่อนล้า เหน็ดเหนื่อย ท้อแท้ไร้เรี่ยวแรง หรือสับสน พระองค์ไม่ได้มีสมาธิสั้น พระองค์ไม่ได้เป็นทำมันแบบขอไปทีให้มันเสร็จๆ ไป พระองค์ไม่เคยใจร้อนหรือไม่อดทน พระองค์ไม่หงุดหงิดกับงานที่ต้องใช้เวลานาน พระองค์ไม่เคยคิดว่าพระองค์ไม่ควรเริ่มต้นไว้ตั้งแต่ตอนแรก พระองค์ไม่เคยเร่งทำในสิ่งที่จำเป็นต้องใช้เวลา พระองค์ไม่เคยใช้ฤทธิ์อำนาจของพระองค์เพื่อเปลี่ยนสิ่งที่ต้องเป็นกระบวนการให้เป็นแค่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างอัศจรรย์ พระองค์ไม่เคยสงสัยว่ามันคุ้มค่าหรือไม่ และไม่เคยคิดที่จะล้มเลิกทุกสิ่ง

พระผู้ไถ่ของเรามีความกระตือรือร้นเพื่อเป้าหมายเดียวที่ทรงมุ่งมั่นไปให้ถึง— นั่นคือการทรงสร้างใหม่ ครั้งสุดท้ายของทุกสรรพสิ่ง เพื่อพวกเราจะรอดอย่างสมบูรณ์ที่สุดจากบาปทั้งสิ้นที่เราทั้งหลายเป็นอยู่ และจนกว่าบาปทั้งหมดจะสลายหายไป นี่คือความปรารถนาที่ไม่ลดละของพระองค์ พระองค์จะไม่ทรงยั้งหยุดต่อไปในการไถ่บาปให้สำเร็จ และพระองค์จะไม่ทรงพอพระทัยจนกว่าศัตรูตัวสุดท้ายจะอยู่ใต้พระบาทของพระองค์ และจนกว่าอาณาจักรสุดท้ายของพระองค์จะมาถึง เป็นความจริงที่ว่ามีความหวังที่ยิ่งใหญ่และเป็นนิรันดร์สำหรับเราในความไม่พอพระทัยและหันเหไปกับอะไรโดยง่ายดายของพระผู้ไถ่ของเรา

ปัญหาของเราคือเราทุกคนพอใจง่ายเกินไป เราพอใจกับความรู้ทางศาสนศาสตร์ ระดับความรู้ในพระคัมภีร์ ช่วงเวลาแห่งทำพันธกิจหรือกิจกรรมต่างๆ ทางศาสนาเป็นครั้งคราว และการเติบโตทางจิตวิญญาณส่วนบุคคลเพียงเล็กน้อยในระดับหนึ่ง น่าเศร้าที่เราพอใจที่จะดีขึ้นเพียงเล็กน้อยเมื่อเป้าหมายของพระเจ้าคือให้เราได้รับการหล่อหลอมให้เป็นเหมือนรูปลักษณ์ของพระองค์อย่างสมบูรณ์ ในความเป็นจริงมันเลวร้ายยิ่งกว่านั้น ไม่เพียงแต่เราจะพอใจกับสิ่งนี้สิ่งนั้นง่ายเกินไป เรายินดีที่จะหยุดก่อนที่งานของพระผู้ไถ่จะสำเร็จในตัวเรา เราทุกคนยังเสียสมาธิหลุดโฟกัสได้ง่ายมาก เราฟุ้งซ่านไปกับความรุ่งเรืองชั่วคราวของโลกที่สร้างขึ้น และเราเริ่มคิดว่าเราจะพบความพึงพอใจที่นั่นได้ ดังนั้น เราจึงเลิกพอใจในสิ่งที่องค์พระผู้ไถ่ของเราพอพระทัย ในขณะที่พระองค์ยังคงทำงานเพื่อไถ่เราจากตัวเก่าของเรา ด้วยความไม่พอใจอย่างมาก เรากำลังออกไล่ล่าคนรักอื่นหรือพระอื่น (นอกใจพระเจ้าไปนมัสการพระอื่น) เราเริ่มเชื่อว่าสิ่งเหล่านั้นสามารถทำเพื่อเราในสิ่งที่พระเจ้าเพียงผู้เดียวทำได้ เราเริ่มลงทุนเวลา พลังงาน และความหวังในสิ่งที่ไม่สามารถให้สิ่งที่พระเจ้าเพียงผู้เดียวประทานได้

ไม่พบความหวังในสถานที่ที่ใจของเรามองหาความพึงพอใจ แต่อยู่ในความไม่พอพระทัยง่ายๆ ต่อสิ่งต่างและไม่หันเหของพระผู้ไถ่ของเรา ทรงพอพระทัยที่จะทำงานของพระองค์ให้สำเร็จ แม้ในช่วงเวลาที่เราไม่สนใจว่าพระองค์เป็นผู้ทรงกระทำ

อ่าน: 1 เธสะโลนิกา 5:23-24 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

3 ธันวาคม

การนมัสการร่วมกันเป็นการย้ำเตือนอย่างสม่ำเสมอว่ามันมีไว้ไม่ใช่เพื่อคุณ
คุณเกิดมาในชีวิตที่การเฉลิมฉลองนั้นเป็นของผู้อื่น

การนมัสการร่วมกันเป็นงานเฉลิมฉลองที่เป็นเครื่องเตือนใจที่สำคัญมากสำหรับพวกเราทุกคน เรารวมตัวกันเพื่อเฉลิมฉลองต่อพระองค์ผู้ทรงสร้าง ผู้ครอบครอง และประทับที่ในใจกลางของทุกสรรพสิ่ง ทุกการนมัสการในพระคัมภีร์ได้แนะนำและหล่อหลอมโดยข้อพระคัมภีร์ต่างๆ ไว้ในโรม 11:33-36

"โอ พระปัญญาและความรอบรู้ของพระเจ้านั้น ล้ำลึกเท่าใด
ข้อตัดสินของพระองค์นั้นเหลือที่จะหยั่งรู้ได้ และทางของพระองค์ก็เหลือที่จะสืบเสาะได้
"เพราะว่า ใครเล่ารู้พระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า? หรือใครเป็นที่ปรึกษาของพระองค์?
หรือใครได้ถวายสิ่งหนึ่งสิ่งใดแก่พระองค์ ที่พระองค์จะต้องตอบแทนเขา? "
เพราะสิ่งสารพัดมาจากพระองค์ โดยพระองค์ และเพื่อพระองค์
ขอพระเกียรติจงมีแด่พระองค์ตลอดไปเป็นนิตย์ อาเมน"

ข้อสุดท้ายได้สรุปทุกสิ่งไว้ในนั้น ไม่เพียงเป็นข้อกำหนดสำหรับการนมัสการทุกครั้งเท่านั้น แต่ยังเป็นถ้อยแถลงที่ทรงพลังเกี่ยวกับความหมายของชีวิตด้วย ชีวิตไม่เกี่ยวอะไรกับเรา ความต้องการของเรา สิ่งจำเป็นที่เราต้องการ หรือความรู้สึกของเรา มันไม่เกี่ยวกับความสะดวกสบาย ความพอใจ และความสบายใจของเรา มันไม่เกี่ยวกับการที่เราได้รับตามนิยามแห่งความสุขส่วนตัวของเรา ไม่เกี่ยวกับอะไรกับความพึงพอใจและสุขใจของเรา จำนวนความฝันที่เราได้สัมผัสจริง สิ่งที่เราทำสำเร็จได้ด้วยตัวเราเองและความสำเร็จที่เราไคว่คว้ามาได้ ความสำเร็จที่เราสามารถปลงตกกับความลำบากและความทุกข์ใจได้ หรือแม้แต่การที่มีความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่น

ไม่ใช่เรื่องผิดที่จะปรารถนาความสุข ความสงบส่วนตัว ร่างกายที่แข็งแรง และความสัมพันธ์ที่ดี แต่ประเด็นคือสิ่งเหล่านี้ต้องไม่ครอบงำจิตใจของเรา เพราะถ้าเราปล่อยให้มันครอบงำจิตใจเราแล้ว สิ่งเหล่านี้จะวางเราไว้ที่ศูนย์กลางของโลกและทำให้ทุกอย่างขึ้นกับเรา เป็นเรื่องน่าเศร้าที่คนจำนวนมาก แม้กระทั่งผู้ที่อ้างว่าตนเป็นคริสเตียนดำเนินชีวิตในหนทางที่ ลืม-พระเจ้า และแทนที่-พระเจ้า เราให้ตัวเองเป็นศูนย์กลาง เราตัดสินใจด้วยตัวเองว่าเราต้องการให้ชีวิตเป็นอย่างไร และเราลดทอนความสำคัญของพระเจ้าให้เหลือเพียงแค่ระบบส่งของในแคตตาล็อกตามใจฝันของเรา

การนมัสการร่วมกันจึงเรียกเรากลับมาครั้งแล้วครั้งเล่าเพื่อระลึกถึงและเฉลิมฉลองที่แท้จริง สิการนมัสการร่วมกันเรียกร้องให้เราระลึกถึงว่าทุกสรรพสิ่งที่มีอยู่ (รวมทั้งเราด้วยนั้น) ล้วนมาจากพระเจ้าทั้งสิ้น เราดำรงอยู่ผ่านทางพระองค์ และชี้ไปที่พระองค์ พระองค์ทรงเป็นจุดเริ่มต้น ศูนย์กลาง และจุดสิ้นสุดของทุกสิ่ง น้ำพระทัยของพระองค์โดดเด่นและจะสำเร็จ อาณาจักรของพระองค์จะมาถึง พระคุณทำลายอำนาจการครอบครองของเราและทำให้เราต้องกราบไหว้องค์พระผู้เป็นเจ้าที่แท้จริงองค์เดียว มีเพียงพระคุณเท่านั้นที่เราเฉลิมฉลองความเป็นพระเจ้าที่อยู่เหนืออยู่สูงกว่าผู้อื่นที่ไม่ใช่ตำแหน่งของเรา การนมัสการร่วมกันชี้ให้เราเห็นถึงความต้องการและความพร้อมของพระคุณนั้น

อ่าน: โรม 11 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

4 ธันวาคม

คุณถูกออกแบบมาเพื่อสิ่งนี้ คุณจะพลาดประเด็นที่สำคัญถ้าคุณไม่มีสิ่งนี้
แล้วสิ่งนี้คืออะไร? ก็คือ การใช้ชีวิตทุกวันเพื่อพระสิริของพระบิดา

ผมได้เขียนเกี่ยวกับเรื่องนี้มามาก และผมจะยังเขียนเกี่ยวกับเรื่องนี้ต่อไปตราบเท่าที่ผมสามารถจะทำได้ เป็นหัวข้อหลักที่ไม่สามารถทำซ้ำมากเกินไป เป็นความกังวลเชิงปฏิบัติที่เชื่อมโยงทุกสิ่งที่เราคิด ปรารถนา พูดและทำ มันเข้าถึงระดับลึกที่สุดของแรงจูงใจของมนุษย์ มันอยู่ที่จุดศูนย์กลางของการต่อสู้ฝ่ายวิญญาณของเรา มันเป็นหนึ่งในสาเหตุสำคัญของการต่อสู้ที่สำคัญที่สุดของใจเรา มันเผยให้เห็นความปรารถนาที่ลึกที่สุดของจิตวิญญาณของเรา เป็นหัวใจหลักของเหตุผลที่เราถูกสร้างขึ้น เป็นการแสดงน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับทุกสิ่งที่หายใจ เป็นเส้นแบ่งทางศีลธรรมอันยิ่งใหญ่ และนั่นคือเหตุผลที่พระเยซูต้องเสด็จมา

ชีวิต ความบาป พระคุณ จิตวิญญาณ สวรรค์และนรก การยอมจำนนและการกบฏ ความรักและความเกลียดชัง ชีวิตแห่งความต้องการและชีวิตแห่งการรับใช้ต่างขับเคลื่อนด้วยความพระสิริอันรุ่งโรจน์ของพระเจ้า ความพึงพอใจและความต้องการในใจล้วนได้รับแรงบันดาลใจจากพระสิริอันรุ่งโรจน์ของพระเจ้า ทุกสิ่งที่เราพูดและกระทำจะถูกชี้นำโดยพระสิริอันรุ่งโรจน์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า พระสิริของพระเจ้าทำให้คุณอยากได้บางสิ่งบางอย่างและปฏิเสธสิ่งอื่นๆ ทำให้คุณเย่อหยิ่งและทำให้คุณถ่อมตัว ทำให้คุณเป็นขโมยหรือกระตุ้นให้คุณยื่นให้ ทำให้ใจเบิกบานหรือทำให้อิจฉาริษยา ทำให้คุณขอบคุณพระผู้ช่วยให้รอดอยู่เสมอ หรือทำให้คุณลืมไปว่าพระเจ้ามีอยู่จริง

มนุษย์เรามีชีวิตอยู่เพื่อเป็นองค์ประกอบของพระสิริอันรุ่งโรจน์ของพระเจ้า จุดเริ่มต้นแห่งพระสิริอันรุ่งโรจน์ของพระเจ้าถูกถักทอบนผืนใจของเรา เราได้รับการออกแบบมาในลักษณะนี้เพื่อที่เราจะสามารถรับเอารัศมีภาพแห่งการสร้างสรรค์ทั้งหมดของพระองค์ และเพื่อที่ว่ารัศมีภาพเหล่านั้นจะช่วยให้เราเห็นถึงหนึ่งรัศมีภาพที่ทรงพระสิริงดงามอย่างแท้จริง และผู้เดียวที่สามารถทำให้ใจของเราได้นั้นคือ พระสิริขององค์พระผู้ของเรา ซึ่งหมายความว่าเรามักจะมีชีวิตอยู่เพื่อแสวงหาความรุ่งโรจน์บางอย่าง ไม่ว่าหัวใจของเราจะถูกดึงดูดโดยรัศมีภาพชั่วคราวของโลกที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้น หรือโดยพระคุณสิ่งเหล่านี้ต่างดึงดูดความพอพระทัยนิรันดร์ของพระเจ้า ไม่ว่าเราจะกำลังทำงานเพื่อให้เกียรติตัวเอง แสวงหาศักดิ์ศรีที่เราสร้างขึ้น หรือดำเนินชีวิตเพื่อพระสิริของพระเจ้า เราก็มีชีวิตอยู่เพื่อศักดิ์ศรีเสมอ

พระเยซูมาเพื่อปลดปล่อยเราจากการเสพติดความรุ่งโรจน์หรือศักดิ์ศรีที่ไม่มีวันทำให้เราอิ่มเอม พระองค์มาเพื่อปลดปล่อยเราจากพันธนาแห่งศักดิ์ศรีของเราและความลุ่มหลงของเราต่อเงาแห่งรัศมีของโลกที่ทรงสร้างขึ้น พระองค์ทรงยอมตายเพื่อที่พวกชอบขโมยเครดิตของพระสิริ (พวกเรา) เพื่อเราจะได้พบความพอใจและดำเนินชีวิตในการรับใช้พระสิริของพระเจ้า พระเยซูไม่เพียงเปิดเผยพระสิริของพระเจ้าบนโลกเท่านั้น พระองค์สิ้นพระชนม์เพื่อให้พระสิริเป็นที่อยู่ที่ใจเราจะพักพิงอยู่ในนั้น

อ่าน: สดุดี 145 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

5 ธันวาคม

คุณไม่สามารถมีชีวิตอยู่เพื่อตอบสนองทุกความต้องการของคุณและมีชีวิตอยู่
เพื่อรับใช้พระคริสต์ในเวลาเดียวกันได้
จงมีชีวิตอย่างสาวกของพระองค์ พระองค์ทรงมีความต้องการที่แท้จริงของคุณแล้ว

เราได้จัดให้หลายสิ่งอยู่ในหมวดหมู่ที่ว่า "ฉันขาดมันไม่ได้" แต่ความจริงก็คือ หลายสิ่งเหล่านั้นไม่ใช่สิ่งที่เราจำเป็นที่แท้จริงสำหรับชีวิต สิ่งเหล่านี้อาจวิเศษที่จะเพลิดเพลินและมีพระพรอันหวานชื่นจากพระบิดาผู้อ่อนโยนและเปี่ยมด้วยความรัก แต่สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่สิ่งจำเป็นและต้องไม่ถูกตั้งชื่อเช่นนั้น เมื่อเราเรียกมันว่าสิ่งจำเป็นในชีวิต เราก็กำลังบอกตัวเองว่าเราต้องมีมัน เราไม่สามารถอยู่ได้โดยปราศจากมัน และเรามีสิทธิ์ที่จะเรียกร้องมัน ดังนั้น เราจึงประเมินความรักของพระเจ้าโดยพิจารณาจากหลายสิ่งหลายอย่างที่เราตั้งชื่อว่า "ของมันต้องมีหรือสิ่งจำเป็นที่ต้องมี" ที่พระองค์ต้องประทานให้เรา เมื่อเราทำเช่นนี้ ชีวิตของเราถูกกำหนดโดยความต้องการที่มุ่งเน้น และเราใช้เวลามากมายในการคิดและทำเพื่อให้ได้มาซึ่งความต้องการของเรา จนเรามีเวลาเหลือเพียงเล็กน้อยสำหรับการแสวงหาอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าที่มากขึ้น

ด้วยเหตุนี้ ฟีลิปปี 4:10–20 จึงเป็นคำแนะนำที่ดีมากสำหรับเรา:

> "ข้าพเจ้ามีความชื่นชมยินดีอย่างยิ่งในองค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะว่าในที่สุดท่านทั้งหลายก็หวนกลับมาคิดถึงข้าพเจ้าอีก ความจริงท่านยังคิดถึงข้าพเจ้าอยู่ แต่ยังหาโอกาสไม่ได้ ข้าพเจ้าไม่ได้พูดเนื่องจากความขัดสน เพราะข้าพเจ้าเรียนรู้ที่จะพอใจในสภาพที่เป็นอยู่ ข้าพเจ้ารู้จักความขาดแคลนและรู้จักความอุดมสมบูรณ์ ไม่ว่าในกรณีใดหรือในทุกกรณี ข้าพเจ้าได้เรียนรู้เคล็ดลับในการเผชิญความอิ่มท้องและความอดอยาก ความอุดมสมบูรณ์และความขัดสนแล้ว ข้าพเจ้าเผชิญได้ทุกอย่างโดยพระองค์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า
>
> อย่างไรก็ตาม ก็ยังเป็นความกรุณาของท่านที่มีส่วนในความยากลำบากของข้าพเจ้า และพวกท่านชาวฟีลิปปีก็รู้แล้วว่า เมื่อข้าพเจ้าออกจากแคว้นมาซิโดเนียในช่วงเริ่มแรกของการประกาศข่าวประเสริฐนั้น ไม่มีคริสตจักรใดมีส่วนร่วมกับข้าพเจ้าในรายรับรายจ่ายนอกจากท่านพวกเดียว แม้แต่เมื่อข้าพเจ้าอยู่ที่เมืองเธสะโลนิกา พวกท่านก็ส่งของไปช่วยข้าพเจ้าครั้งแล้วครั้งเล่า ไม่ใช่ว่าข้าพเจ้าเสาะหาของกำนัล แต่ข้าพเจ้าเสาะหาผลกำไรในบัญชีของพวกท่านให้ทวีมากขึ้น ข้าพเจ้าได้รับทุกอย่างครบถ้วนและมีเหลือเฟือ ข้าพเจ้ามีเต็มบริบูรณ์เพราะได้รับของฝากของท่านทั้งหลายจากเอปาโฟรดิทัส สิ่งเหล่านั้นเป็นของถวายที่หอมหวาน เป็นเครื่องบูชาที่พระเจ้าโปรดรับและพอพระทัย และพระเจ้าของข้าพเจ้าจะประทานทุกสิ่งที่จำเป็นแก่พวกท่านจากทรัพย์อันรุ่งโรจน์ของพระองค์ในพระเยซูคริสต์ ขอพระสิริจงมีแด่พระเจ้าพระบิดาของเราสืบๆ ไปเป็นนิตย์ อาเมน"

เลิกกังวลเกี่ยวกับแคตตาล็อก "ของมันต้องมี" ของคุณ ดังนั้น คุณจะสามารถมีอิสระที่จะอุทิศตัวให้กับงานแห่งอาณาจักรขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้และเมื่อ:

1. เราเชื่อมั่นว่าพระเจ้าจะประทานกำลังที่จำเป็นแก่เราเพื่อเผชิญหน้ากับทุกสิ่งที่พระองค์กำหนดให้เราต้องเผชิญ ("ข้าพเจ้าเผชิญได้ทุกอย่างโดยพระองค์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า") และ
2. เราต้องเชื่อจริง ๆ ว่าพระเจ้าทรงมุ่งมั่นอย่างแข็งขันที่จะสนองตอบทุกความต้องการที่แท้จริงในชีวิตของเรา ("และพระเจ้าของข้าพเจ้าจะประทานทุกสิ่งที่จำเป็นแก่พวกท่านจากทรัพย์อันรุ่งโรจน์ของพระองค์ในพระเยซูคริสต์")

เมื่อพระคุณทำให้ใจของเราสงบและมีสันติสุขในความจริงเหล่านี้ เราจะไม่ต้องใช้ชีวิตที่หมกมุ่นอยู่กับความต้องการของเราอีกต่อไป และมีอิสระที่จะอุทิศตัวให้กับการนมัสการและการรับใช้พระเจ้าได้อย่างแท้จริง

อ่าน: สดุดี 63 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

6 ธันวาคม

คุณต้องการสิ่งนี้ทุกๆ วัน คุณไม่สามารถอยู่ได้โดยปราศจากสิ่งนี้
สิ่งนั้นคือ ใจที่รู้แจ้งของในพันธกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ผมชอบเพลง “ขอพระพรจากเบื้องบนลงมา” ผมรู้สึกซาบซึ้งอย่างยิ่งต่อการยอมรับอย่างซื่อสัตย์และคำอธิษฐานวิงวอนในท่อนที่สาม:

ข้าเป็นหนี้พระคุณพระเยซู เพราะทรงพลีชีวิตเพื่อไถ่
ขอให้ความดีของพระองค์นี้ ตรึงดวงใจข้าจนวันตาย
พระองค์ทรงรักข้าเสมอไป แต่ข้าเผลอมักลืมพระคุณ
ตั้งแต่นี้ไป ข้าขอถวายตัว กับพระองค์ จนชีพวางวาย

นี่เป็นการกล่าวอย่างตรงไปตรงมา ต่อประสบการณ์ในการต่อสู้ฝ่ายวิญญาณที่เราต้องเผชิญระหว่างที่พระคุณช่วยเปลี่ยนแปลงจิตใจให้เชื่อ และพระคุณสำหรับชีวิตนิรันดร์ที่ปราศจากแก้ตัว เป็นสิ่งที่เราทุกคนเผชิญอยู่ทุกวัน บาปในใจเป็นสิ่งที่ทำให้เราหลงทาง ทำให้เราดำเนินชีวิตในทางที่ขัดแย้งกับสิ่งที่เราอ้างว่าเราเชื่อ ทำให้เราถูกการล่อลวงได้ง่าย เราทุกคนยังอยู่ในการครอบครองของหัวใจที่หลงทาง เราคิดว่าใจของเรานั้นซื่อสัตย์และมั่นคงอย่างสมบูรณ์ แต่ความจริงแล้วมันไม่ใช่ เราคิดว่าไม่มีสิ่งใดที่จะล่อลวงเราให้ห่างไกลจากความภักดีที่เรามีต่อพระเจ้าของเราได้ เราคิดว่าความมุ่งมั่นทางศีลธรรมของเราไม่สั่นคลอน เราคิดว่าสิ่งที่พระเจ้าพูดผิดและไม่น่าดึงดูดใจ เราคิดว่าเรามักจะคิดตามความคิดของพระเจ้าเพื่อที่จะกล่าวว่าความปรารถนาของเราอยู่ในที่ที่ถูกต้องเสมอ ปัญหาก็คือทั้งหมดนี้เป็นแค่ความคิดของเราที่ไม่เป็นความจริงเลย และถ้าคิดแบบนี้เราก็กำลังโกหกตัวเอง และเราเองก็ยังมีใจที่โลเลไม่มั่นคงด้วย

คุณเข้าใจหรือไม่ว่า ปัญหาใหญ่ที่สุดของเราไม่ใช่การที่เราอาศัยอยู่กับคนที่บกพร่องซึ่งนำปัญหามาถึงเรา ความยากลำบากที่ยิ่งใหญ่ของเราไม่ใช่การที่เราอยู่ในโลกที่ตกลงสู่บาปและแตกสลายที่การล่อลวงมักจะทักทายเราในทุกทาง ไม่ใช่การที่เราอยู่ในโลกที่ไม่ได้ดำเนินตามแนวทางที่พระเจ้าทรงประสงค์ ซึ่งเป็นผลมาจากการที่เราเผชิญกับความยากลำบาก โรคภัยไข้เจ็บ ความทุกข์ทรมาน การสูญเสีย และความเศร้าโศก เปล่าเลย แต่ปัญหาที่ใหญ่ที่สุดของเราคือความบาปยังคงอยู่ในใจเรา มันยังคงบิดเบือนความคิดของเราและเปลี่ยนเส้นทางความปรารถนาของเรา ผู้คนที่ไม่สมบูรณ์แบบ การล่อลวงรอบตัวเรา และโลกแตกสลายที่เราอาศัยอยู่เป็นปัญหาสำหรับเราเพราะเรามีปัญหานี้อยู่ในใจ เป็นเรื่องที่ต้องถ่อมใจ แต่สิ่งสำคัญคือต้องจำไว้ว่ามีเพียงความบาปภายในตัวเราเท่านั้นที่นำพาเราไปสู่ความบาปภายนอกตัวเรา ดังนั้น สิ่งที่เราต้องการมากที่สุดจึงไม่ใช่การเปลี่ยนสถานที่หรือความสัมพันธ์ แต่เป็นการช่วยชีวิตขั้นพื้นฐานของจากภายในใจ และนั่นคือสิ่งที่พระคุณของพระเจ้าในสถานะสภาพพระวิญญาณบริสุทธิ์จัดเตรียมไว้ให้เรา

อ่าน: มาระโก 7:14-23 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

7 ธันวาคม

ไม่มีใครรู้จักเราอย่างลึกซึ้งและครบถ้วนบริบูรณ์มากไปกว่าพระผู้ช่วยให้รอดของเรา
ดังนั้นจึงไม่มีใครเสนอความช่วยเหลือที่เหมาะสมกับความต้องการส่วนลึกที่สุดของเรา
ได้เหมือนอย่างที่พระองค์ทรงกระทำ

เป็นหนึ่งในข้อความปลอบโยนที่ดีที่สุดในพันธสัญญาใหม่ทั้งหมด เป็นสิ่งที่คุณและผมควรใคร่ครวญอยู่เสมอ:

> "เพราะฉะนั้น เมื่อเรามีมหาปุโรหิตยิ่งใหญ่ผู้เสด็จผ่านฟ้าสวรรค์แล้ว คือพระเยซูพระบุตรของพระเจ้า ขอให้เรายึดมั่นในหลักความเชื่อที่ประกาศรับไว้ เพราะว่าเราไม่ได้มีมหาปุโรหิตที่ไม่สามารถจะเห็นใจในความอ่อนแอของเรา แต่ทรงเคยถูกทดลองใจเหมือนเราทุกอย่าง ถึงกระนั้นพระองค์ก็ยังปราศจากบาป ฉะนั้นขอให้เราเข้ามาถึงพระที่นั่งแห่งพระคุณด้วยความกล้า เพื่อเราจะได้รับพระเมตตา และจะพบพระคุณที่ช่วยเราในยามต้องการ" (ฮีบรู 4:14-16)

ข้อพระคัมภีร์นี้กำลังเรียกร้องให้เราดำเนินชีวิตด้วยความหวัง กำลังใจ ความกล้าหาญ และความมั่นใจ ที่เป็นเช่นนี้ไม่เพียงเพราะเรามีมหาปุโรหิตผู้ทรงเสด็จขึ้นสู่ฟ้าสวรรค์และประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดา ณ ที่สูงส่งเท่านั้น แต่เพราะพระองค์ทรงเห็นอกเห็นใจในความอ่อนแอของเราด้วย มากกว่านั้นคือ พระองค์ทรงเห็นอกเห็นใจและเข้าใจถึงจุดอ่อนของเรา เพราะพระองค์ทรงได้ยินและตอบเราจากจุดที่ทรงเข้าใจอย่างชัดเจนเป็นอย่างดี ถึงความรู้พื้นฐานของประสบการณ์ที่เรากำลังเผชิญอยู่ เพราะพระองค์ทรงเคยเสด็จมายังโลกเกิดเป็นทารกและเติบโตที่นี่จนกระทั่งทรงเสด็จกลับขึ้นสู่สวรรค์หลังจากเป็นขึ้นมาจากความตาย พระองค์ได้เผชิญกับความทุกข์ทรมานและการล่อลวงอย่างเต็มรูปแบบอย่างเดียวกับที่เรากำลังเผชิญ ทรงรู้ดีว่าการไร้บ้าน ความหิวโหย และการถูกปฏิเสธนั้นเป็นอย่างไร ทรงคุ้นเคยกับโรคและความเจ็บปวดทางร่างกาย ทรงรู้ถึงความร้ายแรงของการถูกกล่าวหาและความอยุติธรรม ทรงเผชิญหน้ากับเสียงเตือนแห่งการทดลอง ทรงรู้ดีว่าการถูกคนที่รักทอดทิ้งมันเป็นอย่างไร ทรงเข้าใจความทุกข์และความตาย ทรงเคยเผชิญกับความชั่วร้ายหน้าต่อหน้า พระองค์ทรงรู้จักเราและเข้าใจโดยตรงถึงสิ่งที่เราต้องเผชิญวันแล้ววันเล่า

พระคำตอนนี้ที่แปลไว้ว่า "ความอ่อนแอ" ในข้อนี้นั้นมีความหมายที่ลึกซึ้ง ซึ่งจริงๆ แล้ว จากภาษาแรกแทบจะแปลไม่ได้ เพราะถูกใช้ในหลายแง่มุม คำที่ช่วยให้เข้าใจดีที่สุดน่าจะเป็นคำว่าอยู่ใน "สภาพของมนุษย์" มหาปุโรหิตของเราเข้าใจว่าการเป็นมนุษย์ในโลกที่แตกสลายและตกสู่บาปนี้เป็นอย่างไร เพราะในการแสดงความรักอันประหลาดและความรักที่ถ่อม พระองค์ทรงถ่อมลงยอมรับสภาพเนื้อหนังของมนุษย์และอาศัยอยู่กับเราในฐานะมนุษย์ บัดนี้ในฐานะมนุษย์ผู้ฟื้นคืนพระชนม์และเสด็จสู่สวรรค์ พระองค์นั่งถัดจากพระบิดาในฐานะมหาปุโรหิตของเรา ซึ่งหมายความว่าการต่อสู้และการอธิษฐานอ้อนวอนของเราจะไม่ได้รับการต้อนรับด้วยความหยาบคาย การประณามหรือความไม่อดทน แต่ด้วยความเข้าใจและความเห็นอกเห็นใจ

ซึ่งนี่หมายความว่าเราสามารถวางใจได้ว่า เราจะได้รับพระเมตตาจากพระหัตถ์ของพระองค์ที่จะทรงจัดเตรียมสิ่งจำเป็นที่เราต้องมีในแต่ละวันอย่างเพียงพอ เราจึงมั่นใจได้ว่าพระองค์จะทรงรับฟังเราด้วยความเห็นอกเห็นใจจากจุดที่ทรงเคยมีประสบการณ์เช่นเดียวกันกับเรา และเพราะพระองค์ทรงมีพระลักษณะเช่นนี้ เราจึงเชื่อได้ว่า พระองค์จะทรงจัดเตรียมสิ่งที่จำเป็นไว้เพียงพอแก่เราอย่างแน่นอน นี่เป็นพระคุณอันประเสริฐและอัศจรรย์ของพระเจ้า!

อ่าน: ฮีบรู 2:14-18 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

8 ธันวาคม

ถ้าพระคริสต์เป็นชีวิตของคุณ คุณก็เป็นอิสระจากการแสวงหาชีวิตที่ไร้ความหวังในสถานการณ์ สถานที่ และความสัมพันธ์ใดๆ

นี่เป็นอิสระภาพที่ดีที่สุดที่เราไม่เคยคิดถึงหรือกล่าวถึงได้ คืออิสระภาพที่ปลดปล่อยเราจากความเครียด ความกลัว และความวิตกกังวลที่ผู้คนมากมายต้องเผชิญอยู่ทุกวัน เป็นของประทานที่แสนหวานชื่นแห่งพระคุณที่มอบให้เรา ณ ตอนนี้และเดี๋ยวนี้ เป็นอิสระภาพที่เราไม่สามารถพบได้ด้วยตัวเราเอง เราไม่สามารถได้รับหรือทำสิ่งใดเพื่อได้รับมา แต่เราก็ยังไม่สามารถที่จะยืนต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้าและบอกพระองค์ว่าเราสมควรที่จะได้รับอิสระภาพนี้ นี่เป็นของประทานที่เราไม่ควรปฏิเสธที่จะไม่รับหรือเข้าใจผิด

เราได้รับพระคริสต์ และในพระคริสต์เราได้รับชีวิต เราไม่จำเป็นต้องค้นหาความหมายและวัตถุประสงค์ของชีวิตอีกต่อไป เราไม่จำเป็นต้องพยายามค้นหาตัวตน เราไม่จำเป็นต้องแสวงหาสิ่งใดเพื่อให้เรามีความเป็นอยู่ที่ดีอย่างที่คนอื่นเขาทำกัน เราไม่ต้องสงสัยเลยว่าเราจะถูกรักหรือไม่ เราไม่ต้องกังวลว่าชีวิตและงานของเราจะไร้ค่าไร้ความหมาย เราไม่ต้องสงสัยเลยว่าเราจะมีสิ่งจำเป็นต่างๆ ในชีวิตเพียงพอในแต่ละวันหรือไม่ เราไม่ต้องกังวลเกี่ยวกับอนาคตของเรา เราจะไม่ถูกปล่อยให้อยู่ในตามความจำกัดของเราเอง เราจะไม่มีวันถูกทอดทิ้งไว้เพียงลำพัง เพราะมีผู้หนึ่งที่เข้าใจเราเสมอ และให้ความช่วยเหลือในยามที่เราต้องการเสมอ เราไม่ต้องกังวลว่าความผิดบาปของเราจะได้รับการอภัยหรือไม่ และความอ่อนแอของเราจะได้รับการต้อนรับด้วยความอดทนและพระคุณของพระเจ้าหรือไม่ เราไม่ต้องกังวลเลย เพราะเรามีพระผู้ช่วยให้รอดที่เสด็จเข้ามาในชีวิตของเราด้วยพระคุณของพระองค์ และทรงตั้งเราให้เป็นที่ประทับของพระองค์

ดังนั้น เราจึงได้เป็นอิสระจากการแสวงหาคำถามที่ไม่รู้จบเกี่ยวกับชีวิตที่กลืนกินผู้คนมากมาย หลายคนมองหาชีวิตในที่ที่เขาไม่อาจพบได้ พวกเขาต่างก็หวังว่าการแต่งงานจะช่วยเติมเต็มความสุขที่พวกเขายังไม่มี พวกเขามองหาตัวตนและอยากมีตัวตนในในงานต่างๆ ที่ทำ พวกเขาต่างก็หาสันติสุขในผู้คนและทรัพย์สิน พวกเขาไม่รู้เลยว่ากำลังขอให้บางสถานการณ์ บางสถานที่ และบางความสัมพันธ์ในชีวิตประจำวันเป็นผู้ช่วยรอด น่าเศร้าที่พวกเขากำลังดื่มน้ำจากบ่อที่แห้งและกินขนมปังที่ไม่มีวันอิ่ม สถานการณ์ สถานที่ และความสัมพันธ์ในชีวิตประจำวันเป็นสิ่งที่น่าเพลิดเพลิน แต่เราต้องเข้าใจว่าสิ่งเหล่านี้ไม่เคยทำให้ใจเราอิ่มพึงพอใจได้เลย ด้วยเหตุนี้ เราจึงได้รับพระผู้ช่วยให้รอดที่แท้จริง พระเจ้าองค์พระเยซูคริสต์

ดังนั้น แทนที่จะต้องเสียเวลาไปกับการแสวงหาสิ่งต่างๆ ในชีวิตไปเรื่อยๆ แบบไม่รู้จบ เราได้รับคำเชื้อเชิญให้เข้าสู่การพักสงบในพระเจ้าตลอดชีวิตของเรา พักสงบในพระองค์ในฐานะลูกของพระองค์ พักพิงในความรักนิรันดร์ของพระองค์ พักพิงในพระคุณอันทรงฤทธิ์ของพระองค์ พักสงบในการทรงสถิตและการจัดเตรียมที่สัตย์ซื่อของพระองค์ พักสงบในความอดทนและการให้อภัยของพระองค์ จงหยุดพักเถิด

อ่าน: ฮีบรู 4:1-13 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

9 ธันวาคม

พระเจ้าทรงบังคับพลังธรรมชาติและควบคุมเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์เพื่อไถ่คุณ
พระองค์จะทรงทอดทิ้งคุณในตอนนี้ที่คุณต้องการพระองค์อย่างนั้นหรือ?

พระคัมภีร์ไม่ใช่ชุดเรื่องราวเรื่องหนึ่ง พระคัมภีร์ไม่ใช่รายชื่อของตัวละครที่น่าสนใจ ไม่ใช่คู่มือหลักศาสนศาสตร์ทางศาสนา ไม่ใช่หนังสือเกี่ยวกับหลักภูมิปัญญาที่น่าสนใจ แต่เป็นเรื่องราวเรื่องเดียวที่มีวีรบุรุษเพียงคนเดียวที่เชื่อมโยงยึดเอาพระคัมภีร์ทั้งเล่มไว้ด้วยกัน พระคัมภีร์เป็นเรื่องราวของการไถ่บาป เรื่องราวการทรงไถ่ครั้งยิ่งใหญ่พร้อมด้วยบันทึกคำอธิบายที่สำคัญของพระเจ้าที่เป็นหลักสำคัญของพระวจนะของพระเจ้า

พระคัมภีร์แสดงให้เราเห็นถึงขอบเขตที่พระเจ้าได้เสด็จไปเพื่อจัดเตรียมความรอดให้กับเรา พระองค์ทรงควบคุมทุกเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ของมนุษย์ และทรงควบคุมอำนาจของทุกสิ่งอย่างแท้จริง เพื่อว่าเมื่อถึงเวลาหนึ่งพระบุตรของพระองค์จะเสด็จมาและมีชีวิต ทนทุกข์ สิ้นพระชนม์ และฟื้นคืนพระชนม์อีกครั้งเพื่อประทานความรอดแก่เรา เป็นเรื่องราวที่อัศจรรย์ที่ควรมีอิทธิพลต่อมาตรฐานในการตีความสำหรับทุกสิ่งในชีวิตขณะที่เราเผชิญโลกที่แตกสลายใบนี้

ถ้าพระเจ้าทรงพยายามถึงขนาดที่จะควบคุมเหตุการณ์ต่างๆ ของโลกและเสียสละพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ มันสมเหตุสมผลหรือไม่ ที่พระองค์จะทรงทอดทิ้งเราระหว่างทางของความซอบธรรมที่เรา “ได้รับแล้ว” และ “ยังไม่ได้รับ” ของการถวายเกียรติครั้งสุดท้ายของเรา? มันจะสมเหตุสมผลหรือไม่ ที่พระองค์จะหันหลังให้เราตอนนี้? มันสมเหตุสมผลไหม ที่พระองค์จะทรงเพิกเฉยต่อเราในเวลาที่เราต้องการ? ถ้าเป็นเรา เราจะใช้ความพยายามและการเสียสละที่เราทำไปอย่างมากมายเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่มีค่า แล้วจะไม่ทำสิ่งใดเพื่อรักษา บำรุงรักษา และปกป้องมันหรือ?

ความจริงที่ว่าเรามีค่าเป็นอย่างมากในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้น ได้ประกาศเอาไว้อย่างชัดเจน เพราะพระองค์ได้ซื้อเราไว้ด้วยราคาที่สูง ไม่มีราคาใดที่จะจ่ายได้สูงไปกว่าการสิ้นพระชนม์ของพระเมสสิยาห์ และนั่นคือราคาที่พระเจ้าได้จ่ายเพื่อไถ่คุณและผม และเนื่องจากพระองค์ทรงจ่ายค่าบาปดังกล่าวแล้ว เราจึงมั่นใจได้ว่าพระองค์จะใช้อำนาจและพระคุณเพื่อปกป้องเรา ช่วยให้เติบโต จัดเตรียม และรักษาเราไว้จนกว่าเราจะได้อยู่กับพระองค์ในที่ที่ไร้อันตรายจากบาปและความตายอีกต่อไป เปาโลกล่าวไว้ดังนี้: “พระองค์ผู้ไม่ทรงหวงพระบุตรของพระองค์เอง แต่ประทานพระบุตรนั้นเพื่อเราทุกคน ถ้าเช่นนั้นพระองค์จะไม่ประทานสิ่งสารพัดให้เราด้วยกันกับพระบุตรนั้นหรือ ” (ดู โรม 8:31–33) ดังนั้น อย่าให้ศัตรูตัวร้ายที่กำลังกระซิบอยู่ข้างหูคุณ อย่าเชื่อคำโกหกของมันที่บอกเราว่า คุณถูกทิ้งให้พึ่งพาทรัพยากรที่ไม่เพียงพอของเราเอง หรือพระเจ้าทรงไม่ได้ยินหรือไม่สนใจเรา อย่าปล่อยให้ตัวเองสงสัยในการทรงสถิตของพระเจ้าและความดีของพระองค์ อย่าปล่อยให้ตัวเองสงสัยว่าเราจะผ่านไปได้หรือไม่ พระองค์ผู้ทรงฤทธิ์พลังพระองค์จะทำทุกสิ่งเพื่อทำให้เราเป็นของพระองค์ และพระองค์จะรักษาและปกป้องเราจนกว่าเราจะได้อยู่กับพระองค์ตลอดนิรันดร์ จนกว่าเราจะไม่ต้องการการปกป้องจากพระองค์อีกต่อไปเพราะศัตรูตัวสุดท้ายได้อยู่ใต้พระบาทของพระองค์แล้ว

อ่าน: 2 พงศ์กษัตริย์ 6:8-17 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

10 ธันวาคม

เป็นพระคุณพระเจ้าที่ทรงยินดีที่จะรับฟังและพินิจพิจารณา
เพราะทรงรู้ว่าเราต้องการพระคุณที่ช่วยสงบใจและชำระใจให้เชื่อฟัง

การเปิดรับคำวิพากษ์วิจารณ์ไม่ใช่ใจที่เป็นธรรมชาติของพวกเรา พวกเราส่วนใหญ่ไม่ชอบการเผชิญหน้า เป็นเรื่องปกติที่เราจะลุกขึ้นมาปกป้องตัวเองเมื่อเราถูกสอบสวน การพยายามโน้มน้าวตนเองและผู้อื่นว่าเราชอบธรรมเป็นธรรมชาติของเรา เมื่อถูกถามหรือไตร่สวน การนำเอารายการความชอบธรรมของเราออกมาเพื่อแสดงหลักฐานในการโน้มน้าวผู้อื่นว่า พวกเขากำลังตัดสินผิดหรือเข้าใจเราผิดเป็นธรรมชาติของเรา การจดจ้องและกังวลเกี่ยวกับบาปของผู้อื่นมากกว่าบาปของตนเป็นธรรมชาติของเรา การเผชิญหน้ากับผู้อื่นโดยการแก้ตัวและเข้าข้างตนเองเป็นธรรมชาติของเรา การมองว่าความบาปผิดของเราเล็กน้อยกว่าที่มันเป็นเป็นธรรมชาติของเรา การหลอกลวงตนเองให้เชื่อว่าเราเป็นคนชอบธรรมมากกว่าที่เป็นจริงเป็นธรรมชาติของเรา สำหรับคนบาป ความหยิ่งยโสเป็นธรรมชาติมากกว่าความอ่อนน้อมถ่อมตน

กล่าวสั้นๆ ก็คือ ใจหินที่แข็งกระด้างที่ต่อต้านการเปลี่ยนแปลงเป็นธรรมชาติของเรามากกว่าใจที่เปิดกว้าง ใจที่ถ่อม และใจที่ร้องหาการเปลี่ยนแปลง ดังนั้น หากเราเปิดรับการเผชิญหน้าด้วยความรัก หากเราพร้อมที่จะยอมรับบาปของเรา หากเรารู้สึกขอบคุณสำหรับคนที่รักเรามากพอที่จะช่วยให้เราเห็นสิ่งที่เรามองไม่เห็นด้วยตัวเอง และหากเราพร้อมที่จะสารภาพและแสวงหาการให้อภัย เรารู้ว่าพระคุณของพระเยซูทรงมาเยี่ยมเยียนเรา เพราะไม่มีทัศนคติใดเหล่านี้เป็นธรรมชาติสำหรับเรานอกจากการแทรกแซงที่มาจากสวรรค์เบื้องบน

ต้องมีพระคุณแห่งการทรงไถ่ที่มีฤทธิ์อำนาจมากเพื่อขจัดใจหินออกจากเราและแทนที่ด้วยใจเนื้อ—ใจที่ไวต่อบาป ไวต่อพระคุณแห่งความเชื่อมั่น ไวต่อความต้องการการเปลี่ยนแปลงชีวิต และใจที่ต้องการหยุดพักในการให้อภัยที่จะพบได้ในพระเยซูเท่านั้น ต้องมีพระคุณของพระเจ้าที่จะรับประกันว่าพระโลหิตของพระเยซูได้ปกปิดและชำระความบาปทั้งสิ้นที่เป็นของเราที่ไม่เคยรู้และเปิดเผยให้เพื่อหนุนใจให้เรามองดูตัวเองในกระจกสะท้อนแห่งพระวจนะของพระเจ้า ต้องมีพระคุณของพระเจ้าที่จะช่วยให้เราเลิกแก้ตัว เลิกหาเหตุผลเข้าข้างตนเอง เลิกโต้เถียงเพื่อเรื่องการที่เราสามารถชดใช้บาปและพ้นบาปได้ด้วยตนเอง และเลิกที่จะโยนความผิดบาปของเราไปให้ผู้อื่น ต้องมีพระคุณของพระเจ้าเพื่อที่คนบาปอย่างเราจะสามารถยืนต่อหน้าพระพักตร์ขององค์พระเจ้าผู้บริสุทธิ์ และเปิดใจยอมรับว่ามีอีกหลายวิธีที่เรายังคงทำเพื่อกบฏต่อองค์จอมเจ้านายและพระบัญญัติของพระองค์

การสารภาพบาปนั้นไม่ง่ายเลยสำหรับคนบาป การถ่อมใจไม่ใช่คำตอบแรกตามธรรมชาติของเรา การรักพระเจ้ามากกว่ารักตนเองไม่ใช่สัญชาตญาณแรกเริ่มของเรา พระสิริของพระเจ้าไม่ได้เป็นแรงจูงใจหลักของการกระทำและคำพูดของเรา ดังนั้น ถ้าเรายินดีอย่างเต็มใจที่จะกล่าวว่า “ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเปิดเผยใจภายในของข้าพระองค์” และเต็มใจที่จะพูดกล่าวว่า “ขอทรงยกโทษบาปทั้งหลายให้แก่ข้าพระองค์ด้วย” เราก็รู้ว่าเราจะได้รับพระคุณอันอัศจรรย์คือ พระคุณของพระเจ้าที่ได้เปลี่ยนใจเราแล้ว และพระคุณที่กำลังนำการเปลี่ยนแปลงชีวิตมาด้วย

อ่าน: สดุดี 51 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

11 ธันวาคม

ถ้าการเชื่อฟังเป็นการนมัสการส่วนบุคคล การไม่เชื่อฟังก็เป็นส่วนบุคคลเช่นกัน
บาปทุกอย่างเป็นการละเมิดความสัมพันธ์—เป็นการทำบาปต่อพระเจ้า

ผมคิดว่าเรามักจะเข้าใจผิดว่าบาปคืออะไร ด้วยเหตุนี้ เราจึงลดความร้ายแรงอย่างแท้จริงของบาปลงไป หากเราลดค่าตามธรรมชาติของความชั่วร้ายของบาปโดยไม่เจตนา เราก็จะลดคุณค่าของพระคุณที่มีพระเจ้าเพียงผู้เดียวเท่านั้นที่สามารถช่วยเราให้พ้นจากบาปได้เล็กกว่าที่พระคุณเป็นด้วย

วิธีแรกที่เราลดค่าลดขนาดบาป คือเมื่อเราคิดว่าความบาปนั้นเกี่ยวกับการประพฤติและการปฏิบัติของเราเพียงอย่างเดียว เพราะนี่ไม่ใช่สิ่งที่พระคัมภีร์สอน ประการแรกและสำคัญที่สุดคือ บาปเป็นเรื่องของใจ (ดูคำสอนของพระเยซูในคำเทศนาบนภูเขา มัทธิว 5–7) เนื่องจากเราดำเนินชีวิตด้วยใจ (ดู ลูกา 6:43–45) บาปจึงเกิดขึ้นที่นั่นเสมอ บาปเป็นเรื่องของความคิด ความปรารถนา แรงจูงใจ และการเลือกของใจเสมอ บาปเป็นเรื่องของใจที่แสดงออกมาทางพฤติกรรมของร่างกาย ร่างกายของเราจะไปอยู่ในที่ที่ใจของเราอยู่และอยากไป นี่คือเหตุผลว่าทำไมเราถึงต้องการความช่วยเหลือจากพระคุณ เราสามารถวิ่งหนีจากสถานการณ์ สถานที่ หรือความสัมพันธ์บางอย่างได้ แต่เราไม่มีความสามารถใดๆ ที่จะหนีจากใจของเรา ดังนั้น เราต้องการความช่วยเหลือจากพระคุณพระเจ้า

ประการที่สอง เรามักจะคิดว่าบาปเป็นการฝ่าฝืนกฎที่เป็นนามธรรมเพียงชุดหนึ่ง แต่บาปมีความหมายลึกซึ้งมากกว่านั้นมาก บาปคือการทำลายความสัมพันธ์ซึ่งส่งผลให้เกิดการฝ่าฝืนกฎบัญญัติของพระเจ้า โปรดจำไว้ว่าบัญญัติสิบประการเริ่มต้นด้วยการเรียกร้องให้นมัสการพระเจ้าเหนือสิ่งอื่นใด เห็นไหมว่าเมื่อพระเจ้าประทับอยู่ในที่ที่เหมาะสมในใจของเราเท่านั้น เราจึงจะรู้สึกปรารถนาที่จะดำเนินชีวิตในแบบที่พระองค์พอพระทัย ถ้าพระเจ้าไม่อยู่ในที่ที่ถูกต้องในใจเรา ตัวเราก็แทรกตัวเข้าไปแทนที่ เขียนกฎของเราเอง และยอมทำในสิ่งที่เราพอใจ ดังนั้น บาปทุกอย่างเป็นบาปต่อพระเจ้า ความบาปทุกอย่างเป็นการทำร้ายสถานที่ที่เป็นของพระเจ้าอย่างชอบธรรมในใจเรา บาปทุกอย่างเป็นการทรยศต่อพระองค์ ความบาปทุกอย่างขโมยพระเกียรติของพระองค์ไปจากใจเรา บาปทุกอย่างทำให้เราปฏิเสธการดำรงอยู่และทำให้เรายอมอนุญาตให้มันลดสิทธิอำนาจของพระองค์ในใจเรา ความบาปทุกอย่างทำให้ใจเรายอมแทนที่ที่เป็นของพระเจ้าด้วยสิ่งอื่น บาปทุกอย่างทำให้เราสงสัยอำนาจและความสง่าแห่งพระสิริของพระองค์ บาปทุกอย่างทำให้เราจัดลำดับบัลลังก์ของพระเจ้าไว้ทีหลัง

บาปนั้นเป็นการส่วนบุคคลและสัมพันธ์กับเรา แม้ว่าเราจะไม่สำนึกในขณะที่เรากำลังทำบาปก็ตาม ด้วยเหตุนี้กษัตริย์ดาวิดผู้ซึ่งเพิ่งล่วงประเวณีและฆ่าคนตาย จึงกล่าวว่า “ข้าพระองค์ได้ทำบาปต่อพระองค์ ต่อพระองค์เท่านั้นและได้ทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรพระองค์” (สดุดี 51:4) ในพระคัมภีร์ ดาวิดไม่ได้ลดขนาดความผิดบาปที่น่ารังเกียจและสยดสยองที่เขาทำต่อบัทเชบา อุรียาห์ และชาวอิสราเอล สิ่งที่ดาวิดทำคือการสารภาพต่อหลักที่แท้จริงของความบาป ความบาปตั้งคำถามต่อความดี สติปัญญา ความสัตย์ซื่อ และความรักของพระเจ้า บาปท้าทายการครอบครองเราของพระเจ้า บาปบอกว่าเรารู้ดีมากกว่าพระเจ้า ความบาปเกี่ยวข้องกับเราทุกคน และนี่คือสาเหตุที่พระเยซูต้องทนทุกข์และสิ้นพระชนม์เพื่อที่คุณและผมจะได้รับพระคุณแห่งการให้อภัย

อ่าน: 1 ซามูเอล 15 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

12 ธันวาคม

ไม่ว่าผู้คนจะปฏิบัติเราอย่างไรในปัจจุบัน หากเราเป็นลูกของพระเจ้า
เราก็กำลังถูกรักโดยพระเจ้าผู้ทรงเป็นอยู่ และผู้ช่วยให้รอดที่รักเราเสมออย่างไม่มีเงื่อนไข

"ใครเล่าจะเชื่อสิ่งที่เราป่าวประกาศ? พระกรของพระยาห์เวห์ทรงสำแดงแก่ผู้ใด? เพราะท่านเจริญขึ้นเฉพาะพระพักตร์พระองค์อย่างต้นอ่อน และเหมือนรากที่แตกหน่อมาจากพื้นดินแห้งแล้ง ท่านไม่มีความงามหรือความสง่าที่จะให้พวกเรามองดู และไม่มีรูปลักษณ์ซึ่งจะให้เราพึงปรารถนา ท่านถูกดูหมิ่นและถูกทอดทิ้ง เป็นคนที่รับความเจ็บปวด และคุ้นเคยกับความทุกข์ยาก และเป็นดั่งผู้ซึ่งคนทั้งหลายหันหน้าหนี ท่านถูกดูหมิ่น และเราไม่ได้นับถือท่าน แน่ทีเดียวท่านแบกความเจ็บไข้ของพวกเรา และหอบความเจ็บปวดของเราไป กระนั้นพวกเรายังคิดว่าที่ท่านถูกตี คือถูกพระเจ้าทรงโบยตีและข่มใจ...

"ท่านถูกบีบบังคับและถูกข่มใจ ถึงกระนั้นท่านก็ไม่ปริปาก เหมือนลูกแกะที่ถูกนำไปฆ่า และเหมือนแกะที่เป็นใบ้ต่อหน้าผู้ตัดขนของมันเช่นใด ท่านก็ไม่ปริปากของท่านเลยเช่นนั้น ท่านถูกนำตัวไปด้วยการบังคับและการตัดสิน และคนในยุคสมัยของท่านนั้น มีใครเล่าที่คิดว่า ที่ท่านถูกตัดออกไปจากแผ่นดินของคนเป็นนั้น ที่ท่านถูกตีนั้นเพราะการทรยศของชนชาติของข้าพเจ้า และเขาจัดหลุมศพของท่านไว้กับคนอธรรม และเขาจัดท่านไว้กับเศรษฐีในความตายของท่าน แม้ว่าท่านไม่ได้ทำการทารุณใดๆ และไม่มีการหลอกลวงใดๆ ในปากของท่าน" อิสยาห์ 53:7-9

มันช่างเป็นคำหนุนใจที่น่าเหลือเชื่อเมื่อคิดถึงช่วงเวลาที่คุณและผมได้เดินทางผ่านโลกที่เต็มไปด้วยความเกลียดชัง ความรุนแรงโหดร้าย ความอยุติธรรม การประณามเหยียดหยามเชื้อชาติ การทรยศ ความไม่ซื่อสัตย์ ความเห็นแก่ตัว การข่มเหง และรูปแบบต่างๆ ของความเชื่อมโยงของบาปและความแตกสลายของการล้มลงในบาป เป็นสิ่งที่เราต้องจดจำไว้ว่าในช่วงเวลาเหล่านั้นเมื่อเราต่อสู้กับบาปด้านใดด้านหนึ่งของชีวิต ผมขอให้คุณตั้งใจอ่านสิ่งที่ผมกำลังจะเขียนต่อไปนี้ให้ดีว่า: พระเยซูทรงเต็มใจที่จะถูกดูหมิ่น ทรงเต็มใจที่จะเผชิญกับการปฏิเสธ ทรงเต็มใจให้พระองค์เองอยู่ภายใต้ความเกลียดชังและความรุนแรง ทรงเต็มใจที่จะให้พระบิดาหันหลังให้พระองค์ด้วยซ้ำ ทำไมพระองค์จึงทรงยอมกระทำสิ่งเหล่านี้อย่างเต็มใจ? คำตอบก็คือพระองค์ทรงทำด้วยความเต็มใจเพื่อลูกของพระองค์ เพื่อที่คุณและผมจะสามารถดำเนินชีวิตด้วยความหวังและความสันติสุข โดยรู้ว่าไม่ว่าเราจะเผชิญสิ่งใดในชุมชนมนุษย์ เราก็ได้รับความรักจากพระองค์อย่างสมบูรณ์แบบและชั่วนิรันดร์แล้ว พระองค์ทรงอดทนต่อการถูกปฏิเสธเพื่อเราจะได้รู้ว่าพระเจ้าทรงตอบรับความรักตลอดเป็นนิจและนิรันดร์ นี่คือ พระคุณอัศจรรย์ของพระองค์!

อ่าน: มาระโก 15:33-39 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

13 ธันวาคม

อย่าเชื่อข่าวประเสริฐเทียมเท็จที่บอกว่า เราเป็นที่พึ่งของตัวเราได้
หากเราพึ่งพาตนเองได้โดยไม่ต้องการความช่วยเหลือ พระเยซูก็คงไม่จำเป็นต้องมา

มันเป็นคำโกหกที่เย้ายวนใจ มีการพูดครั้งแล้วครั้งเล่า ไม่มีอะไรใหม่ในข้อความเหล่านี้ เกิดขึ้นครั้งแรกในสวนเอเดน และยังไม่จบตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา มีการพูดคำโกหกต่างๆ ในหลายรูปแบบ ตัวอย่างเช่น:

- "เราเชื่อว่าตนเป็นที่พึ่งแห่งตน เราไม่ต้องการความช่วยเหลือที่มาจากภายนอก เช่น ข่าวประเสริฐของพระเจ้า คำอธิษฐาน ฯลฯ"
- "ไม่มีใครรู้จักตัวเราได้ดีไปกว่าเรารู้จักตัวเราเอง"
- "เราไม่จำเป็นต้องการพันธกิจอื่นๆ ในชีวิตของเรา"
- "เราแค่เคยต่อสู้กับความบาป แต่ตอนนี้ไม่ต้องต่อสู้แล้ว"
- "เนื่องจากฉันรู้จักคัมภีร์เป็นอย่างดี ฉันก็คงสบายดีแหละ"
- "ดูจากแต้มความสำเร็จต่างๆ ในประวัติของฉันสิ ฉันมาไกลแล้ว"
- "บาปเล็กๆ น้อยๆ ของฉันไม่ได้เลวร้ายขนาดนั้น"
- "ฉันโตกว่าที่จะต้องให้คนอื่นสอนแล้ว"
- "ตัวเราเป็นของตัวเรา เราเพียงแค่ต้องตื่นขึ้นมาและทำในสิ่งที่ต้องทำ"

เสียงของการกล่าวว่าตนเป็นที่พึ่งแห่งตนมีมากมายและหลอกลวง มันนำคำโกหกหลอกลวงและข่าวเทียมเท็จมาทักทายเราทุกวัน เสียงกระซิบที่หลอกลวงของมัน เริ่มต้นขึ้นในสวนเอเดนและดำเนินต่อไปโดยวัตถุประสงค์ที่จะหลอกลวงและโน้มน้าวให้เราพึ่งพาตนเองแทนที่จะพึ่งพาในพระเจ้า คำโกหกเรื่องเราไม่มีพระผู้ช่วยให้รอดและตนเป็นที่พึ่งแห่งตนที่เป็นหนทางเดียวที่เราจะรอดได้นั้น ดึงดูดใจเราทั้งหลาย เพราะเราไม่ชอบคิดถึงตัวเองในแง่ที่อ่อนแอและขัดสน ในแง่ที่ต้องพึ่งพาผู้อื่น ในความเป็นจริง เราโง่เขลาและต้องได้รับการช่วยเหลือให้ออกจากความเขลาของเราเอง เราชอบเรื่องผู้คนที่ประสบความสำเร็จจากการสร้างเนื้อสร้างตัวได้ด้วยตนเอง: แต่รู้ไหมว่าคนที่ดึงตัวเองออกจากโคลนตม (หรือหลุดพ้นความยากจน) และประสบความสำเร็จหรือมั่งคั่งเพราะทำงานหนักโดยไม่ได้รับความช่วยเหลือที่ไม่เป็นธรรม

แต่ถ้อยคำแห่งข่าวประเสริฐนั้นคือการถ่อมลงเป็นอย่างมาก และบอกผมว่าผมอยู่ในสภาพที่สิ้นหวัง เป็นไปไม่ได้และแก้ไขไม่ได้ นอกจากการช่วยเหลือที่เข้ามาแทรกแซงจากสวรรค์ แม้แต่อาดัมและเอวาก็ไม่สามารถสร้างมันขึ้นมาได้ด้วยตัวเอง แม้ว่าพวกเขาจะเป็นคนที่สมบูรณ์แบบที่อาศัยอยู่ในโลกที่สมบูรณ์แบบและมีความสัมพันธ์ที่สมบูรณ์แบบกับพระเจ้า แต่พวกเขาก็ไม่มีความสามารถที่จะทำได้ด้วยตัวเอง รู้ไหมว่า ทันทีหลังจากสร้างพวกเขา พระเจ้าเริ่มเปิดเผยแก่พวกเขา เพราะพระองค์ทรงรู้ว่าพวกเขาจะไม่สามารถกำหนดชีวิตของตนได้ด้วยตัวเอง พวกเขาต้องพึ่งพาพระวจนะของพระเจ้าเพื่อที่จะเข้าใจชีวิตได้อย่างถูกต้อง พวกเขาไม่สามารถเป็นอย่างที่ควรเป็นและทำในสิ่งที่ควรทำได้หากปราศจากคำแนะนำจากพระเจ้าและความช่วยเหลือจากพระองค์ นั่นเป็นสภาพของผู้คนก่อนที่บาปจะเข้ามาในโลกและสร้างความเสียหายทั้งภายในและภายนอก แล้วถ้าสิ่งนี้เป็นความจริงมันจะส่งผลต่อเราในตอนนี้มากน้อยเพียงใด ลองคิดดู!

การพึ่งพาตนเองเป็นเรื่องโกหกที่ทำให้เราไม่ไปถึงที่ดีใด เราไม่มีสิ่งที่เราจำเป็นต้องมีในตัวเราเพื่อใช้ชีวิตเหมือนอย่างที่เราถูกสร้างมาให้เป็น ดังนั้น พระเจ้าผู้เปี่ยมด้วยพระคุณอันอ่อนโยนจึงมาหาเราและให้เราอยู่ในฐานะลูกของพระองค์ และมอบทุกสิ่งที่จำเป็นสำหรับชีวิตและความชอบธรรมให้กับเรา พระองค์ทรงอยู่กับเราเสมอไป เพราะพระองค์ทรงรู้ว่าเราจะสามารถมีมันได้ด้วยการพึ่งพาตนเอง

อ่าน: ยอห์น 6:60-65 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

14 ธันวาคม

การเป็นทูตขององค์กษัตริย์หมายความว่าอย่างไร?
มันหมายถึงการสะท้อนข้อความ วิธีการ และอุปนิสัยของพระองค์ในทุกที่ที่ทรงวางเราไว้

นี่เป็นการมองชีวิตในมุมที่ต่างออกไปมาก นี่เป็นพื้นฐานชีวิตที่แตกต่างออกไปอย่างมากในการตัดสินใจ เป็นแม่แบบที่แตกต่างกันมากสำหรับการตัดสินใจว่าคุณควรประพฤติปฏิบัติ ท่าทีในการตอบสนอง และการที่จะตอบสนองอย่างไร เป็นวิธีคิดในมุมที่แตกต่างไปจากเดิมมากว่าเราเป็นใครและควรทำอะไร มันเป็นวิถีชีวิตที่ต่างไปจากเดิมและค่อนข้างแตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากโลกทัศน์ที่ประกาศอยู่รอบตัวเรา

โลกทัศน์ทางวัฒนธรรมในฝ่ายโลกทั่วไปนั้นมักมีตัวเราเป็นศูนย์กลาง และบอกเราว่าชีวิตคือการแสวงหาความสุขใส่ตัว เมื่อใครบางคนหรือบางสิ่งบางอย่างทำให้เราไม่มีความสุข มุมมองฝ่ายโลกจะบอกว่าโลกไม่ได้เป็นไปอย่างที่มันควรจะเป็น และทำให้เราพยายามทำให้ดีขึ้นหรือคิดว่าเรายังดีไม่พอแล้วพยายามควบคุมเอาแรงจูงใจและความกังวลของเราด้วยตัวเรามารวบมัดเอาความต้องการ ความจำเป็นต่างๆ ในชีวิต และความรู้สึกของเราให้อยู่ในขอบเขตที่จำกัด แต่พระคัมภีร์ได้นำเสนอมุมมองของโลกทัศน์ที่ตรงกันข้ามและต่างออกไปจากมุมมองของโลกที่จะช่วยเปลี่ยนแปลงอัตลักษณ์และวิถีชีวิตของผู้เชื่อทุกคน คือ พระคัมภีร์ยืนยันว่าเราถูกซื้อด้วยราคาที่สูง (คือชีวิตและความตายของพระเยซู) ดังนั้นเราจึงไม่ได้เป็นของตัวเราอีกต่อไป (อันที่จริง ถ้านับจากการทรงสร้าง เราไม่เคยเป็นเจ้าของตัวเองเลยตั้งแต่แรกอยู่แล้ว) ใช้เวลาใคร่ครวญพิจารณา 1 โครินธ์ 6:12–20 ซึ่งใช้ความจริงนี้กับชีวิตส่วนตัวของเรา เช่น เรื่องเพศ ฯลฯ

พระเจ้ามีพระประสงค์ของพระองค์สำหรับเรา คือการที่เราจะมีชีวิตอยู่ในฐานะหนึ่งในตัวแทนของพระองค์ นั่นคือเราจะมีชีวิตอยู่อย่างเป็นตัวแทน เราเป็นตัวแทนของใครหรือของอะไร? คำตอบคือ เราถูกเรียกให้เป็นตัวแทนของกษัตริย์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา และสิ่งนี้มีลักษณะอย่างไรในทางปฏิบัติ? การเป็นตัวแทนขององค์กษัตริย์พระผู้ช่วยให้รอดหมายความว่าเราเป็นตัวแทนของพระราชดำรัส ใช้วิธีการของพระองค์ และมีชีวิตที่สะท้อนถึงพระลักษณะของพระองค์ การเป็นตัวแทนพระดำรัสขององค์กษัตริย์พระผู้ช่วยให้รอดหมายความว่าเราจะมองทุกสถานการณ์และทุกความสัมพันธ์ผ่านเลนส์แห่งความจริงในพระคัมภีร์—มีข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์เป็นศูนย์กลาง—และตั้งใจว่าจะช่วยให้ผู้อื่นมองชีวิตแบบนั้นเช่นกัน การนำเสนอวิธีการของพระองค์หมายความว่าเราพยายามที่จะเป็นเครื่องมือในการเปลี่ยนแปลงที่พระองค์ทรงตั้งใจที่จะกระทำในผู้คนและในโลกรอบตัวเรา และมีชีวิตการสะท้อนถึงพระลักษณะของพระองค์หมายถึงการถามตัวเองครั้งแล้วครั้งเล่าว่า “พระลักษณะของพระองค์ในฐานะมนุษย์ การงานของพระองค์ และอุปนิสัยของพระพระเยซูคริสต์เจ้าทำการสำแดงให้คนเหล่านี้เห็นสิ่งที่เขาหรือเธอจำเป็นต้องเห็นในสถานการณ์ที่กำลังเผชิญอยู่ ณ ตอนนี้”

มีคำพูดที่ดีกว่านี้คือ เรามีวัตถุประสงค์ในการดำเนินชีวิตยิ่งใหญ่กว่าแค่ความสุขของเราเท่านั้น การมีชีวิตที่ซึ่งพระผู้เป็นเจ้าทรงเรียกเราแต่ละคนเป็นมากกว่าแค่คำว่า “ทูต” นั่นคือทรงย้ำเตือนเราว่า เรามีองค์กษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่ทรงปกครองเราอยู่และเรานั้นไม่ใช่พระองค์ ทำให้เราระลึกอีกครั้งว่าเราไม่ได้เป็นเจ้าของชีวิตของเรา และทำให้เราเข้าใจถึงความหมายของการเป็นตัวแทนของกษัตริย์พระผู้ช่วยให้รอดในแนวทางที่ใช้ได้จริงทุกวัน พระคุณของพระเจ้าไม่เพียงช่วยชีวิตเรา แต่ยังรวบรวมเราไว้ในพระประสงค์ที่ยิ่งใหญ่และงดงามยิ่งกว่าไว้สำหรับชีวิตของเรา งดงามมากกว่าที่เราจะเลือกเอง

อ่าน: 2 โครินธ์ 5:11-21 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

15 ธันวาคม

ในฐานะลูกของพระผู้เป็นเจ้า จงดำเนินชีวิตในวันนี้ด้วยความมั่นใจความแน่ใจ ความหวัง และความกล้าหาญที่มาจากการที่ได้รู้ว่าเราอยู่ภายใต้การดูแลขององค์พระผู้เป็นเจ้า

เราต้องการที่จะแน่ใจ เราต้องการความปลอดภัย เราอยากมีความหวัง เราต้องการใช้ชีวิตด้วยความกล้าหาญ เราคงไม่อยากอ่อนแอเพราะความกลัว มีความเชื่อที่เป็นอัมพาตเพราะความสงสัย หรือเต็มไปด้วยความวิตกกังวลว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อไป เราต้องการที่จะรู้ว่าชีวิตของเรามีความหมายบางอย่าง เราต้องการรู้ว่างานของเรามีค่าแค่ไหนและอย่างไร เราต้องการรู้ว่าเราไม่ได้อยู่คนเดียว เราต้องการทราบว่าเราจะมีทุกสิ่งเพียงพอที่จะเผชิญกับสิ่งที่จะเกิดขึ้นในชีวิตแต่ละวัน เราต้องการสันติสุขภายใน เราต้องการแรงจูงใจในการดำเนินชีวิต เราไม่อยากรู้สึกไม่พร้อม อ่อนแอ หรือทำไม่ได้ เราไม่อยากคิดว่าสิ่งต่างๆ ไร้ค่าไร้ประโยชน์ ใช่แล้ว แน่นอนว่าเราต้องการที่จะยืนอยู่บนรากฐานที่มั่นคงของหลักประกัน และเราจะมองหาจากบางสิ่งภายนอกที่จะมอบให้สิ่งนี้กับเรา

ข้อเท็จจริงของเรื่องนี้คือที่สิ่งต่างๆ ในโลกล้วนเจ็บป่วย แตกสลาย ตาย เสียหาย หรือมีวันจางหายไป ความแน่นอนจะพบได้เฉพาะในแนวดิ่งเท่านั้น หากเราเป็นลูกของพระเจ้า เราก็มีที่ที่จะยืนอยู่กับพระองค์แน่นอน และเพราะเป็นเช่นนั้น เราจึงมีความมั่นคงในชีวิตตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปทั้งในความตายและชีวิตนิรันดร์:

- เราแน่ใจได้ว่าเราไม่ต้องหลบซ่อนหรือเสแสร้งอีกต่อไป เพราะบาปและความอ่อนแอของเราถูกกลบล้างด้วยพระโลหิตของพระเยซูแล้ว
- เราไม่ต้องกลัวว่าเราจะไม่ได้สิ่งที่ต้องมี เพราะพระผู้ช่วยให้รอดของเราจะทรงประทานทุกสิ่งที่จำเป็นแก่เราเพื่อทำสิ่งที่พระองค์เรียกให้เราทำ
- เราไม่ต้องกังวลว่าจะถูกทิ้งให้อยู่ตามลำพัง เพราะพระผู้ช่วยให้รอดของเราทำให้เราเป็นที่ประทับของพระองค์
- เราไม่ต้องจมอยู่กับความเสียใจต่อความผิดพลาด เพราะบาปในอดีตทั้งหมดของเราได้รับยกโทษให้แล้วโดยพระคุณของพระเจ้า
- เราไม่จำเป็นต้องค้นหาตัวตน ความหมาย หรือจุดประสงค์ของชีวิตอีกต่อไป เพราะพระองค์ทำให้เราได้อยู่ในฐานะลูกของพระองค์ เป็นของพระองค์ และทรงเรียกเราให้มีชีวิตอยู่ตามน้ำพระทัยของพระองค์
- เราไม่ต้องกังวลเกี่ยวกับอนาคต เพราะความลึกลับปริศนาของสิ่งต่างๆ ทั้งหมดของสิ่งที่จะเกิดขึ้นนั้นอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้มีอำนาจสูงสุด
- เราไม่ต้องกลัวปัญหา ความยากลำบาก หรือความทุกข์ เพราะพระผู้ช่วยให้รอดของเราใช้สิ่งเหล่านี้เพื่อประโยชน์ของเราและเพื่อพระเกียรติ์สิริของพระองค์
- เราไม่จำเป็นต้องหวังว่างานที่เราทำจะคุ้มหรือมีค่าหรือไม่ เพราะงานที่เราทำในนามของพระองค์ไม่เคยสูญเปล่าหรือไร้ค่าไร้ประโยชน์
- เราไม่ต้องกลัวว่าจะถูกลงโทษ เพราะพระผู้ช่วยให้รอดของเราได้รับการลงโทษของเราไป และเป็นเครื่องบูชาที่เพียงพอที่จะชดใช้ต่อพระพิโรธของพระเจ้า

ใช่แล้ว เราจะได้ยืนต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้าอย่างมั่นคงและปลอดภัย และเพราะเป็นเช่นนั้น ชีวิตของเราในตอนนี้จึงได้รับการอวยพรจากพระเจ้าให้อยู่ในความมั่นคงและปลอดภัยที่เพียงพอแล้ว

อ่าน: เอเฟซัส 1 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

16 ธันวาคม

มันไม่มีประโยชน์ที่จะพยายามต่อสู้หรือฉุดยื้อเพื่อที่สร้างอำนาจอธิปไตยของเราเอง
ผู้คนไม่ต้องการให้เราเป็นองค์กษัตริย์ และพระเจ้าจะไม่ละทิ้งบัลลังก์อันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์

ข้าพระองค์มักจะปล่อยให้ความคิดไปตามจินตนาการที่ข้ามี
ข้าพระองค์มักคิดว่าข้ามีสติปัญญา
พลัง
และอำนาจ
และอุปนิสัยในการควบคุมผู้คน
สถานที่
และสิ่งต่างๆ ในชีวิตของข้า
ที่ดูเหมือนจะอยู่เหนือการควบคุม
ข้าพระองค์จัดการโดยแทรกตัวเองเข้าไปตรงกลาง
และทำให้ทุกอย่างเกี่ยวพันเชื่องโยงกับตัวข้า
แต่ข้าไม่มีสิทธิ์
ไม่มีพลังหรืออำนาจ
ข้าพระองค์อยากจะควบคุมเพราะข้าคิดว่า
ข้าพระองค์เป็นเจ้าของทุกสถานการณ์
ทุกสถานที่
และทุกคน
แต่ภายใต้การควบคุมอันชาญฉลาดของพระองค์
พระองค์จะปกครองทุกสิ่ง
เพื่อประโยชน์แก่ข้าพระองค์
และเพื่อพระเกียรติ์สิริของพระองค์
เป็นอีกครั้งที่พระองค์เรียกข้าพระองค์ให้ยอมจำนน
ยอมอยู่ในการครอบครองควบคุมของพระองค์
และหยุดพัก ในการอุปถัมภ์เลี้ยงดูจากพระองค์
และอยู่ในอำนาจอธิปไตยของพระองค์

อ่าน: ดาเนียล 2:20-23 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

17 ธันวาคม

ทุกครั้งที่เราปรารถนาที่จะทำและเลือกทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเจ้า
นั่นก็เป็นการเฉลิมฉลองพระคุณที่เป็นของเราในพระเยซูคริสต์

ยากที่จะยอมรับ แต่การทำสิ่งที่ถูกต้องไม่ได้เป็นสิ่งที่เป็นธรรมชาติสำหรับเรา ความบาปเปลี่ยนเราทุกคนให้เป็นผู้มีอำนาจในการปกครองอยู่เหนืออาณาจักรเล็กๆ ของตัวเราเอง ความบาปทำให้เราหมกมุ่นอยู่กับตัวเองและเอาแต่ใจตัวเอง ความบาปทำให้เราทุกคนเรียกตัวเองว่าชอบธรรม ความบาปล่อลวงให้เราคิดว่าเราฉลาดกว่าพระเจ้าไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง ความบาปทำให้เราทุกคนวางใจสติปัญญาของเราเอง ความบาปทำให้เราทุกคนต้องการที่จะเขียนกฎบัญญัติของเราขึ้นเอง ความบาปทำให้เราต่อต้านการตักเตือนและการเปลี่ยนแปลง ความบาปทำให้ตาและใจของเราเลื่อนลอยไร้จุดหมายไปเรื่อยๆ ความบาปทำให้เราโหยหาวัตถุมากกว่าการจัดเตรียมชีวิตฝ่ายวิญญาณ บาปทำให้เราต้องการและเห็นแก่ความสุขนิยมมากกว่าบทบาทหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบ บาปในการให้ตัวเรามาแทนที่พระเจ้าทำให้เราหลงลืมพระเจ้า มันทำให้เราทุกคนกลายหัวขโมยที่ขโมยเอาเกียรติศักดิ์ศรีที่เป็นของพระองค์มาเป็นของตนเอง ทั้งหมดนี้หมายความว่าความบาปทำให้เราก้าวข้ามขอบเขตของพระปัญญาอันชาญฉลาดของพระเจ้าในด้านความคิด ความปรารถนา คำพูด และการกระทำครั้งแล้วครั้งเล่า และนี่คือธรรมชาติของคนบาป

ดังนั้น เมื่อเรากระหายที่จะรู้ว่าอะไรคือสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเจ้า เมื่อเราใส่ใจพระสิริของพระองค์ เมื่อเรายอมจำนนต่อพระประสงค์ของพระองค์ เมื่อเรายอมละทิ้งแผนการของเราเพื่อแผนการของพระองค์ และเมื่อเราพบความชื่นชมยินดีในการยอมจำนนต่อการเป็นพระเจ้าของพระองค์ เราก็รู้ได้ว่าการช่วยเหลือของพระคุณพระเจ้าได้มาเยี่ยมเยียนเราแล้ว ให้เราสังเกตว่าเปาโลพูดถึงการที่เรายอมจำนนต่อพระประสงค์ของพระบิดาอย่างไร "ฉะนั้น พวกที่รักของข้าพเจ้า เหมือนอย่างที่ท่านเชื่อฟังข้าพเจ้าอยู่เสมอ ท่านจงอุตส่าห์ประพฤติอย่างสมกับความรอดของท่านทั้งหลาย ด้วยความเกรงกลัวและตัวสั่น ไม่เฉพาะในเวลาที่ข้าพเจ้าอยู่ด้วยเท่านั้น แต่มากยิ่งกว่านั้นอีกในเวลาที่ข้าพเจ้าไม่อยู่ เพราะว่าพระเจ้าเป็นผู้ทรงทำการอยู่ภายในพวกท่าน ให้ท่านมีความประสงค์และมีความสามารถทำตามชอบพระทัยของพระองค์" (ฟีลิปปี 2:12-13)

นี่คือการเรียกให้เข้าสู่ความเชื่ออย่างเต็มล้นในการยอมจำนนและการเชื่อฟัง เป็นการเรียกให้จริงจังกับชีวิตที่พระคุณกระทำให้ความรอดของเราที่เป็นไปไม่ได้ให้เป็นไปได้ ข้อความนี้เป็นการเรียกให้ทำตามแบบอย่างของพระเยซูคริสต์ แต่เปาโลก็ได้เตือนเราด้วยว่า ถ้าเราทำตาม ถ้าเราเชื่อฟัง และถ้าเราทำในสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระผู้ช่วยให้รอด เราจะไม่ได้รับเครดิตใดๆ เลย แต่นี่เป็นความปรารถนาและการกระทำที่ถูกต้องของเราที่เกิดขึ้นและเป็นจริงได้เพราะการสถิตอยู่และพระคุณที่กระตือรือร้นตลอดเวลาขององค์พระผู้เป็นเจ้า เปาโลกำลังบอกว่าเราทำสิ่งที่ถูกต้องเพราะพระคุณพระเจ้ากำลังช่วยเราให้พ้นภัยจากตัวเราเอง ณ ขณะนั้น พระคุณกำลังปกป้องเราจากความชอบธรรมและอำนาจอธิปไตยของตัวเรา ซึ่งสิ่งนี้จะทำให้เราทุกคนเชื่อว่าตนมีสิทธิ์มากเกินไปและกบฏต่อพระเจ้า

ทุกๆ การเชื่อฟังของเราเป็นหลักฐานของการเฉลิมฉลองพระคุณที่ไม่เพียงแค่ให้อภัย แต่ยังช่วยชีวิตของเราให้รอดจากบาปด้วย และไม่เพียงช่วยให้รอดแต่ยังเปลี่ยนแปลงเราด้วย เราดำเนินชีวิตในสายพระเนตรของพระเจ้าไม่ใช่ด้วยกำลังของเราเอง แต่โดยพระคุณเท่านั้น

อ่าน: โรม 6 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

18 ธันวาคม

อย่าท้อแท้เมื่อต้องเผชิญกับปัญหา เราไม่ได้มีแค่ความแข็งแกร่งและสติปัญญาของเรา
สิ่งที่ยิ่งใหญ่มากกว่านั้น คือ เรามีพระคุณอันทรงฤทธิ์ขององค์พระเยซู

"นี่แน่ะ วันนั้นจะมา และเวลานั้นก็มาถึงแล้ว ที่พวกท่านจะต้องกระจัดกระจายไปยังที่อยู่ของท่านแต่ละคนและจะทิ้งเราไว้คนเดียว แต่เราไม่ได้อยู่คนเดียว เพราะพระบิดาสถิตอยู่กับเรา เราบอกเรื่องนี้กับพวกท่าน เพื่อท่านจะได้มีสันติสุขในเรา ในโลกนี้ท่านจะประสบความทุกข์ยาก แต่จงมีใจกล้าเถิด เพราะว่าเราชนะโลกแล้ว" (ยอห์น 16:32-33)

นี่คือสิ่งที่พระคัมภีร์ตอนนี้กำลังบอกเรา:

1. *ท่ามกลางปัญหา เราไม่ต้องพยายามพูด กระทำ หรือคิดว่าทุกอย่างจะไปได้ด้วยดี ทั้งๆ ที่แย่* ข้อพระคัมภีร์นี้กล่าวเชื้อเชิญเราดังอีกหลายข้อคือ ให้เราคิด พูด หรือกระทำอย่างตรงไปตรงมา เราไม่ได้ถูกเรียกให้เสแสร้ง เราไม่ได้ถูกบังคับให้ทำเหมือนว่าทุกอย่างจะไปได้ดีทั้งๆ ที่แย่ ความเชื่อในพระคัมภีร์ไม่เคยขอให้เราปฏิเสธความเป็นจริงอันโหดร้ายของชีวิตในโลกที่ตกลงสู่บาปนี้ พระเจ้าเชื้อเชิญให้เราร้องไห้และยินดี ให้เราวิ่งไปหาพระองค์ด้วยความโศกเศร้า พระธรรมตอนนี้เป็นคำเตือนที่มีความเห็นอกเห็นใจและจริงใจเกี่ยวกับปัญหาที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ที่เราทุกคนกำลังเผชิญระหว่างสิ่งที่ "เกิดขึ้นแล้ว" และสิ่งที่ "ยังไม่เกิดขึ้น"
2. *ท่ามกลางปัญหา เราต้องจำไว้ว่าสิ่งที่เรากำลังเผชิญอยู่นั้นยังอยู่ในส่วนหนึ่งของแผนการของพระเจ้า* พระเยซูกำลังประกาศเรื่องหนึ่งกับเหล่าสาวกที่ทำให้พวกเขาทั้งท้อใจและมีกำลังใจในเวลาเดียวกัน พระองค์กำลังบอกเหล่าสาวกของพระองค์ว่า มันเป็นแผนการของพระเจ้าเพื่อพระเกียรติสิริและผลดีต่อพวกเขาที่จะรักษาพวกเขาไว้ในโลกที่เลวร้ายและแตกสลายใบนี้ และโลกที่ไม่ได้ทำงานในแบบที่พระเจ้าทรงประสงค์ให้เป็น คุณและผมไม่ควรคิดว่าปัญหาที่เราเผชิญเป็นเครื่องแสดงถึงความล้มเหลวของแผนของพระเจ้าและพระสัญญาของพระองค์ มันไม่ได้เป็นเช่นนั้นเลย ความทุกข์ในปัจจุบันนี้อยู่ยังคงภายใต้การปกครองของพระองค์และอยู่ในแผนอันชาญฉลาดและความรักของพระองค์
3. *ท่ามกลางปัญหา เราได้รับเชิญให้จำไว้ว่าเราไม่เคยถูกทิ้งไว้ลำพัง* ในพระธรรมตอนนี้ พระเยซูตรัสเป็นการส่วนตัวกับเหล่าสาวกว่า แม้พระองค์ถูกพวกเขาทั้งหมดทอดทิ้ง พระองค์ตรัสว่าเป็นไปไม่ได้ที่พระองค์จะทรงอยู่ตามลำพังเพราะพระบิดาทรงสถิตอยู่กับพระองค์ ในทำนองเดียวกัน ในฐานะลูกของพระผู้เป็นเจ้า คุณและผมจะไม่ถูกทอดทิ้งให้อยู่เพียงลำพังในสภาวการณ์ที่ลำบากของเรา พระเจ้าทรงสถิตกับเราด้วยฤทธานุภาพ สติปัญญาและพระคุณเสมอ ซึ่งหมายความว่าท่ามกลางปัญหา เราจะไม่ถูกทอดทิ้งไว้ลำพังให้พึ่งพาเพียงตัวเราและกำลังของเรา
4. *ท่ามกลางปัญหา เราต้องรู้ว่าปัญหาของเราอาจเอาชนะเราได้ แต่ไม่สามารถเอาชนะพระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงคุ้มครองและปกป้องเรา เราอาจรู้สึกท้อแท้และสิ้นหวังท่ามกลางปัญหา แต่พระเจ้าของเราไม่เคยเป็นเช่นนั้น* ซึ่งหมายความว่าปัญหาของเราไม่ได้กำหนดชะตากรรมของเรา แต่เป็นพระเจ้าของเราที่เป็นผู้กำหนดชะตากรรมของเรา และพระองค์จะทรงกระทำอย่างแน่นอน!

อ่าน: มัทธิว 10:16-33 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

19 ธันวาคม

ผมทราบดี คุณต้องการจุดหมายปลายทางในปัจจุบันที่สุขสบายมากขึ้นเหมือนอย่างผม
แต่มันไม่ใช่อย่างนั้น มันเป็นการเตรียมที่ไม่สุขสบายเพื่อจุดหมายปลายทางที่สุขสบาย

ผมจะลากตัวเองออกจากเตียงทุกเช้าและแต่งตัวด้วยความรู้สึกที่หวาดกลัวและสยดสยอง ผมรู้ดีว่าผมกำลังเผชิญกับอะไรอยู่ เพราะผมเคยเจอมันมาก่อน เมื่อผมมาถึงห้องล็อกเกอร์ที่มีกลิ่นเหงื่อผสมกับกลิ่นครีมขี้ผึ้งที่เราใช้ถูบนรอยฟกช้ำของเมื่อวานยังคงตลบอบอวนอยู่ในห้อง ขณะที่เราค่อยๆ สวมใส่ชุดและอุปกรณ์ป้องกัน ผมเผชิญหน้ากับใจที่ปรารถนาที่จะต่อสู้และใจที่เหน็ดเหนื่อยกับบททดสอบและความยากลำบากที่ต้องเผชิญในสนามท่ามกลางที่แสงแดดที่แผดเผา และหลังจากการฝึกซ้อมที่ทรหดแสนสาหัสติดต่อกันมาหลายนัดที่อะไรก็เกิดขึ้นได้ ไม่ว่าจะเป็นการอยากจะอาเจียน มีโอกาสพักหายใจได้แค่ประเดี๋ยวเดียว หรือบางคนก็เดินออกจากสนามแล้วเลิกเล่นไปเลย พอตกกลางคืนก็ใช้เวลาไปกับการกินอาหารจำนวนมากเพื่อทำน้ำหนัก อาบน้ำร้อนที่ร้อนจนลวก ขัดถูตัว แล้วก็รีบเข้านอนตั้งแต่หัวค่ำ เวลาเช้าก็มาถึงอย่างรวดเร็วและกิจวัตรก็เริ่มต้นใหม่อีกครั้งวนอยู่อย่างนี้

นี่เป็นกิจวัตรประจำวันของการฝึกซ้อมฟุตบอลอเมริกันช่วงฤดูร้อนที่ต้องทำสองครั้งต่อวัน มันเป็นการฝึกที่เหนื่อยเอาการ แต่ได้ช่วยให้ผลการแข่งขันออกมาดีอย่างน่าอัศจรรย์ ในการเตรียมเพื่อให้พร้อมสำหรับการแข่งขันในฤดูกาลต่อไปที่จะมาถึง มันเป็นวิธีฝึกซ้อมที่แยกชายชาตรีออกจากเด็กชายที่แท้จริง การฝึกซ้อมนี้สอนให้เราต่อสู้ท่ามกลางความเจ็บปวด สอนเราถึงความสำคัญของการเล่นแต่ละครั้งให้ถูกต้องและแม่นยำ สอนเราถึงวิธีการทำงานร่วมกันเป็นทีมและความสำคัญของการปฏิบัติตามคำสั่งของผู้ฝึกสอน และเหนือสิ่งอื่นใด มันคือการทุบตีร่างกายของเราให้แข็งแกร่ง พอถึงช่วงปลายฤดูร้อน เราจะไม่หายใจหอบเหมือนตอนซ้อมแรกๆ และเราจำไม่ได้เลย แม้แต่ครั้งสุดท้ายที่เราอยากจะอาเจียนระหว่างการฝึกซ้อม การฝึกฝนสองครั้งต่อวันนั้นยากและหนักหนาสาหัสมาก แต่มันเป็นผลดีต่อเรา และการฝึกซ้อมไม่ใช่เป้าหมายของเราแต่เป็นการเตรียมพร้อมสำหรับเป้าหมายของเราคือการแข่งขันฟุตบอลอเมริกันในฤดูกาลที่กำลังจะมาถึง

ใช่แล้ว ตอนนี้ชีวิตเราอาจยากลำบากมาก เรากำลังถูกเรียกให้ทำสิ่งที่ยากภายใต้แสงแดดที่แผดเผาจากดวงอาทิตย์ของโลกที่แตกสลายตกสู่บาปใบนี้ เราถูกเรียกให้ปฏิเสธความรู้สึกท้อแท้และความปรารถนาที่จะล้มเลิก เราถูกเรียกให้มานะบากบั่นมุ่งหน้าไป ทำสิ่งดีๆ ซ้ำๆ จนกว่าสิ่งนั้นจะกลายเป็นธรรมชาติที่สองของเรา เราถูกเรียกให้ทำงานร่วมกับผู้อื่นที่กำลังเผชิญกับความยากลำบากแบบเดียวกัน และเราถูกเรียกให้ยอมจำนนต่อคำสั่งอันฉลาดล้ำเลิศขององค์กษัตริย์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา เราจะเผชิญกับความยากลำบากในวันพรุ่งนี้และวันต่อๆ ไป แต่ความยากลำบากของเราจะไม่คงอยู่ตลอดไป เราจะมีช่วงเวลาที่ได้รับการปลอบประโลมและปลอบโยนในระหว่างทาง—มีช่วงเวลาแห่งการพักผ่อน การรักษา และเวลาแห่งพักฟื้น—แต่ก็จะตามมาด้วยความยากลำบากมากขึ้น เราต้องเผชิญความยากลำบากเหล่านี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่า เพราะที่ที่เราอยู่ไม่ใช่จุดหมายปลายทางสุดท้ายของเรา แต่เป็นสถานที่เตรียมเราไว้สำหรับจุดหมายปลายทางสุดท้ายที่จะมาถึง การเตรียมตัวนั้นยาก แต่คุณและผมยังไม่พร้อมพอ ดังนั้น เราต้องเตรียมพร้อมสำหรับสถานที่สุดท้ายที่จะเป็นบ้านที่แท้จริงของเรา

วันนี้ ให้เราขอบคุณพระเจ้าที่พระองค์มีบ้านในสวรรค์นิรันดร์รอเราอยู่ และทรงรักเรามากพอที่จะยินดีใช้ความยากลำบากเพื่อช่วยให้เราพร้อมที่จะได้รับต้อนรับสู่บ้านหลังสุดท้ายของเราด้วยความยินดี การเตรียมนี้จะไม่คงอยู่ตลอดไป แต่ปลายทางของเราจะเป็นนิรันดร์และไม่มีวันสิ้นสุด

อ่าน: อิสยาห์ 4:1-11 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

20 ธันวาคม

พระเจ้าทรงเรียกเราให้ต่อสู้กับความบาปทุกวัน และจากนั้นพระองค์ก็ต่อสู้แทนเราด้วยฤทธิ์อำนาจสูงสุด แม้ว่าเราจะไม่รู้ ไม่สนใจ หรือไร้เหตุผลที่จะต่อสู้กับบาปก็ตาม

ผมอยากจะพูดได้ว่า ผมคิดว่าความบาปดูน่ารังเกียจและน่าเกลียดมากและทำลายชีวิตและเป็นภัยแก่ผมเสมอ แต่ผมก็ไม่ได้คิดเช่นนั้นเสมอ ผมอยากจะพูดได้ว่าผมเกลียดทุกสิ่งที่พระเจ้าเกลียด แต่ผมก็ไม่ได้เกลียดสิ่งเหล่านั้นเสมอ ผมอยากจะพูดได้ว่าผมชอบและมักจะทำสิ่งที่ถูกต้องเสมอ แต่ผมก็ไม่ได้ชอบและทำสิ่งที่ถูกเสมอ ผมอยากจะพูดได้ว่าผมไม่เคยคิดว่าทางของผมดีกว่าทางของพระเจ้า แต่ผมก็ไม่ได้คิดเช่นนั้นเสมอ ผมหวังว่าใจของผมจะตั้งมั่นอยู่ในขอบเขตของพระเจ้าตลอดไป แต่ใจของผมก็ไม่ได้เป็นเช่นนั้น ผมอยากจะพูดได้ว่าสงครามของผมกับความบาปได้สิ้นสุดลงแล้ว แต่มันก็ไม่เป็นเช่นนั้น

นี่คืออันตรายสำหรับคุณและผม ความจริงก็คือเราไม่ได้มองเห็นว่าบาปนั้นเป็นบาปเสมอไป มันยากที่จะยอมรับ แต่บางครั้งความบาปก็ดูสวยงามสำหรับเรา ชายมีใจที่หื่นกามต่อหญิงในห้าง เขาไม่ได้มองไม่เห็นสิ่งที่น่าเกลียดและอันตราย เปล่าเลย เขามองเห็นแค่ความสวยงามของหญิง ชายที่คดโกงภาษีมองไม่เห็นอันตรายทางศีลธรรมในการหลอกลวง เขาเห็นความตื่นเต้นที่จะมีเงินเพิ่มเพื่อสนองตามความปรารถนาของเขา ผู้หญิงที่ซุบซิบนินทากันทางโทรศัพท์ไม่เห็นการทำลายล้างของสิ่งที่เธอกำลังทำอยู่ เพราะพวกเธอกำลังรู้สึกสนุกตื่นเต้นกับการเล่าเรื่อง เด็กที่ต่อต้านเจตจำนงของพ่อแม่ไม่เห็นอันตรายที่เขากำลังเผชิญ เพราะพวกเขาหลงใหลในความตื่นเต้นของการเป็นอิสระชั่วคราวของพวกเขา ส่วนหนึ่งของอำนาจหลอกลวงของบาปในใจผมคือ ความสามารถในการมองเห็นความสวยงามของบาป ทั้งที่จริงๆ มันแล้ว มันช่างน่ารังเกียจและน่าเกลียดมาก

นี่คือเหตุผลที่เราต้องการความช่วยเหลือ และพระคุณของพระเจ้าทั้งสองสิ่งนี้เพียงพอที่จะช่วยเหลือเราได้ ความช่วยเหลือนี้ไม่ได้มาถึงเราเพราะเรารู้หลักศาสนศาสตร์หรือชุดคำสั่งสอนที่ต้องทำตาม หรือการทำบุญถือศีล หรือการถืออดอาหารอธิษฐาน หรือหลักคำสอนต่างๆ ทางศาสนา แต่มาถึงเราโดยมนุษย์ผู้หนึ่ง พระเจ้าทรงทราบว่าปัญหาบาปของผมนั้นใหญ่มาก ใหญ่จนทำให้ผมไม่สามารถที่จะเข้ามาถึงการอภัยโทษของพระองค์ได้ การให้อภัยนั้นเป็นสิทธิพิเศษ แต่พระเจ้ารู้ว่าผมต้องการการช่วยเหลือที่มากกว่านั้น ดังนั้น พระเจ้าไม่เพียงแต่ให้อภัยโทษเท่านั้น พระองค์ยังทรงเข้าไปในตัวผมโดยประทานพระวิญญาณของพระองค์ให้สถิตอยู่ในผมด้วย พระวิญญาณที่อยู่ในตัวผมตอนนี้คือพระวิญญาณผู้เป็นนักรบผู้ทรงที่ต่อสู้กับความบาปของผม โดยพระคุณในทุกเวลาแม้ในเวลาที่ผมไม่สนใจจะต่อสู้กับบาปด้วย ความกระตือรือร้นในการไถ่ถอนของพระองค์นั้นไม่มีทางปล่อยผ่านกับความบาปในตัวผมจนกว่าบาปจะหมดไป นึกถึงเปโตรผู้ปฏิเสธว่าไม่รู้จักพระคริสต์ แล้วเรื่องของเขาจบลงแค่นั้นหรือ? เปล่าเลย แต่ไม่ใช่เพราะเปโตรมีความรู้สึกที่อยากจะติดตามพระเยซู เป็นเพราะพระเยซูทรงติดตามเปโตรด้วยพระคุณที่ไม่ลดละและทรงให้อภัยแก่เขา (ดูยอห์น 18:12–14, 25–27; 21:15–19)

ในการต่อสู้กับบาป เราถูกเรียกให้ต่อสู้ วิ่งไป ต่อสู้ และอธิษฐานใช่หรือไม่? คำตอบคือใช่ เราถูกเรียกให้ทำเช่นนั้น แต่ความหวังของเราไม่ได้อยู่ในความสามารถของเราที่จะทำสิ่งเหล่านี้ แต่อยู่ในพระเจ้าแห่งพระคุณ ผู้ที่จะต่อสู้กับบาปจนกว่าบาปจะหมดไป ทรงไม่เคยเบื่อหน่าย ไม่เคยสิ้นหวังท้อถอย และไม่เคยยอมแพ้ นี่คือความหวังที่แท้จริง!

อ่าน: ทิตัส 2:11-14 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

21 ธันวาคม

พระเยซูยินดีและเต็มใจอยู่โดยไม่มีบ้านในโลกนี้เพื่อว่าโดยพระคุณของพระองค์
เราจะได้อยู่ในบ้านของพระบิดาตลอดนิรันดร์

เป็นเรื่องราวที่แสนพิเศษ น่าทึ่ง และน่าอัศจรรย์ไม่น้อยในการเล่าขานต่อๆ กันในทุกๆ ครั้ง กษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งปวงและเจ้านายแห่งเจ้านายทั้งปวงทรงถ่อมพระองค์เสด็จลงมาจากบัลลังก์แห่งพระสิริอันรุ่งโรจน์มายังโลกที่แตกสลายเพื่อทนทุกข์และสิ้นพระชนม์เพื่อช่วยพวกกบฏที่สนใจแต่ตนเอง พระเมสสิยาห์ไม่ได้เกิดในพระราชวัง แต่เกิดในคอกสัตว์ ทรงใช้ชีวิตของพระองค์ในฐานะผู้แสวงธรรม ปฏิเสธความสะดวกสบายหรูหราเล็กน้อยอย่างบ้านที่แม้แต่สัตว์ในโลกก็ยังมี “พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “หมาจิ้งจอกยังมีโพรง และนกในอากาศก็ยังมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะ”(มธ. 8:20) ทรงยอมถูกดูหมิ่นและถูกปฏิเสธ ถูกตรึงบนไม้กางเขน ให้พระโลหิตไหลนองด้วยความเจ็บปวดต่อหน้าสาธารณชน และทรงยอมทำทุกอย่างด้วยยินดีและเต็มใจเพื่อให้ผู้ที่กบฏเหล่านั้นได้รับการอภัย เพื่อให้ผู้ที่แยกจากพระเจ้าจะได้มีบ้านอยู่กับพระองค์ตลอดนิจนิรันดร์ และเพื่อพระคุณจะถูกประทานให้กับผู้คนที่สิ้นหวังและต้องการพระคุณพระองค์

นี่เป็นเนื้อเพลงคริสต์มาสเพลงเก่าที่ดียอดเยี่ยมเพลงหนึ่ง “พระองค์ทรงเสด็จลงมาจากบัลลังก์” เนื้อเพลงนี้ชี้ให้เห็นถึงความแตกต่างอย่างน่าทึ่งระหว่างความทุกข์ทรมานของพระเยซูและพรที่เราได้รับ:

พระองค์ทรงยอมลงมาจากบัลลังก์และถอดมงกุฎกษัตริย์ เมื่อทรงลงมาในโลกเพื่อข้า
แต่ในบ้านที่เบธเลเฮมกลับไม่มีที่ว่างสำหรับการประสูติอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์

เหล่าทูตสวรรค์เบื้องบนต่างๆ ร่วมร้องเพลงสดุดีแด่องค์กษัตริย์
แต่พระองค์เสด็จมายังโลกโดยการกำเนิดอันต่ำต้อย และด้วยใจถ่อมอย่างยิ่ง

หมาจิ้งจอกยังมีโพรง และนกในอากาศก็ยังมีรัง
โอ พระบุตรของพระเจ้า แต่ที่นอนของพระองค์คือพื้นหญ้า
ในถิ่นทุรกันดารแห่งแคว้นกาลิลี

ข้าแต่พระเจ้า พระองค์เสด็จมาพร้อมกับพระวจนะที่มีชีวิต
ซึ่งจะทำให้ประชากรของพระองค์ได้เป็นไทจากบาป
ด้วยยอมถูกความเยาะเย้ยเหยียดหยามและสวมมงกุฎหนาม
พอสรวงสวรรค์แซ่ซ้องสรรเสริญ

คณะนักร้องก็ร้องประสานเสียงเป็นบทเพลง
แด่ชัยชนะของพระองค์ที่กำลังจะมาถึง
เสียงพระองค์ทรงเรียกข้าให้กลับบ้านโดยตรัสว่า
“ยังมีที่ว่าง ยังมีที่ว่างสำหรับเจ้าข้างกายเรา”

คริสต์มาสปีนี้ อย่าลืมว่าเรามีบ้านบนสวรรค์นิรันดร์ โดยพระคุณอันอัศจรรย์ของพระผู้เป็นเจ้าของเรา พระเยซูทรงยินดีและเต็มใจที่จะเสด็จลงมาบ้านในสวรรค์เพื่อมาช่วยเราให้รอดบาปและยอมลำบากพระวรกายและไม่มีบ้านในโลกนี้เพื่อช่วยเรา

อ่าน: ลูกา 9:57-62 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

22 ธันวาคม

พระเยซูทรงยอมเผชิญกับการพลัดพรากจากพระบิดาช่วงเวลาหนึ่งในโลกนี้
เพื่อเราจะได้รู้ว่าพระบิดาทรงยอมรับตั้งแต่นี้ตราบจนชั่วนิรันดร์

พระเยซูทรงทราบดีว่าพระองค์กำลังเผชิญกับอะไรอยู่ ทรงรู้ราคาที่ต้องจ่าย พระองค์ทรงรู้ว่าการยืนในที่ของเราหมายความว่าอย่างไร พระองค์ทรงรู้สูตรคณิตศาสตร์ฝ่ายวิญญาณดีว่า: ความทุกข์ชั่วครู่ = การยอมรับชั่วนิรันดร์ และพระองค์ก็ทรงยินดีเต็มใจที่จะทำมัน

โศกนาฏกรรมทางศีลธรรมครั้งใหญ่เกิดขึ้นทุกวันในชีวิตของทุกคนที่เกิดมาในโลกที่บาปและแตกสลายใบนี้ พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์แตกต่างจากสิ่งอื่นคือ ทรงสร้างมนุษย์ตามพระฉายาของพระองค์ เพื่อสัมพันธ์กับพระองค์และนมัสการพระองค์ มีความสัมพันธ์ติดสนิทกับพระองค์ และทรงมีอิทธิพลมากที่สุดในชีวิตของพวกเขา ที่จะหล่อหลอมความคิดและจิตใจ ความปรารถนา คำพูด และการกระทำทุกอย่าง และความสัมพันธ์ระหว่างชุมชนนี้ พระเจ้าจะไม่มีวันแยกออกจากกันตลอดไปเป็นนิตย์ แต่มันก็ได้ถูกทำลายลงด้วยการก่อกบฏที่ไง่เขลาและอุกอาจ อาดัมและเอวาไม่เพียงก้าวข้ามขอบเขตคำสั่งที่พระเจ้าบอกไว้ชัดเจนเท่านั้น พวกเขาสงสัยบทบาทหน้าที่ของพระองค์ด้วย ดังนั้น ในช่วงเวลาที่เศร้าที่สุดในประวัติศาสตร์ของมนุษย์ พวกเขาจึงถูกขับออกจากสวน และห่างไกลจากที่ประทับของพระเจ้า

จากจุดที่มองเห็นถึงการทรงสร้าง ทั้งหมดนี้เป็นเรื่องที่คิดไม่ถึง มนุษย์ถูกแยกออกจากพระเจ้า? ก็เหมือนปลาขาดน้ำ น้ำผึ้งไม่มีความหวาน หรือแดดไม่มีความร้อน ไม่เพียงท้าทายตรรกะและการออกแบบของการทรงสร้างเท่านั้น แต่ยังใช้งานไม่ได้และไร้ประโยชน์อีกด้วย มนุษย์ถูกสร้างมาเพื่อใช้ชีวิตขึ้นอยู่กับตัวเราให้พึ่งพาเพียงตัวเราเท่านั้น เราไม่ได้ถูกสร้างมาให้ทำงานและใช้ชีวิตตามภูมิปัญญาตัวเอง เราไม่ได้ถูกสร้างให้มีชีวิตอยู่ด้วยความสามารถและทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัดของตัวเราเอง เราถูกสร้างให้มีชีวิตอยู่ในความสัตย์ซื่อและได้รับชีวิตผ่านความสัมพันธ์กับพระเจ้า การที่เราถูกแยกออกจากพระเจ้าเป็นนั้นหายนะทั้งทางศีลธรรมและบมบาทหน้าที่

ดังนั้นภัยพิบัติแห่งบาปนี้จึงต้องได้รับการแก้ไข ช่องว่างอันน่าเศร้าระหว่างความสัมพันธ์ของพระเจ้ากับมนุษย์ต้องกลับมาเชื่อมประสานสนิทกันดังเดิม และมีเพียงวิธีเดียวเท่านั้น คือพระเยซูจะต้องเสด็จลงมาในโลกในฐานะอาดัมคนที่สองและมีชีวิตที่สมบูรณ์แบบแทนเรา พระองค์จะต้องรับโทษสำหรับการกบฏของเราและอดทนต่อการปฏิเสธของพระบิดา เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเวลาบ่ายสามโมงอันน่าสยดสยองในวันที่พระองค์ถูกตรึงกางเขน “พอถึงบ่ายสามโมง พระเยซูก็ทรงร้องเสียงดังว่า “เอโลอี เอโลอี ลามา สะบักธานี” แปลว่า “พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ทำไมพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์?”มาระโก 15:34 (มาระโก 15:34) นี่เป็นช่วงเวลาแห่งความเจ็บปวดรวดร้าวที่เจ็บปวดที่สุดของพระเยซูในขณะที่พระองค์รับโศกนาฏกรรมของการที่คนบาปอย่างเราถูกแยกจากพระเจ้า

ช่วงเวลานี้เป็นจุดสำคัญที่สุดของเรื่องราววันคริสต์มาสจริงๆ เพราะนี่เป็นสาเหตุที่ทำให้พระเยซูเสด็จมา ด้วยเหตุนี้เหล่าทูตสวรรค์จึงชื่นชมยินดีในการเสด็จมาของพระองค์ พระองค์เสด็จมาเป็นพระบุตรที่แยกจากพระบิดาเพียงชั่วคราว เพื่อเราจะได้เป็นลูกที่พระเจ้าทรงรับไว้ชั่วนิจนิรันดร์ นี่เป็นเรื่องราวที่ควรค่าแก่การเฉลิมฉลอง!

อ่าน: ยอห์น 12:27-36 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

23 ธันวาคม

พระเยซูต้องทรงทนทุกข์กับความอยุติธรรมของมนุษย์แทนเราทั้งหลายในโลกแตกสลายที่ตกลงสู่บาปใบนี้
เพื่อเราทั้งหลายจะได้รับพระเมตตาทั้งหมดบนสวรรค์ตลอดนิรันดร์กาล

เป็นไปได้ไหมที่การเฉลิมฉลองพระคุณจะต่อสู้กับความสยดสยองของบาปโดยตรงได้มากกว่าการประสูติของพระเยซู?

"เมื่อพวกโหราจารย์กลับไปแล้ว ทูตองค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏแก่โยเซฟในความฝันและสั่งว่า "จงลุกขึ้น พาพระกุมารและมารดาหนีไปยังอียิปต์และอยู่ที่นั่นจนกว่าเราจะบอกให้กลับมา เพราะเฮโรดกำลังจะค้นหาพระกุมารเพื่อประหาร" ในคืนนั้นโยเซฟจึงลุกขึ้นพามารีย์กับพระกุมารเดินทางไปยังอียิปต์และอยู่ที่นั่นจนเฮโรดสิ้นพระชนม์ ทั้งนี้เป็นไปตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสไว้ผ่านทางผู้เผยพระวจนะว่า "เราเรียกบุตรของเราออกจากอียิปต์"

เมื่อเฮโรดตระหนักว่าพวกโหราจารย์หลอกพระองค์ พระองค์ก็กริ้วนัก จึงบัญชาให้ประหารเด็กผู้ชายทั้งปวงในเบธเลเฮมและละแวกใกล้เคียงที่มีอายุตั้งแต่สองขวบลงมา คะเนตามระยะเวลาที่ทราบจากพวกโหราจารย์ ทั้งนี้จึงเป็นจริงตามที่ผู้เผยพระวจนะเยเรมีย์กล่าวไว้ว่า:

"ได้ยินเสียงหนึ่งในรามาห์ เสียงสะอึกสะอื้นคร่ำครวญ
ราเชลร่ำไห้ถึงบรรดาบุตรของนาง และไม่ยอมรับคำปลอบโยนใดๆ
เพราะบุตรทั้งหลายจากไปเสียแล้ว"
(มัทธิว 2:13-18)

เรื่องของวันคริสต์มาสเป็นแบบนี้คือ ทารกน้อยในรางหญ้าคนนี้คือพระบุตรของพระเจ้าผู้สูงสุด พระองค์ทรงยินดีและเต็มใจที่เสด็จลงมาที่สถานที่ซึ่งมีความรุนแรงและความอยุติธรรมที่คิดไม่ถึงเช่นนี้ ความโกรธของพระองค์ผู้ทรงครอบครองจะตกอยู่กับพระองค์ในที่สุด พระองค์จะทรงถูกทารุณด้วยน้ำมือของคนชั่วจนสิ้นพระชนม์ เหล่าสาวกผู้ติดตามพระองค์จะร้องไห้คร่ำครวญที่พระเมสสิยาห์สิ้นพระชนม์ แต่พระองค์จะฟื้นคืนพระชนม์อีกครั้งและทำงานของพระองค์ให้สำเร็จลุล่วง

ขณะที่เรานั่งการเฉลิมฉลองใต้ต้นคริสต์มาสที่ถูกประดับประดาตกแต่งอย่างงดงามและอยู่ในงานเลี้ยงรับประทานอาหารอย่างเอร็ดอร่อยและสนุกสนาน เราต้องไม่ลืมความสยดสยองและความรุนแรงของบาปในตอนต้นและตอนท้ายของเรื่องราวของวันคริสต์มาส ที่เรื่องนี้เริ่มต้นด้วยอาชญากรรมที่น่ากลัวรุนแรงและน่าสมเพชในการฆ่าล้างเผ่าพันธ์เด็กชายอย่างสยดสยองและจบลงด้วยการสังหารพระบุตรของพระเจ้าอย่างโหดร้ายทารุณ อาชญากรรมนี้แสดงให้เห็นว่าโลกต้องการพระคุณมากเพียงใด การฆาตกรรมนี้เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่พระเจ้าทรงประทานพระคุณนั้นแก่เราทั้งหลาย

ให้เพ่งดูเข้าไปในรางหญ้านั้นและพระองค์ผู้เสด็จมาสิ้นพระชนม์ ฟังเพลงของทูตสวรรค์และจำไว้ว่าความตายของพระคริสต์เป็นหนทางเดียวที่เราจะได้รับสันติสุข เมื่อเราเพ่งดูที่ต้นคริสต์มาสของเราจงระลึกถึงต้นไม้อีกต้นหนึ่ง—ต้นไม้ที่ไม่ได้ไม่ประดับด้วยเครื่องประดับแวววาวอะไร แต่ไม่น่าดูที่ประพรมไปด้วยพระโลหิตของพระบุตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า ในขณะที่เราเฉลิมฉลองวันคริสต์มาส จดจำไว้เสมอว่าเส้นทางสู่การเฉลิมฉลองของเรานั้นคือการสละพระชนม์ของพระองค์ผู้ที่ทำให้เราได้เฉลิมฉลอง และให้เราทั้งหลายขอบคุณพระองค์

อ่าน: 1 เปโตร 2:23-25 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

24 ธันวาคม

พระเยซูเต็มใจที่จะเสด็จเข้ามาในโลกที่มืดมิด
เพื่อที่เราจะได้อยู่ในความสว่างๆ แห่งการทรงสถิตของพระองค์ตลอดนิรันดร์

“ในปฐมกาลพระวาทะทรงดำรงอยู่ และพระวาทะทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาทะทรงเป็นพระเจ้า ในปฐมกาลพระองค์ทรงอยู่กับพระเจ้า พระเจ้าทรงสร้างสรรพสิ่งขึ้นมาโดยพระวาทะ ในบรรดาสิ่งที่เป็นอยู่นั้น ไม่มีสักสิ่งเดียวที่เป็นอยู่นอกเหนือพระวาทะ พระองค์ทรงเป็นแหล่งชีวิต และชีวิตนั้นเป็นความสว่างของมนุษย์ ความสว่างส่องเข้ามาในความมืด และความมืดไม่อาจเอาชนะความสว่างได้

มีชายคนหนึ่งที่พระเจ้าทรงใช้มาชื่อยอห์น ท่านมาในฐานะสักขีพยานเพื่อเป็นพยานให้แก่ความสว่างนั้น เพื่อว่าทุกคนจะได้เชื่อเพราะท่าน ท่านไม่ใช่ความสว่างนั้น แต่ท่านมาเพื่อเป็นพยานให้แก่ความสว่างนั้น

ความสว่างแท้ที่ทำให้มนุษย์ทุกคนเห็นความจริงได้นั้นกำลังเข้ามาในโลก พระองค์ทรงอยู่ในโลกที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นมาทางพระองค์ แต่โลกไม่รู้จักพระองค์ พระองค์เสด็จมายังบ้านเมืองของพระองค์ แต่ชาวบ้านชาวเมืองของพระองค์ไม่ต้อนรับพระองค์ แต่ทุกคนที่ยอมรับพระองค์ คือคนที่เชื่อในพระนามของพระองค์นั้น พระองค์ก็จะประทานสิทธิให้เป็นลูกของพระเจ้า ซึ่งในฐานะนั้นพวกเขาไม่ได้เกิดจากเลือดเนื้อหรือกามหรือความประสงค์ของมนุษย์ แต่เกิดจากพระเจ้า

พระวาทะทรงเกิดเป็นมนุษย์และทรงอยู่ท่ามกลางเรา เราเห็นพระสิริของพระองค์ คือ พระสิริที่สมกับพระบุตรองค์เดียวของพระบิดา บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง ยอห์นเป็นพยานให้กับพระองค์ และร้องประกาศว่า “นี่แหละ คือพระองค์ผู้ที่ข้าพเจ้ากล่าวถึงว่า พระองค์ผู้เสด็จมาภายหลังข้าพเจ้าทรงเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนข้าพเจ้า” เพราะเราได้รับพระคุณซ้อนพระคุณจากความบริบูรณ์ของพระองค์ คือว่าเราได้ธรรมบัญญัตินั้นมาทางโมเสส ส่วนพระคุณและความจริงมาทางพระเยซูคริสต์ ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้าเลย แต่พระบุตรองค์เดียวผู้สถิตในพระทรวงของพระบิดา ทรงสำแดงพระเจ้าแล้ว” (ยอห์น 1:1-18)

เรื่องราวคริสต์มาสเป็นเรื่องของความสว่าง ไม่ใช่ความสว่างของไฟที่ประดับประดาในเมืองที่เราอาศัยอยู่ หรือไฟที่เราแขวนไว้บนต้นไม้ในวันคริสต์มาสในห้องนั่งเล่นอย่างดี หรือแสงสว่างของเทียนที่เราวางไว้ที่ริมหน้าต่าง แต่เรื่องนี้เกี่ยวกับความสว่างที่เข้ามาในโลกที่ถูกทอดทิ้งให้อยู่ในความมืดอย่างน่าเศร้า ภายใต้แอกแห่งการกบฏและบาป โลกได้กลายเป็นสถานที่มืดมิด ในความมืดมิดจากการผิดศีลธรรม ความอยุติธรรม ความรุนแรง ความโลภ ความอหังการ การลักขโมย การเหยียดเชื้อชาติ และความเจ็บป่วยอื่นๆ มากมาย โลกกำลังไร้ความหวังและไร้ซึ่งแสงสว่าง ทุกคนเป็นส่วนหนึ่งของปัญหาและทุกคนก็ประสบปัญหา แต่ไม่มีใครแก้ปัญหาได้

ทางออกของพระเจ้าคือหนทางเดียว พระองค์ทรงส่งพระองค์ผู้ทรงเป็นความสว่างมาเป็นแสงสว่างส่องแสงแก่โลกด้วยพระคุณของพระองค์ พระองค์เสด็จมาในความมืดเพื่อเราจะได้รู้จักความสว่างและชีวิตตลอดไป นี่คือเรื่องราวของวันคริสต์มาส มีเพียงแสงสว่างนี้เท่านั้นที่สามารถเอาชนะความมืดได้ และแสงสว่างก็ได้มาแล้ว!

อ่าน: อิสยาห์ 9 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

25 ธันวาคม

พระเยซูถูกดูหมิ่นและถูกปฏิเสธในโลกที่ตกลงสู่บาปและแตกสลายใบนี้
เพื่อเราจะได้รับความรักและการยอมรับจากพระบิดาตลอดไป

พระคำที่เรากำลังจะอ่านควรรวมอยู่ในการเฉลิมฉลองคริสต์มาสทุกครั้ง พระคำตอนนี้แสดงให้เห็นผลแห่งพระสิริอันรุ่งโรจน์ของการเสด็จมายังโลกของพระกุมาร พระองค์ได้เผชิญกับรางหญ้า, การเดินทางไปอียิปต์, ความทุกข์ทรมานทุกวันของความอดอยากและไร้ที่อยู่อาศัย, การปฏิเสธของผู้มีอำนาจทางศาสนา, ความไม่ซื่อสัตย์ของสาวก, การทดลองที่ไม่ยุติธรรม, ความตายที่โหดร้ายทารุณ, และหลุมฝังศพ เพื่อที่เราจะได้สิ่งที่พระคำตอนนี้กล่าวไว้ พระองค์เสด็จลงมายังโลกและต้องอดทนต่ออุปสรรคทั้งปวงเหล่านี้เพื่อที่คุณและผมจะได้รับชีวิตนิรันดร์ที่เราไม่เคยได้ไม่สมควรได้รับ หรือไม่สามารถทำได้ด้วยกำลังของเราเอง:

> "ถ้าอย่างนั้น สิ่งเหล่านี้เราจะว่าอย่างไร? ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเรา ใครจะขัดขวางเราได้? พระองค์ผู้ไม่ทรงหวงพระบุตรของพระองค์เอง แต่ประทานพระบุตรนั้นเพื่อเราทุกคน ถ้าเช่นนั้นพระองค์จะไม่ประทานสิ่งสารพัดให้เราด้วยกันกับพระบุตรนั้นหรือ ใครจะฟ้องคนที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้? พระเจ้าทรงทำให้พวกเขาเป็นคนชอบธรรมแล้ว ใครจะเป็นผู้ลงโทษอีก? พระเยซูคริสต์หรือ? ผู้สิ้นพระชนม์แล้ว และยิ่งกว่านั้นอีกพระเจ้าทรงให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย พระองค์สถิต ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า และทรงอธิษฐานขอเพื่อเราด้วย แล้วใครจะให้เราขาดจากความรักของพระคริสต์ได้? จะเป็นความทุกข์ หรือความยากลำบาก หรือการเคี่ยวเข็ญ หรือการกันดารอาหาร หรือการเปลือยกาย หรือการถูกโพยภัย หรือการถูกคมดาบหรือ? ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า
>
> "เพราะเห็นแก่พระองค์ ข้าพระองค์จึงถูกประหารวันยังค่ำ
> และนับว่าเป็นแกะสำหรับเอาไปฆ่า"
>
> แต่ว่าในเหตุการณ์ทั้งหมดนี้ เรามีชัยเหลือล้นโดยพระองค์ผู้ทรงรักเราทั้งหลาย เพราะข้าพเจ้าแน่ใจว่า แม้ความตาย หรือชีวิต หรือบรรดาทูตสวรรค์ หรือเทพเจ้า หรือสิ่งซึ่งมีอยู่ในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งซึ่งจะมีในภายหน้า หรือฤทธิ์เดชทั้งหลาย หรือซึ่งสูง หรือซึ่งลึก หรือสิ่งใดๆ อื่นที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น จะไม่สามารถทำให้เราขาดจากความรักของพระเจ้า ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้" (โรม 8:31-39)

ให้เรานั่งอยู่หน้าต้นคริสต์มาสของเราและอ่านออกเสียงพระคำตอนนี้ให้คนที่เรารักฟัง เพื่อที่เราจะได้จำได้ว่าเรื่องราวของคริสต์มาสนั้นเกี่ยวกับอะไร จำไว้ว่าพระเยซูเต็มใจอดทนต่อการถูกปฏิเสธอย่างต่อเนื่องและความอยุติธรรมที่จบชีวิตพระองค์ลงเพื่อที่คุณและผมจะได้สัมผัสกับความรักของพระเจ้าที่ไม่เปลี่ยนแปลง ไม่สั่นคลอน และไม่มีวันที่ใครหรืออะไรจะเอาชนะได้ตลอดนิรันดร์ จำไว้ว่าพระองค์พร้อมที่จะไม่มีใครรักเพื่อเราจะได้รู้จักความรักที่มั่นคง จำไว้ว่าพระองค์เป็นผู้ที่ทรงสมควรได้รับความรัก แต่กลับถูกปฏิเสธ เหตุนี้เราที่สมควรถูกปฏิเสธจึงจะได้รับความรักนิรันดร์ จำไว้ว่าพระองค์เต็มใจยอมอยู่ภายใต้ความรักที่ไม่แน่นอนและไม่มั่นคงของเหล่าสาวกพระองค์เพื่อเราจะได้รู้จักความรักที่ซื่อสัตย์และไม่เสื่อมคลายของพระบิดา จำไว้ว่าพระองค์อดทนต่อการพลัดพรากเพื่อจะไม่มีสิ่งใดมาพรากเราจากความรักของพระบิดาได้

เมื่อคุณจำสิ่งเหล่านี้ได้ ให้จำสิ่งต่อไปนี้: ถ้าพระเจ้าเต็มใจที่จะทอดทิ้งพระบุตรของพระองค์เพื่อที่เราจะรู้จักความรักของพระองค์ แล้วพระองค์จะไม่ประทานทุกสิ่งที่จำเป็นแก่เราด้วยหรือ? คำสัญญาของเรื่องราวคริสต์มาสคือความรักที่ไม่สั่นคลอนและเพียงพอต่อทุกสิ่งในชีวิต ทีนี้เราเฉลิมฉลองวันคริสต์มาสได้อย่างก็คุ้มค่าและอย่างที่พระองค์ทรงสมควรได้รับการสรรเสริญ!

อ่าน: ยอห์น 10:1-18 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

26 ธันวาคม

พระเยซูต้องทนทุกข์ทรมานในโลกที่แตกสลายและตกลงสู่บาป
เพื่อคุณและผมจะได้พ้นทุกข์เป็นนิรันดร

มันไม่ได้เริ่มต้นแค่ที่ไม้กางเขน ตั้งแต่เริ่มที่ทรงหายใจจนกระทั่งเสด็จขึ้นสวรรค์ พระเยซูทรงทนทุกข์:

- พระองค์ทนทุกข์ในความไม่สะดวกไม่สบายและไม่ถูกสุขลักษณะในคอกสัตว์เมื่อทรงบังเกิด
- พระองค์ทนทุกข์กับการหนีเอาชีวิตรอดตั้งแต่ยังเป็นทารก
- พระองค์ทนทุกข์กับการทดลองในการเติบโตและการเรียนรู้ตั้งแต่ยังเป็นเด็ก
- พระองค์ทนทุกข์กับการทดลองอันยิ่งใหญ่และทรงพลัง
- พระองค์ทนทุกข์ประสบกับโรคภัยไข้เจ็บ
- พระองค์ทนทุกข์ประสบปัญหาในการไร้ที่อยู่อาศัย
- พระองค์ทนทุกข์กับความหิวโหย
- พระองค์ทนทุกข์กับความโศกเศร้าโศกศัลย์
- พระองค์ทนทุกข์กับความไม่สัตย์ซื่อและถูกทรยศ
- พระองค์ทนทุกข์กับความเจ็บปวดทางร่างกาย
- พระองค์ทนทุกข์กับการถูกดูหมิ่นและเยาะเย้ย
- พระองค์ทนทุกข์กับความเข้าใจผิดและบิดเบือนความจริง
- พระองค์ทนทุกข์กับความเจ็บปวดรวดร้าวเนื่องจากพระบิดาทรงปฏิเสธ
- พระองค์ทนทุกข์รับโทษบาปของผู้อื่น
- พระองค์ทนทุกข์กับความอยุติธรรม
- พระองค์ทนทุกข์ประสบกับความรุนแรง
- พระองค์ทนทุกข์ประสบความตาย
- พระองค์ทนทุกข์เวทนาแห่งชีวิตในโลกที่ตกสู่บาปนี้

การทรงเรียกและพันธกิจของพระองค์คือการทนทุกข์และพระองค์ทรงทนทุกข์ ความทุกข์เวทนาของพระองค์มีมากมายและมาอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอสำหรับพระเมสสิยาห์ ความทุกข์ยากมีอยู่ทุกวัน แม้แต่ละช่วงเวลาแต่ละสถานการณ์ และทุกการกระทำในการทนทุกข์ของพระองค์เป็นการชดใช้บาปแทนเรา ทรงทนทุกข์แทนเรา พระองค์ต้องทนทุกข์ทุกอย่างทุกรูปแบบเพื่อเป็นพระผู้ช่วยให้รอดและรับความทุกข์แทนเรา และเพื่อทำการยุติความทุกข์ของเรา พระองค์ต้องทนทุกข์ทุกวันเพื่อให้วันแห่งการความทุกข์ยากจะสิ้นสุดลงและเพื่อเราจะได้อยู่กับพระองค์ในโลกที่ไม่มีความทุกข์ยากอีกต่อไป

พระองค์ไม่ได้เสด็จมายังโลกด้วยความสง่างาม พระองค์มิได้เสด็จลงมายังโลกเพื่อประทับในราชวังและให้เราถวายบังคมก้มกราบลงในฐานะพระมหากษัตริย์ แม้ว่าพระองค์จะทรงเป็นกษัตริย์เหนือแห่งกษัตริย์ทั้งปวง แต่พระองค์ก็เสด็จมาในฐานะเครื่องถวายบูชาที่ต้องรับบาปและทนทุกข์แทนเรา ในการทนทุกข์ของพระองค์ ช่วยเราให้พ้นภัยจากตัวเราที่เป็นคนบาปและพ้นความทุกข์ในที่สุด ความทุกข์ทรมานที่พระองค์ได้รับก็เพื่อความรอดของเรา ความทุกข์ยากของเราที่พระองค์ทรงรับไว้เป็นความหวังที่เที่ยงแท้แก่เรา

อ่าน: สดุดี 22 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

27 ธันวาคม

ทำไมเราจึงหลีกทางให้กับความกลัวในเมื่อในพระคริสต์เป็นไปไม่ได้ที่เราจะต้องต่อสู้
เพียงลำพังเพราะเดี๋ยวนี้เราได้เป็นวิหารที่พระเจ้าสถิตอยู่แล้ว?

มันเป็นมากกว่าเรื่องราวที่ "ดีเกินจริง" มันน่าทึ่งมากที่สิ่งนี้ท้าทายตรรกะและสัญชาตญาณของมนุษย์ทั่วไป มันเป็นความอัศจรรย์ฝ่ายวิญญาณของการอัศจรรย์ทั้งหลายที่กลายมาเป็นอัตลักษณะปกติของลูกพระเจ้าที่พระองค์ทรงไถ่เขาทั้งหลายมาโดยพระคุณที่จ่ายด้วยพระโลหิตของพระคริสต์

เป็นเรื่องน่าอัศจรรย์มากทีเดียว สิ่งนี้ไม่ใช่เรื่องปกติและไม่เป็นไปตามธรรมชาติที่เราได้รับทั้งการอภัยและยอมรับจากพระเจ้าผ่านทางพระคุณและโดยพระคุณพระองค์เท่านั้น เพราะโดยธรรมชาติแล้วเราคิดว่าเราต้องทำบางสิ่งเพื่อทำให้พระเจ้าพอพระทัยและเพื่อที่จะได้เข้าไปอยู่ในที่ประทับของพระองค์ แต่เรื่องราวในพระคัมภีร์ไม่ได้เป็นไปอย่างนั้น แต่คือเรื่องราวของพวกกบฏที่ไม่เพียงไม่ปรารถนาความสัมพันธ์กับพระเจ้าเท่านั้น แต่ยังไม่มีทางที่จะได้รับการอภัยและยอมรับจากพระเจ้าได้ และทำให้พระเจ้าพอพระทัยด้วยตนเอง แต่โดยการแทรกแซงเพื่อช่วยเหลือจากสวรรค์ เป็นการชดใช้ที่มาจากสวรรค์ การเสียสละจากสวรรค์ และพระคุณพระเจ้าจากสวรรค์เบื้องบน เป็นเรื่องของการที่พระเจ้าส่งพระบุตรของพระองค์มาเพื่อมีชีวิต ตายอย่างที่เราแต่ละคนสมควรได้รับ เพื่อจ่ายค่าตอบแทนบาปที่เพียงพอต่อความต้องการอันชอบธรรมของพระเจ้าและพระพิโรธของพระองค์ และฟื้นขึ้นจากอุโมงค์ฝังศพ เอาชนะบาปและความตาย เป็นเรื่องราวของความทรหดอดทน ความอ่อนโยน ความเห็นอกเห็นใจ ความรัก ความเมตตา และพระคุณพระเจ้าที่ทรงให้อภัยที่เราได้รับมาอย่างไม่สมควรจะได้ พระคุณที่ทำให้เราได้รับยอมรับที่ไม่มีวันเปลี่ยนแปลงจากพระเจ้า และพระคุณที่ประทานความชอบธรรมแก่ทุกคนที่ไม่สามารถไปถึงความชอบธรรมนี้ได้ด้วยตนเอง

พระคุณที่ให้อภัยและยอมรับคนบาปของพระเจ้านั้นน่าอัศจรรย์มาก แต่ยังมีพระคุณที่น่าอัศจรรย์กว่านี้ คือพระเจ้าทรงทราบดีว่าวิกฤตจากบาปของเรานั้นเป็นหายนะทางศีลธรรมที่หนักหนาสาหัสมาก หนักหนาสาหัสถึงขนาดที่ไม่ว่าจะให้อภัยสักกี่ครั้งก็ไม่พอ การให้อภัยของพระเจ้านั้นไม่ควรถูกมองว่าเล็กน้อย แต่พระเจ้าทรงทราบว่าเราต้องการมากกว่าแค่การให้อภัยซ้ำแล้วซ้ำเล่า พระองค์ทรงทราบว่าหลังจากการให้อภัยและการยอมรับไปแล้วเราจะต้องได้รับความช่วยเหลือประจำวันจากพระองค์ พระองค์ทรงทราบว่าเราต้องการการช่วยให้รอด กำลัง สติปัญญา และการช่วยกู้ ดังนั้น พระองค์จึงไม่ได้เพียงแค่ยกโทษให้เรา ยอมรับเรา มาหาเรา และทำให้เราเป็นที่ประทับของพระองค์ เปาโลกล่าวไว้เป็นอย่างดีว่า “ข้าพเจ้าเองไม่มีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า” กาลาเทีย 2:20 ผมคิดว่าเราพูดถึงเรื่องนี้ยังไม่มากพอ ยังเฉลิมฉลองความเป็นจริงนี้ไม่มากพอ ยังปล่อยให้ใจของเราพิจารณาความมหัศจรรย์ของตัวตนนี้ไม่มากพอ คือ โดยพระคุณเราจึงได้เป็นวิหารของพระเจ้าผู้สูงสุด โดยพระคุณพระองค์จึงสถิตอยู่ในเรา โดยพระคุณเราจึงได้รับสิทธิ์ในฤทธานุภาพของพระองค์ โดยพระคุณพระองค์จึงต่อสู้เพื่อเราแม้ว่าเราจะไม่สมควรที่จะได้รับก็ตาม โดยพระคุณพระองค์จึงทำงานภายในเราเพื่องานแห่งพระคุณที่พระองค์ได้ทรงเริ่มไว้จนสำเร็จ โดยพระคุณพระองค์ทรงกระตุ้นเราให้ปรารถนาและทำในสิ่งที่ถูกต้อง โดยพระคุณพระองค์ทรงเปิดเผยแก่เราและชี้ให้เห็นว่าเรามีบาปเราสามารถเลือกและทำในสิ่งที่ถูกต้องได้ เพราะพระองค์ทรงสถิตอยู่ในเราและประทานอำนาจให้เราทำเช่นนั้นโดยพระคุณของพระองค์ พระองค์ไม่เพียงยกโทษให้เราเท่านั้น พระองค์ยังประทับอยู่ในเราด้วย และเพราะพระองค์สถิตอยู่ในเรา เราจึงมีความหวังที่แท้จริง

อ่าน: เอเฟซัส 2:11-22 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

28 ธันวาคม

แม้ความเพลิดเพลินจะประกาศพระคุณ
ทุกๆ วันเราสัมผัสกับเสียงซิมโฟนีแห่งความเพลิดเพลินที่เราไม่มีสิทธิ์ในความเพลิดเพลินนั้น

นี่คือตัวอย่างของความเพลิดเพลินต่างๆ ที่พระเจ้าประทานแก่เรา:

- เสียงของนกในฤดูใบไม้ผลิ
- ความงามของดอกกุหลาบ
- แสงสีทองของพระอาทิตย์ที่กำลังตกดิน
- ผ้าห่มอบอุ่นผืนเก่าในวันที่หิมะโปรยปราย
- ความอ่อนโยนของการจูบ
- กลิ่นหอมของดอกไม้ที่เริ่มบาน
- ความหลากหลายของรสชาติและเนื้อสัมผัสของอาหาร
- ความไพเราะของดนตรีที่ยอดเยี่ยม
- สีสันอันสดใสของใบไม้ในฤดูใบไม้ร่วง
- ความสนุกเพลิดเพลินในการดูละครที่สนุกสุดยอด
- ความมหัศจรรย์ของภาพวาดของปรมาจารย์ด้านศิลปะ
- เสียงหวานๆ ของเด็กน้อย
- ความยิ่งใหญ่อันน่าทึ่งของภูเขา

พระเจ้าสร้างโลกแห่งความงามอันน่าพิศวงให้กับเรา ที่ซึ่งมีความความเพลิดเพลินอยู่รอบตัวเรา พระองค์สร้างประตูแห่งความเพลินเพลินใจกับเรา (เช่น ตา หู ปาก จมูก มือ สมอง ฯลฯ) เพื่อเราจะได้มีช่องทางได้รับความสุข พระองค์ทรงอวยพรสิ่งที่ดีและสวยงามเหล่านี้แก่เราทุกวัน นั่นหมายความว่าทั้งในวันที่เลวร้ายที่สุดและในวันที่ดีที่สุดของเรา เราได้รับความสุขจากฝีพระหัตถ์ของพระเจ้าโดยตรง นี่กำลังบอกเราว่าเราไม่ได้รับความสุขสนุกเพลิดเพลินเหล่านี้เพราะเรามีสิทธิ์หรือสมควรได้รับ แต่เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งพระคุณ พระองค์ประทานสิ่งดีแก่เราเพราะพระองค์ทรงดี ไม่ใช่เพราะเราดีพอหรือมีสิทธิ์

บางทีอาจเป็นแค่ข้าวกะเพราหรือส้มตำแซ่บๆ ในมื้อกลางวันก็ได้ ที่เราไม่สมควรได้รับความสุขจากอาหารนั้น ไม่คู่ควรกับลิ้นที่สามารถรับรสชาติและเนื้อสัมผัสของมันได้ ไม่สมควรได้รับสมองที่เข้าใจประสบการณ์ทั้งหมด เพราะมันเป็นแค่ของประทานจากพระเจ้า ที่พระองค์ทรงประทานสิ่งต่างๆ แก่เราในทุกๆ วันไม่ใช่เพราะเราคู่ควร แต่เพราะพระองค์ทรงรักเรา บางทีเราอาจมองออกไปนอกหน้าต่างและเห็นว่าใบไม้บนต้นไม้ของเราเปลี่ยนเป็นสีแดงเพลิง สิ่งที่ตาเราเห็นอาจลักพาลมหายใจเราไป ให้เราหยุดและขอบพระคุณพระเจ้าผู้ทรงประทานพระคุณประหลาดที่ทรงเป็นผู้สร้างต้นไม้ต้นนั้นและประทานความสามารถในการมองเห็น ความเข้าใจ และความเพลิดเพลินนั้นกับเรา พระองค์ทรงให้เราได้มีโอกาสสัมผัสความเพลิดเพลินในเวลานั้นๆ เพราะพระองค์เป็นพระเจ้าแห่งพระคุณที่ทรงอ่อนโยนและอดทนนาน “เพราะว่าพระองค์ทรงให้ดวงอาทิตย์ของพระองค์ขึ้นส่องสว่างแก่คนดีและคนชั่วเสมอกัน และให้ฝนตกแก่คนชอบธรรมและคนอธรรม” มัทธิว 5:45

อ่าน: สดุดี 104 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

29 ธันวาคม

ใช่แล้ว การเปลี่ยนแปลงเป็นไปได้ แต่ไม่ใช่เพราะเรามีสติปัญญาและกำลัง
แต่เป็นเพราะเราได้รับพระพรจากพระคุณของพระเยซู

เราจะไม่สะดุด เราจะไม่ถูกห่อหุ้มด้วยคอนกรีต หรือชีวิตจะมาถึงทางตัน การเปลี่ยนแปลงชีวิตจะเป็นจริงและจะไม่หลุดมือไปเรา การเปลี่ยนแปลงชีวิตจะเกิดขึ้นกับคุณและผมแม้ในที่ที่ดูเหมือนจะสิ้นหวังที่สุดที่จะเกิดการเปลี่ยนแปลง ทำไมน่ะหรือ? เพราะผู้ประทานพระคุณแห่งการเปลี่ยนแปลงได้ทำให้คุณและผมเป็นที่ที่พระองค์สถิตอยู่!

หากคุณถามว่าพระเจ้ากำลังทำอะไรอยู่ในตอนนี้ และพระองค์กำลังทำอะไรระหว่างการถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรม "แล้ว" กับการ "ยังไม่" ของการถูกชำระให้บริสุทธิ์ของเรา คำตอบมีเพียงคำตอบเดียวคือ: ทรงกำลังทำการเปลี่ยนแปลง

ประการแรก มีการงานของการเติบโตและการเปลี่ยนแปลงชีวิตที่เหล่านักศาสนศาสตร์ต่างก็เรียกว่า ความคืบหน้าของการชำระให้บริสุทธิ์ เป็นความมุ่งมั่นตลอดชีวิตของพระเจ้าที่จะทำให้ผมเป็นไปตามที่พระองค์ประกาศว่าผมบริสุทธิ์และชอบธรรมในทุกสถานการณ์ ทุกที่ และทุกความสัมพันธ์ในชีวิตของผม พระเจ้ากำลังใช้ผู้คน สถานที่ และสิ่งต่างๆ เป็นเครื่องมือของพระองค์ในการเปลี่ยนแปลงผมโดยพระคุณ ทรงทำอย่างไม่หยุดพัก พระองค์จะไม่ละทิ้งงานฝีพระหัตถ์ พระองค์จะไม่ทรงหยุดพัก พระองค์ทรงทำงานของพระองค์อย่างไม่ลดละเพื่อเปลี่ยนแปลงผมให้เป็นทุกสิ่งที่พระคุณของพระองค์ทำให้ผมเป็นได้ พระองค์จะไม่ทรงพอพระทัยที่ผมจะดีขึ้นเพียงเล็กน้อย พระองค์จะทรงทำงานโดยพระคุณจนกว่าผมจะพ้นจากบาปโดยสิ้นเชิง ก็คือที่ผมจะได้รับการหล่อหลอมให้เป็นอย่างพระบุตรที่ชอบธรรมและบริสุทธิ์อย่างสมบูรณ์ของพระองค์

พระผู้ช่วยให้รอดที่กระตือรือร้นทรงเป็นพระผู้สร้างที่ไม่พึงพอพระทัยด้วย เพราะพระองค์ไม่พอพระทัยที่จะจากโลกนี้ไปในสภาพที่มีแผลเป็นจากบาปในปัจจุบัน แล้ววันหนึ่งพระองค์จะทรงสร้างสิ่งทั้งปวงขึ้นใหม่ พระองค์จะทำให้โลกที่พระองค์ทรงสร้างให้มีสภาพดังก่อนที่บาปทิ้งล่องรอยความเสียหายไว้ การเปลี่ยนแปลง คือใจที่กระตือรือร้นที่ไม่อ่อนระอาของพระผู้ไถ่ของเราจริงๆ การเปลี่ยนแปลงภายในเรา (อ่านในทิตัส 2:11–14) และการเปลี่ยนแปลงภายนอก (วิวรณ์ 2:1–5) คือความกระตือรือร้นอันบริสุทธิ์ของพระองค์ เมื่อเรารู้สึกผิดหวังกับตัวเอง เสียใจกับบาปในความสัมพันธ์ต่างๆ ของเรา หรือรู้สึกผิดหวังกับสภาพของโลกที่เราอยู่ แล้วเราอธิษฐานร้องทูลขอการเปลี่ยนแปลง แล้วละก็ เรากำลังกดลงไปที่ปุ่มขอความช่วยเหลือจากตรงจุดศูนย์กลางของความกระตือรือร้นในพระคุณของพระผู้ช่วยให้รอดของเรา

การเปลี่ยนแปลงไม่ได้หมายความว่าเราจะได้สิ่งที่ปรารถนาที่เราคิดว่าจะทำให้ชีวิตเราดีขึ้น การเปลี่ยนแปลงไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าจะเปลี่ยนผู้คนรอบตัวเราให้เป็นคนที่แบบที่เราอยากให้เป็น และการเปลี่ยนแปลงไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าจะใช้พลังของพระองค์เพื่อทำให้ชีวิตเราง่ายขึ้นและน่าพึงพอใจมากขึ้นตามคำจำกัดความนิยามชีวิตของเรามากขึ้น แต่เราวางใจได้ว่าที่ใดจำเป็นต้องมีการเปลี่ยนแปลงจริงๆ มีพระเจ้าผู้ทรงพระคุณที่รู้ว่าการเปลี่ยนแปลงนั้นต้องเกิดขึ้นที่ใด และมอบทุกสิ่งที่เราจำเป็นต้องมีเพื่อให้การเปลี่ยนแปลงนั้นเกิดขึ้นได้

อ่าน: โคโลสี 3:1-17 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

30 ธันวาคม

การนมัสการร่วมกันได้รับการออกแบบมาเพื่อปลูกฝังความหวังที่แท้จริงจากเบื้องบน
ในที่ที่ความหวังในแนวนอนนั้นถูกตีให้ตกไป

หัวข้อหนึ่งของการเฝ้าเดี่ยวนี้คือความหวัง มนุษย์ทุกคนถูกสร้างมาเพื่อความหวังและมุ่งความสนใจไปที่ความหวัง เราทุกคนต่างค้นหาความหวังที่จะได้รับและความหวังที่จะคงอยู่ต่อไป เราทุกคนรู้สึกท้อแท้และเหมือนเป็นอัมพาตเล็กน้อย หากความหวังของเราพังทลาย เมื่อความหวังหนึ่งดับลง เราก็หันไปไขว่คว้าอีกความหวังหนึ่งให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้

พระคัมภีร์เป็นเรื่องราวแห่งความหวัง มันเกี่ยวกับความหวังที่หายไปและความหวังที่ได้พบ มันเกี่ยวกับความหวังที่ไม่สามารถส่งมอบได้และความหวังที่ให้ทุกสิ่งที่คุณต้องการ มันเกี่ยวกับที่ที่ไม่ต้องมองหาความหวังและที่เดียวที่จะพบความหวังที่แท้จริง เรื่องราวแห่งความหวังที่ยิ่งใหญ่ในพระคัมภีร์สรุปโดยถ้อยคำที่สำคัญมากสองสามคำซึ่งฝังอยู่ในตอนกลางของจดหมายของอัครทูตเปาโลถึงชาวโรมัน:

> "เพราะฉะนั้น เมื่อเราถูกชำระให้ชอบธรรมโดยความเชื่อแล้ว เราจึงอยู่อย่างสงบสุขเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา โดยทางพระองค์เราจึงเข้ามายืนอยู่ในร่มพระคุณนี้ และเราชื่นชมยินดีในความหวังว่าจะได้มีส่วนในพระสิริของพระเจ้า ยิ่งกว่านั้น เราก็ชื่นชมยินดีในความทุกข์ยากด้วย เพราะเรารู้ว่าความทุกข์ยากนั้น ทำให้เกิดความทรหดอดทน และความทรหดอดทนทำให้เห็นว่าเราเป็นคนที่พระเจ้าทรงใช้ได้ และการที่เป็นเช่นนั้นทำให้มีความหวัง และความหวังจะไม่ทำให้ผิดหวัง เพราะเหตุว่าความรักของพระเจ้าได้หลั่งเข้าสู่จิตใจของเรา โดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งพระองค์ได้ประทานให้แก่เราแล้ว" (โรม 5:1-5)

สังเกตสิ่งที่ เปาโล กล่าวที่นี่:

- *เขาเชื่อมโยงความหวังของเรากับการถูกนับเป็นผู้ชอบธรรมของเรา* เรามีความหวังเพราะโดยพระคุณ เราได้รับการอภัยและยอมรับจากพระองค์ผู้ทรงครอบครองทุกสิ่งที่เราต้องมี
- *เขาเชื่อมโยงความหวังของเรากับพระสิริของพระเจ้า* ความหวังของเราคือพระเจ้าจะทรงทำงานของพระองค์ให้สำเร็จโดยได้รับพระเกียรติที่สมควรได้รับ พระสิริของพระองค์เป็นผลดีแก่เรา
- *เขาเชื่อมโยงความหวังของเราเข้ากับความทุกข์ยากของเรา* มีแม้กระทั่งความหวังในความทุกข์ เพราะในความทุกข์นั้น พระเจ้าผู้ทรงเป็นความหวังของเรากำลังทำสิ่งดีในตัวเราและเพื่อเรา
- *เขาบอกว่าความหวังจากเบื้องบนของเรา (ความหวังในพระเจ้า) จะไม่ทำให้เราอับอาย* นี่หมายความว่าความหวังในสิ่งอื่นๆ ก็ถูกตีให้ตกไปเพราะเป็นความหวังล้มเหลว เพราะความหวังอื่นทั้งหมดนั้นจะทำให้เราผิดหวังไม่ทางใดก็ทางหนึ่งแน่นอน ความหวังในสิ่งถูกพระเจ้าสร้างขึ้นไม่เคยให้ความหวังในผู้สร้างได้เลย
- *เขาเชื่อมโยงความหวังของเรากับพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่สถิตภายในเรา* นี่คือเหตุผลสุดท้ายที่ทำให้คุณและผมมีความหวังว่าพระเจ้าจะสร้างให้เราเป็นที่อยู่ของพระองค์ หมายความว่าพระองค์ผู้ทรงสามารถทำอะไรได้มากกว่าที่เราจะสามารถเข้าใจได้นั้นสถิตอยู่กับเราตลอดเวลาและทรงทำงานในเราและเพื่อเราตลอดเวลา

นี่คือความหวัง! เมื่อเรานมัสการพระเจ้าร่วมกับผู้เชื่อคนอื่นๆ และฟังความจริงจากพระวจนะของพระองค์ ความหวังของเราจะลุกโชนขึ้นอีกครั้ง

อ่าน: ฮีบรู 6:9-20 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

31 ธันวาคม

การงานของพระเจ้าในตัวคุณนั้นเป็นกระบวนการ ไม่ใช่เหตุการณ์หนึ่ง
ไม่ใช่กระบวนการที่เกิดขึ้นสองหรือสามครั้งสำคัญเท่านั้น
แต่เกิดขึ้นทีละเล็กทีละน้อยเป็นพันหมื่นครั้งของการเปลี่ยนแปลง

ฤดูกาลนี้วนมาถึงอีกครั้ง มันเป็นการดึงบทความต่างๆ มาลงในบันทึกส่วนตัว บทความในหนังสือพิมพ์ รายการทีวี นิตยสาร และโพสต์ต่างๆ มากมายบนทวิตเตอร์ เป็นเวลาสำหรับการตั้งปณิธานปีใหม่ที่น่าสนุกตื่นเต้นและน่าสนใจที่จะช่วยขับเคลื่อนความหวังในการเปลี่ยนแปลงชีวิตส่วนตัวที่สำคัญที่ทำได้ทันทีด้วยความตั้งใจที่แน่วแน่

แต่ความจริงก็คือ มีผู้สูบบุหรี่จำนวนน้อยมากที่เลิกได้เพราะการตั้งใจแน่วแน่เพียงครั้งเดียว มีคนอ้วนไม่กี่คนที่มีรูปร่างผอมเพรียวและสุขภาพดีได้เพราะความมุ่งมั่นในช่วงเวลาเดียว มีเพียงไม่กี่คนที่เป็นหนี้ท่วมหัวเปลี่ยนวิถีชีวิตทางการเงินของพวกเขาและใช้หนี้หมดได้เพราะตั้งใจที่จะใช้หนี้ปีเก่าให้หมดก่อนเข้าสู่ปีใหม่ และคู่แต่งงานเพียงสองสามคู่เท่านั้นที่เปลี่ยนแปลงตัวเองด้วยแก้ไขปัญหาดราม่าต่างๆ ได้ภายในครั้งเดียว

การเปลี่ยนแปลงนั้นสำคัญแค่ไหน? มันสำคัญมากสำหรับพวกเราทุกคนไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง ความมุ่งมั่นเป็นสิ่งสำคัญหรือไม่? แน่นอน! ในรูปแบบต่างๆ ชีวิตของเราทุกคนถูกหล่อหลอมด้วยพันธะต่างๆ ที่เราทำขึ้น แต่การเติบโตในพระคุณต้องมีข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์เป็นหัวใจหลักในเบื้องต้น ไม่ใช่การหวังใจในสิ่งใหญ่ๆ หรือในช่วงเวลาที่น่าตื่นเต้นอัศจรรย์

ข้อเท็จจริงของเรื่องนี้คือ งานการเปลี่ยนแปลงโดยพระคุณเป็นกระบวนการธรรมดาๆ มากกว่าเหตุการณ์ที่อัศจรรย์สำคัญๆ สองสามเหตุการณ์ กระบวนการการเปลี่ยนแปลงนี้เป็นกระบวนที่เกิดขึ้นในใจและในชีวิตอย่างสม่ำเสมอเป็นธรรมชาติ และกระบวนการนี้เกิดขึ้นที่ไหน? มันเกิดขึ้นทุกวันในใจและชีวิตของคุณและผม และสถานที่ที่เราอยู่คือที่ไหน? เราทุกคนมีที่อยู่เดียวกัน ชีวิตในโลกของเราไม่ได้อยู่แต่ในช่วงเวลาอัศจรรย์ ช่วงเวลาที่สำคัญๆ เท่านั้น ชีวิตปกติธรรมดาในโลกนี้ของเราค่อยๆ เป็นไปตามอย่างที่เป็นทีละเรื่อง ทีละเล็กทีละน้อยที่พระคุณค่อยๆ เข้ามาช่วยเปลี่ยนแปลงชีวิตเรา ไม่ใช่ครั้งใหญ่ครั้งเดียวหรือไม่กี่ครั้งแล้วจบ

ชีวิตพวกเราส่วนใหญ่จะไม่ได้ถูกเขียนลงในหนังสือบักทึกประวัติศาสตร์ พวกเราส่วนใหญ่จะทำการตัดสินใจครั้งสำคัญในชีวิตเพียงสามหรือสี่ครั้งเท่านั้น และอีกหลายทศวรรษหลังจากที่เราเสียชีวิต คนที่เราทิ้งไว้ข้างหลังจะมีปัญหาในการจดจำสิ่งที่เราเคยทำไว้ คุณและผมมีชีวิตอยู่ในช่วงเวลาสั้นๆ และถ้าพระเจ้าไม่ได้ปกครองช่วงเวลาเล็กๆ เหล่านี้ของเราและไม่ได้ทำงานเพื่อค่อยๆ สร้างเราขึ้นมาใหม่ท่ามกลางช่วงเวลาเหล่านี้ มันก็คงไม่มีความหวังที่แท้จริงเพื่อเรา

ช่วงเวลาเล็กๆ น้อยๆ ในชีวิตมีความสำคัญอย่างยิ่งเพราะเป็นช่วงเวลาที่เรามีชีวิตอยู่และมันค่อยๆ สร้างเราขึ้นมา นี่คือจุดที่ผมคิดว่า “เรื่องการอัศจรรย์ที่สำคัญๆ ของศาสนาคริสต์” ทำให้เรามีปัญหา อาจทำให้เราลดคุณค่าของช่วงเวลาเล็กๆ ในชีวิตและ “การเปลี่ยนแปลงเล็กๆ น้อยๆ” ที่พระคุณช่วยเราในช่วงเวลาเหล่านั้น และเนื่องจากเราลดคุณค่าของช่วงเวลาเล็กๆ ที่เรามีชีวิตอยู่ เราจึงมักจะไม่สังเกตเห็นความบาปที่ถูกเปิดเผย ณ ที่นั่น เราไม่สามารถแสวงหาพระคุณที่พระเจ้าประทานให้เรา เห็นไหมว่า ลักษณะของชีวิตไม่ได้ถูกกำหนดขึ้นในช่วงเวลาที่สำคัญๆ สองหรือสามช่วงเวลาเท่านั้น แต่เกิดขึ้นในช่วงเวลาเล็กๆ นับหมื่นนับพันครั้ง ลักษณะของเราที่ถูกสร้างขึ้นในช่วงเวลาเล็กๆ เหล่านั้นกำหนดวิธีที่เราตอบสนองต่อช่วงเวลาที่สำคัญๆ ในชีวิต และอะไรที่ทำให้การเปลี่ยนแปลงลักษณะของเราทั้งหมดนี้เป็นไปได้? เปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่อง ชีวิตกำลังเปลี่ยนแปลง มีพระคุณที่ค่อยๆ ช่วยเปลี่ยนแปลงในแต่ละช่วงเวลา ดังนั้นเราจึงควรตื่นขึ้นมาในแต่ละวันโดยมุ่งมั่นที่จะใช้ชีวิตของช่วงเวลาเล็กๆ ในแต่ละวันด้วยดวงตาที่เปิดกว้างและใจที่ถ่อมลงและใจที่คาดหวังในพระเจ้า

อ่าน: ยอห์น 1-16 เพื่อหนุนใจและใช้ในบทเรียนต่อไป

เกรซบรรณสาร

พันธกิจ

เกรซบรรณสารเป็นโครงการภายใต้มูลนิธิมหกิจพระคุณของแบ๊บติสต์ในประเทศไทย จัดตั้งขึ้นเพื่ออบรมคริสตจักรไทยเกี่ยวกับวรรณกรรมพระคัมภีร์เชิงปฏิรูปเพื่อถวายพระเกียรติสิริแด่พระเจ้า เราปรารถนาที่จะเป็นผู้นำในการสร้างสรรค์หนังสือวรรณกรรมและแหล่งข้อมูลของหนังสือต่างๆ เพื่อถวายพระเกียรติแด่พระคริสต์และส่งเสริมหลักการของพระคัมภีร์

วิสัยทัศน์

เราปรารถนาชูใจคริสเตียนไทยรายบุคคลเพื่อเติบโตขึ้นในความเชื่อและรู้สึกมีความมั่นใจในการเสวนากับคนอื่นๆ ในเรื่องพระเยซูคริสต์ เราปรารถนาที่จะหนุนใจคนทั่วไปที่กำลังศึกษาหรืออยากศึกษาคริสตศาสนาเป็นครั้งแรกให้สามารถเจาะลึกลงไปข้างในได้ และเราอยากช่วยเหลือผู้คนภายนอกคริสตจักรที่กำลังตั้งคำถามเกี่ยวกับความเชื่อของพวกเขาและเห็นความเชื่อมโยงเกี่ยวกับคริสตศาสนา

เรามุ่งมั่นที่จะแบ่งบันแนวความคิดแบบคริสเตียนที่เป็นนวัตกรรมใหม่เพื่อให้ผู้คนจากทุกภูมิหลังสามารถมีความเข้าใจเกี่ยวกับความเชื่อของคริสเตียนได้

ติดต่อ สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม ได้ที่:
www.GraceBannasan.com

facebook.com/gracebannasan
@gracebannasan
instagram/gracebannasan

บทเฝ้าเดี่ยว 365 วัน - ที่มุ่งเน้นข่าวประเสริฐเป็นศูนย์กลางตลอดทั้งปี

เวลาเช้าที่อาจลืมตาตื่นขึ้นได้ยาก บางครั้งอาหารเช้ามือใหญ่และกาแฟเข้มๆ ก็ไม่เพียงพอที่จะช่วยได้ หนังสือเล่มนี้ให้มากกว่าการกระตุ้นที่รวดเร็วของคาเฟอีน เป็นเล่มที่ขายดีที่สุด ของนักเขียนชื่อ พอล เดวิด ทริปป์ มุ่งเน้นที่จะเติมพลังให้คุณ ด้วยการหนุนใจจากสิ่งที่ดีที่สุดที่ทรงพลังที่สุด เกินกว่าที่จะจินตนาการได้ นั่นก็คือ : ข่าวประเสริฐ

ลืมเรื่อง “การปรับเปลี่ยนพฤติกรรม” หรือ คำคมคำสอนที่ทำให้รู้สึกดีไปได้เลย คุณทริปป์รู้ดีว่าสิ่งที่เราต้องการจริงๆ คือการเผชิญหน้ากับพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ จากนั้นเราจึงจะพร้อมที่จะวางใจในความดีความชอบของพระองค์ พึ่งพาพระคุณของพระองค์ และดำเนินชีวิตเพื่อถวายเกียรติ์สิริแด่พระองค์ในแต่ละวันและทุกๆ วัน

เทรซ บรรณสาร

eBook
ISBN 9786169440482
9 786169 440482